

ஸ்ரீ

பகவத் பாஷ்யகாரரால்

ஸ்ரீராமானுஜாசாரியரால்

அடக்காற்றிசுப்பட்ட

வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

ஸ்ரீ ஸுதாசந ஸூரிநீன்

தாற்பாய தீபிகையை அநுஸரித்து

வங்கீபுரம் ஸ்ரீ வாஸுதேவாசாரியரால்

தமிழ் பாஷையில் ஒருதப்பட்டதின் உரைபுடன்

கலாரத்நாகரம் அச்சுக்கூடத்தில்

அசகப பதிப்பிககப பெற்றது

All Rights Reserved.

MADRAS

ஸ்ரீ:

பு மி கை.

சூரிய நகர ஆவரிகெ வாரையு வெரயெ
வெரா முகதிவிவெவெவி வ யெ விசிஷ்டை |
ததூடிவங்கஜிவரிவாடு தயீ வெரா-
வகூவிவதி மூலீ தடிஷிவிஸீஷ்டை |

விசிஷ்டாத்வைத விரித்தாந்தத்தின் பராசீந்தன்மை

வேதாந்திகளென்று உயவஹரிக்கப்படும் வைதிகர்கள், இக்காலத்தில் இந்தத் தேசத்தில மூன்று வகுப்பினர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். ஸ்ரீ சங்கராசாரியருடைய விரித்தாரதத்தைத் தழுவி யிருப்பவர்கள் சிலர் ; ஸ்ரீ ராமானுஜாசாரியருடைய விரித்தாரதத்தைத் தழுவி யிருப்பவர்கள் சிலர் ; ஸ்ரீ மதவாசாரியருடைய விரித்தாரதத்தைத் தழுவி யிருப்பவர்கள் சிலர். இவர்களெல்லாரும் நமது உபநிஷத்துகளைப் ப்ரமாணமாக ஒதுகுகொண்டவர்களே. ஆனால் அந்த உபநிஷத வாக்யங்களுக்குப் பொருள் கொள்வதில் மாதாம அவர்கள் வெவ்வேறான அபிபிராயம் கொண்டவர்கள். இவர்களுள் முதல் இரண்டு வகுப்பினர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு வரும் விரித்தாரதங்கள் மிகவும் பராசீந்தனமென்றே சொல்லக்கூடும். ஸ்ரீசங்கராசாரியருக்கு முன் ஸ்ரீ கௌடபாதா என்கும் ஒரு ஆசாரியரும், அவருக்கு முன் வேறு பல ஆசாரியர்களும் அதவைத் தந்ததை உபதேசித்து வந்ததாகவென்று தெரிய வருகின்றது அவர்களுக்கு முன்னும் அந் பராசீந்தனமான ஒரு அந்வைத வாக்ககதாரீ இருந்ததாகவும் அந்த வாக்ககதாரீயிடமிருந்து இந்த ஆசாரியர்கள் பிரிந்து வந்திருப்பதாகவும் ஊஹிக்கக் காரணம் உண்டு. ஆனால் அந்த பராசீந்தனத்தை விட மாயாவாதத்தை, ஸ்ரீசங்கராசாரியர் வற்புறுத்தாமலே வற்புறுத்தினதாகத் தெரியவில்லை. ஸ்ரீராமானுஜாசாரியருடைய பரம்பரையும், ஸ்ரீ போதாயரென்று பரவிரித்தாரான ஒரு மஹாஷி காலம் முதல் வந்திருப்பதாகத் தெரிகின்றது. அந்தப் போதாயருடைய காலமும், வேதாந்த ஸூத்ரங்களைச் செய்தவராயும் மஹா பாரதத்தின் கந்தாவான் வ்யாஸ மஹாஷியென்றே எல்லாராலும் ஒத்துக்கொண்டபபடவராயும் இருக்கும் ஸ்ரீ பாதாராயணருடைய காலத்திற்கு எமீபித்த காலமென்றே சொல்லலாம். இந்தப் போதாயர், ஸ்ரீ பாதாராயணருடைய வேதாந்த ஸூத்ரங்களுக்கு, மிகவும் விஸ்தரமாக 'வருத்தி' என்னும் பெயருள்ள ஒரு வ்யாக்யானத்தைச் செய்திருந்ததாக அறிகிறோம். இந்த வருத்தி காரதத்தில் உரைக்கப்பட்டுள்ள பல விஷயங்கள் சங்கர பாஷ்யத்தில் பூர்வ பக்ஷமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்த வருத்தி காரதத்திற்கு 'டங்கா' என்கும் பெயருள்ள ஒரு ஆசாரியர் ஒரு வ்யாக்யானம் எழுதி இருந்தாராம். இந்த டங்கருடைய வாக்யங்களை 'வாக்ய காரருடைய வாக்யங்கள்' என்று பாஷ்ய காரர்கள் உதாஹரித்திருக்கிறார்கள். 'பரஹ்மாத்மி' என்று பாஷ்ய காரர்களால் சொல்லப்பட்டுள்ள வேதாந்தியும் இந்த டங்கரே என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஸ்ரீவேதாந்த ஸங்கராஹத்தின் வ்யாக்யான காததாவாகிய ஸ்ரீ ஸுதாசாரியர் அம்மாதிரி 'டங்கரே

பரஹ்மாநந்தி' என்று சொல்லியிருப்பதுடன், ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகரும், தமது 'ததவ
யகை' என்னும் கரந்தத்தில் அம்மாதிரியே அநுகாஹிததிருக்கிறார். இந்த டங்கா
ஒரு பெரிய பரஹ்ம விததாகவும் வாத்தங்களில் அதி ஸமர்த்தராகவும் இருந்திருக்கவேண்
டுமென்றே ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

தமிழ் தேசத்து விதவானென்னும் பொருளை விளக்கும் 'தரமிடாசாயா' என்னும்
பெயரை உடைய மற்றுமொரு விசிஷ்டாதவைத ஆசாயா, ஸ்ரீ பாதராயண ஸூத்ராங்க
ளுக்கு பாஷ்யமொன்றையும் உபநிஷதத்துக்களுக்கு பாஷ்யமொன்றையும் இயற்றி யிருந்த
தாகவும் அறிகின்றோம் ஸ்ரீராமாநுஜாசாயா, இந்த தரமிடாசாயாற் செய்யப்பட்டுள்ள
ஸூத்ரா பாஷ்யத்தையே 'பாஷ்யம்' என்று பெயரிட்டு, அதிலிருந்து பல வாக்யங்களைத்
தமது ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ஸங்கரஹிததிருக்கிறார். ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடையச் சாரதோக்ய
பாஷ்யத்திற்கு உரை எழுதுமிடத்தில், ஆநந்தகிரி என்று ப்ரவிததரான அதவைத
வேதாந்தி த்ரமிடாசாயருடைய உபநிஷத பாஷ்யத்தைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவித்து, அதை
ஒரு பெரிய க்ரந்தமாகப் பேசியிருக்கிறார். ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய உபநிஷத பாஷ்யத்
திலும், சிற்சில விடங்களில், அக்காலத்தில் வேறொரு பாஷ்யமும் இருந்திருக்கவேண்டு
மென்பதை ஸூசிப்பிக்கும் சில வாக்யங்களைக் காண்கிறோம். இந்த த்ரமிடாசார்யருடைய
உபநிஷத பாஷ்யத்தையே அவர் மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு அம்மாதிரி எழுதி இருக்
கலாமோ வென்று நினைக்க ஹேது உண்டு அக்காலத்தில் வேறு ஒரு பாஷ்யமும் இருந்
ததாகத் தெரியவில்லை. வேதாந்த ஸூத்ராவகன் முதலிய பல மூல க்ரந்தங்களுக்கு பாஷ்
யம் எழுதிய ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யரும் அவருடைய காலத்திற்கு முன்னிருந்த வேறு
விசிஷ்டாதவைத ஆசாயாகளும் உபநிஷதத்துக்களுக்கு ஒரு விசிஷ்டாதவைத பாஷ்யம்
எழுதாமல் விட்டுவிட்டதற்கும், அப்பொழுது இந்த த்ரமிடாசாயருடைய உபநிஷத
பாஷ்யம் பரசாரத்தில் இருந்து வந்ததே காரணமாக இருக்கலாமென்று நினைக்கக்கூடும்.

தரமிடாசாயருக்குப் பிறகு ஸ்ரீவதஸாங்கரென்றும் குஹதேவரென்றும் இரண்டு
பெரிய ஆசாயாகள் இருந்ததாகவும் தெரிகின்றது ஸ்ரீ வதஸாங்கா எனபவா த்ரமிடா
சாயருடைய ஸூத்ரா பாஷ்யத்திற்கு ஒரு வ்யாக்யாரம் எழுதி இருந்தாராம். குஹதே
வா எனபவா விசிஷ்டாதவைத விததாந்த விஷயமாக சில பெரிய க்ரந்தங்களை இயற்றி
யிருந்ததாக ஏற்படுகின்றது ஆனால் இவ்விடத்தில் கூறப்பட்டுள்ள க்ரந்தங்களுள் ஒன்
றாவது இப்பொழுது அகப்படவில்லை ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் ஸ்ரீ வேதாந்த ஸங்கரஹித
திலும் உதாஹரிக்ஷப்பட்டுள்ள சிற்சில வாக்யங்கள், 'அந்த க்ரந்தங்கள் ஒரு காலத்தில்
இருந்தன' என்பதை விளக்குகின்றனவே தவிர வேறு ஒரு க்ரந்தங்களும் அவைகளைப்
பற்றி இப்பொழுது இல்லை இந்த ஆசாயர்களுடைய பெயர்கள் மாதரம் ஸ்ரீ யாமுநாசார்
யருடைய விததிதரயத்திலும் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய ஸ்ரீ வேதாந்த ஸங்கரஹித
திலும் பெருமையுடன் புகழ்ந்து பேசப்பட்டிருப்பதை எல்லாரும் பார்க்கலாம். விததி
தரயத்திலும், டங்கா பாஷ்யக்குத ஸ்ரீ வதஸாங்க மிசர் ஆக இம்மூன்று விசிஷ்டாதவைத
ஆசாயாக்களின் பெயர்கள், பாதருமிதரா பாதருஹரி ப்ரஹ்மதததா முதலிய சில அத
வைத ஆசாயாக்களின் பெயர்களுடன் கூட உதாஹரிக்ஷப்பட்டிருக்கின்றன ஸ்ரீவேதார்
ந்த ஸங்கரஹிதத்தில், போதாயநர் டங்கா த்ரமிடா குஹதேவா கபாததி பாருசி என்னும்
பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. மஹா விதவாண்களாகிய இந்த ஆசாயாக்களுடைய
க்ரந்தங்களெல்லாம் இவ்விதம் லுப்தங்களாகிவிட்டன எனபது மிகவும் சோகிக்கத்தகுந
ததே. ஆனாலும், அந்த க்ரந்தக் காராகளாற் சொல்லப்பட்டுள்ள அருமையான விஷயங்

கனெல்லாம், இப்பொழுது ப்ராசாரத்தில் இருந்து வரும் ஸ்ரீயாமுநாசார்யருடைய வித் திரயம் முதலான கார்த்தங்களிலும், ஸ்ரீராமாதுஜாசார்யருடைய ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸ்ரீவே தாதத ஸங்கரஹம் இந்த இரண்டு கார்த்தங்களிலும் உதாஹரிககப்பட்டுப் பரிபாலிகப் பட்டிருக்கின்றன வென்பது கொஞ்சம் ஆச்வாஸகரம்.

விசிஷ்டாதவைத விததாந்தத்தின் பராசீந்ததன்மை இவ்வளவு மாதமன்று. ஸ்ரீவிசிஷ்டாதவைதிகள் எல்லாரும் பாஞ்சராதர மதாதுஸாரிகள் இந்தப் பாஞ்சராதரம் எனபது ஸ்ரீமந் நாராயணனாலேயே வெளியிடப்பட்டது என்பது அவர்களுடைய கொள் கை. இந்தப் பாஞ்சராதரத்தில், ஆலயங்களிலும் கருஹங்களிலும் பகவானே அாச்சாரநு பியாக ஆராதனம் செய்ய வேண்டுவகை காமங்கள் சொல்லப்படடிருப்பதுடன் கூட, உபநிஷத்துகளில் சொல்லப்பட்டுள்ள தக்வ ஹிக புருஷார்த்தங்களும் விஸ்தாரமாகவும் தெளிவாகவும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன சித்சிதீசுவர்கனென்னும் தக்வ த்ரயமும், சேதநாசேதநங்களுக்கும் பகவானுக்குமுள்ள சரீர சரீரிபாவமும், ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதேவதை என்பதும் இவை முகலியவைகளே பாஞ்சராத்ரத்திற் செய்யப்பட்டுள்ள த்க்வ நிர்ணயங்கள். பகவானேச் சரணமாக அடைவதே நமக்குப் பரமமான ஹிதம் என்று பாஞ்சராத்ரத்தாற் செய்யப்படும் உபதேசமும் உபநிஷத்திற்கு ஒத்ததென்பதே விசிஷ்டாத்வைதிகளின் கொள்கை. புருஷார்த்த விஷயத்திலும், உபநிஷத் சொல் வதற்கும் பாஞ்சராத்ரம் சொல்வதற்கும் எவ்வித விசேஷமும் இல்லை ஆகையால், பாக வத மதமென்று சொல்லப்படும் பாஞ்சராதர விததாந்தமே ஸ்ரீ விசிஷ்டாதவைத வித் தாந்தமென்று சொல்லக்கூடும். இந்தப் பாஞ்சராதர விததாந்தம் மஹா பாரதத்தில் விஸ்தாரமாகப் பேசப்பட்டிருக்கின்றது ஸ்ரீபாதாராயணா, தமது வேதாந்த ஸூகாததி லும், இந்தப் பாஞ்சராதரத்தைப்பற்றி பாஸதாவித்திருக்கிறார். ஆகையால் விசிஷ்டாத வைத விததாந்தமானது ஸ்ரீ வ்யாஸா காலத்திற்கும் முந்தினது என்று சொல்லக் கூடும். ஸூகாதரங்களாவது பகவத கீதையாவது பாஞ்சராதர தந்தாங்களாவது எவ்வளவு காலத் திற்கு முன் எப்பொழுது எழுதப் பெற்றன வென்பதைக் குறிப்பிட்டு நிர்ணயிப்பதற்கு, நமக்கு இப்பொழுது கிடைக்கும் ஸாமகரிகள் போதுமானவையல்ல வென்பது உண் மையே. இது வரையில் நிரூபகாகனெல்லாராலும் மஹாதான பாயாஸததுடன் இது விஷயமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கும் பாயதநகனெல்லாம் வில்லமாகவேப் போயிருக்க ின்றன. ஆனாலும், ஸதுலமாக இந்த கார்த்தங்களெல்லாம் பஹு காலமாக வழங்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றன வென்று சொல்வதற்கு அந்த ஸாமகரிகள் போதுமான வைகளே. அவைகளை அவலம்பித்து, நாம, ஸ்ரீ விசிஷ்டாதவைத விததாந்தத்தை ஸ்ரீவ்யாஸா காலத்திற்கு முன்னிருந்து வழங்கிவரும் விததாந்தமாகவே சொல்லக்கூடும் ஆழவார்களாலும் இந்த விததாந்தமே ஆகரிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் இதை மிக ப்ராசீ நமென்றே ஒத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

வித்தாந்தத்தின் வ்ருபம்

இப்படி பஹுகாலமாக ப்ராசாரத்தில் இருந்துவரும் இந்த விததாந்தத்திற்கு உபநி ஷத்துககள் எப்படி முகய ஆதாரமாகின்றனவென்றும் அந்த உபநிஷத் வாக்யங்கள் விசிஷ்டாதவைதிக கொள்கைகளை எப்படி போதிப்பிக்கின்றனவென்றும் விசாரிக்க வேண்டியது விவேகிகளுக்கு பராப்தம். ஸ்ரீ வேதாந்த ஸங்கரஹத்தில், ஸ்ரீராமாதுஜா சாராயர், இந்த விசாரத்தையே செய்திருக்கிறார். 'ஸமஸத கலயாணருண கணங்களு

டன் கூடினவனையும் ஹேய குணமொன்றாலும் தொடப்படாதவனையும் இருக்கும் ஸ்ரீமந்
 நாராயணனே ஜகத எல்லாவற்றுக்கும் பரம காரணமான வஸ்து; சேதந வஸ்துவாகிற
 ஜீவாதமா அசேதந வஸ்துககளாகிற பராகருத வஸ்துககள் இவையெல்லாவற்றையுந்
 காட்டிலும் அவன் அதபநத விலக்கணன் ; அவன் சேதநாசேதந வஸ்துககளெல்லாவற
 றையும் தனது சரீரமாக உடைததாயிருக்கிறான் ; அவனே ஸகல சேதநாகளாலும் கடை
 சியாக அடையத தஞ்சதவன் ; அப்படி அவனை அடைவதற்கு அவனுடைய கருபையே
 முக்ய உபாயம்; அநத கருபைக்கு நாம அவனிடத்திற செய்யும் பகதி ப்ரபத்திகள்
 வ்யாஜங்களாகின்றன; அநதப் பகதியும், வேதநம் உபாஸநம் முதலிய சபதங்களால் குறிக்
 கப்படும் ஜ்ஞாந விசேஷமே ; அது, உபாஸகாகளாற் செய்யப்படும் வர்ணாசீரம தர்மா
 நுஷ்டாநத்தை அவகமாக உடையது, அநதப் பகவான், தனது நிதயேசகையால், ஒரு
 ஸ்தான விசேஷத்தில் பகதாக்களுக்கு ஆநதகரமான ஒரு திவ்ய மங்கள விகரஹத்தூடன்
 ஆவிர்பலித்து நிற்கிறான்; அந் த விகரஹமும் அநத ஸ்தானமும் அவனுடைய ஸ்வரூபம்
 போலவே எல்லாருக்கும் பரம ப்ராப்யம்' இத்யாதியான அாததங்களே உபநிஷததுகக
 ளில் ப்ரதி பாதிக்கப்படுகின்றனவென்று இந்த கரந்தத்தில் நிஸூபிக்கப்படுகின்றது.

உபநிஷததுககளில் நாம இருவகைப்பட்ட வாக்யங்களைக் காண்கிறோம். சில வாக்
 யங்கள், 'ப்ரஹ்மம் குணங்கஹறது' என்று சொல்லுகின்றன, வேறு சில வாக்யங்கள்,
 'ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜ்ஞாநம் பலம் முதலிய கஸ்யாணகுணங்களெல்லாம் உண்டு' என்று
 சொல்லுகின்றன இவை இரண்டும் பரஸ்பர வீருகதங்களாகையால் இரண்டும் ததவங்க
 ளாக இருப்பது உபநதநமாகமாட்டாது. இவைகளுள் ஏதாவதொன்றே ததவமாக
 இருக்கக்கூடும். ஆதலால், வேதங்களின் ஆபததவம் வித்திக்கவேண்டுமானால் இந்த
 இரண்டுவித வாக்யங்களுக்கும் பரஸ்பரம் வீரோதம் வராமல் ஒருவித ஸமநவயத்தைச்
 செய்வது ளாதயமோ வென்பதை விசாரிக்கவேண்டியது அவசயமாகின்றது. குணங்க
 ளெல்லாம் குணியின் பரிசுசேதத்தை வெளியிடுபவையாதலால், அபரிசுகநமான பரஹ்
 மத்திற்குக் குணங்களைச் சொல்வது நயாயத்திற்கு ஒத்ததாகமாட்டாது என்று வாதம்
 செய்து, ஸ்ரீ சங்கராசாராயா, நிகர்குண வாக்யங்களுக்கே பராதாநயம் கொடுததல் வேண்டு
 மென்று நிர்ணயித்திருக்கிறார். 'வணசுநெவாஜீதீயு' [வஸ்து ஒன்றே, இரண்டாவது
 இல்லை] 'நெஹ நாநாஷி' [பல வகைப்பட்டது எனபதே இவ்விதத்தில் இல்லை]
 இத்யாதியாக பரஹ்மைகயத்தை விளக்கும் வாக்யங்களே அவருக்கு பரமானம்.
 'ப்ரஹ்மத்திற்குக் குணங்கள் உண்டு' என்று சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம்
 அவருக்கு அப்ரமானங்களாகின்றன இவை, காரய பரஹ்மமென்று வயவஹரிககப
 படும் மாயா கரஸத பரஹ்மத்தைப் பற்றியவையென்று அவைகளை அவா ஒதுக்கிவிடு
 கிறார். இமமாதிரி 'உயாநத பரஹ்மத்தைப்பற்றிய வாக்யங்கள் சில, தாழ்நத பரஹ்மத
 தைப் பற்றியவை மற்றவை' என்று விபாகம் செய்வதற்கு உபநிஷதத்தில் பரமான
 மொன்றும் காணப்படவில்லை எனபதே ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாராயா இதற்குச் செய்யும் முகய
 ஆகேபம். உபநிஷததுககள், நிகர்குண பரஹ்மம் என்று ஒன்று உண்டு என்று ஓரிடத
 திலும் பேசவே இல்லையாதலால், நிகர்குண வாக்யங்களுக்கு க்யம் விநாசம் முதலிய
 ஹேய குணங்கள் ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லை யென்பதில் தாதபாயமென்றே நாம பொருள்
 கொள்ளுதல் வேண்டிம் என்பதுதான் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாராயருடைய அபிபராயம்

'சேதாசேதந வஸ்துககள் பரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட வஸ்துகளென
 றும் அவை ஸத்யங்களென்றும் சொல்வது, ப்ரஹ்மம் ஒன்றே உண்டு என்று சொல்வ

தந்த விரோதியாதோ' என்று ஜீர்க்கும் சங்கைக்கும் பின்னருமாறு மாதாரம் சொல்லப்படுகின்றது. அவை வேறுபட்ட வஸ்துகளானாலும், அவை பாஹ்மத்தைவிட்டுத் தனித்து நிற்க யோகயதையற்றவைகளாகவும் பாஹ்மத்திற்கு விசேஷணங்களாகவும் இருக்கிறபடியால், பாஹ்மம் ஒன்றே இருக்கிறது என்று சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு சேதநாசேதங்களின் இருப்பு ஒரு பரகாரத்தாலும் விரோதிகமாட்டாது பரளய தசையிலும் ஸ்ருஷ்டி தசையிலும் இந்த பாஹ்மமொன்றே உண்டு, பரளய தசையில் மக்கவும் ஸ்லக்ஷமமாய எவ்வித நாம ரூபங்களும்நீறு நீறும் சேதநாசேதங்களை தனது விசேஷணமாக அந்த பாஹ்மம் உடைத்தாயிருக்கின்றது, ஸ்ருஷ்டி தசையில் அந்தச் சேதநாசேத வஸ்துகளே, அந்த பாஹ்மத்தின் எங்கலபத்தால், ஸ்லக்ஷமத்தை விட்டு எதூலங்களாகி, பரளயதசையிற்போலவே அந்த பாஹ்மத்திற்கு விசேஷணங்களாக இருக்கின்றன இவ்வாறு அந்த விசேஷணங்களுக்கு பாஹ்மத்தைவிட்டுப் பிரிந்து தனித்த இருப்பே ஒருபொழுதும் இல்லையாதலால், பாஹ்மம் ஒன்று தான் உண்டு என்று சொல்வதற்கு ஆக்ஷேபம் இருக்க இடமில்லை. இத்தான் அவராத சொல்லப்படும் மாதாரம் 'பாஹ்மம் ஒன்றே ஸ்தயம், மற்றவை அஸ்தயம்' என்பதையும் விசேஷ்டாதவைதிகள் ஒருவாறு ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். 'ஸ்தயம்' என்னும் சப்தத்திற்கு வீகாரத்திற்கு ஆஸபதமிராமலிருப்பதைப் பொருளாகச் சொல்லி சேதநாசேதங்களை விசேஷணங்களாக உடைய தாமியாயிருக்கும் பாஹ்ம ஸ்வரூபத்திற்கு எவ்வித மாறுதலும் இல்லையாதலாலும் விசேஷணமாயிருக்கும் சேதநாசேத வஸ்துகளுக்கு மாதாரம் ஸ்ருஷ்டி பரளயகாலங்களில் மாறுதல்கள் உண்டாகிறபடியாலும் பாஹ்மம் ஸ்தயமாகவும் மற்றவை அஸ்தயங்களாகவும் ஆகின்றனவென்று சொல்லக்கூடும் என்று காதிககிறார்கள். சேதநாசேதங்களுக்கு ஜ்ஞாததின் எங்கோச வீகாஸங்களாகிற மாறுதலும், அசேத வஸ்துகளுக்கு ஸ்வரூபத்திலேயே மாறுதலும் உண்டு. அந்தக் காரணத்தாலேயே அவைகள் அஸ்தயங்களாகின்றனவென்று அவர்களால் ஒத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது விசேஷணங்களாய் நிறும் சேதநாசேதங்களில் பாஹ்மத்தின் எங்கலபமடியாக இவ்விதங்களான மாறுதல்கள் தென்பட்டபோதிலும், அவைகளை விசேஷணங்களாயுடைய பாஹ்மத்தை அந்த மாறுதல்கள் எபாசிகமமாட்டாவென்பதும் அவர்களுடைய கொள்கை. இப்படி அவர்கள் கொள்கை கொள்வது, அவிதயையால் பாஹ்மம் ஆகாமிகப்பட்டபோதிலும் அந்த அவிதயையின் காரணங்களால் அந்த பாஹ்மம் தொடப்படாமலே இருக்கின்றது என்று ஆதவைதிகனால் ஒத்துக்கொள்ளப்படும்கொள்கையைப் போன்றதே. இவ்வாறு 'பாஹ்மம் குணமற்றது' என்னும் ஆததமுன்ன உபநிஷத வாக்யங்களுக்கு ஹேயகுணங்கள் இல்லை என்பதில் தாதபாயமென்றும், ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு சேதநா சேத வஸ்துகளாகிற விசேஷணங்கள் மாதாரம் மாறுதலை அடைகின்றன வென்பதில் தாதபாயமென்றும், பாஹ்மம் கபத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு விசேஷணங்களுடன் கூடிய விசேஷ்யமாகிற பாஹ்மத்திலேயே தாதபாயமென்றும், 'பாஹ்மம் அதவிசீயம்' [அதாவது, இரண்டாவது இல்லை] என்னும் வாக்யங்களுக்கு அந்த பாஹ்மத்தைத் தவிர்த்து வேறு நிஷத்தர் இல்லை யென்பதில் தாதபாயமென்றும், ஆர்த்தம் கொள்ளும் பக்தத்தில் விருத்தங்கள் போலத்தோன்றும் வாக்யங்களுக்கெல்லாம் சரியான ஸமநவயம் சொல்லப்பட்டு விடுகின்றன வன்றோ?

க்ரந்தத்தின் விஷய விவரணம்.

இவையெல்லாம், வேதவாக்யங்களுக்கு ஸர்வேசேஷ பரதவத்தை நிரூபிக்கும் முதல் பாகத்தில், இந்த கரந்தத்தில், விஸ்தாரமாக விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன இவைகளை விவரிக்கும்படிதான் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய ஆர்ஜஜவமும், வேத வாக்யங்களின் உள்ள படியான நாதபாயத்தை கண்டு பிடிப்பதிலும் அவைகளைத் தெளிவாக வெளியிடுவதிலும் முன்ன திறமையும், உண்மையை அறியவேண்டும் என்பதிலுள்ள ஆக்ரஹமற்ற சுத்தமான ஆவலும், இவை முதலிய சிறந்த குணங்களை அந்யாதருசமாக பரகாசிப்பது இந்த கரந்தத்தை அவதாரத்துடனும் சரத்தையுடனும் படிக்கும்வாக்கெல்லாருக்கும் நன்கு விளங்கும். இவ்விதம் பஹு பாகாரமாகத் தமது பக்ஷத்தை ஸாதிக்வும் பரமாணவர்களை உபநயமித்து விட்டு, பிறகு பரமத சங்கையின் நிரஸரத்தில் இந்த கரந்தம் பரவருத்திக் கின்றது சங்கர பாஸகர யாதவ பரகாச மதங்களை நிரவிப்பதுடன், ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தவிராத வேறு தேவதைகளுக்குப் பரம காரணதவத்தைச் சொல்லும் மதங்களுமே நிர விக்கப்படுகின்றன வேதவாக்யங்களை எடுத்துக் கொண்டாலும் அந்த வேதத்திற்கு உபபருஹமணங்களைகிற ஸமருதி இதிஹாஸ புராணத்திகளை எடுத்துக்கொண்டாலும், சரி யான நயாய விசாரம் செய்பவர்களுக்கு, எல்லா வாக்யங்களாலும் ஸ்ரீமந் நாராயணனை பரததவமாகச் சொல்லப்படுகின்றன என்பது கண்கூட விளங்கும் இதற்குப் பிறகு, இது வரை உபபாதிக்கப்பட்ட அரந்தத்தை தருடப்படுத்தும் பொருட்டு வயுதபதயபாவ வாதமென்று சொல்லப்படும் மீமாம்ஸா மதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது. ஸ்ரீ பாஷ்யம் முதலியவைகளில் இது ஸம்பந்தமாக காணப்படும் யுத்திகளையும் பரமாணவர்களையும் காட்டிலும் விசேஷித்த யுகத்திகளையும் பரமாணவர்களையும் இவ்விடத்திற்கு காணலாம்

இவ்வாறு வேறு மதங்களின் நிரஸரத்தைச் செய்த பிறகு, விசிஷ்டாதவைத்திகளைக் தவிராத மற்றை வேதாந்திகளுக்கு அநபிதமான நிதய விபூதியின் ஸமாததந்தத்தைக் கடைசியாகச் செய்கிறார் இந்த பராகருத பரபஞ்சத்திற்கு வெளிப்பட்டு அபராகருத மான ஸதார விசேஷம் ஒன்று இருக்கின்றது எனலும், அதில் ஒரு பொழுதும் காம பந தத்தில் அகப்படாத சில ஜீவ கோடிகள் எப்பொழுதும் பரமாதமாவின் மஹிமையைப் பார்த்து அதனால் உண்டாகும் ஆநந்தத்தை அதுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களென்றும், அவ்விடத்தில் பகவான திவ்ய மங்களை விகரஹமொன்றை எடுத்துக்கொண்டு நிதயாக்கருக் கும் முகதர்களுக்கும் பரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களென்றும், இவையெல்லாம் பரமாதம் ஸவருபத்திற்கு, மற்றை பராகருத பரபஞ்சம் போல, பரகாரங்களாக இருக்கையிலும் அவைகளைப்போல பராய காலத்தில் எவ்வித லயத்தையும் அடையாமலே அந்தப் பர மாதமாவின் நிதய ஸங்கல்பம் காரணமாக நிதயங்களாகவே இருக்கின்றனவென்றும், இந்த ஸதார விசேஷத்தை அடைவதற்கு முகத ஜீவன்களால் போகப்படும் மராகக் மொன்று அரகிராதியாகக் கிடக்கிறதென்றும் உபநிஷத வாக்யங்களிலிருந்து ஏற்படுகின்றன வென்பது இவ்விடத்தில் உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது இவைகளை ஸமாததிப்ப தில் சருதி ஸம்ருதி முதலியவைகளின் வாக்யங்களை பரமாணவர்களாக அவ்லம்பிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இம்மாதிரி கேவலம் சாஸ்தர பரமாணத்தை மாதரம் ஆதாரமாகக் கொண்டு இவை ஸமாததிக்கப் பட்டிருக்கின்றன எனலும் காரணத்தால், இவை அவ்வளவாக ஆதரணியங்களாக மாட்டா வென்பது சில இக்காலத்திய நிரூபக களின் அபிப்பாயம். ஏதோ ஒரு அபிநிவேசத்தால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் இவைகளை

வீசிஷ்டாதவைத மதகொள்கைகளுள் கொண்டு வந்து சோதனுவீட்டாரென்றும் இப்படி இவைகள் சோககப்படமுருந்தபோதிலும் அவரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ள வீசிஷ்டாதவைத மதம் மற்றை அமசங்கனில் மீட சலாகமமாக இருப்பதால் இந்தத் தோஷம் அதை அய்வளவாகப் பாதிக்கமாட்டாதென்றும் இந்த கிருபகர்கள் கரந்தங்களில் எழுதி இருப்பதை நாம் படித்திருக்கிறோம் ஆனால், எவ்விதத்தில் இந்தக் கொள்கையின் அபயுபகம் வீசிஷ்டாதவைத மதத்திற்குக் குறைவை உண்டு பண்ணுகின்றது என்பது மாதரம் நமக்கு விளங்கவில்லை யுகதிகளால் எவையெவை ஸ்தாபிக்கத் தருந்தவைகளோ அவையவை மாதரம் ஸாதுவென்று நமமால் ஒத்துக்கொள்ளத் தகுந்தவை என்பது அவர்களின் அபிப்பிராயமாக இருக்கும் பக்கத்தில், ஆபத் வரகயங்களைக் கொண்டு மாதரம் ஸ்தாபிக்கத் தருந்தவைகளான அதீந்தரிய வஸ்துகளை யெல்லாம் அவர்கள் திராகரிகத் பரஸங்கிக்ரம் அதவைதிகள் வீசிஷ்டாதவைதிகள் முதலிய எல்லா வேதாந்திகளும் அதீந்தரிய விஷயங்களின் விஷயத்தில் வேதாந்தங்களையும் ஸமருதி முதலிய உபபருஹமணங்களை யுமே பரமாணமாக ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் இந்தரியங்களுக்குக் கோசரங்களாயிருக்கும் விஷயங்களைத் தவிர்த்து மற்றை ஒன்றிலும் யுகதிகளுக்கு அவகாசம் இல்லையாகையால், இந்தரியங்களுக்கு எட்டாததான நிதய விபூதி விஷயத்தில் யுகதிகளுக்கு இடமிலை யென்று சொல்வது அந்த நிதய விபூதிக்காவது அதன் உண்மையை ஒத்துக்கொள்ளும் விதசாதத்திலாகவது எவ்வித குறைவையும் ஆவ்ஹிக்கமாட்டாது ஸாஸ்கதனான சசாரன் இமமாதிரி ஒரு ஸோகத்தை வருஷ டிக்கவோ அல்லது அதை நிதயமாக ஸ்தாபிக்கவோ அஸாதாரணமான திவய மங்கள விசாஹ மொன்றை எடுத்துக்கொள்ளவோ எப்படி அசகதனாவான் ஆகையால், இந்த நிதய விபூதியைக் கண்டு ஒருவரும் பயப்படுவதற்குக் காரணமில்லை வேதத்தின் பரமாணயத்தை ஒத்துக்கொள்வரெல்லாரும் இந்த விபூதியை ஒத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டி, இதை ஒத்துக்கொள்ளாவிட்டால் அவர்கள் வேதத்தின் பரமாணயத்தில் அதிகங்கை செய்வராவார்கள் என்பதில் ஆகேபமில்லை

கரந்த காத்தாவின் சரிதரம்.

இந்த கரந்தத்தை அருளிச்செய்த ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரயா, சென்னைப் பட்டணத்திற்கு ஸமீபத்திலுள்ள ஸ்ரீ பெரும்பூனா என்னும் ஸ்ரீ கராமத்தில் ஸ்ரீ கேசவ ஸோமயாஜி என்னும் மஹாநுக்குப் புதரராகச் சற்றேறக்குறைய 917 வருஷங்களுக்கு முன் அவதரித்தார் ஸ்ரீ யாமுநாசாரயருடைய சிஷ்யர்களுள் ஒருவரான ஸ்ரீ சைல் பூணருக்கு இரண்டு ஸஹோதரிகள் இருந்தார்கள். அவர்களுள் ஒருவராகிய கரந்தமிதி என்பவரே ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரயருடைய நாயார். பாலயத்தில் பால் சிகைக்கயெல்லாம் முடிந்தபிறகு, மேல்கொண்ட விதயாபயாஸத்திற்காக அப்பொழுது காஞ்சிபுரத்தில் பரவித்த விதவாளுக் இருந்த யாதவ பரகாசா என்பவரிடம் இந்தக் குழந்தையின் அம்மராகிற ஸ்ரீ சைல் பூணா இவரை ஒப்புவிக்க, இவா அந்த ஆசாரயருடைய கருஹத்திலேயே வலித்துக்கொண்டு அவரால் அப்பொழுதக் கப்பொழுது நல்லழியில் சிகழிக்கப்பட்டவராய், அவரிடமிருந்து தாக்கம் மீமாமகஸ முதலிய ஸாமாநய சாஸ்தரங்களை யெல்லாம் பூணமாகவும் தெளிவாகவும் கற்றுக்கொண்டார் பூவ மஹாஷிகளின் காலத்தில் குழந்தைகளை ஆசாரயர்களிடம் விதயாபயாஸத்திற்கு ஒப்புவித்தால், அந்தக் குழந்தைகள், அந்த ஆசாரயனுடைய கருஹத்திலேயே இருந்துகொண்டு, பிக்ஷாசாணத்தால் கிடைக்கும் அந்தத்தை ஆசாரயனிடம் கொண்டுவந்து ஸமாபித்ததுவிட்டு, பிறகு அவருடைய

அதுமதி பெற்றவாகளாய் அந்நாடு கொடுக்கப்படும் அநாதைகட்பு புஜிதது அம்மாதிரி வாத்திதது வருவது வழக்கம் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாராயா காலத்திலும் அநாத வழக்கம் நடை யாடி வந்ததாகத் தெரிகின்றது பாலயத்தில அம்மாதிரிபாண சினைக் குழுவார்களுக்கு பராபதமாகும் பக்ததிலின்றே, அச்சிதுவார்களுக்கு நற்குணமும் நன்னடந்தையும் நன ராக ஏற்படும்? இஃத ஏற்பாட்டுக்கு கோ விருகதமாக இக்காலத்திய சிதுவார்க ஸவகந தாமாகத் தமக்கு இஷ்டப்பட இடங்களில் புஜிததுகொண்டு தமக்கு அபிருசியான இடங்களில் வலிகுமபடிக்கும் ஸதஸ்த விவேகம்ராமம் ஸவகங்களைச் செய்து கொள ளும்படிகும் தாய தகதைகளால் கைவிடப்பட்டு நிற்கிறார்களே இதைப் பாகதும் நமக்கு இனி ஜந ஸமுஹத்திற்கு நன்மை எப்படி ஸம்பவிககப் போகின்றிடுகிறது பெருத்த சவகைகள் மனத்தில் உகிககின்றன இக்காலத்திய சிதுவார்களை தைவ பகதி யிராமலும் பெரியோர்களிடம் எவ்வித மாயாதையையும் பாராட்டாமலும் சாஸ்தாங் களுக்குக் கட்டுப்படாமலும் மனம்போன போகவே நடந்து வந்தால், அப்படி அவர்கள் நடப்பது முழுவதும் அவர்களை நாம் பாலயத்தில் வளர்த்து வருகிறோம் நோஷங் களின் பல்மென்றே அறிதல்வேண்டும்

யாதவ பரகாசரிடம் ஸ்கிளிதராய ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாராயா விதயைகளை அபயவரி தது வருகையில், ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாராயருக்கு வேதாந்தவிதயையை அபயவரிக்கும் பாவம் நோந்தது சில வேதாந்த கரந்தங்களை படித்த பிறகு உபநிஷத்தகளைப் படிக்க ஆரம் பித்தது அப்படிப்பில் ஸவல்ப காலம் சென்றபொழுது சில உபநிஷத்த வாக்யங்களுக்கு யாதவ பரகாசரால் சொல்லப்பட்ட அாததம் தமது மனஸ்கு பரசஸ்தமாகத் தோன்றவில்லை யாதலால் வேறுவிதமாக அாததம் சொல்லலாகாதோ வென்று இரண்டொரு தடவை சிஷ்யா ஆசாராயரைக் கேட்க, அதுகாரணமாக இருவார்களுக்கும் அபீதி உண்டாகி இரு வரும் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் விலகும்படி நோந்தது அதற்குப் பிறகு ஸ்ரீ ராமாநுஜா சாராயா, தேவராஜப் பெருமான ஸநிதியில் எம்பெருமானுக்கு யதோகிதம் பவ்வித கைவ காயங்களைச் செய்து வாத்திதது வருகையில், அவருக்கு அநுரூபமான ஒரு மனைவி நேரவே அவளைத் திருமணம் செய்துகொண்டு அவா கருஹஸ்த தாமங்களைச் செய்து கொண்டு காலத்தை நயிப்பித்தது வந்தா. இஃத ஸம்பம் ஸ்ரீ யாமுநாசாராயா அதிவருத்த ராயிருந்த காலம் ஸ்ரீரங்கத்தில் இருந்துகொண்டு அவா அநேக சிஷ்யார்களுக்கு அப் பொழுது வேதாந்த கரந்தங்களை பரவசரம் செய்து வந்து கொண்டிருந்தாரா காண்காணிகமாக ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாராயருடைய மேதையையும் பகவத பகதியையும் அதுஷ்டாநப் பெருமையையும் பற்றி ஸ்ரீ யாமுநாசாராயா கேட்டு, அவரைத் தம் மிடம் அழைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்னும் ஆவலுடையவராய, மஹா பூணா ளன்னும் தமது சிஷ்யரொருவரை ஸ்ரீரங்கமிருந்து காஞ்சீபுரத்திற்கு அனுப்பினார். ஸ்ரீராமாநுஜாசாராயரும் ஏற்கெனவே ஸ்ரீ யாமுநாசாராயருடைய மஹிமையைப் பற்றிப்பல் வாறாகக் கேட்டிருந்த படியால், இவ்விதம் அவா தம்மை அவரிடம் வரும்படி நியமித்த தைப் பெரியதொரு பாக்யமாக நினைத்து உடனே அநாத மஹா பூணருடன் ஸ்ரீரங்கம் புறப்பட்டுப்போனார் அவா ஸ்ரீரங்கம் சேர்ந்த திந்தில், அவா வருவதற்கு இரண்டொரு முஹூர்த்தம் முன்னதாக ஸ்ரீ யாமுநாசாராயருக்கு பராண வியோகம் நோந்தது விட்டது அப்படி நேர்ந்ததில் மிக்க சோகமடைந்தவராய, ஸ்ரீராமாநுஜாசாராயா, ஸ்ரீயாமுநாசாராய ருடைய உத்தர கரியைகள் முடியும் வரையில் அவ்விடம் இருந்துவிட்டு, திருமப காஞ்சீ புரம் வந்து முன்போல்வே பகவத ஸநிதியில் கைவகாயங்களைச் செய்து கொண்டு வந

தார அந்தக் காலத்தில், ஸ்ரீ தேவராஜப் பெருமாளிடம் இருந்த பரிதயசிசயத்தால் காலம் முழுவதையும் பெருமான ஸந்நிதியிலேயே செலுத்திக் கொண்டு வேறு விஷயங்களைல்லாவறறையும் மறந்து பகவதேக சித்தராய வாதத்தினை வந்த காஞ்சிப்பூணா என னும் ஒரு சூதா பகதருடன் இவருக்கு ஸமாகம் நோந்தது அப்பொழுது அவ்விரு வருக்கும் பரஸ்பரம் ஸௌஹாராதம் பரபலமாக உண்டாயிற்று இவ்விதம் அந்த ஸுஹருத்திடம் பகவர குணதுபவத்தைச் செய்துகொண்டு ஸவலப் காலம் கழிந்ததின், ஸ்ரீராமாநுஜாசாயருக்கு ஸ்ரீரங்கம் போகவேண்டுமென்றும் ஸ்ரீ யாமுநாசாயருடைய சிஷ்யரான ஸ்ரீ மஹாபூணரிடமிருந்து மந்தரோபகேசங்களைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் தவரை ஒன்று உண்டாகி ஸ்ரீகாஞ்சிப்பூணரிடம் தமது அபிபராய தைச் சொல்லிவிட்டு அவரிடமிருந்து புறப்பட்டு வருகையில், மார்க்கத்தில் ஸ்ரீ மதுராந் தத்தில் ஸ்ரீ மஹாபூர்ணரை ஸந்திக்கும்படி நோந்தது. எதிர பாராத இந்த ஸந்தியால் இருவரும் மிகக் ஸந்தோஷம் அடைந்தார்கள். உடனே அவ்விடத்திலேயே ஸ்ரீ மஹா பூர்ணா ஸ்ரீராமாநுஜாசாயருக்கு 'அஷ்டாங்கம்' என்னும் மந்தா ரகத்தை உபதேசம் செய்தார். உபதேசம் ஆனபிறகு இருவருமாகக் காஞ்சிபுரம் சேர்ந்து கொஞ்சகாலம் வேதாந்த விசாரங்களைச் செய்துகொண்டு காலத்தைப்போக்கி வந்தார்கள். பிறகு, ஸ்ரீ மஹாபூணா காஞ்சிபுரம் திருமப்பி போசும்படி ஸம்பவிக்வே, ஸ்ரீ ராமாநுஜாசா யரும் ஸமஸாரக திவிருந்து விரகதராய நானாவது ஆசாமகதை ஸவீகரித்தது, ஸ்ரீ தேவ ராஜப் பெருமாள் ஸந்நிதியிலேயே இருந்துகொண்டு, தமமை ஆசாயிதக் ஆஸ்திராகநொல் லாருக்கும் வேதாந்த பரவசம் செய்து கொண்டு வந்தார். இக்காலத்தில், காஞ்சிபுரத் திறகு ஸம்பத்தி இருக்கும் காரம் ஒன்னும் கராமத்தில் வலித்தது வந்த மிகக் கங்கரான ஸ்ரீ கூரேசன் எனும் ஒரு ஆஸ்திராகம், ஸ்ரீராமாநுஜாசாயருடைய பாசிரேயான தாசரதி எனப்பரும் இன்னும் மறறவாசனம் அவரை ஆசாயத்தை வரித்து அபருடைய முகய சிஷ்யர்களாக இருந்து வந்தார்கள்.

இவ்விதம் ஸவலப் காலம் சென்ற பிறகு ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து அநேக ஸ்ரீவைஷ்ண வர்கள் ஸ்ரீராமாநுஜாசாயரை ஸ்ரீரங்கம் வரவேண்டுமென்று பாராத்திக்க, அந்த பாராத தனைக்கு இணங்கி, தமது ஆபக் சிஷ்யரான தாசரதி எனப்பருடன் ஸ்ரீரங்கம் போய்ச் சேர்ந்தார் இவா காஞ்சிபுரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுப் போன ஸவலப் திருங்களுக்கெல் லாம், ஸ்ரீ கூரேசனும், தமது தமெல்லாவறறையும் ஏழை ஜநங்கரிடம் பங்கிட்டு விட்டு, தாமும் தமது பதங்கியமாக ஸ்ரீராமாநுஜாசாயரிடம் போய், அவ்விடத்தில் உஞ்ச வ்ருத்தி செய்து அதனை ஜீலித்தது, ஆசாய கைங்காயத்தைச் செய்து கொண்டு பரமானந்தத்தை அதுபவித்து வந்தார் ஸ்ரீராமாநுஜாசாயரும், இந்த ஸமயத்தில், தமக்கென்று சில உயாந்த ரஹஸ்ய உபதேசங்களை ஜாகரதையுடன் ஸமாகித்ததுக் கொண்டு வந்த ஸ்ரீயாமுநாசாய சிஷ்யர்களான கோஷ்டிப்பூணா முதலான ஆசா ராயர்களை, சாவதரத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி உபஸ்தம் செய்து அவர்களிடமிருந்து அந்த உபதேசங்களைல்லாவறறையும் யதாவத்தாகப் பெற்றுக் கொண்டார் ஸ்ரீகோஷ்டி பூணரிடமிருந்து மந்தாங்களை கரஹிப்பதற்காக ஸ்ரீராமாநுஜாசாயா பதினெட்டு தடவை ஸ்ரீரங்கமிருந்து திருக்கோட்டியூர் போய் வந்ததாக இஜிஹ்யம் சொல்லுகின்றது இக்காலத்தில்தான், திருப்பதியா தரையாகப் போய் அவ்விடத்தில் ஒருவாஷ்காலமிருந்து தமது அமமானிற் ஸ்ரீ சைல்பூணரிடமிருந்து ஸ்ரீ ராமாயணத்தின் ரஹஸ்யா த்தங்களை கரஹித்தார்.

இப்படி ரஹஸ்யார்த்தங்களின் உபதேசங்களெல்லாவற்றையும் பெற்ற பிறகு, பூவாசாயாகளால் பரம்பரையாக உபதேசிக்கப்பட்டுவந்துள்ள விசேஷாததங்களெல்லாவற்றையும் பிறகாலத்தில் வரும் மஹா ஜநங்களின் உபகாரத்தின்பொருட்டு காரத ரூபமாக எழுதிவைக்கவேண்டுமென்னும் ஓர் அப்யுதாரமான எண்ணம் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாயருக்கு உகிகத்தது அதன் பலமாக அவர் அநுகரஹிதநுளிய முதல் காரதம், இந்த ஸ்ரீ வேதாந்த ஸங்கரஹமே பிறகு ஸ்ரீ வ்யாஸ ஸூத்ரத்திற்கு பாஷ்யம் எழுத ஆரம்பித்தவராய், அதைப் பூவாசாயாகள் அநுகரஹிததிருக்கும் பரகாரம் எழுத விருமபி, அதற்காக ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாயர் தமது சிஷ்யராகிற் ஸ்ரீ கூரேசனுடனும் இன்னும் வேறு சிஷ்யர்களுடனும் உததாதேச யாதரை போய காசமீரதேசம் சோரது அவ்விடத்தில் இருந்த ஸ்ரீபோதாயந வருக்கியைப் படித்தது, பிறகு அவ்விடமிருந்து திருமபி ஸ்ரீ ரங்கம் வந்து, ஸ்ரீ கூரேசனுடைய ஸஹாயத்தைக் கொண்டு ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அநுகரஹிதநுளிரூர் இந்த யாதரையில் ஸ்ரீகூரேசனைத் தவிர்க்கது வேறு அநேக சிஷ்யர்களும் கூடப் போனாகளென்றும், முதலில் ஆழ்வார் திருக்கரி முதலிய தக்திணதேசங்களுக்கும்போய் பிறகு அங்கிருந்து அநந்தசயம் மார்க்கமாக தவாரகை மதுரை பதீகாசீரம் போய் அங்கிருந்து காசமீரம் சோரததாகத் தெரியவருகிறது. காசமீரத்தில் இருக்கும் பொழுது அவர்களுக்கு வருத்தி காரதத்தைப்படிப்பதற்கு மாதரம் அதுமதி கிடைத்ததென்றும் அதன் பரதி ஒன்றை எழுதிப் போவதற்கு அங்கிருந்தவர்கள் அதுமதி கொடுக்கவில்லை யென்றும், அதற்காக ஸ்ரீ கூரேசன் அங்கிருந்த காலத்தில் வருத்தி காரதம் முழுவதையும் நெட்டுருசு செய்து வந்தாரா என்றும் ஜதிஹயம் சொல்லுகின்றது வருத்தி காரதத்தின் வாசங்களென்று சில வாகயங்கள் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் தென்படுகின்றனவென்பதே இவா வருத்தி காரதத்தின் ஆதாரத்தைக் கொண்டே ஸ்ரீபாஷ்யத்தை அநுகரஹிததாரா என்பதற்குப் போதுமான பரமாணம் இந்த வருத்தி காரதத்தைப் படிக்கும்பொருட்டு இவா காசமீர யாதரை செய்தாரா என்பது உண்மையாக இருக்குமோவென்று சங்கிப்பாரா சிலருண்டு பாக்க பரமாணம் அகப்படாத வரையில் ஜதிஹயங்கள் எல்லாம் நமக்கு பரயாணங்களேயாடையா, இப்படி அவர்கள் சங்கிப்பதற்கு எவ்வித ஹேதுவுமிலை

ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அநுகரஹித பிறகு, வேதாந்த ஸாரம் வேதாந்த தீபம் என்னும் காரதங்களையும், ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் ஸங்கரஹமாக படிக்கிறவர்களின் லெளகாயத்தை உததேசித்தது, தணித்தனியே செய்தருளிரூர் இவைகளுக்கும் பிறகு பகவத கீதாபாஷ்யமும் கதயதரயமும் நிய காரதமும் அநுகரஹிக்கப்பட்டன ஸ்ரீரங்கத்தில் இருந்து கொண்டு இவா ஆசரிதாக்களை அநுகரஹித காலத்தில் ஆயிரக்கணக்காக ஜநங்கள் இவருடைய திருவாடிகளை ஆசரயித்தாக்கள். சற்றேறற்குறைய எழுதுறு ஸயாவிகளும், எழுபத்தினான்கு ஸிமஹாஸராதிபதிக லென்று பிறகு ஸ்ரீராமாநுஜாசாயரால் பொறுக்கி எடுத்தது நியமிக்கும் படியான பலவித யோகயதையுள்ள பெரியோர்களும், இன்னும் கணக்கற்ற அநேக புணய புருஷர்களும் ஸதீர்களும் ஸ்ரீராமாநுஜாசாயரை தைவமாகவே தொழுது வந்ததாகத் தெரிகின்றது. சற்றேறற்குறைய எழுபது திருக்கூதாங்கள் ஆகும் வரையில் அவர் அவ்விடமே இருந்தார். ஸ்ரீயாமுநாசாயருக்கு பாரண வியோகம் நோரத பொழுது, ஸ்ரீராமாநுஜாசாயர் அவருடைய தேஹத்தை ஒத்துப் பாரதததங்களும், அப்பொழுது அவருடைய வல்துறை விரல்களுள் மூன்று விரல்கள் முடங்கி இருந்ததைப்பார்த்து ஸமீபத்தில் இருந்தவர்களை 'இது ஏன்?' என்று கேட்க அவர்கள் 'ஸ்ரீயாமுநாசாயருக்கு மூன்று மனோரதங்கள் இருந்தன, அவை நிறைவேருந்ததால் அந்த மூன்று

வீரல்களும் முடங்கி இருக்கின்றன' என்று சொன்னதவழியும், ஸ்ரீராமாநுஜாசாராயர் அந்த மனோரதங்களைத் தாம் நிறைவேற்றி வைப்பதாக ஒத்துக் கொண்டதாகவும், அப்படி அவர் ஒத்துக்கொண்டவுடன் அந்த வீரல்கள் நிமிராததாகவும் ஒரு ஐதீஹ்யமுண்டு. ஸ்ரீஉயாஸ் வலிதரங்களுக்கு பாவ்யம் ஒன்று எழுதவேண்டும் என்பது அந்த மூன்று மனோரதங்களுள் ஒன்று அது இப்பொழுது நிறைவேறிவிட்டது மற்றை இரண்டும் ஸ்ரீசுட்கோபனிடமும் ஸ்ரீபராசர மஹாஊயிடமும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாருக்குமுள்ள பரதிபத்தியை வலிசிப்பிக்கும் பொருட்டு அவர்களுடைய பெயரைத் தருத பாதரங் சனான இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவ விதவாங்களுக்கு வைக்கவேண்டும் என்பவைதாம். இவைகளையும் நிறைவேற்றும் பொருட்டு, கமது அம்மானாகவும் ஆசாரயனாகவுமிருந்த ஸ்ரீசைல் பூணருடைய குமாரருக்கு ஸ்ரீசுட்கோபனுடைய திரு நாமமாகிற 'குருகேசன்' என்னும் பெயரையும், தமது ஸஹ்ருகதாகவும் சிஷ்யராகவுமிருந்த ஸ்ரீகரேசனுடைய குமாரருக்கு 'பராசரா' என்னும் பெயரையும் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரியர் அதுகரஹித்தார் என்பதும் ஐதீஹ்யம். இவர்கள் இருவரும் அந்தந்தப் பெயருக்குத் தகுந்த பாத்ரங்களே என்பது அவ்வார்கள் செய்துள்ள கரந்தங்களால் நன்கு வெளிவரும். குருகேசன் என்பவர் ஸ்ரீசுட்கோபனுடைய திருவாய் மொழிக் கு 'ஆரூயிரப்படி' என்னும் ஒரு அதயத் புகமான வயாக்யாநத்தைச் செய்தருளியிருக்கிறார். ஸ்ரீபராசரார் செய்துள்ள கரந்தங்களுள் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம பாவ்யமும், ஸ்ரீரங்கராஜ ஸதவமும் ஸ்ரீகுணரதநகோசமும் இவை மூன்றுமே அவருடைய ப்ரவீத்திக்ரூப போதுமானவை

வாாதகத்தில் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரயருக்கு ஸவல்ப கஷ்டங்களைக் கொடுக்கும் ஸம பவங்களும் சில நோதனை அப்பொழுது சோன தேசத்து அரசனயிருந்த சூலோத துங்க சோழன் என்னும் ஒரு வீர சைவன், 'சிவனே பாதேவதை' என்பதை ஒத்துக் கொண்டு ஒரு பகாததை அனுப்புவது வேண்டுமென்று ஒரு கட்டளையை ஸ்ரீராமாநு ஜாசாரயருக்கு அனுப்பினான். ஸ்ரீ கரேசன் என்னும் ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயருடைய சிஷ்யர், சாமே போய் நாராயண பரதவத்தை ஸதாபித்து வருவதாக ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயரிடமிருந்து அதுமதிபெற்று, சோன ராஜனுடைய ஸதஸஸூககு, ஸ்ரீ மஹாபூணா என்னும் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரயருடைய முதல் ஆசாரயருடைய கூடப் போய்ச் சோரதார அங்கே போய் இருவரும் வாதம் செய்த காலத்தில் அரசனுக்குக் கோபம் உண்டாகி அவர் இவர்களுடைய கண்களையும் பிடுங்கிவிடும்படி உத்தரவு செய்தான அப்படியே அவர்களுடைய கண்கள் பிடுங்கப்பட்டன அந்த வரணத்தினால் அவர்கள் திருமயி ஸ்ரீரங்கம் வரும் காலத்தில் ஸ்ரீ மஹாபூணருக்கு வரணத்தின் வயதை அதிகரித்து மரக்கத்திலேயே மரணம் நோதத்து ஸ்ரீ கரேசன் மாதரம் சரம்பபட்டு ஸ்ரீரங்கம் சோரதார அப்பொழுது ஸ்ரீரங்கத்தில் அரசன் உத்தரவால் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு பட்டணத்தினுள் பரவேசம் தடைபட்டிருந்த படியால் அவர் அங்கிருந்து திருமயி பெரிய பரயாஸததுடன் மதுரை நோக்கிப்போய் திருமாலிருஞ்சோலை சோரது அவ்விடத்திலுள்ள சில ஸாது ஜங்குகளால் ஆகரிக்கப்பட்டு அவ்விடத்திலேயே வணிகத்து வந்தார். அரசனிடமிருந்து முதல் உத்தரவு வந்தவுடனே, ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயரும் ஸ்ரீரங்கத்தில் இருக்க பயந்து, ஸ்ரீகரேசனுக்கு என்ன நோத்ததோவென்று சங்கித்துக்கொண்டே, சில சிஷ்யர்களுடன் ஸ்ரீரங்கத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு இரவிலேயே வெளிவந்து, காரமத்திலிருந்து சாரமம் ஓடி, நீலகிரி காட்டைச்சோரது, கடைசியாக மைஸூருக்கு மேற்கில் 50 மைல் தூரத்திலுள்ள வஹிசி புஷ்கரிணி என்னும் ஒரு இடம் போய் அங்கிருந்து புறப்

பட்டு தங்கக்கூடிய இடமொன்றைத் தேடிவருகையில், கிழக்கில் ஸானகராமம் என்னும் ஒரு கராமம் நேர, அவலிடத்தில் இருந்தவாகள் கொஞ்சம் ஆதரிக்கவே அவலிடத்திலேயே சில காலம் தங்கி இருந்தார் ஆந்தர பூணா என்று பிறகு பரவித்தி பெற்ற சிவ்வியா ஒருவா அப்பொழுது அவரை ஆசரயித்தார். அந்த மமயத்தில், ஸமீபத்திலிருந்த தொண்டனூர் என்னும் ஒரு இடத்தில், தவாரஸமுதரம் என்னும் ஒரு சிறிய ஜைந தேசத்தரசன், பிசாசத்தால் பீடிக்கப்பட்ட தனது புதரியுடன் மாந்தரிகாகளைத் தேடி வந்திருந்தான் ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயர் அவலிடம் போனபொழுது, அந்த அரசன் யாரோ ஒரு பெரியவா அவலிடம் வந்திருக்கிறார் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு அவரை வரவழைக்க, அவர் அந்த அரசனிடம் போய் அவனுடைய வேண்டுகோளின பேரில் அவனுடைய பெண்ணுக்கு சிகிச்சை செய்வதாய் ஒத்துக்கொண்டு இரண்டொரு நாள் தன்னுடைய கமண்டலு் தீர்த்தத்தால் பகவந் நாமத்தை ஜபித்து அந்த ராஜ குமாரத்தியைப் ப்ரோக்ஷித்து வந்தார். அந்த ப்ரோக்ஷண மாத்ரத்தாலே அந்தப்பெண் ஸகல வ்யாதியும் நீங்கினவளாய் எழுந்திருக்க, அரசன் மிக்க வந்தோஷமடைந்து, ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரயருடைய மஹிமையையும் அவருடைய சப குணங்களையும் பார்த்து அவருடைய திருவடிகளை ஆசரயித்து, பிறப்பினால் தனக்குக் கிடைத்திருந்த ஜைந மகத்தைத் துறந்து வைஷ்ணவ மதத்தைத் தழுவினவனானான். பிறகு அவலிடத்தில் அநேக ஜைநாகள் ஒன்று சேர்ந்து ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயருடன் மதவிஷயமாக வாதம் செய்ததாகவும், அப்பொழுது ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயர் ஒரு திறைகளுள் போய் ஆயிரம் சிவஸஸ்களுடன் கூடிய ஆதிசேஷர்களை ஆலாபபவித்து, எல்லாருக்கும் ஏக காலத்தில் பரத்யுத்தரம் அளித்ததாகவும், அது கண்ட ஜைநாகள் பயந்து திக விதிக்காக ஒடி விட்டதாகவும், ஐகிஹயம் சொல்லுகின்றது

இமமாதிரி அந்தக் தொண்டனூரிலேயே இருபது வாஷ்காலம் இருந்துகொண்டு ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயர் அநேக ஜநங்களுக்கு ஆதமோஜ்ஜீவநோபாயங்களை அநுகரஹித்து வந்தார் அப்பொழுது அவலிடத்தில் அவருடைய திருவடிகளை ஆசரயித்தவாக்களுள் அநேக ப்ரவித்த விதவாக்களுமுண்டு. அவாக்களுடைய ஸந்ததியில் ஜபித்த சில பெரியோர்கள் இப்பொழுதும் அவலிடத்தில் காணப்படுகிறாக்கள் மைஸூருக்குச் சொஞ்சம் வடக்கிலுள்ள மேல்கோட்டை என்று வழங்கிவரும் திருநாராயணபுரம் என்னும் திவ்ய தேசத்தில் ஓரிடத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திவ்ய மங்கள் விகரஹமொன்று பூமியில் புதைந்து கிடக்கின்றது என்று ஸ்வபநத்தில் தெரியவர, ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயர் மறுநிநம் அவலிடம்போய் அந்த விகரஹத்தைக் கண்டுபிடித்து எடுத்து அதை அந்தத் திருநாராயணபுரத்திலேயே பரதிஷ்டை செய்து, அவலிடத்தில் அந்தப் பகவானுக்கு ஒரு பெரிய கோயிலையும் கட்டினார் அப்பொழுது மற்றொரு நாள் ஸ்வபநத்தில் மறறுமோர் அதிசயம் அவருக்குத் தென்பட்டது ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திவ்ய மூர்த்தியாகிற ராமபரியர் என்னும் விகரஹமொன்று டில்லியில் ஒரு மலேச்ச ராஜ புதரியிடம் இருப்பதாகவும், அதை மீட்டுகொண்டு வருவதாகவும் அந்த ஸ்வபநத்தில் கர்ணவே, உடனே அவர் அதைக்கொண்டு வருவதற்கு உத்யுகதராய டில்லிக்குப்போய் மஹத்தான ப்ரயாஸத்தின பேரில் தமது இஷ்டத்தை வ்ரதித்துக்கொண்டு, திருமபி வந்து, திருநாராயணபுரத்தில் அந்த விகரஹத்தை பரதிஷ்டை செய்து சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லியிருக்கிறபடி திவ்ய திருவாராதங்களும் உதஸவம் முதலானவைகளும் சாசவதமாக கடைபெறுவதற்கு வேண்டுவனவான ஏற்பாடுகளையும் செய்துவைத்தார் மைஸூர் மஹாராஜனும் ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயருடைய ஜ்ஞாநத்தையும் சக்தியையும் கண்டு அவரி

டம் பூண பரதிபத்தி யெய்து பகவத ரைவகாயத்திற்கு அபேசதிதவகளான உபகாரங்க ளெல்லாவற்றையும் செய்து வந்தான ஸ்ரீ கூரேசனுக்கும் ஸ்ரீமஹா பூணருக்கும் ரோ நக வியமமும் அவருடைய காதுக்கு அப்பொழுது பரமபரைபாக டெடிற்று அயாக னைப்பற்றி மிகவும் துக்கித்து ஸ்ரீ கூரேசனைப் பாரகக வேண்டுமென்னும் ஆவலுடன் அவர் அவலிடமிருந்து புறப்பட்டார் அங்கிருந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரும் அவர் பரயாணத்திற்கு ஸநநாஹம் செயல்தைப்பாராதது, அவருடைய பரதிகருதி ஓணறை வீகாஹ ஸுபமாகக் திருநாராயண புரத்தில் எழுந்தருள்ப பணணுவதற்கு அதுமதி கொடுக்கவேண்டு மென்று பராரதிக்க, அவ்வதும்நியைக கொடுத்தவீட்டு, அவலிடமிருந்து புறப்பட்டு அதிக தவரையுடன் ஸ்ரீரங்கம் வந்து சேர்ந்தார் சோனதேசத் தர்சனாகிய குலோத்தங்கனுடைய காலமும் அதற்குள் முடிந்தவீட்டபடியால் இவ ருக்கு ஸ்ரீரங்கம் வருவதிலும் அவலிடத்தில் முன்போல் விதகாரத பரவசம் செய ல்திலும் எவவித சரமமும் ஸம்பலிக்கவில்லை நேர ஸ்ரீரான ஸ்ரீ கூரேசனையும் ஸந்தித்து, அவருடைய துக்கத்தால் மிகவும் துக்கிதராய, அவருடைய மகஸஸுக்கு ஆச லாஸ கரங்களான வாரதகளைச் சொல்லிக்கொண்டு ஹிதவகளான கராயங்களைச் செய்துகொண்டு யதா பூவம் வலிகாரதத்தைத் தழையச் செய்வதில் பரவருகதராய் கொஞ்ச காலம் எழுந்தருளி இருந்தார் சோனதேசத்தர்சனுடைய கொடிய ராஜ்ய நீர் வாஹம் நடந்ததுவந்த பொழுது, சிதம்பரத்தில் திருக்கோயில் கொண்டிருந்த ஸ்ரீகோவீரத் தரஜப்பெருமானுடைய வீகாஹத்திற்கு அபாயம் வரும்போல் இருந்ததைப் பாராத சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அந்த வீகாஹத்தை அவலிடமிருந்து எடுத்தகொண்டு திருப்பதியில் ஒளித்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்னும் வருத்தநாதம் அவருக்கு அப்பொழுது தெரிய வந் தது அதை அறிந்த அவர், ஸ்ரீ கோவீரதரஜனை மறுபடியும் பரதிஷ்டை செய்வேண்டு மென்று விருமபி, அதற்காரத திருப்பதிக்கு எழுந்தருளி, அவலிடத்து ஜகங்களுடைய பராரதத்தையின பேரி, திருப்பதியிலேயே ஒரு கோயிலை நீர்மாணம் செய்து அந்த லிக ராஹத்தை அவலிடத்தில் பரதிஷ்டை தெய்தார். இப்பொழுதும் கீழ்க்கதிருப்பதியில் அந்த எம்பெருமான ஸேவை ஸாதிப்பதை எல்லாரும் பாரககலாம் பிறகு அவலிடமிருந்து ஸ்ரீரங்கம் திருமபி எழுந்தருளி, கொஞ்ச காலம் முன்போல் ஜகங்களுக்கு உபகாரக மான கராயங்களைச் செய்துகொண்டிருந்து வீட்டு, ஸ்ரீ பகவானுடைய நியமம் நேரவே பாரகருதமான இந்தத் திருமேனியை வீட்டு வீட்டு, நிதய விபூதியை அலங்கரிக்கும்படி ஸம்பலித்தது அப்படி திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளுகையில் அவருக்கு தூற்று இருபது திரு நக்தரங்கன் ஆயின அவர் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளுவதற்குக் கொஞ்ச காலம் முன்னதாகவே ஸ்ரீகூரேசனும் பரமபதமடைந்தார்

இது, இந்த மஹாதுடைய திரைய சரிதரம் இவா ஸகல் கலயாண குணங்களும் நிறைந்தவராக இருந்தார் என்பதை நிஸ்திக்க ப்ரயதரப்படுவது அநாவசயமே இவரு டைய சரிதரத்தில், இவலிடத்திற சொல்லப்படாமலிருக்கும் சில ஐதிஹ்யங்களை யதாரத தமென்று நினைத்து இவரீது சிலர் அது காரணமாகச் சில தூஷணங்கள் செய்வதை நாம் அறிவோம் அந்த ஐதிஹ்யங்களெல்லாம் பொயயாகையால், அந்தத் தூஷணத்திற்கு அவகாசமே இல்லை. ஒரு ஸமயத்தில் ஸ்ரீகாளுக்கீபூணா என்னும் தமது சூத்ர ஸூஹ ருத்தைத் தமது கருஹத்திற்கு போஜந்ததிற்குக் கூப்பிட்டு அவரிடத்தில் தனக்கிருந்த பரிதயதிகயத்தால் அவர் போஜம் செய்த பிறகு பாககியிருந்த அந்தத்தைத் தாம் புஜிக்க ஸ்ரீராமாதுஜாசாராய உதயுகதராயிருந்தாரென்றும், தமது ஆசாரயரான மஹா

பூணரும் தாமுமாக ஓரே கருஹத்திவ்வவிரத்திருந பொழுது ஒரு ஸமபததில் தமது பதநீ ஆசாய பதநியுடன் சசசரவு செயததைப் பார்த்து, கோபங்கொண்டு, பதநியை அவருடைய தகப்பன் கருஹத்திறகு அனுப்பிவிட்டு, அந்தக் கோபத்தாலேயே கரு ஹஸ்தாசாமத்தை விட்டு விட்டு நாடாவது ஆசாமத்தை அங்கீகரித்தாரென்றும், ஸ்ரீ கோஷ்டி பூணரிடம் பதினெட்டு கடவை போய அவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்ட ரஹஸ்ய மந்திரங்களை, அவருடைய சியமந்தகிறகும் அவரிடம் தாம் செய்திருந்த பரதி ஜைன்க்கும் விருத்தமாக, மந்தர கரஹணம் செய்து கொண்ட உத்தராக்ஷணத்திலேயே, பஹிரங்கமாக அதிகாரி அந்திகாரி வாசியற, எல்லாரும் உஜ்ஜீவகதைப் பெறவேண்டு மென்னும் எண்ணத்தூடன பெருங்குடம்பவில் ஸகல ஜங்ககளுக்கும் தெரியும்படி உறக் கச சொல்லி உபதேசித்ததுவிட்டாரென்றும், தாம் ஸநயாவியாக இருந்த காலத்தில் ஒருஸமயம் தமக்கு ஒரு ஆபத நேரவே தமமை அந்த ஆபத்திலிருந்து தப்பிவிடுகுகொள் ளும் பொருட்டு வேஷம் மாறாடி கருஹஸ்தா போல வஸ்தரம் முரலியவைகளைத் தரித் துக் கொண்டு அமமாதிரி அநுஷ்டாநாதிகளைச் செய்து வந்தாரென்றும், டிபலியிலி ருந்து ஸ்ரீராம பரிய விகரஹத்தை மீட்டு வருவதில் பஞ்சமாகளால் தமக்குக் கிடைத்த ஸஹாயத்தைப் பற்றி, அவர்களுக்கு அந்த ஆய பரவேசத்தை, அது சாஸ்தரலிருந்த மென்று தெரிந்து கொண்டே, அநுஷ்டாநாதாரென்றும், தொண்டனூரில் ஜைனர்களை வாதத்தில் ஜயித்த பிறகு அந்த அரசன் தனக்கு விநேயனயிருப்பதை அவஸம்பித்தது, அவனைக் கொண்டு தமக்கு பரதி வாதிக்களாயிருந்த அநேக ஜைனர்களைக் கல் காணத் தில் போட்டு ஆட்டு வித்தாரென்றும், இன்னும் இவ்விதங்களைப் பஸ் ஜதிஹயங்களைச் சிவா சொல்லி வருவது உண்டு அவையெல்லாம் சாஸ்தரத்திறகு விருத்தமான நடவடி க்கைகளானதால், அப்படி சாஸ்தரத்திறகு விருத்தமான அநுஷ்டாநத்தில் அவர் பர வாதத்தித்தார என்று சொல்வது கொஞ்சமேனும் நம்பத்தகுந்ததன்று ஸ்ரீராமாதுஜா சாயரிடம் தமக்குள்ள கௌரவாதிசயத்தால், அவருடைய சிஷ்ய பரிசிஷ்யர்களுட் சிலர், இமமாதிரி ஜதிஹயங்களைக் கல்பித்தது அவருடைய சரிதரத்தில் சேர்த்து விட்டா ரென்றே நாம் கரஹித்தல் வேண்டும் பாதக பரமானங்களுள்ள ஜதிஹயங்களைக் கல் லாம் அபரமானங்களை.

ஸரவ ஜங்ககரும். ஆதமொஜ்ஜீவகம் பெறவேண்டும் என்னும் தீவரமான ஆவலும், வர்ணத்தாலும் தந்ததாலும் ஜஞாததாலும் அதி நிஹீராகளாயுள்ளவர்களிடமும் நற் குணங்கள் ஏதாவது தென்பட்டால் அதை எவ்வித ஆகரஹமுமின்றிக் கே பரீதியுடன் ஆதரிக்கும் உதாரத்தனமையம், பூத தயையும், ஸதய வசநமும், இன்னும் இவைபோன்ற பல உத்தம குணங்கள் ஸ்ரீராமாதுஜாசாயரிடம் ஸவாபாலிகங்களைக் கே இருந்து வந்தன வென்பது அவருடைய சரிதரத்திலிருந்து நன்கு விளங்கும். இவையெல்லாவற்ற றையங் காட்டிலும் மிக உயர்ந்ததான வேறு ஒரு குண விசேஷம் அவரிடம் இருந்தது. அந்தக்குணம் புருஷ பரயதந்ததாலாவது ஜஞாத விசேஷத்தாலாவது ஸாதித்துக்கொள் ளத்தகுந்ததன்றாகையால், அதை, அவர், பகவானுடைய அருளாலேயே பெற்றிருந்தார என்கு சொல்லவேண்டும். அந்தக் குணமாவது, அவர் பகவானிடத்தில் செய்து வந்த உத்தமமான ஹராததபுத்தியே. பரீதி எனபது புருஷ பரயதந்ததால் ஏற்படுததிக் கொள் ளக்கூடியதன்று. அது ஹருதயத்திலிருந்து தானாக பரவலிக்கவேண்டுமென்று வெள கிக் கிருப்பதாகக் சொல்வார்கள். அந்த பரீதி ஸாமாதய ஜங்ககளிடம் செய்யப்பட்டதா யிருந்ததேயானால் அதைஜ்ஜமந்தர வாஸநையால் உண்டானதென்றும், அதுவே பக

வாந் விஷயத்திற் செயயப்பட்டு அதிசயிதமாயிருந்ததேயானால் அதைப் பகவத கருபையால் ஏற்பட்டதென்றும் வைதிகர்கள் சொல்வார்கள் ஆழ்வார விஷயத்திற் போல ஸ்ரீராமாநுஜாசாராயர் விஷயத்திலும் இந்த பரீதி எவ்வித மயாவுமற்றதாகவும் மிக அதிசயிதமாகவும் இருந்தபடியால் எம்பெருமான அருள் அது கிடைத்ததென்றே சொல்லுதல் வேண்டும் ஸ்ரீராமாநுஜாசாராயருடைய ஜனாரத பெருமையைப் பற்றி அவருடைய காதல்களே பறக்கப் பேசும்

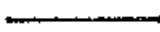
இமமஹாந செயதருளி யிருக்கும் காதல்களாவன — (1) ஸ்ரீ வேதாந்த ஸகர ஹம், (2) ஸ்ரீ பாஷ்யம் என்று சொல்லப்படும் சாரீரக ஸூத்ரபாஷ்யம், (3) பகவத கீதா பாஷ்யம், (4) வேதாந்த ஸாரம், (5) வேதாந்த தீபம், (6) காம நாயம், (7) நித்ய காதலம், ஆக ஏழு

(617-1137)

ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாராயருடைய காலம்.—1117—1137 A. D.

யொவ்வாவதும் தங்கியனுவியவர்க்கு உராவமலம் ஈஷ்டிரெ
 வடாழ்வரெஜெ ரா ஂடிடிடிய ஹகரஸி சுவபுஷ்டீயரலாவரடி |
 உமபு வெலி கலெலெலாஷிசுரெரெடி ரமகஷிஃ ஸாரவ தம்
 காராணா ஂஸா நியிலு மகஷணஂ நி ஜீயாஷ்ட தா ஂ ஸ்ரீயவெலி

வாய் வாரம் வாவலுமெவடிவாரி.

1 உவெர்தாத்தம் [1-20]

1	இரண்டுபிராசார	...	1-4
2	வடிவகந்தயா முடிவா	...	5-16
3	ஈரந்தாவகந்தயா அகந்தவா	...	17-19
4	வாழ்வாதவகந்த யா அகந்தவா	...	20
5	யாழ்வாதவகந்த யா அகந்தவா	...	20

2. ஈரந்தாவகந்த யா அகந்தவாத்தம் [21-122]

6	‘தத் தலி’ இசுராவகந்தவாதா அகந்தவா	...	21-65
7	‘வதத் தலி’ இசுராவகந்தவாதா அகந்தவா	...	66-122
8	தத் தலி வகந்தவாதா அகந்தவா	...	83-85
9	வகந்தவாதா அகந்தவா அகந்தவா	...	86-90
10	தத் தலி வகந்தவாதா அகந்தவா	...	91-95
	[வகந்தவாதா அகந்தவா அகந்தவா]	...	95-99
11	வகந்தவாதா அகந்தவா அகந்தவா	...	99-122

3. ஈரந்தாவகந்த யா அகந்தவாத்தம் [122-163]

12	திரையாதவாதவாதவாத	...	122-140
13	வகந்தவாதவாதவாதவாத	...	140-146
14	திரையாதவாதவாதவாத	...	146-148
15	திரையாதவாதவாதவாத	...	148-150
16	திரையாதவாதவாதவாத	...	151-154
17	திரையாதவாதவாதவாத	...	154-163

4. உதரவகை பூகிடுக்கைவடி—[163—181]

18	லாலாவகை பூகிடுக்கைவடி	..	163—173
19	யாடிவகைபூகிடுக்கைவடி	...	173—181

5. ஸ்வகைவகை—[182—425]

20	ஸ்வகைவகை நானா ஸ்வகைவகை நானா	...	182—210
21	ஸ்வகைவகை ஸ்வகைவகை	...	210—213
22	உவாயவகை ஸ்வகைவகை	...	213—231
23	தகைவகை ஸ்வகைவகை	...	232—243
24	ஸ்வகைவகை நியகைவகை	...	249—254
25	ஸ்வகைவகை விவகைவகை	...	255—267
26	நானாயகைவகை ஸ்வகைவகை	...	268—331
27	ஸ்வகைவகை ஸ்வகைவகை	...	332—371
28	நியகைவகை ஸ்வகைவகை	...	377—419
29	உவகைவகை	...	411—425

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீசிவத உக்யூந்யலிஹ்வரஸ்யஹ்ணெ நம:.

ஸ்ரீசிவத நாரிநாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீவேதாயுஸம்ஹ்ணம்.

கஸெஸஷ விக்ஷிஹ்ஸு செஷிஹ்ணெ செஷஸாயிஹெ |

நிஹ்ஸுநகை சுஹ்ரணநியயெ விஹ்வே நம: ||

1.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீசிவத உக்யூந்யலிஹ்வரஸ்யஹ்ணெ நம:

நாரிநாநுஜாய நக்யா கஸ்யு வேதாயுஸம்ஹ்ணம் |

ஹ்ஷாவஹெஷ வ்யுஹ்ஸுராதீ வாலுஹெஷ ஸதாஹ்ணெ |

ஸுஹ்ஸுநாயு காத்யுஹ்ஷிஹ்ஸு ஹ்ஸிஹ்ஸுநா |

ஸம்ஹ்ணம் ஹ்வமஹ்ணம் ஹ்ஸுஹ்ஸுஹ்ணெ நிஹ்ஸுநா: |

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா, வேதாததஸங்க்ரஹம் என்னும் க்ரந்தத்தைச் செய்தருளக்கருதி, முதலில் இஷ்டதேவதையின் உபாஸகா ரூபமாகவும் குருவின் உபாஸகரூபமாகவும் இரண்டு மங்களச்சுலோகங்களை ஆசரிக்கிறார். இவ்விதம் மங்களச்சுலோகங்கள் செய்வது ஸமருதி ஆசாரம் இவைகளினால் ப்ராப்தம். ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள க்ரந்தம் விக்ஷயின் நிகரு முடிவுபெறுவதுடன் க்ரந்தத்தைக் கேட்கிறவர்களுக்கு அதன் அர்த்தம் வித்தி பெறுவதும் இந்த மங்களச்சுலோகரூபமான உபாஸகையின் பலமாகும்.

முதல் சுலோகத்தின் அர்த்தம்.—‘ஸகலமான சேதநவஸ்து அசேதநவஸ்து இவை யெல்லாவற்றிற்கும் சேஷியாகவும், சேஷசாயியாகவும், நிராமலனாகவும், அநந்தனாகவும் ஆநந்த சித்யாகவுமுள்ள விஷ்ணுவின் பொருட்டு நமஸ்சைச் செய்திதேன.’

கஸெஸஷ விக்ஷிஹ்ஸு செஷிஹ்ணெ - ஸகலமான சித் அசித் என்னப்படும் வஸ்துவுக்குச் சேஷியான. நித்ய விபூதியென்றும் லீலாவிபூதி என்றும் பகவானுடைய விபூதி இரண்டு பிரிவாக விபாகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தப் பதம் ‘அவன் லீலாவிபூதியை உடையவன்’ என்பதையும், அடுத்த பதம் ‘அவன் நித்ய விபூதியை உடையவன்’ என்பதையும் காட்டுகின்றன. சேதந அசேதந வஸ்துகளடங்கிய ஜகத்பாதி ப்ராஹ்மம் வேறுபட்ட வஸ்து என்பதை இந்த விசேஷணம் குறிக்கின்றது. ‘ஜகத சரீரம், பகவான் சரீரி (அதாவது - ஆத்மா)’ என்பது நமது ஸித்தாந்தமாகையால், ‘ஜகத ப்ராஹ்மமே’ என்று சருதிகளில் சொல்லப்படும் ஹ்ஸுஹ்ணம் மூழுவதும் இந்தச் சரீர சரீரி ஸம்பந்தத்தைப் பொருத்ததே தவிர, ‘ஜகதம் ப்ராஹ்

மமும ஒன்றே' என்னும் ஐயத்தைப் பொருத்ததன்று. 'அசேஷமான சேகரங்கள்' என்று சொன்னதால் ஜீவன் ஒருவன் அன்று, அவர்கள் பஹுவென்பது சொல்லப்பட்டதாகிறது சேதன அசேதனம் என்று பிரித்துச் சொல்லியிருக்கிறபடியால், அவை இரண்டும் வெவ்வேறு என்று நாம் அறியவேண்டும். 'வஸது' என்னும் பதத்தால் 'ஐகத் பரமாததமே, பொய்யன்று' என்பது ஸூகிதம்.

ஸெஷஸாயிநெ - 'சேஷனமீது சயநம செயதகொண்டிருக்கும்'. அதாவது - அவனுடன் கூடினவன். சேஷனுடன் கூடியிருப்பதுபோல, ஸக்ஷமீ, பரிஐநங்கள் இவர்களுடனும் கூடியிருக்கிறான் என்பது தாத்ராயம். ஆகையால், நிதய விபூதியுடன் கூடியவன் என்பது ஸூகிதம். இந்த ஸம்பநதம் ஸ்வாபநவிகட நிதயம் எனலும் ஏற்படுகிறது.

நிதி-உயாதகை கலூரண நிதியெ - 'நிராமலனாகவும் அநந்தனாகவும் கல்யாண நிதியாகவும் இருக்கும்'. நிராமலன், அநந்தன், கல்யாணநிதி என்று விபாகம் நிராமலனென்றால் ஹேயகுண ரஹிதன்; அநந்தனென்றால் ஒன்றிலும் டர்சனேதமில்லாதேன சித்சில இடங்களில் கைமல்யம் காணப்பட்டாலும், ஆநந்தயத்துடன் கூடிய கைமல்யம் இவன் ஒருவனிடத்திலேயே உண்டு என்பது இதனால் ஏற்படுகிறது 'அநந்தன்' என்றால் 'கணகதற நல்லகுணம் பொருந்தினவன்' எனலும் சொல்லலாம். 'கல்யாணம்' என்பது ஆநந்தத்தைக் குறிக்கின்றது. அதற்கு நிதி என்பதால், ஆநந்தம் என்பது குணம் இவன் அந்தக் குணத்தை உடையவன் என்பது அர்த்தம். 'கல்யாணம்' என்றால் 'கல்யாண குணங்கள்' எனலும் சொல்லலாம். இப்படி பகவான் ஹேயகுணங்களற்றவனாகவும் கல்யாணகுண ஸம்பநனாகவும் இருக்கிறான் என்று அவனுடைய உபயலிங்கத்தன்மை சொல்லப்பட்டது.

விஷுவெ - இதனால் விஷ்ணுதான் பரதேவதை என்று சொன்னதாகிறது.

நமக்கு ப்ராபயமாக இருக்கும் வஸ்து இவ்விதம் இருக்கின்றது என்று சொல்லி விட்டு, அதை அடைய நாம் செய்யவேண்டிய உபாயம் என்ன என்பதை 'நரீஃ' எனலும் சபதத்தாற் சொல்லுகிறார். கேவலம் பரணமம் செய்வது உபாயமாகாது, பகதி ஒன்றே உபாயமாதலால், ஆகையால், இவ்விடத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள நரஸயை பகதிகளுள் அநதாபூதம்.

இவ்விதம் தேவதைவின் உபாஸகத்தைச் சொல்லும் இந்த சலோகம் ஸ்வபக்ஷ ததையும் ஸங்கரஹமாக பரதிபாதிக்கின்றது என்று அறியவேண்டும். 'நரீஃ' என்னும் சப்தத்தால் உபாயமும், மறறைச் சப்தங்களால் உபேயமும் சொல்லப்படுகின்றன. இவை தாம் ஸ்வபக்ஷத்தில் பரதிபாதிக்கப்படவேண்டியவைகள்.

வரம் ஸ்ரீஹ்வராஜீதம் ஸ்ரீ உவாரிமதம் ஸம்ஸராதி த -
 ஸ்ரீராவாய்யூயீணம் விவஸாஸா-ஹ்வஸூர்ஷதீகி |

இரண்டாவது ச்லோகத்தின் அவயயம் — ‘வரம் ஸ்ரீஹ்வராஜீதம் ஸ்ரீ உவாரிமதம் (ஹ்வ) ஸம்ஸராதி; தக (வஸ) ஸ்ரீராவாய்யூயீணம் (வஸ) விவஸாஸ, தக (வஸ) ஸஸாஹ்வஸூர்ஷதீ’ ஐதி ஸ்ரீந்யாயா வெதம் ஜமதி விததம் ஐஹம் ஹோஹநம் தஸீ யெந கவாலும் ஸஹி யாஹம் ஹீஹி விஜயதெ || [‘பர ப்ரஹ்மமே அவிதயையால் மறைக்கப்பட்டதாயும் பவிதமான பேதத்தைப் பாதது ப்ரமிதமும் ஸவபாவமுள்ளதாயும் கொண்டு ஜஹ மரணம் முதலிய துககபாகியாகின்றது’ என்றும், ‘அந்த ப்ரஹ்மமே, பரமாததீகமான புத்தி இநதரியம் முதலிய உபாதியுடன் ஸம்பத்தமாய்க்கொண்டு காம பரவசமாகின்றது’ என்றும், ‘அந்த ப்ரஹ்மமே சேதநா சேதநகங்களாகப் பரிணமித்தது, அசேதந வஸதுவுகளுள் பரிணாம யோகத்தைபாகிற அசுபத்திற்கும், சேதந வஸதுவுகளுள் அபுருஷாததாவய ரூபமான அசுபத்திற்கும் ஆஸபதமாகின்றது’ என்றும் இவ்வாறாக ச்ரீதிதம தாஹிதம விருத்தமாக ஐகத்தில் பரவி வரும் மோஹமான இந்த அநதகாமானது யாதொரு யாமுநமுத்யால் ஹாததில் தள்ளப்பட்டதோ அப்படிப்பட்ட யாமுநமுதிபானவா ஐயகாலியாக இருக்கிறா]

இந்த ச்லோகமானது குருவின் உபாஸகா ரூபமான மங்களாசாரமாக இருப்பதுடன் பரபஷை ப்ரதிஹைபத சினை ஸவகரஹமாகவும் இருக்கின்றது. பரமதகளுள் மூன்று மதங்கள் முதல் மூன்று உபங்களால் இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இஹ மதங்களும் ஸ்ரீயாமுநமுதியால் நிரவிக்ஷிபட்டிருக்கிறபடியால் அவைகளும் இவ்வே விவஸித்தகளை அந்த மூன்று மதங்களாலன் —

(1) சங்கர மதம்—பரஹ்மம் நிர்விசேஷ சிவமாத்ரம், அது அவிதயையால் திரோஹிதமான ப்ரமித்கின்றது, அதுதான் ஸமஸாரம். அதாவது - பரஹ்மமொன்றே எவ்வித பேதமுமில்லாத ஸவயப் பரகாசமான வஸது, மாயையின் ஸம்பநத்தால் ஐகத்தாக அவயாவியத்துக்கொண்டு பேததாசரத்தில் ப்ரயத்தது ஜஹ மரணம் முதலிய துககவகளை அடைகின்றது.

(2) பாஸகா மதம்— பரப்ரஹ்மம் எனபது நிர்விசேஷமன்று, குணங்களுடன் கூடியது, ஆனால், அது, புத்தி இநதரியம் தேஹம் முதலிய ஸதயமான உபாதியுடன் கூலந்து ஜீவனாக மாறி ப்ரமிதது ஜஹ மரணம் முதலிய துகககளை அடைகின்றது

(3) யாதவபரகாச மதம் — அந்த ப்ரஹ்மமே சித் அசிதாசவரன் என்று மூன்று ரூபப் பரிணமித்தது தனனைவிட அபேதமாயுள்ள வஸதுககளில் பேதபுத்தியைச் செய்து ப்ரமிதது ஸமஸாரத்தை அடைகின்றது. அதாவது - பரஹ்மமே அசித்தாகப் பரிணமிக்கிறபடியால் புத்திகளுக்கு காணப்படும் பரிணாமாஹதையாகிற அசுபத்திற்கு அது ஆஸபதமாகின்றது, ப்ரஹ்மமே சித்ததாகவும் பரிணமிக்கிறபடியால் சித்துக்குக் காணப்படும் அபுருஷாததங்களில் அவயிபபதான அசுபத்திற்கும் அது ஆஸபதமாகின்றது.

ஸ்ரீகுருநாதாயவெதம் ஜமதி விததம் சொஹநதி -

சொஹ யெநாவாஹம் வஸ ஹி விஜயதெ யாஹமஹம் ||

2

இவ்விதம் இவாகாரிள கொள்கைகள் இருக்கின்றபடியால், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் இந்த ச்லோகத்தில் இந்த மூன்று மதங்களைப்பற்றியே சொல்லுகிறார் என்பது வயகதம்.

வாஸுபுரெஷுவ - பரபரஹமே. அதாவது எந்த ப்ரஹமமானது ஹேப குணங்கள் அற்றது என்றும், கல்யாணகுணங்களுடன் கூடனதென்றும், ஆகையினால் எல்லாவற்றையும் விட விலகாமென்றும், ஸ்வயம் பரகாசமாக இருப்பதையே ஸ்வ பாவமாக உடைத்தாயிருக்கிறது என்றும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதோ, அதற்கே ப்ரமம் ஸம்பவிக்ஷினறது என்று சொல்வது விருத்தமன்றோ? என்பது வஸவ என்பதன் தாத்பர்யம். ப்ரமம் ஸம்ஸாரம் இவைகளின் நிவருத்திக்காக எந்த ப்ரஹமம் நம்மால் ஆசிரிக்கப்படுகிறதோ, அதுவே ப்ரமிக்ஷினறது ஸம்ஸரிக்ஷினறது என்பது ஆசசாயம்.

ஹேது - அவிதயையால் மறைக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டீம. தன் ஸ்வரூபத்தைத் தானே அறியவில்லை.

ஸுரீவாரிமத்யு - பேதமில்லாத இடத்தில் பேதத்தைப் பார்த்து ப்ரமிததம.

ஸம்ஸாரதி - ஸமஸரிக்ஷினறது. பேதத்தை உணர்வதால் உண்டாகும் ஸகல துகடங்களும் ப்ரம்மாவதே ஸம்ஸரிப்பது. இவ்வளவு சககாமதம்.

வரொவாயுரூபு - வேறு (தனனைப்போல ஸத்யமாயுள்ள) உபாதிகளால் ஸம்பததமாய். சங்கரமதத்தில் அக்கிரிககப்பிடும் மித்யையான அவித்யையைக்காட்டிலும், ஸத்யமான இந்த உபாதி வேறு என்று சொன்னது ஆகிறது.

விவஸு - காம பரவசமாகி. இவ்வளவு பாஸகாமதம்.

ஹேமஸுரூபு - அசுபங்களுக்கு ஆஸ்பதமாகின்றது அசேதம் வஸது எப் பொழுதும் மாறிகொண்டே இருக்கின்றது என்பது அதற்கு அசுபம் சேதாபாய கர்மத்தினால் ஐஞ்ஞானக்குறைவு அடைந்ததாய் அஸ்பங்களான அர்த்தகாமங்களாற்றி அபுருஷாததங்களில் புருஷாதத புத்தியைச்செய்கிறது என்பது அதற்கு அசுபம் இது யாதவமதம்.

உதி ஸ்ரீகுருநாதாயவெதம் ஜமதி விததம் - இப்படி, வேதம் தாக்கம் இரண்டுகும் விருத்தமாயும், ஐகத்தில் பரவிவருகிறதாயும்.

சொஹநது - மோஹமரையும். பரமாததமல்லாததில் பரமாதத புத்தியை ஆசிரிக்கிறபடியால் இவை மோஹங்கள்.

ஹேமநதி - யெந ஹவாஹம் - யாதொரு யாமுருமுடியால் இந்த அஹ்ஞானமானது நிரவிக்கப்பட்டதோ. அஹ்ஞானத்தை இருளாகப் பேசுவது அறுபுமே.

வஸ ஹி விஜயதெ - 'அவர் ஜயிக்கிறார்' என்பதால் அவருடைய உபாஸகம் சொல்லப்பட்டது. "ஜயத்யுகி வரொவாரூபி" என்று சிபி, திருவடி உத்க. விககவில்லையோ?

ஈசுரேஷ ஜமஜிதாநுஸாஸந ஸ்ருதிநிகரஸிரஸி ஸுயிம
தொடியய்யுஃ, ஜீவ வரஹத் யாயாத்யு ஜீதாந வுஹிவக வண-
பா

‘ஈசுரேஷ ஜமஜித’ எனபது முதல் ‘வ்ருதிவாடியனி’ என்பது வரையில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸ்வபக்ஷத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறார்.

ஈசுரேஷ ஜமகி - ஸகல ஜகத்துக்கும். அதாவது - பலவித அதிகாரிகள் அடங்கிய ஜகத்துக்கு, ஸகல அதிகாரிகளுக்கும்

ஹிதாநுஸாஸந - ஹிதத்தைத் தெளிவாக ஜ்ஞாபிப்பதில் பரவருத்திகளும். ‘ஹிதம்’ எனபது, உபாயம் உபேயம் இவைகளை விஷயமாக உடையது. ஈசுரேஷா ஸஹாவது - விவிசய ஜ்ஞாபரம். இப்படி ஹிதத்தைப் போதிக பரவ்ருத்திகளும் வேதம் ப்ரமத்தைச் சொல்லாது எனபது குறிப்பு. அபுருஷாததமான ஸவாக கததிற்குப் போகும் உபாயத்தையும், மிகவும் நிரதயமான அபிசார கரியைகளையும் வேதம் சொல்லுகின்றதே! இது உபபநமோ? என்று ஒரு சங்கை உகிகக்கூடும். வேதம் ஸவாகம முதலிய அபுருஷாத் தங்களைச் சொல்லாது, அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளும் ஜகத்தில் இருக்கிறபடியால். அத்யந்தம் அஹிதமான அபிசாரங்களைச் சொல்லாதும், அமமாதிரி காமங்களில் நோக்கமுள்ள துஷ்டர்களை, பக்ஷவிசேஷங்களால் குழந்தைகளைப் போல வசிகரிப்பதற்காகவே ‘ஹெசுமூஷ்ய விஷயா வெஷாஃ’ (2-45) எனனும் ஸ்ரீ தீதாவாகயத்தின் மே ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பின்வருமாறு பாஷ்யம் செய்தருளியிருக்கிறார். ஸகல ஜகங்களிடமும் வேதம் வாதஸலயம் உடையதானதால், அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி அது ஹிதத்தை உபதேசிக்கமுன்றோ? அப்படி உபதேசியாவிட்டால் ரஜஸ தமஸ குணம் நிறைகதுள்ள ஜகங்கள், தம்மால் அபேக்ஷிக்கப்படும் பலத்தை அடைய உபாயம் அறியாதவர்களாய் அதுபாதேயங்களில் உபாதேய ப்ரமம் செய்து அது வழியாக நாசத்தை அடைந்தாவிடுவார்கள். ‘யயா த்ராஸ-ஹிவாடியுயிநஃ வுத்ராஃ வித்ராஹிஹிவாடியுயிநஃ வளயயூஹிநா வ்ருணஸ்யுனி’ எனபது ஸ்ரீ நாதபாய சந்திரிகையின் வாக்யம்.

ஸ்ருதி நிகர ஸிரஸி - வேதக்கூட்டத்தின் சிரஸவில. பரதேவதையைப் பற்றியே பரதிபாதிக்கும் வேத பாகத்திற்கு ‘வேதசிரஸ’ ‘வேதாந்தம்’ என்று பெயர். வேதங்களும் அநேக சாகைகளை உடையவை. ‘ஸகல சாகைகளிலும் காணப்படும் வேதாந்த வாக்யங்களில்’ எனபது அத்தம் ‘ஸ்ருதிஃ’ எனபது ‘ஸ்ருதியக நிக்யு’ ‘எப்பொழுதும் கேட்கப்படுகின்றது’ எனனும் அாததமுள்ளது. அதாவது - மனிதனாற் சொல்லப்படாமல் அநதக காரணத்தினாலே நித்யமாயும் எவ்வித தோஷமும் அற்றிருக்கும்ம வேதம்.

ஈயய்யுஃ ஸுயிமகி - இந்த அாததமானது (அதாவது - பின்சொல்லப்பட்டப் போகும் அாததமானது) நனருக அறியப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீயஜெகதிசுத்யுதாசு வரணயுமல யூநா
வந வுணாராஜி ரத்யுயுயி ய ஸூதாவிமலி | ஸலு ஜீவாத்
நொ உநாஜுவிஜூ வலுவித வுணுவாவாடுவ சுஜெவ்வாஹ

ஜீவவாரிாத யூதாது) ஜூநவடுவடுக - ஜீவாதமா பரமாதமா இவை
களின் உண்மையான ஜ்ஞானத்தை முன்னிடிகொண்டிருக்கும். அதாவது - அப்படிப்
பட்ட ஜ்ஞானத்துடன் செய்யப்படும். உண்மையான ஜ்ஞானாவது - பரபஞ்சம் முழு
வதும் பரமாதமாவை ஆதமாவாக உடையது எனலும் ஜ்ஞானமே இதுதான் உண்மை
யான ஜ்ஞானம். “ வெண்துடாதுஜிஜெ ஸவயுஜ - தகூதுஜ ” என்று பரமாத
மாவை ஆதமாவாக உடைததாயிருப்பதே ஸத்யம் என்று சொல்லப்படாக்கிறது.

வணுயூயி யஜெகதி சுத்யுதாசு - வானுயூயி நாமாதுஷ்டாநத்தை
அங்கமாக உடைய. ‘கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட உண்மையான ஜ்ஞானத்தை முன்னிடிகொண்டிருக்கும்
காமாதுஷ்டாநத்தை உடைய’ என்பதால் தேவலம வாகய ஜ்ய ஜ்ஞானம் உத
வாது என்று சொன்னதாயிற்று. சிலர், காமாதுஷ்டாநங்கள் தேவலம பரமமோபாஸநத
தில் ஒரு இச்சையை மாதரம ஜிபிபிகும் என்று சொல்வர். மத்தும் சிலர், காமா
துஷ்டாநத்தால் ப்ரதிபந்தகங்கள் விலகுகின்றன, ஜ்ஞானத்தினால் பரமமம் அடையப்படு
கின்றது, ஆகையால் இரண்டும் ஸமமாகக் காரணமாகின்றன என்று சொல்வர்.
இவை இரண்டும் ஸ்ரீ பரவ்யகாராகுத அகபீமதம். இரத்தக காமகளே பகவதாராதந
மாகின்றன, அதனால் பரஸநனாகி பகவான அநுகரணிககிரான எனலும் தமது மதத்தை
இது ஸஞ்சிபிககின்றது.

வாரி வுரூஷி வரண யுமல - பரம புருஷனுடைய திருவடிகளில்.
‘பரம புருஷன்’ என்பதால் தேவதா விசேஷமும், ‘வரணயுமல’ என்பதால்
தாஸ்யத்திற்குத் தகுந்த வயாபாரமும் தோன்றுகின்றன.

யூநாவுந வுணாராஜி - தீயானம், அாச்சநம், ப்ரணமம் இவை முதலிய
அதாவது - நாமஸங்கீதநம் யஜநம் முதலியவைகளும் என்பது குறிப்பு. இவைக
ளுகளு தீயானம் முக்யமே. ஆனலும், இவைகளால் ஏறயடும் பரமபக்தியைக் கவ
னித்து இவைகளைத் துலயமாகச் சொன்னபடி அாச்சநம் ப்ரணமம் இவைகளுடன்
கூடிய தீயானமே உபேயத்தைக் கிடைக்கவொட்டாமல் திககும் ப்ரதிபந்தகங்களைப்
போக்கடிக்கக்கூடியது.

கத்யுயுயி - மிகவும் பரியமான - நயானம் முதலியவைகள் அளவறற ப்ரீதி
பூவகமாகவே செய்யப்படவேண்டும். ப்ரீதி விரலிதமான தீயானம் முதலியவை
உபாயமாகா என்பது தாதபாயம்.

“ உநூநாலவ ஜெகதி ஜூஜீ ரிா நூலுயூய ” என்று உபக்தி ஸவ
ருபத்தைச் சொல்லும் ஃலோகத்தில்,

சீடி சூலுவி சீநூத ஹவ - அதயாத்நமான பரீதியுடன் எனனிடம் மரஸ்சை
நிலேசிகக வேணயிம்.

சீடி சூலுவி சீநூஜீ ஹவ - அதயாத்நமான பரீதியுடன் எனனிடத்தில் சேஷ
வருதநியைச செய.

சீடி சூலுவி சீநூ சீநூ - அதயாத்நமான பரீதியுடன் எனனிடத்தில்
நமஸ்யையைய செய, எனறனறே அந்வயம்?

சூத்ராவிமலு: - இப்படிப்பட்ட தீயான முதலியன அவனை அடைவதைய
பலமாக உடையன. 'சூத்ராவிமலு: சூணாரிஷிஷுத்ராவி மலு: ' எனபது
அந்வயம்.

சூலு ஜீவாத்நம் - இந்த ஜீவாத்நங்கு. பரமாத்மாவைவிட விருததமான
ஸ்வபாவத்தை உடைய இந்த ஜீவனுக்கு. வஸ்து ஸதீதி இவ்விதம் இருகையில் ஐக
யம் எப்படிச் சொல்லக்கூடும் எனபது சூதிப்பு

சூநாத்ந விஷய வஸ்து - அநாதிகாலமாக வரு: அவிதயையால் ஏற்பட்டுள்ள.
அவிதயை என்றால், தேஹத்தை ஆதமா என்றும், ஆதமா ஸ்வதநதான என்றும் பர
மிப்பது.

“ஸூத்ரதாம் தாவூ விஷயாய: ஸூநாத்வம் கூலு சீநூத |

சூநாத்நூதவூஷியபூ கவெஷு ஸூதி: யா சீநூ: |”

(ஆதம் பிரவஸதுவில் ஆத்மபுத்தியும் நமக்கு ஸ்வம் இல்லாததை நமமுடையது என்று
நினைகமும் புத்தியும் அவிதயை என்று சொல்லப்படும) அவிதயையால் காமம், காமத
தால் தேஹபராபதி, தேஹஸம்பந்தத்தால் அவிதயை என்று அநயோநயாச்ய ரூப
மான தோஷமானது 'அநாதி' எனபதால் பரிஹ்ருதம்.

வூணூ வாவ ரூப - புண்யம் பாபம் இந்த ரூபமான. 'புண்யம் எனபது
தேஹத்தைக்காட்டிலும் ஆதமா வேறு என்று நினைத்தனறே செய்யப்படுகிறது? அது
அவிதயையின காரயம் என்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும்' என்றால், அந்த ஐநூநம் இருந்த
போதிலும் ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்கே சேஷன என்றும் ஐநூநம் இல்லாமறசெய்
யப் படுகிறபடியால் அது அவிதயா காரயமே. ஸவாககப் முதலிய பரீயாநூததை உத
தேசுத்தனறே புண்யம் செய்யப்படுகிறது? ஸ்ரீ தீதாபாஷ்யத்தில் 'ஸூஹாஸூஹ
வாரிதூரநீ' (11-17) எனபதை விவரிக்கும்படத்தில் 'வாவ்வதூணூஷூரூவி
ஸ்யஹைதூதூ விஸூஷாடி ஹவ வாரி தூரநீ' (பாபம்போலே புண்யமும்
பநகூததிற்குக் காரணமாதலால், இரண்டையும் தயஜீத்தவன) என்று சொல்லப்படடி

ஹெத-க ஸ்ரஹாஜி ஸாரநாநிய-க் ஸாவராதுக வத-வியுஜெ
 ஹபுரெஸா க்யுதததூதாநாவி ஶாநஜநிகாவஜ-நீய ஹவலய வியு
 ஸநாய ஜெஹாநிரிகூதூஸார-வததூலாவ தஜநய-ஶிவராத
 ஸார-வததூலாவ தஜ-வாவந ததூல-வ-கூதூஸார-வாவ

ருக்கிதது. ச்ருதியிலும் 'த ஸ-க்யு-கம் நஜ-ஹ்யு-தம்' எனபதற்குப் பிறகு
 'ஸவெயு வாஷாநி' எனபது காணப்படுகிறபடியால், முமுக்ஷு-வுக்கு ஸ-கரு-த
 மும் பாபம்போலே பந்தகமே என்று சொன்னதாகிறது

கஜ-ஶ்ரவாஹ ஹெத-க - காம பரமபரைகருக் காரணமான

ஸ்ரஹாஜி ஸாரநாநிய-க் ஸாவராதுக - பரஹமா முதலிய தேவ
 தைகள், மதுஷ்யாகள், பசுபகைகள், வருக்ஷம் முதலியவை, இத்யாதியான.

வத-வியுஜெ ஹபுரெஸாக்யுத - சாலுவித தேஹங்களில் பரவேசிப்ப
 தால் உண்டாகும்.

தூதூதாநாவிஶாநஜநித - அநந்ததத தேஹங்களிற் செய்யப்படும் ஆதம்
 ஜநூந பலமாய் ஏற்படும். அவிதபையால் புண்ணிய பாபரூபமான காமம், அதனால்
 தேஹப்ரவேசம், தேஹப்ரவேசத்தால் தேஹாதமாபிமாநம் என்று அநாதிபரவாஹம்.

ஶவஜ-நீய ஹவ வியு-ஸநாய - விலகக்கூடாத ஸம்ஸார பயததைப் போக
 கடிக்கும்போருட்டி. 'இதெல்லாம் பொய்' என்று எவ்வளவு தடவை உதகோவிததா
 லும் இது நிவாதசிகமுடியாது என்பது தயோதிதம்.

ஜெஹாநிரிகூதூஸார-வததூலாவ - தேஹதைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட
 டதான ஜீவாதமாவின் ஸவரூபம், அதன் ஸவபாவம். இதன் ஸவரூபம், ஜநூநாநந
 தககளை லக்ஷணமாக உடையது, ஸ்வபாவம், பகவானுக்கு சேஷமாக இருக்கும் தன்மை.
 உபாஸிக்கவேண்டியவனுக்கு இந்த இரண்டும் அதுகுணங்கள்.

தஜநய-ஶிவராத ஶாரிதூஸார-வததூலாவ - அநத ஜீவாதமாவுக்கு அநதா
 யாமியாக இருக்கும் பரமாதமாவின் ஸவரூபம், அதன் ஸவபாவம். இதன் ஸவரூபம்,
 எல்லாருக்கம் ஈசுவரனாக இருக்கும் தன்மை, ஸ்வபாவம், ஆசரிதானுக்கு ஸ-உபமாக
 இருக்கும் தன்மை. உபாஸிக்கப்படவேண்டியவனுக்கு இந்த இரண்டும் அதுகுணங்கள்

தஜ-வாவந - அநத பரமாதமாவை உபாஸிப்பது. இது உபாயம், இது
 ஏற்கெனவே விஸதாரமாக விவரிக்கப்பட்டது.

ததூல-வ-கூதூஸார-வாவ - அநத உபாஸததிற்குப் பலமான.

விவாக வகுவுகாநவரிகாதி ஸயாநாடி ஸ்ரீஹாநாலவஜ்ஜா
வடுவ ப்ருவ்யுத்ஹி ஹி வெஷானவாக்யஜாதடி,

‘ தக்ஷஸி ’ (ஹாநொமெ). 6-8-7.)

“ ஸயராத ஸ்ரீஹ ” (ஸ்ரீஹாராணுகெ, 6-4-5)

“ ய சூத்ர நி திஷ்டாநாத்நாநாரொ யஜாதா நவெடி யஸூத்ரா

ஸரீரம் யசூத்ராநாரொ யயதி வ த சூத்ரா நயயபூஜ

ஜுதஃ ” (ஸ்ரீ 5-7-22)

சூத்ரஸூத்ரவிவாக வகுவுக - ஆத்மாவின ஸவருபம் ஆவிபவிப்
பதை முன்னீட்டிக கொண்டிருக்கும். உபாலகத்தால் ஆத்மாவின ஸவருபம் வெளிப்
படுகின்றது என்பது நூதது. சுதத ஆத்மா நிர்ந்துஷ்டமான வஸ்து, ஸாவஜ்ஜ
தவ. முதலிய குணங்கள் அதற்கு உண்டி ப்ரகருதி ஸம்பந்தததால் ஜ்ஞா ஸங்கோ
சம ஏறபட்டு, அவை பரகாசிககாமலிருக்கின்றன. காமபந்தம் விடவே முதலில் அவை
ஆவிபவிக்கின்றன, பிறகு பரஹமாநந்தம், என்பது கரமம்.

ஹிவயிகாதிஸயாநாடி ஸ்ரீஹாநாலவஜ்ஜாவடுவ - அளவற்ற அகிச
யததுடன் கூடிய ஆந்தத்தக்கைககுணமாக உடைய பரஹமத்தை அதுபவிப்பதை அது
சாஸிப்பதில், சீழ் ‘ ஹாநாலவாக ’ எனலும் பதமும் இவ்விடத்தில் ‘ ஹாநாலவாக ’
என்னும் பதமும் ஒரே அாததமுள்ளது.

வெஷானவாக்ய ஜாதம் ப்ருவ்யுத்ஹி ஹி - ஸகல வேதாநத வாக்யங்களும்
ப்ரவ்ருத்திக்கின்றனவன்றே? கேவலம் ஒரு வாக்யத்தை அவலம்பித்துச் சொல்ல
வில்லை, எல்லா வாக்யங்களும் இமமாதிரி சொல்லுகின்றன என்பது தாதபாயம்.

அந்த வாக்யங்களாவன —

தக்ஷஸி - நீ அதுதான. அதாவது - நீ பரமாத்மாவை ஆத்மாவாக உடைத்தா
யிருக்கிறாய். ‘ நீ ’ என்று ஒரு ஜீவனைக் குறித்துச் சொல்லப்பட்டது.

ஹிவயிகாதி ஸ்ரீஹ - ஆத்மாவென்று சொல்லப்படும் வஸ்து பரஹமத்தை ஆத்
மாவாக உடையது. இது ஜீவ ஸாமான்யத்தைப்பற்றியது.

ய சூத்ர நி திஷ்டாநாத்நாநாரொ யஜாதா நவெடி யஸூத்ரா
அந்த ஆத்மவுகளுள் இருக்கிறதே, எவ்வளவு அந்த ஆத்மா அறியவில்லையோ, எவ
லுக்கு அந்த ஆத்மா சரீரமோ, எவ்வளவு அந்த ஆத்மாவை நியமிக்கிறதே, அந்த விகா

“வனஷ ஸவக் ஸூத்ராநாராதா உவஹத் வாவூ ஶ்வோ ஶேவ
வனகொ நாராயணஃ” (ஸு. 7.)

“தடுஉநம் வெஷா நுவவநெந ஸூவணா விவிஷ்ணி யஜே
ந ஶாநெந தவஸா உநாஸகெந” (ஸூ. 6-4-22)

“ஸூஷ்ணவிஷாவோதி வரஃ” (டு. த.)

“தடுஉவம் விஷாநஜேத உஹ ஸவதி நானுஃ வாயா ஶயநாய
விஷுடுத” (ஸு ஸூ.)

உ.த்யூஷிக்ஷு

மற்றிருக்கும் அநதாயாமி உனக்கு ஆதமா. இமமாதிரியான வாகயங்கள் பேத ச்ருதி
களையும் அபேத ச்ருதிகளையும் ஸமநவயம செய்கிறபடியால் கடக ச்ருதிகள் என்று
சொல்லப்படுகின்றன.

வனஷ... நாராயணஃ - எல்லா பூதங்களுக்கும் அந்தராதமாவாக இருக்கும்
இவன், காமஸம்பந்தம் அறது திவ்யாகு ப்ரகாசிகும ஒருவனான நாராயணனே.
இந்தச்ருதி, அநதப் பரமாத்மா நாராயணனே என்று சொல்லுகிறது.

தடுஉநம் .. ஶநாஸகெந - அப்படிப்பட்ட இரதப பரமாத்மாவை வேதவாக
யங்களைக்கொண்டு ப்ரஹமவித்துக்கள அநநயபரயோஜநமாகச் செய்யப்படும் வாணஸ்ரம
நாமாநுஷ்டாநமாகிற யஜுஞத்தாலும் தாரததாலும், தபஸஸினாலும் அறிய இசசிகி
ரூர்கள். இது, வாணஸ்ரம தாமாநுஷ்டாந ரூபமான காமம் உபாஸநததிறம், அநநய
என்பதைச்சொல்லுகின்றது.

ஸூஷ்ணவிஷாவோதி வரஃ - பரமபுருஷனை உபாஸிக்கிறவன் அவனையே
அடைகிறான். இது உபாஸநமே உபாயமென்பதைச் சொல்லுகின்றது.

தடுஉவம் .. விஷுடுத - இவவிதம் உபாஸிக்கிறவனே முகநனுகிறான், இதைத்
தவித்து வேறு வழி இல்லை. பரமாத்ம பராப்திகு வேறு உபாயமில்லை என்பதை
இது தெரிவிக்கிறது.

உ.த்யூஷிக்ஷு - இது முதலானவை அநத வாகயங்கள். முதலான என்று சொன
னதால், பேத ச்ருதிகளும் உபாஸந சத்தத்துடன் கூடிய ச்ருதிகளும் காணிக்கப
படுகின்றன.

ஜீவாத்மம் ஸ்வரூபம் டெவதநுஷ்டாதி ப்ரக்யுதி வாரிணாஃ
 விஸேஷரூபம் நானாவித்ய லெஷாஹிதம் ஜ்ஞானாத்மெஷு மஃ

“ ஜீவாத்மம் - இஹிதம் உதாரணிககப்பட்டுள்ள ச்ருதி வாச்யங்களில் ஜீவநு
 டைய ஸ்வரூபமானது பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமானது விவரிககப்படவில்லையே என்று
 சங்கதிதது, வேதத்திற்கு உபநுஹமணங்களாகிற ஸம்ருதி புராணம் முதலியவைக்
 களில் அவை உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவெனலும், ஆகையால் அவை ச்ருதி ப்ரதிபக்
 கங்களெனலும் நினைத்தது அந்த உபபாதரூபம் அந்த ஸ்வரூபங்களை விவரிககிதா”

வாக்யத்தின் அர்த்தம், - ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபமானது, தேவதேஹம் மதுஷ்ய
 தேஹம் முதலிய யாதொரு பாகருதி பரிணாமவிசேஷம் உண்டோ, அப்படிப்பட்ட
 எவ்வித பேதமும் இலாதது, ஜ்ஞானதவம் ஆகந்ததவம் முதலிய குணங்களுடன் மாத்
 திரம் கூடினது. காமங்களினால் ஏற்பட்டுள்ள தேவமதுஷ்யபேதம் நாசம் அடைந்த
 பிறகு, அந்த ஜீவாத்மங்களுக்குப் பரஸரம் ஸ்வரூபத்திலுள்ள பேதம் வார்த்தைக்
 களாத சொல்லமுடிபாது; தந்தன்ருலேயே அறிகது கொள்ளத்தக்கது. ஆகையால், அந்த
 ஸ்வரூபமானது ஜ்ஞானஸ்வரூபமென்று மாத்திரம் சொல்லத்தகுந்தது. அது எல்லா
 ஜீவாத்மங்களுக்கும் ஸமானம்.

டெவதநுஷ்டாதி றாஹிதம் - ‘ஒருவன் தேவன மற்றொருவன்
 மதுஷ்டன், என்று வயவஹிககப்படும் பேதங்கெல்லாம் தேஹத்தைப் பற்றியவை
 களே தவிர ஆத்மாவைப்பற்றியவையல்ல என்று சொல்லப்படுகிறது

“ தயாத்மம் ப்ரக்யுதிதம் ஸம்மா டுஹம்ஜீவாத்மம் டி-ஹிதம் |
 ஹஜதெ ப்ராக்யுதாஸாத்மா நநுஜ்ஞெஷ்யாடவி லொடய்யம்”

(பாகருதியின் விகாரமாகிற தேஹத்தின் ஸம்பந்தத்தால் ஆத்மாவுக்குத் தேஹாத்ம ப்ரம்
 முட ஸ்வதாத்ராதம் ப்ரமமும இன்னும் இவ்வாறான பாகருத தூமங்கள் ஸம்பவிககின்
 றன, அந்த ஆத்மா இவைகளைக்காட்டிலும் வேறு) என்றும்,

“ ஸம்மா டுஹம் டெவதநுஷ்டாதி ந நொர ந வஸு ந-ஹ வாத்வம் |
 ஸரீராக்யுதிஹேஷ்யம் ஹ-ஹெஷ்யெத கஹ்யொநயம்”

(தேவாதி பேதங்களெல்லாம் ஆத்மாவுக்கு இல்லை, சரீரத்திற்கே, இமமாதிரியான சரீர
 பேதத்திற்குக் காரணம் காமமே) என்றும் உபநுஹமணங்களில் காணப்படுகின்றன.
 தானாவித்யெஷ - பலவித பேதங்கள். தேவன மதுஷ்யன் திராயக் ஸ்தாவரம் என
 லும் பேதங்களுடன், ‘ஒருவன் ஸுகி, மற்றொருவன் துகி, இதயாதியான பேதங்
 களும் விவக்ஷிதங்கள்.

ஜ்ஞானாத்மம் டெஷு மஃ - ‘ஜ்ஞானத்தன்மை ஆகந்ததன்மை இவை
 களையே குணங்களாக உடையது’ என்பது அர்த்தம். சரீரத்தில் காணப்படும் பேதங்

ணம் | தடுவெய்தவ்யு கருக்யுத டெவாஹெலெ வியுவிஷு ஸுரகு
வெலெஷா வாஹாஹொஹாஃ ஸுஹொவெஷுஃ | ஜ்ஞா நஸுரகுஹ ஶிதெது
தாவெஷவ நிஷெஷுஷு | தஜு ஸுவெஷா ஜாதூநாஃ ஸஜாது |

ஹவஃவிய விஷிஷிஷாஹுஷுஹவஹு உஷுவ ஸிதி ஸுஹய

கள் ஶித்துவிட்டால், பிறகு ஆத்மாக்களுக்கு எவ்வித பேதமும் சொல்லமுடியாது; எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் ஜ்ஞாநாத் குணகத்வம் ஸமாநமாக இருக்கிறபடியால்.

வாஹாஹொஹாஃ, ஸுஹொவெஷுஃ - ஒரு ஆத்மாவைவிட மற்றொரு ஆத்மா
வேறு என்பதைத் தாஸ்தானே அறிந்தகொள்ளும்படி இருக்கும். அதாவது, காமகரு
தமான சரீரபேதத்தைக்கொண்டு ஆத்மபேதத்தைச் சொல்லமுடியாதே தவிர, ஸ்வா
பாவிசமாக பேதமுண்டு எனபது கருதது. “ஜ்ஞா நஸுரகுஹ ஶிதெது தாவெஷ
நிஷெஷுஷு” - ஆத்ம வஸ்து ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமென்று மாத்ரம் சொல்லைத்தகுந்தது.
‘நிஷெஷுஷு’ என்பதை அந்வயிக்க ‘சூத்ரவஸ்து’ என்பதை அத்யாஹாரம் செய்து
கொள்ளவேண்டும்.

தஜு ஸுவெஷாஜாதூநாஃ ஸஜாது - அந்த ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் எல்லா ஆத்
மாக்களுக்கும் துலயம். “நிஷெஷுஷு ஶி ஶிஃ ஸுஹ” (சத்தாத்மாக்களெல்
லாம் ஸமமே) என்று ஸ்ரீதோசாயன்.

“ஹவஃவிய” ஶிதி - இதனால் அந்தாயாமி ஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகிறது.
இதன் அர்த்தம் - அந்தாயாமி ஸ்வரூபமோவென்றால், இப்படிப்பட்ட சேதர அசே
தர வஸ்துக்கள் அடங்கிய ப்ரபஞ்சம் முழுவதின் ஸருஷ்டி ஶிதி ஸம்ஹாரம் மோக்ஷம்
இவைகளுக்கு ஒரே காரணமாயும், ஸகல ஜேயகுணங்களும்ற்று அநந்தமான ஆநந்தத்
திற்கு இருப்பிடமாயிருப்பதால் தன்னைத்தவிராதத மந்தை எல்லா வஸ்துகளைக்காட்டிலு
ம் விலகலான மான ஸ்வரூபத்தை உடையதாயும், அளவற்றமேன்மையுடன் பொருத்திய
எண்ணமுடியாத கல்யாணகுணக்கூட்டங்களை உடையதாயும், ‘ஸாவாத்மா’ ‘ப்ரப்ரஹமம்’
‘ப்ரஹ்யோதிஸ’ ‘ப்ராதத்வம்’ ‘ப்ரமாதமா’ ‘ஸத’ இவைமுதலிய சப்தபேதங்களால் எல்லா
வேதாநதங்களிலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுவதாயும், ஷாட்ருண்ய பரிஸூணமாயும், உபய
விபூதியையும் உடையதாயுமுள்ள நாராயணனென்றும் புருஷோத்தமனென்றும் சொல்
லப்படும் ஸ்வரூபமே. இந்த அநதாயாமிவினுடைய வைபவத்தை ப்ரதிபாதிக்கும்
ஸகல சருதிசுளும், அந்த அநதாயாமி தனைத தவிரத்த ஸமஸத சேதகாசேதர வஸ்து
குகளெல்லாவற்றிற்கும் அநதாத்மாவாக இருந்தகொண்டு ஶகல வஸ்துகளையும்
நியமித்துக்கொண்டு வருகிறான் எனபதை, ‘மந்தை வஸ்துகளெல்லாம் அவனுடைய
சக்தி’ ‘அவனுடைய அமசம்’ ‘அவனுடைய விபூதி’ ‘அவனுடைய ரூபம்’ ‘அவ
னுடைய சரீரம்’ ‘அவனுடைய தது’ இதயாதியான சப்தங்களையுட, ‘இவைஉடல்ஸார
அவனே’ என்னும் ஸாமாநாநிகரண்யத்தைச் சொல்லியும் ப்ரதிபாதிக்கின்றன.

ஸம்ஸார நிவர்த்தனக் கெஹ துலகுதீ, ஸஜஸ்துஹய ப்ரக்து
 நீகதுபாநத கரு, ரணெகதாநதயா வ ஸுதர ஸஜஸ்து
 ஹய விஹக்ஷண ஸுரகுஹொநவயிகா திரபாஸாஹிபுப கரு
 ணமஹணமணீ ஸவபூத வரஸ்யஸு வரஜ்யோதிஃ வரதகூ வர

உதவீ - ஸ்ருஷ்டி. ஸ்ரீதி - ஸதஸையின அதுவருத்தி, அதாவது ஸமாஹ
 ணம். ப்ரஹய - நாசம், அல்லது ஸம்ஹாரம். ஸம்ஸார நிவர்த்து - மோக்ஷம்
 ஆக இந்த நாலுக்கும் அவன் ஒருவனே காரணம். 'ஜமஜ்ஜநஸிதியா ஸ ரிஹா
 நஹெஹெகெஹதஹெ' என்னும் ஆகமபராமான்ய ஸ்லோகமும், 'ஜமஹுஹ
 ஸிதி ப்ரணாஸ ஸம்ஸார விஹொநவயிஃ' எனனும் ஸ்ரீஸதோதர ரத்
 ஸ்லோகமும், 'நிவிஹஜமஹுஹ விஹவ ஹ ரிஹாநஹெஹ காரணம்'
 என்னும் ஸ்ரீபாஷ்ய வாக்யமும் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸதிதி ஸம்ஹாரம் மோக்ஷம் ஆகிற
 நாலையும் பாஸதாவிசகின்றன. ஆகையால் அவை இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயங்கள்
 ப்ரகூ வல்லியாகிற உபநிஷத்திலும், 'யதொவா ஹி ஹிஹிஹி ஜாயஹெ'
 என்று ஸ்ருஷ்டியும், 'யெந ஜாதாநி ஜீவணி' என்று ஸந்தியும், 'யத்யணி'
 என்று மோக்ஷமும், 'யசு சகிஹஹிஹி' என்று பரளயமும், ஆக நாலுக்கும்
 காரணம் பரஹமஹென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

ஸஜஸ்து .. - விஹக்ஷண ஸுரகுஹொ - 'பகவானுஹைய ஸவருபம் மற் ற
 ஸவருபம் போலன்று' என்று சொன்னால் போதாதோ? 'ஹேயகுணஹகள் இலஹ
 யாகையாலும் கல்பாணகுணஹகள் நிரமபியிருகையாலும் மறஹை வஸதககஹைகஹட்டி
 ஹம் விலக்ஷணம்' என்று காரணத்தைச் சொல்லுவானேன்? என்றால், ஹேயத்தில்
 ஒவ்வொரு வஸதுஹம் மற் றொரு வஸதுஹம் வகாடஹம் விலக்ஷண மாயிருகஹிபஹயாலும்
 கேவலம் வஸக்ஷணயம் ஏற்றத்தககுக் காரணமாக தாகையாலும் இவ்விடத்தில் கார
 ணத்தைக் குறிப்பிட்டு வஸக்ஷணயம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'கருணாண'
 எனபது ஆகந்தத்தைக் குறிக்கின்றது.

கநவயிக... மஹணமணீ - அவ்வற்ற மெனமையுடன் கூடிய கல்பாண
 குணஹகஹை உஹையது அந்த பரஹமம் என்று சொன்னதால், அது எல்லாஹாலும்
 உபாவிககத்தகுத வஸது, அஹையத்தகுந்ததும் அதஹை என்று விவரிககப
 படுகிறது

ஸவபூத ஹெஹி - பரமாதமா, பரஹ்ரஹமம், பரஹ்ரஹயோதீஸ், பரதத்
 வம், ஸத் இமமாதிரிபான பதஹ்களால் பகவான நாராயணஹை ஹ்ருதிகஹிஹ சொல்லப்படு
 கிறுஹ, எனபது கருத்தது. இந்த அஹத்ததை ஸ்ரீகஹேசன்,

வகுதி தஜ்ரவ தஹீர தஹீர வுலு கீலி? ஸலெல ஸதா
 ஜாநாயிகரணெந வ ப்ரதீவாஹி !

சரீரம். ஸம்ஸ்க்ருத பாவையில் தது என்றால் சரீரம் என்றே அர்த்தம். இவ்விடத்தில் 'சஹீர' 'ஸரீரம்' என்று வேறுவேறுசச்சொன்னது, 'எப்படி இவை இரண்டும் ஒரே அர்த்தத்தைக் குறிக்கின்றனவோ அப்படியே மற்ற 'சக்தி' முதலிய சப்தங்களும் அந்த ஒரு அர்த்தத்தையே குறிக்கின்றன' என்பதை ஸஞ்சிபபிக்ரமும்பொருட்டே. 'அவன் அந்தாயாமியாக இருந்தகொண்டு எல்லாவற்றையும் நியமித்து வருகிறான்' என்பதைத்தான் இந்த சப்தங்களெல்லாம் சொல்லுகின்றன 'நிவிஷயி 8.10 வ்ரதீவாஹி' என்பது அவ்வயம். ஸாரீரநாயிகரணெநவ - கீழ்ச்சொல்லப்பட்டுள்ள சப்தங்கள் அவனுடைய நியமத்தைச் சொல்வதுபோல, ஸாமாநாதிகரணயத்தைச் சொல்லும் போதே சரீரதீகமும் அவனுடைய நியமத்தையே காட்டுகின்றன. ஆகையால் எல்லாச் சூத்ரி வாதங்களும் அவனுடைய வையத்தையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்பதில் ஸந்தேஹமே இல்லை.

'ஸாமாநாதிகரணம்'—ஸாமாநான அதிகாரத்தை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை. அதாவது - வெவ்வேறு அர்த்தமுள்ள இரண்டு சப்தங்கள் ஒரே பொருளை ஆசரயித்து நின்றால் அவைகளை ஸாமாநான அதிகாரத்தை உடையவை (ஸாமாநாதிகரணங்கள்) என்றும், வெவ்வேறு பொருள்களை ஆசரயித்து நின்றால் வெவ்வேறு அதிகாரணங்களை உடையவை (வ்யதீகரணங்கள்) என்று உவ்வகையிப்பார்கள். 'ஐகத் ப்ரஹமமே' என்று சொல்லும் இடத்தில் ஐகத் எனலும் சபதமும் ப்ரஹமம் எனலும் சப்தமும் ஒரே பொருளை ஆசரயித்திருக்கிறபடியால், அவை ஸாமாநாதிகரணங்கள். 'ஐகத் என்பது ஒன்று ப்ரஹமம் என்பது மற்றொன்று' என்று சொல்லும் இடத்தில் இரண்டும் வெவ்வேறுபொருளை ஆசரயித்திருக்கிறபடியால், அவை வ்யதீகரணங்கள். நமது வித்தாரதத்தில் ப்ரபஞ்சம் ப்ரஹமமும் வெவ்வேறு ஆசரயித்து, உலகங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரணம் இல்லை. ப்ரபஞ்சமும், ப்ரபஞ்சத்திலுள்ள ப்ரஹமம் அந்தாராத்ய வாக இருந்தகொண்டு அதை வ்யதீகரணமாகக் குறிப்பிட்டு வருகிறபடியால், சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தங்கள் சரீரி பாயநதம போகும் எனலும் ந்யாடபபடி அவைகளுக்கு ஸாமாநாதிகரணம் சொல்லக்கூடும். ஆகையால் ஸாமாநாதிகரணம் சொல்லும் பொழுதெல்லாம் ப்ரஹமத்தின் நியமம் (எல்லாவஸ்துகளையும் ப்ரஹமம் நியமிக்கிறது என்பது) சொல்லப்படுகிறபடியால், அதன் வையம் சொன்னதுவே ஆகிறது.

இதுவரையில் ஸபகை ஸங்க்ரஹம் முடிவடைந்தது. — சிவ் என்று சொல்லப்படும் ஜீவன் ஜ்ஞானநதத்தையே குணமாக உடையவன், ஜ்ஞான ஸ்வரூபன்; காமமயமாக வேறு வேறு தேஹங்களை அடைகிறான், அந்தக் காமம் நிவ்ருத்திடானால், ஸ்வரூபத்தில் பேதம் இருக்கையிலும், வேறு வேறு தேஹங்களில் ப்ரஸபரம் உண்டாகும் பேதம் போய்விடுகிறது, அது போய்விட்டால் ஸகல ஜீவன்களும் ஸமம், அவர்கள் அவிவகி. அசித என்று சொல்லப்படும் ப்ரக்ருதி, ஒருவித பரிணாமத்தை அடைந்து அந்த ஜீவன் ஒரு

க்குக் காமமடியாக ஏற்படும் தேஹங்கள்ளாக மாறுகின்றது, அது வீராசி சித் அசித் இவை இரண்டுமே சோரது உதயமாகி இருக்கும் ப்ரபஞ்சத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பவன் பரமாத்மா நாராயணன், அதை மஹிதது ஸமஹிதது சேதநவஸ்துவுக்கு அநந்தநதக காலங்களில் மோக்ஷத்தைகொடுத்தது வருகிறவனும அவனே, அவன் ஹேயகுணங்களறறவன்; ஆகந்தநிதி, மற்றை வஸ்துகளின் ஸவ்ரூபத்தைவிட வேறு விலக்ஷணமான ஸ்வ ரூபத்தை உடையவன், அவனைத் தவிராதத மறறை வஸ்துகளெல்லாவற்றிற்கும் அந தாயாமியாக இருந்துகொண்டு அவைகளெல்லாவற்றையும் நியமித்து வருகிறான்; அது காரணமாக அவன் சரீரிபாகவும் மற்றை வஸ்துக்கள் அவனுடைய சரீரமாகவும் ச்ருதி களில் சொல்லப்படுகின்றன, அந்தக்காரணத்தினாலேயே அவனே ப்ரபஞ்சம என்றும் அந்த ச்ருதிகள் சிலவிடங்களில் சொல்லுகின்றன, மற்றும் சில விடங்களில் ப்ர பஞ்சத்தை அவனுடைய அம்சமென்றும் சக்தியென்றும் விபூதியென்றும் பேசுகின்றன; அந்த ச்ருதிகள் அந்த நாராயணனையே ஆத்மாவென்றும் ஜ்யோதிஸ என றும் ததவமென்றும் ஸ்த என்றும் வயவஹரிககின்றன.

இம்மாதிரியான உணமையான ஜ்ஞானத்துடன், அந்த நாராயணனும் சொல்லப் பட்டுள்ள வாஞ்ச்ரம தாமததை லோபமினதிககு ச்ரததையுடன் அவனது ஆராதந மாகச் செயதுகொண்டு, அவனுடைய திருவடிகளில் தயான அர்ச்சந ப்ரஹ்ம நாமஸங் கோததம் முதலிய உபாஸநதை அத்யாத்மமான ப்ரீதியுடன் செயதுவந்தால், தமது காமம நிவ்ருததமாகி, வேறு வாக்யாதத ஜ்ஞானம் முதல்யவற்றால் மாத்திரம் போக் கடிக்கக்கூடாத ஸமஸார பயத்தினினறும் கரையேறினவாகளாய், தமது ஸ்வரூபா விரப்பாவததைப் பெற்று அளவற்ற ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கும் ப்ரஹ்மாதூபவததை ஸ்கல ஜீவன்களும் அடைகிறார்கள். ச்ருதிகள் சொல்வது இதுதான்.

இதுவரையில் ஸவபக்ஷ ஸங்க்ஷேபம் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது 'தவ்யு' என்று ஆரம்பித்து 'வண்புயனி' எனனுமவரையில் சங்க்ர மதத்தையும், 'ஸவரொ' என்று ஆரம்பித்து 'வ்யவஹி' என்று எனனுமவரையில் டாஸகாமததையும், 'கோந்யு' என்று ஆரம்பித்து 'புக்ருவதிஷ்டொ' எனனுமவரையில் யாதவமதத்தையும் ஸங் க்ரஹிக்கிறார். இம்முன்று மத ப்ரவாததகாகளும், 'ப்ரஹ்மமே ஜகத' எனனும் அாதத முள்ள அபேத ச்ருதிவாக்யங்க்களையே பல்ஷ்டவகங்களாகநினைத்து, 'இரண்டும ஒன்றே' என்று அங்கீகரியாவிட்டால் இந்த வாக்யங்க்களுக்கு விரோதம் வரதுவிடுமோ எனனும் ப்பத்ததுடன் தங்கர் தங்கன் மதத்தை ப்ரவ்ருத்தியபித்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல வேண்டும். 'ப்ரஹ்மமும் ஜகத்தும் வேறு' எனனும அாததமுள்ள பேத ச்ருதி வாக்யங்க்களை அவர்கள் எக்காரணத்தினாலோ அநாதரிததுவிட்டார்கள். ப்ரஸ்பரம் விருததம்போலத தோனறும் பேத அபேத ச்ருதி வாக்யங்க்களை ஸமநவயம் செய்யும் ஜகத ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடைத்தானது' எனனும அாததமுள்ள க்ருதிவாக்யங்க்கள் அவர்களுக்கு ஸ்புரிககவில்லை போலும்.

தவ்யு வெவ்வபுதிவாடிநவராணா ஜெஷாஃ ஸாரிநாநாயி
காரணாஜீநாஃ விவரணெ பூவ்யுதாஃ கெவந, 'நிவி-ஸெஷ ஜீநாந

தவ்யு... பூவ்யுதாஃ கெவந - [அந்த பரஹமதின் வைபவத்தை பர
திபாதிப்பதையே நோக்கமாக உடைய ஸாமாநாதீகரணயம முதலியவைகளின் விவரணத்
தில பரவருததிகதம சிலா] அபேத ச்ருதிவாக்யங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸாமாநாதி
கரணயம, கீழ் விவரித்திருக்கிறபடி நமது விதநூதத்தில் 'ஐகத்துக்கு பரஹம அந்த
ராத்மாவாக இருந்தகொண்டு ஐகத முழுவதையும் நியமிக்கிறது' என்பதைக் குறிக்கின
றது அந்தக் காரணத்தினாலே அது பரஹமதின் வைபவத்தை பரதிபாதிக்கின்றது
என்றேசொல்லவேண்டும் அப்படி இருக்கையில் இவர்கள் அந்த ஸாமாநாதீகரணயத்திற்கு
வேறு விதமாக விவரணம் செய்யப் புகுகிறார்களே என்று ஆச்சரியப்படுகிறார்.
ஸாரிநாநாயி காரணாஜீநாஃ - ஸாமாநாதீகரணயம் முதலிய. அதாவது— ஸாமாநா
தீகரணயத்தைச்சொல்லும் அபேத ச்ருதிகள், 'பாபஞ்சம் சரீரம், பரஹம ஆதமா' என
பதைச்சொல்லும் கடகச்ருதிகள், பேதத்தைச்சொல்லும் பேதச்ருதிகள், இந்த ச்ருதிகள்
எல்லாம் என்று அததும். கெவந - சிலா, அதாவது சங்கர மதக்காரர்கள்.

இந்த ஸாமாநாதீகரணய சபதம் அடிக்கடி இவ்விடத்தில் வருகிறபடியால், அதைத்
தெளிவாக நாம தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது அவசயம். கீழ்ச்சொல்லப்படி, வெவவேறு
அாததமுள்ள பல சபதங்கள் ஒரே பொருளை அவகாஹித்து நின்றால், அவைகளுக்கு ஸாமா
நாதீகரணயம் உண்டு. இதை வேறுவிதமாகவும் சொல்லலாம் விசேஷணங்களால்
பிரகாசத்தவமும் விசேஷயத்தால் ஏகாதத்தவமும் இருக்கும் காலத்தில் ஸாமாநாதி
கரணயம் ஏற்படும் உதாஹரணம் - 'நீலமாயும் வாத்துலமாயும் பெரியதாயுமுள்ள
குடம்' என்குமிடத்தில் ஸாமாநாதீகரணயம் வ்யகதம். இதுபேரலவே, 'பரஹம
விசேஷயம் பாபஞ்சம் முழுவதும் விசேஷணம்' என்று சொல்லும் நமது விதநூந்
தத்தில் ஸாமாநாதீகரணயம் எப்பொழுதும் உண்டு 'விசேஷணமாகிற பாபஞ்சம்
விசேஷயமாகிற பரஹமே' (அதாவது - விசேஷண விசேஷயங்கள் இரண்டும்
ஒன்று) என்று சொல்லும் சங்கர மதத்தில் ஐக்யம் சொல்லப்படாதாகுமேதவிர
ஸாமாநாதீகரணயம் ஏற்படாது. 'ஸக்யம் ஜீநாநஜீநணம் பூஷு' என்கும் ச்ருதி
வாக்யத்தின் அாததத்தை விசாரிக்கும் இடத்தில் இது வ்யகதமாக ஏற்படும்.

நிவி-ஸெஷ ... பூஷு - [பரஹமம் என்பது எவ்விதவிசேஷமற்ற ஜ்ஞாந
மாதரமே] ஜ்ஞாநமாதரம் என்றதால் முழுவதும் ஜ்ஞாநமென்பது சொல்லப்படுகிறது.
'ஸ யமா வெஸ்யவவரஃ' (உப்புக் கட்டிபோல அவன் இருக்கிறான்) என்கும்
தருஷ்டாந்தம் இதைக் குறிக்கின்றது. உப்புக் கட்டி எப்படி உள்ளும் புறமும் ஒவ
வொரு அம்சத்திலும் உப்பாகவே இருக்குமோ, அப்படியே பரஹம முழுவதும்
ஜ்ஞாநமே. 'நிவி-ஸெஷ' என்றால் 'பேதமற்ற' என்று அததும். பேதம்
முன்றுவிதம்.— விஜாதீயம், ஸஜாதீயம், ஸவகதம். பரஹமத்திற்கும் அசேதம் வண

நூல் உதீய வ்யவஸ்தா ந விடிதெ; உதஃ வகுவஃ கெவந
 உதூ உத்யுயஜெயா லியூ; ணகஜெவ ஸரீரம் ஜீவவசு; திஜீ
 வநீதராணி ஸரீராணி, தஹரீரம் கிஜிதி ந வ்யவஸ்திகம்; சூயா
 யெஃ ஜீரூநொவஜெஷ்டா லியூ; ஸாஹூம் உ லியூ; ஸாஹூ
 வ்யூயா உ லியூ; ஸாஹூஜநம் ஜீரூம் உ லியூ; ணதஹ
 வஃ லியூலஹூதெநவ ஸாஹூணாவமஜுதெ' உதி வணய
 யணி;

ஜீவன் முகதஜீவன என்று ஒரு வயவஸ்தையை ஒத்துக்கொண்டால் ஜீவபேதத்தை
 ஒத்துக்கொள்ளும்படி ஸம்பவிக்ருமே என்று பயநது அம்மாதிரி வயவஸ்தையே இல்லை
 எனகிறார்கள்.

உதஃ வகுவஃ . . . லியூ - [இதற்கு முன்னதாக சிலா முகதியை அடைந்
 திருக்கிறார்கள் என்பதும் பொய்] சகா முதலான மஹாவிதிகள் முகதாகளென்று சொல்
 லப்படுகிறார்களே என்றால், அதுவும் பொய்

ஹகஜெவ . . வ்யவஸ்திதஃ - [ஒரு சரீரமே ஜீவனுடன்கூடியது, மற்றை
 சரீரங்களெல்லாம் ஜீவனற்றவை, அப்படி ஜீவனை உடைய சரீரம் எதுவென்று சொல்ல
 முடியாது.] இந்தக் கல்பனை மிக்க ஆச்சாயத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. ஆதமாக்களுக்கூடப்
 பரஸ்பரம் பேதம் இல்லை என்பதை வநாபிகளும், பொருட்டு இம்மாதிரி கல்
 பனைகளைச் செய்யவேண்டிவருகின்றது. ஜீவனெல்லாம் ஒன்றனால், ஒருவன் ஸுகத்தை
 அதுபவிகையில் எல்லாரும் ஸுகத்தை அதுபவிகவேண்டிமே என்பது போன்ற பல
 வித ஸங்கடங்களை உத்தேசித்து, 'ஒரே சரீரம் தான் ஜீவனுடன்கூடியது, அது எது
 வென்று வயவஸ்தை இல்லை' என்று கலபிக்கிறார்கள்.

சூயாயஃ . . . ஸவமஜுதெ - [ஜ்ஞானோபதேசம் செய்யும் ஆசார்யனும்
 பொய், சாஸ்தரமும் பொய், அதைக் கேட்கிறவனும் பொய், சாஸ்தரத்தினால் ஏற்படும்
 ஜ்ஞானமும் பொய், இவையெல்லாம், பொய்யாகிற சாஸ்தரத்தினாலேயே அறியப்படுகின்
 றன] ஒருவன் ஆசாரியன், மற்றொருவன் சிஷ்யன் என்னும் வயவஸ்தையை ஒத்துக்கொண்
 டால், ஆதமாகள் பஹு என்பது ப்ரஸங்கிகளும்; சாஸ்தரம் பரமானமென்று ஒத்
 துகொண்டால் ப்ரஹமத்தைத் தவிர்த்த மற்றொரு பொருளும் ஸத்யமென்று ஏற்படும்.
 இவையெல்லாம் அதிஷ்டங்களாகையால் எல்லாம் பொய் என்று கல்பிக்கிறார்கள்.
 'இப்படி எல்லாம் பொய் என்று ஏற்படுவதும் பொய்யான சாஸ்தரத்திலிருந்து' என்று
 ஆச்சாயப்படுகிறார். இதற்காகவே 'பொய்' என்று திருப்பத் திருப்பச் சொல்லப்படு
 கிறது.

உதி வணயுயணி - இப்படி வாணிக்கிறார்கள். அதாவது - சொல்லும் அர்த்தம்
 நிலைபெறுது என்பது குறிப்பு.

சூக்தி உதீயா வ்யவஸ்தா ந விந்நுதே; உதஃ வகுவ-ஃ கெவந
 உதீயா உத்யயதீயா ஶியோ; வநகடுவ ஶரீரம் ஜீவவசு; நிஜீய
 வநீதராணி ஶரீராணி, தஹரீரம் கிலீதி ந வ்யவஸ்திதஃ; சூக்தா
 யெ-ஃ ஜீனாநாவடுஷ்டா ஶியோ; ஶாவஸ்து வ ஶியோ; ஶாவஸ்து
 வ்யவஸ்தா வ ஶியோ; ஶாவஸ்து ஜகந் ஜீனாநம் வ ஶியோ; வநதஹ
 வ-ஃ ஶியோவகுதெடுவ ஶாவஸ்துணாவமஜுதே' உதி வண்ட
 யனி;

ஜீவன முகதஜீவன என்று ஒரு வயவஸ்தையை ஒத்துக்கொண்டால் ஜீவபேதத்தை
 ஒத்துக்கொள்ளும்படி ஸம்பவிக்குமே என்று பயந்த அமமாதிரி வயவஸ்தையே இலலை
 என்கிறார்கள்.

உதஃ வகுவ-ஃ ... ஶியோ [இதற்கு முன்னதாக சிலா முகதியை அடைந
 திருக்கிறார்கள் என்பதும் பொய்] சகா முதலான மஹாஷிகள் முகதாகளென்று சொல்
 லப்படுகிறார்களே என்றால், அதுவும் பொய்

வநகடுவ . . வ்யவஸ்தித- [ஒரு சரீரமே ஜீவனுடன்கூடியது, மந்தை
 சரீரங்களெல்லாம் ஜீவனற்றவை, அப்படி ஜீவனை உடைய சரீரம் எதுவென்று சொல்ல
 முடியாது] இந்தக் கல்பனை மிக்க ஆச்சாயத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது ஆத்மர்களுக்குப்
 பாஸபரம் பேதம் இலலை என்பதை ஸதாபிக்கும் பொருட்டே இமமாதிரி கல்
 பனைகளைச் செயல்வேண்டிவருகின்றது. ஜீவனெல்லாம் ஒன்றானால், ஒருவன் ஸுகத்தை
 அதுபவிகையில் எல்லாரும் ஸுகத்தை அதுபவிகவேண்டிமே என்பது போன்ற பல
 வித ஸங்கடங்களை உதேசித்து, 'ஒரே சரீரம் தான் ஜீவனுடன்கூடியது, அது எது
 வென்று வயவஸ்தை இலலை' என்று கல்பிக்கிறார்கள்.

சூக்தாய-ஃ . . ஶவமஜுதே- [ஜனானோபதேசம் செய்யும் ஆசாயனம்
 பொய், சாஸ்தரமும் பொய், அதைக் கேட்கிறவனும் பொய், சாஸ்தரத்தினால் ஏற்படும்
 ஜனானமும் பொய், இவைபெல்லாம், பொய்யாகிற சாஸ்தரத்தினாலேயே அறியப்படுகின
 றன] ஒருவன் ஆசாயனம், மறறொருவன் சிஷ்யன் என்னும் வ்யவஸ்தையை ஒத்துக்கொண்
 டால், ஆத்மர்கள் பஹு என்பது பாஸவிகக்கும், சாஸ்தரம் பாமானமென்று ஒது
 துக்கொண்டால் பஹுமத்தைத் தவிர்த்த மறறொரு பொருளும் ஸத்யமென்று ஏற்படும்.
 இவையெல்லாம் அநிஷ்டங்களாகையால் எல்லாம் பொய் என்று கல்பிக்கிறார்கள்.
 'இப்படி எல்லாம் பொய் என்று ஏற்படுவதும் பொய்யான சாஸ்தரத்திலிருந்து' என்று
 ஆச்சாயப்படுகிறா இதற்காகவே 'பொய்' என்று திருப்பத திருப்பச சொல்லப்படு
 கிறது.

உதி வண்டயனி - இப்படி வாணிக்கிறார்கள். அதாவது - சொல்லும் அத்தம்
 கிலைபெறுது என்பது குறிப்பு.

சுவரொ, (சுவஹத வாவுகாழி ஸஜஸூக ஸ்ரானம மென) வெ
தஜவி ஸ்ரஹ னதெதெநெவெக்யாவவெவாயெந கெநவிடி
வாயிவிசெநெண ஸம்ஸஜ ஸய்யுதெ உ-ஆயுதெ வ; நாநாவிய
உறா-விவவரிணாஜாஸூடி உ' உதி வ்யவஸிதாஃ |

சுடுநு வுநடுரெக்யாவவெயய யாயாத்ஹம் வண-யனூஃ
'ஸூலாவிக நிரகியயாவரிஜிதொடாரம-ணவாமரம் ஸ்ரெஹ
வ ஸம்ர நர திய-ஃ காவர நாரகி ஸ்ரமூ-வவமி-ஃ வெத

சுவரொ வ்யவஸி காஃ - [மதம சிலா (பாஸகர மதஸ்தாகள),
'பாஹமமென: அ நிரவிசேஷமெனது, காம பகதமறதது, ஸகல கலயாணகுணங்களும்
அதற்கு உணமி, அப்படி இருக்கையிலும் சில உபாதிக்களுடன் ஸம்பநதமடைந்து
ஸமஸார பகத மோக்ஷகளுக்கும் அநேகவித தோஷ ரூபங்களான விகாரங்களுக்கும்
ஆஸ தமாகின்றது இப்படி கல்பிப்பதற்கு ஐப்பததைச்சொல்லும் அநத
அபேத சருதி வாகய ஸ்ரூநமே காரணம்' என்றுவிததூரதம செயதிருக்கிறோகள.]
இததப பாஸகர மதஸ்தாகளும் ஸாமாநாதிக்கரணய வாகயத்தின் விவரணத்தில் ப்ரவருத
திகதிறவாகளே இவாகள, சங்கர மதஸ்தாகள போலனதிகசே, ப்ரஹமம் குணங்களு
டன் கூடியது என்று ப்ரமாண பலததைக்கொண்டு ஒத்ததுகொள்ளுகிறோகள ஆனால்
ஐக்யோபதேசத்திற்கு வேறு உபபததி சொல்ல அசகதாகளாய உபாதி ஸம்பநத
மொனறை அப்புபகமம் டெய்கிறோகள. தேவ தேஹம, மதுஷ்ய தேஹம, திர
யக்குககளின தேஹம, ஸநூலரககளின தேஹ இவை உபாதிகள இப்படி உபாதி
ஸம்பநதத்தால் ப்ரஹம ஜீவநாக மாறுவதுடன் அசேத வஸதுவாகவும் மாறுகிறது
என்று 'பலவித தோஷரூபமான பரிஹமத்திற்கும் ஆஸ்பதமாகினுன' என்பதாற
சொல்லப்படுகின்றது

இவாகள மதத்தில் ப்ரஹம நிரவிசேஷமெனது அதாவது— ப்ரஹ்மத்தைக்
காட்டிலும் ஸஜாதீயமாகவும் விஜாதீயமாகவும் ஸவகதமாகவும் பேதங்கள் உண்டு
உபாதி ஸத்யம்; ஆகையால், அநத உபாதியின காரயமாகிற பரபஞ்சமும் ஸத்யம்.
ப்ரஹமத்திற்கும் சேத வஸதுகளுக்கும் ஸவபாவததால பேதமில்லையாயினும், உபாதி
காரயமாக பேதமுண்டு, முகதி அடைந்த பிறகு பேதமே இல்லை ப்ரஹமத்திற்கும்
அசேத வஸதுகளுக்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் ஸவாபாவிக்கங்கள்.

சுடுநு ஸ்ர துவதிஷ்டெ - [மதம சிலா (யாதவப்ரகாச மதஸ்தா
கள), ஐக்யம் சொலவதின் உணமையை வானிகதிறவாகளாயப பினவருமாறு நிச்
ச: ய செயதிருக்கிறோகள ப்ரஹ்மம், ஸவபாவததாலேயே குணங்களுக்கெல்லாம் இருப
பிடம், அந்தக் குணங்கள், அளவறறமேன்மையுடையவை, எண்ணிக்கையற்றவை, உத்
கருவகடங்கா. அப்படியப்பட்ட ப்ரஹமமே தேவதைகளாகவும் மதுஷ்யங்களாகவும் திர

‘நெக ஸ்ரீலாவம் ஸ்ரீலாவதெ’ விருக்ஷண உய்ருக்ஷணம் வ வியபாதி
நா நாவித உயு ராசுவ வரிணாஜாஹ்ஜம் வ’ உதி ப்ரூ க்யவதிஷ்டெக் |

‘தத்ர ப்ரூயஸீவக்ஷஸ்ய ப்ரூயத்யுயக் வ்யாபொவகவரா ஞு
ஹரிஹாராநு ஷொஷாநகாஹாரணி |

யககுக்களாகவும் ஸநாவாகளாகவும் ராகம ஸவாகம மோக்ஷப இவவிடங்களிலுள்ள
ஆதமாகளாகவும் இருக்கும் ஸவபாவத்தை உடையது, ஸவபாவத்தாலேயே இவை
களைக்காட்டிலும் அது வேறுபட்டதாகவும் வேறுபடாததாகவும் இருக்கின்றது, ஆகா
சம் முதலிய பலவித தோஷரூபங்களான விகாரங்களுக்கும் ஆஸ்பதம்]

பாஸகா மதத்தில், ‘சேதநாசேதந வஸ்துகளுக்கும் பரஹமத்திற்கும் அபேதம்
ஸவாபாவிகமே, பேதமோவென்றால் அசேதந விஷயத்தில் ஸவாபாவிகம் சேதந விஷ
யத்தில் ஒளபாதிக்கம்’ என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது அது யுகதிகுப் பொருந்தாதது
என்று, இந்த மதஸ்தூர்கள், ‘சேதநாசேதந வஸ்துகளை இரண்டின விஷயத்திலும்
அபேதம் ஸவாபாவிகமாக இருப்பதுபோல பேதமும் ஸவாபாவிகமே’ என்று நினை
யித்திருக்கிறார்கள். ஆனால், ஐக்யோபதேசத்தின் (அதாவது— அபேதோபதேசத்தின்)
உண்மையை வாணிகக ஆரம்பித்த இவர்களுக்கு, பேதமும் ஸவபாவத்தினாலேயே
ஏற்படுகிறது என்று சொல்வதின் அஸாங்கதயம் தோன்றவில்லைபோலும்! இவா
கள் மதத்தில், ப்ரஹமமே எவ்வித உபாதீயுமின்றிககே சித் அசிதாச்வரன் இமமூன
ரூப பரிணமிக்கின்றது, ஆகையால் இமமூன்று தத்வங்களும் ஸதயம், பேதமும்
பாரமார்த்தீகம் என்று சொன்னதாகின்றது.

‘தத்ர ப்ரூயஸீ வக்ஷஸ்ய’ என்று சங்கரமதத்திலுள்ள தோஷங்களைச்
சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்.

தத்ர..... உஜாஹாரணி - [இந்த மூன்று மதங்களுக்குள் முதலாவது
(சங்கர) மதத்திற்கு, ச்ருதிகளின் அாதந்தத்தை நன்றாக ஆலோசித்துப்பாராதவர்கள்
(அதாவது— யாமுநாசாயா முதலானவர்கள்) பின்வருமாறு தோஷங்களைச் சொல்லு
கிறார்கள்; அந்தத் தோஷங்கள் பரிஹரிக்கக்கூடாதவை.] ‘இந்தத் தோஷங்கள் தமமா
லேயே சொல்லப்பட்டவையல்ல, பெரியோர்களாற் சொல்லப்பட்டவை’ என்று சொல்
வது கவனிக்கத்தக்கது. அந்தப் பெரியோர்கள், ஒரு வாக்யத்தினாலே மாத்ரம த்ருபதி
அடையாமல், அபேத ச்ருதிவாக்யங்களைப்போல மறறை பேத கடக ச்ருதி வாக்யன்
களையும் நன்றாகப் பாராசித்துப் பார்த்து இந்தத் தோஷங்களைச் சொல்லுகிறார்கள்
என்பது ‘வ்யாபொவகவராஃ’ என்பதாற் சொல்லப்பட்டதாகிறது. ஆகை
யால், அந்தத் தோஷங்கள் துஷ்பரிஹாரகள்.

முதலில், இந்த அபேத வாதிகளால் மிகவும் ப்ரதாநமாக அங்கீகரிக்கப்படும்
‘தக்ஷதக்ஷஸீ’ என்னும் அபேத ச்ருதிக்கு அவர்கள் சொல்லும் அாதந்தத்திலுள்ள
தோஷங்களைச் சொல்லுகிறார்.

அந்த சருதிவாக்யம் எவ்விடத்தில் எந்த ஸந்தாபத்தில் வருகிறது என்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய இது சாந்தோக்யோபரிஷதத்தில் ஆராவது பரபாடகத்தில் எட்டாவது கண்டத்தில் காணப்படுகிறது. இந்த பரபாடகத்திற்கு சொல்லப்படும் விதையை 'ஸ்திவிதயை' என்று வேதாந்திகள் வயவஹரிப்பார்கள். ஆக்யாயிகை என்னவென்றால்— அருணனுடைய புத்ரரான உததாலகருக்கு, சவேதகேது என்று ஒரு புத்ரா இருந்தால் அவருக்குப் பன்னிரண்டு வயதாகியும், பல்வத்தான மறுபத்திவசத்தினால் உபநயநமாகாமல் இருந்தது அதைப்பற்றிச் சோகிதத பிதா ஒரு நாள் தமது புத்ரனைப் பார்த்து, 'ஹே ச்வேதகேதோ! ஒரு குருவைத் தேடி பரஹமசாயம் வலித்து அத்யயநம் செய்து வா' என்று அனுப்பினார். புத்ரன் அதற்கிணங்கி ஒரு குருவைத் தேடிப் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் குருகுலவாஸம் செய்து வேதங்களெல்லாவற்றையும் அந்யயநம் பண்ணி விதையால் பரிபூரண ஆனதாகத் தன்னை நினைத்துக்கொண்டு இருபதது நான்காவது வயதில் பிதரு கருஹம் திருமபி வந்தான அப்படி வந்த புத்ரனைப் பார்த்து பிதா, அவனை அதுகாலத்திலே வேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடன் பரஹமவிஷயமாக ஒரு பாசநம் செய்ய, அதற்கு ஸமாதானம் சொல்ல அசகதரூப அந்தப் புத்ரன், மறுபடியும் ஒருகால் பிதா தன்னைக் குருகுலத்திற்குத் திருப்பி அனுப்பிவிடுவாரோ என்று பயந்தி, 'ஹேபிதாவே! பரஹத்தின் ஸமாதானத்தை என்னுடைய குருவே அறியார் என்று நினைக்கிறேன், அறிந்திருந்தால் எனக்கு அதை உபதேசம் செய்திருப்பார். ஆகையால், நீங்கள் எனக்கு அதை உபதேசிக்கவேண்டும்' என்று பராதந்திதான். அப்பொழுது அந்தப் பிதா இந்த ஸ்த விதையை அவனுக்கு உபதேசிக்கிறார். "ஸுஷீவ ஷோஷ்யேஜிமய சூவீஷிக ஸ்வாஹிதீயஸு" என்று இந்த விதையை ஆரம்பிக்கிறபடியாலும், இதில் பரஹம் 'ஸ்த' என்றே வயவஹரிக்ரமப்படுகிறது படியாலும் இதற்கு 'ஸ்த விதயை' (அதாவது-பரஹம் விதயை) என்று பெயர்.

இந்த உபரிஷத்தின் வாக்யங்களின் ஆர்த்தத்தைப்பற்றி கருத்தத்தில் விசாரம் வருகிறபடியால், அதன் விஷயத்தை நாம் தனியாகப் பாப்பது நலமாகும். முதலில் பிதா செய்த பாசநம் -

“உத திரிஷீஸி ஷ்ராக்ஷுஃ, யெநாஸு-தம் ஸு-தம் ஹவது சிகம்
சிக சிவிஜ்ஜாதம் விஜ்ஜாதஸு?”

(எதைக் கேட்டால் கேட்கப்படாததெல்லாம் கேட்கப்பட்டதாகிவிடுமோ, எதை மறநம் செய்தால் மறநம் செய்யப்படாததெல்லாம் மறநம் செய்யப்பட்டதாகிவிடுமோ, எதை நிதிந்யாவித்தால் நிதிந்யாவிக்கப்படாததெல்லாம் நிதிந்யாவிக்கப்பட்டதாகிவிடுமோ? அப்படிப்பட்ட ஆதேசத்தை நீ கேட்டிருக்கிறாயா?). ஆதேசம் என்றால் பரசாவிதா அதாவது-நியமிக்கிறவன், என்று ஆர்த்தம். அவனை அறிந்தால், எல்லாம் அறியப்பட்டதாகிவிடுமென்றே? இந்த பாசநத்தின் கருத்தை அறியாத புத்ரன், 'அது எப்படி?' என்று சோதனம் செய்ய, பிதா, அதற்கு ஒரு தருஷ்டாநதம் சொல்லுகிறார்.

“பயா ஸொடுஷுகெந ஜுதினெந ஸவ-ஓ ஜுண்யம் விஜ்ஞாதம்
ஸூரக”

(எப்படி, உபாதாக காரணமான ஒரு மண்கடடிபை அறிந்த மாதரத்தால், அதன் உபா தேயமன குடம மடககு முதலானவை எல்லாம் அறியப்படனவாகின்றனவோ, ஹே பரியதாசா! அமமாதிரியே). அதாவது - உபாதாகமும் உபாதேயமும் பரஸ்பரம் பே தமறறவை என்பது கருத்து அவை இரண்டும் எப்படி ஒன்றாகும் என்று ஸுதேசிகித புதரணைப் பாராது பிதா மறுபடியும் சொல்லுகிறார்—

“ வாகாரணம் விகாரா நாயெயம், ஜுதினெந ஸவ-ஓ ”

(நம்முடைய வாகரணமான வயவஹாரத்தின் பொருட்கு, குடம மடககு முதலிய லக்ஷணமுள்ள மாறுதலும் அமமாதிரி பெயர்களும் மண்ணுகிற தாவயத்தால் ஸபாசிக்கப் படுகின்றன, ஆகையால் மண்ணைக் காட்டிலும் அவை பிரகங்கலலை) அதாவது—மண்ணே இமமாதிரியான ரூபம் பெயா உள்ளதாக ஆகின்றது என்பது அந்தம். இமமாதிரியான பல தருஷ்டாநதங்களைக் காட்டி ‘இப்படியே அந்த ஆதேசமும் ஆகின்றது’ என்று முடித்தார். ‘இதை நீங்கள் எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்’ என்று புதரண பாராதிக்க, பிதா உபதேசிக்கிறார்—

“ ஸநிஷவ ஸொடுஷுகெந சூவீஷுக செவாஜித்ய”

[ஹே ஸோடிய! (வெவ்வேறு ரூபம் பெயா இவைகளுடன் பஹுவாக இருக்கும்) இந்த ஜகத்தானது ஸருஷ்டிககு முன் ஒன்றான ‘ரூபம் பெயா அற்று ஒன்றான அவ ஸதைபை உடையதான) ஸததாகவே இருந்தது, அதற்கு அந்த ஸதைத் தவிர வேறு ஒரு சிபந்தாவும் இல்லை]

“ தடுஷுகுத ‘ஸவஹ-ஸூரம், பூஜாயெய’ ஐதி ”

[அந்த ‘ஸத’ என்று சொல்லப்படும் வஸது ஸங்கல்பித்தது, எனன ஸங்கல்பித்ததென்றால், ‘விரிதரமாயும் அநந்தமாயமுள்ள சேதநாசேதநங்களை கலந்த ஜகத ரூபமாய பஹுவாக ஆக்ககடவேன, அதற்காக முதல்ல தேஜஸ அப அநம் இவை முதலிய ரூபங்களாக ஆக்ககடவேன என்று ஸங்கல்பித்தது] ‘வெண்குத’ என்பதற்கு ‘ஸங்கல்பித்தான’ என்று அந்தம். இப்படி தேஜஸ அப அநம் இவைகளை முதலில் ஸருஷ்டித்தது, பிறகு ஸங்கல்பித்தது—

“ ஸவ்யம் ஷெவடுஷுகுத ‘ஹனாவாஜித்யாஸூரடுஷுகுதா சடுஷுகு
ஜீவெநாநாநா பூவியூ நாரிசுடுஷெ வூகாவானி’ ஐதி.

(‘ஸத’ எனப்படும் அந்த தேவதை ஸங்கல்பித்தது எனனவென்றால்— ‘இந்தத் தேஜஸ அப அநம் ஆகிய இம்முன்று தேவதைகளுக்கும், நான், இந்த ஜீவனைச் சாரமாகக்கொண்டு அதுபரவேசித்தது, விரிதரமான ரூபம் பெயா இவைகளை அந்தத் தேஜஸ முதலானவைகளுக்குச் செய்யக்கடகிவேன’). தேஜஸ முதலிய மூன்றும் இவ்வ

டத்தில் தேவதைகளாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அதன் அபிமானிதேவதைகள் விவக்ஷிதங்கள். முதல ஸங்கல்பத்தால் ஏற்பட்ட சேஜஸ முதலியவைகளின் ஸ்ருஷ்டியை ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி என்றும், பிறகு செய்த ஸங்கல்பத்தால் ஏற்பட்டதை வயஷ்டி ஸ்ருஷ்டி என்றும் சொல்வது வழக்கம் இப்படி ஸகல அசேதந வாககத திற்கும் பரஹமம் காரணமென்று சொல்லிவிட்டுப் பிறகு, பிதா, ஸகல சேதந வாககத திற்கும் அந்த பரஹமமே காரணமென்று ப்ரதிபாதிக்க ஆரம்பித்து, முதல்ல 'ஸுஷூப்தி காலத்தில் இந்த ஜீவங்களைல்லாம 'ஸத' எனப்படும, ப்ரஹமத்து டன் ஸங்கதங்களாகின்றன' என்று சொல்லி அவைகளுக்கும் பரஹமத்துக்குமுள்ள சரீர சரீரி பாவதைச்சொல்லுகிறா—

‘ஸுஷூப்தி காலம் வெரஜிபிஃ ஸவ்யாஃ ப்ரஜாஃ ஸபாயதநாஃ
ஸுததிலாஃ’

(ஜீவன்களுடன் கூடிய இந்த ஜகத் முழுவதும், 'ஸத' எனலும் பரஹமத்திற்கு அநீந மான உத்பத்தியை உடையது, பரஹமாதீநமான லயத்தையும் உடையது, அந்த 'ஸத' என்பதையே ஆதாரமாகவும் உடையது). 'பரஜை' என்பதால் ஜீவன்களுடன் கூடிய ஜகத சொல்லப்படுகிறது. 'ஸூலம்' என்றால் உத்பத்தி, 'ப்ரதிஷ்டை' என்றால் லயம், 'ஆபதநம்' என்றால் ஆதாரம். ஆகையால், ஜகத பரஹமத்திற்குச் சரீர ஸ்தூநத்தில் இருக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று ஸுஷூப்தி காலத்தில் ஜீவன்களுக்கு 'ஸத' எனப்படுதன் சோகையைச் சொல்லிவிட்டு, தேஹவியோகமான பிறகு பரயாணகாலத்திலும் ஜீவன்களுக்கு அந்த 'ஸத' துடன் ஸம்பத்தியைச் சொல்லி, உபதேசத்தைப் பின்வருமாறு முடிக்கிறா—

‘வெனததாதுஜிஃ ஸவ்யா, ததக்யம், ஸ சூதா, ததூவி,
ஸூதகெதொ’

(இதெல்லாம் இந்த 'ஸத' எனப்பதை ஆதமாவாக உடையது; ஜீவன்களுடன் கூடிய இந்த ஜகத முழுவதும் 'ஸத' என்பதையே ஆதமாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றது என்பது பரமாணிகம், பரமான ப்ரதிபந்மாக இருக்கிறபடியால், 'ஸத' எனப்படும வஸது இதற்கு ஆத்மா, ஹே சவேதகேதோ' நியம அது தான). அபிமுகமாக இருக்கும் சவேதகேதுவைப் பாதது 'நீ' என்று சொல்வது, சரீர வாசி சப்தங்களெல்லாம் சரீரி பாயநதம் குறிக்கும் எனலும் ந்யாயத்தினால் சவேதகேதுவின அநதாயாயியைக் குறிக்கின்றது. ஸம்ஸாரியான ச்வேதகேதுவுக்கும் நித்ய முகதமாயிருக்கும் 'ஸத' எனப்படும பரஹமத்திற்கும் அபேதம் அநதக் காரணத்தினாலேயே ஏற்படுகின்றது என்பது சீழ்சொல்லப்பட்டிருப்பதிலிருந்து வயகதமாகும்.

இந்த உபநிஷத்தின் காமம்— முதல் பாகம், அதில் ஏக விஜ்ஞாநத்தால் ஸாவ விஜ்ஞாநம் ப்ரதிஜ்ஞாதம், பிறகு அதன் ஸாதநத்திற்காக, 'பரஹம வயதிரிகத

ஸ்வ ஸ்வ-ஜாவலாஸிக்ஸ்வாஹிதவயிகா திரயயாஸாஸெவ்ய கறுதூண மூண
புணா சுவஹதவாஸெவ்யதீர் ஐதெக வாக்ஷாவமத திரவு; திவிஹெர
ஷ்தா அ ஸ்வெ-ஹதவீநி வசெஷ ஹிஹந்யெஹ |

ஸுத்யஸூக்யூஸ்யம்—அபரதிஹதமான (அதாவது—உடையினறி பாவருத்திக
கும்) ஸங்கலபத்தை உடையவன். அவன் ஸங்கலபிக்ருமவை யெல்லாம் அபரதிஹதங்க
ளாய்ப பலிககிணநன்

ஸுவ-ஜாவலாஸிக்ஸ்வம்—எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசிப்பிக்ரும சக்தியுள்ளவன்,
'தேஸூ ஹாலா ஸ்வ-ஹிஜம் ஹிலாதி.' (கடோபநிஷத)

ஸுதவயிகா திரய—அளவற்ற மேனமையை உடைய அவனிடமுள்ள
குணங்கள் ஒவ்வொன்றும் அளவற்ற மேனமையை உடையவை, அப்படி அவனிடம்
இருக்கும் குணங்களும் கணக்கற்றவை

ஒரு வஸதுவை ஐகத காரணமென்று அவகீகரித்தால், அப்படி காரணமாக இருப
பதற்கு இரதக குணங்கள் எல்லாம் அபேகதிதங்கள் ஆகையால், ஐகதகாரண வஸதுவைக
குறிக்கும் 'தத்' எனலும் பதம் இரதக குணங்களுடன் கூடியதாகவே இருக்கவேண்டும்
என்பது குறிப்பு. இதே மாதிரி, அரதக காரண வஸதுவினிடத்தில் கெட்ட குணங்கள்
ஒன்றும் இருக்கக்கூடாது. அவை இல்லாமல் இருக்கும் தன்மையை 'சுவஹத வாவூ'
என்று ஆரம்பிக்ரும வாக்யத்தால் சொல்லுகிறார்.

சுவஹத வாவூ—பாபம் என்றால் ஸூகருத துஷ்கருதங்கள் இரத லோகத
தின ஸயபநதம் ல்லாமல் இருந்தகொண்டு எரதக காமம் அநிஷ்டத்தை விளைவிககின
றதோ அது பாபம். ஆகையால் துஷ்கருதங்களெல்லாம் பாபங்கள். மோகத்தை இச்
சுப்பவனுக்கு ஸவாககர முதலிய பலம் அநிஷ்டமாகையால், அப்படிப்பட்ட ஸவாககத்திற்
குக் காரணமாகும் ஸூகருதங்களும் முழுக்ஷூவுக்குப் பாபங்களேயாகும். 'சுவஹத'
என்பதற்குப் போக்கடிக்க பட்ட என்று அதம் சொல்லக்கூடும் ஆனால், போக்கடிக்கப்
பட்ட பாபத்தை உடையவன் என்று சொன்னால், ஏதோ ஒரு காலத்தில் பாபம் அவனி
டத்தில் இருந்தது என்று அதம்மாகும். அது பரஹ்மத்திற்கு ஒவ்வாது. ஆகையால்,
'சுவஹத' என்பதற்கு 'ஓட்டாத' என்று அதம் சொல்லவேண்டும் ஓட்டாத ஸூக
ருத துஷ்கருதங்களை உடையவன் என்று ஆய்ந்து அதாவது ஈச்வரனா செயப்படும
புணயபாபருபமான காமங்கள் சுப அசுப பலங்களை விளைவிககமாட்டா, பாபம் செய்யப்பட்ட
போதிலும், தன் பலத்தைக் கொடுக்காமல் இருக்கும்படி அதைத் தடுக்கும் ஒரு ஸவபாவ
விசேஷம் ஈச்வரனிடம் இருக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. ஈச்வரன் பாபத்தைச்
செய்வனோ? செய்யலாமோ? என்று ஒரு சங்கை உதிக்கலாம் அது அர்த்தமன்று.
நமக்குப் பாபங்களாக இருக்கும் காமங்களை அவன் செய்ய நேரிட்டபோதிலும், அவை
அவனுக்கு பல ப்ரதங்களாகா என்பதுதான் அர்த்தம். அரத ஸவபாவத்தைத்தான்

சுயவஸ்தாசு—உவ குடெவெய்கு விஜாநெந ஸவ-விஜாந-உவெந்
 காரணவெய்வ ஸத்தீதாம் பூதிஜாநாய, தவயீ காரணஹுதவெய்வ
 ஸத்தீதாம் விகாரஜாதவயீ அ சஸத்தீதாம் ஜுஜூஷாநெந டப-யுக்யா,
 ஸத்தீஹுதவெய்வ ஸபஹண: , ஸபெவ ஸொஜெஜ்-மு சூவீ டெசு
 ரெவாஅதீயம்' உதி ஸஜாதீய விஜாதீய நிவிஹெடி நிர்வாநெந நிவி-
 ரெவாநெவ பூதிவாஜிதா! வந்தஜெஹாயகாநி பூகரணாஹுதவாக்யா

‘சுவஹத வாபுக்ஷம்’ எனறு சொல்லுகிராகன ‘சுவஹதவாபா ஸ்ஜொரா
 விஜேத்ய-வி-ரெவாநெந விஜிவதொ-விவாஸம்’ எனறு உபநிஷததில் பகவானு
 டைய தோஷங்களை நறதனமை சொல்லப்படடிருக்கின்றது

ஜகத்காரண வஸது எவவீத குணமுமறறது எனறு சொல்வது இந்த உபநிஷத
 வாக்யங்களுக்கெல்லாம் பொருநதது என்பது சொன்னதாயிறறு

சுயவஸ்தாசு... .. சுய-வஸ்தாஜிதி—இதனால் இந்த உபநிஷத வாக்யங்க
 ளுக்குச் சங்கர மதஸ்தான்கள் சொல்லும் அாததம் விவரிக்கப்படுகின்றது [அது என்ன வெ
 ன்றால்—உபநிஷததின் ஆரம்பத்தில் ‘ஒன்றை அறிவதனால் எல்லாம் அறிந்ததாகிவிடும்’
 எனறு பரதிஜ்ஞை செய்திருப்பதனால், ஸகலத்திற்கும் காரணமாயுள்ள பரஹ்மமாகிற வஸ
 துவே உண்மையான வஸது எனறு சொல்லப்பட்டதாகிறது பிறகு மண தருஷ்டாரதத்தி
 னால் ‘காரண வஸதுவே உண்மை, அதன் மாறுதல்களெல்லாம் பொய்’ எனபதுநிரூபிக்கப்
 படுகின்றது. பிறகு ‘ஸபெவ ஸொஜெஜ்-மு சூவீ டெசு ரெவாஅதீயம்’ எனனும்
 வாக்யத்தால், ‘அந்த உண்மையான பரஹ்மம், ஸஜாதீயம் விஜாதீயம் ஆகிய ஸகல பேதமு
 மற்றது’ எனறு சொல்லப்படுகின்றது. இப்படி ஸகலவீத பேதங்களும் நிராகரிக்கப்படு
 கிறபடியால் ‘பரஹ்மம் நிர்விசேஷம்’ எனறு பரதிபாதிக்கப்பட்டதாகிறது வேறு பர
 கரணங்களில் காணப்படும் ‘ஸத்தீஜாநெந தஹம் ஸபஹ’, ‘நிஷ்ஹம் நிஷியம்
 நிந-ஹம் நிர்ஹம்’, ‘விஜாநம் சூநம்’ இவை முதலான வாக்யங்களும்
 ‘ஸபெவ ஸொஜெ’ இதயாதியான காரண வாக்யத்தால் ஏற்படும் பரஹ்மத்தைச் சோதிக
 கும் வாக்யங்களாகிறபடியால், ‘அந்த பரஹ்மம் எல்லா விசேஷங்களுக்கும் விருத்தமான
 ஸவரூபத்தை உடையது’ எனபதையே தெரிவிக்கின்றன. அப்படி ‘ஒரே விதமான
 ஸவரூபத்தை உடையது அந்த பரஹ்மம்’ எனபதைத் தெரிவிப்பதனால் அந்தப் பதங்களெ
 ல்லாம் ஒரே அாததத்தைச் சொல்லவேண்டும் (அதாவது நிஷ்பரயோஜநமாக வேண்டும்)
 எனபதும் இல்லை. வஸது ஒன்றாய இருந்தபோதிலும், அந்த வஸதுவைக் குறிக்கும்
 பதங்கள், ‘அந்தப் பதங்களாற சொல்லப்படும் விசேஷங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் விருத்த
 மான ஸவரூபத்தை உடையது அது’ எனபதை ஸநாபிப்பதால் அந்தப் பதங்களுக்கெ
 லாம் பரயோஜநம் உண்டு ஆகையால் நிர்விசேஷமான பரஹ்மமே இவ்விடத்திற்
 சொல்லப்படுகின்றது] இதுதான் இந்த உபநிஷததிற்குச் சங்கரமதஸ்தான்கள் சொல்லும்
 அாததம்.

சுப 20-ஃ—வீரதிகைதம் ப்ருத்யூஹ “ ஆவெபூவலீ உத தராதெஸ
உபூகக்ஷீ” உதி—(வரீவகூண-2 உவகூக்ஷீவெ, தாதாஅப-2-ஃ ப்ருதி
தஜவஜாதெஸம் வரவடிவாதவலீ ” உதி) 1”

யிருக்கிற-டியால், ஐக்க முழுவதும் ஸத்யம், ஆகைபல வ-வ-2-வீஜூதா என பது
வீததிகைதம்]

இந்த ஆசேபத்தின் பரகரியை பின்வருமாறு — ‘ஒரே வஸதுதான
இருப்பது, மறறவை ஒன்றும் இல்லை’ என்று அறிவதுதான் ‘வணகவிஜூதா’ என்ற
ஸவ-2-வீஜூதா’ என்பதற்கு அர்த்தம் என்று சொன்னால், அப்படி அர்த்த
மாவதற்கு ‘வணக விஜூதெந ஸவ-2-வீஜூதா’ (ஒன்றை அறிவத
னால் எல்லாம் அந்நததாக்கிவீம) என்று சொல்லக்கூடாது, ‘வணகவிஜூதெந
ஸவ-2-அவஜூதா’ (ஒன்றை அறிவதனால் ‘மறறொன்றும் இல்லை’ என்பது
அந்நததாக்கிவீம) என்றதரே சொல்லவேண்டும்? ஸவ-2 என்பதற்கு ஸவ-2-அவஜூதா
என்று அர்த்த முண்டே? ஒருகால், ‘ஒரே வஸதுதான இருப்பது, மறறவை இருப
பது போலக தோன்றுவதெல்லாம் பொய், அவை, அந்த ஒரு வஸதுவின் எவ்வ
தைப் போன்ற ஸவயுவதையே உடையதா யிருக்கிற-டியால் அவை அதுவே’ என்பது
தான் அந்த வாக்யத்திற்கு அர்த்தம் என்று சொன்னால், அப்பொழுது, இரண்டுகூட ஸவ
பாசம் ஒன்றாக இருக்கிற-டியால், பரஹ்மம் போல பரபஞ்சமும் ஸத்யமென்ற
வது, அல்லது பரபஞ்சம் போல பரஹ்மம் பொய் என்றவது ஒத்தாக
கொள்ள வேண்டியவரும். அதுவும் பரதகமனரே? ஒருகால், ‘ஒருவனை பரதான
என்று சொன்னால் மறறவர்களுக்கு அப்பரதானம் தோற்றுவது போல, ஒன்று இருக்கின்
றது என்று அறிவதனாலேயே மறறவை இல்லை என்று ஏற்படுகின்றது என்பதுதான் அதன்
அர்த்தம் என்று சொல்லலாமோ?’ என்றால், அப்பொழுது ‘எல்லாம் அந்நததாக்கிவீம’
என்னும் இடத்தில் ‘எல்லாம் பொய் என்று அந்நததாக்கிவீம’ என்று ஒரு வாததை
அத்யாஹ்ரம் செய்துகொள்ள வேண்டியவரும். அது அவ்வளவு ஸவரஸமன்று தவிர
வும், ஒன்று உண்மை என்னும் ஜநூநம், மறறொன்று பொய் என்னும் ஜநூநம், ஆகை
யால் அவைகளுக்கு வைரூபயம் தோன்றும், அதுவும் ஸவரஸமன்று ‘ஒன்றை அறிவதனால்
எல்லாம் அந்நததாக்கிவீம’ என்னும் இடத்தில் ஜநூநங்களுக்கு ஸாரூபயம் சொல்வ
தனரே ஸவரஸமாக இருக்கும்? ‘அந்த ஸாரூபயம் எப்படிச் சொல்லக்கூடும்?’ என்று
கேட்டால், ‘பரஹ்மம் என்பது ஒன்று, அதையே ஆதமாவாக உடையது மறறது (பரபஞ
சம்)’ என்று ஒத்தாகக்கொண்டு, ஒன்றை அந்நத மாதரத்தாலே, அதையே ஆதமாவாக
உடைய மறறதும் அந்நததாக்கிவீம என்று ஸமாதந்தாலே, ஸாரூபயம் சொன்னதாகி
வீம. அதாவது—‘ஏகம்’ என்பதும் ‘ஸாவம்’ என்பதும் ஒரே விசேஷயத்தை அவக
ஷிக்கின்றன, தாய் ஒன்றாகையால் வணக விஜூதாதால் ஸாவ விஜூதா
பரதிஜூதா ஸமாதந்தமாகி வீடுகின்றது. இது தான் வாதத்தின் பரகரியை.

சூழிஸ்யுதெநெநெதஜோஷெஸா | சூஷெஸா—புஸாலநடி, “வனத ஸ்ய வாஶகூஸாஸ்ய புஸாலநெ மாநி-ஶ ஸையஜா அஞ்சுலிஸள விபுர தள திஷத” உதஜாஜிவி ரெகாமஜ்ஜாஶ | தயா அ ஜாநவம் வயா “புஸாலிதாரம் ஸவெஷாஷ” உதஜாஜி | சுத்ராவி “வனகஸெவ” உதி நமஷுவாஜாததாம் புதிவாஜி “சுசிதீய” வஷெநாயிஷாசு ஜார நிவாரணா ஶவெஷுவாயிஷாதசுஸலவி புதிவாஜிதெ | சுத: “தம்

இனி, தமது அர்த்த ப்ரகாரம் உபநிஷததை விவரிக்கிறார், ‘ஸய:ஸ-ஶ’ இதயாதி யால். ஶய:ஸ-ஶ;.....புஷ்வாதலீதி - [இதன அர்த்தம் - ‘ஷுஷ்யோஶலீ, உத தஜாஷெஸாஷெஸா’ என்று ச்வேதகேதுவைப் பாரதஞ்ச சொவலுகிறார். ‘ஷுஷ்யோஶலீ’ எனப்பதற்கு ‘வரிவ-ஶ-ஶ உவ ஶுஷ்யெஸ’ (பரிபூணன் போல) அதாவது எல்லாம் அநிஷதவன் போலக காணப்படுகிறது) என்று அர்த்தம் ‘உத தஜாஷெ ஶெஸாஷெஸா’ என்பதற்கு ‘தாநாஅய-ஶ-ஶ புதி திஷவஜாஷெஸம் புஷ்வ வாநலீ’ (அநத ஆசாயாகளி-ததில் அநத ஆதேசததைக கேட்டாயோ?) என்று அர்த்தம்.] ச்ருதியில் ‘தாநாஅய-ஶ-ஶ புதி’ என்பதற்குப்பதவகன இலலை, இது அர்த்ததததால் கிடைக்கின்றது. ‘திஷவஜாஷெஸம்’ என்பதில் ‘ஸலி’ என்னும் பத மும ச்ருதியில் இலலை, வயாக்யாதததிற சோக்கப்பட்டிருக்கின்றது. கேட்கிற வனுக்குத் தூப்பலமென்பதை அநத ‘ஸலி’ சபதம் குறிக்கின்றது.

இனி ‘சூஷெஸா’ என்னும் சப்தத்தின் அர்த்தத்தை விசாரித்தது, ‘உததஜாஷெஸாஷெ ஶெஸா’ என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யத்தின் கருத்தை விவரிக்கிறார். ‘சூ’ என்னும் உபஸாககததுடன் கூடிய ‘ஷெஸா’ என்பதற்கு ப்ரகாஸம் (அதாவது நியமனம்) என்பது அர்த்தம் அநதத தாதலிலிருந்து, ‘சூஷிஸ்யுதெ ஶநெந’ என்று ‘சூஷெஸா’ என்னும் சபதம் வருகிறது அதாவது - எவ்வாறு நியமிக்கப்படுகிறதோ அவை ‘ஆதே சன’ என்று அர்த்தம். ப்ரஹ்மத்தினாலேயே இநத ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் நியமிக்கப்படு கிறபடியால், அநத ப்ரஹ்மமே இவலிடத்தில் ‘ஆதேச’ என்னும் சப்தததாற் சொல்லப் படுகிறது. ப்ரஹ்மதாரணயக உபநிஷததிலும், ‘வனதஸ்யவா’ என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யத்தால் ‘ப்ரஹ்மமே இநத ப்ரபஞ்சத்தை நியமிக்கிறது’ என்று சொல்லப்படுகிறது. [அநத வாக்யத்தின் அர்த்தமாவது—‘ஶகாகியே! ஶலர்யன சநதான இலாகன இநத ப்ரஹ்மத்தின் நியமனத்தில் நீக்கப்பட்டவர்களாய நிற்கிறார்கள்) ம்ருஸம்சுதியிலும், ‘புஸாலிதாரம் ஶவெஷாஷ’ (ஸகல வஸதுககளையும் நியமித்துவருப) இதயாதி யான வாக்யம் காணப்படுகின்றது. இநத உபநிஷததிலும் ‘வனகஸெலாலிதீயம்’ என்னும் வாக்யத்தில் ‘வனகஸெல’ என்பதால் ‘ப்ரஹ்மமே ஶகததிற்கு உபாதாந காரணம்’ என்பது முதலிற் சொல்லப்பட்டு, பிறகு ‘சுசிதீயம்’ என்பதால் ‘இநத ப்ரபஞ்ச ததை நியமிக்கிறவன் வேறு ஒருவனும் இலலை’ என்று சொல்லப்படுகிறது. இப்படி இநத ப்ரபஞ்சத்தின் நியமனம் ப்ரஹ்மத்திற்கே அஸாதாரணமான தாமமாக ஏற்படுகிறபடியால், அநத அஸாதாரண தீமத்தை ‘சூஷெஸா’ என்னும் சப்தததால் குறிப்ப

புறாஸிதாரம் ஜமஹுவாஹ ஹுதவி வரஷ்வாதவி யெந ஸு
தெந உதெந விஜாதெந சுஸுதஜதவிஜாதம் ஸுதம் உத விஜாதம்
ஹவதி ?” உதஸுதம் ஹஜாசி “நிவிருஜமஹுய விஹவ விருயாஜி காரண

பிட்டு அப்படி நியமிக் கிறவையே ‘சூஷெஸ’ என்று இந்த உபநிஷத் சொல்லு
கிறது என்பது வயகதமாகின்றது பிறகு ‘பெநாஸுதம் ஸுதம் ஹவதி’ இது
யாதியான வாக்யம் வருகிறபடியால், அதன் அாதந்தையும் பராமசித்தால், ‘உத தஜா
ஷெஸுஷுராஷிஜி?’ என்பதற்கு ‘ஐகததை நியமிக் கிறவனாகவும் ஐகத முழுவுதற்கும்
உபாதாந காரணமாகவுமுள்ள பரஹ்மத்தைப்பற்றி நீ கேட்டாயா?’ என்றே அாதந்ம்
சொல்ல வேண்டும் என்பது ஏற்படும். உபாதாந காரணத்தைத் தெரிந்து கொண்டா
லன்றே உபாதேயம் தெரிந்ததாகும்? ஆகையால், இந்த வாக்யத்தின் உட்கருத்து
என்னவென்றால்—‘ஹவமான ஐகத்தினுடைய உதபத்தி ஸதீதி லயம் இவை முதலிய
வைகளுக்குக் காரணமாயும், ஸாவஜ்ஞதவம் ஸதய காமதவம் ஸதய ஸாகலபதவம் முத
லிய கண்கதிலலாத உதாந குணங்களுக்கெல்லாம் ஸமுதாயம்போலவுமுள்ள பரஹ்மமானது
உன்னால் கேட்கப்பட்டதா?’ என்பதே

சகரா மதஸதூகன ‘சூஷெஸ’ என்னும் சப்தத்திற்கு வேறு அாதந்ம் செய
கிறார்கள். ‘சூ’ என்னும் உபஸாககத்துடன் கூடிய ‘ஜிஸ’ என்னும் தூது
வுக்கு உபதேசம் என்று அாதந்ம் சொல்லி, ‘உபதேசிக்கப்படும் வஸ்துவே உபதேசம்
என்று சொல்லப்படுகிறது’ என்று வ்யுத்தபத்தி செய்யது, ‘சூஷெஸ’ என்றால் ‘உப
தேசிக்கப்படும் வஸ்து’ அதாவது—பரஹ்மம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படிச் சொல்
வதால் அவர்களுக்குக் கிடைப்பது என்னவென்றால், ‘சூஷெஸ’ என்பதால் நி
விசேஷ ப்ரஹ்மமே சொல்லப்படுகின்றது என்பதுதான். ‘நியமிக் கிறவன்’ என்னும்
அாதந்ததை அங்கீகரித்தால், ‘நியமிக் கும் குணமுள்ளவன்’ என்று ஸவிசேஷமான
பரஹ்மமே குறிக்கப்படுமன்றே? இந்த இரண்டு அாதந்ங்களின் ஸ்வாரஸ்ய தாரத்யத்த
தைப்பாராததால், நமது மதஸதூகன சொல்லும் அாதந்ததிலேயே அதிக ‘ஸ்வாரஸ்யம்
இருக்கின்றது என்று சொல்லவேண்டும் முதலாவது ‘சூ’ என்னும் உபஸாகக
த்துடன் கூடிய ‘ஜிஸ’ என்னும் தூதுவுக்கு நியமமே பரவித்தமான அாதந்ம்,
உபதேசம் என்னும் அாதந்ம் அவ்வளவு பரவித்தமன்று இரண்டாவது, இவ்விடத்
தில் அஸாதாரணமான தாமததைச் சொல்லி ப்ரஹ்மத்தைக் குறிப்பதுதான் ஸாகதமாகு
மே தவிர, மதற வஸ்துகளுக்குப் பொதுவான தாமததைச் சொல்லிக் குறிப்பது ஸங்கத
மாகாது. நிருபாதிச பரகாஸநம் பரஹ்மத்திற்கே அஸாதாரணம், உபதேச்யதனமையோ
லெளகிகா லெளகிக தாம பரஹ்ம பரகாதத ஸாதாரணம். ஆனால், ‘சூஜிஸுஷெ
சுதெந உதி சூஷெஸ’ என்று வ்யுத்தபத்தி செய்வதில் ப்ரதய ஸமயத்தமாக வயா
காரண விரோதம் கொஞ்சம் உண்டு; ‘உவஜிஸுஷெ சுயஜிதி உவஷெஸ’ என

தவஜ் நிவினாகாரணதயா, காரணஜெவ நாநாஸம்ஸூபாத விஸெஷ லம்ஸிதம் காயுடி உத்தூ அஜீத உதி காரணஹுத ஸூக்ஷ் அஜி அபூஷம்
ய
பரீரக ஸூக்ஷ்ஜாதெந காயுடி ஹுதஜெவினம் ஜம விஜூாதம் ஹவதீதி

யதால்) என்று அர்த்தம் கிடைக்கும். அது அவைகதம். தருஷ்டாநதததிலும் 'மண்ணின் இருப்பினால், குடம் முதலியவை அறியப்படுகின்றன என்பது இல்லை, மண்ணை அறிந்தால் அதனவிகாரங்களாகிற குடம் முதலியவை அறியப்படுகின்றன' என்று சொல்வதே ஸங்க தம் இந்த விஷயத்தை விவரிக்கும் வேறு உபநிஷதத்துகளைப் பார்த்தாலும், இந்த அர்த்தமே ஸங்கதமென்று ஏற்படும். 'கலிஹ- விஜூாதெ ஸவடிஜிம் விஜூாதம் ஹவதீதி?' (எதை அறிந்தால் எல்லாம் அறிந்ததாகிவிடும்?) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

நிவினஜமடி-டிய விஹவ வினூயாஜிகாரணஹுதிஜ-இந்தப் பதம், 'யெநாநூ-தம் ஸூ-தம் இதயாதியில் ஜகத காரணதவம் கண்டோகதமாக இராவிடி னும், அது பலிதமாகின்றது' என்பதை விளக்கும் பொருட்டு. மேலே சொல்லப்படும் ஸாவஜஞதவம் முதலிய குணங்களும் இந்தக் காரணதவத்திற்கு உபயோகிகளாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆகையால், உத தரோஜெஸூபூக்ஷிஜி, யெநாநூ-தம் ஸூ-தம் ஹவதீ, கஜதம் உதம், சூவிஜூாதம் விஜூாதம் என்னும் வாச்யத்திற்கு, 'ஜகததுக கெல்லாம் உபாதாந காரணமாகவும், அப்படிப்பட்ட காரணதவத்திற்கு உபயோகிகளான கைல கல யாண குண விசரிஷ்டமாகவுமுள்ள பரஹ்மத்தைப்பற்றி பரஸூநம் செயதாயோ?' என்பது ஹ்ருதயத்தளளில் இருக்கும் தாத்மயம் 'சூபூக்ஷிஜி' (பரஸூநம் செயதாயோ) என்பதின் குறிப்பு எனவென்றால், பரஸூநம் செயத பிறகு ஸூரவணம் ஏற்பட வேண்டும் என்பதே.

தவஜ் வரஷ்டவாநு விதா-பரஹ்மம் ஜகத எல்லாவற்றிற்கும் காரணம்' என்பதை ஒத்துக்கொண்டாலும், பரஹ்மத்தை அறிவதனால், ஜகத அறிந்ததாகி விடுமோ? காரணமும் காயமும் வெவ்வேறு தரவயங்களல்லவோ? ஒரே தரவயமாக இருந்தால் பரஹ்மத்திற்கு விகாரமாகிற ஹேய ஸம்பநதம் பரஸங்கியாதோ? இதயாதியான ஸூகை களை உததெசுதது, 'தவஜ்.....விதா' என்பதனால் அவைகளுக்கு ஸமாதூநம் சொல்லுகிறார்.

இதன் பொருள்:—[காரணமாகிற பரஹ்மமும் காயமாகிற ஜகதமும் வெவ்வேறு தரவயமல்ல, ஒரே தரவயம், ஸம்பநதம் (அமைப்பு) வெவ்வேறே தவிர, தரவயம் வேறன்று ஒருவிதமான அமைப்புடன் கூடியது காரணம், மற்றொரு விதமான அமைப்புடன் கூடியது காயம். ஸூக்ஷ்மாவஸைதயிலுள்ள சித அசித இவைகளை பரீரமாக உடைய பரஹ்மம் காரணம், ஸூக்ஷ்மாவஸைதயிலுள்ள சித அசித இவைகளை பரீரமாக

ஹுஜி நியாய, “ யெநாபுரூதம் பூரூதம் ஹவதீதம் உத விஜ்ஜாதம் விஜ்ஜாதீ ” உதி வுத்ரம் வுதி வுஷுவாநு விதா ।

ததெதகீ வகநுவதீ வஹூ-ஐராத லெஸ்தககாரணக்வம் விதூஹுஜி நிஹிதஹிஜாதநு வுத்ரம், வரஹூர விருக்ஷணெஷம் வஹூஷம் சுதீவதீ விஜ்ஜாதெந ததநதீவிஜ்ஜாதஹிஜா வுஷிநததாம் வு-ஷூர வாரிஹிஜாதீ “ கயஹூ ஹமவ. ஸ சூஷெபா? ” உதி

உடைய பரஹ்மம் காயம ஆகையால் ஸகலததுகரும் காரணமாபுள்ள பரஹ்மத்தை அறிந்தால், காயமாபுள்ள ஜகத முழுவதும் அறியப்பட்டதாகி விடும் என்று சொல்வது உபநகமே. இந்தப் பாவத்தை மனஸஸில கொண்டு ‘யெநாபுரூதம் பூரூதம் ஹவதீ’ என்றும் வாக்யத்தை பாயோகிதது பிதா புதரணீப பாரதது பரஹ்மம் செயதார] ‘நிவிரு காரணதயா காயஹூதவிருஹி ஜதவிஜ்ஜாதம் ஹவதீ’ என்பது அநவயம்.

சேதந வஸதுஷம் அசேதந வஸதுஷம் ஹஹூரூகரு ஸரீரம். இவை, சில காலங்களில் ஸூக்ஷ்மமென்று வயவஹூரிக்ஷபபிம அவஸதையிலும், மறறும் சில காலங்களில் ஸூக்ஷ்மமென்று வயவஹூரிக்ஷபபிம அவஸதையிலும் இருக்கின்றன. ஸூக்ஷ்மாவஸதையை பரளயமென்றும் ஸூக்ஷ்மாவஸதையை ஸருஷ்டி என்றும் சொல்வார்கள். இந்த அவஸதையின் மாறுதல் முழுவதும் ஸரீரத்திற்கே தவிர, ஸரீரி எவவித மாறுதலுமற்றே இருக்கின்றது. ஆகையால், ‘இந்த மாறுதலை அங்கீகரித்தால் பரஹ்மம் ஹேயாஸபதமாகிவிடும்’ என்று ஆக்ஷேபிக்க அவகாஸமில்லை. காரணமும் காயமும் ஒரே தாவமென்பதும் உபநகமே.

வுத்ரம் வுதி வுஷுவாநு விதா—புதரணீப பிதா இவவாறு கேடடார, அதாவது—பிதா புதரனுக்கு உபதேஸித்தார என்பது குறிப்பு பரஹ்மத்திற்கும் சேதநாசேதநவகளுக்கே முள்ள ஸரீரி ஸரீர வயபநதம் காரணகாயபாவம் இவை முதலிய ரஹஸ்யாததங்கள், வைராக்யத்தால் உபஸநநனை ஸரிஷ்டானுககனரே உபதேசிக்ஷப்டவேணமே? இவவிடத்தில் எப்படி தாமே அதை உபதேஸிக்கிறார்? என்று ஒரு ஸநகை ஜடிககக் கூடும் அதற்கு ஸமாதார—‘புதரவயதிரிகதணுகரு மாதரம் அமமாதிரி நிபமம்; புதரனுக்குப் புதரத்தனமையே பரஹ்மோபதேஸுஹேது’ என்னும் ஸாஸதாராதநம் இதனால் ஸூசிதமாகின்றது.

ததெதகீ.....சூஷெபா உதி—[இவவிதம் பிதாவின் ஹ்ருதயத்தில் உள்ள கருத்தை அறியாத புதரன், பரஸபரம் விலக்ஷணங்களாபுள்ள வஸதுககளுள் ஒன்றை அறிவதனால் மற்றவையெல்லாம் எப்படி அறியப்பட்டனவாகும் என்று ஸங்கிதது ‘கயஹூ ஹமவ; ஸ சூஷெபா?’ என்று பிதாவைப் பாரததக கேட்கிறான்] ‘ஹே

ஹீரோயெவ ஹ்ஸங்கெஹ்நாதன விஹீர ஹீர ஹ்ஸ அராஅர ஹ்ஸ
 ராவ ஜதஹ்ஸநாஹ்ஸ ஹ்ஸாஹ்ஸநாவலித விதி தஹ்ஸநாவஹ்ஸ திவிஹ்ஸஹ்ஸ
 ஹ்ஸ

கிற டியால மண்ணை அலைகளுக்கு உபாதா காரணமென்றும் தாக்கதிகள் சொல்கார்கள் அம்மாதிரியே இவ்வீடத்திலும். ஆனால், தன ஸரீரத்தைக் கொண்டே தானே ஜகத்தை வருஷ்டிக்கிறபடியால், பரஹ்மம், தானே இரண்டு வித காரணமாகவும் இருக்கின்றது என்பது விஸேஷம்.

ஒவ்வொரு பொருளிலும் இரண்டு அம்சங்கள் உண்டு, அவையாவன—எந்தக் குணங்களால் அந்தப் பொருள் அறியப்படுகின்றதோ அவை ஒரு அம்சம், அந்தக் குணங்களுடன் கூடியிருக்கும் பாகம் மற்றொரு அம்சம், முதல் அம்சத்தை விஸேஷணமென்றும் தாம்மென்றும், இரண்டாவதை விஸேஷ்யமென்றும் தாம் என்றும் சொல்வார்கள். 'ஸத்யமாயும் ஜநூநமாயும் அநநதமாயும் இருக்கும்து பரஹ்மம்' என்பதில், ஸத்யதவம் ஜநூநதவம் அநநததவம் இவை பரஹ்மத்தின் விஸேஷணம்ஸம், இவைகள் எதற்கு தாமதங்களோ அது விஸேஷ்யம்ஸம், அதாவது—ஸத்யதவம் முதலியவை தாமதங்கள், அவைகளை உடையது தாம் என்று சொன்னதாயிற்று நமது விததாதத்தில் ஸமஸத சேதநாதே வஸதுக்களும் பரஹ்மத்திற்கு ஸரீரமாக இருக்கிறபடியால், அவைகளும், ஸத்யதவம் முதலிய குணங்களையோலே, பரஹ்மத்திற்கு விஸேஷணம்ஸமாகின்றன. இந்த விஸேஷண விஸேஷ்ய அம்சங்கள் இரண்டுமே ஒன்றை விட்டு மற்றொன்று ஒரு பொழுதும் பிரியாமல் இருக்கும், விஸேஷணங்களை விலக்கி விஸேஷ்யத்தை மாதரம் தனியாக நினைக்க முடியாது. ஆனாலும், வயவஹாரத்திற்காக அவைகளுள் ஒன்றை விஸேஷணமென்றும் மற்றொன்றை தாம் என்றும் நாம் தனித்தது பேசுவது உண்டு. பாகருத்தத்தில், பரஹ்மத்தின் விஸேஷணம்ஸமாகிய சேதநாசேதந வஸதுக்கள், முதலில் நாமரூபங்கள்ற்றிருக்கும் ஸூக்ஷ்மாவஸதையிலிருந்து பிறகு நாமரூபங்களுடன் கூடிய ஸூக்ஷ்மாவஸதையை அடைகிறபடியால், இந்த ஸூக்ஷ்மாவஸதையிலுள்ள பரபஞ்சத்திற்கு பரஹ்மமே உபாதாகாரணமாகின்றது என்று நாம் ஒத்துக்கொள்கிறோம்; அந்த மாறுதலும், பரஹ்மத்தின் ஸங்கல்பத்தால் ஸம்பவிக்ஷிபடியால், அந்த பரஹ்மமே அந்த பரபஞ்சத்திற்கு நிமித்தகாரணமாகவும் ஆகின்றது என்பது நமது கொள்கை. ஆனால், அந்த மாறுதல், விஸேஷணம்ஸத்தை மாதரம் பற்றிக்கொண்டு தாமியாகிற பரஹ்மத்திற்கு ஸம்பத்தமில்லாமல் இருக்கிறபடியால், பரஹ்மத்தின் ஸவருபம் (அதாவது தாமயம்ஸம்) சவிகாஸி (அதாவது—மாறுதலற்றது) என்று சொல்லப்படுகிறது இந்த அாதந்ததை 'சவிகாஸ ஹ்ஸராவ்ஸ', 'ஹ்ஸாஹ்ஸநாவலித' எனலும் பதங்களில் கண்டு கொள்ளுகிறது. ஆகையால், பரஹ்மத்தை உபாதாகாரணமாக ஒத்துக்கொள்வதால், எவ்வித தோஷமும் பாஸகியாது. அவாபத ஸமஸத காமரூக இருக்கையிலும்

‘யயோ வெளொஜெகெந ஜுஜீ ஜெந ஸ்வஜ்ஜேணயம் விஜ்ஜாதம் ஸஜீகி வாஜாரம் ஹணம் விகாரொ நாஜயெயம் ஜுஜீகெதேய ஸத்யீஜ’ இதி |

‘ஹாராஜிவ’ எனனும ஸபதததால, விஜேஷயாமஸமாசித நாமீசொலலபடுகின்றது. ஸுலக்ஷமாவஸதையிலிருந்து ஸதூலாவஸதைக்கு மாறுவதெல்லாம் விஜேஷணம ஸமாசித சேதநாசேத வஸதுககளைப்பறறியதே தவிர விஜேஷயாமஸபததை வ்யாபகீககவிலைபாத லால, அவிகாரமாக இருபபது விஜேஷயாமஸமே.

ஸூரி ஸூல—ஸதாவ ஜகம ரூபமான ஸூல எனருல ஜகமம என்று அாததம். சராசரங்கன ஏபைதே தாதயாம

‘யயோ வெளொஜி.....ஹவதீ த்யீஜஜ—யயோ.....ஸத்யீஜ’ என னும ஸுருதி வாக்யத்திறகு அாதந மெனனவெனரூல—‘மண எனனும ஒரே வஸது பறபல வயவஹாரங்களுக்கு ஜஸபதமாக இருககும் பொருட்டு, தனனுடைய சில பாகத தால, குடம மடககு இவை முதலிய பலவித அமைபுககளாகிற் அவஸதூரூபங்களான லீகாரங்களை அடைகின்றது, பறபல பெயர்களையும் பெருகின்றது அபயடிப பல விகாரங களை அடைகது பல பெயர்களைப் பெறறபோதிலும், மண எனனும் ஒரே வஸதுவின் பல விதங்களான அமைபுககளாக மாதரம இருககிறபடியினால், அவையெல்லாம் மண தரவ யமே எனனும வேறு வஸது அனறென்றும் நாம அநிகரேமன்றே? அநத மண பிண டுகதை அநிநததனலேயே, அதன பலவித அமைபுககளை உடைய குடம மடககு முத லியவையெல்லாம் அநியபபட்டனவன்றே? அமமாதிரியே பரகருதத்திலும் எனபது தான் அதன அாததம்

இநத ஸுருதி வாக்யத்தில் இரண்டு கணடககன இருககின்றன. அவையா வன—‘யயோ..... ஸஜீகி’ என்பது முதல் கணடம்; ‘வாஜா.....ஸத்யீஜ’ எனபது இரண்டாவது கணடம் காரண ஜஞாநததால காய ஜ்ஞாநம் விததிக்கின்றது எனபது முதல் கணடததால சொலலபடுகின்றது, இரண்டாவது கணடம் அதன் உபபாதம ஸ்ரீபிஷயகாரருடைய வயாக்ராததில் ‘வனகஜெவ.....ந வஸுஜார சிதி’ எனபதனால் இரண்டாவது கணடத்தின் அாதநமும், ‘யயோஜுஜீண..... ஹவதீ’ எனபதனால் முதல் கணடத்தின் அாதநமும் விவரிக்கப்பட்டிருககின்றன. புதரனுடைய ஸககை ‘காரணமும் காயமும் வெவவேறுகிறபடியால் ஒன்றின் ஜ்ஞாநத தால மறறெனநின் ஜ்ஞாநம் எப்படி விததிக்கும்?’ என்பதே. ‘காரணமும் காய மும் வெவவேறு அல்ல’ எனபது ஸமாத்ரம.

நாநாவஜீவஹாராஷ்டிக்வாய—பல வயவஹாரங்களுக்கு ஆதாரமாக இரு ககும் பொருட்டு. இது ஸுருதியிலுள்ள ‘வாஜா’ என்பதன் அாததம் ‘வாக’ என்பத னால் ‘வாகுகினால் செய்யப்படும் வயவஹாரம்’ கரஹீககப்படுகின்றது. வாக பூவக வ்யவ ஹாரம் ப்ரயோஜநம் என்று சொன்னதாயிற்று.

‘வனகடுவ ஶ்டீஷ்யம் வெஸுகடுசெந நாநாவுவஹாராஷ்டகாய யயா
 வடஸாராவாழிநாநாஸம்ஸாநாவஸாரூவவிகாராவநம் நாநாநாஜி
 யெய்யிவி ஶ்டீஷ்யம்ஸாநவெஸஷ்காய ஶ்டீஷ்யடுவெதி வுவுவலிதம்,
 ந வஸநாஜிதி, யயா ஶ்டீஷ்யவிஷ்டாநெந ததம்ஸாந விஸெஷ
 ரூவ வடஸாராவாழி ஸவம் ஶ்டீஷ்யடுவெதி, ஶ்டீஷ்யம்’.

த தம் ஶ்டீஷ்யம் ஜமநெந ஶ்டீஷ்யடுவெதி காரண தாஜிஜாநந வுஷ்யம்
 ஶ்டீஷ்யம் “ஶமவாண்டெவெடு த ஶ்டீஷ்யம்” ஶ்டீஷ்யம்.

த தம் ஸவம்ஸம் ஶ்டீஷ்யம் ஶ்டீஷ்யடுவெதி காரண ஶ்டீஷ்யம்

த தம் ஶ்டீஷ்யம்—இதைக கேட்ட பிறகு, ‘ஸமஸதமான பரபஞ்சத
 திறகும் பரஹமம் ஒநெந காரணம்’ எனபதை அறிபாத புதரன, ஶமவாண்டெவெடு
 ஶ்டீஷ்யம் பகவானே எனககு அதைச சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கிறான

த தம் ஸவம்ஸம் வனகடுவாஜிஷ்யம்—பிறகு, பிதா, ‘ஸாவஜகு
 மாயம் ஸாவ சகதியாயமுள்ள பரஹமமே ஸகலததிறகும் (விஜாதீயநகனாயுள்ள பலவித
 காயங்களு கும) காரணம் எனபதை உபதேசிக்ருமபொருடெ, ‘ஸெஷெவ வெஸாஷெ
 ஶ்டீஷ்யம்ஸெஷெவாஜிஷ்யம்’ என்று சொல்லுகிறார்

சநகியின யதாவஸிதமான அததகதை 23 வது பகததில பாரக
 ! இரண்டாவது கண்டத்தின அநவயம் ஸவவப சமததைக கொடுக்ககடியது
 விகாரொ நாஜெய்யா (வனகடுஷ்யம்) வாவா (வாகூவக்ஷ வுவுவஹாராயம்)
 ஶ்டீஷ்யம் (ஶ்டீஷ்யடுவெதி ஶ்டீஷ்யடுவெதி ஶ்டீஷ்யடுவெதி, ஶ்டீஷ்யடுவெதி
 ஶ்டீஷ்யம்) வாகூவக்ஷஹாநெநாவாநாஜி வுவுவஹாராயம் வடஸாரா
 வாஜி ஶ்டீஷ்யடுவெதி விகாரொ வடஸாராவாஜி நாஜெய்யா ஶ்டீஷ்யடுவெதி
 ஶ்டீஷ்யம் ஶ்டீஷ்யடுவெதி, ஶ்டீஷ்யடுவெதி ஶ்டீஷ்யடுவெதி ஶ்டீஷ்யடுவெதி ஶ்டீஷ்யடுவெதி ॥

ஶஜாநந—பிதா உபபாதகம் செயததிலிருந்து ‘காரண ஜநாததிறகும்
 காய ஜநாதம் விததிகககடும’ எனபதை மாதரம் புதரன உணர்ந்தான
 அப்படி அது விததிகதபோதிலும், பரபஞ்சததில காயங்களை விஜாதீயநகனாகவும்
 பலவாகவும் இருக்கதிறபடியால் அவைகள் எல்லாவற்றதிறகும் காரணம் ஒநெந எனபது

ஐதி ஸ்ரீவாஹஸ்ய ஜமத ஸ்ரீநீ விஶ்ரூபநாஸி ராஹிவதாஃ ஸ்ரீதிவாஹி,
 தஶ்ரீதிவாஹிநெநெநவ ஸதொ ஜமஹுவாஹநக்ஸம் ஶ்ரீதிவாஹி தஸிதி
 ஶ்ரீவ்யுதிஸித நிஸித காரணம் “ சுஸிதீய ” வஹெந ஶ்ரீதிவாஹி ।

ஸதகாகவே இருக்கும் தனமை துலயம், ஆனால், அந்த ஸதகாகவே இருக்கும்
 ப்ரபஞ்சம் பரளய காலத்தில் இன்னதுதான் என்று குறிப்பிடக்கூடாத நாம ரூபங்களை
 உடையதாக இருந்தது என்பது சொல்லப்படுகின்றது, ஆகையால் (இப்படிச் சொல்லப்
 படுகிறபடியாலேயே) ஸத எனபதே பரபஞ்சத்திற்கு உபாதாந காரணம் என்று சொல்
 லப்பட்டதாயிற்று இப்படி ஜகத்குக்கு ஸத உபாதாந காரணம்’ எனபதை ‘வனகடுரிவ’
 எனபது நிஸித்கிறபடியால் ‘ சுஸிதீய’ எனனும் பதம், பரஹமததைத் தவிர்த்து
 மறறென்றும் ஜகத்குக்கு நிமித்த காரணமன்று எனபதை விளக்குகின்றது.

தக் ஶ்ரீவாஹஸ்யுவிஸிஷ்ட—ஸருஷ்டிக்ரூப பூவ காலத்திலும்
 ஶ்ரூஷ்டி காலத்திலும் அது ஸதகாகவே இருந்தது, ஆகையால் ஸதகாகவே இருப்பது
 இந்த இரண்டு காலங்களுக்கும் துலயம் ‘ இப்படி இரண்டு காலங்களிலும் அது துலய
 மாக இருந்தால் இரண்டு காலங்களுக்கும் வாசிதான் எனன ? ’ என்று ஒரு ஆக்ஷேபம்
 ஜநிக்கக்கூடும் அதற்கு ஸமாதாநம் எனனவென்றால்— ‘ தரவ்யம் நிதயம், ஆனால்
 பரளய காலத்தில், அது இன்னது என்று ஏற்படாத நாம ரூபங்களை உடைத்தாயிருக்
 கின்றது, ஶ்ரூஷ்டி காலத்திலோ அது விபகதங்களான நாம ரூபங்களுடன் கூடியிருக்
 கின்றது ; இதுதான் வாசி’ எனபது தான் ஸமாதாநம் இந்த ஶமாதாநம் சருதி
 யிலுள்ள ‘ வனகடுரிவ ’ எனனும் பதத்தால் சொல்லப்பட்டதாகின்றது

தஶ்ரீதிவாஹிநெநெநவ ஸதொ ஜமஹுவாஹநக்ஸம் ஶ்ரீதிவாஹி
 தஶ்ரீ—இதனாலேயே பரஹமம் ஜகத்குக்கு உபாதாந காரணம்’ என்று சொல்லப்பட்ட
 தாகின்றது உபாதாந காரணம் என்றால் எனன ? ‘ ஹவ்யுவஸாவிஸிஸஷ்வதஶ்
 ஶ்ரீமவஸாஸிஸ உவாஹநக்ஸ’—வரப்போகும் ஒரு புதிய அவஸ்தையை
 யுடைய தரவ்யத்துக்கு, முன்னிருந்த அவஸ்தையின் ஸமபநதமே உபாதாநதவம் ;
 மண்ணைத் தருஷ்டாநதமாக எடுத்துக்கொண்டால் இது விளங்கும் மண தனமை பூவா
 வஸதை, குடம் மடக்கு இவைகளின் தனமை உததராவஸதை ஆகையால், மண பிண
 டத்தை உபாதாந மென்றும், குடம் மடக்கு முதலியவைகளை உபாதேய மென்றும் வ்யவ
 ஹரிக்கின்றோம் இஃமாதிரியே அவிபகத நாம ரூபாவஸ்தையிலுள்ள சேதநா சேதநங்
 கள் உபாதாநம், விபகத நாம ரூபாவஸ்தையிலுள்ள சேதநா சேதநங்களை உபாதேயம்.
 இரதச் சேதநா சேதநங்களை பரஹமத்திற்கு விசேஷணூஶ மாகிறபடியால், அவிபகத

“ தலாஜெஸிபூக்ஷ்யம், யெநாபூஸூதம் ஸூதம் ஹவதி ? ”
 ஐத்யாஹாவெவ ப்ரஸாலிதெவ ஜமஹூபாஹாநிதி ஹ்யஜி நிஹித்ய,
 ஐஹாநீம் ஸூவ்யூக்ஷெதஜெவொவபாஹ்யதி—ஸூபஜெவ ஜமஹூபாஹாநம்
 ஜமஹிநித்யம் வ ஸக “ தஜெக்ஷத வஹூஸ்யாம். ப்ரஜாயெய ” ஐதி ।

தம் நிஹிதம்—உபகரமத்திலேயே சொல்லியிருப்பதான பரசாவிதாவாக இருக்கும்வனே ஜகததுக்கு உபாதாந காரணமாகிருள் எனபதை மநஸலில வைத்துக் கொண்டனரே ‘ தலாஜெஸிபூக்ஷ்யம் யெநாபூஸூதம் ஸூதம் ஹவதி ’ என்று சொல்லப்பட்டது ?

ஐஹாநீம் ஸூவ்யூக்ஷம் ப்ரஜாயெயெதி—இதே அஹக்ஷதை இப்பொழுது தெளிவாக உபாதிககிரா எப்படி யென்றால்—தானே ஜகததுக்கு உபாதாந காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவும் இருக்கிற அநத ஸக என்னும் பரஹமம் ‘ நான பஹூவாகக கடவேன , அதறகாக உபகத்தியை அடையக கடவேன ’ என்று ஸவகலபித்தது என்று சொல்வதால்

நாம ரூப சேதநா சேதந விசிஷ்ட பரஹமம் உபாதாந காரணமென்றும், விபகத நாமரூப சேதநா சேதந விசிஷ்ட பரஹமம் உபாதேய மென்றும் சொல்வது ஸகககம்

ஸூவ்யூதிநிநித்யகாரண ஜிஜிதீயவஜெந ஸூதிஷிப்ய—‘வஸகஜெவ’ எனபது உபாதாந காரணகதைக குறிககிரபடியால், ‘ஐஜிதீய’ நிமித்த காரணகதைப பறநிப பேசுகினறது தவிரவும் காரண காரயககளுக்கு ஐகயதைச சொல்லுமிடம் இது அதைககொண்டு, காரணஜஞாகம் காரயஜஞாகததீரகு ஸாத்நம் எஹபதை நிநூபிகக வேணடம் அதறகு உபாதாந காரணமும் அதன காரயமும் ஒன்று என்று சொன்னால் போதாது, பரஹமத்தை தவிரதது வேறு ஒரு நிமித்த காரணமும் இல்லை என்றும் நிநூபிகக வேணடம் அதை ‘ஐஜிதீய’ (இரண்டாவதுடன் கூடிய தன்று, அதாவது—மந்ரெரு நிமித்த காரணகத்துடன் கூடியதன்று) என்னும் பதம் பரதிபாதிககினறது

இப்படி பரஹமம் ஜகததுக்கு உபாதாந காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவும் இருக்கினறது எனபதை விவரித்ததுவிட்டு இந்த விவரணம் உபகரமத்ததுக்கு ஸககதம் எனபதைச சொல்லுகிரா “ தலாஜெஸிபூக்ஷ்யம் ஹ்யஜி நிஹித்ய ” எனபதால் ஜெஸிபூ எனனும் ஸபகததால் நியமிககும் தன்மை (அதாவது—நிமித்த காரணமாக இருக்கும் தன்மை) ஸபுடமாக வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது, “யெநா

தடுத த உவ்வாய்யம் வாஃப்ரெஷ்வ ஸவ-ஜ்ஜம் ஸவ-ஸகி ஸத்ய
ஸஃகலம் சுவாபவஸஜ்ஜகாஜிவி மீவாய-ம் விவி-சூநகவி-நிநிபூ
ஸஃகலம்

தடுத த உவ்வாய்யம்
ஸஃகலம்

வ்யாகரவாணீ தி—அபபடிபபட்ட

இந்த ஸத என்னும் ஸபதத்திற்கு வாசயமாக இருக்கும் பர பரஹ்மமே, ஸாவஜ்ஜமாயும் ஸாவஸகதியாயும் ஸத்ய ஸங்கலபமாயும் அவாபத ஸமஸத காமமாயும் இருக்கையிலும், லீலைக்காக 'நான விசிதரங்கனாயும் அநநதங்களாயுமுள்ள சேதந அசேதந வஸதுக்க ளடங்கிய ஜகதரூபமாய்ப பஹுவாகக கடவேன, அதற்காக உபபத்தியை

ஸூ-த்ய' இதயாதி பாதிஜ்ஜையால் உபாதா காரணமாக இருக்கும் தன்மை ஸிசிபிக்கப்பட்டுக்கிறது என்பது குறிப்பு உபநிஷதத்தில் "தடுத த உவ்வாய்யம் வாஃப்ரெஷ்வ" என்று மாதரம் இருக்கிறது "ஸூய-ஷ்வ. ஸகி" என்னும் பதங்கள் அநநததைப் பூரணம் செய்வதற்காக ஸ்ரீ பாஷ்யகாரால் இவ்விடத்தில் சோகப்பட்டுக்கின்றன 'ஸூய-ஷ்வ' இதயாதியான வாக்யம் ஸஜரதீய விஜரதீய பேதங்களை நிஷேதிககின்றது என்று அதவைதிகள் சொல்லுகிறார்கள், நமமுடைய அநநதமோவென்றால் ஜகதுபாதாநதவம் ஜகநிமிதத்தவம் இவைகளைக் குறிக்கின்றது' என்பதை விளக்குவதற்காகவே இந்தப் பூரக பதங்கள்

இவ்விடத்தில் ஸவ-ஜ்ஜம் முதலிய ஸபதங்கள், சொல்லப்போகும் ஸருஷ்டியை உபபாதிக்கும் விஸேஷணைகளை 'விசிதர' என்னும் ஸபதமும் 'அநநத' என்னும் ஸபதமும் உபநிஷத்திலுள்ள "வெஹு" என்பதை விவரிக்கின்றன ஸத்யஸஃகலம் இஃ எனும் ஸபதம் இவ்வளவு பெரிய ஜகதவை ஸருஷ்டிப்பது பரஹ்மத்திற்கு எவ்வித ஆயாஸதையும் ஜநிப்பிக்கமாட்டாது என்பதைக் குறிக்கின்றது பகவான அவாபத ஸமஸத காமமாக இருக்கிறபடியால் இந்த ஜகத ஸருஷ்டி அவனுக்கு ஏன்? என்னும் பரஃநத்திற்கு மீவாய-ம் (லீலைக்காக) என்பது ஸமாதாநத்தைச் சொல்லுகின்றது

வெஹுஸ்யாம் தடிய-ம் வ்யூஜாயெய-ம் [நான பஹுவாகக கடவேன, அதற்காக உபபத்தியை அடையக்கடவேன] முதலில் உபபத்தி பிறகு பஹுவாவது' என்பது கரமமாக இருக்கையிலும், ஸங்கலபிக்கும் பொழுது முதலில் பஹுவாக ஆவதை ஸங்கலபித்துப் பிறகு அபபடி பஹுவாக ஆவதற்காக உபபத்தியை அடையக்கடவேன' என்று சொல்லும் கரமம் உபபநமே இந்த உபநிஷதத்தில் ஸ்ரீ பகவான முதலில் தனது அம்சமாகிற பரஃநதிரயக்கொண்டு தேஜஸ அப அநநம் இவைகளை உபபத்தி செயததாகவும், பிறகு சேதநாசேதந ரூப விபாகத்தைச் செய்ததாகவும் சொல்லப்பட்ருக்கின்றது 'வ்யூஜாயெய' என்பதனால் முதல அவஸதையும், 'வெஹுஸ்யாம்' என்பதனால் இரண்டாவது அவஸதையும் காஹிக்கப்படுகின்றன

ஜமடூரூடுவெண 'ஊஹடுவ வஹூஸ்யூம், தடியூம் ஓஜூபெய' ஐதி ஸ்யபடுவ ஸங்கஹூ. ஸூர்ஹடுவஹூடுவ வியூஹூ ஹூ தாதி

அடையக கடவேன' என்று தானே ஸங்கலபித்தது, தன்னுடைய அமஸாமகிய' (விஸேஷணாமஸாமகிய) பரகருதியின ஒரு பாகத்தால் ஆகாஸம முதலிய பூதங்களை ஸருஷ்டித்தது மறுபடியும். அந்த ஸத என்னும் ஸபத்திற்கு வாசயமாக இருக்கும் அந்தப் பர தேவதையே "ஹஹூஹ ஜிஜாஸிஸ்யூ ஓவ தா ஸடுநந ஜீவெநா தநாடநூஓவிஸூநாஜிஸூடுவ வ்யூஹூவாணி" என்று ஸங்கலபித்தது

வியூஹூ ஹூ தாதி ஸ்யூஹூ—[ஆகாசம முதலியவற்றை ஸருஷ்டித்தது]

உபநிஷத்தில டேஜூஸ அப அநம இவைகள் மாதரம பரஸதாவிக்கப் பட்டிருக்கின்றன ஆனால், அவை ஆகாஸம முதலியவற்றையும் ஸூசிபிககினறன ஸ்ரீ பாய்யத்தில 'மஹத்ததவம் முதலியவைகளும் கரஹூக்கப்படுகின்றன' என்று விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது இதனால் இந்த ஸருஷ்டி ஸருஷ்டியில் அசேதந ததவங்களைலலாம் ஸருஷ்டிக்கப்பட்டன என்று சொன்னதாயிற்று

டுவெவ வரா ஓவதூ—அந்தப் பரதேவதையே 'ஸகூ என்னும் பதக தால சொல்லப்படும் பரஹமம் நிர்விசேஷமனறு, ஸவிசேஷமே' எனபதை விளக்குகின்றது ஓவதூ எனும் சபதம்

ஹஹூஹூ வ்யூஹூவாணி—இது உபநிஷத வாக்யம் [அஹூ!

நான இந்த மூன்று தேவதைகளையும் ஜீவாதமரவின வழியாக அநுபரவேஸித்தது அவை களுக்கூப் பெயரையும் ரூபத்தையும் உண்டு பண்ணுகிறேன்] இது இரண்டாவது அவ ஸதையாகிற வயஷ்டி ஸருஷ்டிபைச செய்வதற்காக ஏற்பட்ட ஸங்கலபம் ஒருவொன்றுகளுக்கும் அநுபரவேஸித்தது எல்லாவற்றிற்கும் பெயரையும் ரூபத்தையும் உண்டு பண்ணுகிறேன்' எனபதால் குடத்திற்குக் குடம் என்னும் பெயரும் அதன் ரூபமும் பகவானுடைய அநுபரவேஸித்ததால் ஏற்படுகின்றன என்று சொன்னதாயிற்று ஆகையால், அப்படி ஏற்படும் பெயரும் ரூபமும் அந்தப் பதாரத்தத்ததைக் குறிப்பதுடன் நின்ற விடுகின்றன எனபது இல்லை, அதனுடன், அந்தப் பதாரத்தத்ததிற்குள் அநுபரவேஸித்திருக்கும் பகவான பாயநதம் அவை போகின்றன என்று நாம் அறிய

நாஜிராடுவெ வ்யாகரவாணி ” ஐதி । “ சுநெநந ஜீவெந சூதநா ”
 ஐதி ஜீவவ்யு ஸ்ரீவ்ரா தககம் ப்ரூதிவாஷ்யு, ‘ஸ்ரீவ்ரா தககஜீவாநு ப்ரூவெ
 ஸாடுவ க்ரூதவ்யூலிஷ்வூநஃ வஜாய-க்ஷு வனவம் ஹிதெவ்யுவ
 வவ-வ்யு வஜூநெநா நாஜிராடுவலாகம், ஐதி ஷஸ-யதி ।

‘ஜீவன பரஹமத்தை ஆத்மாவாக உடையவன்’ எனபதை முதலில பரதிபாதிதது பிரகு
 ‘அம்மாதிரியான பரஹமா தமக ஜீவாநுபரவேசத்தாலேயே ஸகல அசேதந வஸதுககளுக

வனரே ? இது ஸம்பத்தமாக ஒரு ஸவாஸ்யம் கவனிக்கத்தக்கது ஒரு பராணியினி
 டத்தில அநத பராணியாக இருக்கும் அவஸதைக்கு அதிஷ்டாகாவாயுள்ள ஜீவன
 அதை தயஜித்தது விடபிபோன பிரகம் அநத பராணியின சரீரத்திரகு நாமமுப
 ரூபமும் இருக்கின்றபடியால், அது மருதமாக இருந்த போதிலும் அநத மருத சரீரா
 வஸதைக்கு அதிஷ்டாகாவாயுள்ள மநரெரு அலவ சைதநயததையுடைய ஜீவன அதில
 இருக்கின்றது எனநே நாம அறியவேணும் ம-ம மரமாக இருக்கும் பொழுது ஒரு
 ஜீவன உள்ளது, அது வெட்டப்படிக காஷ்டமான பிரகம் அதில மநரெரு ஜீவன
 இருக்கிறது என்று சொன்னதாயிற்று இது ஒரு ஆசசாயமே

ஆனால் இநக பரஹமாதமக ஜீவாநுப வேஸம் வ்ய மடினரு டியில மாந்ரமே
 உண்டு ஸமஷ்டி ஸருஷ்டியில ஸருஷ்டிககப்பட்டுள்ள தேஜஸ அப அநத ஈகாசம
 மஹத்தவம் முதலியவைகளுள கேவலம் பரஹமாநுபரவேஸமதான் உண்டு அநக
 காரணத்தால் தேஜஸ முதலியவைகளுகரு நாமம் ரூபா ஜீவைகன ஏற்படுவதை
 வாரகமென்றும் பரபருசத்திலுள்ள சேதந அசேதந வஸதுககளுகரு அனை ஏற்படுவதை
 ஸதவாரகமென்றும் சொல்வார்கள ஜீவனை தவா மாகக கொண்டு பநவான ப ராக்நங்
 களுகரு ஆதாரமாவதுபோல அதவாரகமாகவும் அவை அவைகளுகரு ஆல மாகக
 கூடும் எனபது சில ஆசாரயாகளுடைய நாவாஹம்

இநத ‘ சுநெநந ஜீவெநா தூநாநு ப்ரூவிஸ்யு ’ எனனும் வாக்யத்தில்
 வயாகரண ஸ பதநமான ஒரு விசேஷமுண்டு, அது என்னவென்றால் இவ்விடத்தி
 லிருக்கும் மூன்றாவது வேறறுமையால் காத்தா சொல்லப்படுகிறான என்பதுதான்
 “ ஸிடுஹந ஹி ச்வா ஸஹவொ உபாஸ்தாஃ ” விமஹமாக இருந்ததுகொண்டு
 எனனால் பஹுபராணிகள பக்திக்கப்பட்டன[எனனும் வெளகிக வாக்யத்தை இம்
 மாதிரியான பரயோகத்தின ஸாதுதவத்தை நிரூபிக்க நிதாசநமாக ‘வ்யாகயாதா
 சொல்லியிருக்கிறா

வந்தஹுக்ஷம் ஹவதி—ஜீவாத்மாவூ ஹவணை; ஸரீரதயா ஹகாரஸ்வாஸி ஹவாஸூகசு : “யவஸூதாதா ஸரீரஸூ” உதி ஹு—சூத்திராஸி, ஹவம் ஹு தவஸூ ஜீவஸூ ஸரீரதயா ஹகார ஹுதாநி ஹவஸூ—ஹவஸூ ஹவம்

கும் பதார்த்தமாக இருக்கும் தன்மை வரிததிககிறது’ என்றும், ‘அப்படி இருக்கும் வஸ துவககே பெயர் ரூபம் இவைகளை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை உண்டு’ என்றும் இந்த வாக்யம் நிரூபிக்கின்றது என்பதுதான்.

வந்தஹுக்ஷம் ஹவதி..... வாஸகா உதி—இதனால் எனன் சொன் னதாயிறறென்றால்—ஜீவாத்மா என்பது, பரஹ்மத்துக்கு சரீரமாக இருந்துகொண்டு விசேஷணமாக இருக்கிறபடியால், அது பரஹ்மத்தை ஆதமாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றது இதற்கு பரமாணம் “யவஸூதாதா ஸரீரம்” எனனும் மற்றொரு ச்ருதி வாக்யம்.

வடாயஸூ—‘பதார்த்தங்கள் நிராகாரங்களல்ல, ஒவ்வொரு அஸாதா ரண ஆகாரம் ஒவ்வொரு பதார்த்தத்தக்கும் உண்டு, அமமாதிரியான ஆகார வைசிஷ்ட யம் பரஹ்மாத்மக ஜீவாத்மாவேச மிலலாவிட்டால் வரிததிகக மாட்டாது என்பது தாத்பாயம்.

வந்தஹுக்ஷம் ஹவதி—இதன் தாத்பாயமாவது—ஜீவாத்மா பரஹ்மத்துக்கு சரீ ரம்; அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு இந்த பரபஞ்சததில் காணப்படும் எல்லாப் பொருள்களும் சரீரங்கள், ஆகையால், இந்தப் பொருள்களெல்லாம் ஜீவாத்மாவான பரஹ்மத்துக்கும் சரீர ங்கள், ஆகையால், இந்தப் பொருள்களைக் குறிக்கும் பெயர்களெல்லாம் அந்தப் பொருள களுக்கு அநீஷ்டாதாவான ஆதமாவைக் குறித்துக் கொண்டு, அதுவழியாக அந்த ஆத் மாவும் ஆதமாவாக இருக்கும் பரஹ்மத்தையும் குறிக்கின்றன என்பதுதான்.

ஸரீரதயா ஹகாரஸ்வாஸி—‘ஹகார’ என்பதற்கு விசேஷணம் என் பது பொருள். ‘ஹகாரி’ என்பதற்கு விசேஷயம் என்பது பொருள். இந்த விசே ஷணம் இருவகைப்படும்—சரீரமாயிருப்பதால் விசேஷணமாயிருப்பது ஒன்று, சரீர மாயில்லாமல் விசேஷணமாயிருப்பது மற்றொன்று. குண்டலம் நூரித்திருக்கிறவனுக்கு அந்தக் குண்டலம் ஒரு விசேஷணம் ஆனால் அது அவனுக்கு சரீரமன்று. அவனுக்கு அவனுடைய தேஹமும் ஒரு விசேஷணம், அது அவனுக்கு சரீரம். எவ்விடத்தில் ஒன்று மற்றொன்றுக்கு சரீரமாயிருந்துகொண்டு விசேஷணமாக இருக்கின்றதோ, அவ்வி டத்தில் மாதம் ஒன்றைச் சரீரமென்றும் மற்றொன்றை அதற்கு ஆதமாவென்றும் சொல் லக்கூடும். பரகருத்தத்தில், பரஹ்மத்துக்கு ஜீவாத்மா சரீரமாயிருப்பதனால் விசேஷணமாக

ஸூநாநி வஸூநீதி ஸூஸூதகாநி தாநி ஸவ-ராணி ; சுதொ ஷெவொ
 உத-ஷெயா யசுஷா ராக்ஷஸ: வஸூ உத-ம: வஸூ வசுஷா மூதா
 காலம் சரிநா துணம் வட: வட உத்யாடிய: ஸவெ- வசுஷி வுத்ய
 யொமெ நாலியாயகதயா வுவிஜா: ஸஸூ ஷொகெ ததவாஅஜீதயா

இப்படி இருக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கு சரீரமாக இருந்துகொண்டு தேவன மதுஷ்யன முதலிய அமைப்பை உடைய வஸ்துக்களெல்லாம் அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு விசேஷணங்களாக இருக்கிறபடியால், அவையெல்லாம் பரஹமத்தை ஆதமாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன. ஆகையால், 'தேவன மதுஷ்யன யக்ஷன ராக்ஷஸன பசு மருகம பசுதி வருக்ஷம் கோடி கடடை கல புல குடம வஸதாம்' என்று பகுதி வீகுதி ஸம்பந்தங்களாய் பதார்த்தங்களின் பெயராக வேரகத்தில் வழங்கிவரும் சப்தங்களைல்லாம், அததனால் குறிக்கப்பட்டனவாகத் தோன்றும் அந்தந்த அமைப்புகளை உடைய வஸ்துக்களின் வழியாக, அந்த வஸ

இருக்கிறபடியால், பரஹமத்தை ஜீவாத்மாவுக்கு ஆதமாவென்று சொல்லுகிறோம் அம்மாதிரியே, தேவன மதுஷ்யன முதலிய அமைப்புகள் ஜீவாத்மாவுக்கு சரீரமாய்ருந்து கொண்டு விசேஷணங்களாக இருக்கிறபடியால், அவைகளுக்கு ஜீவாத்மாவை ஆதம வென்று சொல்லுகிறோம் 'சரீரம் என்றால் என்ன?' என்பதற்கு நிரைவது பக்கம் பாக்க.

வசுஷி வுத்யயொமெநாலியாயகதயா—எல்லா சப்தங்களும் பரகருதி என்னும் ஒரு பாகத்தையும் பரதயம் எனனும் மறறொரு பாகத்தையும் உடையவை. தமிழில் ஒன்றைப் பகுதி எனனும், மறறொன்றை வீகுதி எனனும் சொல்வார்கள். இவை இரண்டுமே சோந்தூதான சப்தங்கள் வாசகங்களாகின்றன ராஜ: (ஒரு ராமன்), ராஜே (இரண்டு ராமன்கள்), ராஜா: (மூன்றல்லது அதிக ராமன்கள்) எனனும் சப்தங்கள் ஒரே பரகருதியை உடையவை, ஆனால் வெவவேறு பரதயங்களை உடையவை, இம்மாதிரியே ஷெவ: (தேவன்) உத-ஷெய: (மதுஷ்யன்) எனனும் சப்தங்களுக்கு பரகருதி வெவவேறு, பரதயம் ஒன்று

ததவாஅஜீதயா வுத்யயொமெநாலியாயகதயா—தத ததவாஅஜீதயொ—வெந—
 [அந்தந்தப் பதத்திற்கு வாச்யமென்று தோன்றும் அந்தந்த அமைப்புகளை உடைய வஸ்துக்களின் வழியாக]. அதாவது—'வட:' எனனும் பதத்திற்கு வாச்யம் குடம் எனனும் பொருள், அதற்கு ஒரு விதமான அமைப்பு உண்டு, அவ்விதமான அமைப்பை உடைய அந்தப் பொருளை அந்தப் பதம் முதலில் குறிக்கின்றது, அதன் வழியாக அதை

வ்ருத்தியோந தததம்ஸூராத வஸூ-ஊவெந தடிஹிவாநி ஜீவ தடினய-ஊரி
வரஜாத் வய-ஊஸூ வஸூவாதெஸூவ, வாஅகா ஐதி |

வனவம் ஸூஸூலிடி அரிஜாதக வ்ருவாஅஸூ ஸூ-வாஅநதா ஸூஸூ
லித்தூ ஸூயாரதா ஸூஸூலித்தூ ஸூஸூலித்தூ ஸூஸூ அ 'ஸூஸூ
ஊ-ஸூஸூலித்தூ: வ்ருஜாவூயதநா ஸூஸூலித்தூ: ' உத்தூலிநா விஸூ

துக்களின அபிமாநியாயுள ஜீவாதமா வெனன அந்த ஜீவாதமாவுக்கு அநந்யாநியாயுள
பரமாத்மாவெனன இவைகளின சோககையைச் சொல்லுகின்றன எனபதுதான்.

வனவம் ஸூஸூ . . . ஜீவஸூஸூலித்தூ—இப்படி ஸூஸூ சேத
அசேதம்வகளாகிற் லூத ப-பஞ்சம ஸூ எனறு சொல்லப்படும பரஹமத்தையே உபாதந
காரணமாக உடையது, அதையே நிமித்த காரணமாக உடையது, அதையே ஆநாரமாக
உடையது, அதுஸூலியே நிமிக்கப்படுகின்றது, அதற்கே சேஷமாக இருக்கின்றது
என்று இவை முதலிய ஸகல அாதந்மும, 'ஸூஸூலித்தூ: ஸூஸூலித்தூ: வ்ருஜா
வூயதநா ஸூஸூலித்தூ: ' இது முதலான வாக்யத்தால் விஸதாரமாக நிரூபித்து,

அநிஷ்டித்து இருக்கும் ஜீவினயும், அந்த ஜீவனுக்கு அநந்யாநியாக இருக்கும் பரமாத்
மாவையும் குறிக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று இதற்கு ஒரு ஆக்ஷேப முண்டு
அது என்னவென்றால், 'தேவதவம்' (தேவர்களின தன்மை) 'மதுஷ்யதவம்' (மனு
ஷ்யர்களின தன்மை) முதலிய பருகருதியின் அாதந்மும, 'ஊவன' (இரண்டு தே
வர்கள்) முதலான பரதபயத்தின அாதந்மும, அந்தச் சப்தம் பரமாத்வைக் குறிக்கும்
பொழுது எப்படி அநவயிக்கும்? எனபதுதான் இதற்கு ஸமாதாநத்தை 'வஸூ-ஊ
வெந' எனபது சொல்லுகின்றது. அதாவது—'அந்த அாதந்நங்கள் பரமாத்மாவீ
னிடத்தில் ஸூஸூலித்தூ அநவயிக்கமாட்டா எனபது உண்மையே, ஆனால் அவைகள்
ஸூஸூலித்தூ (அந்தந் வஸூலித்தூகளின வழியாக) அநவயிக்கக் கூடுமாதலால் ஆக்ஷேபத்
திற்கு அவகாசம் இல்லை' எனபதுதான்

வனவம்—உபநிஷத்திலுள்ள 'ஸூஸூலித்தூ: ' எனனும் சப்தம், 'ஸூ-வாஅநதா'
'ஸூஸூலித்தூ' (ஸூஸூலித்தூ உபாதநகாரணமாக உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை, ஸூஸூலித்தூ
நிமித்த காரணமாக உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை) எனனும் சப்தங்களால் வ்யாக்யாரம்
செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. 'ஸூயாரதா' (ஸூஸூலித்தூ ஆநாரமாக உடையது)

ரொண ப்ருதிவாழி, காய-காரண லாவாழி உவெந ‘‘ வெநததாத்தி லிடி ஸ்வ-ஃ தவ்யுத்தி’’ உதி சுதவ்ய ஜமதொ ப்ருஹாந்ககவெவ ஸத்யிதி ப்ருதிவாழி, ‘‘ சுதவ்ய ஜமத: ‘‘ வஸ வஸவ சூதா’’, சுதவ்ய

காய காரண ஸம்பநதம் முதலியவற்றைக கொண்டு ‘‘ வெநததாத்தி லிடி ஸ்வ-ஃ தவ்யுத்தி’’ எனனும் வாக்யநதால் ‘ஸகல ஜகததம் பரஹ்மததையே ஆதமாவாக உடையது’ எனபதே உணமை என்று பரதிபாதிதது, ‘ஸகல ஜகததகரும அநத பரஹ்மமே ஆதம, ஸகல ஜகததம் அநத பரஹ்மததிறகே சரீரம், ஆகையால் நீ எனனும் சபதத்திறகு வாசயமாயுளள பொருளும் ஜீவனை விசேஷணமாக உடைய பரஹ்மமே’ என்று, பூர்வமே

எனனும் சபதததால் ‘ஸத்யாயதந’ எனனும் சபதத்தின் ஆததம் சொல்லப்பட்டது இப்படி பரபஞ்சததிறகு ‘ஸத’ எனபது தாரகமாகிறபடியால், தாரகததனமையில உளளடநகி திறகும ‘ஸஹியாஜிதா’ (ஸத எனபதினாலேயே நியம்ககப்படும தனமை) எனனும் தனமையும், இநதத தனமைகளால் ஆதத விததமாக இருகரும ‘ஸத்யுஷதா’ (ஸததககே சேஷமாக இருகரும தனமை) எனனும் தனமையும் கீழ்ச் சொல்லப பட்டவைகளுடன் சோதது சொல்லப்படுகின்றன. ஸத்யுஷதா:—பரதிஷ்டை என்றால் லயம்; ஆகையால் ‘பரபஞ்சம முழுவதும் பரஹ்மாநீரமான லயததை உடையது’ எனபது ‘ஸத்யுஷதா:’ எனபதின் பொருளாகும். இவை எல்லாவற்றினாலும், ‘ஜகத பரஹ்மத்தின் சரீரம்’ என்று சொன்னதாயிற்று.

காய-காரண லாவாழி உவெந—[‘பரபஞ்சம, காயம்; பரஹ்மம் ஆணம்’ என்று இது முதலிய ஹேதுககளாலும்.] ‘சூதி’ (முதலிய) எனபதால் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ‘ஸத்யாயாஸ்ய’ முதலியவை கரஹிக்கப்படுகின்றன.

‘‘ வெநததாத்தி லிடி ஸ்வ-ஃ தவ்யுத்தி ஸ சூதி’’—வஸவ: சூதி யஸி (எதற்கு ஸத என்று சொல்லப்படும வஸது ஆதமாவோ) அது வஸததாத்திக்; அநத ஆததமே வெநததாத்தி எனபதாலும் சொல்லப்படுகின்றது தவ்யுத்தி—அதுவே பராமாணிகம். ஸ சூதி—அதுவே இதற்கு ஆதம. ஜகத முழுவதும் பரஹ்மததையே ஆதமாவாக உடையது என்று சொன்னதாலேயே, ஜகத பரஹ்மததிற்கு சரீரம் என்று சொன்னதாயிற்று, ஆகையால் ‘‘ வெநததாத்தி’’ என்று சொன்னால் போதும் ‘‘ ஸ சூதி’’ எனபது எதற்காக? என்று கேட்டால், ஸ்ரீமத ராமாயணத்தில் மஹாகவி வாலமீகி ‘‘ ராஜாநாஜம் ஸுஷ்ண வஃஸவ-ஃஜம்’’ என்று பரயோகததது போலவே எனபது ஸமாதானம்.

ஐமக் தவ்யே ஸரீரீரீ, தவ்யாத்ஃ ஸஷ்வாவாஜ்ஜீவி ஜீவபுகாரம் ஸுஜெஹ
வ ' உதி ஸவ-ஃஸ்யே ஸுஹாதகக்ஷம் ப்ரதிஜ்ஞாதம் ' ' தக்ஷஸி ' உதி
ஜீவ விஸெஷ உவஸம்ஹரதீ |

வனதஜு-ஃ ஸவதி-ஃ ' வெனதஜாத்ஜீலிஃ ஸவ-ஃ ' உதி வெத
நா வெதந ப்ரவ-ஃ ' உஃ ஸவ-ஃ ' உதி நிஜி-ஃஸ்யே, ' தவ்யே ப்ரவ-ஃ
ஸெஷ்யே சுதூ ' உதி ப்ரஜிவாஜிதீ | ப்ரவ-ஃஸெஷ்யே ஸுஹாத
கக்ஷம் ப்ரதிவாஜிதீ தீத்ய-ஃ ||

யாதொரு அாதம் பரதிஜ்ஞை செய்ப்பட்டிருக்கின்றதோ அப்படிப்பட்ட 'ஸகலமும்
பரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடையது' எனனும் அாதம்மானது தக்ஷஸி எனனும் வாக
யத்தால் ஒரு ஜீவ விசேஷத்தில் உபஸம்ஹரிக்கப்பட்டது

வனதஜு-ஃ..... ப்ரதிவாஜிதீதீத்ய-ஃ—இதனாற் சொல்லப்பட்ட
தாவது—'வெனதஜாத்ஜீலிஃ ஸவ-ஃ' எனனும் வாக்யத்தில் 'உஃ ஸவ-ஃ' என
பதால் சேதந அசேதநகளை அடங்கிய இந்த பரபஞ்சம குறிக்கப்படுகின்றது;
' வெனதஜாத்ஜீலிஃ ' எனபதால் அப்படிப்பட்ட பரபஞ்சத்திற்கு இவனே ஆத்மா என்று

ஜீவ விஸெஷ உவஸம்ஹரதீ—' வெனதஜாத்ஜீலிஃ ஸவ-ஃ ' உதி
என்று பொதுவாகச் சொல்லப்பட்ட பரஹ்மாத்மகதவம் ஒரு ஜீவ விசேஷத்தில் உப
ஸம்ஹரிக்கப்பட்ட வேண்டியது அபேக்ஷிதமாகையால், இவ்விடத்தில் இமமாதிரி உபஸம்
ஹாரம் செய்யப்படுகின்றது.

வனதஜு-ஃ ஸவதி—சிவா இந்த உபரிஷத் வாக்யத்திற்கு வேறுவிதமாக ரி
வஹிப்பார்கள். அதாவது—'சுதூ' எனனும் சபதம், ' ஜிஜ்ஞாஸகோவீடீ ' (மண
குடம்) எனனும் இடத்தில் போல, ஸவருபத்தின் ஐக்யத்தைக் குறிக்கக்கூடு மாகையால்,
' வெனதஜாத்ஜீலிஃ ஸவ-ஃ ' எனபதனால் அமமாதிரி ஸ்வருபையே சொல்லப்படு
கின்றது, ' வெனதஜாத்ஜீலிஃ ' எனபதால் அசித வஸதுவுக்கும் பரஹ்மத்துக்குமுள்ள
ஸவருபையமும், ' தக்ஷஸி ' எனபதால் ஜீவனுக்கும் பரஹ்மத்துக்குமுள்ள ஸ்வரு
பையமும் சொல்லப்படுகின்றன என்பதுதான். இந்த ரிவாஹம் அஸங்கதம். ஏனென்
றால், " உஃ ஸவ-ஃ " எனபதிலுள்ள ' ஸவ-ஃ ' எனனும் சபதத்தை அசிதவஸ்து
வில் மாதரம் ஸங்கோசம் செய்யக் காரணமில்லை, அப்படி ஸங்கோசம் செய்வதால்
' ஸவ-ஃ ' எனனும் சப்தத்தின் ஸவாரசஸம் பகரமாகும் தவிரவும், மறறொரு ச்ருதியில்
' உஃ ஸவ-ஃஸ்யே ஐதீ ' [இவை யெல்லாவற்றையும் ஸருஷ்டிததார] என்று ' உஃ

நா ஶ்வே: ப்ருவிஷ்ட: ; சத: ஸ்வ-ஶாத்ர', ஸ்வெ-ஷாஶாஶ ஜநாதா ஶாத்ர ஸ்வ-ஶா ஶாஸீர ஶிதி விஸெஷதொ ஜ்ஞாபதெ; 'ய ச்ருத்நி திஷ் ஶாத்ரநொஶ்வேரொ ய ஶாத்ர ந வெஷ யஸ்ஷாத்ர ஶாஸீரம் ய ச்ருத்ரநஶ்வேரொ யஸி, ஸ த ச்ருத்ரநஶ்வேரொ ஶ்வேரத: " ஶதி ஶ | ச்ருத்ரவி " சநெந ஜீவெநாத்ரநா " ஶத்ஶ ஶஷ்வே ஜ்ஞாபத ஶதி வ-ஶ்வெ-ஷாஶாத்ர |

வேறு ச்ருதிகளிலிருந்து விசேஷித்து அறியப்படுகின்றது " சன்: ப்ருவிஷ்ட: ஶாஸீர ஜநாதாஶா ஶ்வ-ஶாத்ர" எனஶும் ச்ருதியில் 'பகவான ஶலலா ஜநஶ்வே ஶிஸுளநம நியம்க்கிறவனாக இருந்தகொண்டு அவாகளுள ப-வேஷித்திருக்கிருள , ஆகையால் அவன ஶாவாத்ர (ஶலலா ஜநஶ்வேகளுக்கும் ஆத்மா) ஶலலாம அவஸுடைய சீரம்' எனபதால் அது விசேஷித்து அறியப்படுகின்றது. " ய ச்ருத்நி திஷ்ஶாத்ர நொஶ்வேரொ யஶாத்ர ந வெஷ யஸ்ஷாத்ர ஶாஸீரம் ய ச்ருத்ரநஶ்வேரொ

உதாஶாரிக்கிரா—“சன்: ப்ருவிஷ்ட: ” எனபது ஶன்று, "ய ச்ருத்நி" எனபது மற ரென்று இவை இரண்டிலும் 'பரஶமம் நியம்க்கிற வஸது' எனபதும் 'பரஶமத்திறகு பரபஞ்சம சீரம்' எனபதும் சொல்லப்படுகின்றன ஆல, முதல ச்ருதியில் முதல அத்தம கண்டோகதமாகவும் இரண்டாவது அத்தம கமயமாகவும் இருக்கின்றன, இரண்டாவது ச்ருதியில் இரண்டு அத்தவகளும கண்டோகதவகனாக இருக்கின்றன. இதற்காகவே இரண்டு ச்ருதிகள ஶடுகப்பபட்டிருக்கின்றன

“ஸ்ர-தஜ்ஞாராஶிஸெஷ்தொஶ்வமதத்” எனறு வாக்யம் முடிந்தது 'கயம் விஸெஷதொஶ்வமதத்?' (அது ஶப்படித தெரிகிறது) எனறு கேட்கில் "சன்: ப்ருவிஷ்ட: ஶதி விஸெஷதொ ஜ்ஞாபதெ" எனறு அரவய்கக வேணடும்

விஸெஷதொ ஜ்ஞாபதெ—பரஶமம் பரபஞ்சதத்துக்கு ஆத்மா எனறு மாத்ரம் சொல்லாமல், ப்ருஶாஸீத்ரஸெவ ந ஶ 'நியம்க்கிறவனாகவும்) பரஶமம் இருக்கின்றது எனறு சொல்வது விசேஷம்

சன்: ப்ருவிஷ்ட: ஶாஸீர—ஶன்று மறரென்ற க்கு ஆத்மாவாக இருப்ப தற்கு சன்' ப்ருவெஸ: (உளளிஸ்புகுந்து நிற்பது) ஶாஸீத்ரஶம் (நிய மிகம தனமை) இரண்டும் அபேக்ஷிதவகன. ஆகாசத்துக்கு அநத பரவேசம் இருக்கையிலும் நியம்க்கும் தனமை இல்லாததாலும், அரசனுக்கு நியம்க்கும் தனமை இருக்கையிலும் அநத பரவேசம் இல்லாததாலும், அவாகள ஆத்மாவாகிருரிலலை. இவை இரதப்பதவக ஶின ப்ரயோஜநகன

ஷெஹாயிஷாத்ரதயா ப்ரதீத், ஸ வரலாத் ஸரீரதயா வரலாத் ப்ரகார ஹுத: வரலாத் வய-ஃ: வ்யயக்ரீதி ப்ரவ்ரதீநஹ-ஃ, சுத: 'க்ஷு' உதி க்ஷுத் கார விஸிஷ்ட-க்ஷய-பூரிண ஶெவாஅஷ்ட உதி—'சுநெந ஜீவெநாத்நாத-ப்ரவிஸ்ய நாத ரூவெ வ்யாகரவாணி' உதி ப்ரஹ்ராத் சுதயெவ ஜீவஸ்ய ஶரீரிண: ஶநாத ஹாகாஸி | "தஸி க்ஷு" உதி

அவனை விசேஷணமாகவும் உடைத்தாயிருக்கும் ப்ரஹ்மமே சொல்லப்படுகிறது, அதாவது அவ்விடத்தில் ஸாமாந்தீகரணயம் விதிக்கின்றது. இப்படிச் சொல்வதால் கிடைக்கும் ப்ரயோஜன மென்னவென்றால், 'க்ஷு' எனனும் சபதம் பரமாத்ம பாயதம் குறிக்கின்றது என்பது ஜ்ஞாபிக்கப் படுவதுதான். அதாவது—'க்ஷு' எனனும் சபதம் தேஹத்திற்கு அநீஷ்டாதாவாக இருக்கும் ஜீவனைக் குறிக்கின்றது என்று முதலில் அறியப்பட்டது, இப்பொழுது அந்த ஜீவன் பரமாத்மவுக்கு சரீரமாகவும் அப்படி சரீரமாக இருந்தகொண்டு அவனுக்கு விசேஷணமாகவும் அவனாலேயே தூரிகப்பட்டவளுக்கும் ஆகையால் தனித்து இருப்பதற்கும் பரவருத்திப்பதற்கும் தகாதவளுக்கும் இருக்கிறான் என்று அறியப்படுகிறபடியால், அந்த 'க்ஷு' எனனும் சபதம், அந்த ஜீவனை விசேஷணமாக உடைய அவனுடைய அந்தாயாமியைச் சொல்லுகின்றது மற்ருரு சரீரத்துக்கு ஆதாவாக இருக்கும் இந்த ஜீவன், "சுநெந ஜீவெநாத்நாத-ப்ரவிஸ்ய நாத ரூவெ வ்யாகரவாணி" என்கிறபடி ப்ரஹ்மத்தை ஆதாவாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியினாலேயே பெயரை உடையவளுக்காக ஆகிறானன்றோ? என்று சொன்னதாயிற்று.

அநவயிக்ரம எனபதம், "ஶநாத ஹாகாஸி" எனபது எதற்கு ஹேதுவாகின்றது என்பதும் ஏற்படவில்லை பின்வருமாறு அநவயம் செய்தால் மாத்ரம் அததம் ஸங்கதமாகும். 'க்ஷு' உதி ய: வூவ-ஃ ஷெஹாயிஷாத்ரதயா ப்ரதீத், ஸ வரலாத் ஶரீரதயா வரலாத் ப்ரகார ஹுத: வரலாத் வய-ஃ: வ்யயக்ரீதி ப்ரவ்ரதீநஹ-ஃ, சுத: 'க்ஷு' உதி (சுய-ஸஶ்ட), "சுநெந ஜீவெநாத்நாத-ப்ரவிஸ்ய நாதரூவெ வ்யாகரவாணி" உதி ப்ரஹ்ராத் சுதயெவ ஜீவஸ்ய ஶரீரிண: ஶநாத ஹாகாஸி, க்ஷுத் கார விஸிஷ்ட-க்ஷய-பூரிண ஶெவாஅஷ்ட உதி ய-ஃ, ஶநவெலிவிதெ ஶதி ஜ்யாயதெ |

'தஸி' 'க்ஷு' உதி—ஸவ்ருபைகயத்தை அாததமாகச் சொல்லாமல் சரீராத்ம பாவத்தை அாததமாகச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் எவ்வித தூஷணத்திற்கும் அவகாசம் இல்லாமல் இருக்கின்றது என்பதை விவரிக்கும் பொருட்டு, முதலில், 'தஸி' 'க்ஷு' இந்த இரண்டு பதங்களுக்கும் பரவருத்தி நிமித்தன்கள் வெவ்வேறு என்பதையும், இர

ஸாமாநாயிகரணத் ப்ரவ்ரத்யொ அடியொரவி; வடியொ ஸ்ரூஷெஷ்வ வா
 அதிஷ்டி | தசு “ தசு ” வடி ஜமதூரணலுதம் ஸகரு சுஷ்ரணம-ணா
 கரம் நிரவடிஷம் நிவிடகாரம் ஸ்ரஹாஅஷ்டி ; “ சுவடி ” உதி அ தடிவ
 ஸ்ரஹ ஜீவானயாஅரூவெண ஸ்ர ஸரீர ஜீவபுகார விபரிஷ்டாஅஷ்டி |
 தடிவம் ப்ரவ்ரதி நிவிடதலெடிந வனகலிந ஸ்ரஹெணெவ “ தசு சுவடி ”
 உதி அயொ: வடியொ வடிதி ரூகா | ஸ்ரஹெணா நிரவடிஷம்
 நிவிடகாரகம் ஸவடிகுஷ்ரணம-ணாகரகம் ஜமதூரணகம் அ சவா
 யிதடி |

இப்படி ஸாமாநாயிகரணயததில் ப்ரவ்ரததிததிருககும் ‘தசு’ ‘சுவடி’ எனனும
 இரண்டு பதங்களுககும் ப்ரஹ்மமே பொருள். அவைகளுள் ‘தசு’ எனனும பதம், ஜகத்கு
 கெலலாம் காரணமாகவும் ஸகல கலயானகுண கணங்களுககும் இருபபிடமாகவும் எவலித
 தோஷமும் விகாரமும் அற்றிருககும் ப்ரஹ்மதைசச் சொல்லுகிறது, ‘சுவடி’ என்னும
 பதமும் அந்த ப்ரஹ்மதையே, ஜீவனுக்கு அநாயாமியாக இருநதுகொண்டு தனது சரீர
 மாயுள்ள ஜீவனுகிற விசேஷணததுடன் கூடி யிருப்பவளுககு குறிக்கினறது. ஆகையால்
 ‘தசு’ ‘சுவடி’ எனனும இரண்டு பதங்களும் வெவவேறு ப்ரவ்ரததி நிமித்தங்களி
 உடைததா யிருநதுகொண்டு ஒரே வஸ்துவாகிய ப்ரஹ்மதைத தெரிவிக்கினறன என்று
 சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இப்படிச் சொல்வதால், ப்ரஹ்மததினுடைய தோஷமற்றி
 ருககும் தனமை விகாரமற்றிருககும் தன்மை ஸமஸத கலயான குணங்களுககும் இருப
 பிடமாக இருககும் தனமை ஜகத்கிற்ருக காரணமாக இருககும் தனமை இவைகொள்
 றும் பாதிக்கப்படவில்லை

ண்டு பதங்களும் ஒரே பொருளை அவகாஹிக்கினறன எனபதையும் விளக்கி, பிறகு அத
 னால் ஸாமாநாயிகரணயம் விதிக்கினறது என்று சொல்லுகிறார். இரண்டு பதங்களும்
 ப்ரஹ்மதையே அவகாஹிக்கினறன, ‘தசு’ எனபது ஜகத காரணமான ப்ரஹ்மதைக
 குறிக்கினறது, ‘சுவடி’ எனபது அந்த ப்ரஹ்மதையே, ஜீவனை சரீரமாயுடையவளுககு
 குறிக்கினறது ; ஆகையால் ப்ரவ்ரததி நிமித்தங்கள் வெவவேறு, ஆகையால் இரண்டு
 பதங்களுக்கும் ஸாமாநாயிகரணய விதி ஸவ்ரூபையததை அாதகமாகக் கொண்டால்,
 ப்ரவ்ரததி நிமித்தங்கள் வெவவேறுகா வாகையால் ஸாமாநாயிகரணயம் விதிக்க மாட
 டாது எனபது தாத்பாயம்.

நிரவடிஷ்ஷடி—அப்படி ஸாமாநாயிகரணயம் விதிதியாவிட்டால் அவிதயைககு
 ஆசரயமாக இருக்கும் தனமையை ப்ரஹ்மததுககு கலபிகருமபடி ஸமபலிக்கும், அது
 இதர சருதிகள முறையிடும் ஸாவஜருதவம் முதலியவைகளுககு அசயநதம் விருததம்.
 அம்மாதிரி எவலித தோஷமும் தமது மதததில் ப்ரஸங்கியாது எனகிறார்.

தத்துவசாரஸ-ஹித ஸ்ரஹ்வா திக்ஷம் அ ஜாநந்தி | தந-ஹ்ணவம் தவாஜி
ஸஸாநாம் தத்துவஜாந-ஹ்வா திக்யா வ்யூதஜி ஸ-ஹ்யிதா ஹஜாக் ; நெ

யே நின்று விடுகின்றன வென்று நினைக்கிறார்கள். வேதாந்த வாக்யங்களைக் கேட்டவா
களோ வென்றால் 'ஸகல வஸ்துகளும் பரஹ்மத்தால் செய்யப்பட்டவைகள், பரஹ்மத்
தையே அநதாயாமியாக உடைத்துப் பிடுபவைகள், ஆகையால் அவைகளுக்கு பரஹ்மாத்ம
கத்வம் உண்டு, அவைகளைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாவற்றிற்கும் அநதநத விசேஷங்
களுடன் கூடிகொண்டிருக்கும் பரஹ்மத்தைச் சொல்லும் சக்தி உண்டு' எனப்பதை
அறிகிறார்கள். இப்படியானால் மாடு முதலிய பதங்களுக்கு அநதநதப் பநாந்தவங்களைக்

ஸவ-ஹ்ணஜி ஸ்ரஹ்வா திக்ஷம்—இவ்விடத்தில் 'ஸவ-ஹ்ணஜி' எனப்பதற்கு
(ஸவ-ஹ்ணஜி-ஹ்வா) எல்லாப் பநாந்தங்களுக்கும் எனப்பது அநதநதம் பரஹ்மம்
அதுபரவேசித்து அநதாயாமியாக இருக்கிறபடியால் எல்லாப் பநாந்தங்களுக்கும் சரீராத்ம
பாவத்தால் பரஹ்மாத்மகத்வம் பரஹ்மமே பரபஞ்சததிற்கு உபாதாந காரணமாக இருக்க
கிறபடியால், விசேஷணமாதத்தில் ஸவ்ருபத்தாலேயே பரஹ்மாத்மகத்வமும் கூடும் என
ப்பது குறிப்பு.

'எல்லா சப்தங்களும் பரஹ்ம பாயநதமே குறிகின்றன என்று சொன்னால்,
அவைகளின் வ்யுதபத்தியும் பரஹ்மம் வரையில் போகவேண்டுமன்றோ? அப்படி வ்யுத
பத்தி சொல்லாமல், லோகத்தில் ஒவ்வொரு சப்தத்திற்கும் அநதநதப் பொருள் வரையில்
மாத்ரம் வ்யுதபத்தி சொல்லுகிறார்களே! அது பாதித மாகாதே?' எனலும் சுவகைக்கு
"நெவ்ஜி" என்று ஸமாதாநம் சொல்லுகிறா 'எல்லாப் பநாந்தங்களுக்கும் பரஹ்ம
மொன்றே வாச்யம்' என்று சொன்னாலன்றோ இந்த ஆஷேபத்துக்கு இடம் உண்டு? அது
மது விரித்தாநதமன்று மது விரித்தாநதமென்னவென்றால் ஒவ்வொரு சப்தத்துக்கும்
வாச்யத்தில் அநேக அம்சங்கள் உண்டு பரவிரித்தமாக அநதநத சப்தத்தால் குறிகப்ப
படும பொருள் அவைகளுள் ஒரு அம்சம்; அநதநதப்பொருளுக்குள் நிற்கும் அதனை
ஜீவன் ஒரு அம்சம், அநதநத ஜீவனுக்களுள் அதுபரவேசித்து நிற்கும் பரஹ்மமும் ஒரு
அம்சம், எனப்பதுதான். "தத்துவஜாந-ஹ்வா திக்யா வ்யூதஜி ஸ-ஹ்யிதா ஹஜாக் ;
ஸஸாநாம் தத்துவஜாந-ஹ்வா திக்யா வ்யூதஜி ஸ-ஹ்யிதா ஹஜாக் ;" என்று கீழ்க்
சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால், ஒவ்வொரு சப்தத்துக்கும் அநதநத பரவிரித்த
பொருளைச் சொல்லவதான வ்யுதபத்தி பாதிதமாகாது ஆனால், இது ஏகதேச வ்யுதபத்தி
இந்த வ்யுதபத்தியைக்கொண்டு வேதாந்த சரவணம் செய்ய ஆரம்பித்தால், அநத வேதாந்த
சரவணத்தால் வ்யுதபத்தி பூணமாகின்றது இது தான் வஸ்து ஸதிதி.

வம், ஸவெஃ ஸஷா சுகீஜீவ விபரிஷ்டஸ்ய வரஜாத்நொ வாஅகா உத்யு-
க்தம் 'நாஜராவெ வஜாகரவாணி' உத்யுக்ரீ | தந்ரூ ளகீகாவூ வ-ரூ
ஷா: ஸஷம் வஜாஹராதொ ஸஷவாஅஷ்ய ப்ரயாதாஸஸ்ய வரஜாத்ந: |
ப்ரத்யக்ஷாஷ்யவரிஷ்டஷ்யவா அாஅஷ்யக் ஷெஸஸூதெ வாஅஷ்ய வஜா
ஷிம் உத்யுக்ரீ | வெஷாண ஸுவணெந அ வ்யூதகீ: வமிய-ஷெ | வளவ

குறிக்கும் சகதி இருப்பதாக லோகத்திற செய்யப்படும் வயுதபத்தி பாதிக்கப்பட்டதாக
தோ? எனினில், அப்படி ஆகாது, ஏனென்றால், 'நாஜ ராவெ வஜாகரவாணி'
என்னும் இடத்தில் ஸகல சப்தங்களும் அசேதந வஸ்துகளை ஜீவன்கள் இவைகளுடன்
கூடிகொண்டிருக்கும் பரஹ்மத்தையே சொல்லுகின்றன என்று சொல்லப்பட்டிருக்
கின்றதன்றோ? அவைகளுள் பரநாநாமசமாகிற பரஹ்மம், பரதயக்ஷம் முதலிய பரமாணங்
களால் அறியத்தகாதாகையினால், லௌகிக மனிதரெல்லாரும் சப்தத்தை பரயோகிகமும்
பொழுது, அந்த சப்தத்தால் குறிக்கப்படும் ஆர்த்தங்களுள் ஏகதேசமாய் (அபரநாநமாய்)
இருக்கும் வஸ்துவின்மீடத்திலேயே (அசேதந வஸ்துகளை ஜீவன்கள் இவைகளிலேயே)
அந்த சப்தம் முடிவு அடைகின்றது என்று எண்ணுகிறார்கள் வயுதபத்தியின் பூதத்திலே

'சப்தங்களை லௌகிகங்களென்றும் வைதிகங்களென்றும் இருவகையா
கப் பிரித்து, அவைகளுள் லௌகிக சப்தங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அந்தந்த
வஸ்து வரையில் மாதாமும் வைதிக சப்தங்களுக்கு ப்ரஹ்மம் வரையிலும்
வயுதபத்தி 'செயலாவோ?' எனினில், அமமநிரி விபாகத்திற்கு சாஸ்தரம் ஸம்
மதியாது என்று சொல்லி, எல்லா சப்தங்களுக்கும் கீழ்சொல்லப்பட்டிருப்பது போல
ப்ரஹ்ம பாயந்தம் பூண வ்யுதபத்தியை காஹிப்பது தான ஸாவ பரகாரத்தாலும் ஸங்கத்
மாகும் என்று "வெஷிகா வளவ ஸவெஃ ஸஷா: " என்பதற் சொல்லுகிறார்.
'எல்லா சப்தங்களும் வைதிகங்களே, வேதத்திலிருந்து எடுபடாமலுள்ள சப்தமே லோகத்
தில் இல்லை' என்பது கருத்து.

ப்ரத்யக்ஷாஷ்யவரிஷ்டஷ்யவாஸீ-பரமாதமா சாஸ்தரமாகிற ஒரு ப்ரமாணத்
தாலேயே அறியப்படுகிறவனையடியால், பரதயக்ஷம் முதலிய ஸாமாய பரமாணங்களையே
அவ்வமபித்து நிற்கும் லௌகிகர்கள் அந்த பரஹ்ம பாயந்தமான வயுதபத்தியை அறிகிறார்
களில்லை.

வமிய-ஷெவத்யுஷா வமிய-ஷெவநாஜ அகார-வேதம் அநாதி, அதாவது
வைதிக சப்தங்கள் அநாதிகள் ஒவ்வொரு ஸ்ருஷ்டி காலத்திலும் அதற்கு முன்
ஸ்ருஷ்டியில் இருந்தது போலவே பதார்த்தங்களைப் பகவான ஸ்ருஷ்டிக்கிறென்பதும்,
அந்தப் பதார்த்தங்களுக்கும் முன் இருந்தது போலவே வேத சப்தங்களைக் கொண்டே

‘ நாலாசிவம் அ ஹிதாதாநாஃ கரத்யாநாஃ அ வ்ருவஹிதஃ ।

வேடி ஸஸெஹி வனவாடிள ஷெவாஜீநாஃ அகார ஸஃ ॥ ’

ஊதி ! ஸ்ரூதிஸூ—

“ ஸூய்யூரா அஃ ஷூஹிள யாதா யயா வூவஃஃ கஹூயகீ ॥ ”

ஊதி ! ஸூய்யூராஜீநி வூவஃஃவகீ வரிகஹூ நாலாதி அ வூவஃஃவ அகார ஸ த்யூஃஃ ।

வனவஃ ஐஹிஹிணாரதந்யூஃஃ வ்ருவஹிதஃ ; தெநெநெகந ஜூதெந ஸவஃஃஹி ஜூததா உவவாஜிதா ! ஸவதி ஸவஃஃஹி ஸ்ரஹி காயஃஃஃ வ்ருவூவாடிநெந தடிாஃஃஃ தபெவ ஸத்யூஃஃஃ நானூயா ஊதி

தவகளிலிருந்தே பரபஞ்சிததா ”. சருதியிலும் “ பரமாதமா, ஸூரியன சநதரன இவா களை முனபோலவே ஸ்ருஷ்டிததா ” என்று சொல்லப்பட டிருக்கிறது, அதாவது “ பரமாதமா, ஸூரியன முதலியவைகளை முன் போலவே ஸ்ருஷ்டித்து பெயர்களையும் முனபோலவே செயதா ” என்று சொன்னதாயிற்று

இவ்வாறு ஜகதகரும பரஹ்மதகரு முளள அபேதம் உபபாதிக்கப்பட்டது இதனால் ஒன்றை அநிநதால மறறவை யெல்லாம் அறியப்பட்டவையாகிவிடும் எனபதும் உபபாதிக்கப்பட்டதாயிற்று எல்லாம் பரஹ்மததின் காயம் எனபது பரதிபாதிக்கப்பட்டால், எல்லாம் பரஹ்மத்தை ஆதமாவாக உடையவை எனபது சொன்னதாகிறது, அப்படி எல்லாம் பரஹ்மத்தை ஆதமாவாக உடைததா யிருந்தால் மாதரம் எல்லா வற்றிற்கும்

வனவஃஃ—பரக்ருதததின் நிகமநம் ‘ பரஹ்மமும் ஜகததம் வெவவேறல்ல, ஆகையால் ஒன்றை அநிநதால மறறென்றும் அறியப்பட்டதாகும் (வனகவிஜூநெந ஸவஃஃஹிஜூநஃஃ) ’ எனபதன்றே முதலில் பரதிஜனை செய்யப்பட்டது? அது உபபாசநம் செய்யப்பட்டது என்று முடிக்கப்படுகின்றது.

ஸவஃஃஹி ஸ்ரஹிஹிஹி வ்ருவூவாடிநெந—‘ த ஹி த ஃஃ ’, என்னும் வாக்யத்திற்கு ஒரு விசேஷாததம் சொல்லுகிறா. ‘ கீழ் உபபாதித்திருக்கிற படி பரபஞ்சம் முழுதும் பரஹ்ம காயமாக இருந்தகொண்டு அதனாலேயே பரஹ்மாதம் கமாக இருக்கிறபடியால், பரபஞ்சம் பரஹ்மத்தைப் போல ஸத்யம் என்றே சொல்லவேண்டும், பரபஞ்சத்தை ஸத்யம் என்று சொல்லவதும் இரத்தக காரணத்தாலேயே, மறற எவ வித காரணத்தாலுமன்று’ எனபதுதான் அதன் பொருள் அதாவது—‘ த ஹி த ஃஃ ’ எனபதற்கு ஜகத ஸத்யம் என்று பொருள் என்று சொன்ன தாயிற்று.

“ தத் தத் ” உத்யுத்தம், யயா ஓஷாந்தெ வவஷஷ் ஓஷிகாராவ்ஷ் ஓஷா த் நெவ வத்ஷக்ஷ் ||

ஸத்யமாக இருக்கும் தன்மை ஏற்படுமென்றே? இதுதான் “ தத் தத் ” என்பதன் அர்த்தம். தருஷ்டாநதத்திலும், மணணின விகாரமாகிற குடம் முதலிய எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அவைகள் மண்ணை ஆதராவாக (ஸவருபமாக) உடைததா யிருப்பதனாலேயே ஸத்யதவம் ஏற்படுகின்றது.

யயா ஓஷாந்தெ—தாஷ்டாநதிக்ஷெல்லாம் தருஷ்டாநதத்திற்கு அநுகுணமாக இருக்கவேண்டுமென்றே? இவ்விடத்தில் ‘மண’ ‘குடம்’ இவைகளை தருஷ்டாநதமாகச் சொல்லி இருக்கிறபடியால், ‘தத் தத்’ எனப்பதற்கு, தருஷ்டாநதத்தில் குடம் முதலியவை ஸத்யமாக இருக்கவேண்டுமென்பது கருத்து.

இவ்வாறு ஸத வித்யைக்கு ஸவிசேஷ பரஹம் நிருபிக்கப்பட்டது இஃத நிருபணத்தைச் சற்று கவனிப்போம். “ தக்ஷ்ஷ் ” எனனும் வாக்யத்திற்கு ‘நீ அதுதான்’ எனப்பது அர்த்தம், அதாவது—‘இரணமே ஒன்றே’ என்று சொன்னதாயிற்று. எப்படி ஒன்று எனினில், ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமானதால் ஸ்வரூபத்தாலேயே இரண்டு மொன்று என்று சொல்வது அஸங்கதம் எனப்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய நிருபணம். நிர்விசேஷத் தன்மையை ஒத்துக்கொண்டு ஸவருப ஐக்யம் சொல்லும் பக்தத்தில், “ தக்ஷ் ” “க்ஷ் ” எனனும் பதங்களுக்கு வெவ்வேறு பரவருத்தி நிர்வகண ஸம்பலிக்கமாட்டாவாதலால் ஸாமாநாதி கரணயமே ஸித்திக்காது எனப்பது ஒரு அஸங்கத்யம் மற்றொரு அஸங்கத்யம் எனன் வென்றால்—உபகரமத்தில் நிர்வகண ரணமாயிருக்கும் தன்மை உபாதாநகாரணமா யிருக்கும் தன்மை அநதத் தன்மைகளுக்கு உபயோகியாக இருக்கும் ஸவஜஞ்சுவம் முதலிய குணங்கள் இவைகளை லாவறறையும் பரஹமத்தககு பரதிபாதிக்கும் வாக்யங்கள இருக்கிறபடியால், இந்த வாக்யத்திலுள்ள ‘தக்ஷ்’ எனனும் சபதம் அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தையே பராமாநிகவேண்டுமென, அப்படிப் பராமாநித்தால் பரஹம் ஸவிசேஷமாகுமே தவிர நிர்விசேஷமாகாது எனப்பதுதான். தவிரவும் ஸவஜஞ்சுவம் முதலிய குணங்களுக்கு விருத்தமாயுள்ள அவித்யாச்சரயதவம் கல்பிக்ஷுமபடியும் பரஸங்கிக்ஷும ஆகையால், ப்ரஹம் நிர்விசேஷமென்று சொல்லி இந்த வாக்யத்தககு ஸ்வரூப ஐக்யத்தைப் பொருளாகச் சொல்லவது ஸாத்நியமில்லை என்று சொன்னதாயிற்று. ஆனால் வேறு எப்படி ஐக்யம் சொல்லலாம் எனினில், ப்ரஹ்மம் ஸவிசேஷம் எனப்பதை அங்கீகரித்தது, ‘க்ஷ் தக்ஷ்’, எனனும் பதங்கள் இரணமே ப்ரஹ்மத்தையே அவகாஹிக்கின்றன வென்றும், ஆனால்

தக்' எனபது ஜகத்காரணமாயும் நிர்வத்யமாயுமிருகுகும் பரஹ்மத்தைக் குறிகையில் 'ஃஸ்டி' எனபது ஜீவாததாயாமியாக இருகுகும் பரஹ்மத்தைக் குறிகுகின்றதெனறும் சொனனூல ஐக்யம் உபநநமாகிவிடுமெனறே? பரவருத்தி நிமித்தங்கள வெவவேருக இருகுகிறபடியால் ஸாமாநாநீகரணயம் ஸவாஸமாக ஏற்படுகின்றது, ஸாவஜ ருதவாதி குணங்களும் அபாநீதங்களாக நிறுகின்றன, அவைகளுககு விருதத்மான ஒரு கலபநையும் அபேகுகிதமில்லை. ஆனால் ஃஸ்டி எனபதற்கு ஜீவாததாயாமியான ப்ரஹ்ம ததை எப்படி பொருளாகக் கொள்ளலாம் என்று ஆகேபிததால், "சுமெந ஜீவெ நாநாதநாந-ஃ ஸ்விஸ்டி" எனனும் வாக்யததால் பரபஞ்சம முழுவதற்கும் பரஹ்மாத மகதவம் வயகதமாக்ச சொல்லப்பட்டிருகுகின்றது எனபது ஸமாத்நாநம் அநதக் காரணத தாலேயே ஸகல் சபதங்களும் அசித ஜீவன இவைகளுடன் கூடிய பரமாதமாவையே சொல்லுகின்றன ஆகையால் இந்த அநதத்மே ஸங்கதம் என்று நிரூபணம் செய்யப் பட்டதாயிற்று தவிரவும், 'பரஹ்மம் காரணம், ப்ரபஞ்சம் காரயம்' எனபதை அறியாமல், எவவிதம் ஒன்றை அநிநதால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகிவிடும என்று ப்ரமித்திருநத சவேத கேதுவுககு, அவாபிதா, பர பரஹ்மமே தனது விசேஷணமசததால் பரபஞ்சமாக அவஸ தீதமாக இருகுகின்றதென்று சொல்லி, தருஷ்டாநதத்தைக்கொண்டு காரய காரணங்களுக குள்ள அபேதத்தை உபாதிதது, உபாதாகாரணம் நிமித்த காரணம் இரண்டும் அவனே எனறும் பரபஞ்சம் முழுவதற்கும் ஆதாரமும் அவனே நியநதாவும் அவனே சேஷியும் அவனே எனறும் நிரூபிதது, உபஸமஹாரததில் இப்படிப்பட்ட அபேதத்தை உபதேசிப் பதுதான ஸங்கதமாகும் இப்படிப்பட்ட உபதேசமும் இவவிடததில் காணப்படுகின்ற படியால், இந்த ஸதலீதயையை ஸவிசேஷ பரமெனறே சொல்லவேணும். வேத வாக் யங்களின தாதபாயத்தை நிர்ணயிப்பதில்,

“உவகூரெவ ஸஃஹாரா வஹ்யாவெநாந வஃவஃதா மருஷி |

ஸய-ஃவாவெவவதீ அ மிஃமம் தாத்ய-ஃ நிண-ஃயெ ||”

எனுகிறபடி, உபகரம் உபஸமஹாரங்களை அப்யாஸம் அபூாவதை பலம் அநதத்வாதம் உபததி இவை லிங்கங்களை ஆகவேணும். இவவிடததில் உபகரமததிலும் (அதாவது ஆரமபததிலும்) உபஸமஹாரததிலும் (அதாவது-முடிவிலும்) விஷயம் ஸவிசேஷமே தவிர நிர்விசேஷமன்று எனபது கீழ் விவரித்திருப்பதிலிருநது விளங்கும். அமமாதிரியே “ததீ ஃஸி” எனனும் வாக்யம் ஆவருத்தி செய்யப்பட்டிருப்பதால் அப்யாஸமும், இதிற சொல்லப்பட்ட விஷயம் வேறு பரமாணங்களுல் பரதி பநநங்களாக வாகையால் அபூாவதையும், இந்த விதயையிற சொல்லியிருகுகிறபடி உபா விக்கிறவனுககு மோக்ஷம் பல மென்று “தஃஷி தாவ ஃவஃசிராஷி” என்று கடைசி

ஸொயக வாக்யாத்ஷவி நிரவஹீம் ஸவ-ஹூரணம-ஹாராகரம்
வரம் ஸ்ரஹ ஸொயயனி ।

ஸொயக.....ஸொயயனி—சோதக வாக்யங்களும், எவலீத ஹேய குணங்
களும் மற்றும் ஸமஸத கலயாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும் இருக்கும் பர ப்ரஹ்
மததையே சோதிகின்றன.

யிற் சொல்லப்படுகிறபடியால் பலமும், பிதா புதர ஸமவாத ரூபமாக இருக்கிறபடியால்
அாததவாதமும், மணபிண்டம், முதலிய தருஷ்டாரதம் இருக்கிறபடியால் உபபத்தியும்
ஆக ஆறுவீத தாதபாய லிங்கங்களும் இவலீடத்தில் இருக்கின்றன வென்பதைக் கண்டு
கொள்க.

ஸொயகவாக்யாத்ஷவி—இதுவரையில் காரண வாக்யங்களைக் கொண்டு
ப்ரஹ்மம் ஸவிசேஷமே எனபதை ஸ்தஹிபிததா. இப்பொழுது சோதக வாக்யங்களும்
பரஹ்மத்தை ஸவிசேஷமாகவே பரதிபாதிக்கின்றன என்று சொல்லுகிறார். [காரண வாக
யம் சோதக வாக்யம் எனபதன் விவரணங்களை 29-ம் பக்கத்திற் காண்க.] “ஸூத்ரீம்
ஜாம உதனம் ஸ்ரஹ”, “நிம-ஹூணம்”, “ஸூத்ரீகாரை”, “ஶ்வஹதவாவூ”
இவை முதலான வாக்யங்களெல்லாம் சோதக வாக்யங்கள். நிரவஹீம்—இந்தச் சோதக
வாக்யங்களுட் சில ப்ரஹ்மம் குணமற்றது என்றும் மற்றும் சில அது குணத்துடன்
கூடியதென்றும் சொல்லுகிறபடியால், இவை எவலீதம் ப்ரஹ்மத்தை ஸவிசேஷமாக
பரதிபாதிக்கின்றன எனினில, மீமாமஸா நயாயங்களைக் கொண்டு அந்த வாக்யங்களுக்கு
அாததம் செய்யும்பொழுது அவலீதம் தாதபாயம் ஏற்படுகின்றது என்று சொல்லுகிறார்.
“நிம-ஹூணம்” என்று சருதியில் ஸாமாநயமாக குணமே நிஷேதிகப்படடிருந்த போதி
லும், ஶ்வஹத வாவூ என்று மற்றும் சில விடங்களில் ஹேயகுணங்களிஷேதிககப்
பட்டிருக்கிறபடியால், அந்தக் குண ஸாமாநய நிஷேதம் அந்த ஹேய குண நிஷேதத்தி
லேயே பாயவலிக்கவேண்டும். இந்தத் தாதபாயத்தை மஸஸவில வைத்துக்கொண்டே
இவலீடத்தில் ‘நிரவஹீம்’ எனஹும் பதத்தை பரயோகித்திருக்கிறார். இந்தப் பதத்
திற்கு ஹேயகுணமற்றிருக்கும் தன்மை எனபது பொருள்.

ஸவ-ஹூரணம-ஹாராகரம்—ச்ருதிகளில் “ஸூத்ரீகாரை: ஸூத்ரீ ஸம்
கஹீ:” என்று ப்ரஹ்மத்திற்கு மங்கள குணங்களை விவரிக்கின்றவாக இருக்கிறபடியால்
“நிம-ஹூணம்” என்னுமிடத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் குண நிஷேதம் அந்த மங்
கள் குணங்களைத் தவிர்த்த மற்றை ஹேய குண விஷய மென்று ஆகிறது. இதை ஸூசிப
பதற்காகவே ‘ஸூகஹூரணம-ஹாராகரம்’ எனஹும் பதம் இவலீடத்தில் ப்ர
யோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவை யெல்லாவற்றையும் ஆலோசித்ததுப் பாக்கும் பொழுது
சோதக வாக்யங்கள் ப்ரஹ்மத்தை ஸவிசேஷமாக ப்ரதிபாதிக்கின்றனவென்றே சொல்ல
வேண்டும்.

ஸவ-ஹ்ருத்யநீகாகாரதா ஸொயநெஹி ததக் ஹ்ருத்யநீகா
காரதயாஹ்ருத்யநீகாகாரதா ஸொயநெஹி ததக் ஹ்ருத்யநீகா
காரதயாஹ்ருத்யநீகாகாரதா ஸொயநெஹி ததக் ஹ்ருத்யநீகா

ஸவ-ஹ்ருத்யநீகாகாரதா ஸொயநெஹி ததக் ஹ்ருத்யநீகா
காரதயாஹ்ருத்யநீகாகாரதா ஸொயநெஹி ததக் ஹ்ருத்யநீகா
காரதயாஹ்ருத்யநீகாகாரதா ஸொயநெஹி ததக் ஹ்ருத்யநீகா

இவ்விதம் ஸகல ச்ருதி வாக்யங்களும் ஸவ்ஸேஷ பரஹ்மததையே ப்ரதிபாதிக்கின்
றன என்று உபபாதித்ததுவிட்டு, இனி நிரவ்ஸேஷ வஸது விரதநீயைத் காழ்ப்பிக்கிரா.

ஸவ-ஹ்ருத்யநீகாகாரதா ஸொயநெஹி—இந்தப் பதம் ‘ஸத்யம்
ஹ்ருத்யநீகாகாரதா ஸொயநெஹி’ எனலும் வாக்யத்திற்கு விசிஷ்டாத
வைதிகன் சொல்லும் அதந்மாவது—‘யதொ வா ஜகநி ஹுதாநி ஜாயணே’
என்பது முதலான காரண வாக்யங்களால் ஜகதின் உத்பத்தி முதலியவைகளுக்கும்
காரணமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கும் பரஹ்மத்தின் ஸவ்ருபம், மறறை எல்லாவற்றின்
ஸவ்ருபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பது இந்த ச்ருதி வாக்யத்தால் சொல்லப்
படுகின்றது என்பதுதான். இதில் ‘ஸத்யம்’ எனலும் பதத்திற்கு ஸததையை
(இருப்பை) உடையது என்பது பொருள். அதாவது—அதனுடைய ஸததை மறறென்
றையும் சாரததன்று, நிருபாநீகம் விகாரத்திற்கு ஆஸபதமுமன்று, வேறு பெயரை
அடைவதற்கு யோக்யமான வேறு அவஸதையின் யோகம் அதற்கு இல்லைவென்று சொன்
னதாயிற்று. அசேதந வஸதுககெனல்லாம பகவத வஸகல்பாதீந ஸததை முதலியவைகளை
உடையவை; அவை விகாரத்திற்கும் ஆஸபதம். அசேதநத்துடன் ஸம்ஸருஷ்டமாயுள்ள
சேதந வஸதுகளும் அபயிப்பட்டுவைகளே ஆகையால் அவைகெனல்லாவற்றையும் காட்
டிலும் வேறு பட்டது பரஹ்மம் என்பதை இந்த ‘ஸத்யம்’ எனலும் பதம் சொல்லுகின்
றது. ‘ஹ்ருத்யநீகாகாரதா ஸொயநெஹி’ எனலும் பதத்திற்கு ஹ்ருத்யநீகாகாரத
யாஹ்ருத்யநீகாகாரதா ஸொயநெஹி ததக் ஹ்ருத்யநீகாகாரதயாஹ்ருத்யநீகாகாரதா

பொருள் , ஜ்ஞாநத்தை ஸாரமான் குணமாக உடையது எனபதும் பொருள் ஆகும். அத்
 மாககௌலலாவறநிறகும ஜ்ஞாநமே ஸவரூபம், அநியும் குணமும் அவைகளுக்கருடண்டு
 இவ்விடத்தில் ஏற்படும அாதநமென்னவென்றால். நித்யம் அஸங்குசிதமாய் (அதாவது
 ஒருபொழுதும் எவ்வித குறைவுமற்றதாய்) உள்ள ஜ்ஞாநமென்றையே ஆகாரமாகவும்
 குணமாகவும் உடையது எனபது பொருள். அசேதந வஸதுககளுக்கரு ஜ்ஞாநாகாரத
 தனமை இல்லை, அசேதநகளுடன் ஸமஸருஷ்டமாயுள்ள சேதந வஸதுககளுக்கரு அஸங்
 குசிதமான ஜ்ஞாநம் இல்லை, அசேதநகளுடன் ஒரு காலத்தில் ஸமஸருஷ்டமாயும் பிறகு
 மோஷத்தை அடைநதும் இருக்கும் முகதகளுக்கரு நித்யம் அஸங்குசிதமான ஜ்ஞாநம்
 இல்லை. ஆகையால், முகதருளபட இவாகௌலலாரையும் காட்டிலும் வேறு பட்டது
 ப்ரஹ்மம் எனபதை இநதப பதம் குறிக்கின்றது 'சுநக்ஷ' எனனும் பதத்திறகு 'அள
 வற்ற' எனபது பொருள். அதாவது—தேசத்தாலும் காலத்தாலும் வஸதுவினாலும்
 ஸமபவிகககட்டிய பரிச்சேதம் எனபது யாதொன்று உண்டோ அது அறநிருப்பது என்று
 சொன்னதாயிற்று. 'இது இவ்விடத்தில் இருக்கிறது, மறறொரு இடத்தில் இல்லை'
 என்று பரிச்சேதிப்பதற்கு அசக்யமாயிருக்கும் தனமை தேச அபரிச்சேதம், 'இது இப்பொழு
 திருக்கின்றது, மறறொரு பொழுதில் இல்லை' என்று பரிச்சேதிப்பதற்கு அநாஹமாயிருக்
 கும் தனமை கால அபரிச்சேதம், 'இது இது அன்று' என்று பரிச்சேதிப்பதற்கு அநாஹ
 மாயிருக்கும் தனமை வஸது அபரிச்சேதம். ஒரு பொழுதும் அசேதந ஸமஸாககம்
 பெரும்பாலும் அநதக காரணத்தால் நித்யம் அஸங்குசிதமான ஜ்ஞாநமென்றையே ஆகார
 மாகவும் குணமாகவும் உடைத்தாயும் இருக்கும் நித்யாகள, பகவத ஸங்கஸ்பா தீநாகளாய்
 இவ்விதமாயுள்ள தேச காலவஸது விஷயமான பரிச்சேதத்தை உடையவாகளானபடியால்,
 ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவாகள, அதாவது அநத நித்யாகளாக காட்டிலும்
 வேறுபட்டது ப்ரஹ்மம் என்று சொன்ன தாயிற்று இதுதான் 'சுநக்ஷ' எனனும்
 பதத்தின் கருத்து. ஆகையால், இநத ச்ருதியால், 'ப்ரஹ்மத்தின் ஸவரூபம் மறறை எல்லா
 வறறின் ஸவரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது (வயாவருத்தம்)' எனபது ஏற்படுகின்
 றது. இது தான் விசிஷ்டாதவைதிகளின் அாதநம். 'ஸூத்ர' 'ஜ்நாந' 'சுநக்ஷ'
 ஆக இம்முன்று விசேஷணங்களும், மறற வஸதுககளுக்கும் ப்ரஹ்மத்திறகு முள்ள வய
 தாஸத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றன எனபது அவாகளுடைய கருத்து. உணமையாகவே
 விசேஷணங்களெல்லாம் வயாவா ததகவகளே.

'ப்ரஹ்மம் எனனும் வஸது நிர்விசேஷம், அதாவது எவ்வித பேதமும்மறந்து,
 அதாவது ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட வஸது ஒன்றும் இல்லை' எனனும் கொள்
 னையைக் கொண்டிருக்கும் அதவைதிகள் இநத அாதநத்திறகு இணைக்கா, இணைக்கினால்

பேதத்தை ஒத்துக் கொள்ளும்படி பரஸங்குகும். ஆகையால், இந்த சருதிகளு அவர்கள் சொல்லும் அாதந்தம் வேறு அதாவது—‘ஸத்யம்’ எனும் பதம் ‘அஸத யத்தின் அபாவத்தையும், ‘ஜ்ஞாதம்’ எனும் பதம் அஜ்ஞாதத்தின் அபாவத்தையும், ‘அநாதம்’ எனும் பதம் பரிசேதத்தின் அபாவத்தையும் குறிக்கின்றன என்பதுதான். இவ்விதம் இந்த மூன்று பதங்களும் தம் தமக்கு எதிரிடையான தன்மையைப் போதிப்பித்துக்கொண்டு அநாதத்த தன்மையின் அபாவத்தைக் குறிக்கிறபடியால் எவ்வித பேதமும் ஒத்துக் கொண்டதாக ஆகிறதில்லை அபாவங்களெல்லாம் ஒன்றே என்பது சாஸ்திர ஜ்ஞாநஞ்ஞாநுடைய ஸமயம். இதுதான் இந்த இரண்டு மதஸூதாக்களின் அாதந்தங்களுக்குப் பரஸபரமுள்ள முக்யமான விசேஷம். ஊன்றிப் பாரக்ருமளவில் இந்த வ்யத்யாஸம் கேவலம் சபதத்தில் மாத்ரம் இருப்பது போலவே தோன்றும் இருந்த போதிலும் இதற்குப் பெரிய பராத்யாயம் கொடுக்கப்படாதிருக்கின்றது.

இவ்விதத்தில் ஸ்ரீபரிஷயகாரர் செய்யும் விசாரம் என்ன வென்றால்—‘ஸவ-உ-வ-த்ய-நீ-கா-கா-ர-தா-பெ-ய-நெ-2-வி’—எல்லாப் பதங்களும் தம் தமக்கு எதிரிடையான ஆகாரத்தின் தன்மையைப் போதிப்பிக்கின்றன என்பதை நாம் அங்கீகரித்தபோதிலும், ‘த-த்ய-நீ-கா-கா-ர-தா-பா-0-ஹே-ஷ-ஸ்ய-ச-வ-ஜ-2-நீ-ய-க-வா-கி’—அநாதத்த எதிரிடையான ஆகாரத்தின் தன்மையிலுள்ள பேதத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவசயமாதலால், ‘ந-நி-வி-3-பெ-ஷ-வ-வ-0-வி-2-யி-3’—பேதமிலாத ஒரு வஸ்து வித்திக்கமாட்பாது. அதாவது—ஒவ்வொரு பதமும் தன் தன் ஸஹஜமான அாதந்தத்தை உணராதவேண்டுமே ஒழிய, எதிரிடையான அாதந்தத்தை உணராததிகொண்டு அதன் அபாவத்தைக் குறிக்கின்றது என்று சொல்வது நயாய விருத்தம் அப்படியே அதை ஒத்துக்கொண்டாலும், அநாதத்த பரத்யநீகாரத்த தன்மையில் (எதிரிடையான ஆகாரத்தன்மையில்) உள்ள பேதத்தை எவ்விதம் அபலபிக்கக்கூடும் என்று கேட்டதாயிற்று.

ஒவ்வொரு பதமும் தன் தன் ஸஹஜமான அாதந்தத்தை மாத்ரம் குறிகும் எனும் ஆக்ஷேபத்திற்கு அதவைதிகள் சொல்லும் ஸமாத்யாயமாவது—‘வெருப்பு’ என்று வ்யவஹரிக்ருமபொழுது ‘சுறுப்பிலலாதது’ என்பது எவ்விதம் தோன்றுகிறதோ, அம்மாதிரியே ‘ஸத்யம்’ என்று சொல்லும் பொழுது ‘அஸத்யமிலலாதது’ என்பது தோன்றக்கூடும் என்பதுதான் தருஷ்டாநாதத்தில் சப்த ஸ்வரஸ்யததாலே எதிரிடையான அாதந்தமும் அதன் வ்யாவருத்தியும் தோன்றுகின்றன, பரக்ருத்ததிலோ அம்மாதிரியான சப்த ஸ்வரஸ்யமில்லை. அநவ்யருடமான அாதந்தத்தைச் சொல்லும் சபதம் எப்படி வ்யாதிரேகத்தின் வழியாகத் தனது அாதந்தத்தைக் காட்டும்? என்பது இதற்குமேல் செய்யப்படும்

ஆகேபம் தவிரவும் 'வெருப்புத்தனமை' எனப்பது ஒரு வஸதுவின் தாமம்; ஆகையால் அதன் ஸவருபமே வயாவருத்தியாகக் கூடும், பரஹமமோ'வெனரூல மற்ற ஒரு பொருளுக்கும் தாமமன்று, ஆகையால் பரஹ்மத்தினிடத்தில் ஸவருபமே வயாவருத்தி என்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை, ஸவருபத்தைக் காட்டிலும் வயாவருத்தி வேறு என்றே ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அதவைதிகள், கீழ் விவரித்திருக்கும் மாதிரி அாதந்ம சொல்வதற்கு மற்றும ஒரு காரணம் உண்டு. ஒரு வாக்யத்தில் இரண்டு மூன்று விசேஷணங்களுடன் ஒரு விசேஷ்யம் இருந்தால், அந்த விசேஷணங்களுக்கு நாம் பேதத்தை ஒத்துக்கொள்ளும் படித்தில் விசேஷ்யமும் பிரம்மம் என்று ஒத்துக்கொள்ள பரஸங்கிற்கும். "வெணொரா ஸுணா வாலுணா-ஹ்யு-ஹிமா மளா" (ஒடிந்த கொம்பை உடையதும், கொம்பில்லாததும், ஒடியாத கொம்பை உடையதுமான மாத்ரி) என்னும் வாக்யத்தில் எப்படி விசேஷணங்களுடைய பேதத்தால் விசேஷ்யமும் பேதிகின்றதோ, அப்படியே பரகருத்தத்தில் விசேஷணப் பேதத்தால் வெவ்வேறு பரஹ்மத்தை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டி வரும். 'ஸத்யம்' முதலிய விசேஷணங்களுக்குப் பேதத்தை ஒத்துக்கொள்ளாமல், கீழ் விவரித்திருப்பது போல அதன் தன் பரத்யநீகாரத்தின் போதந்ததை ஒத்துக்கொண்டுவிட்டால் விசேஷ்யப் பேதம் ப்ரஸங்கியாதாகையால், அம்மாதிரி அவர்கள் அாதந்ம சொல்லுகிறார்கள். தவிரவும் அவர்கள், ஸாமானாநீகரணயம் எனப்பதை வஸது மாத்ரி ஐக்ய பரமென்று ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் அதாவது-விசேஷணத்தையே பரித்யஜித்ததுவிட்டு, விசேஷ்யத்திற்கு மாத்ரிமுள்ள ஐக்யமே ஸாமானாநீகரணயத்திற்குப் போதுமானது என்று சொன்னதாயிற்று. கீழ்ச் சொல்லியிருக்கிறபடி அாதந்ம சொன்னாலொழிய அந்த ஸாமானாநீகரணயம் வேறுவிதமாக உபநநமாத்ரிகையால், அவர்கள் இம்மாதிரி அாதந்ம சொல்லி அந்த அாதந்மத்தைக் கொண்டு நிர்விசேஷ வஸ்து உண்டு எனப்பதை ஸாதீககிறார்கள். இந்த வாதத்தில் நாம் கவனிக்கவேண்டிய அம்சங்கள் இரண்டு. முதலில், விசேஷணப் பேதத்தால் விசேஷ்யப்பேதம் எனப்பது பரஸ்பா விருத்தங்களான விசேஷணங்கள் இருக்கும் இடத்தில் மாத்ரி ஸம்பவிக்ரமம். 'ஒடிந்த கொம்பை உடையது' 'கொம்பில்லாதது' 'ஒடியாத கொம்பை உடையது' என்பவை பரஸ்பரம் விருத்தங்களான விசேஷணங்கள் ஆகையால் அவ்விடத்தில் வஸ்துவின் பேதத்தை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பது அவச்யமே. ஆனால், அம்மாதிரி பரஸ்பரம் விருத்தம் மற்று, "ஸூரோரொ யுவா றொஹிதாசெஷா டெவடிசு" (சுறப்பாயும் யுவாவாயும் சிவந்த கண்ணை உடையவனுமான தேவத்தன்) எனப்பது போல இருக்கும் வாக்யங்களில் விசேஷணப் பேதத்தால் வஸ்துப் பேதம் எனப்பது ஏற்படவேண்டுமெனில், 'ஸத்

நந-௮ ஜ்ஞாநரோத்ரம் ஸ்ரஹேதி ப்ரதிவாழிதெ நிவி-பெஷ ஜ்ஞாந
ரோத்ரம் ஸ்ரஹேதி நிஸ்ரீயதெதி தெவஷி ஸ்ரூ-உவ நிர்-உவண யஜ-பஸா
யஜ-பஸாவெந ஸ்ரீ ஸ்ரூ-உவஷி ப்ரதிவாழயனி, மவாழி ஸஸுவக் !

நந-..... ப்ரதிவாழயனி—பரஹ்ம ஜ்ஞாநமாதரமே என்று
பிரதிபாதிக்கப் பட்டால் அது நிர்விசேஷ ஜ்ஞாநமே என்று நிச்சயிக்கப்பட
வேண்டாவோ? எனனில், அப்படி நிச்சயிக்க வேண்டிவதில்லை ஒரு வஸ்துவின்
ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்தக காண்பிக்கும் தாமதத்தைச் சொல்லும் சபதங்களெல்
லாம் அந்தத் தாமதத்தை பரதிபாதித்துக்கொண்டே ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கின்றன
என்றே? 'மள' (பசு) முதலிய சபதங்கள் அவலிதமே ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்க

யம் 'ஜ்ஞாநம்' 'அநநம்' எனனும் விசேஷணங்கள் பரஸபரம் வீருதநங்கள்ல ஆகை
யால், விசேஷ்ய பேதம் ஸம்பவித்து விடுமே என்று பயப்படக் காரணமில்லை இரண
டாவது, வஸ்து ஐக்யம் சொல்லும் இடங்களிலெல்லாம், ஒரு வஸ்துவை முதலில் ஒரு
விசேஷணத்துடன் கூடியதாகவும் பிறகோ மறறோரிடத்திலோ வேறொரு விசேஷணத்
துடன் கூடியதாகவும் காணித்து, அதற்குப் பிறகே அவை இரணமே ஒன்று என்று
சொல்லுகிறோம் 'வெராயம் ஷெவதூ' (அந்தத் தேவத்தனே இவன்) என்று சொல்
லும் இடத்தில், தேசாநநா காலாநநா ஸம்பந்தியாக இருக்கும் தேவத்தனும்
இந்தத் தேச இநதக் காலஸம்பந்தியாக இருக்கும் தேவத்தனும் ஒருகணே என
றன்றே நாம் வயவஹரிகுகிறோம்? அப்படி சபதங்களின் பரவருத்திக்குக் காரணமாகச்
சில விசேஷணங்களை முதலில் காணித்து, பிறகு அவைகளைப் பரித்யஜித்தே ஸாமாநாதி
கரணயத்தைச் சொல்லுகிறோம் என்று சொன்னால், ஸாமாநாதி கரணயத்துக்குத் தாத்ப்ர
யமே இவ்வாமல் போய்விடும். ஆகையால், ஸாமாநாதி கரணயத்தை வஸ்துமாதா ஐக்ய பர
மென்று சொல்லாமல், யநா பூதங்களான பிநந விசேஷணங்களுடன் கூடியிருக்கும்
வஸ்துவின் ஐக்ய பரமே என்று நாம் சொல்ல வேணும். அப்படிப்பட்ட ஐக்யத்தை
ஸநாபிப்பதற்கு விசேஷண பேதம் பாநகமன்று. இதுதான் விசேஷ்டாதவைதிகளின்
விரித்தநநம். இந்த அாதத்ததை ஸ்ரீ ப்ரஷயகாரரே இவ்விடத்தில் விசதமாக உப
பாதிக்கிறார்

நந-௮ ஜ்ஞாநரோத்ரம்—இப்பொழுது வேறு ஒரு ஆக்ஷேபத்தை பரஸதாவிக
கிறார். 'ஒரு ஜ்ஞாநம் மற்றொரு ஜ்ஞாநத்திற்கு ஆச்யமாகாது. ஆகையால் ப்ரஹ்ம
த்தை ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமென்று ஒத்துக்கொள்ளும் பொழுது, அந்த பரஹ்மம் ஜ்ஞாந
குணம் என்பது நிஷேதிகப்பட்டதாகிறது. அதாவது பரஹ்மம் நிக்ருணம் என்று
சொன்னதாயிற்று' என்பது தான் அந்த ஆக்ஷேபம்.

தஜாஹ ஸூத்ரகார:—“தஜூண வராக்ஷா துஜீவஜெய: ; ப்ராஜீ வக்” உதி | ஜ்ஞாநமுண வராக்ஷா ஜா.தூநொ ஜ்ஞாநவிதி வஜீவஜெய: ;

கினறன. ப்ரஹ்ம ஸூத்ரகாரரும் அபபடியே சொல்லியிருக்கிறார். “தஜூணவரா க்ஷா துஜீவஜெய: ப்ராஜீ வக்” ஆதமா எனபது ஜ்ஞாநம் எனஹம்

நெதவடி—அந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். ஒரு ஜ்ஞாநம் மற்ரொரு ஜ்ஞாநத்திற்கு ஆசரயமாகாது எனபது ஏன்? அது அபபடி ஆகும் எனபது ச்ருதிக்கும் வீருததமனறு, யுகதிக்கும் வீருததமனறு சருதி, ப்ரஹ்மத்தை ஜ்ஞாந ஸவ ரூபமென்று சில இடங்களிலும் ஜ்ஞாநகுணசமென்று மற்றும் சில இடங்களிலும் சொல்லுகின்றது. இவ்வீதம் சருதி சொல்வதை நாம் கவனித்தால், ச்ருதி பின்வரு மாறு ஒரு நயாயத்தை அவலம்பித்திருப்பதாக நாம் அறிவோம். அதாவது—ஒரு வஸது ஒரு குணத்தை ஸாரமாக உடைத்தாய்ருக்கும் பக்ஷத்தில், அந்த வஸதுவை அந தக் குணத்தைக் கொண்டே நாம் வயபதேசிக்கலாம் எனபது தான். அந்த நயாயத்தைக் கொண்டே சருதி, ஒரு இடத்தில் ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞாநத்தை குணமாக உடைத்தாய்ருக கிறதென்றும் மற்றும் ஒரு இடத்தில் அது ஜ்ஞாந ஸவரூபமென்றும் சொல்லுகின் றது. ஆகையால் ஒரு ஜ்ஞாநம் மற்ரொரு ஜ்ஞாநத்திற்கு ஆசரயமாக இருக்கக்கூடும் எனபது சருதிக்கு ஸமமதமே அது யுகதிக்கும் யுகதமே ஏனென்றால், ஜ்ஞாநம் என டதை ஒரு வஸதுவுக்குத் தாமமென்றே எல்லாரும் ஒத்தாக கொண்டிருக்கிறார்கள். அப படி நாமமாக இருக்கும் ஒன்று எவ்வித வஸதுவையும் ப்ரதிபாதிக்க அநாஹம். ஆகையால், அந்தத் தாமம் மாதாம் இருக்கின்றது என்று சொல்வது ஒரு வஸது வும் இல்லையென்று சொல்வதற்குத் துலயம்கும். அது எல்லாருக்குமே அரிஷ்ட டம். ஆகையால், அந்த ஜ்ஞாநம் மற்ரொன்றை ஆசரயத்தே நிற்கவேண்டாம். அந்த ஆச ரயம் ஜ்ஞாந ஸவரூபமென்று சருதி சொல்லுகிறபடியால் நாம், ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞாநத்தை ஸவரூபமாக உடைத்தாய்ருப்பதுடன் குணமாகிற ஜ்ஞாநத்தையும் உடைத்தாய்ருக்கி றது எனஹம் கொள்கையைக் கொண்டிருக்கிறோம். ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞாந ஸவரூபம் என்று சொல்லும் சருதி பலத்தைக் கொண்டு அந்த ஜ்ஞாநமாகிற நாமம் ஒரு வஸதுவை யும் ஆசரயிக்காமல் நிற்கின்றது என்று சொல்லக்கூடாதோ? எனினில், மற் றும் சில விடங்களில் ‘ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞாநத்தை உடையது’ என்று சொல்லும் ச்ருதி பலத்தைக்கொண்டு அந்த ஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்மமாகிற வஸதுவை ஆசரயத்தே நிற்கின் றது என்று ஏன் சொல்லக்கூடாது? என்று திருப்பக் கேட்கலாம். உண்மையாகவே, ுநாதருத்வத்தைச் சொல்லும் சருதிக்கு அதுகுணமாகவே ஜ்ஞாந ஸ்வரூபதவ, தைச் சொல்லும் ச்ருதியை நயிப்பீடக் வேண்டாம், ஜ்ஞாநருத்வச் ச்ருதிக்கு அவ்வளவு அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. “ஹூயவராஃ ஸஜீவ ஹீயவடி” (எவை அதிகமாகக் காணப்படு கின்றனவோ அவைகளுக்கே பலாதீதம்) எனபது மீமாம்ஸகர்களின் நிரணயம்.

யயா “ப்ராஜ்ஞாந” “ஸூக்ஷ்ணா விவஸ்திதா” “யா ஸவ-ஐஐஹி வவ-ஐ
 விஐ” உதி ஸவ-ஐஐஹி ணவ ஜூந மூண ஸாரக்ஷாஐ “ஸத்ய-ஐஐஹி”
 உதி வ்யவஐஹிதே ! “யாவஐஹி ஸாவிஐஹி ந ஐஐஹி” உதி ஐ
 ஸூ-ஐஐஹி ! ஜூநம யஐஐஹி ஸூ-ஐஐஹி நிரூ-ஐஐஹி நதூ

குணத்தை ஸாரமாக உடைததாயிருக்கிறபடியால், ஆதமாவுக்கு ‘ஜூநம்’ என்றே வய
 பதேசம் ஏற்படுகின்றது. சருதியில் ஆதமாவானது ‘ப்ராஜ்ஞாந’ என்றும், ‘விபசசித
 தான பரஹமம்’ என்றும், ‘ஸாவஜ்ஞாந’ என்றும், ‘ஸாவஐஹி’ என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்
 கிறதன்றோ? ஸாவஜ்ஞாநை இருப்பவனுக்கே ஜூநம் எனலும் குணத்தை ஸாரமாக
 உடைததாயிருக்கும் தன்மை ஸம்பவிக்ருமாதலால், அப்படி ஸாவஜ்ஞாநை இருக்கும்
 அந்த ஆதமா ‘ஜூநம்’ என்றும் ‘ஸத்யம்’ என்றும் வ்யபதேசிக்கப்பட்டத தகுந்தது. இப்
 படி வ்யபதேசிப்பதில் ‘லக்ஷணை’ எனலும் தோஷம் வாராது என்று ஸூத்ரகாரர்
 “யாவஐஹி ஸாவிஐஹி ந ஐஐஹி” எனலும் ஸூத்ரத்தில் உபபாதித்திருக்கிறார்.

தூ-ஐஐஹி ஸாரக்ஷாஐ—இது வ்யாஸ ஸூத்ரம். இது, இரண்டாவது அந்யாயத்
 தில் மூன்றாவது பாதத்தில் 29-வது ஸூத்ரமாகக் காணப்படுகின்றது. இதன் அர்த்தம்.
 “ஜீவெ விஐஹி மூணஐஐஹி ஸாரஐஐஹி தமூணக்ஷாஐ விஐஹி தி ஜீவெ
 வ்யவஐஹிதே” (ஜீவனிடத்தில் விஐஹிமெனலும் குணமே சலாக்யமான குணமாக
 இருக்கிறபடியால் அந்த ஜீவன் விஐஹிமெனறே பேசப்படுகிறான்), ப்ராஜ்ஞாநம்—ப்ராஜ்
 னுந போல என்பது தருஷ்டாந்தம். அதாவது—‘ப்ராஜ்ஞாநை பரஹமம் ஆந்தகுணத்தை
 ஸாரமாக குணமாக உடைததாயிருக்கிறபடியால் எப்படி ஆந்தமெனறே வ்யபதேசிக்கப்
 படுகிறதோ அப்படியே’ என்று சொன்னதாயிற்று.

யாவஐஹி ஸாவிஐஹி—ஒருகால, லோகத்தில் தாமத்தைச் சொல்லும் சப்
 தங்களுக்கு அந்தத் தாமத்தை உடைய வஸ்துகளை பாயந்தம் லக்ஷணையால் எப்படி தாதப்
 யம் சொல்லுகிறோமோ அப்படியே இவ்விதத்திலும் லக்ஷணை ஏற்படுகின்றதோ என்று சங்
 கிதது, ‘அப்படி லக்ஷணை இலலை, இதைச் சக்யாததமெனறே சொல்லவேணமம்’ என
 பதை விளக்க “யாவஐஹி ஸாவிஐஹி ந ஐஐஹி” எனலும் மற்றொரு வ்யாஸ
 ஸூத்ரத்தை (2-3-30) உதாஹரிககிறார். ஸூத்ரத்தின் அர்த்தமாவது—“யயா மொ
 ஶ்ஶாஐஹி யாவஐஹி வ்யவஐஹி ஸாவிஐஹி ஶ்ஶாஐஹி மவாஐஹி ஶ்ஶாஐஹி
 வ்யவஐஹி நிரூஐஹி ஶ்ஶாஐஹி ஶ்ஶாஐஹி ஶ்ஶாஐஹி யாவஐஹி
 ஶ்ஶாஐஹி தயாவஐஹி ஶ்ஶாஐஹி யஐஐஹி வ்யவஐஹி ந ஶ்ஶாஐஹி”
 (பசுவினிடத்தில் பசுதன்மை என்பது பசு இருக்கும் வரையில் இருக்கின்றது, அந்தக்

ஸரீ யஜுரூபித்வா உஜுரூபித்வெவீக்ஷயி வஸூக்ஷ ப்ரதிவாடிநாநு
 வவதெஸு | சத. ஸதஜ்ஜூநாடிவடிநி ஸூயடி ஹிதஜூநாடி விபரிஷு
 லேவ ஸ்ரஹ ப்ரதிவாடியணி |

‘தத்யு’ உதி அயொரவி வடியொ: ஸூயடி ப்ரஹாணைந நிவிடி

களிலிருந்தும் இது நன்றாக ஏற்படுகின்றது. தவிரவும், ஜஞாநம் எனபது கேவலம்
 நாமம், அடபடி கேவலம் நாமமாக இருக்கும் அது ஒரு நாமீயையும் ஆசரீகனாமலே ஒரு
 வஸதுவை பரதிபாதிக்கின்றது எனபது அதுபநநமன்றே? ஆகையால் ‘ஸதயம்’ ‘ஜஞா
 நம்’ இவை முதலிய பதங்கள் தம் தமக்கு அர்த்தமாயுள்ள ஜஞாநம் முதலியவைகளுடன்
 கூடிய பரஹ்மததையே பரதிபாதிக்கின்றன

நிஷத வாக்யம் ஜஞாநதவ சருதிஸைக காட்டிலும் ஜஞாநருதவ ச்ருதி அதிக பலமுள
 னது எனபதற்கு இந்த வாக்யம் பரமானம். தவிரவும் ‘பரஹ்மததிறகுச சொல்லபபிம
 ஜஞாநருதவம் (அறிவை உடைதகாயிருக்கும் தன்மை) அவிதயா ஸம்பநநததரல ஏற்பட
 டது’ என்று அதவைதிகள் சொல்லும் வாததை சருதி விருத்தம் எனபதைக காணபிக்க
 “ஸூரஹாஸிகீ” எனனும் பதம் அடங்கியுள்ள இந்த ச்ருதி வாக்யம் இவலீ-ததில உதா
 ஹரிக்கப்படுகின்றது.

தத்யு உதி — நிரவிசேஷ வஸது ஸீதநீயைத தூஷிக்க ஆரம்பித்தது, ஸதஜ்
 ஜூநடிநகம் ஸ்ரஹ எனனும் வாக்யத்தில் ஸதயம் ஜஞாநம் இவை முதலிய பதங்கள்,
 தமது அர்த்தமாயுள்ள ஜஞாநம் முதலிய விசேஷணங்களுடன் கூடிய பரஹ்மததையே
 பரதிபாதிக்கின்றன வென்றும், எவலீத விசேஷணமும்றற பரஹ்மததை அவை பரதி
 பாதிக்கலிலை யென்றும் ஸநாபித்ததா. இப்பொழுது ‘தத்யு உவி’ எனனும் வாக்யத்தை
 எடுத்தனக் கொண்டு வேறொரு தூஷணம் சொல்லுகிரா. அநதத தூஷண மெனன
 வென்றால், இந்த வாக்யத்திற்கு அதவைதிகள் சொல்லுகிறபடி அர்த்தம் சொன்னால்,
 ‘தகீ’ ‘க்ஷு’ இந்த இரண்டு பதங்களுக்கும் எது முக்யமான அர்த்தமோ அநத அந
 தததிற்குப பரிதயாகம் ஏற்படும எனபதுதான. ‘தகீ’ என்னும் பதத்திற்கு ‘அது’ அதா
 வது ‘ஜகத காரண பூதமான பரஹ்மம்’ எனபது முக்யார்த்தம், ‘க்ஷு’ எனபதற்கு ‘நீ’
 அதாவது ‘ஜீவனுக்குள் அநதாயாமி ரூபமாய நிற்கும் பரஹ்மம்’ எனபது முக்யார்த
 கம். இந்த முக்யார்த்தங்களை துஜித்து லீட்டு, இந்த இரண்டு பதங்களும்
 கேவலம் பரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை மாதரம் குறிக்கின்றன வென்றும் அநத ஸவ
 ரூபத்திற்கே ஜக்யம் பரதிபாதிக்கப்படுகின்றது என்று மன்றே அதவைதிகள்
 லீவாரிக்கிராகள? தவிரவும், இரண்டு பதங்களும் ஸ்வரூபத்தை மாதரம் குறிக்கின்றன
 வென்று சொல்லும் பக்ததில், இரண்டு பதங்களுக்கும் பரவருத்தி நிமித்தம் ஒன்றாகவே

ஸௌஷ்ட வஸூ வூரூவொவஸூவ, த வரகூவ உவூயூ-2 வரிதூரமஸூ 1
 'வெணகெஜ் தாதூய-2 திபூயாஹ ஹகூணா ஷொஷ, வெரூயம் ஷெவடித்

தவிரவும், தேசூ எனனும் வாக்யத்தில் தகூ (அது) கூலூ (க்) இரத் இர
 ணடு பதங்களும் தம தம முக்கிய அாதத்ததைக் குறிக்காமல் சிவிசேஷமான வஸது
 வின ஸவரூபத்தை மாதூரம் குறிக்கின்றன' என்று சொல்லும் பகூசுதில், பதங்களின்
 முக்யமான அாதத்ததை தயஜிப்பதான தோஷம் பரஸங்கிக்ரம. 'இரணடும ஒன்று
 என்று சொல்வதே வாக்யத்தின் கருத்தானதால், முக்யாதத்ததை தயஜிப்பது எனனும்
 லகூண இவலிடத்தில் தோஷமாகாது. எப்படியானால், வெரூயம் ஷெவடித் (அந்

ஏற்படுகிறபடியால் ஸாமாநாதிகரணப் லகூணத்திற்கு ஹாஸ்யம் ஸம்பவிக்ரம. இவலிட த
 தில் இரத் இரணடு தோஷங்களையும் எடுத்துச் சொல்லி சிவிசேஷ வஸது விபூதியைத்
 தூஷிக்கிறார்,

உவூயூ-2வரிதூரம-—ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் முக்யாததம் என்று
 ஒன்று உண்டு. அந்த அாதத்ததிற்கும் அதைக் குறிக்கும் சபதத்திற்கும் உள்ள ஸம்பந
 தத்தை 'சுகதி' என்று சொல்வார்கள் இரத் முக்யாதத்ததிற்கு எடபொழுதாவது விரோ
 தம் வருமபோ விருந்தால் அந்த அாதத்ததை தயஜித்தது அந்த முக்யாததஸம்பத்தமான
 மற்றொரு அாதத்ததைச் சொல்வது கூடும். அப்படி எவலித் விரோதமும் வாராமலிருக்
 கும இடங்களில் முக்யாதத்ததை தயஜிப்பது தோஷமே ஆகும் 'மம்மாயாஹ் வொஷ
 (கங்கையில் இடைச்சேரி) எனனும் வாக்யத்தில் நதியில் இடைச்சேரி இருப்பது அஸங்கத்
 மானகயால் முக்யாததமான நதி என்பதற்கு விரோதம் ஸம்பவிக்ரம. அந்த விரோ
 தத்தைப் பரிஹாரம் செய்யும் பொருட்டுக் 'கங்கை' எனனும் பதத்திற்குள்ள நதி என
 னும் முக்யாதத்ததை தயஜித்தது, அந்த நதியுடன் ஸம்பநதப் படபருகும் கரையை
 அது போதிகின்றது என்று நாம் சொல்லுகிறோம். விரோதம் வாராமலிருந்தால் அந்த
 முக்யாதத்ததை விடுவது தோஷமேயாகும். பரகருத்ததில் முக்யாதத்ததிற்கு ஏவலித்
 விரோதமும் வரவில்லையாதலால், அதை தயஜிப்பது தோஷமே என்பது ஸூபாவ்யகர
 ருடைய தத்பாயம். இரத் முக்யாதத்ததின் பரிதயாகத்தை 'லகூண' என்று சொல்
 வார்கள்.

வெணகெஜ் தாதூய-2 திபூயா ஹ ஹகூணா ஷொஷ-—முக்யாதத்தத்
 திற்கு விரோதம் வாராமல் இருந்தால் லகூணை சொல்வது தோஷமே என
 பதை அதவைதிக்ரமும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், பரகருத்ததில்

உதீ வசீ ; யயா ஸொரயசித்யூத் ததுஸெந ஷெஸானூர காஹானூர ஸஃ
ஸயிவாரூஷஃ பூதீயதெ, உஹ் ஸஸெந ஹ ஸஹிஹிதஸெஸ வதஃ
ஶாநகாஹ ஸஃஸயீ, தயொ ஸாஶாநாயி காரணெஶுத ஷெகூஹ், தத்ரு
ஷெகஸூய யஃமவஶிரூஶெஸகாஹ ஸஃஸயிதயா பூதீநீ நஃ வடத

தத தேவதததனே இவன்) எனனுமீடததில் அது தோஷமா கவிலையோ. இதில்,
தசீ (அநத) எனனும சப்தததால மற்ரெரு ஸதலம மறரெரு காலம் இவைகளு
டன ஸமபநதம் பெறநிருககும் மதுஷயன குறிககப்படுகிறன; உஹ் (இநத) எனனும
சப்தததால ஸமீபததில் இருககும் ஸதலம ஶிகழும் காலம் இவைகளுடன ஸமபநதம்
பெறநிருககும் மதுஷயன குறிககப்படுகிறன, அநசச சப்ததகன இரணடுககும் ஸாமா
நாஶீகரணயம சொல்லபபடிருபததால் அமமதுஷயாகருக்கு ஐகயம குறிககப்படுகின
றது, ஆனூல், ஓரே காலததில் ஒருவனுக்கே வெவவேறு ஸதலங்களுடனும வெவவேறு
காலததூடனும ஸமபநதம் ஶோநதிரூபததாகச் சொல்வது அஸங்கதமாதலால், இரணடு

விரோதம் வருகின்றது என்பதே அவர்களுடைய அபீர்யாயம். எப்படி யெனில்.
'ஐகததககுக காரணமாக இருப்பது ஒரு நாமம், ஜீவனுக்கு அநதாயாமீயாக இருப
பது வேரெரு நாமம், மூதல் நாமததூடன கூடிய நாமி இரணடாவது நாமததூடன
கூடிய நாமீயே என்று, வெவவேறு விசேஷணங்களுடன கூடிய அநதத் நாமிகள
இரணடுககும் ஐகயம சொல்வது பொருநதாதனரே? நாமி ஓனரக இருநதபோதிலும்,
வெவவேறு நாமங்களுடன கூடியிருப்பதாக நாம அநத கரஹிககிறபடியால் அவை வெவ
வேரகவே தோனறவேணடும, ஆகையால் ஐகயம சொல்லும் தாதபாயததககு அது
விரோதிககும்' எனபது தரண அவர்களுடைய வாதம். 'ததூ ஶலி' எனனும வாகயம
ஐக்யமசொல்லதைததாதபாயமாகககொண்டிருககிறபடியால், அநதத தாதபாயததககு ஒத்த
வரும் அததததையே 'தசீ' 'கூஶ' எனனும பதங்ககுககு நாம்கொளளவேணடுமென
றும், எவலீத விசேஷணமும்நறிக்கே பரஹ்ம ஸவரூபததை மாதரம அவை குறிககின
றன வென்று சொல்வதே அபபிடி ஒத்தவரும் அதநமென்றும் அவர்கள் சொல்லுகி
றார்கள்.

ஸொரயஃ ஷெவஶதூ உதீ வசீ—அதற்கு தருஷ்டாநதமாக 'ஸொரயஃ
ஷெவஶதூ' எனனும வாகயததை அவர்கள் உதாஹரிககிறார்கள். 'அநதத தேவதத
தனே இவன்' என்று சொல்லும் இடததில் தேவதததனுடைய ஸவரூபததிற்கு மாதரம
ஐகயம சொல்லககூடுமே தவிர, 'பூவம ஒரு இடத்தில் காணபபட்டான' எனனும
விசேஷணததூடன் கூடிய தேவதததனுக்கும் 'இடபொழுது இவ்விடததில் காணபபடு
கின்றன' எனனும விசேஷணததூடன் கூடிய தேவதததனுக்கும் ஐகயம சொல்வது

உதி அயொராரி வடியொ: ஸ்ரூவலொத்ராவஸூராவநவரகூவ ஸ்ரூவ
வவ்யே தெகூலே ப்ரூகிவாடிதே' உதி தெ தெநததெவடி | வெராயம்
தெவடித் உதித்ரூவி ஠க்ஷணாமயொ ந விடிதே, விரொயாலாவாசி
வாகவ்யே ஹூத வதடிதாந சூயா அயலெம்பயொ ந விர—டி, தெயா

பதங்களும் அநதநதந தேச கால ஸம்பநதநதை தயஜிதது வீட்டு வஸதுவீன ஸவரூப
ததை மாதரம குறிககினறன வெனறம, அநத ஸவரூபத்திறகே ஐகபம சொலவபபிசு
னறதெனறம நாம கரஹிககவேணடும். அமமாதிரியே ததூலீ எனனும் வாகபத
திலும்' எனறு சொல்லலாமோ வெனனில், அது யுகதமன்று வெராயம் தெவடித்
(அநதத தேவதததனே இவன) எனனும் இடத்திலும் லக்ஷணை எனபதே இலலை, முகூராத
நககளுககு வீரோதம் லலாததால ஒரே வஸதுவுககுச் செனற காலம சிகபூகாலம் என
னும் பேதததைககொண்டி இரண்டு கரியைகளின ஸம்பநதம ஏறபடுவது வீருதந

ஸாதீயமீலலை. ஆகையால் 'அவன' 'இவன' எனனும் பதங்களுக்கு லக்ஷணை
சொல்லி, அவை தேவதததனுடைய ஸவரூபத்தை மாதரம குறிககின்றனவென்று
சொல்லவேண்டும். இப்படியே பாகருதத்திலும். இதுதான அவ்வதிக்களின 10.தா.

தெநததெவடி—இநத வாதத்திற்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகார பரிஹாரம் சொல்லுகிரூ.
தருஷ்டாநதத்திலும் லக்ஷணை சொல்ல வேண்டிய திலலை. எநத வீரோதம
வருமென்று அதிசங்கிக்கப்படுகிறதோ அது கால பேதததால பரிஹாரம அடையது வீடு
கிறது. ஒரே வஸதுவுககு இரண்டு தேச ஸம்பநதம காலபேதததால வீருதநம'காது
என்பது ஸபஷ்டம. அமமாதிரியே இரண்டு காலங்களின ஸம்பநதமும் வீருதநமாக
மாட்டாது. நாம வஸதுவுககு க்ஷணிகத தன்மையை ஒததுக கொள்ளவில்லை.
இநத க்ஷணத்தில் இருககும் வஸது அடுத்த க்ஷணத்தில் இலலை எனறு கொள்கை
கெண்டவாகளன்றே ஒரே வஸதுவுககு இரண்டு கால ஸம்பநதம வீருதநமென்று
சொல்லவாகள? நாம் ஒருவரும் அவ்வித கொள்கை கொண்டவரல்லா.

஠க்ஷணாமயொ ந விடிதே—லக்ஷணையின கந்தமும இலலை. அதாவது—
இரண்டு பதங்களுள் ஒன்றுககும் லக்ஷணை சொல்லவேண்டாம எனபது தாதபாயம்

சூயாஅய லெம்பயொ ந விர—டி—இரண்டு கரியைகளின ஸம்பநத
மும வீருதநமன்று கரியைகளின ஸம்பநதமாவது—ஸதலத்தில் இருபது ஒரு
கரியை, 'ஒரு வஸது பூவம ஒரு ஸதலத்தில் இருநது பிறகு மறறெரு
ஸதலத்தில் இருக்கின்றது' எனனும் இடத்தில், அநத வஸதுவுககு இரண்டு கரியைக

ஸ்ரீ ஹனொர் ஜீவானுய-ஶாலிதயா ஜீவாத்ஶ்வரீ விரா-ஶுலிதி ஶ்ருதீவாழிதஶ் !
யயா ஹுதயொரெவ ஹி அபொ ரெசக்ஷம் ஶாஶாநாயிகரணெஷ்யத ஶ்ருதீ
யதெ ; ததூரித்யாமெந ஶ்ரூரூவலாஶெக்ரூக்ஷம் ந ஶாஶாநாயிகர
ணெஷ்ய-ஶு : ஹிஷ ஶ்ருவ்ருதீ நிதித்யாநாஃ ஶஸூபநா ரெகஷிஷயெ-ஶ்ரு வ்ருதீ

திற்கே, அநத ப்ரஹமம் ஜீவஹுள அநதாயாமியாக இருப்பதால் ஜீவாத்மத தன்மை
சொல்வது விருத்தமன்று என நமமால் பரதிபாதிக்கப்படுகின்றது. ஶுளபடி. இருக்
கும் விசேஷணங்களுடன் கூடிய இரண்டு வஸதுக்களின் ஐகயத்தை ஶாமாநாநீகரண்
யம் குறிக்குமே தவிர, அநத விசேஷணங்களைடெல்லாம் தயஜிததுவிட்டு வஸ்து ஶ்வ
ரூபத்திற்கு மாத்ரம் ஐகயத்தைப் போதிப்பது ஶாமாநாநீகரணயத்தின் அாத்மமாகது.
ஶாமாநாநீகரணயத்தின் அாத்மத்தை அறிந்தவர்கள், வெவ்வேறான பரவருத்தி நிர்ந

என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கக்கூடும். சரீர சரீரிபரிவததாலே அதை முக்யாத்மமாகக்
கொள்ளலாமென்பது அதற்கு ஶமாநாமம். இநத முக்யாத்மத்திற்கு எவலித விரோதமும்
இல்லை. ஐகதகாரணபூதமான பரஹ்மத்திற்கும் ஜீவஹுகும் ஐகயம் சொல்வதன் தாத
பாயமும் இதுவே. இநத அாத்மத்தைத்தான 'ஜீவானுய-ஶாலிதயா ஜீவாத்ஶ்வ
ரீ விரா-ஶு' என்பதால் ஶ்ரீ பாஷ்யகரார இவலிடத்தில் வளக்கி யிருக்கிறார்.

யயா ஹுதயொரெவ ஹி—தவிரவும், 'தசு' 'சவ' இநத இரண்டு
பதங்களாலும் கேவலம் பரஹம் ஶவரூபம் மாத்ரம் கரஹிக்கப்படுவதாக நாம் சொன்னால்,
இரண்டுமே பாயய பதங்கள் ஆகிவிடுமென்றே? அப்பொழுது, அவைகளால் குறிக்கப்படும்
ஒரே வஸதுவுக்கு ஐகயம் சொல்வது என்பது வ்யாத்மே ஐகயம் சொல்வது எப்
பொழுது ஶங்கதமாகுமென்றால், ஒரு வஸதுவுக்கு விசேஷணாச்சத்தில் பேதம் ஏறட்டு
அநதப் பேதத்தைக்கொண்டு வஸதுவும் பிரநமோ என்று சங்கை ஏறப்பட்டுப்பொழுது
விசேஷணமசத்தில் பேதம் இருநதபோதிலும் விசேஷயத்தில் எவலித பேதமும் இல்லை
யென்று ஐகயம் சொல்வதுதான் பொருநதம். அதாவது—வேறுபட்டிருக்கும் பர
வருத்தி நிர்நதங்களை தயஜிததுவிட்டு ஐகயம் சொல்ல யதநிப்பது வீண என்று
சொன்னதாயிற்று. இதைத் தான ஶாமாநாநீகரணய லக்ஷண ஹாரி ரூபமான
தேஷ மென்று இவலிடத்தில் சொல்லுகிறார் 'யயாஹுதயொ' என்ப
தற்கு எநத விசேஷணங்களுடன் கூடிய' என்பது பொருள். 'ததூரித்யா
மெந' என்பதற்கு 'அநத விசேஷணங்களைப் பரிதயஜிதது' என்பது அாத்மம்.
பரவருத்திலும், விசேஷயம் கிற பரஹ்மத்திற்கு, ஐகதகாரணமாயிருப்பது ஒரு விசேஷ
ணம் ஜீவாநதாயாமியாயிருப்பது மறறொரு விசேஷணம். இநத விசேஷணங்கள் இரண்

ஹாரிநாயகரணோதி ஹி தகிஷ: | தயர ஹுதயொரெ வெக்யம் வஃ
வாழி தலஹாலி: |

உவக்ரூபி விரொய்ய—வ வஃஹார வாசுதீ தாத்யடி நிஸ்யஸூ த

தவகீளயுடைய சப்தங்களுக்கன்றே ஒரே வஸதுவைக குறிகளும்பொழுது ஸ மாநாதீ
கரணயத்தைச் சொல்லுகிறார்களா? அப்படிப்பட்ட ஸாமாநாதீகரணயமே நமமால் இவ
விடத்தில் ப்ரதிபாதம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

உவக்ரூபி.....புரூபண:—தவிரவும், ஆரம்பத்தில் சொல்லப்பட்டிருள்ள
ஆரத்தத்திற்கு விருத்தமாக, முடிவில் வரும் வாச்யங்களுக்குத் தாதபாய நிச்சயம் செய
வது பொருந்தாது ஆரம்பத்தில், “தலெஷிஷ்த வபஹுஸ்யோ” [அது ஸங்கலபித்

மெ வெவவேறே ‘அப்படி வெவவேறான விசேஷணங்களுடன் கூடியிருக்கும் பரஹ்
மம் ஒன்றே’ எனனும் ஐக்யமே இவவிடத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இப்படிச் சொல்லவது
த”ன ஸாமாநாதீகரணயத்தின் லக்ஷணத்திற்குப் பொருந்தும் எனபது கருத்தது

விஹ்யவ்யுத்தி நிதிதூநாடி—இந்த வாக்யம் ஸாம் ந தீகரணயத்தின் லக்ஷ
ணத்தைச் சொல்கின்றது. ஒரு சப்தம் ஒரு வஸதுவைக குறிகின்றது என்
பது அந்தச் சப்தத்திற்கு ‘பாவருத்தி’ என்று சொல்லப்படும். அப்படிக்க குறிப்
பதற்கு இந்ரச சப்தத்தகர சொல்லப்படும் அந்த வஸதுவின அஸாதாரண தாம்ம
காரணம், அது ‘பாவருத்தி நிமித்தம்’ என்று சொல்லப்படும் அந்தக் காரணங்கள்,
வெவவேறாக இருந்தால் அந்தச் சப்தங்களை ‘பிரநபாவருத்தி நிமித்தங்கள்’ என்று சொல்
ப்படும். அப்படிப்பட்ட இரண்டு சப்தங்கள் ஒரே பொருளை அங்காவித்தது நின்றால்
அப்பொழுது அந்தச் சப்தங்களுக்கு ஸாமாநாதீகரணயம் ஏற்படும் எனபது லக்ஷணவாக
யத்தின் ஆரத்தம். ‘நீரொ வ்யடி’ எனனும் இடத்தில் ‘நீ’ எனனும் சப்தத்திற்கு
நீலரூபம் பாவருத்தி நிமித்தம்; ‘வ்யடி’ எனனும் சப்தத்திற்கு கடதவம் பாவருத்தி
நிமித்தம். இந்த நிமித்தங்கள் இரண்டும் பிரநங்களை; அப்படியே பிரநங்களான பாவருத்தி
நிமித்தங்களுடன் அந்தச் சப்தங்கள் இரண்டும் ‘குடம்’ எனனும் ஒரே பொருளைக்
குறித்துக்கொண்டு நிற்கிறபடியால், அந்தச் சப்தங்களுக்கு ஸாமாநாதீகரணயம் சொல்
லப்படுகின்றது; இரமாதிரியே ‘ததூடி’ எனனும் இடத்திலும்.

உவக்ரூபி—இது வரையில் ஸாமாநாதீகரணய லக்ஷணத்தின் ஹாரி ஸம்பவிக
கின்றது எனனும் தூஷணம் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது, மற்றொரு தூஷணத்தை
ஸங்க்ரஹமாக பரஸதாவிககிரா. அது என்னவென்றால் ‘இந்த ஸத் விதயை, உபகா
மத்தில், பரஹ்மத்தை ஸதய ஸங்கலபதவம் முதலிய விசேஷணங்களுடன் கூடியது
என்று பரஸதாவித்தது விட்டு, உபஸஹாரத்தில் அந்த பரஹ்மம் அவிதயைக்கு ஆசரய
மாகிறது என்று சொல்லுகிறது என்று விவரணம் செய்தால் அது முன் பின் விரோத
மாகுமே’ எனபது தான்.

வ்யுத்தே | உவசுரே ஹி “ தடுஷீக்த வஹ—ஸூரீ” உத்யாதிநா
ஸூத்யஸூக்ஷ்மம் ஜதஷீக காரணக்ஷ உவசுரீக்த; தநீரொயி அ ஸுவி
ஶ்யாஸூயக்ஷாதி ஸூஹண: |

ஸுவி அ ஶ்ய—ஶூஷீ ததூஸூத—விஸூஷ ஶூயாஸூயக்ஷாத வடி

தது ‘நான பஹுவாகக கடவேன’ என்று] முதலான வாக்யங்களால் பரஹமத்திறகு
ஸத்ய ஸங்கஸ்பததனமையும ஜகத முழுவதற்கும் ஒரே காரணமாக இருக்கும் தனமை
யும் சொல்லப்படாதிருக்கின்றன. ‘பரஹமம் அவிதயைககு ஆச்யமாக இருக்கின்றது’
இத்யா தியாகச் சொல்லவதெல்லாம் அதற்கு விருத்தமன்றே ?

ஸுவி அ..... ..வாகூஸூஷீ—மேலும், ‘எவ்வித விசேஷமும் இல்லாமல்
ஒரு வஸது உண்டு’ என்று சொல்லவதற்குச் சபதம் பரமாரணமாகமாட்டாது ஏனென

தடுஷீக்த— அந்த பரஹ்மம் ஸங்கஸ்பித்தது, இதனால் அதன் ஸத்யஸங்கஸ
பதவம் வெளியீட்ப்படுகின்றது. வஹ—ஸூரீ—பஹுவாகக கடவேன. இதனால் ஜக
தேக காரணதவம் சொல்லப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட பரஹமம் நிர்விசேஷ சிநமாத்ர
மாக இருந்துகொண்டு ஸதஸதநிவாசயையான அநாதயவீதயையால் மறைக்கப்பட்ட ஸவ
ஸூபததை உடையதாய பரமீததுத தன்னிடத்தில் நானாதவததைப் பார்க்கின்றது என்று
சொல்லவது பொருநதுமோ? பொருநதாதாகைபால் அப்படி அநாதம் சொல்லவது பிசகு
என்பது தான பரகருத தூஷணம்.

ஆஹதய, நிர்விசேஷ ஸஸது விததிக்கு நாலு தூஷணங்கள் சொல்லப்பட
டன.—(1) பரகருததைப் பரமாரிக்கும் ‘தத’ எனமும் சபதததால் அறியப்படும்
குண கணங்கள் பாதிக்கப் படுகின்றன, (2) இரண்டு பதங்களுக்கும் லக்ஷணை சொல்லும்
தூஷணம், (3) ஸாமாநாதிக்காரணய லக்ஷணத்தின் ஹாநி, (4) உபகரம் விரோதம்.

ஸுவி அ—இனி நிர்விசேஷமாக ஒரு வஸது உண்டு என்பதற்கு ப்ரமாரணம்
இல்லை என்பது நிர்ஸூபிக்கப்படுகின்றது பரமாரணங்களுள் பரதயக்ஷமும் சப்தமும் பரநா
நங்கள். அதவைதிகள், நிர்விசேஷ ஸஸது விததிக்கு பரமாரணத்தை நிர்ஸூபிப்பதில்,
பரதயக்ஷ பரமாரணத்தைக் காட்டிலும் சபத பரமாரணத்திற்கு பரமாரணம் சொல்லுகிறா
கள். அந்தக் காரணத்தினால், அந்தச் சபத பரமாரணத்தை ஸூபரஷ்யகாரா இவ்விடத்தில்
முத்யமாக பாஸதாலிசுகிறா தவிரவும், சபத பரமாரணம் பரஹமத்தை ஸவிசேஷமாகவே
அதிசயததுடன் போதிக்கின்றது என்பது ஸூபரஷ்யகாரருடைய திருவுள்ளம்.

இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் நிர்ஸூபணம் பின்வருமாறு காணப்படுகின்றது —
சபதம் என்பது பதஸூபமாகவும் வாக்யஸூபமாகவும் பரவருத்திக்கின்றது. பததவம் என
பது பரகருதி (பகுதி) பரதயம் (விருதி) இவைகளின் சோககையால் ஏற்படுகின்றது.
பரகருதி பரதயங்களுக்கு அநாதநீபேதம் உண்டாகையால், அவைகளின் யோகததால்

வாக்யே ஸ்ரீரூபவதா ஹஸ்யவ்ரூபாண ஹாவவஸ்யே ஸஸ்யஸ்யே நிவிடிஸெஷ வஹூ-
 ஸொயநா வஸ்யே-ஹ ஹ நிவிடிஸெஷ வஹூ-நி ஸஸ்ய: வ்ரூபாணா! நிவிடி-
 ஸெஷ உத்யாஜிஸஸ்யாவ-ஹ கெநநி சிஸெஷெண விஸிஷ்யதயா சவமதஸ்யே

ஸ்ரீ, சப்தம் எனபது பதம் வாக்யம் இவைகளின் ஸவரூபத்தால் பரமாணம் பெற்றதா
 கின்றது, பதங்களின் ஸவரூபம் (பாகருதி பரதயங்களின் வழியாக) வெவவேறு அாத
 தங்களைப் போதிப்பதால் ஏற்படுகின்றது, வாக்யங்களின் ஸவரூபமும் அப்படிப்பட்ட
 அநேக பதங்களின் அாததங்களை ஒன்று சேரும் விசேஷத்தைப் போதிப்பதால் ஏற்படு
 கின்றது இப்படிப்பட்ட பதவாக்ய ஸவரூபத்தால் பரமாணம் பெற்றுள்ள சப்தம் எவ
 வித்தத்திலும் நிர்விசேஷமான வஸதுவைப் போதிக்கமாட்டாதாகையால் நிர்விசேஷ வஸ
 துவை ஸாதிப்பதற்குச் சப்தம் பரமாணமாகுமென்று சொல்வது ஸாந்யமிஸலை 'நிர்விசே
 ஷம்' எனபது முதலான சப்தங்களோ வெனஸ்ரீ, 'சிறகில விசேஷங்களுடன் கூடின்

ஏற்படும் பதம் விசேஷங்களுடன் கூடிய அாதத்தையே பரதிபாதிக்கவேண்டும் இவ
 வாறு பதங்களே ஸவிசேஷ பாகங்களால், அமமாதிரியான பதங்களின் கூட்டமாகிற
 வாக்யத்திற்கு ஸவிசேஷபாதம் உண்டு எனபதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ ?
 ஆகையால் பத வாக்ய ரூபமாயுள்ள சப்தம் நிர்விசேஷ வஸதுவை ஸாதிப்பதில் ப்ர
 மாணமாகமாட்டது, பாத்யுத, ஸவிசேஷ வஸதுவையே ஸாதிசயமாக ஸாதிக்கும்.

ஈடி-ஹெஷ்யே-ஹ ம-ஹிஸெஷ ஸொயநாக்யுத வடிவாக்யே ஸ்ரீரூப
 வதாஹஸ்ய வ்ரூபாண ஹாவவஸ்யே-இதைப் பின் வருமாறு பிரிக்கவேண்டும். - 'ஈடி-ஹ
 ஹெஷெஸொயநாக்யுத வடிவாக்யே ஸ்ரீரூபவதா ஹஸ்யவ்ரூபாண ஹாவவஸ்யே' - அாதந்
 துபத போநுநத்தால் ஏற்படுவது பதஸவரூபம், அநத அாதந் ஸமஸாகக விசேஷ போந்
 நத்தால் ஏற்படுவது வாக்ய ஸவரூபம், அமமாதிரியான பத வாக்ய ரூபங்களாலேயே
 சப்தத்திற்குப் போநுக்கவம் ஏற்படுகின்றது 'வ்ரூபாணஹாவ' எனபதற்குப் போநுக்க
 வம் எனபது பொருள்

ஸவிசேஷம் நிர்விசேஷம் எனபவைகளிலுள்ள விசேஷசப்தத்தின் அாதத்தைக் இவ்
 விடத்தில் சற்று விசாரித்தால் நிர்விசேஷமான வஸது பரமாணகூடியமெனபது விளங்கும்.
 'வெணமையான வஸதம்' எனபதில் 'வெணமை' எனபது நாமம், 'வஸதம்' எனபது
 நாமம். இவ்விடத்தில் 'வெணமை' எனபது கறுப்பு வஸதத்திலிருந்து இநத வஸதர்
 தனத வயாவருத்திக்கிற-டியால், அது வயாவாதகம் ஆகின்றது. அதாவது அது ஒரு
 விசேஷம் என்று சொன்னது ஆயிற்று. நாமத்தால் நாமம் ஸவிசேஷமாவதற்கு
 இது உதாஹரணம். நாமியால் நாமமும் ஸவிசேஷமாகும். 'வஸதம்' எனனும்
 நாமம், தனனை ஆசரயித்திருக்கும் 'வெணமை' எனனும் நாமத்தை மற்றொரு
 பொருளாகிற காங்கதம் முதலானவற்றை ஆசரயித்திருக்கும் வெணமையிலிருந்து வயா
 வருத திக்கிறபடியால், அநதத் நாமமும் வயாவாதகமாக (அதாவது, விசேஷமாக) ஆகின்

வஸு-உதொ வஸுணுராவமத விஸெஷ நிஷெயகதயா ஸொயகா, உத
ராயா தெஷாஹ நவஸொயகஸு வ, ப்ரகூநி ப்ரத்யரூபெண வடி

தாகத தெனபடும ஒரு வஸ்துவககு மறறெரு வஸதுவில தெனபடும் வேறுவிசேஷந
கன இலில' எனபதை மாதரம போதீக்கினறன. இல்லாவிடில அவைகளுககு போதிக
கும் தனமையே ஸமபலியாமற் போயவீடும, ஏனெனரூல ஸமஸத பதககளுககும பர
கருதி (பகுதி) பரதயயம (விகுதி) இவைகளின் வழியாக அநேக விசேஷங்களைத் தோற்ற
வீககும் தனமை ஸமபலீக்கினறதனரே? ஸமஸத வாக்யங்களுககும அநேக பதந

ந்து, இவலீதம் நாமததால நாமி ஸவிசேஷமாகவும், நாமியால நாமமும் ஸவிசேஷமா
கவும் இருக்கினறன ஒவ்வொரு பதாரதந்மும் மறறெனறுககுத நாமமாகவாவது நாமி
யாகவாவது இருக்கவேண்டுமாதலால, ஸவிசேஷமாக அல்லாத வஸது (அதாவது—நிர்
விசேஷமாக இருககும வஸது) பரமான சூகயமே சூகயமனரே?

நிவிஷெஷாஹ உத்யாஹி பரஸ்யாஹ—'நிர்விசேஷமாக ஒரு வஸது உணரீ
என்பதற்குச் சபதம பரமாணமாக மாட்டாது என்று சொல்லக்கூடுமோ? 'நிர்விசேஷம்'
எனனும் சப்தமே அதற்கு பரமாணமாகாதோ?' எனனில, அது பரமாணமாக மாட்
டாது எனகிரூா. 'நிர்விசேஷம்' எனபதற்குச் 'சிற்சில விசேஷங்களைற்ற' என்று
பொருள கொளவதே நயாயத்திறகு ஒத்ததாகும். ஏனெனரூல, 'நிர்விசேஷம்' என்
னும் சபதம ஒரு பரதயயத்துடன் கூடியதாகவும் மறறெரு பதத்துடன் சேருதுமனரே
அாதத்ததைப் போதிப்பிக்கினறது? ஆகையால, அந்த பரதயயம அந்த மறறெரு பதத்
துடன் சேர்க்கை இவைகளால ஏறபடும விசேஷங்களுடன் கூடியதாகவே அதன போத
நம் இருக்கவேண்டுமே தவிர, 'எவலீத விசேஷமும் அறறது' என்பது அதன போதந
மாக மாட்டாது. ஆகையால, 'நிர்விசேஷம்' முதலிய சபதங்களை சிற்சில விசேஷங்களை
மாதரம நிஷேதீக்கினறன, ஸகல விசேஷங்களையும் நிஷேதீக்கமாட்டா எனறே
நாம க்ரஹீக்கவேண்டுமே தவிரவும், கீழ்ச சொல்லியபடி நாமம் நாமி எல்லாம்
வ்யாவாதகமாகக் கூடுமொகையால், நிர்விசேஷ சபதம ஸமஸத விசேஷ நிஷேத
பரம என்று சொல்லும் பக்ததில, நாமியாக இருககும பரஹமமும் நிஷித்த
மாகிவிடுமனரே? [அதாவது—நிர்விசேஷம் எனபது ஸமஸத விசேஷந
களையும் நிஷேதீக்கினறது எனரூல, ஸமஸத வ்யாவாதகங்களையும் நிஷேதீக்கி
னறது என்று சொன்னதாயிற்று. பரஹமமும் தனனைத் தவிராதத் மற்றவைகளைக்
குறித்து வ்யாவாதக மாகையால் அதுவும் நிஷேதீக்கப்படடதாகிவிடும.]

உதராயா தெஷாஹவ ஸொயகஸுவெவ—நிர்விசேஷம் எனனும் சப்தத்
திற்கும் அதைப் போன்ற மறறைச் சபதங்களுககும கீழ்ச சொல்லியபடி சிற்சில விசேஷ
நிஷேத்பரமாக அாதநம் செய்யாமல், 'எவலீத விசேஷமும்ற்ற' என்று அாதநம் செய்யும்
பக்ததில், அவை ஒன்றையும் போதீக்காமலே நினறுவிடுமபடி ஸமபலீககும்,
ஏனெனரூல, பரகருதி பரதயயங்களுடன் கூடிய பதங்களுக்கு அவைகளின்

வெவ்வேறு தெருவிடவெவ்வேறு மலிந்தகவாசு, சுடுகை வடிவம்-உ லெவ்வெவ்வேறு
 வெவ்வேறுவா வாகுவிவாசு வாகுவிவாசு |

சுய வஸ்து, பரமாத்மாவின் நினைவு-உபேசுவாசு வஸ்து-உபேசுவாசு
 பரமாத்மாவின் நினைவு-உபேசுவாசு, வஸ்து-உபேசுவாசு வஸ்து-உபேசுவாசு ;
 வஸ்து-உபேசுவாசு வஸ்து-உபேசுவாசு வஸ்து-உபேசுவாசு வஸ்து-உபேசுவாசு ;

களின் அத்தன்களுடைய சோகையின் வழிபாகவே போதிகளும் தன்மை ஸம்பவிகளின் த
 தனறே ?

சுய வஸ்து.....உபேசுவாசு—'நிர்வசேஷமான ஒரு ஸம்பவம் பரமாத்மாவின்
 வஸ்து உண்டி எனப்பதற்குச் சபதம் பரமாத்மாவின் நான்கள சொல்லவிலை, ஏனென
 றால், ஸம்பவமாகவே பரமாத்மாவின் ஒரு வஸ்துவுக்கு எவ்வித பரமாத்மாவும் அநபேக்ஷிதம்.
 ஸகல சபதங்களும், நிர்வசேஷிக்கப்படும் வஸ்துவின் மீது தங்களை ஆரோபிக்கப்படுகின்ற
 ஜ்ஞாதருதவம் முதலான நிர்வசேஷங்களெல்லாவற்றையும் விலக்குகின்றன, ஸகலமான

அத்தந் பெதததால் ஏற்படும் நிர்வசேஷங்களைப் போதிகளால் இருப்பது ஸாந்ய
 மிலையன்றே ?

வடிவெவ்வேறு—பதமே அநேக நிர்வசேஷ காப்பிதமாக இருந்தால், அநதப் பதங்க
 ளின் ஸகலத்ததால் உண்டாகும் வாக்யம் நிர்வசேஷ காப்பிதமாக இருக்கும் எனப்பதே
 சொல்லவும் வேண்டுமோ? எனப்பதுதான் 'வஸவ' எனனும் அவநாரணத்தின் கருத்து

சுய வஸ்து—இவ்வாறு நிர்வசேஷ வஸ்துவுக்கு நிர்வசேஷமானததை நிர்வ
 பிதது விட்டு, 'ஸம்பவம் பரமாத்மாவின் வஸ்துவுக்கு பரமாத்மாவின் எனப்பதே அநபேக்ஷித
 மன்றே? அநதக் காரணத்தால் கீழ்ச் செய்யப்படுகின்ற நிர்வசேஷம் வயாததும்' என்று
 சங்குகிறார். இவ்விடத்தில் பூரவபக்ஷி சொல்லவதாவது—'பரமாத்மாவின் எனப்பது ஸம்பவ
 வஸ்துவான வஸ்து, ஆகையால், அதை ஸாநீகக் பரமாத்மாவின் வேண்டுவதிலை
 அபபடிச் சொன்னால் பரமாத்மாவை ஸாநீகமும் வேதாரத சாஸ்தரம் வயாததமாகி
 விடுமோ வென்னில், அது வயாததமாகாது. ஏனென்றால், வேதாரத சபதங்களெல்லாம்,
 அநத பரமாத்மாவின் நிர்வசேஷிக்கப்படும் நிர்வசேஷங்களை நிர்வசேஷிக்கப்படும் பரமாத்மாவின்
 ஜ்ஞாதருதவம் முதலான நிர்வசேஷங்களெல்லாம் நிர்வசேஷிக்கப்படும் போயவிடால், கேவலம் நிர்வசேஷமாகவும் ஸம்பவம்
 பரமாத்மாவின் பரமாத்மாவின் எனப்பது பரமாத்மாவின் எனப்பது பரமாத்மாவின் எனப்பது
 தான்.

நீரவழிநெடு , ஸ்ரீவெ-ஷ- விஸ்ரெஷெஷ- நீவ்ருதேஷ- வவ-லா-கு- உந
வஜ்ஜிநம் ஸ்ரீய-பு-காஸம் ஸ்ரீத வனவாவதிஷ்டே' உதி | நெதநெவடி |
கெந ஸ்ரெஷ-த தத-வ- நிஜி-ஸ-த தத-தா விஸ்ரெஷா நீரவழிநெடு ? ஜ்ஜ

விசேஷங்களும் இமமாதிரி நிவருத்திப்பிக்கப்படடுப் போயலிட்டால, கேவலம் ஒரு
வஸது மாதரம் 'எவலித விசேஷங்களாலும் குறிகப்பட்டாமலும் ஸவயம் பரகாசமாகவும்
மஃறை எவலித பரமாணததையும் சாரநதிராமலும் நிறகுமனரே?' என்று சொல்ல
லாமோ வெனணில, அதுவும் அப்படியனறு. ஒரு வஸதுவிலிருந்து விசேஷங்களை
விலக்கவேண்டுமானால், அந்த வஸதுவை ஒரு சபதததால் நிராததேசித்தே அவவிசேஷங்
களை விலக்கவேண்டுமன்றே? பரகருத்ததில் பரஹமமாகிற வஸதுவை என்ன சபதத
தால் நிராததேசித்து அதிலுள்ள விசேஷங்களை விலக்குகிறீர்கள்? கேவலம் ஜ்ஜபதி

‘தஜ-வராம விஸ்ரெஷா’—என்பதற்கு அதில ஆரோபிக்கப்படும் விசேஷங்
கள் என்பது பொருள்.

‘சுநவஜ்ஜிநடி’—எவலித அவச்சேதகமும் இல்லாமல், அதாவது—நிர்
விசேஷமாய்.

நெதநெவடி—இது முதல, சீழக கூறப்பட்டிளை பூவபக்ஷததிற்கு ஸமாநா
நம் சொல்லப்படுகிறது ஸமாநாநமாவது—வேதார்த்த சபதங்களெல்லாம் பரஹ்மத்தின்
மீது ஆரோபிக்கப்படும் விசேஷங்களை நிரவரிக்ருமபொழுது, பரஹ்மத்தை ஒரு சபதத
தால் நிராததேசித்தே விசேஷங்களை நிரவரிக்ருமபெணடும. அபட்டி நிராததேசிக்காமல்
ஸாமாநயமாக விசேஷங்களை நிரவரிக்ரு பரவருத்தித்தால், பரஹ்மமும் கீழில் உபபாதித
திருக்கிறபடி ஒரு விசேஷமாகிற-டியால், அதுவும் நிரவரிதமாகிவிடும. அது அநிஷ
டம். ‘ஒரு சபதததால் நிராததேசித்தே, விசேஷங்களை நிரவரிக்கப்படுகின்றன’ என்று
சொல்லும் பக்ஷத்தில், எந்தச் சபதததைக் கொண்டு பரஹ்மம் நிராததேசிக்கப் படுகின்ற
தோ, அந்தச் சபதததால் சொல்லப்படும் விசேஷங்களை அநிஷிதந்வுகளாகவே நிறகும.
ஆகையால் பரஹ்மத்தை எவலித விசேஷமு மறறது என்று சொல்ல ஸநயப் ப-மாட
டாது. தவிரவும், பரஹ்மத்திற்கு ஸவயம் பரகாசத்தன்மையும், அது ஸவிசேஷமாக இருப்
பதினாலேயே ஏற்பட வேண்டுமென எந்த வஸதுவானது தனது பரகாசத்தால் தன்னைத் தவிர
தத மறறை வஸதுக்களுக்கும் வயவஹார யோக்யதையைக் கொடுக்கின்றதோ அது ஸ்வ
யம் பரகாசம் என்று சொல்லப்படும். அபட்டி மறறை வஸதுக்களுடைய வயவஹாரத்
திற்கு நேறுதுவாயுள்ள ஸவயம் பரகாசத் தன்மைஊய உடைய பொருள் விசேஷங்களு
டன் கூடியதாகவே இருத்தல் வேண்டுமன்றே? ஆகையால், நிரவிசேஷத் தன்மைக்கு
ஸவயம் பரகாசதவம் உபபநமமாக மாட்டாது. ஸவிசேஷத்தன்மைக்கே அது உபபந
மாகும் ; இதுதான் ஸமாநாநம்.

வீராத்ர ஸடுஸூந உதி லெஹ ; லெராவீ ஸ விடுஸஷடுவ வஸவடு
 வடுத, ப்ருகூதி ப்ருத்யபரூடுவண விடுஸஷ மலி-தகூகாஃ ! “ ஜூ
 சவ ஸெபாயடுந ” உதி ஸகஷ-கூ: ஸகதூ-கூ: க்ரியாவிடுஸஷ: க்ரியா
 னார வஜாவதூ-கூ ஸஹாவ விடுஸஷபூ ப்ருகூத்யா சவமஜேடுத ; ப்ருத்யே
 யெந மூ-மஸூ-வஜாடிய: | ஸூத: ஸீஜாவடுவஜேத த்ஹாவவிடுஸஷ விர
 வு

(ஜனூரம்) எனனும் சபத்ததால அதை நிராததேசிக்கிரேம என்று சொன்னால், அநதச்
 சபதமும் (கீழ்ச்சொல்லியபடி) தனது ப்ரகருதி பரதயயம் இவைகளின் வழியாக விசே
 ஷண்களைத் தோற்றுவிக்கிறபடியால் விசேஷத்தடன் கூடிய வஸதுவை அவலம்
 பித்தே நிறமும் ‘ஜூபதி’ எனனும் பதம் ‘ஜூ’ எனனும் நூதுவிலிருந்து நிஷ்பந்
 தம், அநதத நூதுவுக்குப் போதிப்பது எனபது பொருள் ஆகையால், அதன் ப்ரகருதி
 (பகுதி) யினுடைய அநததததின் வழியாக, ஒரு காததாவுடன் கூடியதும் ஒரு காமா
 வுடன் கூடியதுமான ஒரு கரியா விசேஷமும் வேறொரு கரியையை வ்யாவ்ருத்

ஜூவிராத்ர ஸடுஸூந—பாஹம் அநேக சபதங்களால் நிராததேசிக்கப்பட்
 டிருக்கின்றது. அவைகளுள் ஒன்றான ‘ஜூபதி’ (அதாவது—ஜனூரம்) எனனும் சப்
 தத்தை எடுத்ததுக்கொண்டு இவ்விடத்தில் விஷயம் உபாதம் செய்யப்படுகின்றது.
 இநதச சப்தத்தின் பாகருதி (அதாவது—பகுதி)க்கு சவஸெபாயடுந ‘அறிகிறது’
 எனபது பொருள் ஆகும். அநத அறிகிறது எனபதானது ஒரு காததாவை
 யும் காமாவையும் தழுவி நிற்கும் ஒரு கரியா விசேஷத்தை அறிவிக்கின்றது.
 தவிரவும், வேறொரு கரியையிலிருந்து வ்யாவருத்திப்பிக்கும் ஸவபாவ விசேஷத்
 தையும் அது உடையது. ஆகையால் ப்ரகருதி ஸம்பநதப்பட்ட வரையில் அநதச
 சப்தத்தால் நிராததேசிக்கப்படும் வஸது, ஸவிசேஷமாகவே இருக்கவேண்டும் எனபது
 நிச்சிதம். இயமாதிரியே பரதயயம் ஸம்பநதப்பட்ட வரையிலும், ப்ரதயயம் (அதாவது
 விருதி) லிங்கத்தையும் குறிக்கும், ஒருமை பன்மை எனபதையும் குறிக்கும். அவை
 களும் விசேஷங்களே.

ப்ருத்யேயெந மூ-ம ஸூ-வஜாடிய:—‘ஜூபதி’ எனபது ஒரு ஜடமான கரியை
 யைக்குறிக்ிறபடியால், அதனுடன் சேர்க்கப்படும் பரதயயம் எவவிதம் லிங்கத்தைப் போதிப்
 பிக்கும்? என்று ஒரு சங்கை ஜறிகக்க கூடும். உண்மையாகவே ஜடமான கரியைக்கு
 லிங்கம் சொல்வது ஒவ்வாது. ஆனால் இவ்விடத்தில் எடுத்ததுக கொள்ளப்பட்டிருக்கும்
 ‘ஜூபதி’ எனனும் சப்தம் போல், ‘தேவன்’ ‘சர்வன்’ ‘புருஷோத்தமன்’ இதயாதியான
 சபதங்களும் பரஹ்மத்தை நிராததேசிக்கும் சபதங்களாக எடுத்ததுக கொள்ளத் தருநத்தை
 யாதலால், ‘பரதயயம் லிங்கத்தைப் போதிக்கின்றது’ என்று சொல்வது அதுபநநமாக
 மாட்டாது.

ஸூத: ஸீஜாவவி — ஸவதஸவீததீயைச சொல்லும் விஷயத்திலும்,

ஹே லிஜீரோவ ந ஸ்ரீகீ ! சுந்யஸாயந ஸ்ரீஹாவதயா ஹி ஜ்ஞெவ
ஸத: லிஜீர-அஜ்தெ !

சுவி அ ஸ்ரஹஸ்யரூபம் சுதூக்ஷம் ஸ்வ-ஹாஸ்ய ஜெவ ப்ரகாஸதெ
அசு, ந தவ்ஜீஹந்ய யஜ்ஜாய்யாஸ: ஸம்ஹவதீ ! ந ஹி ரஜ்-ஸ்யரூ
ஹெவஹாவஹாதெ ஸ்வ-ஹாஸ்ய ரய்யஸ்யஜ்தெ ! சுத ஹவ ஹி ஹவஜீ

திக்ரம ஸவபாவ விசேஷமும் அதனை போதீககப்படுகின்றது; அதன் பரதயததை (விசுதியை)சு கொண்டு அதன் விவகமும் அதன் ஒருமை பன்மை பேதங்களும் குறிக் கப்படுகின்றன. ஸவயம் பரகாசதவ ஹிதநீயும் கீழ்சு சொல்லப்பட்டுள்ள ஸவபாவ விசே ஷமினறிககு ஏற்படமாட்டாது, ஏனென்றால், 'ஜ்ஞப்தி'ககு ஸவதஸஹிதநீ சுணபது மற்ரெரு பொருளுககு ஸாந்நமாக இருககும் ஸவபாவததால் ஏற்படுகின்றதன்றே?

ஸ்ரஹஸ்யரூபம்.....வஹுஸிபி:—தவிரவும், பரஹம ஸவரூபம் முழு வதும் ஈப்பொழுதும் ஸவயமாகவே பரகாசிததுக்கொண்டிருக்கின்றது என்றால், அநத ப்ரஹ்மஸவரூபத்தில மற்ரெரு பொருளுடைய நாமத்தின் அந்யாஸமாகது ஸமபவிகக மாட்டாது. கயிறறின ஸவரூபம் நன்றாக பரகாசிததுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது

ஹதத ஹாவ ஹிஸெஷஹிரஹெ—கீழ்சு சொல்லப்பட்டுள்ள ஸகாமகதவ ஸகாதருகதவகளை தயஜிததுவிட்டால்.

சுந்யஸாயந ஸ்ரீஹாவதயா—'சுந்ய' என்றால் வேரெரு பொருள். அதன் ஸாயந ஸ்ரீஹாவ: என்றால் அதை வடவஹாரததிற்கு யோகயமாகச் செய்து கொடுககும் ஸவபாவம். அப்படிப்பட்ட ஸவபாவததைக கொண்டே யன்றே ஜ்ஞப்திககு ஸவதஸ ஹிதநீ சொல்லப்படுகின்றது, ' ஸ்வஸம்ஸாயாகீ சுய-ஹாஸ்யரெ தநீய ஹாவ ஹெத-ஸவம் ஹி ஹ்யம்ப்ரகாஸ்யவாந-ஹாநஹெத-?'

ஸ்ரஹஸ்யரூபம்..... இவ்வாறு, ஸவயம் பரகாசமாக இருக்கும் ஒரு வஸது நிரவிசேஷமாக இருக்கமாட்டாது என்பதை உபபாதிதது விட்டு, இப்பொழுது, 'வஸதுவின் ஸவரூபததை மறைககும் குணததை யுடைய அவிதயையின் நிவருததி ஸவிசேஷமாயுள்ள வஸதுவுக்கே உபபநமாதும், நிரவிசேஷமாயுள்ள வஸதுவுககு அது உபபநமமாகாது' எனபதை நிரூபிககிரா. 'பரஹ்மம் எனபது கேவலம் ஜ்ஞாக ஸவரூபம், ஸவயம் ப்ரகாசம், நிரவிசேஷம், அது ஒன்றுதான் உண்மையாக இருககின்றது; அவிதயை என்னப்படும ஒரு வஸது அதை மறைககின்றது; அப்படி மறைககப்பட்ட தாயக கொண்டு, அநத பரஹ்மம் ஜகத முதலான பற்பல வஸதுககளைப பாபயதாக ப்ர

மிககின்றது, சாஸ்தரத்தைக் கொண்டு உணமையான ஜ்ஞாநம் ஸம்பாதிக்கப்பட்டால் அந்த அவிதயையால் ஏற்படும் மறைவு நிவருததமாகின்றது' எனபது அதவைதிகளின் கொள்கை அப்படிப்பட்ட மறைப்பின் நிவருததி, பரஹ்மம் ஸவ்சேஷமாக இருந்தால் மாத்ரம் ஸம்பலிக்ரம் எனபதுதான் இவ்விடத்திற் செய்யப்படும நி்ருபணம். இந்த நி்ருபணத்தின் ப்ரகாரியை பின்வருமாறு காணப்படும கயிறறைப்பாததுப பாம்பு என்று ப்ரமிப்பது போலன்றே ஜகத்தில் காணப்படும பல விதங்களான வஸ்துக்களின் தோற்றம்? ப்ரஹ்மம் எப்பொழுதும் பரகாசித்ததுக் கொண்டிருக்கும் பக்ஷத்தில், அப்படிப்பட்ட ப்ரமத்திற்கே இடமில்லை யாகையால், ஜகத்தில் காணப்படும ப்ரமத்தை விளக்குவதற்காக நீங்கள் அவிதயையை அங்கீகரித்திருக்கிறீர்கள். அந்த அவிதயையால் பரஹ்மம் மறைக்கப்படுமபொழுது, அந்த பரஹ்மம் முழுவதும் மறைக்கப்படுகின்றதா? இல்லாவிட்டால் ஒரு அம்சம் மாத்ரம் மறைக்கப்படுகின்றதா? 'பரகாசத்தை மாத்ரம் ஸவ்ருபமாக உடைத்தாயிருக்கும் ப்ரஹ்மம் பூர்ணமாக மறைக்கப்பட்டுத் தனது ப்ரகாசம் முழுவதையும் இழந்து விடுகின்றது' எனினில், அந்த பரஹ்மம் இல்லை யென்றே சொன்னதாகி விடும். ஒரு அம்சம் மாத்ரம் மறைக்கப்படுகின்றது எனினில், நிர்மசமாயும் நிர்விசேஷமாயும் ப்ரகாச மாத்ரமாயுமுள்ள வஸ்துவிடத்தில் இரண்டு ஆகாரங்கள் ஏற்பட்டாட்டா வாக்கையால், அது அஸங்கதமாகும் அம்மாதிரியான வஸ்துக்களில், ஒரு அம்சத்தில் மறைப்பும் ஒரு அம்சத்தில் ப்ரகாசமும் காணப்படுகின்றன என்று சொல்வது அஸங்கதமன்றே? ஆகையால், ப்ரஹ்மம் வேண்டுமானால், அவிதயை வேண்டுமானால், அவிதயா நிவருத்தியும் வேண்டுமானால், பரஹ்மத்தை நிர்விசேஷ மென்று ஒத்துக்கொள்வது கூடாது.

சுயஜ்ஞாநம்:—ஒரு பொருளின் பேரில் மற்றொரு பொருளின் தாமததை ஆரோபிப்பது அந்யாஸம் என்று சொல்லப்படும பூர்வம் வெள்ளியைப் பார்த்திருக்கும் ஒருவன், இப்பொழுது முததுச சிப்பியைப் பார்த்துவிட்டு, வெள்ளிக்கும் முததுச சிப்பிக்கும் தென்படும் சில ஸாத்ருச்யங்களைக் கொண்டு, இப்பொழுது பாரகப்படும முததுச சிப்பியின்மீது வெள்ளியின் தன்மையை ஆரோபித்தால், அப்பொழுது அவன் ரஜதவத்தைச் சுத்தியின்மீது அந்யவிகிற்றுன் என்று சொல்லக்கூடும். சுத்தி இவ்விடத்தில் அதிக்ரணம், ரஜதம் அவபாவிக்ரகப்படும அத்நம், அந்த அத்தத்திற்கு அந்த அதிக்ரணம் அயோக்யம். இம்மாதிரியான இடங்களில் அந்யாஸம் செய்யப்படுகின்றது என்று சொல்லுகிறார்கள்.

ந ஹி ரஜ்-ஹ்ரா-வெ.....இம்மாதிரியாக அந்யாஸம் ஏற்படுவதற்கு அதிக்ரணத்தின் பூண்பரகாசம் விரோதிக்ரகம் அதிக்ரணம் எவ்விடத்தில் நன்றாக ப்ரகாசிக்கவில்லையோ, அவ்விடத்திலேயே அந்யாஸம் உண்டு. ப்ரஹ்மமாகிற் அதிக்ரணத்தில் மித்யாருபமான பாபருசம் அந்யவிக்ரகப்படுகின்ற தென்றால் ப்ரஹ்மம் பூர்ணமாக ப்ரகாசிக்கவில்லை என்று சொன்னதாகிற்று. 'இது கயிறு' என்று ஒருவனுக்கு நன்றாக ப்ரகாசம் ஏற்பட்டால், ஸாப்பத் தன்மையை அதில் அவன் அந்யவிக்ரகமாட்டா னன்றே?

சுத வர்வ.....அந்தக் காரணத்தினாலேயே, (அந்யாஸத்தை ஸாதிக்கும் பொருட்டே) அவிதயை என்று ஒன்று உண்டென்றும், அது ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரகாசத்தை மறைக்கின்றதென்றும் அதவைதிகள் சொல்லுகிறார்கள்

நாலாழிகா சனிஷ்டா சுஹ்ய-வமஸ்தே ! ததஸ்ர ஸாவீய நிவத-க ஜூ
 மஸ்தே ஸ்ரஹணி திரொஹிதாஹொ விஷய: ; சுந்யூ தஸ்தே நிவத-க
 கக்ஷம் ஹ ந ஸஸ்தாஃ ! சுயிஷ்டாநாதிரொகி ரஜ்-க்ஷ ப்ரகாஸதெந ஹி
 ஸவ-கக்ஷம் ஸாயஸ்தே ! ணகஸ்யே திரொஹொ ஜூநதாஹெ வஸ-நி

ஸாப்பத்தின நாமம முதலியவை அதில அதயகிசகப்படமாட்டா வனறே? அநதக் கார
 ணததாலேயே நீங்கள், வஸ்து ஸ்வரூபத்தை மறைக்கும் ஸவபாவததையுடைய அவிதயை
 எனனும ஒரு பதாரதத்ததை ஒத்துகொண்டிருக்கிறீர்கள். ஆகையால், சாஸ்தரத்தால்
 உண்டாகிறதாயும், வஸ்து ஸ்வரூபத்தின மறைப்பை நிவருத்திக்கிறதாயு முள்ள ஜ்ஞாநத
 திற்கு ஏது விஷயமாகின்றதென்னில், அநத அவிதயையால் மறைப்பை அடைநதிருக்கும்
 ப்ரஹ்மத்தின ஒரு அம்சமே அப்படிப்பட்ட விஷயமாகின்றது. அப்படி ப்ரஹ்மத்தின
 ஒரு அம்சம் மறைப்பை அடைகின்றது எனப்பதை ஒத்துகொள்ளாவிட்டால், சாஸ்தர
 ஜநயஜ்ஞாநததிற்கு மறைப்பை நிவருத்திக்கும் தன்மையே மைபலியாமற் போய்விடும்,
 அதிஷ்டாநமாகிற ரஜ்ஜுவில் இருக்கும் ரஜ்ஜுவதவம் ப்ரகாசித்தாலன்றே 'ஸாப்பமோ'
 என்னும் ப்ரமம விலகும். கேவலம் ஜ்ஞாநமாக இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் 'ஒரு
 விசேஷம் சத்தததால் சொல்லப்படுகின்றது [அதாவது மறைப்பை அடையக்கூடிய ஒரு

சுந்யூ தஸ்தே நிவத-கக்ஷம் ந ஸஸ்தாஃ—மறைக்கப்பட்டு அறியப்படா
 மல ஒன்று இருந்தால் மாதரம், மறைப்பை நிவருத்திக்கும் சாஸ்தர ஜநய ஜ்ஞாநததிற்கு
 நிவருத்திக்கும் தன்மையை நாம சொல்லக்கூடும் ஆச்சாத்யம் இல்லாவிட்டால் நிவாத
 தகத்வம் எப்படி ஏற்படும்?

சுயிஷ்டாநாதிரொகி ரஜ்-க்ஷ ப்ரகாஸதெந—அதிஷ்டாநம் இவ்விடத
 தில் ரஜ்ஜூ, அதனுடைய தன்மை யாகிற ரஜ்ஜுவதவம் ப்ரகாசித்தால் ஸாப்பத்வம்
 பாதிக்கப்படும். ஸாப்பத்வம் பாதிக்கப்படாமல் நினரூல ரஜ்ஜுவதவம் ப்ரகாசிக்கவில்லை
 என்பது அதுமானம் அதுபோல, ப்ரபஞ்சதவம் பாதிக்கப்படாமல் இருக்கும் வரையில்
 ப்ரஹ்மத்வம் ஏதாவது ஒரு அம்சத்திலாவது ப்ரகாசிக்காமல் இருக்கவேண்டும்.

ணகஸ்யே திரொஹொ:.....அப்படி ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஒரு அம்சம் ப்ரகா
 சிக்காமல் இருக்கின்றது எனப்பதை ஒத்துகொண்டால், 'ப்ரஹ்மம் அம்சத்துடன் கூடி
 யது, அதாவது விசேஷத்துடன் கூடியது' என்று ஒத்துகொண்ட தாகிறது. அநத
 விசேஷத்தின ப்ரகாசத்தால் அந்யாஸம் நிவருத்தமாகிறபடியால், அநத விசேஷம் கேவ
 லம் உலக்ஷணமாக மாதரம் இராமல் விசேஷணமாகவே இருத்தல் வேண்டும். அப்
 பொழுது ப்ரஹ்மம் விசேஷண விசேஷ்டமென்றே அங்கீகரித்ததாக ஆயிற்று.

ஸ்ரீஷ்டநாலியீயதே, ஸ அ ஸ்ரீஷ்டஸெஷணம் ஹவதீதி, ஸவ-ஃஸ்ரீ-தி
 ஸ்ரீதிபாதித ஸவ-ஃ விஸெஷண விஸரிஷ்டம் ஸ்ரீஷ்ட ஹவதி | சுத: ப்ராஜாணி
 காநாம் ந கௌநாவி ப்ரகாரண நிவி-ஃஸெஷவஹ- வலீஃ |

நிவி-ஃஸெஷ வ்ரத்யுஷெஷவி ஸவிஸெஷவெவ வஹு ஸ்ரீயதே ;

அர்ச்சம உண்டு) எனபதை' ஒத்துக்கொண்டால், அது பரஹ்மத்திற்கு ஒரு விசேஷண
 மாக ஆகிவிடுமாக்கையால், பரஹ்மம், எல்லா ச்ருதிகளாலும் பரதிபாதிக்கப்படுமென
 வகல விசே
 ஷணங்களுடனும் கூடியதாகவே ஏற்படுகிடுமே. ஆகையால், பரமாணத்திற்கு
 கட்டுப்படுபவ ரெல்லாரும் 'நிர்விசேஷமாயிருக்கும் வஸது ஒரு ப்ரகாரத்தாலும்
 ஸாதீக்கப
 படமாட்டாது' எனபதை அங்கீகரிக்கவேண்டி.

ப்ராஜாணிகாநாடி—ப்ரமாண சரணர்களாய்ப் புகுந்தால் பரஹ்மத்திற்கு
 நிர்விசேஷத்தவம் சொல்வது ஸாதீயமில்லை.

நிவி-ஃஸெஷ வ்ரத்யுஷெஷவி-நிர்விசேஷ வஸதுவுக்கு பரமாணம் இல்லை
 எனபதை நிரூபிக்க ஆரம்பித்தது, சபத ப்ரமாணம் இல்லை எனபதை இதுவரையில் நிரூ
 பித்தது முடிந்ததா. இனி, அந்த ஒரு பரதயக்ஷ பரமாணமும் இல்லை எனபதை நிரூபிக்க
 உபக்ரமிக் கிரா பெளதநா முதலான சில மதஸநாகர, பரதயக்ஷத்தில் நிர்விகல்பக ப்ர
 தயக்ஷ மென்று ஒன்று உண்டென்றும், அது எவ்வித விசேஷமும்ல்லாமல் இருக்கும்
 ஒரு வஸ்துவை விஷயமாக உடையதென்றும் செல்லுகிராகள் அது உண்மையாக
 இருக்கும் பக்ஷத்தில், நிர்விசேஷ வஸதுவின் விதநீ அதனால் ஏற்படும எனபதில்
 ஆகேப்பமில்லை ஆனால், ஸ்ரீபாஷ்யகாரா, 'அது உண்மையன்று, யுகதிக்ஷம் வீருத
 நம்' என்று உபபாதித்தது, நிர்விகல்பக தசையிலும் ஸவிசேஷமாகவே வஸது தோன்றுகின்
 றது என்று இவ்விடத்தில் நிரூபிக்கிரா.

ப்ரதயக்ஷமாவது—நிவ்ய மல்லாத கண காது மூக்கு முதலிய பாஹ்யேந்தரிய வ்யா
 பாரத்தால் உண்டாகும் யதாராத ஜ்ஞானமே. இந்த பரதயக்ஷத்தை நிர்விகல்பக மென
 றும் ஸவிசேஷக மென்றும் இரண்டு விதமாகப் பகுப்பது உண்டு. ஒரு வஸ்துவை நாம
 நமது இந்தரியத்தைக கொண்டு முதல் முதலில் கரஹிக்கையில் நமக்கு எந்த ஜ்ஞானம்
 ஏற்படுகின்றதோ அதை நிர்விகல்பக மென்றும், அவ்விதம் ஒரு வஸ்துவை கரஹித்த
 பிறகு மறுபடியும் அந்த ஜாதிபைச் சோந்த மறறை வஸ்துகளை ஏற்கெனவே ஏற்பட்ட
 டிருக்கும் ஸம்ஸ்காரத்துடன் கரஹிக்கும்பொழுது ஏற்படும ஜ்ஞானத்தை ஸவிசேஷக
 மென்றும் சொல்வார்கள். முதல் முதலில் ஒருவன் ஒரு பசுவைப் பார்த்தால், அப்பொ
 ழுது அவனுக்கு அந்தப் பசுவைப் பற்றி ஜநிக்ஷம் ஜ்ஞானம் நிர்விகல்பகம், பிறகு வேறு

பசுகளைப் பாரகரும்பொழுது அவனுக்கு அவைகளைப்பற்றி ஜநிகரும் ஜ்ஞாநம் ஸவிகல்பகம் முதலில், 'பசு ஒரு விதமான அமைப்புடன் கூடியிருக்கின்றது' எனனும் ஜ்ஞாநம் மாதிரி ஜநிககின்றது, பிறகு வேறு பசுகளைப் பாரகரும்பொழுது, 'முன் நான பாராத வஸ்துவில் எவ்விதமான அமைப்பு தென்பட்டதே', அம்மாதிரியான அமைப்பே இவைகளிலும் தென்படுகின்றது' எனனும் ஜ்ஞாநமும் ஜநிககின்றது. இதை அது வருத்தி என்று சொல்வார்கள். அதாவது—நிர்விகல்பக தசையில் ஏற்படும் ஜ்ஞாநம் ஸவிகல்பகத்தில் பிரதிஸந்தாநம் செய்யப்படுகின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. இரண்டு தசைகளிலும் அஸாதாரணமாயுள்ள ஒரு அமைப்புடன் கூடியிருப்பதாகவே பசுவின் ஜ்ஞாநம் ஏற்படுகையிலும், ஸவிகல்பக தசையில் 'அந்த அமைப்பு வேறு வஸ்துகளிலும் அதுவருத்திக்கின்றது' எனனும் ஜ்ஞாநம் அதிகமாக ஏற்படுகின்றது. நிர்விகல்பக தசையில் அந்த அதுவருத்தி இல்லை என்பதுதான் இதன் தாதபாயம் இந்நிர்விகல்பக தசையில் அந்த அதுவருத்தி இல்லை என்பதுதான் இதன் தாதபாயம் இந்நிர்விகல்பக தசையில் அந்த அதுவருத்தி இல்லை என்பதுதான் இதன் தாதபாயம் இந்நிர்விகல்பக தசையில் அந்த அதுவருத்தி இல்லை என்பதுதான் இதன் தாதபாயம்

நிர்விகல்பகத்திற்கும் ஸவிகல்பகத்திற்கு முள்ள வைஷ்டியம் இவ்வாறு இருக்க, இதை அறியாமலே டெனதநா முதலான சிலா, நிர்விகல்பகம் என்பது முதல முதலில் ஒரு வஸ்துவைப் பாராதவுடன் ஏற்படும் ஜ்ஞாந மாதலால், அது எவ்வித விசேஷமும்ற்ற ஒரு வஸ்துவை விஷயமாக உடைய தெனறும், ஸவிகல்பக தசையில் ஜநிகரும் ஜ்ஞாநம் பல வஸ்துவைப் பாராத பிறகு ஜநிககிறபடியால், அது அந்த வஸ்துக்களுக்கான விசேஷங்களுடனேயே ஸ்புரிககின்றதெனறும் நினைத்து, 'நிர்விகல்பக ப்ரதாக்கத்தில் நிர்விகல்பக வஸ்துவின் விதநி ஏற்படுகின்றது' என்று வாநிககிரர்கள். 'அது தவறுதலான வாதம், நிர்விகல்பக தசையிலும் விசேஷங்களுடன் கூடினவாகவே வஸ்துகளை தோன்றுகின்றன' என்பதுதான் இவ்விடத்தில் நிருபிககப்படுகின்றது.

அந்த நிருபணம் எனன் வென்றால்—ஒரு வஸ்துவைப் பாரகரும்பொழுது, அப்படிப் பாரப்பது முதல தடவையாக இருந்தபோதிலும், 'இந்த வஸ்து இப்படிப்பட்டது' எனறே தோற்றம் ஜநிககின்றது பசுவைப் பாரகரும் பொழுதெல்லாம், அது ஸாஸ்நா (மடி) முதலானவைகளுடன் கூடியிருக்கின்றது எனறே தோன்றுகின்றதன்றோ? அப்படி ஒரு விசேஷத்துடனும் கூடியிராமல் தோற்றமே ஜநிககமாட்டா

தாக்கையால், எல்லா பரதயக்ஷுண்களும் ஸவிசேஷண்களே தவிரவும், நாம் ஒரு ஜாதியைச் சேர்ந்த ஒரு வயகதியை ஒரு காலத்தில் பார்த்துவிட்டு, மற்ருரு காலத்தில் அந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த மற்ருரு வடகதியைப் பார்த்தால் அப்பொழுது, 'பூ'வம் நமம்'ல பார்க்கப்பட்ட வயகதியின் அமைப்புக்கு வதருசமான அமைப்புடன் கூடியதாகவே இந்த வயகதி தென்படுகின்றது' என்று தோற்றம் ஏற்படுகின்றது என்பது அதுபவ வரிதநம். அது அவனிதம், விதநமாக இருந்தால், அந்த அமைப்பின் ஸாதருச்யம் இப்பொழுது தோற்றுவதற்கு, பரநம் தர்சனத்திலும் அந்த அமைப்பு தோன்றியிருக்க வேண்டுமன்றோ? இந்தக் காரணத்தாலும் நிர்விகல்பக பரதயக்ஷுணம் ஸவிசேஷணம் என்றே ஏற்படவேண்டும. 'அப்படி இரண்டு தசைகளிலும் ஸவிசேஷணமாகவே தோற்றம் ஏற்பட்டால், இரண்டு தசைகளுக்கும் வைஷமயம் எனன?' என்று கேட்டால், விசேஷத்தின் அதுவருத்தியினுடைய பரதீதி ஸவிகல்பகத்தககு உண்டு, நிர்விகல்பகத்தககு அந்த அதுவருத்தியின் பரதீதி இல்லை என்பது தான அதற்கு ப்ரத யுத்தரம். பசுவைப் பாக்கும் பொழுதெல்லாம் கோதவம் (பசுவின் தன்மை) எனனும் விசேஷமும் தோன்றுகின்றது, ஆனால் பரநம் கோ தர்சனத்தில் அந்த கோதவத்திற்கு அதுவருத்தி தோன்றவில்லை, இரண்டாவது கோ தர்சனத்தில் அந்த அதுவருத்தி தோன்றுகின்றது என்பதுதான் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரமுள்ள வைஷமயம். கோதவம் என்பது ஜாதி, அஜவருத்தி ஜாதி அன்று. "ஸாஸூரீ வஸூஸூராத ரூவ மொக்ஷாபெரநூ வரூகீ: ந ப்ரயுஷிணூ முஹணே மரஹீத உகி ப்ரயுஷிணூ முஹணஸூ நிவிடகயூ கஸூ, ந வூ:க: ஸூஸூராத ரூவ ஜாதூர பெர முஹணாசீ" என்பது ஸ்ரீ பரதய பங்கதி.

தவிரவும், ஒருவனுக்கு ஒரு தடவை பசுவின் கரஹணம் ஏற்பட்டிருக்கையிலும், ஏதாவது ஒரு காரணத்தால் அந்த ஸமஸ்காரம் மலீநமாகி இருக்கும் பக்தத்தில், மற்ருரு தடவை அவனுக்கு அதன் கரஹணம் நேருப்பொழுது பூர்வம் கரஹிக்கப்பட்ட ஜாதியின் அதுவருத்தி ஸமபவியா தாகையால், இரண்டாவது தடவை நேரும் பரதயக்ஷுணம் அவன் விஷயத்தில் நிர்விகல்பகமாகவே இருக்கும். ஆகையால் 'பரநம் பிண்ட கரஹணம் நிர்விகல்பகம், தவீதீயாதி பிண்ட கரஹணம் ஸவிகல்பகம்' என்று சொல்வதைக் காட்டிலும், அதுவருத்தி நாம் லீசிடமாக இருப்பது ஸவிகல்பகமென்றும், அது இவ் வாமல இருப்பது நிர்விகல்பகமென்றும் அவைகளுக்கு வைஷமயம் சொல்வது யுத்தரமாக இருக்கும். இதைத் திருவுள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டே ஸ்ரீ நிக்மாநத மஹாதேசிகளும் தமது நயாய பரிசுத்தியில் 'நிவிடகயூ கெக ஜாதீய ப்ரெஷீஷூ

சுத்யா ஸவிக்ஷுகே 'ஸொரப' உதி வுவுவூவமத ப்ருகார விபரிஷ்ட
 ப்ருத்யாந வவதே; | வஹு ஸஹூந விபெஷ ருவுகூகி மொ
 கூரொடி, நிவிடகஹுகூபாயாவி ஸஹூந வெவ வஹு 'உத்ய' உதி
 ப்ருத்யதே; | வித்யாஜி ப்ருத்யெஷு தவெஷுவ ஸஹூந விபெ
 ஷஹி சுநெக வஹு நிஷ்தாஜாஹு ப்ருத்யதே; | ஸஹூந ருவு ப்ருகா

நிவிடகஹுக...உத்யதே—நிவிகலபக பரதயக்ஷதிலும ஒவ்வொரு வஸ்து
 ஶும விசேஷததுடன் கூடியதாகவே தோன்றுகின்றது. அப்படித் தோன்றாவிட்டால்,
 ஸவிகலபக பரதயக்ஷதில், 'அதுவே இது' என்று ஏறகெனவே நமமால் அறியப்பட்
 டுள்ள ஒரு ப்ருகாரத்துடன் கூடினதாகத் தோற்றம் தோன்றுவது அதுபநநமாகும்.
 'பசுவின் தன்மை' இதயாதிகள வஸ்துக்களின் ஒருவிதமான அமைப்பின் ரூபங்களே,
 'இது இப்படிப்பட்டது' என்று அநதநத் அமைப்புடன் கூடியதாகவே ஒவ்வொருவஸ்து
 ஶும நிவிகலபக தசையிலகூடத் தோன்றுகிறபடிபால், அநதத் தசையிலும கோதவம்
 முதலியவைகள் தோன்றுகின்றன என்றே சொல்லவேண்டும். (ஆகையால் நிவிகலபக
 மும ஸவிக்ஷமே ஆகும்) இரண்டாவது முதலிட பரதயயங்களில், அநத் அமைப்பின்
 ஸாத்ருச்யம் பல வஸ்துக்களில் தொடரது இருப்பதாக மாதாம (அதிகமாகத்) தெரியவரு

புஷ்பவிண முஹணா' உத்யாஜி ஹாஷ்யஹு உஹூரணவரம் யொஜ்ய' என்று
 அநகரஹிதது விட்டு, "அத வாவ ஹி ஸ்ரீவிஷு விதெதாஹுக்ஷு 'ஸஹூ
 ரொரொடொய ஸஹகூதெஹிய ஜநிஹூ ஜூநம் ஸவிக்ஷுகூஷு" என்று
 பூர்வாசாராயகளுடைய அபிமதததையும் வெளியிட்படுககிருா. நிவிகலபக ஸவிகலபக
 களுக்கு வைஷயம் எதுவாக இருநதபோதிலும், இரண்டு இடங்களிலும் ஸவிக்ஷு
 மாகவே கரஹணம் ஸமபலிககின்றது என்பது விதநம். ஆகையால் பெனதநாகள
 சொல்லும் வாதத்திற்கு இடம் இல்லை.

மொகூரொடி—கோதவம் (பசுவின் தன்மை) என்பது ஜாதி. அது, பசுவின்
 கரஹணம் ஏறபடும பொருதெல்லாம் ஏறபடுகின்றது. இநத் ஜாதி, முதல பிண்ட
 கரஹணத்திலும் தோன்றுகின்றது, இரண்டாவது முதலிய பிண்ட கரஹணத்திலும்
 தோன்றுகின்றது. ஆனால், இரண்டாவது கரஹணத்தில் அதுவருத்தியின் பரதீதி அதிக
 மான அமசம். இதிலிருந்து ஜாதி வேறு அதுவருத்தி வேறு என்பதை நாம் அறிய
 வேண்டும்.

சுநெகவஹு நிஷ்தா—அநெக வஸ்துகளில் இருக்கும் தன்மை. அதா
 வது—அநதநத் வஸ்துவின் அமைப்பினுடைய ஸாத்ருச்யம் என்று சொன்னதாயிற்று.

நாவஜ்யஸூத்ர வஜாய-ஹூத்ர சுநெக வஹு நிஷுதயா சுநெக வஹு விஸெஷணக்ஷம் ஶிகீயாஹி வுத்யயாவமஹிதி ஶிகீயாஹி வுத்யயா: ஸவிகஹிகா உத்யு-ஹிணை ।

சுத ஸவ வணகஸூத்ர வஜாய-ஹூத்ர ஶிகீயா ஶிகீயா ரூபெண ஶிகீயா

கிணறது ; அப்படி அந்த அமைப்பு பல வஸ்துகளுக்கு விசேஷணமாக இருக்கின்றது எனபது இரண்டாவது முதலியப் ப்ரதயயங்களில் மாதாம அந்த அமைப்பின் அநுவ்ருத்தியால் வெளிப்படுகின்றபடியால், இரண்டாவது முதலிய ப்ரதயயங்களை ஸவிகலபகங்களென்று நாம சொல்லுகிறோம்.

சுத ஸவ—ப்ரஸக்தாதுபாஸகதமாக நோகிறபடியால் பேதாபேத மதத்தை நிரவிககிரா. ஶிகீயா தசையிலும் ஶிகீயாவாகவே தோற்றம் ஏற்படுகின்றது எனபதே அந்தப் பேதாபேத மதத்திற்கும் பாநகமாகிறபடியால், அதற்கு இவ்விடத்தில் ப்ரஸகதி ஏற்படுகின்றது.

இந்தப் பேதாபேத மதம், பாஸகா மதஸநாகளி-முடா யாதவப்ரகாச மதஸநாகளி-முடும் காணப்படுகின்றது. அதவைதிகளாகிற சககா மதஸநாகளின் மதம் அபேத மதம்; விசிகஷ்டாதவைதிகளாகிற ஸ்ரீ வைஷணவர்களின் மதம் பேத மதம்; யாதவப்ரகாச பாஸகா மதஸநாகளின் மதம் பேதாபேத மதம் இந்த யாதவ மதத்திற்கும் பாஸகா மதத்திற்கும் வைஷ்ணவம் எனன வென்றால்—பாஸகா மதத்தில், 'அசித வஸ்துவுக்கும் பரஹ்மத்திற்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் உண்டு, ஆனால் அவை இரண்டும் ஶவ-பாவிகள்கள். சித வஸ்துவுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் இருக்கையிலும் அபேதம் மாதாம ஶவாபாவிகம், பேதம் ஶவாபாவிகமன்று, கேவலம் ஓநபாதிக்கமே' என்று சொல்லப்படுகின்றது. யாதவ மத மென்னைவென்றால்—'அசித வஸ்துவுக்கும் பரஹ்மத்திற்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் ஶவாபாவிகமாக இருப்பதுபோல, சித வஸ்துவுக்கும் பரஹ்மத்திற்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் ஶவாபாவிகங்களே, ஓநபாதிக்க பேதம் எனபதே இலலை' எனபது தான். (20, 21-வது பக்கங்களைப் பாக்க.) ஆகையால் இந்த இரண்டு மதஸகாகளும் பேதாபேத மதஸநாகள்.

இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா செய்திருக்கும் உபபாதநகதைச் சரியானபடி அறிவதற்கு யாதவ பாஸகாக்களால் அங்கீகரிக்கப்படும் இந்தப் பேதாபேத மதத்தின் கொள்கையின் ஜ்ஞாநம் அவசியம் அபேக்ஷிதம். ஆகையால் அதை ஶவகாஹமாக இவ்விடத்தில் பரஸ்தாவிக்கிறோம். லோகத்தில் எல்லா வஸ்துகளும் அவ்வவைகளின்

ப்ரதீதிக் கு அதுகுணமாகவே வயவஸத்தைப் பெறுகின்றன. ஆகையால், வஸ்துகள் பிரநமாயும் அபிரநமாயும் அறியப்படும் பகைத்தில, அவைகளுக்குப் பேதாபேதருபமான வயவஸத்தை உண்டென்றே அங்கீகரிக்க வேண்டும். 'வஸ்துகள் பிரநமங்களாயும் அபிரநமங்களாயும் அறியப்படுகின்றனவென்பது அதுபவ விரதம் மாடு, குதிரையைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதே, ஆனால் மாடுமட்டுமே மருக ஜாதியைச் சேர்ந்தது, குதிரையும் மருக ஜாதியைச் சேர்ந்தது எனினும் சாரணத்தால் அவை இரணமும் அபிரநமங்களென்றும் சொல்லலாம், ஆகையால் குதிரைக்கும் மாடுக்கும் பேதாபேதமுண்டு. மண என்பது வேறு, அதனற செய்யப்படும் குடம் வேறு, ஆனால், குடத்திறகுக் காரணம் மண்ணு கிறப்படியால், காரணத்தை ஆலோசிக்கவும் போழுது அவை இரணமையும் அபிரநமங்களென்றும் வயவஹரிக்கலாட இமமாகிரி ஸகல வஸ்துக்களும், காரணத்தனமையாலும் ஜாதியின் தனமையாலும் அபிரநமங்களாகவும் பிரநமங்களாகவும் மயக்குத தோன்றுகின்றன. இப்படி பிரநம அபிரநம, இந்த இரண்டு ரூபமாகவும் தென்படாத வஸ்துவே லோகத்தில் இல்லை யாகையால், எல்லா வஸ்துகளையும் பிரநாபிரநமங்களென்றே சொல்லவேண்டும்.

'இந்தப் பேதருபம் அபேதருபம் இரணமும் பரஸ்பரம் விருத்தங்களாகையால் இவை ஒரே வஸ்துவில் ஒரே காலத்தில் எப்படி இருக்கக்கூடும்?' எனினில், அப்படி இரணமும் இருப்பதாக நமக்கு ஏற்படும் ப்ரதீதியே அதற்கு ஆதாரம். அப்படி விருத்தநாகங்கள்கள் ஒரே வஸ்துவில் இருக்கமாட்டா எனப்பதற்கும் நமமுடைய அதுபவமன்றே காரணமாகச் சொல்லப்படுகின்றது? அமமாதிரியான ப்ரதீதியே, அவை இரணமும் அப்படி பரஸ்பரம் விருத்தங்களாக இல்லாமல் ஒரே வஸ்துவில் இருக்கக்கூடும் எனப்பதற்கும் காரணமாகின்றது.

இவ்வாறு பிண்டங்களுக்குப் பரஸ்பரம் பேதாபேதத்தை உபாதித்து விட்டு, அவர்கள், ஜாதிகளும் வ்யக்திகளும், காரணத்திற்கும் காயத்திற்கும் கூட பரஸ்பரம் பேதாபேதம் உண்டு என்று சொல்லுகிறார்கள். இவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் பேதம் வயகதம், அபேதமும் சற்று ஆலோசித்ததுப பாததால் புலப்படும், 'இந்தக் குடம் மண, இந்தக் கிரீடம் ஸவாணம்' என்றன்றே ப்ரதீதி ஏற்படுகின்றது? மண்ணுடன் கூடிய குடம் என்றாவது, ஸவாணத்துடன் கூடிய கிரீடம் என்றாவது, ப்ரதீதி ஏற்படவில்லை இப்படி ஜாதி வயகதிகளுக்கு ஸாமாநாதீகரணம் சொல்லாதே ஜாதி வயகதி இரணமும் அபிரநமங்கள் என்பதற்கு ஒரு ஹேது. ஜாதியை விட்டுப் பிரித்து வயக்தியின் உபலம்பம் ஸம்பலீகமாட்டாது, எட்பொழுதும் அவை இரணமும் சேர்ந்தே காணப்படுகின்றன. அவைகளின் அபேதத்திற்கு இதவும் ஒரு ஹேது தவிரவும், வயகதிகளுக்குள் ளவஸ்து பேதம் இருந்தபோதிலும், ஜாதியைக் குறிகளும் ஒரே சப்தத்தால் எல்லா வ்யக்தி

ககவம் விருத்திம் ப்ருத்திம் | ஸம்ஸாரநவஜீ ஸம்ஸாரநிதஃ ப்ருகாரதபா

சுதவனவ.....விரீஜி —சிலா, பேதாபேதம் என்று ஒரு மதம் கொள்கின்றார்கள். அவர்கள் சொல்வதாவது—ஒவ்வொரு பதார்த்தமும் மற்றொரு பதார்த்தத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதாகவும் இருக்கின்றது, வேறு பட்டதாகவும் இருக்கின்றது என்பது தான். அதாவது, ஒரே பதார்த்தத்தில் பரஸ்பரம் விருத்திகளான பிர

திகளும் க்ரஹிக்கப்படுகின்றன. மாடு எனலும் ஒரே சப்தத்தால் கொம்பு ஒடிந்த மாடு கொம்பு இல்லாத மாடு, எல்லா மாடுகளும் சொல்லப்படுகின்றனவன்றோ? அது போல் இந்த ஒரே சப்தத்தால் அதுவிதமான பரத்யயமும் ஜாதி வயகதிகளின் ஐக்யத்தை விளக்குகின்றது. நான்காவது ஹேதுவும் ஒன்று உண்டு ப்ரதம் பிண்ட கரஹணத்தில ஜாதி வயகதிகள் இரண்டிற்கும் எவ்வித பேதமும் இல்லாமல் பரத்யயம் ஏற்படுகின்றதன்றோ? அவைகள் அபிரநவங்களாக இல்லாவிட்டால் அபடிப்பட்ட பரத்யயம் ஸம்பவிகக மாட்டாதாகையால், அவை அபிரநவங்கள் தாம் எனப்பதற்கு இதுவும் ஒரு ஹேது. இம் மாதிரியே வைதிகங்களான அாதநவ"ளிஸும் பேதாபேதம் உண்டென்பது அவர்களுடைய மதம். அசித வஸதுக்களும் பரஹ்மமும், சிதவஸதுக்களும் பரஹ்மமும் பரஸ்பரம் பிரநாபிரநவங்களேயாம். இதற்கு சருதி வாக்யங்களே பரமானம். பரதீதி இவ் விடத்தில் பரமானமாக மாட்டாது.

இட்டடி இவர்கள் செய்யும் உபாதநம் எல்லாவற்றையும் திருவுள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டே இவ்விடத்தில் "சுத வனவ" இதயாதியான வாக்யத்தை அதுகரஹித திருக்கிறார். சுத வனவ—இந்தக் காரணத்தினாலேயே கீழ், நிர்விகல்பக பரத்யகூத்தி லும் விசேஷத்ததுடன் கூடியதாகவே கரஹணம் ஏற்படுகிற தென்று நிரூபிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. அந்தக் காரணத்தாலேயே பேதாபேத மதம் பரத்யுக்தமாகின்றது என்பது தாத்பாயம். விசேஷண விசேஷ்ய பாவம் எப்பொழுதும் பேதகம். ப்ரதம் பிண்ட கரஹணத்திலும் ஸம்ஸாரநத்ததுடன் (அமைப்புடன்) பரதீதி ஏற்படுகிறபடியால் ப்ரகார ப்ரகாரிகள் பிரநவங்களாக கரஹிக்கப்படுவதுபோல ஜாதிவயகதிகளும் பிரநவங்களாக க்ரஹிக்கப்படுகின்றனவே தவிர அபிரநவங்களாக கரஹிக்கப்படவில்லை என்பதுவயகதம்.

விஹாவிஹரூபிவெண அஜாதககவம் விருத்திம்—ஒரு பதார்த்தத்திற்கு தவிருபத்வம் எப்பொழுதும் விருத்தமன்று, பிரநாபிரந ரூபமாக இருக்கும் பொழுது மாதிரம் அது விருத்தமாகும்.

ஸம்ஸாரநிவஜீ—ஸாஸநா (மடி) முதலியவைகளாகிற அமைப்பின் விசேஷம், பசவுக்கு ஸம்ஸாரநம், பசு ஸம்ஸாரநி. ஆகையால் ஸம்ஸாரநமானது ஸம்ஸாரநிக்கு ப்ரகாரம், அபடி. ப்ரகாரமாகிறபடியால் அது ஸம்ஸாரநியைக் காட்டிலும் வேறான பதார்த்தமே.

வ்யாபிஷாஹாதி; ப்ரகாரக்ஷாஹிவ வ்யாபிஷித் தஹிஷ்வம் வ்யாபிஷா
வஹிஷித் த ஆதிக்ஷிவஹிஷி: 1

அபிநவ ரூபங்களை உடைய இரண்டு ஆகாரங்களை உண்டு என்று சொன்னதாயிற்று. 'இந்த வாதமும் கீழ்க் கூறப்படவேண்டிய காரணத்தாலேயே நிரஸ்த மாகிவிட்டது. அமைப்பு என்பது, அந்த அமைப்பை உடைய உஸ்துவுக்கு ஒரு ப்ரகாரம்; ஆகையால் அந்த வஸ்து வைக காட்டிலும் அது வேறுபட்ட பதார்த்தமே. அப்படி அது ப்ரகாரமாக இருக்கும் காரணத்தாலேயே அது தனித்து நிற்கவும் யோக்யமன்று, தனித்து கரஹணமும் அதற்கு ஸம்பவீக்க மாட்டாது, ஆகையால், பிநவ அபிநவ ரூபமான இரண்டு வீருத்த ஆகாரங்களை ஒரே உஸ்துவுக்கு வீதநீக்க மாட்டா.

ப்ரகாரதயா—ப்ரகாரம்'க இருப்பதே, ஸபஸ்தாநம் ஸம்ஸ்தா நியைக காட்டி லும் வேறான பதார்த்தம் எனபதற்கு ஹேது.

ப்ரகாரக்ஷாஹிவ வ்யாபிஷித் தஹிஷ்வம் வ்யாபிஷா வஹிஷித்—
ஜாதி வ்யக்திகளுக்குப் ப்ரஸபரம் அபேதம் உண்டு எனபதற்கு தானகு ஹேதுக்'ள உப பாதிக்கப்பட்டனவென்றே? அந்நானகு ஹேதுக்களையும் இந்த வாக்யத்தால் பரிஹரிக்கீரூர், அவைகளுள் முதல ஹேது ஸாமாநாதீகரணயம். 'இந்தக் குடம் பண' என்னும் இடத் தில் விசேஷண விசேஷயங்களுக்கு ஸாமாநாதீகரணயம் சொல்லவது அவைகளின் ஐக் யத்த வன்று. ஆனால் அந்த விசேஷணம் அப்ருத்தக் வீதந் விசேஷணமாக இருப்ப தால், எந்த விசேஷணம் விசேஷயத்தை விட்டுத் தனித்து நிற்க அநாஹமோ அது அப்ருத்தக் வீதந் விசேஷணம். ஜாதி வ்யக்திகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட ஸப்பர்த்தமே. 'ப்ரகாரக்ஷாஹிவ வ்யாபிஷித் தஹிஷ்வம்' என்பதால் இது ஏற்படுகின்றது. 'ப்ரகாரக்ஷாஹிவ' எனபதற்கு "நியதப்ரகாரக்ஷாஹிவ"என்பது அத்தம். இரண்டுவது ஹேது, எப்பொழுதும் ஜாதியும் வ்யக்தியும் சேர்ந்தே கரஹிக க்ப்படுகின்றன எனபது. இது அபேதத்திற்கு ஹேதுவாக மாட்டாது. 'சோநது கரஹிக்கப்படுகின்றன' எனபதே பேதத்தைக் காண்பிக்கின்றதன்றே? வஸ்து ஒன்றாக இருந்தால், சோநது கரஹிக்கப்படுகின்றன என்று எவ்வீதம் சொல்லக்கூடும்? ஆகையால் இது அபேதத்திற்கு ஹேதுவாகமாட்டாது. ஆனால், ப்ரகார ப்ரகாரிகளுக்குள்ள ஸப்பரத் நியமத்தைமேஇது காண்பிக்கும். இந்த ஸமாநாதம் 'ப்ரகாரக்ஷாஹிவ வ்யாபிஷித் தஹிஷ்வம்' எனபதிலிருந்து ஏற்படுகின்றது. மூன்றாவது ஹேது ஸபஸ்தாநம்—விஷி வ்யத்யை'எனபது. இந்த பரதயயம், இரண்டுக்கும் தாம் ஒன்றாக இருக்கிறபடியால் ஏற்படுகிறதே தவிர, தாமியின ஐக்யத்தால் இல்லை. 'மாடு' என்பதால் கொம்பு ஒழிந்த மாடு கொம்பு இல்லாத மாடு எல்லாம் பாதிதிக்கு இடமானால், அது

சுவி 2 நிவி-ஸெஷ வஸுவாஜிநா ஸ்யம்புக்ராஸா வஸுவநி
தஜுவரா, ம விஸெஷா: ஸஸெஷ: வஸெஷ: நி-ஸெஷை ஐதி வடிதா

சுவி 2..... ..வ்யவ்-அதி — அதவைதிகளா நிர்விசேஷ வஸ்துவை ஸ்தீக்
கும் பொருட்டு, 'ஸவ்யம் பரகாசமான வஸ்துவின் விஷயத்தில், அதன் மீது ஆரோ
பிக்கப்படும் விசேஷங்களை வலம் வகல சப்தங்களும், நிரிஷேஷ சப்தங்களை நன்' [பக்கம்
85] என்று சொன்னார்கள், 'அப்படி விசேஷங்களை நிரிஷேஷ சப்தங்கள் எவை?'

எல்லா மாடுகளும் ஒன்றே எனப்பதை எப்படி காதும்? கொம்பு ஒடிந்திருப்பது கொம்பு
இல்லாமல் இருப்பது முதலிய நாமங்கள் வேறுபட்டனவாக இருந்தாலும் நாமியாகிற மாடு
ஒன்றே எனப்பதை மாதாமன்றே இது விளக்குகின்றது? இதவும் 'வ்யகாரக்ஷாஷெவ'
என்பதனால் ஏற்படுகின்றது. நான்காவது வேறுபாடு 'வ்யவ்-அதி' முடிவென
ஜாதியுக்கு நிரிஷேஷ வ்யவ்-அதி' என்பது ஐக்யத்தைக் காண்பிக்க மாட்டாது.
விசேஷண விசேஷய பாவம் பேதம். பரதம் பிண்டகாஹணத்தில் 'இது இப்படிப்
பட்டது' என்று பரதீதி ஏற்படுகிறபடியால் விசேஷண விசேஷய பாவத்தின் காரண
ணம் உண்டு, அந்தக் காரணத்தால் பேதம் க்ருவீதமாகும் தவிர அப்பேதம் க்ருவீத
மாக மாட்டாது.

யாதவ் பாவகர மதனநாகள சொல்லும் மறறை யுகதிகா இவ்விடத்தில் நிர்விசீ
கப்படவில்லை பரதீதி விதித்ததாக இருக்கிறபடியால் பேதாபேதங்கள் பரஸம் விக்
தங்கள அல்ல என்று அவர்கள் சொல்லுவது நிலைபெற்றது வா. 'ஒன்றைக் காட்டிலும்
மற்றொன்று விலக்ஷணமாக இருப்பது அவைகளின் பேதம், அப்படி இல்லாமல் இருப்
பது அவைகளின் அபேதம்' என்பதை அறிந்த ஒருவன் இரண்டிற்கும் ஒரே இடத்தில்
ஸம்பவத்தை ஒருமொழுதும் சொல்லமாட்டான். இம்மாதிரியே அவர்களுடைய மந்தை
வாதங்களும் நிலை பெறமாட்டா என்பதைக் கண்டு கொள்க

சுவி 2 — நிர்விசேஷ வஸ்துவைக் ப்ரமானம் இல்லை என்று சொல்லிக்கொ
ண்டுவந்த பரகரணத்தில், ஒருகால் நிர்விசீகல்பக பரதயக்ஷத்தாக்கு நிர்விசேஷ விஷயத்
வம் இருக்குமோ என்று சங்கிதது, அந்தச் சங்கையைப் பரிஹாரம் செய்தாரா, பரஸங்
காத் பேதாபேத நிர்விசீகலையும் செய்தாரா. இப்பொழுது, அதற்குமுன் பரஸ்துதமாக
இருந்த விஷயத்தை எடுத்துக்கொள்ளுகிறார். அதவைதிகளா நிர்விசேஷ வஸ்து வித்
தீயைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்த இடத்தில், "நாவாஜி நி-ஸெஷை ஸ்யம்பு
க்ராஸா வஸுவநி ஸஸூ: வ்யாண விதஜுவஜிதே" என்று ஆரம்பித்தது

‘கெ தெ ஸஸூா நிஷெயகா:?’ உதி வகூவஜீ! “வாஅராஹணம் விகாரொ நாஸ்யெயம் ஜூதிகெதேவ வஸதீ” உதி விகாரநாஸ்யெயெயொ வ.வாஅராஹணஜாஶ்வாஶ யததூ காரணதயொவருஶதீதெ வஸூ ஜாஶூம் ததெவ வஸதீஉநதீவஸதீலீயம் ஸூதீ வ.வ.தீதி வெவெந ததூ

என்று ப்ரசநம் செய்யப்பட்டால் அதற்கு அவர்கள் உதரம் சொல்லவேண்டியவர்கள் ‘வாஅராஹணம் விகாரொ நாஸ்யெயம் ஜூதிகெ தெவஸதீ’ என்னும் சருதி வாக்யம், அமமாதிரி வீசேஷங்களை நிகேஷீகனெ நது என முஒருவன சவகிகககூடும். எப்படி யென்றால், ‘வேறு ரூபம் வேறு பெயர் இவை யெல்லாம் கேவலம் வ்யவஹாரத்திற காக மாதம் இருக்கிறபடியால் அவைகளுள் எது வஸது மாதமாக இருக்கிறகொண்டு காரணமாகக் காணப்படுகின்றதோ அதுவே ப.பா.தந்யானது, மற்றவை யெல்லாம் அபர மாதந்நகள்’ எனபதே அந்த வாக்யத்தின் தாதபாயம் என்று சொல்லலாம் அப்படிச் சொல்வது உபநகமரிகாது அப்படிச் சொன்னால் அது தருஷ்டாத வாக்யத

“வெவெ-ஶ: ஸடுஸூ ஶூஶ்வராஹ விகாரஜா: வெவெ-ஶ நிஸஸூதிகெ’ என்று வேதாந்த வாக்யங்களுக்குப் பேத நிராஸபரநவததை பரஸ்தாலிதது மேல் கொண்டு வாதம் செய்தார்கள. வேதாந்த வாக்யங்களுக்குப் பேத நிராஸபரநவம் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருக்கு அபீமதமன்று. அப்படி இருக்கையிலும், அதை ஒத்துக்கொண்டே அதவைதிகளின் வாதத்தைக் கணடித்தார அப்படி அதைக் கணடித்துவிட்டு, இப்பொழுது, வேதாந்த வாக்யங்களுக்குப் பேதநிராஸபரநவமே அதுபநகமென்று நிரூபிக்கிறார்.

கெ தெ ஸஸூா நிஷெயகா உதி வகூவஜீ— ‘அப்படிப் பேதத்தை நிகேஷீகக்கும் சபாஸ்கள் எவை?’ என்று ப்ரசநம் செய்தால், அதற்கு அவர்கள் பரத யுதரம் சொல்லவேண்டும் இவ்விடத்தில் ‘சொல்லவேண்டும்’ எனபதன் குறிப்பு ‘அது அவர்களால் அசக்யம்’ எனபதுதான்

வாஅராஹணம் விகாரொ நாஸ்யெயம் ஜூதிகெதேவ வஸதீ— இதில் ‘வாஅராஹணம்’ எனபதற்கு அநவைதிகள் ‘வாஅராஹணம்’ அதாவது வ்யவஹாரிகம், (அபரமாதம்) என்று அர்த்தம் சொல்லுகிறார்கள். மண பிண்டம் ரூபம் மாறி, குடம் மடக்கு முதலியவைகளைக் விகாரம் அடைவதும், மண என்னும்பெயர் மாறி, குடம் முதலிய பெயர் அடைவதும் ஆகிய எல்லாம் அபாரமாரததீகம், பொய என்று சொன்னது ஆய்றது. இந்த அர்த்தம் ஸூவோததா அஸககதம். ஆகையால் ஸ்ரீ பாஷ்ய காரர் இதற்கு வேறு அர்த்தம் சொல்லுகிறார். அது ஸூவோததாததிறகு ஒத்திருப்ப

வவஜ்யதே ! (வனகஸூரிநு விஜ்ஞாதெ ஸவடிம் விஜ்ஞாதம் ஹவதி' உதி
 ப்ரஜிஜ்ஞாதெ சுநஜ்ஞாதெநநாநஜ்ஞாதநாலம்ஹவம் உந்நாநஸ்யஜ், 'வனகஸூரி
 வஹூ விகாராஜ்ய வஸூரி விஸெஷண வாரஜாயி-கெநெவ நானா
 ராலவஸூரிதம் வெக தகெத்ரகஸூரிநு விஜ்ஞாதெ தஸூரிஸூக்ஷண
 ஸூக்ஷாநாநாஸூரி ததெவ வஹூ' உதி தத்ர ட்ரஹூனொயம் நிஹூரி-
 த், நாக்ர கஸூரி விஸெஷண நிஷேயக: கொஹி ஸஸூரி ட்ர
 ஸ்யதே ! வாலாரம்ஹணதி—வாலா வ்யவஹாரெண; சூரஹ்யத உதி

திறகு அதுகுணமாக மாட்டாது. 'ஒன்று அறியப்பட்டால் எல்லாம் அறியப்பட்ட
 தாகி விடும' என்று உபதேசம் செய்யப்பட்டவுடன், அது எப்படி என
 பதை அறியாத சுவேதகேதுவகாக வன்றே இரத தருஷ்டாநதம் நிதாசிகப
 பட்டது? அரத தருஷ்டாநதத்தின் கருத்து என்னவென்றால், ஒரே வஸது
 காரணமாகவும் காரணமாகவும் பலவித அவஸதையில் பரமாதநமாகவே இருக்கும் பக்த
 தில், அப்பொழுது ஒரு அவஸதையுடன் கூடிய அரத வஸதுவை அறிந்துவிட்டால்,
 அதைக் காட்டிலும் வேறு விதமான அவஸதையுடன் கூடியதும் அரத வஸதுவே
 என்று அறிந்துவிடலாம் என்பதே இரத தருஷ்டாநதத்தில விசேஷங்களை நிஷேதிக
 கும சபதம் ஒன்றும் காணப்படவில்லை. 'வாலாரம்ஹணஜ்' என்பதற்கு, வாலா
 —வயவ ஹாரமாகிற பரயோஜநத்தின் பொருட்டு, சூரம்ஹணம் —ஆலமபிககப்படு
 கின்றது (அதாவது—ஸபாசிககப்படுகின்றது) என்பது அரததம். மண, பிண்ட

தையும் அதவைதிகள சொல்லும் அரதநம் பூரவோததத்திற்கு அஸககதமாக இருப்ப
 தையும் மூலத்திலேயே பார்த்துகொள்ளலாம்.

விகாராஜ்யவஸூரிவிஸெஷண—'விகாரம்' என்றால் 'மாறுதல்'; காரய
 மான வஸது, காரண வஸதுவின விகாரம். ஆகையால், காரயாவஸதை என
 றும் காரணாவஸதை என்றும் இரண்டு அவஸதைகள் உண்டு. இவ்விடத்தில் 'சூஜி'
 எனனும் சபதத்தால் காரணாவஸதை சொல்லப்படுகிறது.

வாலா—வ்யவஹாரெண இவ்விடத்தில் மூன்றாம் வேற்றுமையின் கருத்து
 பரயோஜநதவதைச சொல்லதே, அதாவது-வாராததையால் வயவஹாரிகும் பொருட்டு.
 'வாக்' என்பதால் 'வாராததையாற செய்யப்படும் வயவஹாரம்' காஹிககப்படு
 கின்றது வாக்யத்தின் அநவயம்—விகாரஸூ நாலயெயம்-அ (ஆஜ்ஜெஷண) வாலா
 சூரம்ஹணஜ்; வாக்-ஓவ-க வ்யவஹாராய-ஜ் ஆஜ்ஜெஷண நாலாலெ

சூரஹ்ணஃ | விணரஹ்வெணாவஸ்தாயா ஜூதிகாயா நாத் அாத்யகீ
 வ்யவஹாரஸூத்யஃ ; வடபராவாஜிரஹ்வெணாவஸ்தாயா ஜூவஸ்தா
 வஸ ஜூதிகாயா சுத்யாநி நாத்யெயாநி வ்யவஹாரஸூத்யாஜூஸரா. |
 தயா2வி வஸ2த்ர ஜூதிகா ஜூவ்யெகெவ நாதாஸம்ஸூந நாதாநாத
 யெயாஹ்யா நாதாவ்யவஹாரெணாரஹ்யத ஐதெத்யெவ வஸ்த்யித்யெநத

மாக்ற அவஸைத்யில் இருகருமபொழுது ஒரு பெயரையும் ஒரு ரூபதையும் உடைத
 தாய்ருக்கினறது, அந்த மண்ணே, சூடம் மடக்கு முதலிய அவஸைத்யிலிருகரும பொ
 முது வேறு பெயர்களையும் வேறு ரூபங்களையும் உடைததா ய்ருக்கினறது அப்படி
 இருகருகயிலும், எல்லா அவஸைத்களிலும், மண எனனும் ஒரே தரவயம் பலவித ரூபங்
 களாலும் பலவித பெயர்களாலும் பலவித வயவஹாரத்திற்சாக ஸபாசிக்கப்படுகிறது என
 பதே பரமாதத் மாதலால், ஒன்றின ஜஞாநத்தால் மற்ருென்றின ஜஞாநத்தின் ஸம
 பவம் உபநமமாகும் எனபது நிசூபிக்கப்பட்டதாகினறது இவ்விடத்தில் எவ்வித

ஹ்யஸ்யுதே ; ஜூதிண வஸ நாதிரஹ்வஹாஸவதி உத்யு2-23 | வாததை
 யால் வயவஹாரிக்கும பொருட்டு மண பிண்டத்தால் பெயரும் ரூபமும் தொடப்படுகின்
 றன , அதாவது-மண பிண்டமே வேறு நாமரூபங்களை அடைகினறது என்று சொன்ன
 தாயிறறு. 'சூர ஹ்யுதே' எனபதற்கு 'ஹ்யஸ்யுதே' 'தொடப்படுகினறது'
 என்று அதத்தம்.

விணரஹ்வெணா—பெயரும் ரூபமும் மாறினால வேருெரு தரவயம் உண
 டாகினறது என்று வைசேஷிக மதஸநாகள சொல்லுகிறார்கள். அப்படி இல்லை; பெயரும்
 ரூபமும் மாறின போதிலும் வஸது ஒன்றே என்று சொல்லுகிறார் நம் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர்.

ஒன்றின ஜஞாநத்தால் மற்ருவைகளின ஜஞாநம் ஏற்படுகினறது எனபது பரகர
 ணம். 'காரணாவஸைத்யும் காரயாவஸைத்யும் வேறு எனருலும், வஸது ஒன்றே' என்று
 சொல்வதால், ஒரு அவஸைத்யிலுள்ள வஸதுவின ஜஞாநத்தால் மற்ருரு அவஸைத்யி
 லுள்ள அதே வஸதுவின ஜஞாநம் ஏற்பட்டதாகினறது எனபது விததிக்கிறது. ஆகை
 யால், இந்த அதத்தமே பரகரணத்திற்கு ஒத்தது இந்த அதத்தத்தில் பேத நிஷேத்
 மொன்றும் ஏற்படவில்லை யாகையால், இந்த வாகயத்திற்கு பேத நிராஸ பரத்வம் இல்லை
 எனபது விததிக்கினறது

சுவி2—பேத நிராஸ பரத்வம் இல்லை எனபதற்கு மற்று யொரு காரணம்
 சொல்லுகிறார்.

சுத்யஜ்ஞானமெநாதத்ய ஜ்ஞானவம்ஹவொ நிஶயிஷ்யத: | நாக்ரு சிந்திஷ்யதூ
நிஷியத உதி வடுவடிவெவாயஸடி: ப்ருவந்தித: |

சுவி உ “ யெநா னுதம் னுதடி ” உத்யாஜிநா ப்ருவடிவதி
ரிதூவடி ஸவடிவடி லியஜாசவம் ப்ருதிஜ்ஞாதம் மெஶ, “ யயா வெராஹெஜெ
கெந ஶுஶிஜ்ஞாத ” உத்யாஜி ஶுஷாண: ஸாயஜிநிகரூ: ஸஜாஶி, ரஜ்ஜ
ஸவடிவடிவநூதிகானிகாரஸஜி வடிபரராவாஶெ ரஸத்யசவம் ப்ருத
கெதொ: பர-ஶுஶிஜ்ஞாத: ப்ருஶாணாகரெண யுகூஜாலாஸிஷ்யதி | ஶநத
டிவி ஶிஷாயயிஷிதலிதி மெஶ யயெதி ஶுஷாணதயா உவாடிநம் ந
வடிதெ |

“ ஸஶெவ வெராஶெஜெஶிபு ச்ருவீஶெசஶெவா ஶிஷீயடி ” உத்யுக்ரு
“ ஸஶெவ ” “ ஶநகஶெவ ” உத்யுவயாரணஶயெந “ சுஶிஷீயடி ” உத்யு

விசேவ மும நிஷெதிக்கப்படவில்லை எனஶம் அத்தம ஏரகெனவே விஸதாரமாக உப
பாதம செய்ப்பட்டிருக்கின்றது.

சுவி உ.....வடிதெ—டிவி வம், “ யெநா னுதம் னுதடி ”
எனது முதலான வாக்யங்களால், ‘பாஶுமததைத தலித்த மற்ற எலலாம் பொய’ என
பத ப்ருதிஜ்ஞான செய்ப்பட்டிருக்கின்றது எனஶில், “ யயா வெராஹெஜெகெந ஶு
ஶிஜ்ஞாத ” எனது முதலான தருஷ்டாரதங்கள் நிஷ்பரயோஜ்யமாகிவிடும். ஏனென்
றால், உபதேசம் செய்ப்படும சவேதகேதுவுக்கு, ப்ரதபக்ஷமாக்ர பரமாணததாலாவது
யுகதியினாலாவது, மணஶின் ஶிகாரமாக்ர குடம் படக்கு முதலியவைகள், கயிற்
நில தோஶஶம் ஶர்ப்பமடோல், அஸதயசகன என்று ஒருபொழுதும் ஏற்படவில்லை.
அப்படி ஏற்படுவதே இவ்விடத்திற் செய்ப்படும உபதேசத்திஶ தாதபாயம் எனறால்,
“ யயா ” என்று தருஷ்டாரதமாக எதெதுக காட்டுவது ஒவ்வாது.

ஸஶெவ.....வரிஶரஶி—ஒருகால “ ஸஶெவ வெராஶெஜெஶிபு
ச்ருவீஶெசஶெவா ஶிஷீயடி ” எனஶும் வாக்யத்தில காணப்படு ‘ஸஶெவ’ ‘ஶநக

ஸஶெவ—ஒருகால இநத வாக்யம் பேததை நிர்வாகிக்கின்றதோ என்று
சங்கிததுப பரிஶரிக்கிறார்.

சுவயாரண—‘ஶவ’ எனபதற்கு சுவயாரணம் என்று பெயர்.

நெந் து ஸந்தாந்ராதிரெகி ஸஜாதீய விஜாதீயா ஸ்வெ-² விஸெஷா
 நிஷிஷா உதி ப்ருதீயத உதி ஜெ நெந்தஜெவ¹ | காய-காரணவா
 வாவஸ்யா²தயாவஸி³தவஜ⁴ ஷக்ஷ⁵ஜ⁶ வஸ்து⁷ந⁸: ஷக்ஷாவஸ்யாவஸி⁹தவஜ¹⁰
¹⁹ ஷக்ஷாவஸி¹⁹தவஜ¹⁹ வஸ்து¹⁹ந¹⁹ ஷக்ஷ¹⁹ஜ¹⁹ த¹⁹:
 ஜெந் து¹⁹ ப்ருதீயத¹⁹ உதி¹⁹ ஜெ¹⁹ நெந்¹⁹ தஜெவ¹⁹ | காய-¹⁹காரணவா¹⁹
¹⁹ வாவஸ்யா¹⁹தயாவஸி¹⁹தவஜ¹⁹ ஷக்ஷ¹⁹ஜ¹⁹ வஸ்து¹⁹ந¹⁹: ஷக்ஷ¹⁹ாவஸ்ய¹⁹ாவஸி¹⁹த¹⁹வஜ¹⁹
 ஜெந் து¹⁹ ப்ருதீயத¹⁹ உதி¹⁹ ஜெ¹⁹ நெந்¹⁹ தஜெவ¹⁹ | காய-¹⁹காரணவா¹⁹
¹⁹ வாவஸ்யா¹⁹தயாவஸி¹⁹தவஜ¹⁹ ஷக்ஷ¹⁹ஜ¹⁹ வஸ்து¹⁹ந¹⁹: ஷக்ஷ¹⁹ாவஸ்ய¹⁹ாவஸி¹⁹த¹⁹வஜ¹⁹
 ஜெந் து¹⁹ ப்ருதீயத¹⁹ உதி¹⁹ ஜெ¹⁹ நெந்¹⁹ தஜெவ¹⁹ | காய-¹⁹காரணவா¹⁹
¹⁹ வாவஸ்யா¹⁹தயாவஸி¹⁹தவஜ¹⁹ ஷக்ஷ¹⁹ஜ¹⁹ வஸ்து¹⁹ந¹⁹: ஷக்ஷ¹⁹ாவஸ்ய¹⁹ாவஸி¹⁹த¹⁹வஜ¹⁹

ஜெவ' ஆகிய இந்த இரண்டு அவநாரணங்களாலும், 'ஸலீகீ' எனலும் பதத்தாலும்,
 கேவலம் ஸததாமாதரம் இருக்கும் வஸ்துவில் ஸஜாதீயம் விஜாதீயம் முதலான பீதங்கள
 ளெல்லாம் நிஷேதீகப்படுவனவாகத் தோன்றுகின்றது எனினில், அதுவும் உபந
 மாக மாட்டாது. ஏனென்றால், இந்த வாக்யம், 'ப்ரபஞ்சத்தில் தெனபடும ஸகல வஸ
 துக்களுக்கும் ப்ரஹ்மே காரணம் என்று விளக்குவதற்கன்றோ ஆரம்பிக்கப்பட்டது?
 காயாவஸைநிலும் காரணவஸைநிலும் இருக்கிற ஒரு வஸ்துவின விஷயத்
 தில், ஒரு அவஸைநில இருப்பதை அறிகது வீட்டால், வஸ்து ஒன்றுக்
 இருக்கிறபடியால் மற்றொரு அவஸைநில இருப்பதும் அறியப்படதாகி விடுகின்றது
 எனபதை, தருஷ்டாததைக் கொண்டு உபாதித்து வீடு, பிறகு, சவேதகேதுவுக்குத்
 தெரியாமல் இருக்கும் பரஹ்ம காரணத்தன்மையைச் சொல்ல பிதா ஆரம்பிக்கிறார்
 இந்த வாக்யத்தில் காணப்படும் "உஷ்ட", "ஸுக்ரு", "ஸஜெவ"
 "ஸுலீகீ" எனலும் பதங்களைக் கவனிக்க வேண்டும். "ஸுக்ரு" எனலும்
 பதத்தால் கால விசேஷம் ஒன்று குறிக்கப் படுகின்றது, "உஷ்ட" சபத்ததால் சொல்
 லப்படும் ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஸதாபத்தி ரூபமான ஒரு க்ரியா விசேஷத்தை "ஸுலீகீ"
 எனலும் சப்தம் குறிக்கின்றது, அந்த ப்ரபஞ்சம் ஸததான தரவ்யம் எனபதை
 "ஸஜெவ" எனபது சொல்லுகின்றது; அந்தக் கால விசேஷத்தில் இந்த ப்ரபஞ்சம்

"உஷ்ட" 'ஸுக்ரு' 'ஸஜெவ' 'ஸுலீகீ' இந்தச் சப்தங்களுள் ஒவ்வொன்
 றும் ஒவ்வொரு விசேஷத்தைக் குறிக்கின்றது எனபதைக் காண்பிக்க இவைகள் இவ
 வீட்டில் காணிக்கப்படுகின்றன.

விகார வுஹாணாடி | ஸந்தவ்ளிஸூவ்வாழிதெ சுஸஸ்தி ஜமத: ஸாடிவா
 டாநதா ப்ரகிவாழிதா ஸவதி | சுந்தித்ரா வாதாநகாரணஸ்தி ஸ்வஸ்தி
 க்ரிசூயிஷாசூவெக்ஷாடிஸாடிநெவி, ஸவடி லிடுக்ஷணக்ஷாடிஸஸ்தி
 ஸவடிஸூவஸ்தி ஸூஹணா ஸவடிஸூயிசூயாமொ ந விராடி உதி சுதிதீய

பல விதங்களான பெயர் ரூபம் இன்றிக் கே இருந்தது எனபது “ ஸங்க்ஷேவ ” எனப
 தால் ஏற்படுகிறது இப்படி அநந்தம் பரதிபாதிதமாகி விட்டால், ‘ இந்த ஜகத முழு
 மைக்கும் அந்த ஸத்தே உபாதாந காரணம் ’ எனபது விளக்கினதாக ஆகிவிடுகின்றது
 ‘ சுவிதீயம் ’ எனலும் சப்தம், ‘ இந்த ஜகத்க்கு அந்த ஸத்தைத் தவிர கது வேறு நிமித்த
 காரணம் இல்லை ’ எனபதைச் சொல்லுகின்றது லோகத்தில் காணப்படும்
 காரணங்களுக்கு உபாதாந காணம் ஒன்றாகவும் நிமித்தகாரணம் மறறொன்றாகவும்
 தென்பட்ட போதிலும், ஸத எனலும் ஸாவஜ்ஞமான பரஹ்மம், மறறை எல்லா உஸ
 துகளைக் காட்டிலும், விலக்ஷணமான காமியாக இருக்கிறபடியால், விலக்ஷண
 மான நாமமாகிற ஸாவசக்தியின் சோகையும் அதற்கு விருத்தமாக மாட்டா

ஸந்தவ்ளிஸூவ்வாழிதெ—ஒரே வஸதுவே பூவததில் அவிபகதங்களான
 நாம ரூபங்களை உடைத்தாயிருக்கின்றதென்றும், பிறகு விபகதங்களான நாம ரூபங்களை
 உடைத்தாயிருக்கின்றதென்றும் உபபாதிக்கப்பட்டால்

உவாடிநதா—உபாதாந காரணமாக இருக்கும் தன்மையானது ஒரு வஸ்து
 வுக்குப் புதிய அவஸதை ஒன்று ஸம்பலிக்கப்போகின்றது என்றிருக்கையில், அந்த
 வஸ்துவுக்கு இருக்கும் பழைய அவஸதையின் சோக்கையே உபாதாந காரணமாக இருக்க
 கும் தன்மையாகும் மண்ணுக்குப் பிண்டமாகிற அவஸதை பூவாவஸதை, சூடம் மடக
 கான அவஸதைகள் உத்தராவஸதைகள், ஆகையால் சூடம் மடக்கு முதலியவைகளைக்
 குறித்து மண உபாதாந காரணம். “ ஸாவஸ்திஸூ விரொஸஸ்தி: ப்ராஸவஸூ
 பெரம் உவாடிநதாடி ”

ஸவடி லிடுக்ஷணக்ஷாசி—சூடத்திற்கு மண உபாதாந காரணமாகவும் சூயவன
 நிமித்தகாரணமாகவும் இருப்பது போல, ஜகத்க்கும் உபாதாந காரணம் ஒன்றாகவும்
 நிமித்தகாரணம் மறறொன்றாகவும் இருக்க வேண்டாவோ? எனினில், வேண்டுவிடில்லை
 என்று உத்தரம் சொல்லுகிறார். ஜகத்காரணமாக இருக்கும் பரஹ்மம், லோகத்தில்
 தென்படும் வஸதுக்கெல்லாவறறையும் காட்டிலும் விலக்ஷணமாக இருப்பதால், அதன்
 நாமமும் விலக்ஷணமாக இருக்கக்கூடும், அதற்கு ஸாவஸ்திமான சக்தியும் உபநநமே.
 ஆகையால், அதுவே தன்னுடைய ஸாவசக்தியைக் கொண்டு உபாதாந காரணமாகவும்
 நிமித்த காரணமாகவும் இருக்கக்கூடும் மன்றோ? “ லிடுக்ஷண பதிடிக்ஷா லிடுக்ஷண
 யடிடிபொம் உவவஸ்தி: ”.

வடிவியோகூனாம் வாரயதி | ஸவஸூகி யுகூவாடிவ ஸ்ரஹணை
காஸூக ஸூதய: ஸூலஹ்வாடிநகாரணகம் ஸூதிவாடித்
நிதித் காரணவி தடிவெதி ஸூதிவாடியணி, யடிபம் ஸூதி: |

தன்றே? அப்படி ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸாவசகதியின் சோக்கை இருக்கிறபடியாலேயே, சில சருதிகள் அந்த ப்ரஹ்மம் உபாதாந காரணம் எனபதை முதலில் ப்ரதிபாதிந்துவிட்டு, பிறகு அதுவே நிமித்தகாரணமாகவும் இருக்கின்றது எனபதை ப்ரதிபாதிக்கின்றன இருத சருதி அவைகளுள் ஒன்று. மற்றும் சில சருதிகள், ப்ரஹ்மம் நிமித்தகாரணம் எனபதை ஒத்துக்கொண்டு, 'அதற்கே உபாதாந காரணநவம் எப்படி ஸவகமாசும்?'

ஸூயிஷ்டாஹூனாம்—மற்றொரு நிமித்த காரணத்தை. "ஸூயிதீயடி" என பதற்கு 'இரண்டாவது இல்லாதது' எனபது பொருள். அதாவது, வேறொரு நிமித்த காரணம் இல்லை என்று அர்த்தம்.

ஸவஸூகி யுகூவாடிவ— இவ்விடத்தில் வேறொரு சங்கை செய்து கொண்டு அதற்கு ஸமாநாநம் சொல்லுகிறா ப்ரஹ்மம் எனபது சேதந ஸவது வானதால், அது ஒரு காயத்திற்குக் காரணம் என்று சொல்லும் இடத்தில், முதலில் அதன் நிமித்த காரணநவத்தைச் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு உபாதாந காரணநவத்தைச் சொல்வதன்றே யுகூதமாகும்? இவ்விடத்தில் முதலில் உபாதாந காரணநவத்தையும் பிறகு நிமித்த காரணநவத்தையும் இருத ச்ருதி வாக்யம் சொல்லுகின்றது என்று சொன்னால், அது அயுகூதமாகின்ற தாதலால் அந்த அர்த்தம் இருத சருதியின் அர்த்தமாகமாட்டாது எனபது தான் இவ்விடத்திற் செய்யப் படும் சங்கை.

இதற்கு ஸமாநாநம் என்னவென்றால்—ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதாந காரணம் எனபதை முதலில் ப்ரஸதாவிப்பதில் எவ்வித தோஷமுமில்லை எனபதே. ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் சருதி வாக்யங்களைப் பரிசீலநம் செய்து பாராததால், அவை ஜகத்தைக் கொண்டு ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவைக ளென்றும் ப்ரஹ்மத்தைக்கொண்டே ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கின்றவைக ளென்றும் இரு வகைப்படுகின்றன வெனபது ஏற்படும். இவைகளுள் முதல் வகையைச் சோநதவை, ப்ரஹ்மத்தின் உபாதாந காரணந தனமையை முதலில் ப்ரஸதாவித்தது, பிறகு நிமித்த காரணந தனமையைப் பற்றிப் பேசும்; இரண்டாவது வகையைச் சோநதவை, முதலில் நிமித்த காரணந தனமையைச் சொல்லி பிறகு உபாதாந காரணந தனமையை விளக்கும் "ஸூடிவ ஸூவாடித் ஓடி ஸூசூஸீகி" இதயாதியான ஸதவீதயா வாக்யம் இரண்டாவது வகையைச் சோநதது, 'ஸூஹூதி' இதயாதியாக மேல் உதாஹாரிக்கப்படும் வாக்யம் முதல் வகையைச் சோநதது இப்படி இரண்டு விதமாகவும் சருதி வாக்யங்கள் காணப்படுகிறபடியால்

சுத்யாஸு ஸுதயொ ஸுஹுணொ நிலிதகாரணக் உத்யுதாய, சுடுவெஜீவ உவாஜாததாஜி சுயலிதி வரிஜொஜீ, வவஹுஸகியுதூக்வாக் உவாஜாதகாரணம் தஜிதராஸெஷொவகாரணம் ஁ ஸுடுவெஜீவெதி வரி ஹராணி | “ சிஃ ஸி அநஃ க உ லா வுக்ஷ் சூலீஜீதொ ஜீராவா வ்யயிவீ நிஷுதக்ஷஃ | உநீஷிணொ உநலா வ்யஹுதெ ஁ தஜீஜயஜீஷு ஁வ நாநி யாரயநு | ஸுஹு வதம் ஸுஹு லா வுக்ஷ் சூலீஜீதொ ஜீராவா வ்யயிவீ நிஷுதக்ஷஃ | உநீஷிணொ உநலா விஸுவிஜி வெர ஸுஹாயஜீ ஶு஁வநாநி யாரயநு ” உதி லாஜாதஜீதொ ஜீவெஷுந விஸொயஜா ஸாக்ஜீ ஸுஹுணஃ லவ஁ஷிஷுக்ஷணக்ஷெந வரிஹாஸ உக்ஷஃ | சுதஃ, “ லா ஜெவ லொஜெஜீஜீ ஸு சூலீக்ஷி ” உதஜீதூவி ‘ சுடுமு ’ உதஜீஜீதெக

என்பதைச் சங்கிதது, ‘ லாவ சகதியுடன் கூடிக் கொண்டிருக்கிறபடியால் உபாதாந காரணமாகவும் மறறையேறு லகல் உபகாரணமாகவும் அதுவே இருக்கக்கூடும் ’ என்று அநத்ச சங்கையைய பரிஹரிக்கின்றன சிஃ ஸி அநஜீ ” இதயாதியான ச்ருதி வாக்யம் இவைகளுக்கு உதாஹரணம். லாமாநயமாகக் காணப்படும் விரோதத்தைச் சங்கிததுக்கொண்டு, ப்ரஹ்மம் மறறையே லலா வஸதுக்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாக இருக்கிறபடியால், அது விரோதமாகமாட்டாது ’ என்று, இந்த ச்ருதி வாக்யங்கள் அநத்ச சங்கையைய பரிஹரிக்கின்றன. ஆகையால், “ லாஜெவ லொஜெஜீ ஜீஹு சூலீக்ஷி ” எனனும் வாக்யத்திற்குக் கீழ்ச சொல்லப்பட டிருப்பதே உபநகமான ஆததம். “ சுடுமு ” என்பது முதலான அநேக சபதங்கள், ப்ரஹ்மத்திற்கு அநேக விசேஷங்களை பரதிபாதித்ததுகொண்டு

ப்ரகருத ச்ருதிகளுக்கு கீழ் விவரிக்கப்பட்டுள்ள ஆததத்தை அதுபநகமென்று சொல்லவது யுக்தமாகமாட்டாது.

“ சிஃ ஸி அநஜீ ” இதயாதி ச்ருதி வாக்யங்களின் பொருள் என்னவென்றால், “ ஹே மநீஷிக்ஷே ’ தயாவா ப்ருதீவீ அடகிகியுள்ள இந்த பரபஞ்சமாகிற கடட்டத்தை எந்த மரததைக்கொண்டு ஈச்வரன நிர்மாணம் செய்தான்? எந்தக் காட்டிலிருந்து அநத மரம் கொண்டு வரப்பட்டது? இந்த லோகங்க ளெல்லாவறறையும் தீரித்ததுகொண்டு அவன் அவைகளுக்கு அநீஷ்டாதாவாக இருக்கிறானே? ” இவ்வீதமாகவா நீங்கள் பரகரம் செய்கிறீர்கள்? ‘ இந்த பரபஞ்சத்தின் ஸருஷ்டிகக்கு ப்ரஹ்மமே மரம். ப்ரஹ்ம மெனகிற காடே அநத மரத்திற்கு ஆதாரம். இம்மாதிரியே புவங்களைத் தீரித்துக்கொண்டு அநத ஈச்வரன அவைகளை அநீஷ்டித்து வருகிறான் ’ என்று நான்கு களுக்கு பரதயுத்தரம் சொல்லுகிறேன்.”

விசெஷா ஸ்ரஹண: ப்ரதிவாழிதா: | ஹவதஹித விசெஷ நிஷேயவாழி
கொடவி ஸெஷா ந ஶ்யஸ்யதே, ப்ரத்யுத ஜமஶஹணா: காய-கா
ரண ஹாவஜ்வாவநாய, 'சுபெ' உதி காஹிசெஷ வஹாவ, 'சூவீக்'
உதி சூயானிசெஷ, ஜமஶ்வாஶாததா ஜமஹிதததா அ, நிதிதொவாஶ
நயொ ஹெ-ஶ நிர்ஸநெந தலெஷ்வ ஶ்ரஹண ஹவ-ஶகி யொமஶ
உத்ய ப்ரஶ்வாதா ஹஹஸெ ஶொ விசெஷா வனவ ப்ரதிவாழிதா: |

காணப்படுகின்றன. 'ஸாவ சபதங்களும் விசேஷங்களை நிஷேஷிக்கின்றன' என்று நீங்கள் சொல்லது போல ஒரு சபதங்கட காணப்படவில்லை, பரத்யுத, 'பரஹ்மம் என்பது காரணம் ஜகத் அதன காயம்' என்பதை ஜ்ஞாபிக்ரம டொருட்டு கால விசேஷத்தைக் குறிக்கும் "சுபெ" (முதலில்) எனனும் சபதமும், கரியா விசேஷத்தைக் குறிக்கும் "சூவீக்" (இருந்தது) எனனும் சபதமும் காணப்படுவதுடன், பரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதார காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவும் இருக்கும் தன்மையும், அப்படி ஒரே பரஹ்மமே நிமித்த காரணமாகவும் உபாதார காரணமாகவும் இருக்கின்றது என்பதைக் காணப்படுதால் ஏற்படும் பரஹ்மத்தினுடைய ஸாவ சகதிதவமும், இன்னும் அறியப்படாமல இருக்கும் இவை போன்ற ஆய்வுக கணக்கான பற்றை விசேஷங்களும் இந்த சருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன

இவ்விடத்தில் 'ஸூவீக்' (மரம்) என்பது உபாதார காரணத்தைக் குறிக்கின்றது. 'எப்படி மரத்தைக்கொண்டு ஜநங்கள வீட்டைக் கட்டுகிறார்களோ, அப்படி எந்த மரத்தை (அதாவது—உபாதார காரணத்தை)க்கொண்டு பரஹ்மம் ஜகத்தைச் செய்தது?' என்பது பரசநம். அப்படி உபாதார காரணமாக இருக்கும் வருஷத்திற்கு ஆநாரமாக இருப்பது 'வநஸூ' (காடி), இந்த ஜகத்தின் வருஷடியில் அந்த ஆநாரம் எது? என்பதும் பரசநம். இவையெல்லாம் பரஹ்மமே என்பது பரத்யுததரம். 'ஶ்வாவாவ்யயிவீ' என்பது ஜகத முழுத்தையும் குறிக்கின்றது. 'நிஷேஷண:' என்பதற்கு 'நிரமாணம் செய்தான்' என்பது பொருள். ஒருமையாக ப்ரயோகம் செய்யாமல் பன்மையாகச் செய்திருப்பது வேதத்தின் ஸ்வாதந்தாயம் இந்த ஜகத வருஷடியில், ஆதிக்காரணம், உபாதாரம், அவைகளைத் தவிர்த்த மரறை ஸகலமான காரக வாககம் எல்லாம் பரஹ்மமே என்று சொன்னதாயிற்று.

யதொ வாஸு வகாயுகாரண ஹாவாஜி ஜூவதெ ஸு வரூத்ஜிடி,

யத? பொற?—இந்த ஸத விதயா பாகரணமானது, ஐகததும்

யதொ வாஸு வகாயுகாரண ஹாவாஜி ஜூவதெ—ஸதவிதயா பாகரணத்தில, சருதி, “ ஸுஷெவ ஸொஷெஜிடி மூ சூவீக் ” (பரமாததமக இருக கும இதுவே முனகாலத்தில ஒன்றாகவே இருந்தது) என்று சொல்லிவிட்டு, அடுத்த வாக்யத்தில் பின் வருமாறு வேறொரு மதத்தை பரஸதாவிதது அதை பரதிஷேபிக கின்றது தஷெக் சூஹு: “ ஸுஷெவெஜிடி மூ சூவீக்ஷெவாஜிதீயடி தஸூஜிஸத ஸஜாயத ” | “ கூதஸூவஹு ஸொஷெஜிவம் ஸஜாக் ” உதி ஹொவாது, “ கூஷெவத் ஸஜாயத ” | ஸுஷெவ ஸொஷெஜிடி மூ சூவீக் | ‘முன காலத்தில் இது அஸததாகவே இருந்தது, அதிலிருந்தே ஸத உண டாயிறறு’ எனது சிலா சொல்லுகிறார்கள். அது எப்படி உபநநமாகும்? அபரமாத நீகமான தரவயத்திலிருந்து பரமாதநீகமான தரவயம் எப்படி உணடாகும்? என்பது இதன பொருள். இந்த வாக்யங்களுக்கு இதற்குமுன் வயாக்யாநம் செய்யப்படவில்லை யாதலால், இவ்விடத்தில், ஸ்ரீ பரவ்யகார அவைகளுக்கு வயாக்யாநம் செய்யவேண்டு மென்று திருவுள்ளம் பற்றி வயாக்யாநம் செய்கிறா

இவ்விடத்திற் செய்யப்படும் உபபாதத்தை நன்றாக அறிவதன் பொருட்டு, அந்த உபபாதம் ஸம்பதந்நகரான சில அம்சங்களை நாம் பூவம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டி யது அவசயம். காய காரண வஸதுக்களின் ததவத்தை விசாரிக்கும்வர்கள், ஸத காய வாதிகளென்றும் அஸதகாய வாதிகளென்றும் இருவகைப்படுவார்கள் காரண வஸ துவை ஸதயமென்று (அதாவது—பரமாதந்மென்று) ஒத்தக் கொள்பவர்கள் ஸதகாய வாதிகள், அதை அஸததென்றும் ஸகலமான காய வஸதுக்களும் பூவம் இல்லாமலே புதிதாக உத்பத்தியை அடைகின்றன வென்றும் சொல்பவர்கள் அஸதகாய வாதிகள். அதனவதிகளும் விசிஷ்டாதவைதிகளும் காரண வஸதுவைப் பரமாதந்மென்று ஒத்தக் கொள்ளுகிற படியால் அவாக்களிருவரும் ஸதகாய வாதிகள் தாம், ஆனால், விசிஷ்டாநீ வைதிகள் காய வஸதுவான பரபஞ்சமும் பரமாதந் மென்று சொல்லுகிறார்கள், அத் வைதிகள் ‘அது கேவலம் பரமததால் ஏற்படுகின்றது, ஆகையால் அது அபரமாதந்மே’ என்று சொல்வார்கள். இவர்கள் இருவருக்கும் இமமாதிரி கொள்கைகளைக் கொள்ள, சருதியே பரமாணம். சருதி பரமாணயத்தை அநாதரிதது, கேவலம் அதுமாததையே பல்மான பரமாணமாகக் கொண்டு ததவ வாதம் செய்யவர்கள் சிலருண்டு; ஸாங்க்யர்கள்;

சுத வனவ 'சுஸுஷெவெஷிமு சூஸீக்' உதாரஹி சுஸுதாய-வாஷி
 ஸிஷெயஸு சூயதெ! "கதவஸு வஸு ஸெஸெஷெயம் ஸுஷாக்?"

ப்ரஹ்மததுகரு முளள காய சாரண பரம முதலானதின் பரமாதந்த தன்மையை
 ஜ்ஞாபிகக ப்ரவருததிக்ரபடிபால், இந்த பரகரணதில் காய காரண பாவததின்
 அஸதயத தன்மையை விவரிக்ரம அஸத காய வாதம, "சுஸுஷெவெஷிமு
 சூஸீக்" (இதுவே முன காலததில் அபரமாதந்தமக இருததது) எனனும் வாக
 மததால் பரஸதாவிக்கப்பட்டு விஷெத்ககப்படுகின்றது. "கதவஸு வஸு
 ஸெஸெஷெயம் ஸுஷாக்?" (இது எப்படி?, அதாவது—'முன அபரமாதந்தமக

வைசேஷிகாகள, பௌதநாகள முதலான ததவ வாதிகள இந்த வகுப்பைச் சேருத
 வாகள. இவாகளுள ஸாவந்யாகள, 'அசேதநமான பரநாம எனது சொலலப்படும் வஸ
 துவே ஜகதகாரணம்' எனது சொலவாகள, ரசவரண ஒருவன உண்டு எனது அவாகள
 ஓததுக் கொளருகிருகளிலிலை ஆனலும், அவாகளால ஓததுக்கொளளப்படும் ப்ரநாமம்
 எனனும் காரண வஸதுவைப் பரமார்தநு ரெனறே அவாகள சொலலுகிறபடியால்,
 அவாகளும ஸத கார்ப வாதிகளாகத தட்டிலலை வைசேஷிகாகள, தாககடலததைக்
 கொண்டு ரசவரண எனது ஒருவனை ஓததுக் கொண்ட போதிலும், 'பப்பஞ்சம் முமு
 தம பூவம் இலவாயிலே ப்ரகு புதிதாக உபநக்யாக் இருக்கின தது' எனது வாதிக்ர
 படியால், அவாகள அஸத காயவாதிகளைச் சேருதவாதிக்ராகள. பௌதநாகளும, அம்
 மாதிரியே, 'காரணம் எனபது அபரமாதந்தம்' எனது சொலலுகிறபடியால், அஸதகாய
 வாதிகளே, ஆனால், இவாகள 'காய வஸதுவும் அபரமாதந்தம்' எனது வாதிக்ரபடி
 யால், இவாகளுகரும வைசேஷிகாகளுகரும வாகி உண்டு

இவ்விடததில் பரநிகேபிககப்படும் மதம வைசேஷிகாகளைக் குறிககின்
 தது எனது ஸ்ரீராமாதுஜாசாயரும, பௌதநாகளுள ஸ்வ சூகய வாதிகளான மாந்யமி
 காகளைக் குறிககின்றது எனது ஸ்ரீ சங்கராசாயரும சொலலுகிருகள. வைசேஷி
 காகள மாந்யமிகாகள இந்த இருவாகளுடைய மதநகளின கணடநமும் அதவைதிகள
 விசிஷ்டாதவைதிகள இருவாகளுகரும இஷ்டம்; ஆனால் எவாகளுடைய கணடநம்
 பரகரணததிறகு ஓத திருக்கின்றது எனபலதப் பாததால், விசிஷ்டாதவைதிகள சொல்
 வது போல, வைசேஷிகாகளுடைய கணடநமே ஸங்கதமாகத தோனனும் எனபது தான்
 இவ்விடததிற செயயப்படும் உபாதநம்.

வளததீக்தம் ஹவதி—வளகலெவ காரணஹூதம் ஓவ்யேவஹூணர
யொமெந காபுடிதிததுஹித உதி | வளக விஜ்ஞாதெந வஸி-விஜ்ஞாதம்
வ்ருதிவிவாடியிஷிதம், ததலஹூய-வாடி ந ஸெஹூதி, தயா ஹி—
நிதித ஸவவாயிஸவாயி ப்ருஹூதிஹி: காரணெண ரவயவ்யாவ்யம்
காய-ஓ ஓவ்யாணர ஹெவாஹூதித உதி காரணஹூதா அஹூந:
காய-ஓவ்ய வஹூணரஹூக், ததாதெநாஹூ ஜ்ஞாததா கயலிவி ந வஹ
வதீதி | 'கயலிவயி ஓவ்யாணரம் நிர்வஹேதே?' உதி ஹேக், 'காரண
மதாவஹூணர யொமஸே ஓவ்யாணரஹூதிவாதிந: ஸஹூதிவஹ

வளதக்உததீக்தம்—இதனூல சொலலப்படுவ தெனனவென்
றூல, 'ஓரே தரவயம முதலில காரணமாக இருநதுகொண்டு, பிநரு வேறெரு அவஸநைந
யுடன் சோககையை அடைநதால், அப்பொழுது அந்த தரவயமே காரயம என்று சொல
வடபடுகின்றது' எனபது தான் 'ஒரு தரவயத்தின் ஜ்ஞாததால் மறறை எல்லா தரவ
யங்களின் ஜ்ஞாதமும் ஏற்படுகின்றது' எனபது இந்த பரகரணத்தில் பரதிபாநிககப்படும
லிஷயம், அது அஸதகராய வாதத்தில் ஹிதநீக்கமாட்டாது ஏனென்றால், 'நிமித்தம் ஸம
வாய்அஸமவாயி' எனனும் இவை முதலான காரணங்களினூல, அவயலி என்று சொலலப்
படும காரயம், காரணமாய்நுநத தரவயத்தைக காட்டிலும் வேறுபட்ட மறறெரு தரவ
யமாகவே உதப-தநம் செய்யப்படுகின்றது' எனபது அஸதகராய வாதிகளின் கொள்கை;
காரணமான வஸ்தவைக காட்டிலும் காரயமான வஸ்து வேறுபட்டதென்று
சொல்லுமபக்தத்தில், காரணத்தின் ஜ்ஞாதநினூல காரயத்தின் ஜ்ஞாதம் ஒரு பொழு
தும் ஸமயலீககாட்டாதனரே? ஆனூல, 'அவயலி என்று சொலலப்படும காரயமான
வஸ்து தனது காரணமான வஸ்துவைக காட்டிலும் வேறுபட்ட தரவயம்' எனபதை எப

வளக விஜ்ஞாதெந—இவலிடத்திற் சொலலப்படுகிறது எனனவென்றால்—
'ஒன்றை அறிநதால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகி விடும எனபது ஸத வீதயயில் செய
யடபட்டிருககும் பரதிஜ்ஞா அது வைசேஷிக மதத்திற்கு அதுருணமன்று
காரண வஸ்துவைக காட்டிலும் காரய வஸ்து வேறு பட்டதென்பதனரே அவாக
ளுடைப கொள்கை? அப்பொழுது காரண வஸ்துவை அறிநதால் காரய வஸ்துவும் அத
னூலேயே அறியப்படுகின்றது எனபது அதுபபநம் ஆகையால் பரதிஜ்ஞாதமான
ஆதத்திற்கு வைசேஷிக மதத்தின் நிர்வஹ அஹூயம் அபேக்ஷிதம்' எனபதே.

நிதிதஸவாயி ஸவவாயி ப்ருஹூதிஹி:—வைசேஷிகர்களுடைய மத பர
காரம், காரணங்கள் மூன்று வகைப்படும. அவை நிமித்த காரணம், ஸமவாயி காரணம்,
அஸமவாயி காரணம் இவைகளின் லக்ஷணங்கள் இவலிடத்தில் அநபேக்ஷிதங்க ளாகை
யால அவைகளை விவரிக்காமல் விட்டு விடுகிறோம்.

வெவ்வேறு வணக்க வகைகளை நாளான வஜ்ரஹாராணராஜே ராவ்வாடகஸ்காசு, உவ்வாணாராஜஸ-உதாஜி' உதி காரணவெவ்வாணாராவநம் காய-உதித்ய-அஜித உத்ய-கூழ் |

ந.ந- 'நிரயிஷ்டாந ஸ்ரீலாஸம்ஹவ ஜ்ஞாவநாய சஸ்தூய-வாடி நிராவஃ ச்ரீயதெ ; தயாஹி-வணகம் தி-உ-உ-வம் வத்ய-வெவ சவிஜ்ரா

படி மறுக்கக்கூடும்? எனினில, இப்பண்பு காரணங்களால் மறுக்கக்கூடும் என்று நாம் சொல்லோம்.—(1) 'உணவை வேறொரு தரவயம் என்று அங்கீகரிக்கப்படும் தரவயம் காரணதரவயமே. இரண்டுமொன்று, காரணதரவயமே வேறொரு அவஸ்தையை அடைந்து மறறொரு பெயர் மறறொரு வயவஹாரம் இவைகளை அடைகின்றது' என்று உபபாதிக்கக்கூடும், (2) நீ சொல்வது போல வேறொரு தரவயம் புதிதாகத் தென்படவுமில்லை. ஆகையால், காரண தரவயமே மறறொரு அவஸ்தையுடன் கூடியதாகக் கொண்டு காயதரவயமென்று சொல்லப்படுகின்றது என்பதே விதநூதம்

ந.ந-.....உகூழ்—இவவிடத்தில் சிலர் ஒரு ஆகேஷம் செய்யலாம் அதாவது—'ஸாவமும அபரமாததநிகம என்று வாதிப்பவர்களின் மதத்தைக் கண்டிக்கும் பொருட்டே இந்த "சுலசுஷெவ" இதயாதி வாக்யங்களை பரவருத்திக்கின்றன. பாஹு

உவ்வாடகஸ்காசு ஸ்ரீவஜ்ரஹாராஜஸ-உதாஜி—இந்த இரண்டு பதங்களுக்குப் பிறகு 'உவ்வாணாரம் நிரயிஷ்டே' (வேறுபட்ட தரவயம் என்பது மறுக்கப்படுகின்றது) என்பதை அநவயத்திறகாகச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.

ந.ந- 'சுலசுஷெவ ச்ரீஸ்கீ' இதயாதியால், காய தரவயங்களை லொலாம அபரமாததநிகமென்றும், காய தரவயங்களை காரண தரவயங்களைக் காட்டிலும் வேறு பட்டவைகளென்றும் சொல்லும் வைசேஷிகர்களின் மதம் நிரஸம் செய்யப்படுகிற தென்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய நிரவாஹம் ஸத விதயையில் உபகாமத்தில் காணப்படும் வாக்யங்களுடைய ஸ்வாரசஸத்தின் ஆதாரமே இந்த நிரவாஹத்திற்கு முக்கியமான காரணம், பரதிஜ்ஞாதமாயுள்ள 'ஒன்றின் விஜ்ஞாததால் ஸாவத்தின் விஜ்ஞாதம் ஏற்படுகின்றது' எனலும் அதத்தின் உபபாதத்திற்கு அநதாவகமாகவும் இந்த நிரவாஹமே அபேக்ஷிதமாக இருக்கின்றது இப்படி இருக்க ஸ்ரீ சங்கராசாராயர், இந்த அஸதகாரய வாதத்தால் சூரய வாதிகளாகிற மாந்யமிக்காருடைய மதமே நிரஸம் செய்யப்படுகின்றதென்று வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார். அநத வ்யாக்யாநம் ஸங்கதமன்று என்பதை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் இவவிடத்தில் உபபாதிக்கிறார்.

ஸ்ரீ சங்கராசாரயருடைய விவரணமாவது—'சித ரூபமான வஸது ஒன்றே உண்டு என்பதும், அநத வஸது அவிதயையால் மறைக்கப்பட்டு ஜகத ரூபமாகத் தோன்றுகின்றது என்பதும், அநத வஸதுவைத் தவிர்த்து வேறு வஸது ஒன்றும்

ஆர்த்தம் சம உ உவெண விவத-த உனி சவித்யாபுரபக்யாய உ-இ-காரணா
வாத்யதீத்யஸ்ய-வமஹஸ்யே' உத்யஸ்தாய-ஃ வாடி திராவா: | நெத

மம் என்பது அவிதயையால் மறைக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு ஜகத ரூபமாகக் காணப்படு
கின்றது என்று சொல்வது உபந்நமாவதற்கு, அவிதயையால் ஆசரயிக்கப்படும் மூலகார
ணமபரமாதந்மான வஸதுவாகவே இருத்தல் வேண்டும், அப்படிக்கில்லாவிட்டால், நிர
நீஷ்டநர பரமம ஸம்பவிக்ரம. அது ஸம்பவிக்ரகக் கூடாதனரே? ஸாவமும் அபார
மாதநீகம் என்று சொல்பவர் மதத்தில் அது நோகின்றதாதலால் இவ்விடத்தில் அந்த
அஸ்தகார்ய வாதம் நிரவிக்ரகப்படுகின்றது. இதுதான் ஆக்ஷேபம், இது நிலை பெறுது. ஸா

இலலை எனபதும் ச்ருதியின தாதபாயம். அந்தத தாதபாயத்தையே இந்த ஸத வித்யா
வாக்யங்கள் வெளியிடுகின்றன. மாந்யமிகாகளுடைய மதம், காரண வஸது
உளபட எல்லாம் க்ஷணிகம் எனபதாதலால், அந்த மதத்தை ச்ருதி வாக்யம் இவ
விடத்தில் சிவவிக்ரக பாவருத்திககின்றது எப்படி நிரவிககின்ற தெனரூல—
அவிதயை எனபது பரமாதந்மான ஒரு வஸதுவை ஆசரயித்தே பரபஞ்ச
மாகிற இந்த பரமத்தைத் தோற்றுவிக்க வேண்டுமாதலால், அப்படிப் பரமாதந்மான
ஒரு வித வஸதுவையும் ஒத்துக்கொள்ளாத மாந்யமிகாகளுடைய மதம் ஆதிரிக்கத்தகுந்த
தன்று எனபதே. அதாவது—மாந்யமிகாகளுடைய மதத்தில் காய வஸது போல
அநீஷ்டநரமும் அபரமாதந்மாக இருக்கிறபடியால் ப்ரமம் எனபதே ஸம்பவிக்ரகமாட்
டாது என்று சொன்னதாயிற்று. இப்படிப்பட்ட நிரநீஷ்டநர ப்ரமத்தின் அஸமப
வத்தை ஜனூப்பிப்பதற்காகவே இந்த அஸ்த காரய வாதம் இவ்விடத்தில் பரஸதாவிக்கப
பட்டு நிரவிக்ரகப்படுகின்றது. இதுதான் ஸ்ரீ சங்கராசாரயருடைய வ்யாக்யாரம்.

நெததெவ்யே-மாந்யமிகாகளுடைய மதத்தின் நிரஸம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்கு
இஷ்டமேயானாலும், அது பரகரணத்திற்கு அஸங்கக மெனபதே அவருடைய அபிபராயம்.
'ஒன்றை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதானின்றது' எனபது ஸத விதயையில் ப்ரதி
ஜ்ஞாதமான அாதந்ம். 'முதலில் அஸததாகவே இந்த பரபஞ்சம் இருந்தது, பிறகுதான்
பரபஞ்சத்திற்கு உத்பத்தி ஏற்பட்டது' என்று சொல்லும் வைசேஷிகர்களுடைய மதத்
தில் இந்த பரதிஜ்ஞை அநவயிக்கமாட்டாதாகையால், இந்த பரதிஜ்ஞையின் ஸமாதந்நத
திற்கு அந்த வைசேஷிக மத நிராஸம் அவச்யம் அபேக்ஷிதம், ஆகையால் அந்த மதமே
இந்த பரகரணத்தில் நிரவிக்ரகப்பட வேண்டும். மாந்யமிகாகளோ வெனரூல, 'முதலி
லும் எல்லாம் சூந்யம், பிறகும் எல்லாம் சூந்யம்' என்று சொல்லுகிறபடியால், அவர்களு
டைய மதத்தில் இந்த பரதிஜ்ஞை அநவயிக்கமாட்டாது எனபது இலலை, ஆகையால்
அவர்களுடைய மதத்தின் நிராஸம் இந்த பரதிஜ்ஞையின் ஸமாதந்நத ததிற்கு அநபேக்ஷி
தம். 'மாந்யமிகாகளுடைய மதமே இவ்விடத்தில் நிரவிக்ரகப்படுகின்றது' என்று சொல்
லும் அதவைதிகளுடைய வ்யாக்யாரம் அஸங்கதம் என்று சொல்வதற்கு இது முக்ய
வேதம். இன்னும் ஒரு வேதம் உண்டு. ஸத விதயையில், இந்த ப்ரதிஜ்ஞையை உப
பாதிக்ரம பொருட்டு உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள "யயா வனகெந உபி நெந

ஜெஷ்டம் | ஊக விஜ்ஞாதெந ஸவ-விஜ்ஞாத வ்ர விஜ்ஞா டுஷ்டான ௨-வெந ஸகூய-வாடிவெஷ்டவ வ்ர ஸகூக்யாதித்யுத்யு | ஹவத்ஸெஷ் நிரயிஷ்டாத ஹராவஹவஸ்யி டு-ர-வ வாடிசுவாது | யஸ்ய ஹி தெதந மத ஜொஷ்ட:

வழும் அபரமாதநீகம் என்று வாதிப்பவர்களுக்கு இவ்விடத்தில் பரஸகதியே இல்லை ஒன்றை அநிந்தால் எல்லாம் அநியப்பட்டதாகும் எனவும் பரதிஜைஞமும் மருத் பிண்டம் முதலான தருஷ்டாநதங்களும் ஸதகாய வாத ஸபதந்மாகவே பரஸதாத்மா யிருக்கிறபடியால், அதற்கு உபயோகியாக வைசேஷிகர்களின் அஸதகாயவாதம் நிரஸநம் செய்ய யப்பட வேண்டுமே தவிர, அபரஸகதமான மறநெருகு வாதத்தின் நிரஸநம் செய்யப்படு

ஸவ-ஹி ஜ்ஞாயம் விஜ்ஞாதம் ஸூதாசு" (மண்பிண்டத்தை அநிந்தால், அதன் விகாரமாக யுள்ள குடம் முதலானது அநியப்படுவதுபோல) எனவும் தருஷ்டாநதம், கராயம் பரமாத்மாயிருப்பதுடன் காரணமும் பரமாத்மம் எனப்பதைக் குறிக்கின்றது காயத்தைப் பரமாதந் மென்று ஒத்துக்கொண்டு காரணத்தை அபரமாதந் மென்று சொல்லும் வைசேஷிகர்களுடைய மதத்திற்கு இந்த தருஷ்டாநதம் அநநவிதம் ஆகையால் அநத த்ருஷ்டாநதத்தின் ஸமாதநதத்திற்கும் இவர்களுடைய மத நிரஸநம் அவசயம் அபேக்ஷிதம். 'கராயம் காரணம் இவை இரண்டும் அபரமாதநம்' என்று சொல்லும் மாந்யமிகர்களுடைய மதத்திற்கு இந்த தருஷ்டாநதம் பொருந்தும் பொருந்தாதா என்று விசாரிக்க பரஸகதியே இல்லை மாகையால் அவர்களுடைய மத நிரஸநம் இவ்விடத்தில் அநபேக்ஷிதமே. இந்த இரண்டு ஹேதுக்களும், "ஊகவிஜ்ஞாதெந ஸவ-விஜ்ஞாத வ்ர விஜ்ஞா டுஷ்டான ௨-வெந ஸகூய-வாடிவெஷ்டவ வ்ர ஸகூக்யாசு" எனவும் வாக்யத்தால் சொல்லப்படுகின்றன.

ஹவத்ஸெஷ் நிரயிஷ்டாத ஹராவஹவஸ்யி டு-ர-வ வாடிசுவாது | 'மாந்யமிக மத நிரஸநம் செய்யப்படுகின்றது' எனப்பதற்கு அத்வைதிகளாற் சொல்லப்படும ஹேது, 'பரமம் ஏறப்படுவதற்கு, அநிஷ்டாநம் பரமாதந்மாக இருக்கவேண்டும்; மாந்யமிகர்களுடைய மதத்தில் அநிஷ்டாநம் அபரமாதந்யாகையால், அவர்களுடைய மத பரகாரம் நிரநிஷ்டாந பரமம் பரஸங்கிக்கின்றது, அது அநிஷ்டம்' எனப்பதன்றோ? முதலில், இந்த வாதம் யுகதியுகதமாக இருக்கின்றது என்பதை ஒத்துக் கொண்டாலும், அது பரகாண்டத்திற்கு ஒத்தன்று என்றே சொல்லவேண்டும் இரண்டாவது, 'தாஷ்டா (பாக்கிறவன்) பொய், தோஷம் பொய், தாசநம் பொய்; இவை மெல்லாம் பொய்யாக இருந்தபோதிலும் மரமம் ஸம்பவிகக்கமும் என்று அத்வைதிகள் ஒத்துக்கொள்ளுகையில், ஆசாயமும் பொய்யாக இருந்தால் பரமம் ஸம்பவிககமாட்டாதோ என்று பயப்படுவதற்குக் காரணமொன்று மில்லை. பரம ஹேதுக்களான ஸாமகரிகளுள் சில பொய்யாக இருக்கலாம், அநிஷ்டாநம் மாதரம் ஸத்யமாக இருக்க வேண்டும் என்று சொல்வதற்கு வீரிகமகம் ஒன்றுமில்லை. இதுதான் டு-ர-வ வாடிசுவாசு எனப்பதன் தாத்பாலம். ஆகையால், மாந்யமிகர்களுடைய மதமே இவ்விடத்தில் நிரஸிக்கப்படுகின்றது என்பதற்கு நீங்கள் சொல்வது ஹேதுவாகமாட்டாது எனப்பது தான். இந்த அநிஷ்டத்தைத் தான்

வாராஜாயி-இகொ தொஷாஸ்யசுவம் ஹ வாராஜாயி-இகம், தஸ்யீ வாராஜாயி-இக தொஷெண ய-ஹூஸ்யீ சுவாராஜாயி-இக ம-யவ-ஹமஸாஜி ஹஸ-ஹ ஓவ வஹ்ஸீ ; யஸ்யீ து தொஷஸ்யாவாராஜாயி-இகொ தொஷாஸ்யசுவம் ஹவார

கிணறது என்று சொல்வது உபநயமாகாது. (நிரதிஷ்டாந ப்ரமம் மைபவீககமாட் டாது எனபதை ஜ்ஞாயிப்பது இவவிடத்தில் அஸங்கதம்). தவீரஷம், அதிஷ்டாநம் அபரமாததமாக இருந்தால் உங்களுடைய மதத்தினபடி அந்த ப்ரமத்தின் அஸம்ப வததை உபபாதிப்பது சரமம் (அதாவது, அந்த ப்ரமம் மைபவீயாமற போயவிடும) எனபதும் இல்லை. ஏனென்றால், எவனுடைய மதத்தில், சேதநனிடத்தில் இருக்கும்

“ யஸ்யீ ஹி.....நிராயிஷாந ஹூஸாஸாஸவஃ ” எனனும் வாக்யங்களால் உபபாதிக்கிறா

ம-யவ-ஹமஸாஜி—அஸை வஸது விஷயகமான ப்ரமம். இல்லாத வஸது இருப்பது போலத தோனறினால் அந்தத் தோற்றத்தைக் கந்தாவ நகரமென்று சொல் வராகள்.

ஸொயகவாகெஷ்வீ—இப்படி ஸத விதயா வாக்யங்களில், விசேஷங்களை நிஷேதீகமும் சபத மொனமும் காணப்படவில்லை எனபதை நிரூபித்து விட்டு, இன் னும் வேறு எந்த சருதி வாக்யங்களை விசேஷ நிஷேத பரங்களை என்று அகவைதிகள் சொல்லுகிறார்களோ அவைகளுக்கும் பேத நிஷேத பரதவம் இல்லை எனபதை உபபாதிப் பதற்காக சருதியில் காணப்படும் சோதக வாக்யங்களைப்பற்றி பரஸதாவிக்கிறா. ‘ஸொயகவாகெஷ்வீ’ எனபதன் பொருளை 29, 30-வது பக்கங்களில் காண்க

ஸாஜாநாயிகரணஜீ வஜ்ஹூததி..... வனகாய-ஹாவஸொயநஜீ— ஸாமாநாஜீ கரணயம் என்றால் எனனை எனபதை 80, 81-வது பக்கங்களில் காண்க.

ஸதவிதயா வாக்யங்கள் முதலான காரண வாக்யங்களிலும், வஸ்தீஹ் ஜ்ஞாநஜீ முதலான சோதக வாக்யங்களிலும் ஒன்றிலும் விசேஷ நிஷேத ப்ரமான சபதமொனமும் காணப்படவில்லை எனபதை நிரூபித்த பிறகு, ஒருகால அதவைதிகள் ‘ஸதவிதயா முதலானவைகளில் பேத நிஷேத பரதவம் வயகதமாகத் தெரியவில்லை. பேத நிஷேதத்தை வயகதமாகச் சொல்லும் வேறு சருதி வாக்யங்கள் இருக்கின்றன’ என்று சொல்வார்களோ வென்று சங்கிதது, அப்படி பேத நிஷேதத்தை வயகதமாகச் சொல்வது போல காணப்படும் சில சருதி வாக்யங்களை எடுத்துக் கொண்டு அவைகளின் அாதத்தைப் பரிசோதிக்கிறா. அப்படி இரண்டு வாக்யங்களே இவவிடத்தில் விசாரிக கப் படுகின்றன.

“ சயாத சூஷெஸொ நெதி நெதி ”—இந்த வாக்யம் ப்ரஹுதாரணய கோபநிஷதத்தில் நாலாவது அந்யாயத்தில் மூன்றாவது ப்ராஹ்மணத்தில் காணப்படுகின் றது. அதன் பரகரணத்தை முதலில் தெரிந்துகொள்வோம். அவவிடத்தில் சருதி,

லாயி-கம், தஸ்யாவாரலாயி-கெநாவ்யாஹ்யெண தஹ்வவஹிதி ஹவ
 த்ஷெந நிர்யிஷ்யாதஸ்யாவஹ்வஃ | னதஹ்யாயகவாகெஷ்வவி
 ஸேத்யஃ ஐத்யாதகநகம் ஸ்ரஹ்ய' ஸ்ரஹ்ய' உத்யாஷிஷ்ய- வாரலா

தோஷ ஸம்பந்தமும் தோஷம் ஆசரயித்திருப்பதும் பாரமாததீகமோ, அவனுடைய
 மதத்தில், பாரமாததீகமான தோஷத்துடன் கூடினவனுக்கு அபாரமாததீகங்களா
 யுள்ள கந்தாவ நகரம் முதலிய பரமங்களின் தர்சனம் உபபநமாகும், எவனுடைய
 மதத்தில் தோஷ ஸம்பந்தமும் அபாரமாததீகமோ தோஷம் ஆசரயித்திருப்பதும் அபார
 மாததீகமோ அவனுடைய மதத்திலும் ஆசரயம் அபாரமாததீகமா யிருந்தபோதிலும் அம்
 மாதிரியான பரம தர்சனம் உபபநமாகக் கூடுமொகையால், உங்களுடைய மதத்தில் நிரதிஷ்

“ வெவாவ ஸ்ரஹ்யணோ ரூவெ ஶூத-ஹ் த-ஹ் த-ஹ் த-ஹ் ”

(ப்ரஹ்மத்திறகு இரண்டு சரீரங்கள், அவைகளுள் ஒன்று கடிநம், மற்றொன்று கடிந
 மல்லாதது) என்று ஆரம்பித்தது,

“ தஷெதநூ-த-ஹ் ”

(கடிநமான ரூபமாவது) என்று மூத்த ரூபத்தின் லக்ஷணத்தையும்,

“ ஶ்யாத-ஹ் த-ஹ் ”

(அகடிநமான ரூபமாவது) என்று அமூத்தத்தின் லக்ஷணத்தையும் விவதாரமாக உபா
 தித்து விட்டு, மற்றும் சில வாக்யங்களால் மூத்ததா மூத்தத ரஸோபாஸந சிந்தா பரகாரத்
 தைப பற்றிப் பேசின பிறகு,

“ ஶ்யாத ஶூஷ்யொ நெதி நெதி ”

என்னும் வாக்யத்தைச் சொல்லுகின்றது. இதன் பொருள்—இவ்விடத்திற செய
 யப்படும் உபதேசம் என்னவென்றால், இப்படிப்பட்டதன்று இப்படிப்பட்டதன்று
 எனபது தான் அதாவது—மூத்ததா மூத்ததாதமகமான இரண்டு சரீரங்களப்ரஹ்மத்திறகு
 உண்டு என்று சொல்வதால் ‘இவ்வளவு’ என்னும் ஒருவித பரிசுசேதம் ப்ரஹ்மத்திற
 குச் சொல்லப்பட்டது போல ஆயிற்று, அப்படிப்பட்ட எவ்வித பரிசுசேதத்தையும்
 அது உடையதன்று எனபது தாதபாயம் அம்மாதிரியான சரீரங்களுடன் கூடி யிருப
 பதால் உண்டாகக்கூடிய எவ்வித பரிசுசேதமும் ப்ரஹ்மத்திறகு ஸம்பவிகக மரட்டாது
 எனபது கருத்தது. இந்த அர்த்தமே பரகரணத்திறகு ஒத்தது அதவைதிகள் சொல்
 வது போல, ‘நெதி நெதி’ (இப்படிப்பட்டதன்று இப்படிப்பட்டதன்று) என்னும்
 வாக்யத்திறகு, ‘ப்ரஹ்மே இலலை’ என்று அர்த்தம் கொள்வது பரகரணத்திறகு அந்
 குணமன்று. தவிரவும், இந்த வாக்யத்திறகுப் பிறகு அந்த சருதியிலேயே,

நாயிகாஸ்தி வ்யூதகி லிஜானெகம-ணலிபரிவெஷகாய-ஜாவஸொயந
உஸிர்-உலிதி வஸ-ஜம-ண லிபரிஷ்டம் ஸ்ரீ ஜாஸிஸ்யத உதி வ-லிவ-ஜஜெ
வொகூலி |

டாக ப்ரமத்தின அஸமபவம துருப்பாதமே. “ஸூத்”ஜூாதலி” “சூநம்ஜொ ஸ்ரீ ஹ”
எனபவை முதலான சோதக வாகயங்களாலும் ஸமஸத கலயாண குண விசிஷ்டமமாகவே
ப்ரஹ்மம் பரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது எனபதைக் கீழே விவரித்திருக்கிறோம். ஸாமா
நாதிகரணயத்தின சரியான ஆதநம் எனவெனறும், அதைச் சரிவாத தெரிந்து

“ ந ஹேஜி தவ்ஜாஜிதிநெத்யநித்யநாஸி ”

எனறும் வாகயமும் காணப்படுகின்றது இதன் பொருள்.—உதி ‘நெதி’
(யஜஹ வ்ரூகிவாஜிதம், தவ்ஜாஜி) வநதவ்ஜாஜிநித்யி (வஸூ) வரம் ந ஹேஜி-
கீழ்ச சொல்லியிருக்கிறபடி ‘இபடிப பட்டதனது’ என்று யாதொரு ப்ரஹ்
மம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ அதைக்காட்டிலும் வேறொரு உதகருஷ்ட
மான வஸது இல்லை ‘சுநித்யி வரம் நாஸி’ (வேறொரு உதக்ருஷ்டமான வஸது
இல்லை) என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக ‘சுநித்யி நாஸி’ வேறொரு வஸது இல்லை)
என்று மாத்ரம் சொல்லியிருக்கும் பக்ஷத்தில் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் பிறநமான
மற்றைப் பொருளெல்லாம் நிஷேதம் செய்யப்படுகின்றது என்று சொல்லக்கூடும். அப்
படிச் சொல்லவில்லையே இந்த வாகயத்தின பிறகும்,

“ சுய நாமயெயம் ஸூத்ஸூஜி ஸூத்—பூரணா வெ

ஸூத், தெஜாஜெஷ ஸூத்”

என்றொரு வாகயத்தைச் சொல்லி அந்த ப்ரகாரணம் முடிக்கின்றது இதன்
பொருள் — பூரணர் வெ ஸூத்—பூரணன்கள் என்று சொல்லப்படும ஜீவன்
கள் பாக்ருதியைப்போல எவ்வித ஸவ்ருப் விகார மறறவை யானதால் ஸத்யம், என்று
சொல்லப்படுகின்றன, வநஷ தெஜாஜெஷி ஸூத்—பூரணமாத்ரம், அந்த ஜீவன்
களைப்போல ஜ்ஞானத்தின ஸங்கோச ரூபமான விகாரமற்ற தாதலால், அவைகளைக் காட்
டிலும் ஸத்யம் என்று சொல்லப்படுகின்றது, சுய ஸூத்ஸூஜி ஸூத் (ஸூத்ஸூஜி)
நாமயெயஜி—ஆகையால் இந்தப் பூரணமாத்ரங்கு ‘ஸத்யத்தைக்கும் ஸத்யம்’ என்று
பெயர் வழங்குகின்றது. இந்த வாகயத்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸத்யவம் முதலிய குணங்
களும் ப்ரதிபாதிக்கப் படுகின்றன. இப்படி இருக்கையில் ‘நெதி நெதி’ எனபதால்
ஸமஸத பேதங்களும் நிஷேதக்கப் படுகின்றன என்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும்?

ஸ்ரீ ஹ்ரணா ரூவதயா ஸ்ரீ ஜூாதம் ஸிவ-ஜம் ரூவதயா உவ
ஜிஸூ—இந்த சூத்ரி, முகலில், ‘ஸ்ரீ ததாமூரத்தமான ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் ப்ரஹ்மத்

“ சுயாத சூஷெபொ நெதி நெதி ” உதி ஸஹயா நிஷெயொ ஓஸயூத உதி மெசி, கிலேசு நிஷியூத உதி வகுவ்யம் | “ மெ வாவ ஸ்ரஹ்ணொ ராவெ உலிதஹ் அா உலிதஹ் அா ” உதி உலிதஹ் அா உலிதஹ் அா தஹ்: ஸ்வெஹ்அாவி நிஷியூத உதி மெசி ஸ்ரஹ்ணொ ராவதயா ஸ்ரஹ்ணாதம் ஸவஹ் ராவதயொவஹ்ஸிஸ்ய வஹ்ஸஹ்ஷெவ நிஷெஹ்ஸயுக்தஹ், “ ஸ்ரஹ்ணாதஹ் வஹ்ஸஹ் ஓரஹ்ஷஹ்ஸஹ் வஹ்ஸ ”

கொண்டால் ஒரே வஸதுக்கு அநேக குணங்களுடன் கூடியிருக்கும் தன்மை விருத்த மனநெறன தும் உவவிடத்தில் விவககப்பட்டிருக்கின்றது

“ சுய ” ஓஸயூதெ—“ சுயாத சூஷெபொ நெதி நெதி ”

(உபதேசம் செய்யப்படுகின்றது, அது எனன வென்றால், இவலிதம் இலலை இவலிதம் இலலை எனபதுதான்) எனனும் வாக்யத்தில் பஹுவாக நிஷேதம் காணப்படுகின்றதே எனனில், இவலிடத்தில் நிஷேதீககப்படுவது எனன? எனபதைச் சொல்ல வேண டும் “ மெவாவ ஸ்ரஹ்ணொ ராவெ உலிதஹ் அா உலிதஹ் அா ” (பரஹ் மததுக்கு இரண்டு சரீரகக பரஹிதஹ்ஹ், கஹ்மர யிருப்பதொன்று, கஹ்மல்லல மல இருப்பதொன்று) எனனும் வாக்யத்தால் கஹ்மரன பொருள்கள கஹ்மல்லலரத பொருள்கள ஆகிய இவைகளை ஸவருபமாகவுடைய பரபஞ்சம் முழுவதும் நிஷேதீக கப்படுகின்றது எனனில், அது யுக்தமாக மாட்டாது ஏனென்றால், இது வரையில் அறியப்படாமல் இருக்க ‘ பரபஞ்சம் முழுவதும் பரஹ்மத்தின் ரூபம் ’ எனனும் விஷ யத்தை முதலில் உபதேசிக்கதுவிட்டு, மறுபடியும் அதை நிஷேதீகப்பது எனபது எப்படி யுக்தமாகும்? சேற்றைப் பூசிக்கொண்டு பிறகு அதை அலம்புவதைக்காட்டிலும் சேற்றைத்

திற்குச் சரீரம்’ என்று உபதேசிக்கதுவிட்டு, உடனே அந்த பரபஞ்சத்தையே அது நிஷே தீககின்றது என்று சொல்வது யுக்தமாகமாட்டாது அப்படி நிஷேதீகத்தால் ச்ருதியின வாததை நம்பிக்கைக்குப் பாதரமாகாமல் போக பரஸங்கிக்ஹம், நிஷேத வாக்யமும் அபரமரணமாக பரஸங்கிக்ஹம். அது அநிஷ்டமன்றோ? பரபஞ்சம் எல்லாருக்கும் தெரிந்த வஸதுவாறஹ், ‘ அந்த பரபஞ்சம் பரஹ்மத்திற்குச் சரீரம் ’ எனனும் விஷயம், எல்லாருக்கும் தெரிந்ததன்று, அப்படி அறியப்படாமல் இருக்கும் விஷயத்தையே இவ விடத்தில் ச்ருதி உபதேசிக்கின்றது எனபதை ‘ ஸ்ரஹ்ணாதஹ் ’ எனனும் சபதம் விளக்கு கின்றது. அப்படி உபதேசிக்கப்படும் விஷயம் நிஷேதாரஹ்மாகக கூடாது எனபது குறிப்பு.

“ ஸ்ரஹ்ணாதஹ் வஹ்ஸஹ்..... ”—இப்படி முதலில் உபதேசிக்கதுப்

பிறகு நிஷேதீகப்பதன் அதுபத்தியைக் காண்பிக்க இந்தப் புராண வசநம் இவலிடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது. இதன் பொருள்—‘ சேற்றைப் பூசிக்கொண்டு அலம்புவதைக் காட்டிலும், சேற்றைத் தொடாமல் இருப்பது ச்லாக்யமன்றோ? ’ எனபது.

உதி நத்யாயக் | கஸுஷி-2 நிஷெய வாக்யாய-2? ஸூத்ரகார: ஸ்யஸெவ வடிதி “ ப்ரகூதெதாவக்ஷு ஹி ப்ரூதிஷெயதி ததொ ஸ்ரீதி அ ஹூய: ” உதி | உத்ரூத்ர “ சுய நாயெயம் ஸத்யீஷத் ஸத்யீம் ப்ராணா லெவ ஸத்யீம் தெஷாஸெஷ ஸத்யீஷ ” உதி ஸத்யாஜிமூணமணஸ்யீ ப்ரூதி வாஜிதக்வாசு ‘ வூவ-2 ப்ரூகூதெதாவநூத்ரம் ந ஹவதி ஸ்ரஹ’ உதி ஸ்ரஹணவூவநூத்ரதா ப்ரூதிஷ்யத உதி ஸூத்ராய-2: | “ நெஹ நானாஷி கீ-2ந ” உத்யாஜிநா நானாக்ஷப்ரூதிஷெய ணவ ட்யஸ்யீத உதி ஷெசு, சூத்ராவூத்ரூத்ர “ ஸவ-2ஷயீ ஸவ-2ஷெஷராந: ”

தொடாமலிருப்பதே சலாகீயம். அதுபோல புதிதாக ஒன்றை உபதேசம் செய்துவிட்டு, பிறகு அது பொய் என்று நிஷேதீயத்தைக் காட்டிலும் உபதேசம் செய்யாமலிருப்பதே சலாகீயமாகு மன்றோ? ஆனால் இவ்விடத்தில் தென்படும் நிஷேத வாக்யத்தின் அர்த்தமென்ன? எனறுகேட்டால், அதற்கு ஸமாதானத்தை ஸூத்ரகாரரே “ ப்ரகூதெதாவக்ஷு ஹி ப்ரூதிஷெயதி ததொ ஸ்ரீதி அ ஹூய: ” (ப்ரஹ்மம் எனபது கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள அளவுடன் கூடியது அன்று என்று அந்த அளவு மாதரத்தை சருதி நிஷேதீயகின்றது) என்று சொல்லி இருக்கிறார். ஏனென்றால், இந்த நிஷேதம் செய்த பிறகு, சருதி, “ சுய நாயெயம் ” இதயாதியான வாக்யத்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸத்யம் முதலான அநேக குண கணங்களைச் சொல்லுகின்றதன்றோ? (“நெஹ நானாஷி கீ-2ந ” எனபது முதலான வாக்யத்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு நானாவாக (பல வகைப்படாதாக) இருக்கும் தன்மை நிஷேதீயக் படுகின்றதே எனினில, இவ்விடத்திலும்

ஸூத்ரகார:—ப்ரஹ்ம ஸூத்ரகாரா. ப்ரூகூதெதாவக்ஷு ஹி ப்ரூதிஷெயதி ததொ ஸ்ரீதி அ ஹூய:” என்பது ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் 2-வது அந்யாயம் 2-வது பாதம் 21-வது ஸூத்ரம். இதன் பொருள்—ப்ரூகூதெ:— (ப்ரஹ்மத்திற்கு இரண்டு ரூபங்கள்) எனபது முதலான வாக்யத்தால் ப்ரதிபாதிதங்களாயுள்ள ரூபங்களால், வந்தாவக்ஷு—பாதொரு பரிச்சீரணை வக்ஷணமான ப்ரகாரம் ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரஸங்கிக்ருமோ அந்த ப்ரகாரத்தை யன்றோ, ப்ரூதிஷெயதி ஹி— ‘இப்படிப்பட்டதன்று இப்படிப்பட்டதன்று’ எனனும் வாக்யம் நிஷேதீயகின்றது? தத்—அந்தக் காரணத்தினாலேயே, ஹூயெய்ஸ்ரீதி அ—அப்படி நிஷேதீயத்திற்கும், மறுபடியும் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸத்யத்தவம் முதலான குணத்தைச் சொல்லுகின்றது. ஆகையால் ‘நெதி நெதி’ எனபது ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸவிசேஷத் தன்மையை நிஷேதீயக்கவிலை, ப்ரஸதுதமான பரிசேஷத்தை மாதரம் நிஷேதீயகின்றது என்று சொல்லவேண்டும்.

உதி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி
 ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி
 ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி
 ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி

அந்த நிஷேதம் உங்களுக்கு அபிமதமானதைப் பற்றியதன்று, ஏனென்றால் மேல காணப்படும் “ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி” எனபது முதலான வாக்யத்தில் ‘ப்ரஹ்மம்’ எனபது ஸத்ய ஸங்கல்பமான வஸது, அது ஸாவததுக்கும் ஈச்வரன்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? அதாவது, சேதந அசேதந வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் அந்த ஈச்வரன ஒருவனே சாஸநம் செய்து கொண்டிருக்கிறதற்குக் கொண்டும் நிரிததுக் கொண்டும் நியமநம் செய்து கொண்டும் இமமாதிரி ஸாவ பரகாரங்களாலும் அவைகளைத் தனது சரீரமாக உடைததாயிருக்கின்றன் என்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால், இவ்விடத்தில் நிஷேதிகப்படும்

“நெஹ நானாஸி சிஹந” — இதை வாக்யமும் ப்ரஹ்மதாரணயகோப நிஷேதத்தில் பி-வது அந்யாயத்தில் காணப்படுகின்றது. இதன பொருள். — உஹ — இதை ப்ரஹ்மத்தில் [அதாவது — “உதஸெஸ்வாநம் ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி” என்று ஸாஸ்காத தாசநத்திறகுத் துலயமான ந்யாநததால் பராககப்பட வேண்டிய வஸது என்று நிரத்தேசிக்கப்பட்டுள்ள ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில்], சிஹந நானா — ஸவல்ப நானாதவம் கூட [நானாதவம் எனபதற்குப் பேதம் என்பது பொருள்], நானாஸி — இல்லை இதை வாக்யததால் பேதம் நிஷேதிகப்படுகின்றதோ என்று சங்கிக்கிரா.

ஸத்ராவது — தூரத்ர — “நெதிநெதி” என்னும் விஷயத்திற் டோல, இவ்விடத்திலும், இதற்கு மேல வரும் வாக்யம், இதை வாக்யததால் எனன நிஷேதிக்கப்படுகின்றது எனபதை விளக்குகின்றது. மேலவரும் வாக்யம் எனனவென்றால்:

“ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி”

எனபதுதான். இதை வாக்யம் முமுக்ஷுவிஞ்சல உபாஸிக்காத த்ருத ப்ரஹ்மத்தை விளக்குகின்றது. இதன பொருள். — ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி — மறற எல்லாரையும் தன வசத்தில் உடையவன் (ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி), ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி — எல்லாரையும் நியமிக்கிறவன், ஸ்வஸ்தீஸ்கஹஸி — எல்லாருக்கும் சேஷியாக இருக்கிறவன். இப்படிச் சொல்வது ஸத்ய காமதவம் முதலான அபஹத பாப்மதவம் பாயநதமான ஸகல ஸதகுணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இப்படி ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸாவேச்வரதவம் சொல்லப்படுகிறபடியால், ‘ஈச்வரன சேதநாசேதந ரூபந

ஹித்வஸூராவம் ஸ்ரீமதநானாக்ஷம் வஸூதி' உத்யயமெயூராத வட்டிதா

என்பது சொல்வது நயாயத்திறகும் ஒத்ததன்று. 'திரோநாநம் செயவது' என்பதற்கு 'பரகாசத்தை மறைப்பது' எனபது பொருள். நீங்கள், 'பரஹ்மத்தின் ஸவரூபம் ஒன்று,

ச்ருதிகளும் நயாயத்திறகும் விருத்தங்கள் எனபது ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. அமமாதிரி அவலிடத்தில் ஸூசிப்பித்ததுவிட்டு, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், முதலில் அநதப் பர பக்ஷங்களுள் சாங்கர பக்ஷத்தை எடுத்ததுகொண்டு, அதன் சருதயபேதவதத்தை, " த்ரு ப்ரயஸீ வஸூதி " எனபது முதல "ஃஸூஷூர ஃபூஸூதே" எனபது வரையிலான காரந்ததால் நிரூபித்தார். இப்போது, அநதப் பக்ஷத்தின் நயாயபேதவதத்தை நிரூபிக்க உபகரமிக்கிறார்.

இவலிடத்திற சொல்லப்படும நயாய விரோதமெனன வென்றால், அநதச சாங்கர பக்ஷத்தில் வயாஹதார்த்தம் சொல்லப்படுகின்றது என்பதுதான் அதாவது, முன்னுக்குப் பின் விரோதம் தென்படுகின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. பரஹ்மத்தை ஜ்ஞான ஸவரூப மென்றும் அநத ஜ்ஞானம் ஸவயம் பரகாச மென்றும் அது நிதயமென்றும் முதலிற் சொல்லவிட்டு, பிறகு, அதற்கு அவதையயால் திரோநாநம் ஏற்படுகின்ற தென்றும் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். பரகாசத்திற்குத் திரோநாநம் ஏற்பட்டால் அது அமமாதிரி திரோநாநத்தை அடையுங்காலத்தில் ஸவயம் பரகாசமில்லாமல் ஆகிவிடு மானதால், அதை எப்பொழுதும் ஸவயம் பரகாச மென்று சொல்வது ஸாந்யமில்லாமல் போயவிடும். ஆகையால் அவர்கள் சொல்வது வயாஹதார்த்தமாகின்றது. (விஜ்ஞானவநா, நித்யஃவிஹ-ஃ) இதயாதியான ச்ருதி வாக்கியங்கள் பரஹ்மத்தை ஜ்ஞான ஸவரூப மென்றும் நிதயமானவஸ்து வென்றும் சொல்லுகின்றன, ஃஸூதே ந ஹி ப்ரத்யூதிஃ இதயாதியான வாக்கியங்கள் அதற்குத் திரோநாநத்தைச் சொல்லுகின்றன ; இரண்டும் ச்ருதியிலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், அது வயாஹதி ஆகமாட்டாது' எனினில், 'ச்ருதியாக இருந்தபோதிலும் வயாஹதார்த்தத்தைச் சொல்வதற்கு அது அளாஹமே, ச்ருதி ஒரு பொழுதும் வயாஹதார்த்தத்தைப் போதிப்பிக்க மாட்டாது. அப்படி வயாஹதார்த்தத்தை அது சொல்லும் பக்ஷத்தில் அது அபரமணமே ஆகவேண்டும்' என்று ஆசேபிக்கக்கூடும். " ந ஹி வஅநவிராயெ ந்யாய: ப்ரவத-ஃதே " (ச்ருதி வசநம் ஸபஷ்டமாய இருக்கும் பக்ஷத்தில், அவலிடத்தில் நயாயம் ப்ரவருத்திக்கமாட்டாது) எனினில், 'ச்ருதிகளுக்கு விருத்தமான நயாயம் அல்யாவாததகம் எனபது உண்மையே. ஆனால், அது வசநாதர விரோதம் வராமல் இருக்கும் பொழுது மாதரம் ஒத்துக்கொள்ளத் தக்கது. வசநாதர விரோதம் வந்தால் நயாயம் அல்யாவாததகமாக மாட்டாது. பரக்ருத்தத்தில், " ஃஸூதே ந ஹி ப்ரத்யூதிஃ " என்னும் வாக்கிய பலத்தைக்கொண்டு பரஹ்மத்திற்குத் திரோநாநத்தைச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் "ஃ நித்யஃ விஹ-ஃ" என்று ஸவயம் பரகாசமான பரஹ்மத்திற்கு நிதயத்தன்மையைச் சொல்லும் வசநாதரங்கள் பாதிக்கப்படுகிறபடியால், தீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள வயா

சீரொலாதம் நாத ப்ரகாஸநிவாரணம் | ஸ்ரூவாதிரெகிவ்ரகாஸ
யஜாதஹ்யுவமஜெந ப்ரகாஸஜெஷ்யவ ஸ்ரூவகாஸ ஸ்ரூவநாஸ
வனவ ஸஜாகி | 'ப்ரகாஸவயஜாயம் ஜ்ஜாதம் நித்யம், ஸ்ரூவ்ரகாஸொர
விஜ்யாதநிவாரித:' உதி ஸாஸ்திரஹாஷித சிஜ்ய | சுஷிஜ்யபா ப்ரகாஸவிரொ

அதற்கு ப்ரகாசம் எனபது அநத ஸவ்ரூபத்தைக காடடிஜம் வேறுபட்ட ஒரு நாமம் ' எனது ஒத்தக கொளஞுகிறதில்லை யாதலால், ப்ரகாசமே ஸவ்ரூபமென்று சொன்ன தாயிறறு, அபபடிப்பட்ட ப்ரகாசத்திற்குத தடை ஏற்பட்டால் ப்ரஹ்மத்தின ஸவ்ரூபமே நஷ்டமாகி விடுமன்றே? 'ப்ரகாசமென்று நாமகள் சொல்லும் வஸ்து, நித்யமான ஜ்ஜாதமே, அநத ப்ரகாசம் அவிதயையால் நிவாரிதமாகினறது என்று மாத்ரம் நாமகள் சொல்லுகின்றேம்' எனனில், அது அறியாதவாகள் சொல்லும் வாதத்தையே ஆகும். 'ப்ரகாசம் அவிதயையால் மறைக்கப்படுகினறது' எனபதற்கு, ப்ரகாசம் உதபத்தியை

ஹதி எனனும் தோஷம் அவசயம் ப்ரஸங்கிக்கினறது' எனது ப்ரதி வசநம் சொல்லப்படுகினறது. 'நீங்களும அநத ச்ருதி வாக்யங்க ஜெஸ்ஸாவறறையும ஒத்தககொளஞுகிற படியால், உங்கள் பக்ஷத்திலும் அநதத தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கினறதன்றே?' என்று ப்ரக்நம் செய்தால், 'எங்களுடைய கொளகைகள் வேறு, அநத ச்ருதி வாக்யங்களுக்கு நாமகள் சொல்லும் அததமும் வேறு, ஆகையால் அநதத தோஷம் எங்கள் பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டாது' எனது ஸமாத்ரம் சொல்லப்படும். எங்கள் பக்ஷத்தில் ப்ரஹ்மம் வேறு, ஜீவாதம வேறு. ப்ரஹ்மம் எனபது ஹேய குணங்களுறறது, கலயாண குணங்களுல் பரிபூரணமானது; கண்ணுககுத தென்படும் இநத ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் ப்ரமாத தமான வஸ்து, அவனுடைய விபூதி, இநத ப்ரஹ்மத்திற்கு நாமகள் எவவித திரோதர் நததையும் ஒத்தக கொள்ளாமல், ஜீவாதமாககளுக்கு மாத்ரம் அதை ஒத்தககொளஞுகின்றே மானதால் வயாஹதி எனபது எங்கள் பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கிக்க மாட்டாது. 'சுதர்தெந ஹி ப்ரத்யூயா:' எனபது எங்கள் பக்ஷத்தில் ஜீவாதம் விஷயம். ஜீவாதமாவைப் ப்ரமாதம் ப்ரநமாக நீங்கள் ஒத்தககொள்ளாமல் இருப்பதால், உங்கள் பக்ஷத்தில் அது ப்ரமாதம் விஷயமே ஆகினறது, ஆகையால் வயாஹதியும் நோகினறது; எனபது இவவிடத்திற் சொல்லப்படும் விஷயம்.

ஸ்ரூவாதிரெகிவ்ரகாஸயஜாதஹ்யுவமஜெந— 'ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வ்ரூபத்தைக காடடிஜம் ப்ரகாசம் எனபது வேறுபட்டது, ஆகையால், அநத ப்ரகாசத்திற்குத திரோதர்நம் வ்ரூமபொழுது, ஸவ்ரூபத்திற்கு எவவித ஹாசியும் வரவில்லை' என்று நீங்கள் சொன்னால், அப்பொழுது இநதத தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டாது தான். அப்படி நீங்கள் சொல்லவில்லை உன்றே? எனபது தாத்பாயம்.

ஸாஸ்திரஹாஷித்ய—நீருபஞ்சகதாக்கள் சொல்லும் வாதத்தை, அதாவது வயாஹதார்த்தம் எனது சொன்னதாயிறறு.

வயுக் காஸதிரொயாத உவஸ்யோபாயணீயடி, ஸ்ரீரூபவக் காஸெ ஸநி ஸ்ரீதூதூகாராணராயதூவாயொமாசி | சுதொ ஹவத ஸ்ராயம் ஸகா நொ ஷொஷ: | சிண்டாவககெகலிநெவாதூநி ஹவடி-ஶீரிதம் ஶுவடி டுஷடி, ஹவதாஶாதூநஜூஹடி-வமகாசி ஸவெ-ஶுஷ்யம் ஷொஷ: வரிஹ ரணீய: '

சுதொஶிதெ | ஸ்ரீஹாவதொ உஶுஶுதூநீகாநஜூகாநாநம் ஷெகலுரூபம் ஸாஹாவிசூநவயிகாதிஸயாவரிதிதொ ஶிராநம-ஶண

ரூபமென்றும் அநத ஜ்ஞாநம் ஸவயம பரகாசமென்றும் ஒத்தாக கொள ளுகிநீராகன. அபடிபட்ட ஆதமாவுக்குத தான தேவன மதுஷ்யன இத் யாதியான அபிமாநம் ஜநிக்கும பொழுது, அவனுடைய ஸவயம பரகாச மான ஸவரூபத்திற்குத் திரோநாநம் ஏறபடுகின்றது என்று நீங்கனும் ஒத்துகுகொள்ள வேணடும் ஏனென்றால், ஸவரூப பரகாசம் மறைக்கப்படாமல் இருக்கும் பக்தத்தில், தான் தேவன மதுஷ்யன இதயாதியான வீபீத அபிமாநம் அவனுக்கு ஜநிக்கமாட்டா தன்றே? ஆகையால் என்கன மீது எநத வயாஹதி ரூபமான தோஷத்தைச சொல்லுகி நீராகனோ அது உங்களுக்கும ஸமாநம். தவிரவும், நாங்கன ஒரே ஆதமாலை ஒத்துகுகொ ணடிருக்கிறபடியால் நீங்கன சொல்லும் தோஷம் அநத ஒரு ஆதமா ஸம்பந்நப்பட்டவரை யில் மாதரம் ஏறபட்டால், நீங்கன அநதநகனான ஆதமாகனோ ஒத்துகுகொண்டி ருக்கிறீராகன, அவவளவு ஆதமாகன விஷயத்திலும் இநதத தோஷத்தை

பரிஹார துலயதவமே தாதபாயமென்று பெரியோகன ஒத்துகுகொண்டிருக்கிறீராகன. அம்மாதிரியே சாங்கராகன இவலிடத்தில் ப்ரதிபநதி சொல்வதாக நாம் அறியவேணடும்.

சிண்டாசாங்கராகன, 'உங்களுக்கும அநதத தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கின்றதே' என்று சொல்லும் பொழுது, நமமுடைய பக்தத்தில் தோஷாதிக்யம் ப்ரஸங்கிக்கின்றது என்றும் சொல்லுகிறீராகன. தாங்கன ஒரே ஆதமாலை ஒத்துகுகொண்டிருக்கிற படியால் தாங்கன பக்தத்தில் ஒரு வயவஸ்தையின பகம மாதரமே வருகின்றதென்றும், நாம் அநேக ஆதமாகனோ ஒத்துகுகொண்டிருக்கிறபடியால் நமமுடைய பக்தத்தில் அநேக வய வஸ்தா பகங்கன வருகின்றனவென்றும் அவாகன அபிபராயப்பட்டு தோஷாதிக்யத் தைச சொல்லுகிறீராகன.

ஸ்ரீஹாவத:—இவலிடத்தில் ஸ்ரீ பரஷ்யகாரா, தாம் ஒத்துகுகொண்டிருக்கும் கொள்கைகளையும், அவைகளுக்கு உள்ள ச்ருதி ஸம்ருதி முதலான ப்ரமாணங்களையும் சொல்லுகிறீராகன. 'ஸ்ரீஹாவத: ' எனபது முதல் "கீஹ வெஶுதூதி" எனபது வரையிலான வாக்யத்தால் கொள்கை சொல்லபடுகிறது. 'நாங்கன ஒத்துகுகொள்ளும் ப்ரமேயமான ஸஸது ப்ரமாதநமானது, ப்ரமாணமும் ப்ரமாதநமானது' எனபது முடிய கொள்கை. 'ஹேயகுண ரஹிதமாயும் கல்மாண குண ஆகரமாயும் இருக்கும் ப்ரஹ்

ஸாமரம் நிரெஷகாலாகாலஹுதாஜி வராஜ்யவயணாவரிசித
வ்யவஜிஷ்வராவ ஸவெஜாத்விவிதிநிநாஸாஜி ஸவயரினாஜதிதித

நீங்கள் பரிஹரிக்க வேண்டும்' எனினில், அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படு
கின்றது. நான்கள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கும் ப்ரஹ்மம், ஸவபாவத்தாலேயே ஸமஸ்த
மான ஹேயத்திற்கும் விரோதியான வஸது, அபரிச்சிநமமான ஜ்ஞானம் ஆகாதம்
இவைகளையே தாம் ஸவரூபமாக உடையது, ஸவாபாவிகளாகும் எல்லையற்ற மஹிமை
யுடையவைகளும் கணக்கற்றவைகளுமான உதார குணங்களுக்கெல்லாம் அது இருப்பி
டம், அதற்கு நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் லீலாவிபூதியென்றும் இரண்டு விபூதிகளுண்டு;
இவைகளுள் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது அநாதம், அது லீலாவிபூதியைக் காட்டிலும் மிகப்
பெரியது அநாத விபூதிக், நிமேஷம் காலகால கலை முஹூர்த்தம் இவை முதலாகப்

மே பரமேயம், அதை அறிவதற்கு, அநாதநிநாமாயம் அபெனருஷேயமாயம் இருக்கும்
வேதமே பரமானம்' என்று அதை விவரிக்கிறார் வாக்யத்தின் அநவம், 'ஸவம்
விய வரம் ஸுஷு வெஷி லேவம் வியம் வெஷி அஹிஷுவமஹிதாம் சிந
ஸேஷிதி?' (இப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தை அறியப்படவேண்டிய வஸதுவாக
வும், இப்படிப்பட்ட வேதத்தை அதற்கு பரமானமாகவும் ஒத்துக்கொள்ளும் ஏகத்துக்கு
அவ்யாஹதமான அநாதம் எப்படி விதிக்காமல் போகும்?) என்பது தான். இவ்விடத்
தில் ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி நாலு விஷயங்கள் சொல்லப்படுகின்றன அவையாவன—(1)
ப்ரஹ்மம் ஹேயகுண ரஹிதம், (2) ப்ரஹ்மம் கலயாணகுண கணகரம், (3) அது நியமி
க்கப்பட்டிருக்கிறது, (4) அது லீலாவிபூதி விசேஷம்.

உஷுஷிநீகாதஜ்ஞானாதானெஷேகஸுராவஜி—மல பரதய
நீக' எனப்பதற்கு 'மல விரோதி' எனப்பது பொருள். அதாவது, ப்ரஹ்மம்
ஹேயங்கள் அற்றது என்பது மாதரம் இல்லை, ஹேயங்களையே போக்கடிக்கும் ஸவபாவ
முள்ளது என்பதும் இதனால் விதிக்கின்றது. 'சுநஷி' எனப்பதற்கு 'அபரிச்சிநம்'
என்பது பொருள்.

ஸூலாலிகாதவயிகாதிரயாவரிசிதொஜாரம—ணஸாமரஜி —
ஸூலாலிகாஸு சுநவயிகாதிரயஸு ஸவரிசிதஸு ம—ணஸாமரொ யஸு
என்பது விக்ரஹ வாக்யம். "ஸூலாலிகி ஜ்ஞானஸுக்ரயா அ" எனப்பதனால்
அவனுடைய குணங்கள் ஸவபாவ விதங்கள் எனப்பது வயக்தம், 'நிரவயிகாதிரயா?'
என்பதற்கு எண்ணிக்கையற்ற எனப்பது அநாதம் இமாதிரியான குண ணைகளால்
நிறைந்தவகை இருக்கிறபடியால் அவன் ப்ரமத்திற்கு ஆஸபதமாகமாட்டான் எனப்பது
குறிப்பு

நிரெஷ.....ஸவஸூதி—கீழ் ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரமாசாயத்வம் அநுப
பநம் என்பது விவரிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது, அநாத ப்ரஹ்மத்தின் விபூதிகளுக்கு

விவித்ருவீவியபரிணாஜா ஸுடிவெதநதரவஹுஜாதானய-பா

அநதாயாமியாக ப்ரவேசிதது அந்தக காரணததால் அவை யெல்லாவற்றையும் தனது

“ விஹிதி ” என்பதற்கு ஐசுவாயம் என்பது பொருள் ஈசுவரன நியமிக் கிற வன; நியமிககபபடும வஸதுக்களெல்லாம அவனுடைய விபூதிகள என்று சொல்லப் படும ஸாவேசுவரன வீஷயத்தில அவனைத் தவிராத மறறை எல்லா பதார்த்தங்களும் அவனுக்கு விபூதிகளே யாகும்.

“ கருா ஸுஹிதி-பாஜியஸு காரொ
நயதி ஹிதி-பாஜியஸு காரொ ”

எனபதன் அர்த்தம் இவ்விடத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது

ஸுலீயாபரிகார . . . கவவிரிதி—இதனால், அந்த பரஹ்மம் லீலா விபூதி விசிஷ்டம் எனபது சொல்லப்படுகின்றது சேதநாசேதநகன அடங்கி யுள்ள இந்த ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி முழுவதும் பகவானுடைய லீலா என்று பெரியோ கள சொல்லி யிருக்கிறபடியால், இந்த ஜகத்தை லீலாவிபூதி என்று நாம சொல்லு கிறோம் அவாபத ஸமஸ்த காமனாக இருக்கும் பகவானுக்கு இந்த லீலா எவ்விதத்தில் உபபநமாசும் என்று ஒரு சங்கை ஜகிக்கலாம் அவாபத ஸமஸ்த காமன என்றால் எப்பொழுதும் எல்லா காமாகாப்தியையும் உடையவன எனபது அர்த்தமன்று ; எதை எப்பொழுது அடைய வேண்டும் என்று இச்சிக்கிறானோ அதை அப்பொழுது பெறவத் தற்கு ஸாமாதயத்தை உடையவன என்று மாதரம் அதற்கு அர்த்தம். ஆகையால் ‘ லீலா யாகிற ஒரு பரயோஜநத்தை உடையது இந்த ஜகத ஸ்ருஷ்டி ’ என்று சொல்வதில் எவ்வித அநுபபதியும் இல்லை

“ கீயூவா ஹரொரிடி ஸவ-ஓ க்ஷாஜி த்யூவயாய-ஓ தாடி ।
கீயூவொதா வாகுகவெய்யு வொஷ்டாலுஸ்யு நிராஜிய ॥ ”

எனபது ஸ்ரீ பராசர பகவானுடைய வாக்யம் இந்த ஜகத்தில் காணப்படும் வைஷ்டமயம் முழுவதும் பூாவ காமங்களையே காரணமாக உடையதானதால், வீஷ்ட ஸ்ருஷ்டி காரண மாக ஈசுவரனிடத்தில் எவ்வித தோஷமும் பரஸங்கிகக மாட்டாது ஈசுவரன கேவலம் நிமித்தமாதரம் ; காமங்களே பரதாந காரணம்.

“ நிதி-திரா-சு-ரெவாவள ஸுஜ்யாநா ஸம-ஓகி-ஓணி ।
ப்யூந காரணீஹி-தா யெ-தா வெ ஸுஜ்யஸுக்யம் ॥ ”

என்று ஸ்ரீ பராசரே அதுகரஹித்திருக்கிறார்.

ஸீக்ஷக்ய தஸவ-ஸரீரக்ஷஸவ-வ்யகாராவஸாநாவஸிதம் உபாஸ்ய வு
 உ வெடி, ததாக்ஷா தாரக்ஷி ஹவெஹ்வாயந வராஸா வாஸீகி
 ஶநு யாஜ்வஸு) மளதரீவஸூஸ வ்யஸுதி ஶநிமண வுணீத வியு
 ய-வாடி ஶநுரூப வெடிஶிஶெஶிஹாஸ வுராண ய-ஸாஶுஸாவ

சரீரமாகவும் பரகாரமாகவும் உடைத்தாயிருக்கின்றது ப்ரஹ்மமே அறியப்படவேண்டியவஸது அதை அறிவதற்கு. அதன ஸாக்ஷாதகாரத்திற்கு யோகயாகளான பகவாந் தவைபாயநா பராசரா வாலமீகி மது யாஜ்ஞவஸகயா கௌதமா ஆபஸதமபா முகலிய மஹாவிதக கூட்டங்களால் அநுகருஹீதகங்களும் விதி அரத்தவாதம் என்று வயவஹரிக

ஸூாஸஶுத—பகவான அந்தாயாமியாகவும் சேதநாசேதநகள் அவனுடைய சரீரமாகவும் இருக்கிறபடியால் அவையெல்லாம் அவனுக்கு விசேஷணமாகிற அம்சங்கள்

கூடவைஶுஜி—பததர்கள் பகவானுடைய லீலைக்கு உட்பட்டிருப்பது உபபந்ம, முகதர்களையும் அவனுடைய லீலாதகதர்கள் என்று எப்படிச் சொல்லலாம்? எனினிவ பகவானுடைய மோசநமாகிற லீலையில அவர்கள் அகப்படுகிறபடியால் அவர்களையும் லீலா பரிசுரங்களுள் சோப்பதில அநுபபத்தி இலலை.

வெதநெந தரவஸுஜாத—அசேதநங்களாகிற வஸது வாககத்திற்கு இந்த வாககத்தில் பரதாநம் அவ்யகதம் காலம் இவையெல்லாம் சேர்ந்தவை 'ஸவ லீலா பரிசுரமாயும் ஸவாமச பூதமாயும் இருக்கும் சேதந சேதநேதர வஸ்து ஜாதம்' எனபது அவ்யம் தஸு வஸுஜாதஸு யக் கூடய-ஸிஶ்வம், தெந க்யுதம் ஸவ-ஸரீரக்ஷெந ஸவ-வ்யகாரக்ஷெந உ யக் கூவஸூநம், தெந கூவஸூநெந கூவஸூ தி ஶுத்யு-ஸிஶ்வம். 'கூவஸூ தி' எனபதற்கு விசிஷ்டம் எனபது பொருள். எல்லாம் இப்படி பகவத விபூதிகளானால், அவை எவ்விதத்தில் பரம் விஷயமாகும் எனபது குறிப்பு

ததாக்ஷாஸ்காரக்ஷி—(அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தை ஸாக்ஷாதகரிகக யோக்யராண) இது 'அவர்களின் வாக்யங்கள் பரமாணம்' எனபதைக காண்பிக்கின்றது. அவர்களுடைய வாக்யமாகிற இதிஹாஸம் புராணம் தாம் சாஸ்திரங்கள் எல்லாம் வேத பாகங்களாகிற விதி அரத்தவாதம் மநதரம் இவைகளை மூலமாக உடையவையாகையாலும், அவை பரமாணங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றன இந்த இதிஹாஸம் முதலியவைகளை வேதத்திற்கு உபபருஹ்மணவகனென்று சொல்லவர்கள் அதாவது இதிஹாஸம் முதலியவை, வேதத்தின் உணமையான அரத்தத்தை விளக்குகின்றன எனபது தாபாயம்

உதழி: வுரூஷஸந்யூ: வரலாதததுஷாஹுத: |
 யொ லொகூசுயலிஸ்யூ விஹத்யூய ாஸூர: || ”
 “கூலு, ஸ வவதெ ததூ ந கூலு ஹூசூவெ ஶூலு: | ”

[ஸாணி 196-9]

“வனதெவெநிரயாலூ தலூ நஸூ வரலாதந: | ” [ஸாணி 198-6]

“கூலூகூலி விஸூஷானூ வரலானூலி ஸயூ தத: |

கூலூ ஹூரலிஷூ ஸவூ-ஓ கூலூலி தூவயூய-தூலூ || ” [ஸா. 206-58]

எனனும் இரண்டு புருஷுகள் பரமானததால் ப்ரவிததங்கள்; கூரானூது—அசித ஸமஸூருஷ்டுகளான ஸர்வ பூத வாககம், அகூரானூது—அசித ஸம ஸமஸூரக கததிலிருந்து வியுகதகூக இருககூம் முகதாதமா, உததம் புருஷுனெனபவன இவ்விருவாகூக காத்மலூம வேறு பட்டகூருயிருககூம் பரமாதமாவென்று சருதிக்களில் சொல்லப்படுகிறான; அவன, அசேதந வஸது அநத வஸதுவுடன் ஸமஸூருஷ்டமாயிருக கும் பதத ஜீவனுகள் முகதாகள் ஆகிய இமமூனறினூளனூம் அநதாயாமியாக பரவேசிதது அவைகளைப் பரிககூறான, அவன அவைகளைப்போல வயய ஸவபாவனனூ. அவைககூக கெலலாம ஈசவரன’ எனனூம், ‘அநத நிடய விபூதியில் கால ததவமானது கீழ்ப்பட்டதே தவீர பரபுவன்று’ எனனூம், ‘பரமாதமாவின் ஸதாநமாகிற நிடய விபூதியைப் பராததால் இவையெல்லாம நரக பராயநகனெனறே சொல்லவேணடும்’ எனனூம், ‘பரிணமிகூம் ஸவபாவமூளள அக்யகதம் முதலான ஸகல ப்ராகருத ஸஸ்துககூளூம் பகவானூடைய

கூடிய பதத சேதநுகள். கூலூ-ஶூலூ:—அசித ஸமஸூரககம் விலகின முகதாகள் அந்த இரண்டுவித ஜீவனுகளைக் காத்மலூம விலகூணன புருஷோததமன ‘அவன, அசே தந வஸதுககூள் அவைககூளூடைய ஸமஸூரககம் பெற்றிருககூம் பதத ஜீவனுகள் முகதா கள் இநத மூனூ வாகககதிலூம் அநதராதமாவாக பரவேசிதது இருககூறான’ என னூம் அததம் ‘யொ லொகூசுயலிஸ்யூ’ எனபதால் சொல்லப்பட்டிருககூறது இவ்விடததில் ‘லொகூ:’ எனபதநகூ ‘லொகூத ஹூதி லொகூ:’ எனூ வ்யுதபததி செயது, ‘பரமானததால் அறியப்படகூடிய’ எனூ லொருள கௌள வேணடும் பரதயகூ பரமானததால் அசேதநதை அறிகூறூம்; சபத பரமானததால் பதத முகத ஜீவாகூளை அறிகூறூம் இவ்விதம் அததம் செயதால் மாதாம அவன கூரம் அகூரம் இவைகளைக் காத்மலூம வேறுபட்டவன எனனூம் அததம் கிடைககூம் ‘உதழி: வுரூஷஸந்யூ:’ எனபதால் அநத அததமே இவ்விடததில் விவகூதிதம் எனபதும் ஸபஷ்டம் இநத சலோகககூளால், ஈசவரனூடைய வ்யாபநம் பரணம் ஸ்வாம யம் இவை விவரிக்கப்பட்டன.

கூலு ஸ வவதெ ததூ—இந்த வாகயம் நிடய விபூதியைக் காண்பிககூம் காகயம் ஸவயம் பரிணமியாகவூம் பரகருதியின பரிணமததிறகூ ஹேதுவாகவூம் இருக கும் காலததால் அநத விபூதியானது அஸபூருஷ்டம் எனபது அததம்.

“கூ_ணஷ வஷ வ ஹி லொகாநா லு_வத_வதிரவி லாப்யுய_ய ।

கூ_ணஷவ்ய ஹி கூ_ணதெ லு_வதி தஜி_வடி_வ விஸ_வம் லா_வலா_வடி_ய : ” ஐ_வதி ।

“கூ_ணஷவ்ய ஹி கூ_ணதெ” ஐ_வதி கூ_ணஷவ்ய ஸெஷ_வலு_வத_வம் ஸவ_வ-_வதி_வகூ_ணய_ய-_வடி_ய ।

ல_வம_வவ_வதா லா_வலா_வஸ_வரெணா_வய்யு_வக்ஷ_வம்—

“ஸ_வடு_வடி ல_வலா_வலி_வலு_வதி_வத்யா_வலெ_வயு_வ ல_வரெ ஸ்ய_வஷ_வணி ஸ_வஷ்ய_வதெ ।

ரெ_வஷெ_வதெ_வய_வ ல_வம_வவ_வஷ_வ ஸ_வவ_வ-_வகா_வரண_வகா_வர_வணெ_வ ॥ ”

[வி ஸு [6-5-72]

“ஜ_வலா_வந_வஸ_வசி_வவ_வரெ_வஸ_வய_வ-_வலீ_வய_வ-_வதெ_வஜா_வம்_வஷ்ய_வஸெ_வஷ_வத_வ : ।

ல_வம_வவ_வஷ_வவ_வலா_வய்யா_வநி_வ வி_வநா லெ_வயெ_வம_வ-_வலா_வஷ_வலி_வலி_வ ॥ ” [6-5-79]

வினாயாட்டுக்காக வெணறு அறிய வேண்டும்’ என்றும், ‘இந்த லோகங்களெல்லாம் பகவததீர்மான உத்பத்தி ஸதிதி லயங்களை யுடையவை; ஜகதம் ஸதாவரங்களடங்கிய இந்த விசுவம் முழுவதும் அந்தப் பகவானுக்கே சேஷபூதம்’ என்றும் சொல்லியிருக்கிறார் ‘கூ_ணஷவ்ய ஹி கூ_ணதெ’ எனப்பதற்குப் பகவானுக்குச் சேஷபூதம் எனப்பது பொருள்.

பகவாந பாசாராம், ‘ஜே_வ மை_வகரோ_வய_வ’ நிகய சுததமாயம் இரண்டு விபுதி களுக்கும் சேஷியாயும் ஸமஸ்த காரணங்களுக்கும காரணமாயும் இருக்கும் பரமாத்மாவீ னிடத்திலேயே ‘பகவாந’ என்னும் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப் படுகின்றது ஜ்ஞாநம் சக்தி பலம் ஜசவர்யம் வீரயம் தேஜஸ் ஆக இந்த ஆறு குணங்களும், எவ்வித ஹேயகுண ஸம்பந்தமும்ற்றவைகளாயக கொண்டு, பகவாந் என்னும் சப்தத்திற்கு

சுவ்யுக்ஷாஷி—இது லீலா விபுதியைக் குறிக்கின்றது இந்த விபுதி முழுவதற்கும் கால க்ருத பரிணாமங்கள் உண்டு

ஸ_வடு_வடி—இந்த நானு சலோகங்களும், ‘பகவாந்’ எனனும் சப்தத்தின வ்யு_வத_வ பத்தியை விளக்குகின்றது ‘பகவாந்’ எனனும் சப்தம். ஜ்ஞாநம் முதலான ஷாட்டுண யத்தை பரவ்ருத்தி நிமித்தமாக உடைத்தா யிருக்கிறபடியால், அந்த ஷாட்டுணயம் எவ் விடத்தில நிரங்குசமாக நிறைந்து நிற்கின்றனவோ, அந்த வஸதுவே அந்தச சபகத திற்கு முக்யார்த்தமாக வேண்டும், வாஸு_வதே_வவன் ஒருவனிடத்தில மாத்ரம் அவை அப் படி நிறைந்து நிற்கிறபடியால், அவனே அந்தச சப்தத்திற்கு முகயார்த்தமாகிரு_வண_வ மற்ற முக்தாந்மா முதலானவாகளி_வட_வத்தில் அந்தச சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படுவதெல்லாம், அவர்களிடத்தில அந்தக் குணங்களுடைய ஒரு லேசகதி_வன் யோகம் காணப்படுகிறபடி யால், ஆகையால் அவர்கள் அதற்கு முகயார்த்தமாக மாட்டார்கள்’ எனப்பது இதன் கருத்து

ல_வலா_வலி_வலு_வதி_வத்யா_வலெ_வயு_வ— மஹா விபுதி என்பது கேவலம் விபுதியைச் சொல்லமாட்டாநாகையால் உபய விபுதி சேஷியையே சொல்லதாகப் பெரியோர்கள் விவரித்திருக்கிறார்கள்.

உதரீ: வுரூஷஸந்யூ: வரூரூதேதூஷாஹூத: |

யொ லொகூயூரூவிஸூ விஹதூயூய ரூஸூரூ: || ”

“கூரூம் ஸ வஹதே தூதூ ந கூரூ ஹூதூவெ லூஸூ: | ”

[ஸாணி. 196-9]

“வனதெவெதிரூயூதூதூநஸூவரூரூதூந: | ” [ஸாணி 198-6]

“கூயூகூரூலி விஸூஷூரூகூம் வரூரூரூரூலி-லூயூ தூ: |

கூயூ ஹூரூரூரூலி-லூயூ-லூ கூரூலி தூயூயூயூ-தூ: || ” [ஸா. 206-58]

னெனறும் இரண்டு புருஷாகன பரமானததால் பரவிததாகள்; கூரூனூது—அசித ஸம்ஸூருஷ்டகனான ஸாவ பூத வாககம், அகூரூனூது—அசித ஸம் ஸம்ஸூரூக கதகிவிருந்து வியுகதகூக இருககூம் முகதாதமா; உததம் புருஷனென்பவன இவ்விருவாகனூக கரூட்டிலூம் வேறு பட்டவனூயிருககூம் பரமாதமாவென்று சருதிகளில் சொல்லப்படுகிறான, அவன, அசேதந வஸது அநத வஸதுவுடன் ஸம்ஸூருஷ்டமாயிருக கும் பதத ஜீவனகன முகதாகன ஆகிய இம்மூனறினூளனும் அநதாயாமியாக பரவேசிதது அவைகனூப் பரிககிறான; அவன அவைகனூப்பேரூல வ்யய ஸவபாவனனறு, அவைகனூக கெவலாம ஈசவரன’ எனறும், ‘அநத நிதய விபூதியில் கால ததவமானது கீழ்ப்பட்டதே தவிர பரபுவன்று’ எனறும், ‘பரமாதமாவின் ஸதாநமாகிற நிதய விபூதியைப் பாராததால் இவையெல்லாம நரக பராயநகனெனறே சொல்லவேணம’ எனறும், ‘பரிணமிருகும் ஸவபாவமுள்ள அவ்யகதம் முதலான ஸகல ப்ராகருத வஸ்தூககனும் பகவானூடைய

கூடிய பதத சேதநாகன கூட்டிலூ:—அசித ஸம்ஸூரூகம் விலகின முகதாகன அநத இரண்டுவித ஜீவனகனூக கரூட்டிலூம் விலகூணன புருஷோததமன ‘அவன, அசே தந வஸதுககன அவைகனூடைய ஸம்ஸூரூகம் பெறறிருககும் பதத ஜீவனகன முகதா கன இநத மூனறு வாககதகிலும் அநதராதமாவாக பரவேசிதது இருககிறான’ என னும் அாததம் ‘யொ லொகூயூரூவிஸூ’ எனபதால சொல்லப்பட்டிருககிறது இவ்விடததில் ‘லொகூ:’ எனபதற்கு ‘லொகூத ஹூதி லொகூ:’ எனறு வ்யுதபததி செயது, ‘பரமானததால் அறியப்படக்கூடிய’ என்று பொருள கொள்ள வேணம பரதயகூ பரமானததால் அசேதநதை அறிகிறோம்; சபத பரமானததால் பதத முகத ஜீவாகனூ அறிகிறோம் இவ்விதம் அாததம் செயதால் மாதரம் அவன கூரூம் அகூரூம் இவைகனூக கரூட்டிலூம் வேறுபட்டவன எனனும் அாததம் கிடைககும் ‘உதரீ: வுரூஷஸந்யூ:’ எனபதால் அநத அாததமே இவ்விடததில் விவகூதிதம் எனபதும் ஸபஷ்டம் இநத சலோககனூல, ஈசவரனூடைய வ்யாபநம் பரணம் ஸவாம யம் இவை விவரிககப்பட்டன.

கூரூம் ஸ வஹதே தூதூ—இந்த வாகயம் நிதய விபூதியைக காண்பிககும் வாகயம். ஸவயம் பரிணமியாகவும் பரகருதியின பரிணமததிற்கு ஹேதுவாகவும் இருக கும் காலததால் அநத விபூதியானது அஸபருஷ்டம் எனபது அாததம்

“கூஷண வஸவ ஊரி லொகாநா உததிரவி யாவ்யுய: |

கூஷண வு ஊரி கூடுத உடு தஜிஜம் விஸம் யாராயாடி: ” உதி |

“கூஷண வு ஊரி கூடுத” உதி கூஷண வு ஸஷணுதம் வவத்தித்யுய: |

ஊவதா வராஸரணாவு:—

“ஸுஷு உஹாவிஊதித்யாவ்யு வரொ வு வுணு ஸஷுதெ |

ஹெதெய: ஊவவயவ: வவக்காரணகாரணெ || ”

[வி. வு [6-5-72]

“ஜூநஸசிவஹெஸயவ்யுதஜாஸுஸஷுத: |

ஊவவயவவாதுநி விநா ஹெயெமகாணாஹி: || ” [6-5-79]

வினையாட்ககாக வென்று அறிய வேண்டிம’ என்றும், ‘இந்த லோகங்களெல்லாம் பகவதநீர்மான உதபத்தி ஸதிதி லயங்களை யுடையவை, ஜநகம் ஸதாவரங்களடங்கிய இந்த விசுவம் முழுவதும் அநதப் பகவானுககே சேஷபூதம்’ என்றும் சொல்லியிருக்கிறார் ‘கூஷண வு ஊரி கூடுத’ எனபதற்குப் பகவானுக்குச் சேஷபூதம் எனபது பொருள்.

பகவாந் பராசரணம், ‘ஹே மைகரேய’ நிகய சுததமாயம் இரண்டு விபுதி களுக்கும் சேஷியாயும் ஸமஸ்த காரணங்களுக்கும் காரணமாயும் இருக்கும் பரமாதமாவீ னிடத்திலேயே ‘பகவாந்’ என்னும் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப் படுகின்றது ஜ்ஞாநம் சக்தி பலம் ஐசுவர்யம் வீரயம் தேஜஸ் ஆக இந்த ஆறு குணங்களும், எவ்வித ஹேயகுண ஸமபந்தமுமற்றவைகளாய்க் கொண்டு, பகவாந் என்னும் சப்தத்திற்கு

ஊவுஊதாஹி—இது லீலா விபுதியைக் குறிக்கின்றது இந்த விபுதி முழுவதற்கும் கால க்ருத பரிணாமங்கள் உண்டு

ஸுஷு—இந்த நானு சலோகங்களும், ‘பகவாந்’ என்னும் சப்தத்தின வ்யுத பத்தியை விளக்குகின்றது ‘பகவாந்’ என்னும் சப்தம், ஜ்ஞாநம் முதலான ஷாட்குண யத்தை ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாக உடைத்தா யிருக்கிறபடியால், அந்த ஷாட்குணயம் எவ் விடத்தில நிரங்குசமாக நிறைந்து நிற்கின்றனவோ, அநத வஸதுவே அந்தச் சப்தத் திற்கு முகயாரத்தமாக வேண்டிம, வாஸுதேவன் ஒருவனிடத்தில் மாத்ரம் அவை அப் படி நிறைந்து நிற்கிறபடியால், அவனே அநதச் சப்தத்திற்கு முகயாரத்தமாகிறான். மற்ற முகதாத்மா முதலானவாகனிடத்தில் அந்தச் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படுவதெல்லாம், அவர்களிடத்தில் அந்தக் குணங்களுடைய ஒரு லேசத்தின் யோகம் காணப்படுகிறபடி யால்; ஆகையால் அவர்கள் அதற்கு முகயார்த்தமாக மாட்டார்கள்’ எனபது இதன கருத்தது

உஹாவிஊதித்யாவ்யு— மஹா விபுதி எனபது கேவலம் விபுதியைச் சொல்லமாட்டாதாகையால் உபய விபுதி சேஷியையே சொல்வதாகப் பெரியோர்கள் விவரித்திருக்கிறார்கள்

“ வளவெழு வு லீலாஸவொ லெழுதெய ! ஹவாநிதி !
 வாலிபு வு லீலாஸவொ லெழுதெய நானுமே ॥
 தகு வு லீலாஸவொ லெழுதெய நானுமே ॥
 ஸவொஸய லெழுதெய நானுமே ॥ ”

[6-5-76,77]

வளவ லு கார லீலாஸ வு லீலாஸவொ லெழுதெய !
 ஸவொஸய லெழுதெய நானுமே ॥

[1-22-53]

பரவருத்தி நிமித்தமாக ளாகினறன ஹே மைதரேய ! ஆகையால், இந்தப் பெரிய அந்
 ததை உடைய பகவான ளெனும் சபதமானது பரமாத்மாவாக இருக்கும் வாஸுதேவ
 னை குறிக்கும் தவிர வேறு ஒன்றையும் குறிக்கமாட்டாது அந்த வாஸுதேவன
 ஒருவனிடத்தில் மாதிரி இந்தப் பகவான ளெனும் சபதம் அவ்வவாந்தங்களுடனும்
 ரூபியாகவும் நிற்கின்றது, மற்றவர்களிடம் அந்தச் சபத பரயோகம் காணப்
 படாவிட, அது கேவலம் உபசாரத்தால் என்று அறியவேண்டும் என்றும்
 ‘வீடணு வெனணும் பரமமான சபதமானது இம்மாதிரியான பாகாரங்களுடன

வலிபு வு லீலாஸவொ லெழுதெய—வலிபு வு லீலாஸவொ லெழுதெய (அவ்வ
 வாரத்தங்களைச் சொல்வது)

‘வலிபு வு லீலாஸவொ லெழுதெய’ என்பதற்கு ‘ரூபி’ என்பது பொருள் அவ்வவாந்தங்களை
 ஆலோசியாமலே கேலம் பரிபாஷா மாதிரியாக ஒரு சபதத்தை ஒரு வஸ்துவில் பர
 யோகிக்கும் பொழுது அந்த பரயோகத்திற்கு ‘ரூபி’ எனும் பெயர் வழங்கும் ‘சேந்
 றில் உண்டாகின்றது’ எனும் அவ்வவாந்தத்தைக் கவனியாமலே ‘பங்கஜ’
 சபதத்தைத் தாமரை புஷ்பத்தினிடத்தில் பரயோகம் செய்வது போல இப்
 படி அவ்வவாந்தத்தை முன்னிட்டும் ரூபியாகவும் பகவான ளெனும் சபதம்
 வாஸுதேவன ஒருவனுக்கே தரும் என்பது இந்தப் பதத்தின் அந்தம் அதாவது
 அவன் ஒருவனிடத்திலேயே பரவருத்தி நிமித்தம் பெளவக்ஷயம் இருக்கின்றது என்று
 சொன்னதாயிற்று அப்படி பரவருத்தி நிமித்தம் பெளவக்ஷயம் இருக்கும் இடமே முக்
 யாரத்தமாக வேண்டுமென்றே? அதைவிடக் கவனம் சபதங்களுக்கும் வஸ்து மாதிரி
 உபலக்ஷய மென்றும், முக்யாரத்தமான பரஹ்மம் உபலக்ஷய மென்றும் சொல்லுகிறா
 கள் அந்த வாரத்ததைப் பரிஹரிப்பதற்காகவும், நமமுடைய பரஹ்மம் கேவலம் நிர்விக்
 ஷமாக இராமல உபய விபூதி விசிஷ்டமாகவும் கவனான்குண பரிபூணமாகவும்
 இருக்கின்றது என்பதை விவரிப்பதற்காகவும் இந்த நாலு சுவாகங்களும் இவ்விடத்தில்
 எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன

வளவ லு காரம்—கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட பாகாரங்களை முடைய ஸ்ரீ விஷணு

“கூறா ஶுஹூதி த-ஶாஶீயஸூ காஹொ

ந யஸிஹூதிதெஃ வாரிணாஶிஹெ துஃ ।”

[4-6-84]

“கீயதொ வொஹுகவெஸ்யுவ வெஷாஶ்யஸூ நிராஶீய ”

[1-2-18]

ஐத்யாஶீ ।

8-நு-நாடவி—“வ்யுஸாவீ தாஸம் வஸெ-ஷாஶிணீ யாஶிணீய வஸாஶு ” ஐத்யாஶீநொகூஶு ।

கூடியது; அது ஸமஸ்த மல விரோதி நித்யமான வஸ்து, எல்லாவற்றையும் வ்யாபிதது நிறகினறது நாசமறறது; எவ்வீத ஹேயகுணமும் அதற்கு இல்லை, என்றும் ‘கலை முஹூர்த்தம முதலீய பரிணாமங்களை யுடைய காலம் என்னும் வஸது, அந்தப் பர பரஹமத்தின் நிதய விபூதியைப் பரிணமிப்பதற்கு ஹேதுவாக மாட்டாது’ என்றும், ‘பாலன போல விளையாமும் அவனுடைய சேஷடைகளைப் பா’ என்றும் இதயாதியாகச சொலவியிருக்கிறா மறுவும் ‘ஸகல வஸததுககளையும் நியமிப்பவன அநதப் பகவாந்; அதிமாதரம அணுவாக இருககுமவைகளை காட்டிலும் அவன அணுதரன’ என்று சொலவியிருக்கிறா

புராணத்தில், இந்த சலோகத்திற்குக் கீழ், முக்தாதமாவைக் குறித்தது சில ப்ரகாரங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன அப்படிப்பட்ட ப்ரகாரங்களை பரமாதமாவினிடத்தில் இந்த சலோகம் அதிதேசிக்கின்றது.

கூறியு—ஹேய ப்ரதிபடனாகவும், ஸோபாதிக ஹேய விரோதி என்று சொன்னதாயிற்று. நிரூபி—அப்படி (ஹேய ப்ரதிபட ப்ரகாரத்தால்) நித்யனாகவும், வ்யூஶகூ—ஸவருபத்தால வ்யாபகனாகவும் க்ஷுபூ—வ்யு த வனவ யஶி-தொடவி விகாராரஹித்யு (எவ்வீத விகாரமும் அற்றவனாகவும்) முகதனுக்கு, மோகூக் திற்கு முன ஐரூந ஸககோச விகாஸ ரூபமான” விகாரமும், நிதய விரீதர் களுக்கு அப்படி விகாரமற்றிருப்பது பரமாதமாதீகமாகவும் இருக்கிறபடியால், அவர் களைக் காட்டிலும் பரமாத்மா விலக்ஷணன் என்னும் அாதத்ததை இநதப பதம விளகுகினறது வஸிஸஹெய ரஹித்யு—கீழ் ‘கூறியு’ என்னும் சப தத்தால ஹேய விரோதிதவம் சொல்லப்பட்டது; இந்தப பதத்தால் ஹேய ராஹித்யம் சொல்லப்படுகினறது. விஶ்ணாவ்யு வாரிண வஷி—விஷ்ணு வென்று சொல் லப்படும் திவ்யாதம ஸவருபம யாதொன்று உண்டோ, அது. ‘கூறியு’ முதலான இந்த ஆறு பதங்களும் முகதாதமாவைக் காட்டிலும் பரமாத்மாவுக்கு அதிகமாயுள்ள குணங்க ளை சொல்லுகினறன

கூறா—‘கலை முஹூர்த்தம முதலீய பரிணாமங்களை யுடைய காலம் என்னும் வஸது, பகவானுடைய நிதய விபூதியில் எவ்வீத விகாரத்தையும் செயவதற்கு அசகதம்’ என்னும் அாதத்ததை இந்த வாக்யம் சொல்லுகினறது

யாஜ்ஞவல்க்யுநாடவி—“க்ஷேத்ரஜிவ்யுஸாஜ்ஞாநாஹிஸுஸ்திஃ
வாஸிஜிதா ।” ஐதீ ।

சுவஸ்துவெநாடவி—“வாஹிஃ ப்ராணிநஃ ஸவெஹ் மஹாஸயஸ்யு”
ஐதீ । ஸவெஹ் ப்ராணிநா மஹாஸயஸ்யு வாஸிஜிதநஃ வாஹிஃ வாஸு
ஸாஸீநா ஶித்யுஸ்திஃ, ப்ராணிந ஐதீ ஜீவாதகஹி தஸுவாதாஃ ।

நநு உ கிஜநெநாஃவரொண ? வொடிஹு ந வரிஹு து ।

யாஜ்ஞவல்கயரும 'சசுவர ஜ்ஞாநததால் ஆதமாவுக்கு ஏறபடும பரிசுத்தியே சலாகய
மான பரிசுத்தி' என்று சொல்லி யிருக்கிறா ஆபஸ்தம்பரும, 'ஸகல பராணிகளும்
குறைவில் படுததிருகரு மவனுடைய சரீரமாக இருக்கினறன்' என்று சொல்லி
யிருக்கிறா [குறைவில் படுததிருபவன பரமாதமா; பட்டணம் எனபது சரீரம்;
பராணிக னென்பதற்கு ஜீவாதமக பூதக கூட்டங்கள் எனபது பொருள்

நநு உ.. . டிஸ்யகி— 'இது எனன் ஆடம்பரம்? இதனால்
எனன் ப்ரயோஜனம்? செய்யப்பட ஆகேபததிற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படவில்
லையே!' எனனிவ, ஆகேபததிற்கு ஸமாதானமே சொல்லப்படுகினறது, நாங்கள்
இவ்வீதங்களான கொள்கைகளைக் கொண்டிருக்கிறோம், ஜீவாதமாகருடைய ஜ்ஞாந

புஸாவிதாரபு—பகவானுகளுள் ஸாவ நியதருத்வம் முத்திய குண
யோகததைக் காண்பிக்கிறதற்காக இந்த வாக்யம் கரணிககப்பட்டிருக்கினறது.

க்ஷேத்ரஜிவ்யு—இது யாஜ்ஞவல்கயருடைய வாக்யம். அவர் இவ்வீதத்தில்,
ஜீவாதமாகருக்கு, சசுவரனைப் பற்றிய ஸவிசேஷ ஜ்ஞாநததால் பரமமான விசுத
தியைச் சொல்லி யிருக்கிறாரே தவிர, நிர்விசேஷ ஜ்ஞாநததால் அப்படிப்பட்ட விசுத்தி
ஸம்பவிக்கினறது என்று சொல்ல வில்லை

வாஹிஃ—பதநம; அதாவது, சரீரம். பரமாத்மாவுக்கு, ஜீவாதம பூத ஸங்க
தங்கனெல்லாம் சரீரம் என்று சொன்னதாயிற்று

நநு—கீழில் 'வெடிஹு வெடிஹு ஶஸ்யுஹமது தா ஶஸாகம் கிஶ
வெஸ்துதி?' (இப்படிப் பரபரஹ்மமாகிற பரமேய வஸ்துவையும் வேதமாகிற ப்ரமா
ணததையும் பரமாததங்களாக ஒத்தகுகொள்ளும் எங்களுக்கு எதுதான் வித்திக்காது?)
என்று தமது அப்பராயததை வெளியிட்ட ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய பரிஹாரததை அறி
யாத அத்வைதி, 'ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் சொல்வதெல்லாம் அஸங்கதம்' எனனும் எண்
ணத்துடன் பரிஹாஸம் செயவதுபோல மறுபடியும் ஆகேபிக்கிறா

உய்யதெவ்வவஹ்யுவமஹ்யுதாரஹாகம், சூக்யபஹ்யுதவஹ்யு தெவ்வதஹ்யு
 ஹ்யுதாரஹ்யுதாரஹ்யு கஹ்யுணா வாரஹ்யுதாரஹ்யு வஹ்யுணா விகாரஹ்யு அ
 ஹ்யுதாரஹ்யு வஹ்யுதாரஹ்யு வாரஹ்யுதாரஹ்யு வஹ்யுணா விகாரஹ்யு அ
 ஹ்யுதாரஹ்யு வஹ்யுதாரஹ்யு வாரஹ்யுதாரஹ்யு வஹ்யுணா விகாரஹ்யு அ
 ஹ்யுதாரஹ்யு வஹ்யுதாரஹ்யு வாரஹ்யுதாரஹ்யு வஹ்யுணா விகாரஹ்யு அ
 ஹ்யுதாரஹ்யு வஹ்யுதாரஹ்யு வாரஹ்யுதாரஹ்யு வஹ்யுணா விகாரஹ்யு அ
 ஹ்யுதாரஹ்யு வஹ்யுதாரஹ்யு வாரஹ்யுதாரஹ்யு வஹ்யுணா விகாரஹ்யு அ
 ஹ்யுதாரஹ்யு வஹ்யுதாரஹ்யு வாரஹ்யுதாரஹ்யு வஹ்யுணா விகாரஹ்யு அ

மானது அவைகளுக்கு ஸ்வரூபவிசயமான தாமமாக இருந்தபோதிலும், காம வசத்தால்
 அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு ஒருவிதமான குறைவும் மலாசகியும் உண்டாகின்றனவென்று நான்க
 கள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறோம், அப்படி நான்கள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறபடியால்
 உங்களால் செய்யப்படும் ஆசைப்பங்கள் எங்கனமீது ஏறமாட்டா, உங்களுக்கு ப்ரகா
 சம் என்பது ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமே, ஆகையால் அது அதன் தாம
 மாகமாட்டாது, அதற்கு ஸங்கோச விகாஸங்களும் உங்களால் ஒத்துக்கொள்ளப்பட
 வில்லை ப்ரகாசத்தை மறைக்கும் வஸது ஜ்ஞானந்தர காமம் முதலியது, அது ப்ரகாசத்
 தின் ப்ரவுதலை மாதாம் தடுக்கும் உங்களால் ஒத்துக்கொள்ளப்படாதும்கூட அலிதையே
 வென்றால் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தையே மறைக்கிறபடியால் அது ஸ்வரூபமாயிருக்கும்
 ப்ரகாசத்தையே நசிப்பிக்குமன்றோ? இதை நாம் முன்னமே நிரூபித்திருக்கிறோம். எங்
 களுக்கு அலிதையை ஜ்ஞானந்தர காமமே, அது நித்யமாயுள்ள தாம் ஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தை

வனவ ஹ்யுதாரஹ்யு—இப்படி ஒத்துக்கொள்ளும் எங்களுக்கு. அது
 வது ‘ப்ரமாணம் ப்ரமேயம் இரண்டையும் ப்ரமாணத்தன்களென்று ஒத்துக்கொள்ளும்
 எங்களுக்கு’ என்று சொன்னதாயிற்று. வீசிஷ்டாதவைதிகளுடைய மத்திலும்
 திரோதாரம் (மறைவு) என்பது ப்ரகாச நிவருத்திதான். ஆனால், அப்படி நிவருத்திகப
 படும் ப்ரகாசம் ஸ்வரூபமாதிர ஜ்ஞானமன்று, அது தாமமாகிற வேறொரு ஜ்ஞானமே.
 அந்தத் தாமமாகிற ஜ்ஞானம் ஜ்ஞானந்தர காம மடியாக ஸங்கோச விகாஸகளை அடை
 கின்றதாக்கையால், தாம் ஸ்வரூபமான ஜ்ஞானத்திற்கு நாச ப்ரஸக்திஇல்லை; தாமபூத ஜ்ஞா
 நத்தின் ப்ரஸமே (வெளியில் ப்ரவுதலை) ப்ரகாசம், ஜ்ஞானந்தர காமங்களை அந்த ப்ரஸத்
 தைத் தடுக்கும் பொழுது அதற்குத் திரோதாரம் ஸம்பவிடப்படும் உபநகம். அதவைதிகளு
 டைய மத்திலோ வென்றால், தாமஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் ப்ரகமான தாமபூத ஜ்ஞான
 மென்று ஒன்று இல்லையாக்கையால், திரோதாரம் ஏற்படுமென்பொழுது ஸ்வரூப நாசமே ப்ரஸங்
 கிக்கும். ஸங்கோச விகாஸகளை ஒத்துக்கொண்ட போதிலும், அவர்கள், அவைகளை அப்ர
 மாணத்தன்களென்று சொல்வார்களாகையால், அந்த ஸங்கோசவிகாஸரூபமான ப்ரமத்திற்கு

ஸவ்விஷ்ணு ரா'வெண கல-ஊர் ஸ்ரீவ நித்யபல-ஊ'தஜ்ஞாதபு'கா'ஸா: ஸங்க்'அதி: | தெந ஷெவாஜி ஸ்ரீவா'தா'ஹி'தா'தொ ஸவதீ'தி வி'பெ'ஷ: | யயோக்ய—

“ ஸவ்விஷ்ணு கல-ஊர் ஜ்ஞாதபு' து'தீ'யா' ஸ'சி'ரி'ஷ்ய'தெ |
யயா ஸ்ரீ'ஜ்ஞா'ஸ'கீ: ஸா' வெ'ஷி'தா' து'வ' ஸ'வ-ஊ'மா ||
ஸ'ஸா'ர'தா'வா'ந'ஸி'ரூ' ந'வா'வொ'த்ய'தீ'ஸ'ன'நா'நு |

மறைக்கவில்லை, ஆனால், அந்தத் தூய் வஸ்துவாகிற ஜீவாத்மாவின்னுடைய தூய்மையை இருக்கும் ஜ்ஞாதத்தை பாகாசிக்க வெட்டாமல் தடுக்கின்றது. அந்தக் காரணத்தால் தான் ஜீவாத்மக்களுக்குத் 'நாம தேவர்கள் மறுஷ்டர்கள்' என்பது முதலான அபியாசம் ஜறிக்கின்றது. இது தான் உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் உள்ள விசேஷம். இந்த அர்த்தம், ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில், 'ஜநமாநதர காமமாகிற அலிதயையானது மூன்றே உது சுகதியாக ஒதுதுகொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. ஸாவ தேஹங்களிலும் வயாபித்து நிரக்க கூடிய ஜீவாத்மக்கள், அதனால் ஆகாரநதங்களாய்கொண்டு, ஸமஸார தாபம் கா எல்லாவற்றையும் அடைகின்றன. இப்படி விசித்ரமான கருத்தால் ஜீவாத்மக்க

ஹேதுவாக மறுபடியும் வேறொரு திரோதாரம் ஒதுதுகொள்ளப்பட்டவேணும்; அப்படி ஒதுதுகொள்வது அநவஸைக்கது இடம் கொடுக்காமன்றே? ஆகையால், 'ஸவரூப நாசம் முதலிய யாதொரு துஷணம் அதவைதி மத்ததில் சொல்லப்பட்டதோ, அது விசிஷ்டாதவைத மத்ததிற்கும் துலயம்' என்று சொல்வது அதுபநம் ஜகத்தை மித்யை என்றும், பஹமமும் ஜீவனும் ஒன்றே என்றும், விசேஷம் என்பதே இல்லை என்றும் சொல்வதால் என்றே இந்தத் துஷணங்களுக்கு இடமுண்டாகின்றது?"

ஸ்ரீ'ஜ்ஞா'ஸ'கீ:—'ஸவரூப ஜ்ஞாதமன்ற, தூய் பூத ஜ்ஞாதமே' என்பது இதனால் குறிக்கப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ'வ' நி'த்ய'ப'ல-ஊ'—'த'ஜ்'ஞா'த'பு'கா'ஸா: ஸங்க்'அதி:— 'தூய் ஸவரூபமாகிற ஜ்ஞாதம் நித்யம், அதன் தூய் பூத ஜ்ஞாதமாகிற பாகாசத்திற்குத் தான் ஸங்க்'அதி: என்பது உண்டு' என்பது தூய்மையம்.

யயோக்ய—தம்மால் இவ்விடத்தில் உபாதிக்கப்பட்டுள்ள தாக்கமானது பரமாணத்தையும் அதுஸரித்து நிற்கின்றது என்பதைக் காண்பிக்க ஸ்ரீ விஷ்ணு, புராண வாக்யம் க்ரஹிக்கப்படுகின்றது.

த்யா திரொஹிதக்யாஹு ஸகி: க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஸம்ஜிதா ||
ஸ்வ-ஹூதெஷு ஹிவாஹு தாரதஜெந வத-ஹூதே || ”

[வி. வு 6 7 61,62].

களின் ஜ்ஞாநம் உறையை அடைகிற-டியால், அது எல்லா பராணிகளிடத்திலும் தாரதமயத்துடன் காணப்படுகின்றது’ என்று விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது, ‘ஜீவாதமாகளின் ஜ்ஞாந ஸங்கோச விகாஸங்கனெல்லாம் அவைகளின் நாம பூத ஜ்ஞாந

தாரதஜெந வத-ஹூதே—ஜ்ஞாநத்திற்குத் தாரதமயம் சொல்லப்படுவதால் அதற்கு ஸங்கோச விகாஸங்களை சொல்லப்பட்டன. நாமம் ஸவ்ரூபமாகிற ஜ்ஞாநம் அணுமாத மாகையால் அந்தத் தாரதமயம் ஸவ்ரூபத்தைப் பற்றியதன்று என்பதும், நாம பூத ஜ்ஞாநத்தின் வழியாகவே அந்தத் தாரதமயம் மைபலிக்கவேண்டுமென்பதும் விளக்குகின்றன. ‘ஹோஷிஷ-ஹ வரிஹூதே’ (ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாநூநம் சொல்லப்படவில்லை) என்று ஆக்ஷேபத்திற்கு இது வரையிலுள்ள கரந்ததால் ஸமாநூநம் சொன்னால் திரோநாநாதுபத்தி முற்றிற்று.

ஸ்ரீபர்ஷயகாரா, தமது ஸ்ரீபர்ஷயத்தில், ஏழுவித அதுபத்திகளைச் சொல்லி அவ்நயையைத் தூஷிக்கிறார். அவைகளுள் திரோநாநாதுபத்தி எனப்பது ஒன்று. அந்த அதுபத்திதான், இவ்விடத்தில் ‘ஃ சுவரி ஹ நிவி-ஹூஷ ஜ்ஞாநஹூஷி ” என்று ஆரம்பித்தது ‘ஃ விகாஸம் ஹ ஹூஷயதி ” என்று முடியும் கரந்ததால் சொல்லப்பட்டது. பரகாசக ஸவ்ரூபமான பரஹ்மம் திரோஹிதமானால், பரஹ்மத்திற்கு ஸவ்ரூப நாசம் ப்ரஸங்கிக்கும் எனப்பது தான் இந்த திரோநாநாதுபத்தியின் முக்கிய விஷயம். ‘க்ஷேதாஜ்ஞாகளுககுத் தேஹாதம ப்ரமம் மைபலிக்கின்றது என்பதை நீங்கள் ஒத்துக்கொள்கிறீர்கள். அந்த ப்ரமம் ஒருவித திரோநாநத்தாலேயே ஏற்றடவேண்டும், அப்பொழுது அந்தக்ஷேதாஜ்ஞாகளுககு ஸவ்ரூபநாசம் ப்ரஸங்கியாதோ? ஆகையால் அந்த அதுபத்தி உங்களுக்கும் துலயம்’ என்று ஒரு சோதயத்தைச் சங்கித்துக் கொண்டு, அதற்கு ஸமாநூநமும் இவ்விடத்தில் சொல்லுகிறார். க்ஷேதாஜ்ஞா ஸவ்ரூபத்திற்குத் திரோநாநத்தை நாம ஒத்தக் கொள்ளவில்லை, அதன் ஸபூரணம் எப்பொழுதும் உண்டு. அது ஸபூரித்துக்கொண்டிருந்தால் தேஹாதம ப்ரமம் ஏற்படாது எனப்பது இல்லை. க்ஷேதாஜ்ஞாகளுடைய சிதயத்வம் அணுதவம் நிரவயவத்வம் முதலிய தாமங்களின் ஜ்ஞாநம் ப்ரமத்தை விரோதிக

ஸுபூதா, ஸுஹஸுராஹிவ திரௌயாந ஹேது ஷோஷாஹிவா சூஸ்ரீ

வாக்ய பலத்தைக்கொண்டும் சருதியில் செய்யட்ட்டிருக்கும் ஐக்யோபதேச பலத்தைக் கொண்டும், மறைகளும் ஸவபாவமுள்ள அவிதயை ஒன்றை, பரஹ்மத்தின் ஸவ

மாராத்ம என்று சொன்னால், எப்படி அநவஸதை என்னும் தோஷம் பரஸங்கிக்கின்றது எனபது அவ்வளவு வயகதமன்று, அதை விவரிப்போம். ப்ரபஞ்சம முழுவதும் அபரமாத தும் எனபதை உபபாதிப்பதற்காக நீங்கள் அவிதயை எனபதை ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். அதாவது, ஒரு வஸதுவின் அபரமாதத்த தன்மையை உபபாதிப்பதற்கு அவிதயை போன்ற ஒரு தோஷத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னதாயிற்று. அப்பொழுது, நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளும் அவிதயை அபரமாதத்தமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், அதன் அபரமாதத்த தன்மையை உபபாதிக்க மற்றொரு தோஷத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். பிறகு அநதத தோஷத்தின் அபரமாதத்த தன்மையை உபபாதிக்க மற்றொரு தோஷம் ஒத்துக்கொள்ளப் படவேண்டும். இதற்கு முடிவு எவ்விடத்தில் ஏற்படும்? ஒரு இடத்திலும் ஏற்படாதாகையால் அநவஸதை எனபது பரஸங்கிக்கின்றது. இப்படி இரண்டு கோடியிலும் அநிஷ்டம் நோகின்றபடியால், அவிதயையின் ஸவருபமே அதுபநசமாகி விடுகின்றது.

இப்படி ப்ரஸங்கிக்கும் அதவைத ஹாரி அநவஸதை இந்த இரண்டு அநிஷ்டங்களையும் பரிஹாரிக்கும் பொருட்டு, ஒருகால அதவைதிகள், 'நாங்கள், ப்ரஹ்ம ஸ்வ ரூபமே அநத அவிதயையாகிற தோஷம் என்று சொல்லுகிறோம்' என்று சொல்வார்களோ என்று சங்கித்துக்கொண்டு, அதற்கும் இவ்விடத்தில் ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். ப்ரஹ்ம ஸவருபத்தையே தோஷமாக ஒத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில், அதவைத ஹாரி அநவஸதை இந்த இரண்டு அநிஷ்டங்களும் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டா வென்பது உண்மையே ஆனால், ப்ரஹ்ம ஸவருபம் நிதயமானதால் அவிதயையும் நிதயமாக ப்ரஸங்கிக்கும். அதாவது, ஒருபொழுதும் அநத அவிதயை நிவருத்தமாகமாட்டாது என்று சொன்னதாயிற்று. அது, 'ததவ ஜ்ஞானம் ஜநிததால் பரமம் விலகுகின்றது' என்று ஒத்துக்கொள்ளும் உங்களுக்குப் பாதகமன்றோ? ஆகையால் ப்ரஹ்ம ஸ்வருபமே அவிதயை என்று சொல்வதும் ஸாந்யமில்லை.

ஸ்ரீ திஷ்யூ—ச்ருதி வாக்ய பலத்தாலும். 'சுருதெ ந ஹி ப்ரதீதி

யா: ' எனபது முதலான ச்ருதி வாக்யங்கள் அவிதயை என்று ஒன்று உண்டு எனபதைப் போதிக்கின்றன எனபது அதவைதிகளின் கொள்கை.

யதெ | தஸ்யாஸு ஶ்யோரூவக்வைந ப்ரவஃஅவஸீ ஸ்ரீஸு-ஶந உஹ
 ஷொஷாவெக்ஷஸாக், ந ஸா ஶ்யோஸு-ஶநஉஹஷொஷ: ஸ்யோஸிதி

ருபத்தை மறைப்பதற்குக் காரணமாயிருக்கும் ஒரு தோஷமாக ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். அந்த அவிதயையை நீங்கள் அபரமாரதநமென்றே சொல்லுதல் வேண்டுமானால், அபரமாரதமான ப்ரபஞ்ச விஷயத்தில் போல, இந்த அவிதயை விஷயத்திலும், அதன் அபரமாரதந தாசுநதிறகு மூலமாக மறறொரு தோஷத்தை நீங்கள் ஒத்துக்

கொண்டீராவொஸு ஸ்ரீஸு-ஶநஉஹஷொஷ பலததாலம். ‘‘ தஸ்ய உஸி’’ என்னும் வாக்யத்தால் செய்ய்படும உபதேசம் இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம் இதுவும் ச்ருதியில்தான் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்த ஶ்யோபதேசத்திலிருந்து அவிதயையைக் கலப்பிக்க வேண்டும; ‘‘ ஶநுதெந’’ இதயாதியான வாக்யத்தில் ஸாக்ஷாததாக அது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் தான், இவ்விடத்தில் ‘‘ ஶ்யோஸிஸு’’ என்றும் ‘‘ ஶ்யோஸுஸு-ஶநஉஹ’’ என்றும் வெவ்வேறாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

தஸ்யாஸு ஶ்யோரூவக்வைந—அவிதயையை அபரமாரதந மென்று சொல்லாமல், பரமாரதந மென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அதவைத ஹாஸி வரும் என்பது தாத்பாயம்.

ப்ரவஃஅவஸீ—ப்ரபஞ்சம போல. ப்ரபஞ்சம் அபரமாரதநம் எனத்தை நிரூபிக்கும் பொருட்டு அவிதயை எனனும் ஒரு தோஷம் எப்படி அபேக்ஷிக்கப்படுகிறதோ, அம்மாதிரியே அந்த அவிதயை அபரமாரதநம் என்பதை நிரூபிக்க வேறொரு தோஷம் அபேக்ஷிதமே.

தஸ்யாஸு-ஶ்யோஸிஸு-ஶநஉஹ—அந்த அவிதயை அநாதியாக இருந்த போதிலும், ஒருகால் அதவைதிகள், ‘‘ அவிதயை என்பது அநாதி, ஆகையால் அதன் அபரமாரதநத்தன்மையை உபபாதிகக் மறறொரு தோஷம் அபேக்ஷிதமே. ஆகையால் அநவஸத்தை என்பது ப்ரஸங்கிக்க மாட்டாது’’ என்று வாதிப்பார்களோ என்று சங்கித்துக்கொண்டு அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். அவிதயையை நீங்கள் அபரமாரதநமான வஸ்து வேண்டுமென்றே சொல்லுகிறீர்கள். ஆகையால் அதற்கு அநாதிதவம் சொல்ல வேண்டு

ஸ்ரீஹேவ விஷ்ணுஹம் ௨௫௦ ஸ்ரீஹம் | தஸ்யாஸ்யநாஜிஹேவஸீ,
 விஷ்ணுஹம்விஷ்வாஹேவ ஸ்ரீஹம்விஷ்வாஹேவநாஜிஹேவஸீ த ஹ்ரீஹம்
 ௨௫௦வாரஹம் ௨ ஷோஷாதஹ்யேவமஹிஷ் ஸ்ரீஹேவ தஹ்ரீஹம் ௨௫௦

கொள்ளுதல் வேண்டும். அப்படி ஒத்துக்கொள்ளப்படும் தோஷம் அபரமார்த்தமாக இருக்கக் கூடாதாகையால், 'ப்ரஹ்மமே அமமாதிரியான அபரமார்த்த தர்சனத்திற்கு மூலம்' என்று சொல்லும்படி ஸம்பல்களும். ஒருகால, நீங்கள் 'இந்த அவிதயை அநாதி' என்று சொல்லலாம். ஆனால், அது அபரமார்த்த மாகையால், அதற்குச் சொல்லப்படும் அநாதித் தனமையானது, 'அது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் பிறமன்ற, அது ப்ரஹ்மமே' என்று பூவிப்பதால் மாதரம் அதற்கு ஸம்பல்களக் கூடும். அப்பொழுது

மானால், அதை ப்ரஹ்மமாகவே பார்க்குச் சொல்லவேண்டும். அப்படிப் பார்க்கும் பக்தத்தில், அதன் அபரமார்த்த தர்சனத்திற்கும் அந்த ப்ரஹ்மமே மூலமாக வேண்டும். அப்படியானால், ப்ரஹ்மம் நிதமமாகையால், அந்த அபரமார்த்த பேத தர்சனமும் நிதமமாகும்; அதாவது அநிமோகம் என்று ஆய்ந்து அநிமோகம் அரிஷ்ட மாகையால், அவிதயை அநாதி என்று காரணத்தைக்கொண்டு அநவஸநா தோஷ பரிஹாரத்தைத் தேட முயல்வது வீணையாகும். இது தான் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் ஸமாதானம். 'அவிதயை அநாதி; ஆகையால் தோஷாதாராபேகை இல்லை' என்று வாதிக்கப் பரயதரம் செய்யும் இவர்களுக்கு ஒரு ப்ரதிபந்தியும் சொல்லக்கூடும். 'ஜீவ பேதத்திற்கு ஸவரூபநாதித்துவத்தை நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள், அது அப்படி அநாதியாக இருக்கையிலும், அதன் அபரமார்த்தத் தனமையை நிரூபிக்க தோஷத்தை நீங்கள் ஆசாயிக்கிறீர்களே! அது ஏன்?' என்பது ப்ரதிபந்தி. இதன் கருத்து, அவிதயைக்கு ஸவரூப அநாதித்துவம் சொல்லாதே அதுபந்நம் என்பது தான்

சுநிஷேஷாத் வஸி ஸ்ரீஹேவஸீ—ப்ரஹ்மம் நிதமமான வஸதுவானதால் அதை மூலமாக உடைய அபரமார்த்த தர்சனமும் நிதமமாயிருக்கப் ப்ரஸங்கிக்கும் என்பது தாத்பர்யம். அதாவது, அவிதயை அபரமார்த்த மென்றும் அந்த அபரமார்த்த தர்சனத்திற்கு ப்ரஹ்மம் மூலமென்றும் ஒத்துக்கொள்ளும் பக்தத்தில், ப்ரஹ்மம் இருக்கும் வரையில் அந்த அபரமார்த்த தர்சனமும் நிற்கின்றது என்று சொல்லவேண்டும். அபரமார்த்த தர்சனம் போகவேண்டுமானால் ப்ரஹ்மமும் போகவேண்டும். இரண்டும் அரிஷ்டமாகையால் அவித்யையின் அபரமார்த்த தர்சனத்திற்கு ப்ரஹ்மத்தை மூலமாக ஒத்துக் கொள்வது ஸாத்யமில்லை என்று சொன்னதாயிற்று. அப்படி ப்ரஹ்மத்தை மூலமாக

ஸூட்சு 1 தஸ்ய ஹ நித்யக்ஷாடி நிஜெ-ஹக்ஷ வஸவ ப்ரவஜெஜித 1

ஈத வஸவெஹவீ நிர்வஹி, 'வஸகஸெவ ஸரீரம் ஜீவவக், நிஜீ-ஹவா
நீதராணி ஸரீராணி ஸ்வஹ்ஹுஷ்டநாநாவிய ஸரீராணாம் யயா நிஜீ-ஹ
வக்ஷி 1 தத்ர ஸ்வெஹ் ஹுஷ்ட-ஃ ஸரீரஸெகஸெவ ஜீவவக் ; தஸ்ய ஸ்வஹ்
வெஸாயாம் ஹுஸ்யஹ-ஹுத நாநாவியாநஹ ஸரீராணாம் நிஜீ-ஹவக்ஷெவ,

நீங்கள் இந்த அவிதயையின அபரமாதந தாசநதிற்கு மூலமாக வேறு ஒரு பா
மாதந தோஷத்தையும் ஒதுக்ககொள்ள வில்லையாகையால், ப்ரஹ்மததையே அநத
அபரமாதந தாசநதிற்கு மூலமாக ஒதுக்ககொள்ள ஸம்பவிக்ரம. அபபடி ப்ரஹ்மததை
அநத அபரமாதந தாசநதிற்கு மூலமாக ஒதுக்ககொண்டால், அநத ப்ரஹ்
மம் நிதயமான வஸதுவா யிருக்கிறபடியால், அநிரமோக்ஷம் ப்ரஸங்கிக்கும்.

ஈத வஸவ.....விஸெஷஃ—இநதக் காரணததாலேயே மேல சொல்
ல்ப் போகிற ஏக ஜீவ வாதமும் கணடிக்கப்பட்டதாகிறது. ஏக ஜீவ வாதமாவது—'ஹே
சரீரம் தான் ஜீவனுடன் கூடியது, மற்றைச் சரீரங்களெல்லாம், ஸ்வப்நததில் காணப்படும்
பலவித சரீரங்கள் போல், நிஜஜீவன்களே. ஸ்வப்நததில், ஸ்வப்நம் காண்கிறவ
னுடைய சரீரம் மாத்ரம் ஜீவனுடன் கூடியது, அவன ஸ்வப்நம் காணும் காலத்தில் அவ
னால் பார்க்கப்படும் மற்றைச் சரீரங்களெல்லாம் அவனாலேயே பரிசுலபிதங்களாகையால்,

ஒதுக்க கொள்ளாத பக்ஷத்தில், கீழ்ச சொல்லப்பட்டுள்ள 'அதவைத ஹாநி' 'அநவஸஹை'
இவை இரண்டும் ப்ரஸங்கிக்கும். அதாவது, அவிதயையைப் ப்ரமாதந்மென்று சொல்
வது ஸாத்யமில்லை, அபரமாதந்மென்று சொல்வதும் ஸாத்யமில்லை என்று சொன்ன
தாயிற்று.

ஈத வஸவ—இவவிடத்தில் அதவைதிகளால் செய்யப்படும் ஏக ஜீவ வாதம்
ப்ரஸகதமாகிறபடியால், அதை உபபாதிதது நிர்வஹிக்கிரா. ஈத வஸவ—இநதக் காரணத
தாலேயே 'ப்ரஹ்மம் ஒன்று நீங்களாக மற்றவை யெல்லாம் பெய' என்று நீங்கள் கொள
கையை அவலம்பித்திருக்கிறபடியால். 'இநத ப்ரபஞ்சத்தில் காணப்படும் சரீரங்களுள்
ஒரு சரீரமே ஜீவனுடன் கூடியது. மற்றவை யெல்லாம் நிஜஜீவன்கள்' என்பது அவா
கன செய்யும் வாதம். ஸ்வப்ந த்ருஷ்டாநதததைக கொண்டு அவர்கள் இதை உபபாதிக்க
கிராகள். 'ஸ்வப்ந லோகத்தில், ஸ்வப்நம் காண்கிறவன் ஒருவன், அவனால் காணப்
படும் சரீரங்கள் கணக்கற்றவை ; ஆனால், ஸ்வப்நம் காண்கிறவனுடைய சரீரம் ஒன
றுக்கு மாத்ரம் ஜீவன் உண்டு. மற்றவைகளுக்கு ஜீவன்கள் இல்லை. இநத லோகமும்
ஸ்வப்ந லோகம் போல் அபரமாதந்மாதால் அநத ஸ்வப்ந லோகத்தில் போல்

சுநெநெகெநெவ வரிகுலிதக்வா ஜீவா தியோலுதா: ' உதி ! ஸ்ரஹ
ணா ஸ்ரஹராவவ்யதிரிசூவ்ய ஜீவஹாவவ்ய ஸ்வபுரரீராணா ஁
சுலிதக்வாசு, னசுலிஹவி ஸரீரொ ஸரீரவஜீவஸூாவவ்ய ஁ தியோ
ராவக்வாசு ஸ்வபுரணி ஸரீராணி தியோராவாணி, து ஜீவஹாவபு

அவை நிரஜஜீவன்களே, அவைகளுள் இருப்பவை போலத் தென்படும் ஜீவன்களெல்
லாம பொய். இதுதான் ஏக ஜீவ வாதம். இது எப்படி கண்டிக்கப் படுகிறதென்றால்,
ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் ஒன்று நீங்கலாக மற்றை ஸகல ஜீவன்களுடைய ஜீவத்தன்மை,
ஸகல சரீரங்கள் இவையெய்வாம் ப்ரஹ்மத்தாலேயே பரிகல்பிதன்களா யிருக்கிறபடியால்,
ஒவ்வொரு சரீரத்திலும், சரீரம் போல அதில் ஜீவன் இருப்பதும் பொய்யே ஆகையால்
ஸகல சரீரங்களும் பொய், அவைகளுள் ஜீவன் இருப்பதும் பொய்; ஆகையால், ஸ்வப்
நத்தில் காணப்படும் சரீரத்தில் ஜீவன் இருப்பதற்கும் மற்றை சரீரத்தில் ஜீவன்
இருப்பதற்கும் எவ்வித விசேஷமும் இல்லை. என்கள் மத்ததிலோ அப்படியன்று.
ஸ்வப்நம் காணுகிறவனுடைய சரீரம், அதில் ஜீவன் இருப்பது, இவை யிரண்டும் ஸ்வப்

இவ்விடத்திலும் பார்க்கிறவனுடைய சரீரம் மாதரம் ஜீவனுடன்
கூடியதாகவும் பார்க்கப்படும் சரீரங்களெல்லாம் நிரஜஜீவன்களாகவும் இருத்தல்
வேண்டும்' என்பது அவர்களுடைய உபபாதம். இந்த உபபாதம் நிற்கமாட்
டாது. ஏனென்றால், அதைவதிகளுடைய கொள்கைப்படி, ப்ரஹ்மம் ஒன்று
நீங்கலாக மற்றவை யெல்லாம் பொய்யாகையால், ஸ்வப்நத்தில் காணப்படும்
சரீரமும் வேறு சரீரமும், ஸ்வப்நத்தில் காணப்படும் சரீரத்தில் ஜீவன்
இருப்பதும் வேறு சரீரத்தில் ஜீவன் இருப்பதும், எல்லாம் பொய்யாக
வேண்டும். அப்படி எல்லாம் பொய்யானால், ஒரு சரீரம் மாதரம் ஜீவனுடன் கூடி
யது என்று சொல்வது எப்படி ஸாந்யப்படும்? 'பாரமாததீகமான ஜீவைகதவத்தை நான
கள் சொல்லவில்லை, பாரமாததீகம் போலத தோனறும் ஜீவைகததைப் பறறியே நான
கள் சொல்லுகிறோம்' என்னில், அந்தத் தோற்றம் ' ஜீவன் ஒன்று தான் ' என்றே
தோன்றுகிறது' என்று சொல்வது அதுபவ விருத்தமாகும். ஆகையால், இந்த ஏக ஜீவ
வாதம் நிலை பெற மாட்டாது.

சுலோகம் — ப்ரபஞ்சத்தை ஸத்யமென்று ஒத்ததுகொள்ளும் என்களுக்கோ
வென்றால்.

உண்மையாகவே ஸ்வப்ந தருஷ்டாந்தத்தைக் கொண்டு ப்ரபோத காலத்
தில் ஐதிகமும் ஐநூல்களுக்கு அபரமாதத்த தன்மையைச் சொல்வது யுகதமாக மாட்

வியோராவ உதேதிகவதே ஸரீரவதே ததே ஜீவவஹ்வவதே அ ந கப்தி
 விபேஷ: | சவாகணு, ஸ்வெ ஓஷ: ஸரீரவதே தவ்விநாதவஹ்வ
 வவதே அ புவொயவெவொயாவாயிதகவாகி, சவெதேஷா ஸரீரா
 ணா ததேதஜீவாதா அ வாயிதகவாகி தெ ஸவெ-3 வியோரவதே,
 ஸரீரவெக தவ்விந ஜீவவவவ வரவா-3 உதி விபேஷ: |

சுவி அ, கெந வா சுவிதேதாதிவதே? வா அ கீதேபீ? உதி

நம் தெளிவத பிறகும் அபாதிதககளாக இருக்கிறபடியால், அவை பரமார்த்தககளே, ஸ்வப்
 நததில் காணப்படும் மற்றை சரீரவகளும் அவைகளுள் ஜீவனகள இருப்பதும், ஸ்வப்நம்
 தெளிவத பிறகு பாதிதககளாகிவிடுகிற படியால், அவை பொய்யே. ஆகையால், எவகள்
 மதததில் விசேஷம் இருக்கின்றது.

சுவி அ..... விவநெதே—தவிரவும் இநத அவிதயை எதனால நிவருத

பாது. ஸ்வப்ந ஜ்ஞானகளெல்லாம் நிதரை முதலான தேவததால் துவ்ஷ்டககளா
 யுள்ள கரணககளில் ஏற்படுமவை, அவை, பரபோதம் ஏற்பட்டவுடன் பாதிதக
 களாகி விடுகின்றன. பரபோத ஜ்ஞானககளோ அப்படிப்பட்டவையல்ல. ஆகையால்
 அநத தருஷ்டாதம யுத்தமன்று. இநத அததம, “ வெவயதே-3 அது ந ஸ்வவாஜி
 வகி ” (2-2-28) எனனும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில வயகதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்
 கின்றது.

சுவி அ—இதுவரையில் அவிதயையின் ஸ்வரூப அதுபபததி நிவருபிக்கப்பட்ட
 டது, பரஸகாத ஏக ஜீவ வாத்மம் நிவரணிக்கப்பட்டது. இடபொழுது அவிதயையின்
 நிவருத்தி அதுபபததியும் நிவாதக அதுபபததியும் உபபாதிக்கப்படுகின்றன. ‘எல்லாம்
 ப்ரஹ்மமே எனனும் ஜ்ஞானததால் அவிதயையின் நிவருத்தி ஏற்படுகின்றது’ எனது
 அதவைதிகளால் சொல்லப்படும் அவிதயா நிவருத்தியானது எப்படிப்பட்டது என்பது,
 நயாயத்திறகு ஒதது நிவருபிக்கத தகாதது என்பது தான நிவருத்தி அதுபபததி, அநத
 அவிதயையை நிவருத்திபிக்கிறதாகச் சொல்லப்படும் ஜ்ஞானம் எப்படிப்பட்டது என்பதும்
 நயாயத்திறகு ஒதது நிவருபிக்கத தகாதது என்பது தான நிவாதக அதுபபததி.

நிவருத்திபு சுவிவ-3 அநீய வுதேதீகாகாரா—அத்வைதிகள, அவித
 யையை அநிவசநீயம் (இன்னதென்று சொல்லக்கூடாதது) எனறன்றே சொல்லுகிறார்
 கள்? அவாகள் அவிதயையின் நிவருத்தியை ‘இன்னதென்று சொல்லக்கூடாததாக
 இருப்பதற்கு எதிரிடையான இருப்பு’ என்று சொல்லது, அவாகள் அவிதயைகஞ்ச்
 சொல்லும் லீவரணததை அதுஸரித்ததே.

விவெகநீயம் | 'வெனகஜ்ஞாநம் நிவத-ஃகம், நிவரதிரூநிவ-ஃநீய
வ்ருத்தநீகாகாரா' உதி வெகி, சுநிவ-ஃநீயவ்ருத்தநீகம் நிவ-ஃநீயடி ;
தது ஸாஅ சஸாஅ அர-ஃவம் வா ; கஹாநாநம் நிவ-ஃநீயடி | ஸ்ரஹவத்

திக்கப்படுகின்றது? அதன் நிவருத்தி எனபது எப்படிப்பட்டது? எனபதை விவேகித
துப பாக்கவேண்டும். 'எல்லாம் பரஹ்மே எனனும் ஜ்ஞாநம் அவிதயையைப் போக்கு
கின்றது, அதை அவிதயையின் நிவருத்தியும், அநிவசநீயமாக இருப்பதற்கு
எதிரிடையா யிருக்கும் ஆகாரத்தை உடைத்தாயிருப்பதே' எனினில், அது

சுநிவ-ஃநீய வ்ருத்தநீகம் நிவ-ஃநீயடி—இதில் நிவருத்தி அதுப
பததி நிருபிக்கப்படுகின்றது. அதவைதிகள், அவிதயை எனபதை ஸாஅஸாஅநிவ-ஃநீய
நீயடி (ஸத என்றவது அஸத என்றவது இரண்மே என்றவது நிவசநம் செய்யக்
கூடாதது) என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால், இந்த அவிதயையின் நிவருத்தியை
ஸாஅஸாஅநிவ-ஃநீய ததிற்கு எதிரிடையான ஆகாரத்துடன் கூடியதாகச்
சொல்லவேண்டும். அதாவது அவிதயையின் நிவருத்தி எனபது ஸத என்றவது
அஸத என்றவது இரண்மே என்றவது சொல்லக்கூடியது என்று சொன்னதாயிற்று.
'ஸாத்' எனபதற்கு பரமாததம் எனபது பொருள். அவிதயையின் நிவருத்தியைப்
பரமாததம் என்று சொல்லும் பக்ததில் அது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதா?
இல்லாவிட்டால் ப்ரஹ்மமேயா? என்று கேட்கக்கூடும். 'ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறு
பட்டது' என்று சொல்லில், அப்படிச் சொல்வது, ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட
ஒரு பரமாதத வஸதுவை ஒத்துக்கொள்வது ஆகிறபடியால், அது அதவைத மதத்
திற்கு ஹாநியை விளைவிக்கும். 'ப்ரஹ்மமே' என்று சொல்லில், ப்ரஹ்மம் எப்பொழு
தும் இருக்கும் வஸது வாகையால், இந்த நிவருத்தியும் எப்பொழுதும் இருப்பதே என்று
ஏறப்படும், அதாவது வேதார்த்த ஜ்ஞாநம் உண்டாவதற்கு முன்னும் நிவருத்தி ஏற்படக்
கூடும் என்று சொன்னதாயினறது. அது, 'ஐக்ய ஜ்ஞாநம் ஐசித்த பிறகே மோக்ஷம்,
அதற்கு முன் ஸமஸாரமே' என்று அதவைதிகள் சொல்லும் மதத்திற்கு விருத்தம்.
ஆகையால் அவிதயையின் நிவருத்தியை இந்த இரண்டு விதங்களுள் ஒரு விதமாகவும்
சொல்ல ஸாந்யப்பட மாட்டாது.

'அவிதயையின் நிவருத்தி எனபது பரமாததமன்று, அப்பரமாததமே' எனனும்
பக்ததிலும் ஸங்கடம் ஸம்பவிக்கின்றது. முன் போல, 'அது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டி
லும் வேறுபட்டதா? இல்லாவிட்டால் ப்ரஹ்மமேயா?' என்று பாசநம் செய்யக்
கூடும். இது அபரமாதத பக்தமாகையால், இது ப்ரஹ்மமே என்று சொல்
வது ஸாந்யமில்லை, ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்ட தெனறே
சொல்லவேண்டும். அப்படிச் சொல்லும் பக்ததில், இது அபரமாதத மாகையால்

நீரெகெனெண்தடிஹ்யுவமலெ வுதரவிஜ்யா ந நிவருதா ஸ்யாசு ;
 ஸுலோவ அஹிவருதி, தத்யாவயிபரிஷிதி வெஜானஜூநாத் உவ-
 லெவ நிவருதி ஸ்யாசு ! னெகஜூநம் நிவருதக்ஷ, தடிஹாவா த்
 ஸாரா: உதிஹவடிப-நம் விஹநெஜித |

சிம் உ, நிவருதக்ஷஜூநஸ்யாவ்ய விஜ்யார உவக்யாசு தஹிவருத-நம்
 கெந ? ' உதி வகுவஜி ! ' நிவருதக்ஷஜூநம் ஸ்ரீதரஸூலெஹடி

உபநநமனறு. அநிவசநீயமா யிருபதந்கு எதிரிடையாக இருபதாவது நிவச-
 நீயமாக இருபதே. அப-டி அது நிவசநீயமாக இருநதால், அது ஸததா
 கவாவது அஸததா கவாவது அல்லது ஸத அஸத இரண்டுமாகவா
 வது இருததல வேணடும. வேறு ஒரு விதமாகவும் அது இருப்பது ஸாத்ய
 மில்லை. அதை பரஹ்மததைக காட்டிலும் வேறு பட்டதென்று ஒத்தக கொள்ளும்
 பக்ஷத்தில், அவீதயை நிவருததமாமலே நினறுவிடும அது டரஹ்மமே என்று சொல-
 லும் பக்ஷத்தில், அநத பரஹ்மம் அதற்கு முன காலத்திலேயே அவிசிஷ்டமாக இருக்கிற
 படியால், ஐகய ஜஞாநம் ஐநிக்ரும முன்னதாகவே அவீதயா நிவருத்தி ஏற்படுகின்றது
 என்று ஒத்தக் கொள்ளும்படி ஸம்பவிக்கும். ' ஐகய ஜஞாநமே அவீதயையை நிவருத
 திப்பிக்கின்றது. ஐகய ஜஞாநம் இல்லாவிட்டால் ஸம்ஸாரம் நிலை நிற்கின்றது ' என-
 னும் உங்களுடைய விதநாரதத்திற்கு அது அதயநதம் விருதந்மனரே ?

அதற்கு வேறொரு அவீதயை காரணமாக வேணடும அநத அவீதயையின் நிவருத்தி-
 யைப் பராமாசிக்கும் காலத்தில், இதே மாதிரி அதுவும் அபரமாததமென்று சொல்ல
 வேண்டி, அதற்கு மற்று மொரு அவீதயையைக் காரணமாக ஒத்தககொள்ள வேண-
 டும். இம்மாதிரி விசாரத்திற்கு முடிவு இல்லை யாதலால், அநவஸதை எனனும்
 தோஷம் ப்ரஸங்கிதது ' அவீதயைக்கு நிவருத்தி இல்லை ' எனறே சொல்ல வேண்டி-
 வரும். இப்படி அபரமாதத பக்ஷத்திலும் நிவருத்திக் கு உபபத்தி ஏற்பட்டாட்டாது.

' இநத நிவருத்தி பரமாரத்தம் அபரமார்த்தம் இரண்டுமே ' என்றும் ஒரு பக்ஷ
 முணடு. அதில் பரமாரத்த அபசம் இருக்கிறபடியால் பரமாரத்த பக்ஷத்தில் சொல்லப-
 பட்ட தூஷணங்களும், அபரமாரத்த அமசமும இருக்கிறபடியால் அநதப் பக்ஷத்தில்
 சொல்லப்பட்ட தூஷணங்களும், அநவயிக்ருமாதலால், இநதப் பக்ஷத்திலும் உபபத்தி ஏற-
 பட மாட்டாது. இதுதான நிவருத்தி அதுபத்தி

சிம் உ.—இதில் நிவரததக் அதுபத்தி நிருபிகர்ப் படுகின்றது. கீழ்ச் செயயப்-
 பட்ட நிவருத்தி தூஷணங்களால் நிவரததக் தூஷணமும் செயயப்பட்டதான போதிலும்,
 வேறொரு பரகாரமாகவும் இநதத் தூஷணத்தைச் செயயக்கூடும் எனனும் அபிபராயம்
 கொண்டு பரக்ருத் தூஷணத்தைச் செய்கிரா. அது என்னவென்பதைப் பராமாசிப-
 போம். ஜஞாநம் எனபது ஸவருப பூத ஜஞாநமென்றும்-ப்ரமாண ஐகய ஜஞாந மென-
 றும் இரண்டு வகைப்பட்டது. ' ஸூத்யஜூநநிஹம் ஸூஹ ' என்கிறபடி ப்ரஹ்

நிவத-ஹி சுந்ஸிகக்ஷாஜெவ ஸ்யஜெவ ஸ்நஸூதி, டாவாநஹிஷநாஸந விஷானாஸகி' உதி ஜெஹ! நிவத-ஹி ஜ்ஞாநஸூ ஸ ஹவதூதிரிசுக்ஷெந ததராலவத-ஹி தூவிநாஸாநாஹி ஹிஷாராலவக்ஷாசு தமிநாஸ

சிஹி.....சுவஜ-ஹிஜெவ — தவிரவும், நிவாததக ஜ்ஞாநமும்

அவிதபைடாக இருக்கிறபடியால், அது எதனால் நிவருத்திக்கப் படுகின்றது எனபது விளக்கப் படவேண்டியதாக இருக்கின்றது. 'அந்த நிவர்த்தக ஜ்ஞாநமானது தனைத் தவிர்த்த மறறை ஸகல் பேதங்களையும் நிவருத்தி செய்து விட்டு, தான சுணிகமாகிறபடியால் தானாகவே அதுவும், காட்டுத தீ, விஷத்தைப் போக்கடிக்கும் மற்றொரு விஷம் இவைகள் போல நசித்தது வீடுகின்றது' என்று சொல்லவது உபநிசந்தமாகாட்டாது. நிவாததக ஜ்ஞாநம் எனபது பரஹமத்தைக் காட்

மதநினை ஸவரூபமே ஸ்வரூப பூத ஜ்ஞாநமென்று சொல்லப்படும். அது பரமாதநமானது எப்பொழுதும் இருப்பது, பரமாணத்தால் உண்டாகக் கூடியதன்று. வேதாந்தம் முதலிய சாஸ்திரம் படித்து அதனால் ஏற்படும் ஜ்ஞாநத்தை ப்ரமாண ஜநய ஜ்ஞாநமென்று சொல்வார்கள் அதவைதிகளின் மதப்படி பரஹமத்தைத் தவிர்த்த மறறவை யெல்லாம் அவிதயையாகையால், இந்த பரமாண ஜநய ஜ்ஞாநத்தை அவர்கள் அவிதயா ரூபமென்றே சொல்லவேண்டும் 'இந்த இரண்டில்த ஜ்ஞாநங்களுக்குள் எந்த ஜ்ஞாநத்திற்கு அவிதயையை நிவருத்திப்பிக்கும் யோக்யதை உண்டு?' என்று பரசம் செய்தால், பரமாண ஜநய ஜ்ஞாநத்திற்கே அவிதயா நிவாததகதவம் ஏற்படுமே தவிர ஸவரூப பூத ஜ்ஞாநத்திற்கு அந்தத் தன்மை ஏற்படமாட்டாது. ஸவரூப பூத ஜ்ஞாநம் அவிதயா நிவாததகமாகும் பக்ஷத்தில், அது எப்பொழுதும் இருக்கிறபடியால், அவிதயா நிவருத்தியும் எப்பொழுதும் இருக்க பரவகிக்கும். அதாவது ஸஸாரம் எனபதே இருக்கமாட்டாது. ஆகையால் அதற்கு அவிதயா நிவாததகதவம் அவகீகரிக்கப்படவில்லை. அவிதயாரூபமான இந்த ப்ரமாண ஜநய ஜ்ஞாநமானது, ப்ரமாணத்தால் ஏற்பட்டு தனைத் தவிர்த்த மறறை ஸகல் பேத ஜ்ஞாநத்தையும் நசிப்பிக்கின்ற தெனமும், அப்படி அவை யெல்லாவற்றையும் நசிப்பித்த பிறகு தானும் ஸவயமாகவே நசித்தது வீடுகிறதெனமும் அதவைதிகள சொல்லுகிறார்கள். இந்த பரமாண ஜநய ஜ்ஞாநம் அவிதயாரூபமாகையால், அது நாசத்தை அடையாமல் இருக்கும் பக்ஷத்தில், மற்றை பேத ஜ்ஞாந மெல்லாம் நாசத்தை அடைந்த போதிலும் அவிதயை ஆதயநதிக்கமாக நாசமடைந்ததாக்கா தாகையால், அதவைதிகள இந்த ஜ்ஞாநத்தை ஸவயமே நசித்தது வீடுவதாக ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதற்கு தருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுத தீயையும் விஷ நிவருத்திக்காகக் கொடுக்கப்படும் மற்றொரு விஷத்தையும் சொல்லுகிறார்கள். காட்டுத தீ காடு முழுவதையும் எரித்துவிட்டு, பிறகு எரிக்கப் பதாதந மீலனத்தால் ஸ்வயமே நாசமாவது போலவும், ஒரு விஷத்தை நிவருத்திப்பிக்க ப்ரயோகிக்கப்படும் ஒளஷந ரூபமான வேறொரு விஷம், முதல் விஷத்தை நசிப்பித்த பிறகு தானாகவே நசிக்குறது போலவும், அவிதயா ரூபமான பரமாண ஜநய ஜ்ஞாநம் மற்றை அவிதயை

ராவாஹிஷ்டா தீவ்ரதேவதீ தவிநாசரஹஸ்ய நிவத-கஃ உணவ்ய
 ளேவ | ஊவாஹிஷ்டாஹிநாஹி வ உவ-ஹவஸ்யாநிராயிவரீணாஹவரஃவரா
 சுவஜ-ஹியெவ |

ஹிஹம் வேறுபட்டது; ஆகையால் அதன் ஸ்வரூபம் அதன் உத்பத்தி விநாசகளை எல்
 லாம் பொய, விநாசம் பொய்யானால், அந்த விநாச ரூபமான அவித்யை நிந்கினறது
 என்று சொன்னதாகும் அப்பொழுது அந்த விநாச தாசநத்திற்கு நிவாததகம் ஏது
 வென்று ஏற்பட்டமாட்டாது தவிரவும், காட்டுத தீ முதலானவைகளின் விஷயத்தில்
 விநாசம் எனபது முந்தின அவஸ்தையை விநாசத்திற்கும் மறறொரு அவஸ்தையின் ப்ராப்தியே.
 அவைகளுக்கு இந்த அவஸ்தையின் மாறுதலுடைய பரமபரையானது ஒரு பொழுது
 தம் விவககத தருநததன்று.

ஹிஹி ஹ.....உவஹாஸ்யாஹிஷ்டா—தவிரவும் ‘ஹிநாத்ரமான ப்ராஹ்மததைத்
 தவிரதது மறறொனதம் இலலை’ எனஹம் ஜ்ஞாநம் யாருககு ஏறபடுகினறது.
 அந்யாஸ ரூபஹை ஆதமாவுககு என்று சொல்வது உபபநநமாக மாட்

யெல்லாவற்றையும் பூவம் நிவருத்திபிதது பிறகு தாஹம் க்ஷணிகமாகையால் நசிதது
 விடுகினறது எனபது அவாஹைஹைய கொளகை.

இது உபபநநமாகமாட்டாது எனபது விசிஷ்டாதவைதிகளின் ஆக்ஷேபம். இந்த
 நிவாததக ஜ்ஞாநம் ப்ராஹ்மததைக காட்டிலும் வேறுபட்டதாகையால், அது மித்யை.
 அந்த மித்யா ஜ்ஞாநத்தை ஏது நிவருத்திபிக்கினறது என்று சொல்வது ஸாந்யமிலலாமல்
 இருக்கினறது. காட்டுத தீ முதலானவை போல் அது ஸவ்யமாகவே நசிதது விடுகின
 றது என்று சொல்லவும் ஸாந்யப்பட மாட்டாது. ஏனென்றால், அதுவும் அதன் விநா
 சமும் ப்ராஹ்மததைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவையாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், அதன் உத
 பத்தி ஸநீதிகள போல் அதன் ஸ்வரூப விநாசகளும் ஸவபநத்தில் தெனபடும பதாத
 தகங்களின் விநாசம் போல் காலபிக்குகளாக இருக்க வேண்டுமாதலால், அவை
 ஸமபநதமான அவித்யையை ஏது நிவருத்திபிக்கினறது என்று தேட
 வேண்டி வரும். ‘அந்த விநாசம் ப்ராஹ்மததைககாட்டிலும் வேறுபட்டதன்று. அது
 ப்ராஹ்மமே’ என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், விநாசம் எப்பொழுதும் இருக்கவேண்டு
 மாதலால், அதன் உத்பத்தியின் ஸமபவம் எனபதே ஸாந்யமிலலை. அதாவது நிவாத
 தக ஜ்ஞாநத்தின் உத்பத்தியே இல்லாமல் போயவிடும. அது அநாததமன்றே? தவிர
 வும், அதவைதிகளால் சொல்லப்படும் தருஷ்டாநதகளை அவாஹைஹை அநாததாவஹை
 கள் நாசம் எனபது முன்னிருநத அவஸ்தைக்கு விருத்தமான புதிய வேறொரு
 அவஸ்தையின் ப்ராப்தியே. காட்டுத தீ விஷயத்தில் போல் அவித்யை விஷயத்
 திலும் அதவைதிகள அவஸ்தையின் பரிணம் பரமபரையை ஒத்தகொளறும் பக்ஷத்
 தில், அவித்யைக்கு நிவருத்தியே ஸமபவிகக மாட்டாது எனபதை ஒத்தக கொண்ட
 தாகும். ஆகையால் ஒரு வழியிலும் நிவாத்தக ஜ்ஞாநம் எனபதற்கு உபபத்தி ஏற்பட
 வில்லை. இது தான் நிவாததக அதுபபத்தி.

சுவி அ விநாசுஸ ஹவ்யகிரிக்ரூத் நிஷெயவிஷயஜ்ஞாதஸத்
கொயம் ஜ்ஞாதா ? சுயஜாவ ரூப உதி ஹெஹ, தஸத் நிஷெயத்தயா
நிவத்தகஜ்ஞாதகஸூக்ஷாசு தத்தூ-க்ஷாதாவவதெ: | ஸுஹ ஸுரூப

டாது. அந்யாஸம் எனபது நிவருத்திபபிககப்பட வேண்டியது, ஆகையால்,
அது நிவருத்திக்கும் ஜ்ஞாதத்திற்குக் காமாவாகினறது, அதற்குக் காதருதவம் சொல்
வது (அதுவே அந்யாஸத்தை நிவருத்திக்கின்றது என்று சொல்வது) நயாயத்திற்கு
ஒத்ததாக மாட்டாது. அந்த ஜ்ஞாதா அந்யாஸ ரூபனன்று, பரஹம் ரூபமே என்று
சொல்லும் பக்ஷத்தில், 'அந்த பரஹமத்தின் நிவர்த்தக ஜ்ஞாதத்தைக் குறித்து ஏற்படும்
ஜ்ஞாதருதவம் பரஹம் ஸவரூபமா ? இல்லாவிட்டால் அந்யஸ்தமா ?' என்று ப்ரசநம்
செய்யக்கூடும். அந்யஸ்தமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், அந்த அந்யாஸமும் அதற்கு
மூலமாக இருக்கும் மறமொரு அவிதயையும் நிவர்த்தக ஜ்ஞாதத்திற்கு விஷயமாகாமல்

சுவி அ—இப்படி நிவருத்தி நிவர்த்தக அதுபபத்திகளை நிவருத்திவிட்டு,
இப்பொழுது ஜ்ஞாதாவின் அதுபபத்தியை நிவருத்திரா ஸாவமும் ப்ரஹ்மமே என்
னும் ஜ்ஞாதம் ஏற்பட்டவுடன் அவிதயை நிவருத்தியாகினறது எனமன்றே அத
வைதிகள சொல்லுகிறார்கள்? அந்த ஜ்ஞாதம் யாருக்கு ஏற்படுகின்றது என்னும் அம்
சத்தை விசாரிக்கப் புகுந்தால், இன்னொருக்கு ஏற்படுகின்றது என்று சொல்வது ஸாந்ய
மில்லை என்கிறார். அதாவது, அந்த ஜ்ஞாதம் ஏற்படுகிறவனை (ஜ்ஞாதாவை) ப்ரஹ்
மமே என்றும் சொல்ல முடியாது, பரஹமத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவென்றும்
சொல்ல முடியாது என்று சொன்னதாயிற்று. அதவைதிகள் மத்ததில் பரஹமத்தைக்
காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமார்த்த வஸது இல்லையாதலால் இந்த ஜ்ஞா
தாவை ப்ரஹம் பிரகன என்று ஒத்தக் கொள்ளும் பக்ஷத்தில், அவன்
அவிதயையால் ஏற்பட்ட அந்யஸத் சேதநெனறே செரல்ல வேண்டும். அவனுடைய
ஜ்ஞாதத்தினாலேயே அவிதயை நிவருத்தி யாகவேண்டுமாதலால், அவன் அம்மாதிரி அந்
யஸத் சேதநை இருப்பது நயாய விருத்தமாகும் ஒரே வஸது ஒரு கரியைக்கு காமா
வாகவும் காததாவாகவும் இருப்பது ஸாந்யமில்லை ஆகையால் அவன் ப்ரஹ்மமே என்று
சொல்லவேண்டி வருகின்றது. அதாவது, பரஹம் ஸவரூபத்தால் ஜ்ஞாதமாக இருப்ப
துடன் இந்த அவிதயா நிவர்த்தக ஜ்ஞாதத்தையும் உடைத்தாயிருக்கிறது என்று
சொன்னதாயிற்று. இப்படி பரஹமத்திற்குச் சொல்லப்படும் அவிதயா நிவர்த்தக ஜ்ஞாத
ப்ரயுத்த ஜ்ஞாதருதவம் ப்ரஹ்ம ஸவரூபமேயா ? இல்லாவிட்டால் அந்யஸ்தமா? என்று
ப்ரசநம் செய்யக்கூடும். ப்ரஹம் ஸவரூபமே எனினில், அது நமமுடைய வித்தநாந்த
மாகையால் அது நமக்கு இஷ்டமே 'ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞாத ஸவரூபம், ஜ்ஞாதருதவமும்
அதற்கு உண்டு' என்பது நமது வித்தநாத மன்றே? ஆனால் அது அதவைதிகளுக்கு
அப் வித்தநாத மாகுமாதலால் அதை அவர்கள் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். அந்த
ஜ்ஞாதருதவம் அந்யஸ்தமென்று ஒத்துக் கொள்வதும் அவர்களுக்கு விருத்திக்கும்.
என்னொரு அந்த அந்யஸமும் அதற்கு மூலமாயுள்ள அவிதயையும் மறமொரு
நிவர்த்தக ஜ்ஞாதத்தாலேயே நிவருத்திபபிககப்பட வேண்டும் அந்த நிவர்த்தக ஜ்ஞாத
மும் ஒரு ஜ்ஞாதாவை ஆசிரயித்தே இருக்கவேண்டுமாதலால், அந்த ஜ்ஞாதாவின்

வெளி வெளி, ஸ்ரீ ஹ்ரணா நிவத்யுகஜாநம் ஸ்ரீ ஜாத்ரகம் சிம்
 ஹ்ரணாவழி? உத சுயஜ்ஜி? சுயஜ்ஜி வெளி, சுயஜ்ஜி ஹ்ரணாவழி
 விஜ்ஜாநாம் உ நிவத்யுகஜாநாவிஷ்யதபா திஷ்யதேவ | தநிவத்யு
 காந்தராஜ்யவமஜே தஸ்யாவி ச்ரீராவக்ஷாநவஜெஷ்யவ | ஹ்ரணாவழி
 ஹி ஜாத்ரகஜ்ஜி ராவக்ஷாநவஜெஷ்யவ ஜாத்ரகஜெஷ்யவ ஹ்யெத; சுயஜ்ஜி

நிறகிறபடியால், அவைகள் நிவருத்தி யாகாமலே நிறகும்படி ப்ரஸங்கிக்கும். அதற்கு
 வேறொரு நிவாததக ஜ்ஜாநததை ஒத்துக்கொண்டால், அதுவும் மூன்று அம்சங்களை
 யுடையதாக இருக்க வேண்டுமாதலால், அவஸஸையே நேரும். (பரமான ஜக்ய) ஜ்ஜாந
 மெல்லாம், மூன்று அம்சங்களையும் உடைததா யிராமல், இருக்கும் பக்தத்தில் அவைக
 ளுக்கு ஜ்ஜாநத தன்மையே இராமல் போய விடும் ஜ்ஜாநம் எனபது ஒருவனுக்கு ஒரு
 ஆதத விசேஷத்தை பாகாசிக்கின்றதன்றோ? அதற்கு மூன்று அம்சங்க ளில்லா
 விட்டால், உங்களுடைய ஸீத்தநாதத்தில் பரஹ்ம ஸவரூப ஜ்ஜாநததை அவித்

ஜ்ஜாநருவததைப் பற்றி விசாரிக்கப் புகுகையில் இதேமாதிரி ஸங்கடம் ஸம்பவித்த
 அவஸஸை ரூபமான தோஷத்தை உணடுபணனும. ஆகையால் ப்ரக்ருத ஜ்ஜாதா எப்
 படிப்பட்டவென்ற உபபாதிபது ஸாந்யமில்லாமல் இருக்கின்றது.

சுயஜ்ஜி ராவ்வ:—இதன் பொருளை பக்கத்தில் காண்க.

நிஷ்யஜ்ஜி யா—நிவத்யுத்யா! த்ஜ்ஜு—க்வாந—வவத்யு:—அந்யாஸ
 மானது நிவாததக ஜ்ஜாநததால் நிவருத்திபிக்கப்பட வேண்டியது. அந்த நிவாததக
 ஜ்ஜாநததையுடைய ஜ்ஜாதா அந்யாஸரூபம் என்று சொல்வது எப்படி நயயத்திற்கு
 ஒக்கும்? 'வெளிச்சத்தால் இருள் நிவருத்திக்கப் படுகின்றது' எனலும் வாக்யத்தில்
 நிவருத்தி ரூபமான க்ரியைக்கு பாகாசம் காத்தா, இருள் காமமா. நிவருத்திக்கின்ற ப்ர
 காசம், நிவருத்திக்கப்படும் இருளாக இருக்கக்கூடுமோ? காமமதவம் இருக்கமுடிகையில்
 காத்தருதவம் அதுபநநம்.

தஸ்யாவி ச்ரீராவக்ஷா—நிவாததக ஜ்ஜாநம் (அறிவு) ஜ்ஜாதா
 (அறிகிறவன்) ஜ்ஜேயம் (அறியப்படும் வஸது) ஆக அம்சங்கள மூன்று. ஸகலமான
 பரமான ஜக்ய ஜ்ஜாநததிற்கும் இதை மூன்று அம்சங்களை அதவைதிகளும் ஒத்துக்
 கொண்டிருக்கிறார்கள். பரஹ்மத்தின் ஸவரூப பூதமான ஜ்ஜாநததிற்கு மாதிரி அவர்
 கள் ஒரே அம்சத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஹ்ரணாவழி ஹி ஜ்ஜாத்ரகஜ்ஜி—ப்ரமான ஜக்யமான ஜ்ஜாநமெல்லாவற்றிற்
 கும் எனபது தாத்பாயம். இந்த வாக்யம் ஆரம்பித்து 'சுநிவத்யுகம் ஹ்ரணாவழி'
 என்னும் வரையில் ஜ்ஜாநததின் தரி ரூபதவம் விவரிக்ஃபடுகின்றது.

கூலநாயகிபெரஹம் பூதி ஸிஷீராவக்ஷாஃ ஜோநஸிஷீ சீராவக்ஷ
 விரஹெ ஹவதாம் ஸீராவ ஹிதஜோநவ ஹிவதஃகஜோநஸிஷீ சநிவதஃ
 கம் ஸிஷீரஃ | ஸ்ரீஷீராவஹெஷீவ ஜோதூக்ஷாஹிஷீவமஹெ ஸ்ரீஷீய
 ஹவ வக்ஷஃ வரிமுஷீதஃ ஸிஷீரஃ | நிவதஃகஜோந ஸீராவ ஜோதூ

யாசிவருததிக்கு யோக்யதை யறறது என்று ஒத்துக்கொண்டிருப்பது போல
 இந்த ஜனாநததையும் நிவாததகமாக இருக்க அநாஹம் என்று சொல்லவேண்டி வரும்.
 'பரஹம் ஸவரூபத்திற்கே ஜனாநதவததை அகநிகரிககிரேம' என்று சொல்லும்
 பக்ஷத்தில், எந்நக பக்ஷத்தை கீநகரம் பரிகரஹித்ததாகி விடும். 'நிவாததக ஜனாநத்
 தைக் குறித்து ஏற்படும் ஜனாநருதம, அந்த நிவாததக ஜனாநததால் நிவருததிககப்

ஜோநஸிஷீவ ஹியெத—இந்த மூன்று அம்சங்களை ஒத்துக் கொள்ளாவிட்
 டால் ஜனாநததிற்கு ஜனாநததனமையே நஷ்டமாகிவிடும்.

ஸிஷீராவக்ஷாஃ—பூகாபராவக்ஷாஃ | ஜனாநம் எனபது ப்ரகாச
 ரூபம். அதாவது, ஒருவனுக்கு ஒரு அசந விசேஷத்தை பரகாசிப்பதே ஜனாநம் என்று
 சொன்ன தாய்றறு ஆகையால், மூன்று அம்சங்களும் அதில இருக்கின்றன.

சீராவக்ஷவிரஹெ—அந்த மூன்று அம்சங்களை இல்லாவிட்டால், ஸ்வ
 ரூப பூத ஜனாநததிற்கு மூன்று அம்சங்களிலை யாதலால் அதற்கு அலீதயையை நிவ
 ருததிப்பிக்க யோக்யதை இலலை என்று நீங்கள் சொல்வது போல, ப்ரமாண ஜநய ஜனா
 நததிற்கும் மூன்று அம்சங்கள இலலை யென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அலீதயையை நிவ
 ருததிப்பிக்கும் யோக்யதை அதற்கும் இராமல போகும்படி ஸம்பவிக்கும். அது அசிஷ
 டம் ஆகையால் ப்ரமாண ஜநய ஜனாநம் எல்லாவற்றிற்கும் தரி ரூபதவம் உண்டு
 என்று ஏற்படுகிறது.

ஸ்ரீஷீயஃ வக்ஷஃ—நாமமுடைய பக்ஷம். பரஹம் ஸவரூபத்திற்கே ஜனாந
 ருதவமும் உண்டு எனபது விசிஷ்டாததைதிகளின மகம்.

ஸ்ரீ நிவதஃஜோநம—ததிஷீ — தனனால் நிவாததிப்பிக்கத தருநதவைகளுள்
 இந்த ஜனாநருதவமும் உள்ளடங்கியது அதாவது, அலீதயை முதலானவை அந்த
 நிவாததக ஜனாநததால் நிவாததிககப்படுவது போல, நிவாததக ஜனாநததைக் குறித்து
 ஏற்படும் ஜனாநருதவமும் அந்த நிவாததக ஜனாநததாலேயே நிவாததிககப்படுகின்றது
 என்று சொன்னதாய்றறு.

ஸம்.அ ஸ்ரீநிவத்ய-ஆணம-உதலிசி -வஅ.நம், 'மூலதன வ்யகிரிதூம் சுரூக்ஷம்
 உரிஷம் செவடிதேந'- உத்யைஷ்யாலெவ மெடி.ந ச்ரியாயாஹிஷ்யா ஸ்ரூடி.ந
 ச்ரியாயாஸ்ரூதூக்ஷவஸ்யி அ மெடி.ந ஆணம-ஆவவ.அ நவடி-வஹாவஸ்யிஷ் !

ஸுவி அ நிவீடுமெடி நிவத-உகலிசி-கெஜூ.நம் கெந ஙாதல் ?

படும பதார்த்தங்களுள் அநதாபூதம்' என்று சொல்வதானது, 'பூதலததைத் தவீர
 மற்றை ஸகல பதார்த்தங்களும தேவதததனூல வெட்டப்பட்டது' என்று சொல்லும்
 பொழுது வெட்டும் வ்யாபாரமும் வெட்டுகிறவனுடைய வெட்டும் தன்மையும், வெட்டு
 தலுக்குத் தருத மற்றை பதார்த்தங்கள் டோல வெட்டும் வ்யாபாரத்தில் அடங்கியுள்
 னை' என்று சொல்வது போல உபஹாஸ்யிக்கத் தருததே.

ஸுவி அ..... வாசுதேவசு—ஸகல பேதங்களையும் போக்கடிக்கக்கூடிய
 'எல்லாம் ஒன்றே' என்னும் ஜ்ஞாநம் எதனும் உண்டாகின்றது? என்பதை விசாரிக்க

லூ.தனூ.வ்யகிரிதூ—'பூ ப்ரதேசம் நீகலாக மற்றை ஸகலமும் வெட்டுப்
 பட்டுப்போய விட்டது' என்றும் சொல்லும்பொழுது, 'மற்றை ஸகலமும்' எனபதால்
 மற்றை ஸகலமான வெட்டப்படக்கூடிய பதார்த்தங்களுள்ளே க்ரஹிக்கக் கூடியவை?
 சப்பட்டி க்ரஹிக்காமல், 'ஸகலமும்' என்னும் சப்த பலததால் தேவதத்த வ்யதிரிகதமான
 தேதருதவம் (வெட்டுகிறவனுடைய வெட்டும் தன்மை) தேதந கரியை (வெட்டும் வ்யாபா
 ரம்) இவைகளையும் க்ரஹிப்பது உபஹாஸ்யமாகாதோ? அமமாதிரியே, ரிசாததக ஜ்ஞா
 நத்தில் நிவர்த்தகதவம் இருக்கின்றது எனனும் பலததை அவல மயிதது, அநத நிவர்த்தக
 ஜ்ஞாந வ்ஹூப ஜ்ஞாதருதவமும் அநத ஜ்ஞாநததால் நிவருத்திக்கப்படுகின்றது என்று
 சொல்வது உபஹாஸ்யமாகும் எனபது தாதபாயம்

ஸுவி அ-இதுவரையில் ஜ்ஞாதாநூபததி நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது ஸாமகரி
 அநூபததி எனனும் அநூபததியை நிரூபிக்கிறார். 'எல்லாம் ஒன்றே, நம்மால் காணப்படும்
 பேதமெல்லாம் பொய்' எனபதனறே அதவைதிகளின் முக்ய கொள்கை. 'இநத ஜ்ஞாநம்
 எதனும் ஏற்படுகின்றது?' எனபதை விசாரிக்கப் புகுந்தால், 'இதனும் ஏற்படுகின்றது'
 என்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை எனபது தான இவவிடத்திற் சொல்லப்படும் ஸாமகரி
 அநூபததி. இநத ஜ்ஞாநம் எதனும் உண்டாகின்றதோ, அது அநத ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸாம
 கரி ஆகிறபடியால், இதை ஸாமகரி அநூபததி என்று வ்யவஹரிக்கிறார்கள். 'த-த-உ-வ-லீ'
 போன்ற சருதி வாக்யங்கள் இநத ஜ்ஞாநத்தை உண்பெண்ணுகின்றன, இநத ஜ்ஞாநம்
 பேத ஜ்ஞாநத்தைப் போக்கடிக்கின்றது' எனபது அதவைதிகளின் வாதம். 'அநத
 ச்ருதி வாக்யங்களை அவித்யா பரிகலபிதகனாகையால், அவைகளால் ஏற்படும ஜ்ஞாநம்
 ப்ரயாணமாக மாட்டாது, அதற்கு மற்றொரு தவறுதலான ஜ்ஞாநத்தைப் போக்கடிக்க
 யோக்யதை இல்லை எனபது இவவிடத்திற் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபம்.

உதி விவெதுநீயடி | 'ஸ்ரூதெய' உதி தெய | தவதா ஸ்ரஹவதி
 ரிகூயா சுவித்யாவரிகுலிதகூயா வுவதுவாயகஜாநொதூடககூம்
 த வலவதி | தயா ஹி, டுஷ்காரணஜநதீவி ரஜுவவதுகூம் த

வேணும். 'வேதத்தினாலேயே அந்த ஜ்ஞாநம் உண்டாகின்றது' என்று சொல்வது பொருந்தமாட்டாது வேதம் எனபது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட வஸ்து ஆகையால் அவிதயையால் அது கலபிதம், அந்தக் காரணத்தால் அது, 'ப்ரபஞ்சம ஸதயம்' என்னும் ப்ரமத்தை நிவருத்திப்பிக்கத்தகுந்த ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷத்தை உண்டு பண்ணுவதற்கு அநாஹமே. அப்படியே தருஷ்டாநத்தாலும் நிசூபிக்கலாம். ஏதோ

நிலிவெது நவத-கூயெகூ ஜூநடி- எல்லாம் ஒன்றே, எல்லாம் ப்ரஹ்மமே' எனனும் ஜ்ஞாநம் ஏறபட்டால், ப்ரபஞ்சத்தில் வெவ்வேறுகத் தென்படும் பதார்த்தங்களுடைய பேத ஜ்ஞாநம் போய விடும் ஆகையால், ஐக்ய ஜ்ஞாநம் பேதத்தை (அதாவது--பேத ஜ்ஞாநத்தை) நிவருத்திப்பிக்கின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றது. நிவருத்திப்பிக்காமது 'நிவர்ந்தகம்' என்றும், நிவருத்திப்பிக்கப்படுவது 'நிவர்ந்தயம்' என்றும் வ்யவஹரிககப்படும, இவைகளை 'பாதகம்' 'பாத்யம்' என்று வ்யவஹரிப்பதுமுண்டு.

ஸ்ரஹவதி ரிகூயா சுவித்யாவரிகுலிதகூயா—அதவைதிகள் சொல்லு கிறபடி 'ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான் உண்டு; ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவை போல தோன்றுமவையெல்லாம் அவிதயையால் கலபிதங்கள். ஆகையால் அவை அடாமாதங்கள்' எனபது உண்மையால், சருதி, ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட தாகையால், அது அபரமாதத்தென்று ஆகும். அப்படி வ்யயமே அபரமாதநாயிருப்பது, எப்படி மற்றொரு ப்ரமத்தை நிவருத்திப்பிக்கும்? எனபதுதான் இவ்விடத்தில் கேட்கப்படும் கேள்வி.

டுஷ்காரணஜநதீ?—தேஷத்தால் ஏற்படும் ஜ்ஞாநத்தை துஷ்ட காரண ஜக்யமென்று சொல்வார்கள். காமாலையால் வஸ்துகளை மஞ்சள் வாண்முள்ளவை போலத் தோன்றும் பொழுது 'வஸ்துகளை மஞ்சள் வாண்முள்ளவை' என்று காமாலை காரணங்குத் தோன்றும் ஜ்ஞாநம் துஷ்ட காரண ஜக்யம். அவிதயையால் நமக்கு ப்ரபஞ்சத்தில் பேதம் தென்பட்டால் அந்தப் பேத ஜ்ஞாநம் துஷ்டகாரண ஜக்யம். இயமாதிரி துஷ்ட காரண ஜக்யமாயிருக்கும் ஜ்ஞாநம் அப்படி துஷ்ட காரண ஜக்ய மல்லாத ஜ்ஞாநத்தால் பாதிக்கப்படுமே தவிர, மற்றொரு துஷ்ட காரண ஜக்யமான ஜ்ஞாநத்தால் பாதிக்கப்பட்டாட்டாதனறே?

ஊஷகாரணத்தொடர் 'ரஜஸ்ரியம், ந வஸ்யு' உதி ஜாதெந ஸாயுதெ,
 ரஜஸ்ரீயம், ந வஸ்யு' உதி ஜாதெந ஸாயுதெ, வஸ்யுஷண
 'ரஜஸ்ரியம், ந வஸ்யு' உதி ஜாதெந ஸாயுதெ, வஸ்யுஷண
 ஸூத்ரி ததுவநம் ரஜஸ்ரீயம், ந வஸ்யு' உதி ஜாதெந ஸாயுதெ, வஸ்யுஷண
 நிவதஃகெ; வ்யொஜகஜூநவத: ஸூத்ரி ததுவநம் ரஜஸ்ரீயம், ந வஸ்யு' உதி ஜாதெந ஸாயுதெ,
 ஸூத்ரி ததுவநம் ரஜஸ்ரீயம், ந வஸ்யு' உதி ஜாதெந ஸாயுதெ, வஸ்யுஷண
 ஸூத்ரி ததுவநம் ரஜஸ்ரீயம், ந வஸ்யு' உதி ஜாதெந ஸாயுதெ, வஸ்யுஷண
 ஸூத்ரி ததுவநம் ரஜஸ்ரீயம், ந வஸ்யு' உதி ஜாதெந ஸாயுதெ, வஸ்யுஷண

ஒரு தோஷத்தொடர் காரணமடியாக ஒருவனுக்கு ஒரு கயிறில் 'இது பரம்ப' எனவும்
 பரம்ப ஏறப்படிறதால், அமமாதிரியான தோஷத்தொடர் காரணமடியாகவே 'இது பரம்ப
 பனறு, கயிறே' என்னும் ஒரு எண்ணம் பிறகு அவனுக்கு ஏற்பட்டபோதிலும், இந்த
 எண்ணத்தால் முதல் பரம்ப நிவருத்தியாக மாட்டாதன்றே? கயிறைப் பார்த்து பரம்ப
 பெற்று பரம்பித்து பயந்திருக்கும் ஒருவனுக்கு, 'இது பரம்பனறு, கயிறே' என்று மற
 றெருவன் போதித்த போதிலும், 'அவனும் பரம்பத்தால் அவவிதம் போதிக்கின்றான்' என
 னும் எண்ணம் அவனுக்கு இருக்கும் பண்பதில், அந்தப் போதும் அவனுடைய பரம்பத்தை
 யும் நிவருத்திப்பிக்கமாட்டாது; பயத்தையும் போக்கிக்க மாட்டாது. அமமாதிரியே
 பரம்பருத்திலும், வேதம் போதிப்பதை நாம் கேட்கும் காலத்திலேயே, 'வேதம் பரம்பித்த
 தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது. ஆகையால், அவியையால் கலிதம், பெரியே' எனவும்
 ஜனாநம் இருக்கின்றதாயினால், வேதம் போதிப்பது நமமுடைய பரம்பத்தை நிவ்
 ருத்திக்கமாட்டாது ஒருகால், 'வேதம், அதனால் ஏறப்பிம் ஜனாநம், அந்த ஜனாநத்
 தைப் பெறுகிறவன் இவையெல்லாம் பரம்பத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவை' என
 னும் காரணத்தைக்கொண்டு, 'அவைகள் பரம்பாணங்களல்ல, மறறென்றால் பாதிக்க

வ்யொஜகஜூநவத:— இதை வஸ்து பரம்பித்ததைக் காட்டிலும் வேறு
 பட்டது? ஆகையால் இது பெயர்' எனவும் மீட்டத்தில், 'இது பெயர்' என்பதற்கு பரம்ப
 மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதா யிருக்கும் தன்மை பரம்பாணமாகின்றது. அப
 படி 'அதற்கு இது பரம்பாணம்' எனவும் ஜனாநம் ஒருவனுக்கு இருந்தால், அவன்,
 பரம்பித்ததைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதா யிருக்கும் ச்ருதி சொல்வதை நம்ப மாட்டான்.
 அவன் விஷயத்தில் ச்ருதி போதிக்கும் ஐயம் ஜனாநம் பெயர் 'பரம்பாணம் பரம்ப' என்
 னும் ஜனாநத்தைப் பாதிக்கும்?

ஸ்ரீயம், ந வஸ்யு' உதி ஜாதெந ஸாயுதெ—அதனைப்பற்றி பரம்பாணத்தைப்
 பாதிப்பென்றும் சாஸ்திரத்தைப் பாதிக்க மென்றும் சொல்லி வருவார்கள். அப்படிச் சாஸ்திர
 ரத்திற்குப் பாதித்தவம் சொல்வது அநுபந்தம் என்பது இதுவரையில் நிரூபிக்க

வதகீதி ப்ருவாண்டிஷ்ய ஸித்யதா ஸத்யாசி ; ஹிஷ்யாஷ்யவாஸுஷ வாக்யா
வமதவித்ராஜிஶரணஸ்ய ஶிஷ்யாக்ஷேத வித்ராஜிஷத்யதாவசி । தக்ஷ
ஶஸ்யாஜிவாக்யம் த ப்ருவாண்டிஷ்ய ஶ்யாயகம், ஶ்ரானிஷிஷ்யாசி, ஶ்ரான்த
ப்ருவாண்டிஷ்ய ஶ்யாயகவாக்யவசி ।

கத தருத்தவைகளே' என்று நீங்கள் சொல்லும் பக்கத்தில், அப்பொழுது பரபஞ்ச சிவ
ருத்தியே பொய்யாகி விடுமானதால் 'பரபஞ்சம் ஸத்யமே' என்று ஒத்துக் கொள்ளும்
படி நேரும். ஸ்வப்நத்தில் தனது பிதா மரித்ததுவிட்டதாகக் கேட்ட ஒருவனுக்கு,
பிதரு 'கன கண்டது ஸ்வப்நம், ஆகையால் அது பொய்' எனலும் ஜ்ஞாநம் ஸம்ப
வித்தால், அதனால் அவனுக்கு 'பிதா ஸத்யமே' எனலும் உறுதி ஏற்படுகின்ற
தன்றோ? ஆகையால், தக்ஷஸி (நீ அதுவே) என்பது முதலான சருதி வாக்யங்
கள், 'பரபஞ்சம் ஸத்யம்' எனப்பதைப் பாதிக்கமாட்டா, சருதி வாக்யங்கள் ப்ராநதி மூலங்
களல்லவோ? 'இது பாம்பன்று கயிறே' எனலும் ப்ராநதனுடைய வார்த்தை இத்தரு
சிதாசநம்

பட்டது. இப்பொழுது, ஒருகால சாஸ்தரத்திற்குப் பாந்யதவத்தை அதவைதிகள் சொல்
வாகனோ என்று சங்கிதது, அப்படி அவர்கள் சொன்னால் அவர்களுக்குப் பெருத்த
அநிஷ்டம் நேரும் என்று சொல்லுகிறார். 'பரபஞ்சம் பொய்' என்று சாஸ்தரம்
சொல்லுகிறதாயினால், அந்தச் சாஸ்தரம் பாந்யமாகப் போய்விடுமென்பதில், 'பரபஞ்
சம் பொய்' என்பது பொய்யாகிவிடுமென்று, அதாவது 'பரபஞ்சம் ஸத்யம்' என்று சொன்ன
தாகி விடுமென்று. அது அதவைதிகளுக்கு அநிஷ்டமே பிதரு மரணம், பிதா ஜீவித்திருப்
பது இரண்டிம் பரஸ்பரம் விருத்தம்; பிதரு மரணம் ஸ்வப்ந ஜ்ஞாநமாக இருந்து
அந்தக் காரணத்தால் பாந்யமாகி விட்டால், பிதா ஜீவித்திருக்கிறான் எனலும் ஜ்ஞாநம்
ஏற்படுகின்ற தன்றோ? இது இவ்விடத்தில் தருஷ்டாநதம்.

வித்ராஜி ஸத்யதாவசி—'பிதா மரித்ததுவிட்டார்' என்பது ஸ்வப்நத்தில் ஏற்
பட்ட ஜ்ஞாநமாகக்ருந்தால் அது பாந்யமாகி விடுகின்றது. அப்படி அது பாந்யம்
என்று அறிந்தவுடன், 'பிதா மரிக்கவில்லை, அதாவது இருக்கிறார்' எனலும் ஜ்ஞாநம்
ஸம்பவிக்ருமே தவிர, 'பிதா ஸத்யம்' எனலும் ஜ்ஞாநம் எப்படி ஏற்படும்? 'பிதா முதலிய
வாக்களின் ஸத்யத்தன்மை போல்' என்று எப்படி இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது?
இவ்வாறு இவ்விடத்தில் ஒரு சோத்யம் செய்க்கட்டிம் 'பிதா இருக்கிறார்' எனலும்
ஜ்ஞாநம் மற்றொன்றால் பாதிக்கப்படாமல்ருகும் வரையில், 'பிதா ஸத்யம்' என்று
சொல்வதற்கு ஆக்கபடுமெனன? என்பது ஸமாநாநம்.

நநு அ ஸ்வெ கவிரீர்த்யெ வதஜாதெ ஸ்வஜுசாயாஜெவ
'சுயம் ஸ்வம்' இநி ஜாதெ ஸநி வஹஜஹயநிவரூதி டுஜஜூ, தஹ
டுஜூரஹி ஸஹவதீதி | நெவடி | ஸ்வவெநூயாஜெவ 'ஸ்வாஹி
ஸ்வம்' இநி ஜாதெ ஸநி வஹ ஹஜாயாநிவரூதிரெவ டுஜெஷி ந கபூரி

நநு அ உதூ—'பிராநதி மூலமாயிருந்த போதிலும், சில ஜ்ஞா
நககள ,பூவம் ஸபவீததிருந்த பிரமத்தை நிவ்ருததிக்கின்றன. ஸ்வப்ரததில் ஒருவன்
ஏதாவதொரு பய ஹேதுவைக கண்டு படநதிருக்கும் பொழுது, அந்த ஸவப்ர காலத
திலேயே 'இது ஸ்வபநம்' எனலும் ஜ்ஞாநம் அவனுக்கு ஜநிகரும் பகூததில், முன் ஏற
படடிருந்த பயம் நிவ்ருததியாவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோமே, அது போல பிராநதி மூல
மாயிருக்கும் சருதியினால் ஏறாமே ஜ்ஞாநமும், 'பரபஞ்சம வதயம்' எனலும் பிரமத
தைப் போகடிக்கக்கூடும்' எனலில், அது யக்திககுப் பொருந்தமாட்டாது. அந்த
ஸவப்ர காலததிலேயே 'இதவும் ஸ்வபநம்' என்று பிறகு அநியபபமே பகூததில்'
மறபடியும் பயம் திருபி வருவதையும் நாம் பாகுகிறோமன்றோ? ஆகையால், பாதிக்கும்

நநு—'பிராநதி மூலமாக ஏறாமே ஜ்ஞாநமும், சிலவிடங்களில் நிவந்தக
மாவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோமே' என்று தருஷ்டாந்ததைக் கொண்டு ஒரு ஆகூ
பம் இவ்விடத்தில் செய்யப்படுகின்றது. ஒருவன் ஸவப்ரததில் ஒரு பயஹேதுவைக்
காணுகிறான், அந்த ஸவப்ரததிற்குள்ளேயே 'தான் கண்டது ஸ்வபநம்' என்று அவ
னுக்கு ஜ்ஞாநம் ஜநிததால், அந்தப் பயம் நிவ்ருததியாகி விடுவதை நாம் அறிவோம்
முதல் ஸவப்ரததிற்கு இரண்டாவது ஸ்வபநம் பாந்கமாகி விடுகின்றது. இப்படி
இரண்டாவது ஸ்வபநம் ஸ்வபநமாக இருக்கையிலும், அதாவது பிராநதி மூலமாக
இருக்கையிலும், அதற்கு நிவந்தகத தன்மை ஏற்படுவது போல, ச்ருதி பிராநதி
மூலமாக இருந்தாலும், அதற்கு பாபஞ்ச பேத நிவந்தகதவம் உண்டாகக்கூடும் என
பதுதான் ஆகூபம். 'அதற்கு ஏற்படும் நிவந்தகதவம் சரியான நிவந்தகதவமன்று;
ஏனென்றால், அதவும் நிவந்தகமாகி விடும்' எனபது அதற்குச் சொல்லப்படும் ஸமாநூ
நம். எப்படியென்றால், அதே ஸவப்ரததிற்குள், 'இது ஸ்வப்ரம் என்று அவனால் காணப்
பட்ட இரண்டாவது ஸவப்ரமும் ஸவப்ரமே' என்று ஜ்ஞாநம் ஏறாமே பகூததில்,
பூவம் நிவந்தகமாயிருந்த இரண்டாவது ஸவப்ரம் இப்பொழுது நிவந்தகமாயும், முன்
ராவது ஸ்வபநம் அதற்கு நிவந்தகமாயும் ஆகிவிடுமன்றோ? ஆகையால், இவ்விடத்தில்
சொல்லப்படும் நிவந்தகம் நிவந்தகம் (அதாவது --பாந்யம் பாந்கம்) இவை இரண்டு
கும் ஒருவித வாகியும்லை, 'ந கபூரி கிசெஷா'

விபரஷ: | ஸ்ரவணவெவாயாபிவ 'ஸொரஷி ஸ்ரவ' உதி ஜாதஜெ வெதஜுதூ |

யஜுவி ஜெஜுதூ ஸ்ரானி வரிகஜ்ஜிதக்ஷெந தியூராஸுவஜி ஸாஸூ ஸஜஜிதீயம் ஸ்ரஜெஜி ஸெபாயதி; தஸஜீ ஸதொ ஸ்ரஜெஜெனா வி ஷ ய ஸ ஜீ வஸூதூநஸாயாஜஸூநாஜஹ ஸூஸிதஜெவ ' உதி தஜ யுதூ | 'ஸூநஜெவ தக்ஷஜ' உதி வாகெஜந தஸஜீவி ஸாயிதக்ஷாசி | 'உஜம் ஸ்ரானி ஜெஜுவாகஜ' உதி ஜெசு 'ஸஜஜிதீயம் ஸ்ரஜ' உதி வாகஜ ஜவி ஸ்ரானிஜெஜிதி க்ஷெயெ ஜெஜு | வஸூதூநஸாயாஜஸூநாஜஹ ஸூஸூஸூதூவாகஜஜெஜெவெதி விபரஷ: | ஸூஸூஸூதூவாகஜஜெஜெவெதி

ஸ்வபந்ததிற்கும் பாதிக்கப்படும் ஸவந்ததிற்கும் எவவித வாசியுமில்லை ப்ரகருதத்திலும், சருதி வாக்யங்களைக் கேட்கும் காலத்திலேயே 'அவை ஸவபந்தகளை போல ப்ரநதி மூலங்களை' எனபது அறியப்பட்டது எனநே சொல்லப்படடிருக்கின்றது.

யஜுவி..... ஸூஸூதூவாகஜித உதி—'ச்ருதியாகித சாஸதரயானது ப்ரநதியினால் ஏறபட்டு அநதக காரணத்தால் அது பெயயென்று சொல்லத தருத தாக இருந்தபோதிலும், 'அது போதிக்கும பரஹ்மம் நிர்விசேஷ உஸது' எனனும் விஷயம் உறுதியே என்று சொல்லக்கூடும், ஏனென்றால், அப்படி அது போதிக்கும விஷயம் பிறகு ஒன்றாலும் பாதிக்கப்படவில்லை யன்றே? ஆகையால் பரஹ்மம் ஸத என்றும் அது நிர்விசேஷமெனதும் சருதி சொல்வது மஃபத தருததே' என்று வாதிப்பதும் அயுத்தமேயாகும். 'ததவம் சூக்யமே' எனனும் ஸாவ சூக்யவாதிகளின் வாக்யம் அதைப் பாதிக்கின்றதன்றே? 'அது ப்ரநதி மூலமான வாக்யம்' எனினில், 'பரஹ்மம் ஸத, அது நிர்விசேஷம்' எனனும் வாக்யமும் ப்ரநதி மூலமென்று உன னாலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பிறகு ஒன்றாலும் பாதிக்கப்படாமலிருப்பதா னது ஸாவம் சூக்யம் எனபதைச் சொல்லும் வாக்யத்தக்கு மாத்ரம் எனபதுதான் இரண்டு வாக்யங்களுக்குமுள்ள வர்சி. ஸாவம் சூக்யம் என்று வாதிப்பவர்களும் ப்ரஹ் மத்தைத் தவிர்த்த மற்ற உஸதுவெல்லாம் பெயயென்று வாதிப்பவர்களும், இரண்டு வாதிகளும் 'தவங்களுடைய வாதத்தை ஸூதித்தாக கொடுக்கும் ப்ரமானம் பரமாத்மமன்று,

ஸூஸூதூஜெவ தக்ஷஜ—'எல்லாம் சூக்யம்' என்று சொல்வார பெளத்தர்கள்; 'பரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றவை யெல்லாம் பெய' என்று சொல்வார அத்வைதிகள். 'பரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதான சருதி பெய எனனும் அம்சத்திஷ் இரண்டு பெயர்களுக்கும் விசேஷ மில்லை.

விஜ்ஞாபாஃஸஃஸு டாயதாஃஜநெகமஃணவிஸிஷ்வஃ ஸாஸூஸூ ஸயீ
 யஸஃ வததா ப்ரததீக்ஷ்வாரபாயஃஜஃஸபரஜஃஹ்யஃவமணவ்யஃ | ஊதீ
 ஹஃநெந ஸுஃதீஸதவிததிவாதவெமவராஹதகஃஃடிஷ்டிடிஷ்டியஃகூ ஜானு
 தஃஹநிரஸநெதெத்யஃவரஜ்யதெ |

விதீயெ து வசெஷ உவாயிஸு ஹவ்யதிரிதவஸூணராந்ஹ்யஃவ
 மபாசு ஸு ஹணெய்வொவாயிஸஃஸமஃடிஃளவாயிகாஃ ஸவெ-டி டொஷா

முடிவு ஒன்று மில்லாமல் ஆவிச்சீநாமான பாட ஸம்பந்தாயம் முதலிய அநேக குணங்கள் சாலதாததிற்கு உண்டென்று நீங்கள் ஒத்துக் கொள்ளவில்லையா? குதருஷ்டிகள் சொல்லும் வேறு யுகதிகளும் இமமாதிரி தோஷ துஷ்டங்களே அநேகவாக்ய பரம்பரைகளை அடக்கியுள்ள அநேக சாஸ்திரீய யுடைததாயிருக்கும் கணக்கற்ற ச்ருதிகளாகிற ப்ரபலமான பெரும் காற்றின முன் இமமாதிரியான குதாக்க ஜாலங்க ளெல்லாம் இல்லம் பஞ்சாகப் பறக்கின்றன வென்று நாம் இவ்வளவில் விரதராகிறோம்.

விதீயெ.....வரிஹஸஹி—இரண்டாவது மதததிலும், உபாதிப்ரஹ்
 மத்தைச் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு வஸ்து ஒத்துக்கொள்ளப்படவில்லை யாதலால், உபாதியின ஸம்ஸர்க்கம் ப்ரஹ்மததிற்கு ஏற்படுகிற தென்று சொல்ல வேண்டும்; அப்பொ

விதீயெ வசெஷ — இரண்டாவதாகிற பாஸகர மதததில், 'வாஃ
 ஸுஃஹெவாஹு' இதயாதியான ச்லோகத்தில், முதலில் அதவைதிகளின மதததையும், பிறகு பாஸகர மதத்தைப் பற்றி ப்ரஸதாவித்திருக்கிறபடியால், இது வரையில் அதவைத மதத்தைக் கண்டித்துவிட்டு, இப்பொழுது பாஸகர மதத்தை இரண்டாவது பஷமென்று வயவஹரித்து அதைக் கண்டிக்க உபகரமிக்கிறார்.

உவாயி ஸு ஹ—உபாதியுடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கும் ப்ரஹ்மம், ப்ரஹ்மமே, தேஹம் முதலிய உபாதிகளுடன் ஸம்பந்தம் பெற்று ஜீவன முதலிய ரூபத்தை அடைகின்றது எனபது பாஸகர மதஸ்தர்களுடைய கொள்கை. அதவைதிகள் மதததிற்போல 'பொய்' எனஹும கொள்கையால் ஏற்படும் அறுபத்திகள் பாஸகர மதததில் ஏற்படாவிடினும், 'ஜீவனுக்கும ப்ரஹ்மததிற்கும் ஸவரூப ஒன்றே' எனது சொல்லுதால் ஏற்படும் தோஷங்கள் திருக்கின்றன என்று ச்ருதிக்கின்றார்.

வ்யங்க்யவ ல வ ய - : தத்யூவஹதவாஹ்வாழிநிஷேஷாக்ஷய
ஸ்ரீ-தய: வஸ்யா விஹந்யஜெ ! யயா வடாகாஸாஜெ: வரிஜிஸ்தயா

முது உபாதிஸம்பந்தங்களான சைவ தோஷங்களும் ப்ரஹ்மததிற்சும் ஏற்படும். அப்
படி ஏற்பட்டால், 'ப்ரஹ்மம் எவவித தோஷமுமற்றது, அது அபஹத யாபம்' என்று
சொல்லும் ச்ருதிகளெல்லாம் பாதிதங்களாகிவிடும். 'அப்படி பாதி பரஸங்கம வாமரிட்
டாது. எப்படியானால் க்ருததில் இருக்கும் ஆகாசம முதலியவைகள், ஆகாசத்தில் அள

ஒளவாபிகா: வஸ்யா ஜெஷா:—உபாதியால் ஏற்படும் தோஷங்களெல்
லாம்.

யயா வடாகாஸாஜெ:—பாஸ்கர மதஸநாகள், ஆகாசமாகிறத்க்ருஷ்டாநதத்தை
அவலம்பித்துத தமது கொள்கையை பினவருமாறு நிருபிக்கிறார்கள். ஆகாசம் எனனும்
பதார்த்தம் ஒன்றே, அது ஸாவ வயாபி. அப்படி இருக்கையிலும், அது, ஒரு குடம்
முதலியவைகள் இருக்கும்டங்களில் அநதக் குடம் முதலியவைகளின் அளவுடனும்
ஆகாசத்துடனும் கூடியதாகவே தென்படுகின்றது, ஒன்றைக் குடத்தின் ஆகாசமென்
றும், மற்றொன்றைக் கலசத்தின் ஆகாசமென்றும், இம்மாதிரி பரஸ்பர பிரஸங்கனாகவும்
மஹாகாசத்தினின்று வேறுபட்டவைகளாகவுடைய அவைகளை வயவஹாரிகளின்றேம.
இவைகளில் நாம் பாக்கும ஆகாசச் சிறுமை பெருமை முதலிய குணதோஷங்களை மஹா
காசத்தில் எவவித ஸம்பந்தப் படாதவைகளாகவே இருக்கின்றன. இந்த மஹாகாசம்
போலவே ப்ரஹ்மமும். எப்படியானால் இந்த ஆகாசம், குடத்தின் ஸம்
பந்தத்தைப் பெறுமிடத்தில் குடத்தின் ஆகாசமாகவும் கலசத்தின் ஸம்பந்தத்தைப்
பெறுமிடத்தில் கலசத்தின் ஆகாசமாகவும் மாறுகையிலும் அநதக் குட கலசங்களுடைய
குண தோஷங்களால் ஸம்பந்தப்படாமல் இருக்கின்றதோ, அம்மாதிரியே ப்ரஹ்மமும்,
தேஹம் முதலிய உபாதிகளின் ஸம்பந்தத்தைப் பெறுமபொழுது—ஜீவன்களாக மாறின்
போதிலும் அந்த ஜீவன்களுடைய குண தோஷங்களால் ஸம்பந்தப்படாமலே நிற்கின்
றது. இதுதான் அவர்கள் சொல்லும் த்ருஷ்டாநதம். இந்த - த்ருஷ்டாநதத்தில்
அவர்களைச் சொல்லப்படும் விஷயமே இல்லை என்பது இதற்குச் சொல்லப்படும்
ஸமரநாகம். ஆகாசம் எனனும் வஸது அவயவங்களுடன் கூடியதாகவும் பாசம் பாசமாகப்
பிரிக்கக் கூடியதாகவும் இருக்கும் பக்ஷத்தில், பாஸகா சொல்வதுபோல குடத்துடன்
ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கும் பாசம் குடத்தின் குணதோஷங்களால் துஷ்டங்களாகின்றது
என்றும், மஹாகாசம் அப்படி துஷ்டமாகாமலே இருக்கின்றது என்றும் ஒரு வயவஸ்தை
சொல்லக்கூடும். அப்படி மஹாகாசமாக ஆகாசம் பிரிக்கக்கூடிய தாதலால், எவவிடத்
திலாவது தோஷ ஸாசம் ஏற்பட்டபோதிலும் அநதத் தோஷம் - எவவித - உவஸ்தை

உலாகாசாரொசெருகூண்தொ வரலுரலெடிது டுரமுதெ, துருலுர மூனா
 வா டொஷா வா சுதவலுதொ உலாகாசொ ந வொம்புதொ, வாவொவாயி
 கரதலெடிவலுதொ தலீவமதா டொஷா சுதவலுதெ வரொ ஸுலுணி
 ந வொம்புதொ' உதி வெலெதொவலுதெ! திரவயவலுதொ
 காசுலுதொவலுதொ வலுதொவலுதொவலுதொவலுதொவலுதொவலுதொவலுதொ
 வலுதொவலுதொவலுதொவலுதொவலுதொவலுதொவலுதொவலுதொவலுதொவலுதொ

வுக குபட்டவைகளாக இருந்துகொண்டு, மஹாகாசத்தைக் காட்டிலும் விலக்
 ணங்களாகவும் பரஸ்பரம வேறுபட்டவைகளாகவும் காணப்படுகின்றனவே, அவைகளில்
 தென்படும் குணங்களாவது தோஷங்களாவது எவ்வித அளவுக்கும் உட்படாமல்
 இருக்கும் மஹாகாசத்தில் ஸம்பந்திக்கவுமல்லையோ, அம்மாதிரியே உபாதியால் ஏற்படும்
 பரஸ்பர பேதமடியாக வரும் குணதோஷவயவஸதையுடன் கூடிகொண்டிருக்கும் ஜீவன்
 களுடைய தோஷங்கள் பரஸ்பரம்மத்தினிடத்தில் ஸம்பந்திக்கமாட்டா' என்னில், இது
 உபந்நமாக மாட்டாது. ஆகாசமானது அவயவமற்றது. ஆகையால் சேதிக்கத்தகாதது;
 கட்டி முதலியவைகள் அதைச் சேதிக்கமாட்டா வாதலால், அவைகள் அந்த ஆகா
 சத்துடன் ஸம்பந்தப்பட்டே இருக்கின்றன. அதுபோல, ப்ரஹ்மமும் சேதிக்கத தகா
 தாலால், உபாதிகள் ப்ரஹ்மத்துடன் ஸம்பந்தப்பட்டே இருக்கின்றன வென்று

யுமினறிக் கே ஆகாசம் முழுவதிலும் பரவுகின்றது என்றே சொல்ல வேண்டு
 மன்றோ? ஆகையால், மஹாகாசம் ஒருபொழுதும் தோஷ துஷ்டமாகிறதில்லை என்று
 சொல்வது உபந்ந மாகமாட்டாது. அந்த மாதிரியே உபாதிப்ரஹ்மத்திற்குத் தோஷ
 ஸ்பாசம் ஏற்படுகையில் உபாதி ஸம்பந்தம் பெருத ப்ரஹ்மமும் தோஷ துஷ்டமாகின
 றது எனறே சொல்லவேண்டும்.

உவாயிகரத ஹெடிவலுதொ தலீவமதா டொஷா:—உபாதி ஸம்பந்தத்
 தால் ஏற்படுமது ஜீவன்களுள் தென்படும் பரஸ்பர பேதம். அந்தப் பேதத்தால்
 ஜீவன்களுக்குக் குண தோஷங்கள் வயவஸ்திதங்களாக இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட
 ஜீவன்களிடத்தில் இருக்கும் தோஷங்கள் என்பது இந்தப் பதத்தின் அர்த்தம்.

சுதவலுதெ வரொ ஸுலுணி—உபாதி ஸம்பந்தம் பெருத ப்ரஹ்
 மத்தினிடத்தில்.

ஸம்யகம் ஸ்ரீகீ ! : வடிஸம்யகூகாஸபுஷெஸா஽நஜஸூரூகாஸபு
 ஸுஷெஸாஹிஷுஷெ' உதி ஷெகீ, சூகாஸஸெஸூகஸெஸூவ ஸுஷெஸ

சொல்லவேண்டும். 'கூடததிலுள்ள ஆகாச ப்ரதேசம் மற்றை ஆகாச ப்ரதேசங்
 களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதே' எனனில், அதிலும் எவ்வித நியமமும்
 இல்லை. ஆகாசம் எனபது ஒரே வஸது, அதற்கு ப்ரதேச பேதத்தால்
 குடம் முதலியவைகளுடன் சேர்க்கை நேர்வினறது ஆகையால், ஒரு குடம், ஒரு இடம்
 வீட்டு மற்றோரிடத்திற்கு நகருகையில அநத ப்ரதேசத்திற்கு எவ்வித வயவஸ
 தையும் இல்லை. அம்மாதிரியே ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்திலும் ப்ரதேச பேதத்திற்கு
 அவயவஸதை ஸம்பவிக்ஷிதபடியால் ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாத்யின ஸம்ஸாக்கம் நிச்ச
 யம் ப்ரஸங்க்கமும். தவிரவும், உபாதீ ஸூரிடமவீட்டு மற்றோரிடம் போகையில, உபாதீ

வடிஸம்யகூகாஸபுஷெஸா஽மறுபடியும் பாஸகர் மதஸ்தீர்சன்,
 வேறொரு வேறுவை அவலம்பித்துக் குண தோஷங்களுடைய வயவஸ்தையைச் சொல்
 லுகிராகன குடத்தடன் சேர்ந்திருக்கும் ஆகாச ப்ரதேசம் ஒன்று, அதனுடன் சேரா
 மலிருக்கும் ப்ரதேசம் மற்றொன்று, இப்படி ப்ரதேசம் வேறுபடுகிறபடியால், ஒரு ப்ர
 தேசத்தில் ஒரு குடத்தின் ஸம்பநதத்தால் ஏற்படும் தோஷம் அநத ப்ரதேசத்திலேயே
 வயவஸ்தீதமாக நிற்கவேண்டுமே தவிர வேறு ப்ரதேசங்களுக்கும் அவயவஸ்தீதமாக
 அது போகமாட்டாது. இதுதான் அவர்கள் சொல்லும் வயவஸ்தை. இந்த வய
 வஸதையும் நிலைபெற மாட்டாது. ஏனென்றால், உபாதீசன ஒரே ப்ரதேசத்தில்
 நிலையாக நிற்கவில்லை யன்றோ? குடம் எனபது ஒரு இடம் வீட்டு மற்றொரு இடத்
 திற்குச் சலிக்கிறதில்லை என்று ஒரு நியமம் இருக்கும் பக்ததில், அவர்கள் சொல்லும்
 வயவஸ்தை ஸம்பவிக்ஷகமும். அப்படி நியமம் இல்லை, ஒரு ப்ரதேசத்திலிருந்து
 வேறொரு ப்ரதேசத்திற்கு ஒரு குடம் கொண்டுபோகப்படும் பொழுது, அநதக் குடத்
 துடன் ஸம்பநதப்பட்ட ப்ரதேசமும் மாறுகின்றது, அநதக் காரணத்தாலேயே குடத்தின்
 ஸம்பநதத்தால் ஏற்படும் தோஷம் ஒரு வயவஸ்தை இல்லாமல் ஆகாசம் முழுவதற்குமே
 ஏற்படுகின்றதென்று 'சொல்லவேண்டும். தவிரவும், ஆகாசம் எனபது ஒரே வஸ்து ;
 அநத வயவஸ்தை அடங்கியுள்ளது மன்று. ஆகையால், 'இதற்கு மாதரம் தோஷ
 ஸ்டர்சம் உண்டு, மற்றொன்றுக்கு இல்லை' என்று சொல்வதும ஸாதீரமில்லை,

ஹெஷ்டை வ்யாபிஷ்யஸ்யாமாஹ்யுபாஹ மஹி தவதீ அ வ்யுஷெஸஸூதா
 நியை உதி, ததூஷ்ஹநெய்வ வ்யுஷெஸஸூதாநியை ஹெஷ்டை உவாயிஸ
 ஸம-ஹா-ஹா-வாயுள மஹி ஸாய-ஹி விய-ஹி ஸூஷ்ஹ வ்யுஷெஸஸூதாஹி,
 ஸூஷ்ஹநெய்வவாயி ஸம்ஸம-ஹி, க்ஷிணெ க்ஷிணெ வ்யாயரோக்ஷிள அ
 ஸூதாதாஹி ஸணை வரிஹஸணி !

‘நிரவயவஹேஷ்வாகாஸஸூதா ஸ்ரோத்ரெஹி யக்ஷைஹி உஹி ய

யுடன் சோதநிருத ப்ரஹ்ம ப்ரதேச மொன்று, பிரிந்திருக்கும்படியான ப்ரஹ்ம ப்ரதே
 சம மற்றொன்று. ஆக இரண்டு ப்ரஹ்ம ப்ரதேசங்களுக்கும பரஸபர பேதம் ஏற்படுகிற
 படியால் ஒரு க்ஷணத்தில் ப்ரஹ்மததிற்குப் பந்தமும் மற்றொரு க்ஷணத்தில் அதற்கு
 மோக்ஷமும் ஸம்பவிக்ஷிணெ எனது சொல்லவேண்டியவரும், அப்படிச சொல்லதை
 அபிஜ்ஞர்கள் பரிஹவிப்பார்களன்றோ ?

நிரவயவஹேஷ்வாகாஸஸூதாஹி ஸூஷ்ஹநெய்வவாயிஸம்ஸம-ஹி
 யம் அநதத காரணததால் பிரிந்த பிரிந்த பாகங்களாகப் பிரிக்கக்கூடாமலு மிருக்கும் அகா

ததூஷ்ஹ நெய்வ — அமமாதிரியே ப்ரஹ்மததின் விஷயததிலும். ப்ரஹ்மம

என்பது ஒன்றே, தேஹம் முதலிய உபாதிக்கள் ஒரே இடத்தில் இருக்கின்றன எனலும்
 நியமமும் இல்லை ஆகையால், உபாதிஸஸூதாதததிற்கு வயவஸதை சொல்லவது ஸாநீயம்
 மில்லை. ப்ரஹ்மததிற்கே உபாதி ஸம்பவிக்ஷிணெ சொல்லப்பட வேண்டும்.

“ வ்யுஷெஸஸூதாநியைஹெஷ்டை வாயி ஸம்ஸம-ஹி ” எனலும்
 ஹேதுவுக்கு “ ஸூஷ்ஹநெய்வவாயிஸம்ஸம-ஹி ” என்பது ஸாநீயம்,
 ‘உவாயுள மஹி ஸாய-ஹி விய-ஹி ஸூஷ்ஹ வ்யுஷெஸஸூதாஹி ’ எனலும்
 ஹேதுவுக்கு “ க்ஷிணெ க்ஷிணெ வ்யாயரோக்ஷிள ஸூதாதாஹி ” என்பது ஸாநீயம்.
 அதாவது—ஒரு பொழுது ஒரு ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்திற்கு உபாதி ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டால்,
 அப்பொழுது அது ஜீவஹை மாறி அதற்குப் பந்தம் ஸம்பவிக்ஷிணெ அநதத க்ஷணத்தில்
 அநத உபாதி சலிதது மற்றொரு ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்தில் அது ஸம்பந்தப்பட்டால், பூர்வம்
 பந்தம் ஏற்பட்ட ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்திற்கு மோக்ஷமும் பூர்வம் பந்தம்நிற்குநத மற்றொரு
 ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்திற்கு பந்தமும் ப்ரஸங்கிகு மன்றோ ? இதை அபிஜ்ஞர்கள் ஒததுக்
 கொள்வார்களா ?

நிரவயவஹேஷ்வாகாஸஸூதாஹி ஸூஷ்ஹநெய்வவாயிஸம்ஸம-ஹி
 யம் அநதத தருஷ்டாநததை அவலம்பிததப் பாஸ்கா மதஸதர்கள் இநதத தோஷஸம்பந

வ்யவஸ்தாவஃ ஸ்ரூஷணஃ வ்யவஸ்தாவவ்யவ்யை உதி வ்யை! வாய-
 விபெஷஸைஃ ஸ்ரூஷணஃ வ்யவஸ்தாவவ்யவ்யைஃ ஸ்ரூஷணஃ ஸ்ரூஷணஃ ஸ்ரூஷணஃ
 ஸ்ரூஷணஃ ஸ்ரூஷணஃ ஸ்ரூஷணஃ ஸ்ரூஷணஃ ஸ்ரூஷணஃ ஸ்ரூஷணஃ ஸ்ரூஷணஃ

சமே காதாகிற இரதரியமாக இருக்கையிலும், 'இது காதாகிற இரதரியம் இது, அநத
 இரதரியமன்று' எனது ஒரு வயவஸதை ஏற்படுகின்றதோ, அம்மாதிரியே ப்ரஹ்மத்தினி
 டத்திலும் வயவஸதை உபபநமாகக்கூடும்' என்னில், அப்படி உபபத்தி ஸம்பவிக் க மாட்
 டாது என்று நாம சொலவோம். கேவலம் ஆகாசமே காது இரதரியமன்று, ஒருவித

நத்திற்கு ஒரு வயவஸதையைச் சொல்லுகிறார்கள் குடத்தின் ஆசம் என்னும் தருஷ்ட
 டாரதம் இருக்கூடும். ச்ரோத்ரேதரியம் என்பது ஆகாசமே. அநத ஆகாசம தேவஸ்த
 தில் மற்றைப் பாகங்களில ஸம்பநதப்பட்டபோதிலும், ஒருவித உபாதி ஸம்பந
 தத்தால் ச்ரோதரத்திற்கு மாதரம் ஒருவித இரதரிய வயவஸதை ஏற்பட
 வில்லையா? அதுபோல ஜீவத்தன்மை ஏன் வயவஸதீதமாக இருக்கக்கூடாது? என்பது
 தான் அவர்களுடைய கஷ்டி இதற்கு ஸமாநாசம் இரதரிய வயவஸதை ஏற்பட்ட
 போதிலும், உபாதி ஸம்பநதிகும் ப்ரதேசத்திற்கு எவவித வயவஸதையும் இல்லை என
 பதுதான். ஒரு ப்ரதேசத்தில் உபாதி ஸம்பநதீததால், அநத ஸம்பநதம் அவ்வயவஸதீத
 மாக ப்ரதேசாத்ரவகளுக்கும் ஏற்படுகின்றது என்பது அன்றோ நமது ஆக்ஷேபம்? அநத
 ஆக்ஷேபம் நிவருத்தமாகாமலே நிர்கின்றது. தருஷ்டாரதத்தில், ஆகாசம் எல்லாருடைய
 சரீரங்களிலும் எவவித நியமமுமின்றிக்கே ஸாவ ப்ரதேசங்களிலும் ஸம்பநதீகின்றது
 என்பதை ஒத்துக் கொண்டதாலேயே உபாதி ஸம்பநதிகுகும் ப்ரதேசத்தின் அநியமம்
 ஒத்துக்கொண்டதாகிறது. அது போல ஒரு ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்திற்கு உபாதி ஸம்பநதம்
 வருமபொழுது பா ப்ரஹ்மம் முழுதும் உபாதியால் ஸம்பநதப்பட்டதாகின்றது என
 பதை ஒத்துக்கொண்டால், அப்பொழுது, உபாதிபுடன் ஸம்பநதீகும் ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்
 திற்கு அநியமம் ஏற்படும், ப்ரஹ்மத்திற்குத்தோஷம் நிற்கும் தன்மையைச் சொல்லும்
 சருதி வாக்யங்களும் பாநீதங்களாகி விடுமன்றோ? தருஷ்டாரதத்தில் இரதரிய வயவஸதை
 ஏற்படுகின்றது என்பதை நாம ஒத்துக்கொள்ளுகிறோம். அதுவும் ஸகல ஆகாசத்திற
 கும இல்லை, நாம ஒரு ப்ரயதனம் செயது, அதனால் ஒருவிதமான காற்றூ உண்டாகி,
 அநதக காற்றின் ஸம்பநதத்தால் காதுகளு இரக்கும் ஒரு பாகத்திற்கு ஒருவித
 ஸம்பநதம் ஏற்பட்டு, அப்படி ஸம்பநதமான அநதக காதின பாகத்தூடன் ஆகாசம்
 ஸம்பநதப்பட்டால், அநத ஆகாசத்திற்கு மாதரம் இரதரிய வயவஸதை ஏற்படும்.
 இது; உபாதி ஸம்பநதீ ப்ரதேசத்தின் வயவஸதையை அபேக்ஷிக்கவில்லை யாதலால் இது
 அகாரீயகரம்.

காராடிகாடிபெயர் சூரியாணி ஜாயக உதி ஹி வெவிகா: | யயோகம்
ஹவதா வராஸரெண,

“தெஜஸாநீம் சூரியாணஜாஹம் ஷேவா வெகாரிகா ஷய |

வாகாடிபெயர் உயயாநு ஷேவா வெகாரிகா: ஷூதா: ||”

உதி | சுயயே:—“வெகாரிகவெஜஸொ ஹுதாஜிரிதி சூரியொ
ஹ்காரா: | ஸ ஹ சூலாதாஹிகொ ராஜஸஸாஹய | தநு தா
ஸாஹுதாஷேராகாராநீநி ஹுதாதி ஜாயக உதி ஷூஷிகுஹகா
தெஜஸாஹாஜஸாஹஹ்காரா ஷேகாடிபெயர் சூரியாணி ஜாயக உதி
வரஹதஹவநிஷி, ஷாஹிகாஹ்காராஹெகாரிகாணி ஹ சூரியாணி
ஜாயக உதி ஷூதஹ ஷூஷிதெ:—“ஷேவா வெகாரிகா: ஷூதா:” உதி |

மாட்டாது. வேதம் அறிந்தவர்கள், பதினொரு இரதரியங்களும் வைகாரிகமாகிற அஹங்காரத்திலிருந்து உண்டாகின்றனவென்று சொல்லுகிறார்கள். பகவான பராசரா பின் வருமாறு சொல்லியிருக்கிறார் —

“இரதரியங்களைத் தைஜஸங்களென்று சிலர் சொல்வார்கள். ஆனால் நாம், அவைகளை வைகாரிகங்களென்றே சொல்வேம்”.

இதன் அர்த்தம் என்னவென்றால்—‘வைகாரிகமென்றும் தைஜஸமென்றும் பூதாதி என்றும் அஹங்கார தத்வம் மூன்று வகைப்படும் அவைகளுள் வைகாரிகமென்பது ஸாத்விக அஹங்காரம், தைஜஸமென்பது ராஜஸம், பூதாதி என்பது தாமஸம். இவைகளுள் மூன்றாவதாகிற தாமஸ பூதாதியிலிருந்து ஆகாசம் முதலிய ஐந்து பூதங்கள் உண்டாகின்றன வென்று முதலில் ஸருஷ்டி காமதகைச சொல்லிவிட்டு, பிறகு, ராஜஸ தைஜஸத்திலிருந்து பதினொரு இரதரியங்கள் உண்டாகின்றன வென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள் சிலருடைய மததகைச சொல்லி, அதற்குப் பிறகு “ஷேவா வெகாரிகா:

தெஜஸாநீம் சூரியாணஜாஹம்—இரதரியங்களைத் தைஜஸங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். இது பராசரா மஹாவித்யின் வாக்யம். இரதரியங்கள் தைஜஸங்களானால், அவை ராஜஸாஹங்காரத்திலிருந்து உண்டாகிறவையாக இருக்க வேண்டும். அது தமது மதம் ஆன்று என்பதை ‘சூஷம்:’ (சொல்லுகிறார்கள்) என்பதால் ஸூசிபிததா.

“ஷேவா வெகாரிகா: ஷூதா:—இரதரியங்களெல்லாம் வைகாரிகங்களென்று ஸமரிககப்படிகருகின்றன இதனால், இப்படிச் சொல்வதுதான் தமது மதம் என்பது ஸூசிதமாகின்றது.

ஷெவா—ஊம் ஶ்யாணி । வளவலிஶ்யாணாஶாஶமஶகாரி காரணாஶ ஶுஶி
தெஶ்யாவஜாயநஶ ஶஶாஶாராத ஶஶுஶுதெ । ஶளதீகஶெஶலீஶ்யாணா
ஶாகாஸாஶி ஶுஶித ஶிகாரஶ்வாஶெவாகாஸாஶி ஶுஶிதஶரிணாஶ ஶிஶெஶஶா :

ஷுஶுதாஶ' எனபதால் ஶாதலீக ஶைகாரிகஶகளிலிருதே இஶதரியஶகள ஶண்டாகிஶ நன
ஶென்று தமது மதததைப பராசரா ஶுஶிஶிப்பிக்ஶிரா. "ஷெவாஶ" எனபதற்கு "இஶதரி
யஶகள" எனபது ஶொருள. இஶபடி ஶைகாரிகஶகளாயுளள இஶதரியஶகளுக்கு ஆகாசம
முதலிய பூதஶகளால் ஶோஷணம கிடைக்கிஶ நது என ஶு மகா பாரதததிற ஶொலஶப்பட
டிருக்கிஶ நது 'இஶதரியஶகள பூதஶகளுடைய பரிஶுமஶகள' என ஶு ஶொலஶம பக்த
தில, அஶஶொழுதும நாம ஶொலஶம அவயஶஸதை பரஶஶிக்கிஶநது. ஆகாசம முத
லிய பூதஶகளிஶ பரிஶுமஶகளுெலலாம, ஆகாசம முதலிய பூதஶகளிஶ ஶிகாரஶகள என
ஶும காரணததாலேயே, சரீரமஶொல, ஶுரு ஶயஶஸஶையுடன கூடிஶஶைகளாக இருதது

'ஷெவா—ஊம் ஶ்யாணி'—'ஷெவாஶ' எனஶும 'பதததிற்கு 'இஶதரி
யஶகள' எனபது ஶொருள. இஶதரியஶகளை "ஷெவாஶ" என ஶு ஶொலஶது ஶேத ப்ர
யோகததை ஶுததது. "ந ஶகஷுஶா மரஶுஶுதெ நாவி ஶாலா நாவெஶு
ஷெஶுஶெஶு : ' எனபது ஶேத பரயோகம.

வளவலி—முதலில, 'ஶுஶுது ஶித் பூதஶகளை இஶதரியஶகள' என ஶு பரஶகரா
ஶள ஶொல்ஶதை ஶுதததுகஶொண்டு கண்டஶம ஶெய்யப்பட்டது. பிற்கு 'பூதஶகள இஶதரி
யஶகள அலல' எனபது ஶிருபிக்கப்பட்டது. இஶஶொழுது 'பூதஶகளிஶ ஶிகாரஶகளை
இஶதரியஶகள' எனஶும மதம கண்டிக்கப்படுகிறது.

ஶுஶிதெஶ்யாவஜாயநஶ—பூதஶகளால் ஶோஷணம. அதாவது, 'இஶதரி
யஶகள பூதஶகள அலல, ஆஶுல இஶத ஶுஶுது பூதஶகளால் அவைகளுக்கு ஶுருவித்
ஶோஷணம ஏற்படுகிஶநது' என ஶு ஶொன்னதாயிற்று. இதை இஶவிடததிற ஶொல
ஶானேன என ஶுல, ஶில கரஶநஶகளில இஶதரியஶகளைப் ஶொளதிகஶகளுென ஶு கரஶந் காத
தாக்கள் ஶொலலியிருக்கிறாக்கள் ; அஶ்படிச் ஶொலலியிருக்கு மிடஶகளுெல்லாவறறிலும
'இஶதரியஶகள பூதஶகளால் ஶோஷணம ஶெய்யப்படுகிஶநன' என ஶு மாதரம் நாம்
அாததம் கொளள ஶெண்டுமே தலீர, 'இஶதரியஶகள பூதஶகளிஶ பரிஶுமஶகள' என ஶு
நாம அாததம் கொளளககூடாது எனபதை ஶிளக்கும ஶொருட்டே.

ஶளதீகஶெஶலீஶ்யாணாஶ—இஶதரியஶகளைப பூதஶகளிஶ பரிஶுமஶக்
ளுென ஶு ஶொல்ஶது ஶாத்யமன்று, ஆஶையால் கீழுச் ஶொலஶப்பட்ட அரியம ஶிற்கிஶ

ஸரீர வஹ்யஸ்திதா னவ வார-ஷாணா சிம்ப்ரியாணி ஹவனீதி ஸ்ரஹ்ணத்
 ஜெஷெத் திரவயவெ [நிவி-காரொ சுதியநெநாநகஹெயொவாயி வம்
 ஸம்-ஷொஷொ ஷுஷுஸிஹா னவெதி ஸ்ரஹ்யாநாநாநெவாயம் வக்ஷி
 உகி ஸாஹ்னிஷொ ந ஸஹ்-ஷுஷெ !

கொண்டு, ஜநதுககளுக்கு இநதரியங்களாக ஆகினறன். பரஹ்மமோ அவயவமற
 றது, விகாரமறறது, இநதக காரணங்களால் சேதிககததகாதது ஆகையால் ஜீவனை
 பரஹ்மத்தின் பரிஸுமமென்று சொலவது ஸாந்யமிலலை. ஆகையால், 'இது உபாதி
 யுடன் ஸம்பநதம் பெறற ப்ரஹ்மம், இது அப்படி ஸம்பநதப்படாதது' என்று ஒரு வய
 வஸதை அதுபநநமே. வயவஸதை அதுபநநமாகிறபடியால் உபாதியின் சேர்க்கை
 யால் ஜீவனுக்கு ஸம்பலிக்ரம கணககறற தோஷங்களெல்லாம் பரஹ்மத்திற்கும் பரஸங
 க்ககும். அநத பரஸங்கம் பரிஹாரிகககடாததே. ஆகையால் இநதப் பக்ஷத்தை அவலம
 பித்திருப்பவர்கள் கேவலம் உபதேசமாதாததால் த்ருபதியடைகிறவர்களென்றே சொல்ல
 வேண்டும அப்படி த்ருபதியடைகிறவர்களைச் சாஸதரம அறிநதவர்கள் பஹ்மதிக்
 மரட்டாரர்கள்.

றதே தவீர விலகவில்லை. உபாதியின் சேர்க்கையால் பரபரஹ்மத்திற்கு எவ்வித தோஷ
 மும் ஸம்பலிக்கமாட்டாது எனபது பாஸகரர்களின் கக்ஷி, அதற்கு-அவர்கள் சொல்
 லும் ஹேத, 'உபாதியுடன் சேரும் ப்ரஹ்மம் வயவஸத்தமாக இருக்கின்றதாய்கையால்
 அதனுடன் சேராமலிருக்கும் சுதத ப்ரஹ்மம் சுததமே' எனபதுதான். 'அப்படி வய
 வஸதை இருந்தால் கீங்கள் சொல்வது உபநநமாகும், அப்படிப்பட்ட சியமம் ஒன்று
 மில்லையே' என்பதுதான் நமமுடைய ஆக்ஷேபம்.

ஸரீரவகி-சரீரம் போல். சரீரமானது பூதங்களின் விகாரம். அநதக்
 காரணத்தால் அதற்குச் சரீரத்தன்மை வயவஸத்தம் ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தின் விகாரமன்று,
 ஆகையால் அதற்கு வயவஸதை இல்லை ஜீவனை பரஹ்மத்தின் பரிஸுமம் என்று சொன
 னால், 'ஜீவன் ப்ரதயன், பிறப்பறறவன்', 'பரஹ்மம் சிர்விகாரம்' என்று சொல்லும் சருதி
 வாகயங்கள் வீரோதிக்கும்.

ஸ்ரஹ்யாநாநாஷு-உபதேச மாதரகதால் த்ருப்தி அடைபவர்களின் கக்ஷி
 இது. நயாய விசாரம் செயது ஒருவித ஸாணயம் ஏற்படுததச் சுகதியுள்ளவர்கள் இம்
 மாதிரி கக்ஷியை அவலம்பிக்க மாட்டார்கள் எனபது குறிப்பு.

ஹ்ரூவ்வரிணாரோஹ்யுவமஹாடிவிகாரக்யஸ்ரூஷி வ்யாயுதெ ।
 'நிரவடிதா உ ஸ்ரஹண: ஸகிவரிணால' உதி மெக், கெயம் ஸகிரூஅயு
 தெ ? சிம் ஸ்ரஹ்வரிணாரூவா ? உத ஸ்ரஹ்ணொஉநநதீர காஉவி?
 உலயவகெஷஉவி ஹ்ரூவ்வரிணாரொஉவஜஉநீய வனவ ।

தூதீயெஉவி வகெஷ ஜீவஸ்ரஹ்ணொ ஹெடிவடிஹெடிவடி அர

ஹ்ரூவ... ..சுவஜஉநீய வனவ—தவிரவும், பரஹ்ம ஸவரூபமே
 அசேதந வஸ்துகளாகப் பரிணமிக்கின்றது என்று நீங்கள் சொல்வதும் அதுபரமம்.
 அப்படி ஸவரூப பரிணாமத்தை ஒத்துக்கொண்டால் 'பரஹ்மம் எவ்வித விகாரமும் அற
 நது' என்று சொல்லும் சருதி வாக்யம் விநோதிக்குமன்றே ? 'ஸவரூபம் பரிணமிக
 கின்றது என்று நான்கள் சொல்லவில்லை, ஆனால் பரஹ்மத்தின் சகதியே அவ்விதம்
 பரிணமிகின்றது என்று மாத்ரம் சொல்லுகின்றோம் ஆகையால் பரஹ்மத்தின் ஸவரூ
 பத்திற்கு எவ்வித தோஷமும் பரஸங்கீகமாட்டாது' எனினில், சக்தி என்று உங்களால்
 சொல்லப்படுவது எது ? அது பரஹ்மத்தின் பரிணாமமா ? இல்லாவிட்டால் அது
 பரஹ்மமேயா ? இரண்டு கோடியிலும் பரஹ்மம் பரிணமிகின்றது என்பதை நீங்கள்
 ஒத்துக்கொள்ளவே வேண்டும். அதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள வழியில்லை.

தூதீயெஉவி.....டி-வடிவரூப—முனரூவது பக்தத்திலும், ஜீவனுக்
 கும் பரஹ்மத்திற்கும் பேதம் ஒத்துக்கொள்ளப்படுவது போல் அபேதமும் ஒத்துக்கொள்

ஹ்ரூவ்வரிணாரே—இதுவரையில், 'ஜீவனும் பரஹ்மமும் ஒன்றே' என்று
 சொல்வது 'பரஹ்மம் தோஷமற்றது' என்று சொல்லும் ச்ருதிவாக்யத்திற்கு விருத்தம்
 என்பது உபபாதிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது 'பரஹ்மமே அசேதந வஸ்துகளாகப்
 பரிணமிகின்றது' என்று சொல்வதின் அதுபத்தியை எடுத்துச் சொல்லுகிறார்.

உலயவகெஷஉவி—இரண்டு கோடியிலும். 'சக்தி என்பது பரஹ்மத்தின்
 பரிணாமம்' என்றால் பரஹ்மம் பரிணமிகின்றது என்பது ஒத்துக்கொள்ளப்
 பட்டதாகிறது. 'சக்தி என்பது பரஹ்மத்தின் பரிணாமமன்று. அது பரஹ்மமே' என
 றால், அப்பொழுதும் 'சக்தி பரிணமிகின்றது' என்று சொல்லுகிறபடியால் பரஹ்மமே
 பரிணமிகின்றது என்று சொன்னதாகிறது.

தூதீயெஉவி வகெஷ—இதுவரையில் பாஸகா மதம் கண்டிக்கப்பட்டது
 இனி யாதவ ப்ரகாச மதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது. இவ்விடத்தில் இந்த இரண்டு
 மதஸ்தர்களுடைய கொள்கைகளைச் சற்றுப் பாராமிப்போம். இவர்கள் இருவரும் புர

ஹ்யூ-வமலாசி, தவ்யூ ஹ தஹ்வாசி, ஸௌஹரி ஹெஹவஹ ஹ்வாவதாரஹெஹ
வஹ ஸவ-ஹெஹ்யூஹ்வாஹெஹவாசி, ஸவெ-ஹ ஜீவமதா ஹ்வாஹவஹ ஹெஹ்யூவ

ஶப்படுகிறபடியாலும், பரஹ்மத்திற்கே ஜீவத்தன்மை சொல்லப்படுகிறபடியாலும், ஸௌ
பரி மஹாஹி விஷயத்தில் இருந்த பேதம் போலவும், ஈச்வரனுடைய அவதார விஷயங்
களில் இருக்கும் பேதம் போலவும், எல்லாவற்றிற்கும் ஈச்வரனுக்குமுள்ள பேதம் இருக்க

பஞ்சம பரமாத்மம் என்று ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சங்கர மதத்தில் பரபஞ்சம
என்பது பொய், இவர்கள் மதத்தில் அப்படி இல்லை. இவர்கள் அவவிதம் ஒத்துக்கொள்
வதற்குக் காரணமென்ன வென்றால், தங்களுக்கு அபிமதமான ஆதர்த்ததை ஸாதித்திக்
கொடுக்கும் சருதியாகிற பரமாத்மம் வித்திக்கவேண்டும் என்பதும், பாதம் மோக்ஷம்
இவைகளுக்கு வயவஸதை வித்திக்கவேண்டும் என்பதுமே. இவர்களுள் பாஸகர
மதஸ்தர்கள், மோக்ஷம் வந்தபிறகு ஜீவனும் பரஹ்மமும் ஒன்றே என்று சொல்லும்
சருதி வாக்ய பலததைக்கொண்டு 'ஜீவனுகும் பரஹ்மத்திற்கும் ஸ்வாபாவிக் பேத
மில்லை, ஆனால் உபாதி ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் ஶுபாநீக பேதம் மாதரம் உண்டு'
என்றும், 'அசித் வஸ்துவுக்கும் பரஹ்மத்திற்கும் பேதமும் ஸ்வாபாவிகம், அபேதமும்
ஸ்வாபாவீசம்' என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இப்படி அசித்தனுகும் பரஹ்மத்திற்கும்
பேதம் அபேதம் இரண்டும் ஸ்வாபாவிகங்கள் என்று சொல்வதற்குக் காரணம், ஸகல
பதார்த்தங்களும் பரஹ்மத்தை ஆதமாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன என்றும், பரஹ்மம்
எவ்வித மலமும் அற்றது என்றும் சொல்லும் சருதி வாக்ய பலமே. யாதவ ப்ரகாச
மதஸ்தர்கள், 'மோக்ஷம் வந்த பிறகு ஜீவனும் பரஹ்மமும் வெவ்வேறு' என்று சொல்
லும் சருதி வாக்ய பலததைக் கைப்பற்றி, 'ஜீவனுக்கும் பரஹ்மத்திற்கும் உள்ள பேதம்
அபேதம் இரண்டும், அசித்தனுகும் பரஹ்மத்திற்குமுள்ள பேதாபேதங்கள் போல ஸ்வா
பாவிகங்கள்' என்று சொல்லுகிறார்கள் இதுதான் இவர்களுக்குள்ள வ்யதயாஸம்.
இவைகளைப் பற்றிய மற்றை அம்சங்கள் அவ்வவ்விடங்களில் உபபாதிக்கப்படும்.

தவ்யூ ஹ தஹ்வாசி—பரஹ்மத்திற்கு ஜீவத்தன்மை ஏற்படுகிறபடியால்,
முதல் 'தத்' சப்தம் பரஹ்மத்தையும், இரண்டாவது 'தத்' சப்தம் ஜீவனையும் குறிக்க
கின்றன.

ஸௌஹரிஹெஹவாசி—ஸௌபரி என்பவா ஏக்காலத்தில் அநேக சரீரங்களை
எடுத்துக்கொண்டதாகப் புராணத்தை சொல்லுகின்றது. அப்படி சரீரபேதம் வந்தும்
அந்தச் சரீரங்களுக்குள் இருந்த ஜீவன் ஒன்றாகவே இருந்தது என்பது இவ்விடத்தில்
விஷயம்.

ஹ்வாவதாரஹெஹவாசி—பகவான பல அவதாரம் எடுக்கையிலும் எல்லா அவ
தாரங்களுக்கும் ஈச்வரத்வம் உண்டு என்பது விஷயம்.

ஸ்தி: | 'வநதஜுகம் ஹவதி' ஂரஂபுரஃ ஸுரஂவெணெவ ஸுரஂநர
 தியபுதாவராஜிஹெநெநாவஸ்தித உதி ஹி ததா, துகவண-ஂம் ச்ரியதெ |
 தயா ஸ்தெதிகஜீதி ஂரஂஸவடபுராவாஜிததாதி உகஂஹரஂநாஜீநி
 ஸவஂகாய-ஂணி யயா தஂஹெய்வ ஹவணி, வநவஂ ஸவஂஜீவததஂவ
 ஂ-வாஜி ஸவஂஜீபுரஂததெவ ஸ்தி: உதி | 'வடபுராவாஜிஹெஂஸுர
 நாந-வய-ஂத் ஜூஂவஜீ யயா காய-ஂஂரஂநநிதீ, வநவெவ ஸுர

ஈறபடியாலும், ஜீவனிதததில தென்படும் தோஷங்களெல்லாம் பரஹ்மத்திறகும் பாஸவ
 க்கும் எப்படியென்றால்—'ஜகத ஈசவரஂன ஆதமாவ'க உடைததாயிருக்கின்றது
 என்று அவர்கள் சொல்வது உண்மையேயாயினும், ஈசவரஂன தனது ஸ்வரூபத்தாலேயே
 தேவஞ்சுவம மதுஷயஞ்சுவம திராயகுககளாகவும் ஸ்நஂவரஂகளாகவும் பிரஂந பிரஂநமாக
 நிறகிருஂன எனபதஂரே அவர்கள் அபபடிச் சொல்வதஂ கருதது? அபபடி
 ஈசவர ஸ்வரூபமே இவவிதமாக நிறகின்றது என்று சொல்லும் பக்தததில், ஸகல
 ஜீவனகளஂலும் அதுபவிக்ஂபடம ஸுஂக துககுகளெல்லாம் ஈசவரஂனலேயே அதுபவிக
 கபடிகின்றது என்று ஒததுக் கொள்ளவேண்டம. குடம் மடககு முதலியவைகள் எநத
 மண உருணடையீன ஸவரூபாவஸ்தீதியே அநத மண உருணடைககே, அநதக குடம்
 மடககு முதலியவைககேகொண்டு செயபபடம ஜலஂஹரணம் முதலிய காரயங்கள
 அநவயிப்பதை நாம பாககிருமஂரே? அதுபோல ஜீவஂனப் பறநி நிறகும் தோஷக
 ஂளெல்லாம் ப்ரஂஹ்மத்திறகே அநவயிகக வேண்டாவோ? 'குடம் மடககு முத
 லியவைகளஂபச் செயபபடாமலிருககும் மண உருணடைககுக் காரயமொஂறும் எப்படி

ஂரஂபுர ஸுரஂவெணெவ வநவெவஸ்தித உதி ததா, துகவ வண-ஂ
 தீ-யாதவபாகஂச மதஸந்ரகஂ, நமமைய போல ஜகததிறகு ப்ரஂஹ்மாத்மகத்தஂமையை
 ஒததுக்கொள்கிருஂர்கள். ஆனால் நாம, 'பரபஞ்சம சரீரம், பரஂஹ்மம் அததகு ஆதமஂ'
 என்று பரபஞ்சததிற்கு பரஂஹ்மாதமகதவம் சொல்லுகிரும, அவ்ஂகள், 'பரஂஹ்மமே
 ப்ரபஞ்சமாக நிறகிதது' என்று பரஂஹ்மாதமகதவம் சொல்லுகிருஂர்கள் இபபடி ப்ரஂஹ்
 மாதமகதவம் சொல்வதைததஂ: 'ஸுரஂவெணெ' எனஂலும் சபதம் குறிககின்றது

வடபுராவாஜிஹெஂஸுரநாந-வய-ஂத் ஜூஂவஜீ—'ப்ரஂஹ்மததில் ஒரு
 அம்சமே ஜீவஂகி ரதது; அபபடி ஜீவஂகிஂனற அம்சததிற்கு ஜீவஂகளிடம் காரணப
 படம தோஷவயஂ பரஂஹ்மத்ததஂலும், ஜீவஂகாமலிருக்ஂகும் மற்றெரு அம்சததககு அவை
 ப்ரஂஹ்மகிக்ஂமாட்டஂ' எனஂலும் ஸமஂநஂரததைத துவிககிருஂ. அம்சங்கள இரண்டஂ
 ஂலும் அம்சி ஒஂறு தஂனே எனபதுதஂன் துவஂணம்

வஸு உத-ஜாஜி ஜீவகாநுவயுகெபுரூ: ஸவ-ஜகுவ ஸத்யஸ்கஹ
 ஸாஜிகஹாணமுணாகரா: உதி வெசு ஸத்யே | 'ஸ வனவெபுர வனகெ
 நாஸெந கஹாணமுணாகரா, ஸ வனவாதெதநாஸெந ஹெயமுணா
 கரா: உத்யுகம், உயொராஸயொரீபுரகாவிஸெஷாக் | 'ஆவஸள வ்யவ
 ல்லிதள' உதிவெசு, கவெசு நூலா? வனகவெஷ்யவெகெநாஸெந
 தித்யஜ-விசுக் ஸஸாணரெண ஸ-விசுக்வி தெபுராகாய கஹ
 தெ | யயா ஜெவத்யவெஷ்யகலீநு ஹவெசு அஷநவஸ்காநுஹெவ: கெ
 யுரகட்காஸு-ஸீயாஹுகாரா: தவெஷ்யவாத்யலீநு ஹவெசு ஶு
 ராலிவாத: காநூநஹ ஜூநூநுவு வெஸஸ, தஹிஷெவெபுரவஸ்தி ஸத்ய

அநவயிக்க வில்லையோ, அப்படியே தேவனாகவும் மதுஷ்யனாகவும் பசுவாகவும் ஸநாவர
 மாகவும் இல்லாமல் இருக்கும் பசுவராமச்சத்திற்கு ஒரு தோஷமும் அநவயிக்கமாட்டாது ;
 அநத பசுவராமசம், ஸர்வஜநாதவம் ஸத்ய ஸநகலபதவம் முதலிய கல்யாண குணங்
 களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாகவும் இருக்கக்கூடும்' எனினில, அது உண்மையே.
 இப்படிச் சொல்வதன் அாத்நமெனன வெனறால், 'ஒரோ பசுவான ஒரு அமசத்
 தில் கல்யாண குணகான், மற்றொரு அமசத்தில் ஹேயகுணகரன்' என்பது
 தான். இரண்டு அம்சங்களுக்கும் பசுவராமசம் இருக்கின்றதன்றோ ?
 'அப்படி இல்லை; இரண்டு அமசங்களும் வெவவேறாக வயவஸ்திதங்களாக
 இருக்கின்றன' எனினில, அப்படிப்பட்ட வயவஸ்தையால் லாபமெனன? எப்படிப்பட்ட
 வயவஸ்தை இருந்தபோதிலும், ஒருவனுக்கே ஒரு பக்கத்தில் எப்பொழுதும் துக்காதுபவ
 மும் மற்றொரு பக்கத்தில் எப்பொழுதும் ஸுகாதுபவமும் இருந்தால், அவனை பசுவர
 மென்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும்? இது, ஒருவனுக்கு, ஒரு கையில் உத்தமமான சநதநப்
 பூச்சும் தோள்வளை கங்கணம் மோதிரம் முதலிய ஆபரணங்களால் அலங்காரமும், மற்ற
 றொரு கையில் உலககையால் அடியும் பெருத்த தீயின ஜவாலையில் ப்ரவேசமும் செய்வதற்
 குத் துலயமன்றோ? 'பரஹ்மத்திற்கு அஜஞாம நேர்கின்றது' என்று சொல்லும்

'அஷநவஸ்காநுஹெவ:' என்பது ஐஹிக அஸ்ப ஸுகத்திற்கு தருஷ்
 டாரநம்; 'கெயுராக்யஹுகாரா:' என்பது மோக்ஷ ஸுகத்திற்கு தருஷ்
 டாரநம். இப்படியே 'ஸூரூராலிவாத:' என்பது ஐஹிக அஸ்ப துக்கத்தையும்
 'காநூநஹ ஜூநூநுவு வெஸஸ:' என்பது நாக ஸம்பநதமாயும் அநந்தமாயுள்ள
 துக்கத்தையும் குறிக்கின்றது

சுவி உ. ஸகஸ்ய வஸுநொ ஹி ஹிநாலிஸகம் விஸூக்யாஹ ஸம்ஸவதீத்ஸூக்ஸு | வபடஸ்யு வபடாஹிஸகெ ஸகீ தஸ்யு தஸிஹாஸி, சுஹிஸகெ ஸகீ தஸ்யு உ ஹாவ உகீ | ஸகஸிநு காஸெ லெகஸிநு லெஸெ உ ஸகஸ்யு ஹி வஹாஸு யுமவதஹாவொஸவஹாவஸு விஸூ | 'ஜாத்யாதநா ஹாவொ வுக்ஸூ தநா ஹாவ' உகீ யெக். ஜாதெ வக்ஸூ சுஸெலெ ஸகீ வஸெ உஸஸ்யு ஸஹாவ

சுவி உ **ஹவ**—தவிர்வம், வேறுபட்டும் வேறுபடாமலு மிருக்கும் தன்மைகள் பரஸ்பரம் விருத்தங்களானபடியால், அவை ஒரே வஸ்துவங்களுக்கு எம்ப விகமமாட்டா என்று கீழே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. குடம் வஸதரத்தை காட்டிலும் வேறு பட்டானால் குடத்தில் வஸதரமில்லை யென்று சொன்னதாயிற்று; வேறுபட்ட தன்று என்று சொன்னால். குடத்தில் வஸதரம் இருக்கின்றது என்று சொன்னதா யிற்று ஒரே காலத்தில் ஒரே தேசத்தில் ஒரே பகாரத்தைக் குடம் இருப்பும் இருப பினமையும் விருத்தமன்றோ? 'ஜாதயாகாரதரால் இருப்பும், வ்யகதயாகாரதரால் இருப

சுவி உ—இதுவரையில் ஜீவனுக்கும் பரஹ்மத்திற்கும் சொல்லப்படும் பேராபேதங்கள். சருதி பலத்தைக் கொண்டு தூஷிக்கப்பட்டன, இனி ஸாத்யமாக ஸகல வஸ்துவுக்கும் சொல்லப்படும் பேராபேதங்கள் நிரலிக்கப்படுகின்றன

உக்ஸு—கீழே நிரலிசேஷ வஸதுவை நிரஸம செய்யும் காலத்தில், இக்கப் பேராபேத மதம் பரஸதாதுபரஸகாமாக கண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது [95-வது பக் கத்தைப் பார்க்க] ஆனால் அவ்விடத்தில், அப்படி ஒரே வஸது பிகநமாகவும் அபிகநமாக வும் இருப்பது ஸாத்யமில்லை என்பதை விரிதமாக வைத்துக்கொண்டு அஸம்பவம் சொல்லப்பட்டது இவ்விடத்தில் அது உபபாதிக்கப்படுகின்றது

ஜாத்யாதநா—ஆகார பேதத்தால் அவிரோதத்தைச் சங்கிசுகிரர் ஜாதி என்றும் வ்யகதி என்றும் இரண்டு உண்டு குதிரை மாடு முஸ்லியவைகளெல்லாம் மரு கங்களாகையால் மருத்தவர்களை ஜாதியென்றும் அதை பகாரமாயுடைய குதிரை மாடு முஸ்லியவைகளை வ்யகதிகளென்றும் சொல்வார்கள் குதிரை மாடு இரண்டையும் ம்ருக்கங்களாக மாதரம் கவனிக்கும் பொழுது அவைகளுக்கு அபேதம் தோற்றும் என்ப தும், அவைகளை வ்யகதிகளாகக் கவனிக்கும் பொழுது பேதம் தோற்றும் என்பதும் இவ்விடத்திற் செய்யப்படும் சங்கை.

ஜாதெயுக்ஸூ—இந்தச் சங்கைக்கு ஸமாதானத்தை மூன்று கோடிகள் கப் பிரித்துச் சொல்லுகிறா ஜாதியும் வ்யகதியும் ஒன்றா? வெவ்வேறா? இல்லாவிட்டால் ஒன்றாகவும் வெவ்வேறாகவும் இருக்கின்றனவா? என்பது பிரிவு.

புலும், விநாலிளுகெ ஸதி சுவிளுகெ சுலூவஃ விளுகெ உ
ஸூவஃ சுஸு உஹிஷ்சுவெஸ்யுவெதி விரொயொ ஊஷாரிஹர வஹ |

ஜாத்யூபெ வ்ஹூஸம்ஸாரதயா வஹூந் புகாரக்வாக் புகார
புகாரிணொஸ வஹூஸாஹோஸம். புகாரஸ்யு வ்யூஸியுநஹஸ்கம்.

பின்மையும் ஸம்பலிக்ககும்" எனினில் ஜாதியும் வ்யகதியும் அபிநநநான என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் கண்டமாயிருக்கும் ஒரு வ்யகதியும் முண்டமாயிருக்கும் ஒரு வ்யகதியும் களஞ்சூடைய ஜாதியைக் காட்டிலும் நாம் அபிநநங்களாகு மாகையால் கண்ட வ்யகதிக்கு முண்டமனமை பரஸ்க்கிகுமன்றோ? ஜாதிகும வ்யகதிக்கும பேசும் அபேதம் இரண்டு முண்டு என்று சொன்னால், அபேதம் சொல்லும் பொழுது அஸத பாவமும் பேசும் சொல்லும் பொழுது வ, பாவமும் பரஸ்க்கிகும குதிரையில ஏருமை மாட்டுக்கு தன்மை சொல்வது போல இநத விரோதம் பரிஹரிக்கக் கூடாததே

ஜாத்யூபெஃ ஹேஷ்யவஹாரஹை துகூஷாஹு—ஜாதி முக
லானவை வஸதுக்களுடைய அமைப்பு, ஆனபடியால், அவை வஸதுக்களுக்கு பரகாரங்

ஜாதியும் வ்யகதியும் ஒன்றே என்னும் முகல பக்ஷத்தில் பரஸ்க்கிகும தோஷ மாவது —கண்ட பசு (கொம்பு ஒடிநத மாடு) முண்ட பசு (கொம்பிலலாத மாடு) இவை இரண்டும் வ்யகதிகள், இவைகளின ஜாதி கோதவம் (மாட்டுக்கு தன்மை) இநத ஜாதிகும அநத வ்யகதிகளுக்கும் பேசுமிலலை யென்றால் அநத இரண்டு வ்யகதிகளுக்கும் பரஸ்பரம் பேசுமிலலை யென்று ஏற்படும் கொம்பு ஒடிநத மாட்டுக்கும கொம்பில லாத மாட்டுக்கும பேசுமிலலை யென்று சொல்வது துஷ்டமன்றோ?

ஜாதியும் வ்யகதியும் வேறு என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தில் பரஸ்க்கிகும தோஷமாவது —சீங்குள் இரண்டு வ்யகதிகளுக்குப் பரஸ்பரம் ஜாதயாகாரதநால் அபேத கையையும் வ்யக்யாகாரதநால் பேததையும் ஒததுக் கொள்ளுகிறபடியால், கண்ட பசுவுக்கு முண்ட பசுவைக் காட்டிலும் பேசுததையும் அபேததையும் ஒததுக்கொள்ளும்படி நேரும் அப்படி ஒரே வஸதுவுக்குப் பரஸ்பர விருததங்களான இரண்டு ஆகாரங்கள் ஏக காலத்தில் நோகின்றன என்று சொல்வதும் தோஷ துஷ்டமே? (இநத துஷணம் மூலததில சொல்லப்படவில்லை)

ஜாதியும் வ்யகதியும் பிநநபிநநங்கள் என்னும் முண்டவது பக்ஷத்தில் பரஸ்க்கிகும தோஷமாவது —அவை பிநநங்கள் என்று சொல்லுகிறபடியால் கண்ட பசுவுக்கு ஜாதி ரூபதவமிலலை யென்றும், அவை அபிநநங்களென்றும் சொல்லுகிறபடியால் அநதக் கண்ட பசுவுக்கே ஜாதி ரூபதவம் உண்டு என்றும். இப்படி ஒரே காலத்தில் ஒரே வஸதுவீ னிடததில ஜாதியின பாவம் அபாவம் இரண்டும் உண்டு என்று சொல்லும்படி நேரும் அப்படிச் சொல்வதும் துஷ்டமே

ஜாத்யூபெஃ—இநத வாக்யததில சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்கள் ஏற்கெ னவே நிர்லிகல்பக் பரவ்யக்ஷத்திற்கு ரிவாசிசேஷ விஷயதவததைச் சங்கிததுக்கொண்டு

வ்யயமநுபவஹஸ, தஸ்ய உ ஸஹஸ்ரநஸ்ய சுநெகவஜ்ஜுஷ்டு ப்ரகா
 ராதயாஹஸ்யஸிஸ்தெத்யாஜி ப்ரஹ்மஹிஷெவஹஸ்யஸிஸ்தெத்யாஜி, 'ஹஸ்யஸிஸ்தெத்யாஜி', ஹஸ்யஸி
 ஹஸ்யஸிஸ்தெத்யாஜி ப்ரகாரஹஸ்யஸிஸ்தெத்யாஜி, 'ஹஸ்யஸிஸ்தெத்யாஜி', ஹஸ்யஸிஸ்தெத்யாஜி, ஹஸ்யஸிஸ்தெத்யாஜி
 ஜாத்யாஜிஸ்தெத்யாஜி ப்ரகாரஹஸ்யஸிஸ்தெத்யாஜி, 'ஹஸ்யஸிஸ்தெத்யாஜி', ஹஸ்யஸிஸ்தெத்யாஜி, ஹஸ்யஸிஸ்தெத்யாஜி
 ஹஸ்யஸிஸ்தெத்யாஜி ஹஸ்யஸிஸ்தெத்யாஜி ஹஸ்யஸிஸ்தெத்யாஜி ஹஸ்யஸிஸ்தெத்யாஜி ஹஸ்யஸிஸ்தெத்யாஜி
 ஹஸ்யஸிஸ்தெத்யாஜி ஹஸ்யஸிஸ்தெத்யாஜி ஹஸ்யஸிஸ்தெத்யாஜி ஹஸ்யஸிஸ்தெத்யாஜி ஹஸ்யஸிஸ்தெத்யாஜி

ளாகினறன அபபடி அவை பரகாரவகனாகிறபடியால், பரகாரம் பரகாரி இவை இரண்
 மெஹவ்வேறு எனபதம் பரகாரம் பரகாரியை விட்டுத தனித்து நிறக அயோகயமென
 பதம், அது தனித்து கரஹிக்கககடாதது எனபதம், அந்த அமைப்பு பல வஸதுககளி
 டததில பரகாரமாக நிறகினறது எனபதம், இவையெல்லாம் முன்னமேயே விவரிககப
 பட்டிருக்கினறன இப்பொழுது நான பாகரும் வஸது முன எனஞல பாககபபட்ட
 வஸதுவின் ஜாதியைச சேராததே' என்று நமகரு ஜநாநம் ஜநிப்பதெலவாம் அவை
 யிரணமெ துலயமான பரகாரத்தை உடைததாயிருப்பதாலேயே, முன ஒரு கொம்பைக
 கையில் கொண்டிருப்பவனைப் பார்த்து விட்டு பிறகு அமமாதிரி மறநெருவனைப்
 பார்த்தால், 'இவனும தண்ட' (கொம்பைக கையில் கொண்டவன்) எனனும் ஜநாநம்
 நமகரு ஜநிப்பதைப் போன்றதே இந்த ஜநாநமும் இந்த ஜாதி முதலான பரகாரமே
 வஸதுவின் பேதமென்று சொல்லப்படுகினறது அதாவது, அது அந்த வஸதுவைக
 காட்டிலும் வேறுபட்டது என்று வயவஹாரிப்பதற்கு அந்த வஸதுவுடன் அது மயமந்
 தப்பட்டிருப்பதே காரணம் என்று சொன்னதாயிற்று அபபடி அது வ்யவஹார காரண
 மாக இருப்பதம் வேறு ஒரு காரணத்தாலும் ஏற்படவில்லை எப்படியானால் ஒரு வஸ
 துவை அறிவதானது அந்த வஸதுவின் வயவஹாரத்திற்குக் காரணமாக இருந்தது

அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லும்பொழுது விஸ்தாரமாக உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கினறன
 (195-98 ம பக்கங்களைப் பாரகக)

ப்ரகாரஹஸ்யஸிஸ்தெத்யாஜி—பரகாரம் ஒன்றாக இருக்கிறபடியால், அதாவது—துலய
 மான பரகாரத்தை உடைததாயிருக்கிறபடியால் எனபது கருத்து

ஸ உ ஸ்யயஸ்ய—வடகதிகளின் விஷய பேத வ்யவஹாரத்திற்கு ஜாதியோகம்
 அபேக்ஷிக்கப்படுவதுபோல, ஜாதியின் விஷய பேத வ்யவஹாரத்திற்கு வேறு வேறு

ஸ்ரீஃ

|| சமஸ்தாய வக்ஷஸா வந விஸாரா ||

“ யம் வ்யாயிவ்யாம் க்ஷ்ண வ்யாயிவ்யா சுஹொ யம் வ்யாயிவ்யே ந வெஷ யஸ்ய வ்யாயிவ்யே ஸாரீரம் ய வ்யாயிவ்யேஹொ ய யக் ணஷ த சூக்தா஽ ன்ய-ஆஜ்ய ஜூக்தம் ” (‘வ்யூஹாஹாண்ய காண்டவா.ஃ’)

“ ய சூக்தநி க்ஷ்ணாதநொ஽ஹொ யஜாதா ந வெஷ யஸ்யாதா ஸாரீரம் ய சூக்தாநஜிஹொ யபிபதி ஸ த சூக்தா஽ன்ய-ஆஜ்யஜூக்தம் ” (‘வ்யூஹாஹாண்ய ஜாய்யாஹிநவாஃ’)

ஸ்ரீஃ

ஸவபக்ஷ ஸ்தாபநத்தின் விஸதாரம்.

யம் வ்யாயிவ்யாம் சுஹியதெ — “ எவன பருதிவியில இருந்து கொண்டு அதன உள பருநதவனாயும் அதனால் அறியப்படாதவனாயும், அதைச் சரீரமாக உடையவனாயும் அதன பரவருநதி நிவருநதி லக்ஷணமான நியமநகளைச் செய்கிறானே, அவன உனக்கு அந்தாயாமி, அவனை அந்த பருதிவீ கதங்களான தோஷங்கள் ஸபா சிககமாட்டா ”

“எவன ஆதமாலினிடத்தில் இருந்துகொண்டு, அதன உளபருநதவனாயும் அதனால் அறியப்படாதவனாயும் அதைச் சரீரமாக உடையவனாயும் அதன பரவருநதி நிவருநதி லக்ஷணமான நியமநகளைச் செய்கிறானே அவன உனக்கு அந்தாயாமி, அவனை அந்த ஆதம கதங்களான தோஷங்கள் ஸபாசிககமாட்டா ”

கரநதாரமபததில் மகளை ரூபமாகச் செய்யப்பட்டுள்ள ‘ வாரம் வ்யூஹெஷ வாக்ஷஸ்ய ’ இயாதியான இரண்டாவது சலோகத்தில் தாம் பரஸதாவிததிருநத பர பக்ஷ நிராஸததை இது வரையில் விஸதரித்துச் சொன்னார இனி ‘ சுஸொஷ ஹிஷிஷி ’ இதயாதியான முதல சலோக தில் பரஸ்தாவிததிருநதம் ஸவ பக்ஷ ஸதா பநததை விவரிக்க ஆரம்பிக்கிறார்

யம் வ்யாயிவ்யா஽—முதலில் ‘ ததஜலி ’ முதலான அபேத சுருதி வாக யங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸாமாநாதிகரணயத்திரகு. பேத சுருதி வாகய

“யஃ வ்யூயிவீஜைரொ ஸம்ஊரநு யவ்யூ வ்யூயிவீ ஸரீரம் யம் வ்யூயிவீ ந வெடி” உத்யாஜி “யொ஽க்ஷரஜைரொ ஸம்ஊரநு யவ்யூக்ஷரம் ஸரீரம் யஜிக்ஷரம் ந வெடி” “யொ ஜ்யூக்ஷுஜைரொ ஸம்ஊரநு யவ்யூஜ்யூக்ஷுஃ ஸரீரம் யம் ஜ்யூக்ஷு ந வெடி. வஷஷ ஸவஹூ தானாரா தா஽பஹத - வாஹா ஜிவ்யூர டெவ வனகொ நாராயணஃ” (ஸூஹொஹொபநிஷக்)

‘எவன பருதிவ்யின் உளளில ஸஞ்சரிததுககொண்டு அதைச சரீரமாக உடைய வனாயும் அதனால அறியப்படாதவனாயும்’ எனபது முதலானவும்,

“எவன அக்ஷரமென்று சொல்லப்படும் ஆதமாவின் உளளில ஸஞ்சரிததுக கொண்டு அதைச சரீரமாக உடையவனாயும் அதனால அறியப்படாதவனாயும்,” “எவன மரு஽யவ்யின் உளளில ஸஞ்சரிததுககொண்டு அதைச சரீரமாக உடையவனாயும் அதனால அறியப்படாதவனாயும் இருக்கிறானே, அவன் ஸாக பூதங்களுக்கும் அந்தராதமா; அவனை அவவவைகளின் தோஷங்கள் ஸபாசிக்க மாட்டா, அவன் அதவீதீயனான பகவானுகிற நாராயணனே”

களுக்கும் அபேத சருதி வாக்யங்களுக்கும் விரோதம் வராமல் அாததம் சொல்லக கோலி. அபபடி. அாததம் சொல்லதற்கு உபயோகமாக இருக்கும் கடக சருதி வாக்யங்களிற சிலவற்றையும் பேத சருதி வாக்யங்களிற சிலவற்றையும் இவவீடத்தில் உதாஹரிக்கிறா பரஹமமும் சேதநாசேதந வஸதுக்களும் ஒன்றே என்று சொல்லும் வாக்யங்களை அபேத சருதிகளென்றும், அவை யிரண்டும் வெவவேறு என்று சொல்லும் வாக்யங்களைப் பேத சருதிகளென்றும், பரஹமம் ஜீவனுக்கும் அசேதந வஸதுக்களுக்கும் ஆதமாவாக இருக்கின்றது என்று சொல்லும் வாக்யங்களைக் கடக சருதிகளென்றும் வ்யவஹரிப்பது வழக்கம் இவவீடத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள வாக்யங்களுள் “யஃ வ்யூயிவ்யூரம்” எனபது முதல “ஊடுநந ஜீவெநா தநா” எனபது வரையிலுள்ள வாக்யங்கள் கடக சருதி வாக்யங்கள் அதற்குப் பிறகு வரும் வாக்யங்களெல்லாம் பேத சருதி வாக்யங்கள்

“யஃ வ்யூயிவ்யூரம்” எனபதால் பரஹமம் அசேதநத்திற்கு அநதாயாமியாக இருக்கின்றது எனபதும் ‘ய சூதநி’ எனபதால் பரஹமம் சேதநத்திற்கு அநதாயாமியாக இருக்கின்றது எனபதும் சொல்லப்படுகின்றன ‘யஃ வ்யூயிவீ’ இதயாதி யால் அபபடி அநதாயாமியாக இருக்கும் பரஹ்மம் நாராயணன் என்று சொல்லப்படும் தேவதையே எனபது விளக்கப்படுகின்றது

“ ஊர் ஸுபண-ஊர் ஸுபுஜா ஸுபாயா ஸுஜாதம் ஸுக்ஷம் ஸுபரிஷ்டுஷு ஜாதெ. தயொந்யு: விவலம் ஸுபுத்யு நஸுநநெந்யு ஸிவாகஸீதி ”
(சுணுகொவநிஷசு)

“ சுஜை: ஸ்ரீவிஷ்டி: ஸாஜூ ஜநாநாம் ஸவ-ஊதா ” “ தத்யுஷ்டி ததெவாநம் ஸுபரிஷசு. தத்யு ஸ்ரீவிஷ்டி ஸுபு த்யுஷ்டிஷசு ” ஊத்யுஷி.
“ யத்யுஷ்டி ஊந்யுதம் ய ஸுத்யுஷ்டிஷசு ” (நெதத்யுஷ்டிஷசு)

“ ஸமாநகளான குணங்களுடன் கூடினவைகளாகவும், பரஸபரம் ஸமாநக ளாகவும் இருக்கும் இரண்டு பக்கிகள் ஒரே வ்ருக்ஷத்தை அடைந்திருக்கின்றன; அவைக ளுள் ஒன்று பகவமான பலங்களைப் புழிக்கின்றது; மற்றொன்று அநதப பலங்களைப் புழிக்காமலே பரகாசிக்கின்றது ”

“ ஸகல ஜநங்களின் உள்ளிலும் அஹன் ப்ரவேசித்திருக்கிறான்; அவன் அவா களை நியமிக்கிறான்; அஹன் அநதாயாமியாக இருந்துகொண்டு எல்லாருக்கும் ஆதமா வாகிறான்.”

‘ அதை ஸ்ருஷ்டி, தான், அதன் உள்ளில் அநுபரவேசித்தான அதை அநுபரவேசித்து, அவனே நிர்வகாரனாயும் எப்பொழுதும் ஒரே ரூபத்துடன் கூடிய ஸுராயும் இருக்கும் சேதநனாகவும். வீகாராஸபதமான அசேதநமாகவும் ஆனான் ’ எனபது முத்தலானவும்

“ சுஜ்யுதம் ” “ சுபஹந்தவொவா ” எனனும் சபதங்கள், அந்த பரஹ்மம் அபபடி அநதாயாமியாக இருக்கையிலும் அநதநத வஸ்துக்களின் ஹேய குணங்களால் எவ்வித மாறுதலையும் அடையாமல் அது நிர்மலமாகவே இருக்கின்றது எனபதைக் குறிக்கின்றன

“ ஊர் ஸுபண-ஊர் ” இத்யாதியான வாக்யம் பேத சருதியாக இருக்கையிலும், இவ்விடத்தில் இது அநத அநதத்தை விளக்குவதற்காக உதாஹரிக்கப்படவில்லை, ஏனென்றால் பேத சருதிகள் பின்னாடி உதாஹரிக்கப்படுகின்றன ஆனால் ‘ அநத பரஹ்மம் அநதாயாமியாக இருக்கையிலும் அது நிர்வகாரமாக இருக்கின்றது ’ எனபதை விளக்குவதற்காகவே அது உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று அறிய வேண்டும் இநத வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள இரண்டு பக்கிகளும் ஜீவாத்மாவையும் பரமாத்மாவையும் மரமானது சரீரத்தையும், பழமானது காம பலத்தையும் குறிக்கின்றன பழத்தின் போஜநம் எனபதால் காம பலாநுபலம் சொல்லப்படுகின்றது ‘ பரமாத்மா அநதப பழங்களைப் புழியாமல் பரகாசிக்கின்றது ’ எனபதன் பொருள், ‘ அநதச சரீரத்திலேயே தானும் இருக்கையிலும் தான் காம பல போகதா வன்று ’ எனபதுதான்

“ ஜ்ஞாஜ்ஞா ஜாவஜாஸீஸநீஸள ” (ஜாஜ்ஞிகொவ நிஷக்)
உத்யாஜி ஸூ-தீஸதெஃ, தஜுவஸ்யஹஹெணை:

“ ஜமதவ-ஹம் ஸரீஸந்தெ ஹெஸூஸஜீஹ் தெ வஸூயாதஹூ ”

“ யகீஹி தூஜ்யதெ யெந ஸதஜாதெந வெவ ஜிஜ | தஸூ வஸூ
ஜ்யஸூ ஸஹூதௌ ததவ-ஹம் வெவ ஹஸூஸதஹூ ” (விஜ்ஞூயூஸாராணஹூ)

“ பரக்ருதி ததவததிறகும் ஜீவததவததிற்கும் பதியாகஷம் குணககளுக்கு ஈச
கைவுமிருககும் ”,

“ இரண்டு ஆதமாககளும் பிறப்பற்றவாகன, ஆனால் ஒருவன் அஸநாகுசிதமான
ஜஞாந முடையவன், மற்ருருவனுடைய ஜஞாநம ஸநகுசிதம், ஒருவன் நியமிசகிறவன்,
மற்ருருவன் நியமிசகப்படுகிறவன்.”

இவை முதலிய கணக்கற்ற சருதிவாக்யங்களாலும், இவைகளுக்கு உபப்ருஹ்மணக
ளாயுள்ள

“ ஜகத முழுவதும் உன்னுடைய சரீரம், பூமியின் ஸதீர ததனமை உன் அநீரம் ”.

“ எந்த எந்த வஸது ஸருஷ்டிககப்படுகின்றதோ, அந்தந்த வஸதுவுக் கெல்லாம
பகவானே காரணம், அப்படி ஸருஷ்டிககப்படும வஸதுவெல்லாம பகவானுடைய
சரீரம்,”

‘ நிக்தேஜா நிக்தேஜாநாஹூ ’ இந்த சருதி ஆதம வஸதுக்கள நிகயக்கள எனப
தையும், அவை கணக்கற்றவை வென்பதையும் சொல்லுகின்றது

ஹம்ஸநீஸள—ஈசன அநீசன, அதாவது நியமிக்கிறவன், நியமிக்கப்படுகிற
வன். இவவிடத்தில் ‘ஹம்ஸநீஸள’ என்று இருக்கவேண்டிய சப்தம் ‘ஹம்ஸ
நீஸள’ என்று இருப்பது சாரதஸம்

வஸூயாதஹூ தெ ஹெஸூய-ஹூ—பூதலமானது உன்னுடைய ஸநதாயமே.
அதாவது, ‘பூமியின் ஸதீர ஸவபாவமானது உன் ஸநகலபநீரம்’ என்று சொன்ன
தாய்றது. இது ஒரு நிகர்சநமாகச சொல்லப்பட்டது ‘ஸகல பரபஞ்சததின் உத்பததி
ஸதீதி பரவருததிகளெல்லாம பகவதநீரம்’ எனபது இதன் கருதது.

ஸஹஜாதா ஸவஸூதி:—சூத்யதயா ஸவஸூதி: உத்யூஸஹூ. ‘ஆதமா எப்
படி சரீரததககு நியமேஹ ஆதாரமாயும் நியதாவாயும் சேஷியாயும் இருக்கிறதோ, அப
படியே ஹஹூம ஸர்வ பூதககளுகளுளும் இருநது கொண்டு ஆதாரமாயும் சேஷியாயும்
இருப்பதுடன் ப்ரவாததந ரூபமான நியமததையும் செய்கிறேன்’ எனபது குறிப்பு.

‘சுஹஸாதாமுபாகேஸ ஸவ-ஹுதாபாயஸ்யூதி’ ‘ஸவ-ஹுதாபாயஸ்யூதி ஹிவிஷ்டா உத்ய ஸூதி ஜூ-தாநவொஹநம் அ |’ (ஹமவ ஹுதா)

உத்யாஸிவெஹிஷ்டெ முஸாரவாஸூ சிவராபார வெவாயநவொஹிஸூ வார

‘ஹே அரஜுநீ நான எல்லா பூதங்களுக்கும் ஆதமா, எல்லா பூதங்களுடைய ஹருதயத்திலும் நான இருக்கிறேன்,’

‘எல்லாருடைய ஹருதயத்திலும் நான ஆதமாவாக இருக்கிறேன், என்னிடத்திலிருந்து தே எல்லா ஜீவனங்களுக்கும் ஜ்ஞானம் முதலானவை ஏற்படுகின்றன,’ இவை முதலான, வேதத்தின் அாதத் மறிகதவாசுள்ள அகரேஸராகளாக இருக்கும் வாலமீகி பராசரா

ஸவ-ஹுதாபாயஸ்யூதி—இந்த வாக்யத்துக்கும் கீழ்ச சொல்லிய கருத்துதான். ‘ஸஹிவிஷ்டா’ எனபதற்கு ‘சூக்த்யா ஸஹிவிஷ்டா’ எனபது பொருள் அதாவது ‘கேவலம் ஆகாசம் போல பரவேசித்திருக்கவில்லை, ஆனால், ஆதமாவாக பரவேசித்தது என்னுடைய ஸவகலபத்தாலேயே எல்லாஹறையும் நியமம் செய்துகொண்டு வருகிறேன்’ என்று சொன்னதாயிற்று ‘ஸூதி’ எனபதற்கு ‘நினைவு’ எனபது அாதத்ம முன் அதுபலிக்கப்பட்ட விஷய ஸம்பத்தமாக பின் அதன் ஜ்ஞானம் ப்ரதயக்ஷயின் மிகே கேவலம் அதுபவ ஸாஸகாரத்தால் மாதரம் உண்டாகும் பக்ஷத்தில், அந்த ஜ்ஞானத்தை ‘ஸம்ருதி’ என்று சொல்வார்கள். ‘ஜூநி’ என்றால் ‘அறிவு’, இவ்விடத்தில் இந்தரியம் முதலானவைகளால் ஏற்படும் உஸ்தாநிசசயநுபமான ஜ்ஞானமே சொல்லப்படுகின்றது. ‘சுவொஹநி’ எனபதற்கு ‘நிவ்ருத்தி’ எனபது பொருள். இவ்விடத்தில் அது ஜ்ஞான நிவ்ருத்தியைக் குறிக்கின்றது. இந்தப் பதத்திற்கு, தாககம் செய்து அதனால் ஏற்படும் ஜ்ஞானத்தையும் பொருளாகக் கொள்ளலாம். ஸாவமும் பகவானுடைய நியமத்தாலேயே ஏற்படுகின்றது என்பது கருத்து.

வொஹிஸூ—வாததைகளாலும். கீழ்ச சொல்லப்பட்டுள்ள சருதிகளாலும் இந்த மஹாவி வாக்யங்களாலும், ‘பரஹமம் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதமா’ ‘எல்லாம் ப்ரஹமத்திற்குச் சரீரம்’ என்பது அறியப்படுகின்றது. ‘உத்யாஸி ஸூதிபாதெ: உத்யாஸிவொஹிஸூ ஸவமொகி’ எனபது அநவயம். இது ‘ஸூ-ஹெவொஹிஸீயதெ’ எனபதற்கு ஹேது. சருதிகளும் மஹாவி வாக்யங்களும் இப்படிச் சொல்லுகிறபடியால், ‘ஸாமாநாதீகரணம் சொல்லப்படும் இடங்க ளெல்லாவற்றிலும் ஸமஸத சேதநா சேதகந சீளயும் பரகாரமாசவுடைய பரஹமமே சொல்லப்படுகின்றது’ எனபது வயக்தமாகின்றது.

வாய் ஸ்ரீஹ்ண: ஸவ-ஹ்ண, த்ஸ்வாவமோக், திததிதா, த்ஸ்வாய் வஹ்ண
 ஹ்ண, த்ஸ்வாவமோக், ஸர்ஸவ்ய ஸர்ஸிணம் ஸ்ரீ ஸ்ரீகாரதயெவ
 த்ஸ்வாய்-ஹ்ண ஸர்ஸிணம் ஸ்ரீ ஸ்ரீகாரதயெவ தயெவ

வயாஸா இவாகளுடைய ஸூக்திகளாலும், 'பரஹ்மம் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதமா,
 ஸகல சேதநாசேதந ரூபங்களான வஸதுக்களும் பரஹ்மத்தின் சரீரம்'
 என்று நாம் அறிகிறோம். சரீரம் ஆதமாவை விட்டுத் தனித்து நிற்காத
 லால் அது ஆதமாவுக்கு ப்ரகாரமே என்பதும், அந்தக் காரணத்தால் அந்
 தச் சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் அதற்குள் இருக்கும் ஆதமா
 கைக் குறிகளை நன வென்பதும் வயக்தம். சரீரத்திற்கும் அதற்குள் இருக்கும் ஆதமா
 வுக்கும் தாமபேதம் இருக்கையிலும், ஒன்றின் லக்ஷணம் மற்றொன்றுக்கு நேராமல் அவை
 அஸங்கீணங்களாகவும் இருக்கின்றன இப்படி யெல்லாம் வஸது ஸ்தீதி இருக்கிறபடி
 யால், 'பரஹ்மம் ஸகலத்தையும் சரீரமாக உடைத்தாய் இருக்கின்றது' என்று பரஹ்மத்
 தின் பெருமையைச் சொல்லும் முக்ய வருத்தங்களாக இருக்கும் ஸாமாநாதீகரணயக்க

'இந்த வாக்யங்களெல்லாம் பரஹ்மத்திற்கும் மற்றவைகளுக்கு முள்ள ஆதம சரீர
 பாவத்தை மாத்ரமே சொல்லுகின்றன. அதனால் ஸாமாநாதீகரணயம் சொல்லக்
 கூடுமோ? சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தத்தால் ஆதமாவைக் குறிக்கக் கூடுமோ?' எனனும்
 சவகைய 'ஸர்ஸவ்ய ஸர்ஸிணம் ஸ்ரீ' இத்யாதியான வாக்யத்தால் பரி
 ஹரிக்ஷிரா, பரகாரமாகிற சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் பரகாரியாகிற
 ஆதமாவைக் குறிக்கக்கூடுமாதலால் ஸாமாநாதீகரணயம் உபபநம் என்பது ஸமாநீர்நம்.

வெவ்ஹம் ஸ்ரீஹ்ண— இப்படி பரஹ்மம் மற்றவை வஸதுக்களும்
 ஆதமாவாகவும் சரீரமாகவும் உலகது நிற்கையிலும், மற்றவை வஸதுக்களின் லக்ஷணம்
 பரஹ்மத்திற்கு நேரவில்லை என்பதே பரஹ்மத்தின் பெருமை. அந்தப் பெருமையை
 விளக்குகின்றது இந்த ஸாமாநாதீகரணயம்.

யஹ்ணெவ்ய— பரஹ்மத்திற்கும் மற்றவை வஸதுக்களுக்கு வெவ்வேறு
 தாமக்கள் இருக்கையிலும், அவை இரண்டுமே அஸங்கீணங்களாகவே நிற்கின்றன.
 'வோகத்தில வெவ்வேறு தாமக்களை உடைய பொருள்களுக்கே பரஸ்பர ஸம்பந்தத்தால்
 ஸாங்காயம் உண்டாவதை நாம் பார்க்கிறோம் ஒரு கடையை உப்பளத்தில் ஸவல்ப
 காலம் ஸம்பந்தப்படுமபடி வைத்தால், அந்தக் கடையை உப்புப் பூத்து விடுகின்றது அது
 போல வெவ்வேறு தாமக்களையுடைய பரஹ்மத்திற்கும் மற்றவை வஸதுக்களுக்கு பரஸ்பர
 ஸம்பாக்கத்தால் ஏன் லக்ஷண ஸாங்காயம் நேரவில்லை?' என்று கேட்டால், அப்
 படி தாம பேதம் இருக்கையிலும் அது நேரவில்லை என்பதே பரஹ்மத்தின் பெருமை
 என்பது இதன் தாத்ஸாயம்.

வ்ன தக்ஷுக்ஷம் ஹவதி | ஸ்ரீ ஹெஹ்வெவலவஸ்தித்ஸி' உத்யுக்ஷு 'வ்னவஸு'
ஸ்ரீபாய-ஹூ-த வ்ருகாரதயெவ விஸித்ரு மெதநாமெதநாக்ஷு வ்ருவம்

வ்ன தக்ஷுக்ஷம் ஹவதி—ஹவஸ்தித்ஸி. இதன் தாத்பாயமாவது.—ச்ருதிகளிலும் புராணங்களிலும் 'பரஹ்மம் இவவிதமாக இருக்கின்றது' என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதில் 'இவவிதம்' என்று எந்த பரகாரம் நிததேசிக்கப்படுகின்றதோ அந்த பரகாரத்துடன் கூடியதாகவே ஸகல அவஸ்தைகளிலும் அந்த பரஹ்மம் இருக்கிற படியால், அந்த அவஸ்தைகளெல்லாவற்றிலும் சேதநாசேதநாக ளடங்கியுள்ள ப்ரபஞ்சம் ஸதூலமாகவும் ஸூக்ஷ்மமாகவும் இருக்கின்றது என்பது விததம் அப்படி இருந

தோஷமும் ஏற்படுகின்றன என்பதை அந்தந்தப் பக்ஷத்தைக் கண்டிக்கும் ஆவஸ்தையில் செய்யப்பட்டுள்ள உபபாதத்தில் கண்டுபிடிக்க

வ்ன தக்ஷுக்ஷம் ஹவதி—'இந்தச் சரீர சரீரி பாவமெல்லாம் ஸ்ருஷ்டிக்ஷுப் பிறகே உபநகமாகும் ஸ்ருஷ்டிக்ஷுமுன் பரஹ்ம மொன்றே இருந்தபடியால் அப்பொழுது எத்தரும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் சரீர சரீரி பாவம் சொல்வது ஸாத்யம்?' என்று செய்யக்கூடிய சங்கைக்கு ஸமாநாதம் சொல்லுகிறார். 'ஸ்ருஷ்டிக்ஷுப் பிறகு இந்தச் சேதநாசேதநாதம்கமான ப்ரபஞ்சம் ஸதூலாவஸ்தையில் இருக்கின்றது, ஸ்ருஷ்டிக்ஷு முன் அது ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையிலிருந்தது, இதுதான் விசேஷம். ஸ்ருஷ்டிக்ஷு முன் சேதநாசேதந வந்துகள்ளே இல்லை என்று சொல்வது பிசுக்ஷு' என்பது தான் ஸமாநாதம். ஆகையால் எப்பொழுதும் சரீர சரீரி பாவம் சொல்லக்கூடும் என்பது தாத்பாயம்.

'ஹெஹ்வெவ வ்னவலவஸ்தித்ஸி' [பரஹ்மம் இவவிதம் இருக்கின்றது] என்று ச்ருதி ஸம்சூதிகள் சொல்லுகின்றன. 'ஹவஸு வ்ருவம் ஹூ' 'ஹூ திஷி விஷு' இவை முதலிய வாக்யங்கள் விவக்ஷிதங்கள் இந்த வாக்யங்களில் ப்ரஹ்மம் இவவிதம் இருக்கின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றதோ, அந்தந்த விதங்களைக் குறிக்கும் விசேஷணங்களை உடையதாகவே பரஹ்மம் எல்லா அவஸ்தைகளிலும் இருக்கின்றதென்று நாம் அறிக்கிறோம். ஆகையால் ஸ்ருஷ்டிக்ஷு முன்னும் ஸ்ருஷ்டிக்ஷுப் பிறகும் இரண்டு அவஸ்தைகளிலும், பரஹ்மத்தின் விசேஷணமாக இருக்கும் இந்தச் சேதநாசேதநாதம்கமான ப்ரபஞ்சம் இருந்தவ வேண்டும். ஆகையால் ஸாவாவஸ்தைகளிலும் சரீர சரீரிபாவம் சொல்வதில் எவ்வித அதுபாதத்தியும் இல்லை.

அவ்வழி ஸ்ரீமூவியூழ் ஸ்ரீமூவியூழ் உ ஸ்ரீவாய் | தயா அ “ ஸ்வஹுஸ்ரீத்ரா
 வ்யூஜாயெய ” உத்யயசூழ் ஸ்வஹுஸ்ரீ ஹவதி | தவெஸ்ரீவ்யூஸரஸ்ரீ
 காயபுதயா காரணதயா அ நானாவஹுஸ்ரீத்வஸூ ஸ்வஹுஸ்ரீத்வயா
 திதிஹுஸ்ரீத்வஸூஜாதலவஸூதிதி |

நநு ஸ்வஹுஸ்ரீத்ரா வ்யூஜாயெய ‘ஹவதி’ ஸ்வஹுஸ்ரீத்ரா
 ஸ்வஹுஸ்ரீத்ரா ஹவதி ஹவதி ஹவதி ஹவதி ஹவதி ஹவதி ஹவதி ஹவதி

தாலதான, ‘ஸ்வஹுஸ்ரீத்ரா வ்யூஜாயெய’ [நான பஹுவாக ஆவேன்] என்னும்
 பஹுபவநமும் உபநநமாகும். ஆகையால் சேதந சேதந வஸதுககவெலலாய, காய
 வஸதுவாகவும் காரண வஸதுவாகவும் இமமாதிரி பந்பல ஊமைப்புக்களுடன் இருக்கும்
 பரஹ்மதத்துடனேயே எப்பொழுதும் சோநது அநத பரஹ்மததிற்ரு விசேஷணங்களாக
 இருக்கின்றன எனபது ஏற்படுகின்றது.

நநு அ.....வ்யூவ்யூஹித்ர — அப்படி, ஒரு பதார்த்தத்துடன் எப்
 பொழுதும் சோந்தே அதற்கு விசேஷணமாக இருக்கும் தன்மையானது ஜாதி குணம்
 இவைகளின் விஷயத்தில் மாதரம காணப்படுகின்றதே தவிர, தரவ்யத்தின் விஷயத்தில்

“ ஸ்வஹுஸ்ரீத்ரா வ்யூஜாயெய ” உத்யயசூழ் ஸ்வஹுஸ்ரீ ஹவதி —

இப்படி ஸ்ரீமூவியூழ் பூவ காலத்திலும் சேதநாசேதந வஸதுக்கள் இருந்தால் மாதரம்,
 ‘நான பஹுவாக ஆகக்ஷடவேண’ என்று பரஹ்மம் ஸ்வகலபிக்க உபபத்தி உண்டு. அப்
 படி அவைகள் இவ்வாமலே பரஹ்மம் பஹுவாக ஆவதற்கு ஸ்வகலபித்தால், பரஹ்மமே
 மாறுதல் அடையவேண்டி வரும. அப்படி அது மாறுதல் அடைகின்றது என்று சொல்
 வது, ‘ப்ரஹ்மம் விகாரமறது’ என்று சொல்லும் சருதி வாக்யத்திற்கு விருத்தம்.
 தவிரவும், ப்ரஹ்மம் சேதநாசேதந வஸதுக்களைப் புதிதாக ஸ்ரீமூவியூழ் அமமாதிரி
 அது பஹுவாக ஆகின்றது என்று சொல்லும் பக்கத்தில், அது, ‘சேதநாசேதந ஹ்வநம்
 அசேதநமாகிற் ப்ரகருதியும் இரணமும் உத்பத்தியறறவை’ என்று சொல்லும் சருதி வாக்
 யத்திற்கு விருத்தம். ஸ்ரீமூவியூழ் முன்னும் இவை இருந்தன வென்று சொல்லும்
 பக்கத்தில் இமமாதிரியான விரோதங்கள் வரமாட்டா எனபது தரதாயம.

ஸ்வஹுஸ்ரீத்ரா ஹவதி ஹவதி ஹவதி ஹவதி ஹவதி ஹவதி ஹவதி ஹவதி
 அதாவது, பரஹ்மத்தை விட்டுத் தனித்து ஸ்வதத்தரமாக நிற்கக் கூடாததாக இருக்க
 ின்றது எனபது தாதாயம.

‘ஜாதி மஹுஸ்யாயெய ஹவதி’ — ‘பசு’ எனபது வயக்கி, ‘பசுத்தன்மை’
 (கோதவம்) எனபது ஜாதி ‘வெண்மை’ எனபது குணம்; ‘வெண்மையை உடைய
 பொருள்’ எனபது குணம். இவைகளுக்கன்றே தனித்து நிற்கக் கூடாமை ஸ்வதத்தில்

வஜாய-ஷஸ்தி 'வஸவஸு' ஸஸுபாய-ஹதயா ஂஂஸுரஸுஷி ப்ரகாரஂறாசுக்ஷ
 யஸுதஸு | உஸுஷதெ | ஸுஸுஷஸுஸுஸுவி ஷஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஷுஸுஸுஸுஸுஸு
 ப்ரகாரஸுஸு ஷுஸுஸுஸுஸு | ஸுஸுஸு, ஷுஸுஸுஸுஸு ஷுஸுஸுஸுஸு ஷுஸுஸுஸுஸு
 ப்ரகாரஸுஸு ஷுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஷுஸுஸு, ஷுஸு ஷுஸு ஷுஸுஸுஸுஸு
 ஷுஸுஸு ஷுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஷுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஷுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 ஷுஸுஸுஸு ஷுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஷுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஷுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 ஷுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஷுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஷுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 ஷுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஷுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஷுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 ஷுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஷுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஷுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 ஷுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஷுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஷுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

காணப்படவில்லை மற்ருரு தரவயத்தான சேர்ந்தே இருக்கவேண்டும் எனலும்
 நியமமின்றிகே தனித்து இருப்பதற்கு யோக்யமாயுள்ள தரவயத்திற்கு, அந்த மற்ருரு
 தரவயத்துடன் ஸாமாநாதீகரணயம் சொல்லும்படி பரகாரத்தன்மையை பரதிபாதிபது
 யுக்தமாகுமோ? என்று ஒரு ப்ரச்சும கேட்கலாம் 'யுக்தமாகும்' எனபதே நம்முடைய
 ப்ரத்யுததாம். தண்டம் குண்டலம் முதலிய தரவயங்களுக்கு அஂமாதிரியான ப்ரகாரத்
 தன்மையை நாம் காண்கிறோமல்லவா? ஆனால், 'தண்டம் முதலிய ஸவதந்தர தரவயங்கள்
 மற்ருரு தரவயத்திற்கு பரகாரங்களாக இருக்கும் பொழுதெல்லாம், 'தண்டம் முதலிய
 வைகளுடன் கூடியிருக்கின்றது அந்த மற்ருரு தரவயம்', என்று நாம் வயவஹரிக்
 ருமே தவிர, அந்த தரவயம் தண்டமே என்று ஸாமாநாதீகரணயம் நாம் சொல்ல
 வில்லை. ஆகையால், தரவயமாயிருக்கும் சேதநாசேதந உஸதுக்ஷீன, தரவய
 மினறிக்கு ஜாதியாக இருக்கும் பசுத்தன்மைக்குத் துல்யபாக பாலித்து, அவைகளுக்கு
 ஈச்வரனுடன் ஸாமாநாதீகரணயம் சொல்லுமளவு பரகாரத் தன்மையை பரதிபாதிபது
 யுக்தமாக மாட்டாது' என்று ஒரு ஆசேஷம் செய்யலாம் இதற்கு ஸமாதாநம் சொல்ல
 கிறோம். ஸமருதியிலும் வேதத்திலும் நாம் இமமாதிரியான ஸாமாநாதீகரணய பரதிபாத்
 நத்தைப் பாராகிறோம். 'தேவதத்தன் ஒரு புண்ய விசேஷத்தால் மதுஷ்யஞான'
 என்றும், 'யஜஞ்சுத்தன் ஒரு பாப விசேஷத்தால் மாடாஞான' என்றும், 'மற்ருருவன்

காணப்படுகின்றது. ஒரு த்ரவயத்திற்கும் மற்ருரு தரவயத்திற்கும் அடம்படிப்பட்ட
 ஸநிதி காணப்பட வில்லையே. இது இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் ஆசேஷம்.

ஷுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஷுஸுஸு—'ஷுஸு' (தண்டத்தை உடையவன்) என
 ளும் சபத்தலில் 'தண்டம் எனபது பகுதி, அதற்கு மேல் இருக்கும் பரதயம் விசுதி.
 இதை 'ஷுஸுஸுஸுஸுஸு' என்று சொல்வார்கள். அந்த விசுதி 'அதை உடை
 யது' எனபதைக் குறிக்கும். தண்டம் பே'ன்ற ஒரு தரவயம் அதை உடைய ப்ருஷன

உத-ஷ்டாதி ஸரீராணாம் தெதநவ் காரதயா ஹோகவெடியொ: ஸாரா
 நாயிகரணெதந ப்ரதிவாடிநம் டிவடிடி | ஸயலய:—ஜாதிவடிா மூணொ
 வா உவதம் வா த தஞாடிநம்; கந்தந உவதவிசெஷம் ப்ரதி விசெஷண
 தவெயவ யவதீ ஸஹ்வா, தவதீ தடிவயகீடெ ஸதகாரதயா ததாரா
 நாயிகரணெதந ப்ரதிவாடிநம் யுக்தம்; யவதீ வுந உவதவிவதீ வ்யா
 கீ உவெஷவ கடிா திதவிசி உவதாணா ப்ரகாரகவிஷ்டெ, தஞ் உவ
 யீ உயவ்ரதீய உதி விசெஷம்; னவவெவ ஸாராவாஜம் மகாதீகவதீ
 வவடிவதீ வஹூந ஸாராஸரீரஸெவ ததீகாரதவெய ஸாராவ

ஒரு புணய ஆதீக்யத்தால் தேவகுணை' எனறும் பரயோகங்கக் இல்லையா? 'மநுஷ்யன்'
 'மாடு' 'தேவன்' எனனும் பதங்களை அசேதந தரவயங்களாக இருக்கும் அநதநதச சரீரங்க
 னைக் குறிக்கின்றன, 'தேவதததன்' 'யஜஞதததன்' 'மநரெருவன்' எனனும் பதங்களை
 சேதந தரவயங்களாக இருக்கும் ஜீவனங்களைக் குறிக்கின்றன. இப்படி, கேவலம் பஞ்ச
 பூத ஸ்வரூபங்களாக இருக்கும் தரவயங்களுக்கு வேறு தரவயங்களாக இருக்கும் சேத
 நனகளுடன் ஸாமாநாதீகரணயம் சொல்லுகிறே மன்றோ? உண்மை என்னவென்றால்,
 ஸாமாநாதீகரணயம் பரதிபாதிக்கும் பொருட்டு ஒன்று தரவயமாகவும் மநரெருன்று
 அதன் ஜாதி குணங்களுள் ஒன்றாகவும் இருக்கவேண்டு மென்னும் நிபமம் இல்லை, ஒரு
 தரவயத்தைக் குறித்து, மநரெருன்று ஜாதி குண தரவயங்களுள் எதுவாக இருக்கப்போதி
 லு, அது தனித்து நிற்கக் கூடாததாயிருக்கும்ளவு விசேஷணமாக இருக்கும்
 பக்ஷத்தில், அதற்கு, அப்படித் தனித்து நிற்கக் கூடாமல் இருக்கும் தன்மையையே
 ஆதாரமாகக் கொண்டு அநத தரவயத்துடன் ஸாமாநாதீகரணயத்தை நாம் சொல்லக்
 கூடும் மநரெருன்றுக்கு விசேஷணமாக இல்லாமலே ஸவதநதரமாக நிற்கக் கூடிய

போன்ற மநரெரு தரவயத்திற்கு விசேஷணமாக வந்தால், அப்பொழுது இம்மாதிரி பா
 தியும் வரவேண்டுமே தவிர, ஸாமாநாதீகரணயம் சொல்லக்கூடாது என்பது ஆக்கேபம்

ஹோகவெடியொ:—இவவீடத்தில் 'ஹோக:' எனனும் பதத்திற்கு 'ஸம்
 ருதி' என்று அந்தம் கொள்வது உசிதம் ஸாமாநாதீகரணய பரதிபாதத்திற்கு ப்ர
 மாணம் சொல்லும் இடத்தில் வெண்கிக வாக்யத்தை பரமாணமாகச் சொல்லுவதைக்காட்டி
 லும் ஸமருதி வாக்யத்தை பரமாணமாகச் சொல்லவது உபநமனன்றோ? தவிரவும்
 அது வேதத்துடன் கூடப்படிக்கப் படாது என்பது

“ ஸதொஉலி ஹோகெ வெஷெ அ வ்யதித: வுரூ—ஷ்டா து: ”
 எனனும் பகவத கீதா வாக்யத்தின் பாஷ்யத்தில் 'வெஷாடிஷாவஹோகநா ஹோக
 உதி ஸூரூதிரு—அதீதெ' [வேதார்த்தத்தை விளக்குகிறபடியால் ஸ்ரூதியை 'வோகம்'
 என்று சொல்லக்கூடும்] எனனும் வாக்யத்தைக் காணலாம். 'ஹோகூதெ ஸதெந
 வெஷாடி: ' என்பது அதற்கு வ்யுத்பத்தி.

ஸூக்ஷ்மவெதி காரணஹுத ஸூக்ஷ்மவிஜ்ஞானாபெவ ஸவஃ விஜ்ஞாதம்
ஹவதீ தெதிக விஜ்ஞானெந ஸவஃ விஜ்ஞான உவவஹதஸ்ய | தபெவம்
காயஃகாரண ஹாவாஜிஃவெந கரதவஸ்தீ திஜிஜிஃவஃந: வரஸூஹ
வகாரதயா தபாத்கக்ஷ ஃகூழ |

நநஃ வரவஸ்தீ ஸூஹண: ஸூரூவெண் வரிணாரஃஹஃ

ப்ரபஞ்சம், இவை யெல்லாவற்றதுடனும் வீசிஷ்டமாயிருக்கும் காய வஸது முழுதிலும்
ப்ரஹ்மமே, ஆகையால் காரண பூதமான ப்ரஹ்மத்தை அறிவதால் ஸகலமும் அறியப்
பட்டதாகிவிடும், ஆகையால் 'ஒன்றை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகிவிடும்' என்
னும் ப்ரதிஜ்ஞாபும் நன்றாக உபநநமாகின்றது இப்படி ப்ரஹ்மமே காய வஸதுவாக
வும் காரண வஸதுவாகவும் இருப்பதால், ப்ர ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரகாரமாயுள்ள ஸகல
சேதநாசேதம் வஸதுக்களும் பகவானே ஆதமாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன வென்று
சொல்லப்படுகின்றது

நநஃ அ.....வஸ்தீஃஃஃ வவ—'ப்ர ப்ரஹ்மமே விகாரமற்றதென்
றும் தோஷமற்ற தென்றும் சருதிகள சொல்லுகின்றன வென்னும் காரணத்தைக்
கொண்டு நீங்கள் ப்ர ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்வரூப மாறுதல் இல்லை யென்று சொல்லுகிறீர்

காயஃகாரணஹாவாஜிஃவெந—'ப்ரபஞ்சம் ப்ரஹ்மமே' என்று
நாம் சொல்லும் பொழுதெல்லாம் நாம் அவை இரண்டுக்கும் சரீர சரீரித் தன
மையால் ஏற்படும் ஒற்றுமையைச் சொல்லுகிறோமே தவிர, 'அவை இரண்டும் ஒன்றே'
என்னும் ஸ்வரூபைக் க்யத்தைச் சொல்லவில்லை. அந்த ஒற்றுமையும் இரண்டு விதமாக
ஏற்படலாம். ஒன்று கார்யம், மற்றொன்று காரணம் என்பதால் ஏற்படுவது ஒரு விதம்;
ஒன்று ப்ரகாரம் மற்றொன்று ப்ரகாரி [அதாவது விசேஷணம் விசேஷயம்] என்பதால்
ஏற்படுவது மற்றொரு விதம். இவைகளுள் காய காரணத் தனமையைச் சொன்னால்,
'ப்ரகார ப்ரகாரித் தனமை விரிதநமாகி விடுகின்றது ஆகையால் தான், இவ்விடத்தில்
காயஃகாரணஹாவாஜிஃவெந திஜிஜிஃவஃந: வரஸூஹ வகாரதயா
தபாத்கக்ஷஃஃகூழ' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நநஃ அ—கீழில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸாமாநாதிகரணம், ப்ரஹ்மம் ஐகத்
திரகு உபாதாக காரணமாகவும் இருக்கின்றது என்பதைச் சூநது நிற்கிறது, அப்
படி அது உபாதாக காரணமாக இருக்கின்றது என்பதை ஒத்துக்கொண்டால்,
அது 'ப்ரஹ்மம் எவவித விகாரமற்றது' என்று சொல்லும் சருதி வாக்யத்திற்கு
விரோதிகு மாணகயால் ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதாக காரணத்வம் எப்படிச் சொல்லக்கூடும்?

நிவி-காரகவ, நிர்வடிவை ஸ்ரூதிவ்யாகோவ ப்ரஹ்மெந நிவாரிதடி |
 “ப்ரஹ்மீஸ்ரூ வ்ரூதிஜ்ஞாடிஷ்ஷாணாந்ஹரொயாசி” [ப்ரஹ்மீ. [4-23]
 உதெத்யகவிஜ்ஞாமெந ஸவ-டிவிஜ்ஞாநப்ரூதிஜ்ஞாடிஷ்ஷாணாஷ்ஷா
 வரஹ்வ-ரஹ்ஷவ்ய ஜமடி-வாடிந காரணகைம் ஹ ப்ரூதிவாடிதடி | உவா
 டிநகாரணகைஹ வரிணாஹ வடிஷ்வரெவ | கடிடிஷ்ஷ-ஹவடிஷ்ஷெ ?

கள - ‘ப்ரஹ்மீஸ்ரூ’ எனறு ஜாமடிககும ஸூதரததை வடாக்யாநம செய்யுமிடததில
 அநத ஸூதரம, ஓஹை அறிநத மாதாததால எலலாம அறியப்பட்டதாகி விடுமென்
 னும் ப்ரதிஜ்ஞா பலத்தாலும மண் அதன் கார்யமாகிற குடம இவை முதலியவைகளின்
 த்ருஷ்டாநத பலத்தாலும ப்ரஹ்மம ஜகததிறகு உபாதாந காரணமென்பதை ப்ரதி
 பாதிக்கின்றதெனமும சொல்லுகிறீர்கள் எது எது உபாதாந காரணமோ அததெல்லாம்
 மாறுதலுக்குப் பாதாநக வேணுமே ஆகையால் நீங்கள் சொல்வது எவ்வீதம் உபபுநமா
 கும?” எனனில, அதற்கு ஸமாநாநம சொல்லுகிறேம ஜீவனுடன்கடிய ப்ரபஞ்சம முழு

என்பதுதான இவவிடததிற் செய்யப்படும் ஆகேபம. [உபாதாந காரணம என்பதன்
 பொருளை 43-ம் டக்கத்தில் காண்க]

“ ப்ரஹ்மீஸ்ரூ வ்ரூதிஜ்ஞா டிஷ்ஷாணாந்ஹரொயாசி ”—இது ப்ரஹ்ம
 ஸூதரம இதன் பொருளாவது:—ப்ரஹ்மீஸ்ரூ—ஜகததிறகு உபாதாந காரணமும
 ப்ரஹ்மமே, [‘ப்ரஹ்மீ’ எனனும் சபதததிறகு இவவிடத்தில் ‘உபாதாந காரணம’
 எனபது பொருள்] ப்ரூதிஜ்ஞாடிஷ்ஷாணாந்ஹரொயாசி—அபபடி ஒததுக்
 கொண்டால் மாதரம ப்ரதிஜ்ஞையும த்ருஷ்டாநதமும உபரோகீக்கப்பட மாட்டா
 கானதோக்யத்தில ஸத விதடையில, முதலில் ‘எதை அறிநதால எலலாம அறியப்பட்ட
 தாகிவிடுமோ’ எனறு ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்படடிருக்கின்றது. நடுவில், ‘எப்படி மண்
 ப்ண்டததை அறிநத மாதாததால அநத மண்ணுல் செய்யப்பட்டுள்ள ஸகல் பதார்த்தங்
 களும் அறியப்பட்டனவாகி விடுமோ’ எனறு த்ருஷ்டாநதம கூறப்பட்டிருக்கின்றது.
 ப்ரஹ்மததிற்கு உபாதாந காரணதவம ஒததுக்கொண்டால் மாதரம இவை இரண்டும
 உபநநங்களாகும். [கீழில ஸத விதயா ப்ரகாரணததைப் பார்க்க]

ஸவ-டிவிஜ்ஞாநப்ரூதிஜ்ஞாடிஷ்ஷாணாஷ்ஷாடி—ஸாவ விஜ்ஞாந
 ப்ரதிஜ்ஞையாலும, மண் அதன் கார்யமாகிற குடம முதலானவை இவைகளின்
 த்ருஷ்டாநததாலும ப்ரூதிஜ்ஞாடிஷ்ஷாணாஷ்ஷா ப்ரூதிஜ்ஞாடிஷ்ஷாணா, தா
 ஷ்ஷாடி எனறு பிரித்ததுகொள்ளவேண்டும.

சுத்ராஅதிதே | ஸ்ரீவஸ்யே ப்ரவாஅஸ்யோவிஸெஷண காரணவ
 உக்தி | தத்ர ஂரஂஸ்யூரவ்ய ஜீவரஂவவரீணாஂஹதுவமஂஂ

‘நாதா ஸுத்ரே நித்யக்ஷாஅ தாஹதி’ [ஸ்ர. ஸூ. II-3-18]

உதி விரஂயதே | வெஷ்யேநெவ்யரஂணயவரீணாஂஸு

“ வெஷ்யேநெவ்யரஂணயே ந ஸாவக்ஷக்ஷாசு ” [ஸ்ர. ஸூ. II-1-34.]

வதற்கும் பர பரஹ்மஂ காரண மென நன்றே சருதி சொல்லுகின்றது? அதில் ஜீவனு
 க்கு அது எப்படி காரணமாகின்றது என்பதை உபபாதிக்கு மிடத்தில், நீங்கள், ‘பர பரஹ்
 மமே ஜீவனாகப் பரிணம்க்கின் தது; ஆகையால் அது அதற்குக் காரணமாகின்றது’ என்று
 சொல்லுகிறீர்கள். அப்படிச் சொல்வது ‘நாதா’ என்று ஆரம்பிக்கும் ஸூத்ரத்திற்கு
 விருத்த மன்றே? ‘வெஷ்யே நெவ்யரஂணயே’ என்று ஆரம்பிக்கும் ஸூத்ரத்

சுத்ராஅதிதே—உபாதா காரணதவமானது சேதநாசேதநகளை விசேஷண
 மாசக கொண்டிருக்கும் ஈசுவானேபநறிய தெனறும், விகாரமறநிருப்பதானது விசேஷ
 யாமசமான பரமாதமாவை மாதாம் பநறிய தெனறும், ஆகையால் சகிக்கப்படும் விரோ
 தம் இல்லையெனறும் ஸமாநீநம் சொல்லப்படுகின்றது. இந்த ஸமாநாததைப் பிந்திச
 சொல்லப்போகிறவராய், முதலில், ‘ஂரஂஸ்யூரவ்ய ஜீவரஂவ.....உத்யோஜிகா’
 எனறும் க்ரந்ததால் ‘ஈவரானே ஜீவருபமாகவும் அசேதந ரூபமாகவும் பரிணம்க்கி
 ருன்; ஆகையால் அவன் உபாதா காரணமாகிருன்’ என்று சொல்வதில் மைபவிக்கும்
 தூஷணகளைச் சொல்லிவிட்டு, பிறகு ‘ஸாவஂஅ... ..ஸூத்ரே வஂகய வ்ஸவ’
 என்பதால் தமது ஸமாநீநதைச் சொல்லுகிறார்.

‘நாதா ஸுத்ரே நித்யக்ஷாஅ தாஹதி’—இதவும் பரஹ்ம ஸூத்ரம்.
 இதன் பொருள் —சுத்ரா ந—ஆதமாவானது உத்பத்தி செய்யப் படுகிறதில்லை;
 ஸுத்ரே—ச்ருதியில் அதன் உத்பத்தி நிஷேதீககப்பட்டு இருக்கிறபடியால், தாவஸ்யோ
 நித்யக்ஷாஅ—அந்த ச்ருதிகளிலிருந்தே அதன் நிதயதவம் அறியப்படுகிறபடியாலும்.

வெஷ்யேநெவ்யரஂணயே வரீணாஂஸு—ஒருவன் ஸூக்யாகவும் மற்றொரு
 வன் தூக்யாகவும் இருஷ்டிககப்பட்டிருப்பதைப் பாதது, இப்படி ஸருஷ்டிககும் ஈசவ
 ரான பக்ஷாத முன்னவனாகவும் தமையற்றவனாகவும் இருக்கவேணமென்று சங்கப்பவர்
 களுக்கு ஸமாநீநம் சொல்லுமிடத்தில், ‘ஜீவனகளை அநாதி, அவைகளுக்குத் தேஹம்
 முதலியவற்றைக் கொடுத்த அவைகளை ஸருஷ்டிககும்பொழுது, ஈசவரன் அவவவை
 களின் பூர்வ காமகளுக்குத் தருகதபடியே. ஸருஷ்டிககிருன்’ என்று ஜீவனை அநாதி

உதி ஜீவாத்நாதிசுவாஹூவமநெந ததூகூ-2 நிதி ததயா பூ-திவாதித: 1

“ந கலீ-அவிஹாமாசி, உதி வெஹ, சுநாதிசுவாசி, உவவஜிதெ
அவ வஜீ-வஹஜிதெ அ” [ஸ்ர. ஸூ II-1-35]

உதி சுகூதாஹூமகூதவிபூணாஸபூ-வஹ-மபூ-சுநிதிசெவ-ஹிஹித: 1

திலும, ஜீவன அநாதி எனபதை ஒத்துக்கொண்டே, பூவ காமததிறகுத தக்கபடி
சர்வான் ஸருஷ்டி செய்கிறபடியால் உவனிடம பக்ஷபாததையாவது தயவற்ற
தன்மையை அவது சொல்வது உபநநமாக மாட்டாது என்று நிரதநீரணம
செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. “ந கலீ-2” என்று ஆராய்க்கும் ஸூத்ரத்தி
லும், ஜீவன நிதயனன்று என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், அவன், தான் செய
யும் காரயங்களின் பலத்தை அநுபவிக்காமல் போகும்படிக்கும் தன்னால் செய்யப்

யென்று ஒத்துக்கொண்டே ஸமாநாதம் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது எனபது இவ்விடத்தில்
வீஷயம். “வெஷ்டி-நெவ்யூ-2-நெஜீ-ந, ஸாவெக்ஷ்வாசி” எனபதம் பரஹம
ஸூத்ரம். இதன் பொருள்—வெஷ்டி-நெவ்யூ-2-நெஜீ-ந—பக்ஷபாதமும் உயை
யற்ற தன்மையும் பரஸவிக்-கமாட்டா, ஸாவெக்ஷ்வாசி-உபநநமாக இருக்கும் இந்த
ஸருஷ்டியானது அநதந ஜீ-னகளுடைய காமத்தைப் பொருத்திருக்கிறபடியால்.

“ந கலீ-அவிஹாமாசி உதி வெஹ, சுநாதிசுவாஹூவவஜிதெ அவ
வஜீ-வஹஜிதெ அ” —இதவும் பரஹம ஸூத்ரம் ‘ஸருஷ்டிககு முன ஜீவன
கள் இருநதாலன்றே, அவைகளுக்குப் பூவ காமம் ஏற்படு? ’ என்னும் சங்கையைச்
செய்துகொண்டு அதற்கு ஸமாநாதம் சொல்லுமிடத்தில், ‘ஜீவனகள் அநாதி, அவைக
ளின் காம ப்ரவாஹமும் அநாதி’ எனபதை ஒத்துக்கொண்டே ஸமாநாதம் சொல்லப்
பட்டிருக்கிறது. ஸூத்ரத்தின் பொருள்.—சுவிஹாமாசி—(‘முதலில் சர்வான ஒரு
வனே இருந்தான்’ என்று சருதி வாக்யங்கள் ஒருமையையே வறபுறுத்துவதால் தெரிய
வரும்) அவீபாகத்திலிருந்து (வீபாகத்தின் இன்மையிலிருந்து), கலீ-2-ந—பூவ காமம்
எனபதே இல்லை என்று ஏற்படுகிறது; உதி வெஹ—என்று ஆகேபிக்கும் பக்ஷத்தில்,
ந—(அநத ஆகேபம்) நிறகமாட்டாது, சுநாதிசுவாசி—(ஜீவனகளும் அவைகளின்
காம ப்ரவாஹமும்) அநாதிய-னவை யாதலால், உவவஜிதெ அ—(அப்படி அவை அநா
தியாக இருக்கையிலும் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள ஒருமை) உபநநமாகும், உவஹஜிதெ
அ—(அவைகளின் அநாதியவமும் சருதிகளில்) சொல்லப்பட்டு மீருக்கின்றது.

சுகூதாஹூமகூதவிபூணாஸபூ-வஹ-மபூ—சுகூதாஹூ-ம-ஹ-
என்பதற்கு, ‘செய்யப்பட்டாததன் வரவு’ என்பது பொருள். அதாவது ‘ஹேதுவில்லா

தயா பூக்யதொவி சுநாதிதா ஸூ-₂சிவி: பூகிவாதிதா ।

• சஜாரெகாம் டொஹிதஸூக்யூக்ஷாண்
 ஸஹீ: பூஜா: ஸூஜாநாம் வஸூவா: ।

படாத காரயங்ளின பலததை அதுபவி:குமபடிககும பரஸகதிசகு மாகையால, அவனை ந்தயனெனறே ஒத்துககொளள வேண்டு மென்று பரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவை யெல்லாம், ப்ரஹ்மமே ஜீவனாக பரிணம்க்கின்றது என்று நீங்கள் சொல்வ தற்கு எவல்தம் ஒத்து வருமா? தவிரவும், நீங்கள், பர ப்ரஹ்மமே பரசருதியாக பரிணமிக் கின்றது என்றும், ஆகையால் அது அதற்குக் காரணமாகின்றது என்றும் சொல்லுகிறீர் ள்ள அதுவும் சருதி ஸ்ரூதிகளுக்ககு வீருததமே சருதி ஸ்ரூதி: டொல்லாம், பரசருதி அநாதி என்று சொல்லுகின்றன. 'சஜா ரெகா' இதயாதிடான ச்ருதி,

மலே பலததின் பராதி' என்று சொன்னதாய்றது 'கூதவிபூ ணாரம்' எனப தற்கு, 'செய்யப்பட்டதன நாசம்' எனபது பொருள் அதாவது 'செய்யப்பட்ட காமங கள் பல மறறுப போவது' என்று சொன்ன தாய்ற்று. ஜநமாநதர காமததை ஒத்துக் கொளளாமற போனால், இந்த இரண்டு தோஷங்களும் பரஸகதிக்கும எனபது ஸ்பஷ்டம்.

ஈச்வரளிடத்தில் வைஷ்ணவ ஸைக்ருணயங்கக 'இலீல யென்றும், 'நமக்குக் கீடைக்கும் பலங்கள எல்லாவற்றிற்கும் ஹேதுக்கள் உண்டு, நமமால் செய்யப்படும் காம மொன்றும் நிஷ்பலமாக மாட்டாது' என்றும் சொல்வதற்கு, 'ஜீவன்கள் அநாதி, அவை களிள காம ப்ரவாஹமும் அநாதியே' என்று ஒத்துக்கொளள வேண்டியது அவச்யம் அப்படி ஜீவன்களை அநாதி யென்று ஒத்துக் கொண்டால், ஈச்வரனே ஜீவனாகப் பரிண மிக்கிருள் என்று சொல்வது ஸாந்ய மில்லை. இது தான் விஷயம்

தயா பூக்யதொவி — ஈச்வரன் அசேதநமாக பரிணமிக்கிருள் என்று சொல்லுவதில் ஸ்பபவிக்கும் தோஷத்தைச் சொல்லுகிறார்

'சஜாரெகா.....இத சருதி வாக்யமானது சித்சித வீவேகத்தைச் சொல்லுகின்றது அசேத ஹதுவும், சேத ஹது போல, அநாதியே எனபது ப்ரகருத வீஷயம். வாக்யத்தின் பொருள்:—₂டொஹித ஸூ-₂கூக்ஷாண்₂சிவப்பாயும் வெருப் பாயும் கறுப்பாயும் மிருக்கும [தேஜஸ ஜலம் ப்ருதீவீ இவகளிள ரூபத்தை உடைத்தா யிருக்கமு,] ஸூ-₂வா ஸஹீ: பூஜா: ஸூஜாநா₂—தனக்கு ஸமாநமான ரூபத்தை உடைய அநேக விந பௌதிக ஹதுகளை உண்டுபண்ணிக் கொண்டு மிருக்கமு, சஜாரெகா₂—உற்பத்தியற்ற ஒன்றை, ஸூ-₂கூ: சஜ:—உற்பத்தியற்ற

சஜொ ஹெதிகொ ஜுஷலொனொஉநு பெதெ

ஜஹாதெதீநாஃ ஹுக்ஷஹொமாதெஜொஉநு: || ” [பெய்]

உதி ப்ரகூதீவாந—ஷயொரஜக்ஷம் உபரி—உதடி !

“ சஹாரூரயீ ஸுஜதெ விஸூதெதகீ

தஷீஹூஉநுஜா லாயயா ஸஹிர—ஹு: !

லாயாஃ து ப்ரகூதீஃ விஷீஜாநூயிதம் து ஹெஸூரடி ” [பெய்]

உதி ப்ரகூதீரெவ ஸூராவெண விகாராஸூதீதி ஹ ஹு—ஹுயதி !

“ மளநாநாஷீஷவதீ ஸா ஜநிதீ ஹுதஹாவிநீ ” [உநிசு.]

உதி ஹ! ஸூதீஸூ ஹவதி;

ப்ரக்ருதி ஜீவன் இவை இரண்டுமே உத்பத்தியற்றவை எனபதைச் சொல்லுகின்றது. ‘சஹாரூ’ இதயாதியான ச்ருதியும் ‘லாயா’ இதயாதியான ச்ருதியும் ப்ரக்ருதி மாதரமே ஸ்வரூப மாற்றம் அடையக்கூடியது எனபதை விளக்குகின்றது ‘மள:’ இதயாதி

நிருகுகும் ஒரு அநியாதவன், ஜுஷலொனொ:—அதுவே நான் எனனுப் புத்தியுடன் அது பவித்துக்கொண்டு, ஹு—பெய்தெ—அதை அதுஸரித்து நிற்கிறான். சநு: சஜ:— உற்பத்தியற்றநிருக்கும் மற்றொரு அநிதவன், ஹுக்ஷஹொமாதெஜொஹூ— ஸவஸப காலம் அதுபவித்தது விட்டு, நிற்கு விராசயம் கொண்டவனாய் அதை தயலிக் கிறான்.

‘சஹாரூரயீ’—ப்ரக்ருதிதான் மாறுதலுக்கு உட்பட்டது எனபதைக் காண்பிக்கின்றது இந்த வாக்யம். லாயீ—ப்ரக்ருதியை பரேரிப்பிசும் பரமாதமா, சஹாரூ வநததீவிஸூஹு ஸுஜதெ—அந்த ப்ரக்ருதியை ஸாதமாக்க கொண்டு ப்ரபஞ் சத்தை ஸருஷ்டிக்கிறான். சநு:—அந்த நச்வரனைக் காட்டிலும் வேறான ஜீவன், தஷீஹூ லாயயா ஸஹிர—ஹு:—அது ப்ரக்ருதியினாலேயே சட்டப்பட்டு நிற்கிறான் [அசனூல மொஹமடைநதவனா யிருக்கிறான்]

“ லாயாஃ..... ”—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டிருள்ள வாக்யத்தில் இருக்கும் ‘லாயா’ எனனும சபததகால எது சொல்லப்படுகிறது? அதை ப்ரேரிப்பவன் யாவன்? எனபதை விளக்குகிறது இந்த வாக்யம் ப்ரகூதீஃ—ஸதவ ரஜஸ தமோ குணவகளை உடைய ப்ரக்ருதி ததவததை, லாயா விஷீஜாஃ—விசிதரமான ஸருஷ்டிக்கு ஹேதுவா கிறபடியால் ‘மாயை’ என்று அறி; லாயிநடி—அந்த ப்ரக்ருதியை பரேரிக்கும்வனை, ஹெஸூரடி விஷீஜாஃ—பரமாதமா ஹெது அறி.

‘மள:.....’—சுநாஷீஷவதீ—ஆதியும் அநதமு மறநிருக்கும் (நிதய மாக இருக்கும்), மள:—ப்ரக்ருதியானது, ஜநிதீ—முதலில் தேஜஸ ஜலம் ப்ரு

“வ்ருக்ஷீம் வுரூஷம் நெவ விஜ்ஜீநாஜீ உலாவவி |
 விகாராஸ்ய மூணாஸ்பெவ விஜ்ஜீ வ்ருக்ஷீஸம்ஹவாநா” [ஹ. மீ. 13-19]
 “ஹூலிராவொதநொ வாயு: வம் நொ வ-ஜ்ஜீரெவ அ |
 ஈஹம்கார உதீயம் நெ ஹிநா வ்ருக்ஷீரஷ்யா ||
 ஈவரெயஜிதக்ஷீகூலாம் வ்ருக்ஷீம் விஜ்ஜீ நெ வராஜ |
 ஜீவஹூதாம் ஈஹாஸாஹொ யபெஜம் யாய-ஜதெ ஜமகீ” [ஹ. மீ. 7-4-5]

யான ச்ருதியும் அட்டடியே. ‘வ்ருக்ஷீம் வுரூஷம்’ என்றும் ‘ஹூலி’ என்றும் ‘வ்ருக்ஷீம் ஹூஜ’ என்றும் ‘உயா’ என்றும் ஆரம்பிக்கும் பகவத கீதா வாக்யங்க

திலீ ரூபமான ஸமஷ்டி ஒருஷ்டியைச் செய்து, ஹூதஹானிநீ-ப்ரபஞ்ச ரூபமான வயஷ்டி ஸருஷ்டிக்ரும ஹேதவாகிந்தது. இந்த வாக்யத்திலும் பரகருதியே பரிணமிகின்றது என்பது சொல்லப்படுகிறது.

‘வ்ருக்ஷீம் வுரூஷம்.....’—‘ப்ரகருதியும் ஆதமாவும் அநாதிகாலமா & வே சேர்ந்திருக்கின்றன’ என்பதைச் சொல்லுகிறது இந்த வாக்யம். வ்ருக்ஷீம் வுரூஷம்ஹ உலாவவி—ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கும் ப்ரகருதி புருஷாக ளிருவரையும், ஈதாஜீ விஜ்ஜீ—அநாதியென்று அறி. விகாராநா—ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக் காரணமாகும் இசை தவேஷம் முதலிய வி கார யுகளும், மூணாஸ்பூ—மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகும் அமாரிதவம் முதலிய குணங்களும், வ்ருக்ஷீ ஸம்ஹவாநா விஜ்ஜீ—ப்ரகருதியிலிருந்து உண்டாகுமவை யென்று அறி.

“ஹூலி:.....பூமி ஜலம் அகநி வாயு ஆகாசம் முதலிய பஞ்ச பூதங்களாகவும் பநஸ் முதலான இந்தரியமாகவும் மஹத்தாகவும் அஹக்காரமாகவும் ஆக எட்டு விதமாகப் பிரிந்திருக்கும் பரக்ருதியானது எனனைச் சேர்ந்தது என்று அறி. இதனால் ‘அசேதந வஸ்துவாகிற ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன் பரமதமா’ என்று சொல்லப்படுகிறது.

“ஈவரெயஜி.....”—உயம் ஈவாரா வ்ருக்ஷீ:—கீழ்ச சொல்லப்பட்ட பரக்ருதியானது என்னுடைய அபரநீர்மான அரக்ய; உதவநஜாஜி—இடைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாயும், ஜீவஹூதாஜி—ஜீவரூபமாயும், வராஜி—ப்ரநீர்மாயும்ருக்கும், வ்ருக்ஷீஜி—ப்ரகருதியையும், நெ விஜ்ஜீ—என்னுடையதென்றே அறியயா—இந்த ஜீவஹூதான, உஜம் ஜமகீ—இந்த அசேதந ! பரகருதி முழுவதும், யாய-ஜதெ—நரிக்கப்படுகிறது.

[‘ஜீவஹூதாம் வ்ருக்ஷீஜி’ என்று ஜீவனையும் ‘ப்ரகருதி’ என்று வ்யவஹரிப்பது உசிதமாகுமோ? என்றுரங்கிக் கலாம். இவ்விடத்தில் ‘ப்ரக்ருதி’ என்பதற்கு

“வ்ருக்ஷீம் ஸ்ரீராவஷஹி விஸுஜாதி வுந: வுந:” [ஹ. மீ. 9-8]

“உயாயுக்ஷண வ்ருக்ஷீ: ஸுமயதெ ஸுஅராஅரடி” [ஹ. மீ. 9-10]

உத்தராலிகா! னவம் அ வ்ருக்ஷதெரவி ஂரஂஸுரஸரீரக்ஷாசு வ்ருக்ஷீ
 யஸு ஸுஅராதஹுதவெஷுஸுரஸு தத்வகாரஸஂஸுரீதவஷு வாஅக:; வு
 ரஂஷுஸஸுரஸுரவி ததாதஹுதவெஷுஸுரஸு தத்வகாரஸஂஸுரீதவஷு
 வாஅக:; சுதஸுஅகாரரணாவி தவெஷுஸுரஸு சுதா; ததாஹ

ஂம் அதையே வறப்புறத்தின்தன. [நாவள சொல்வதில் இமமாதிரியான அதப
 பததி ஒன்றுமில்லை] ஏனென்றால், ஈசுவரனுக்கு ப்ரகருதியும் சரீரம், ஜீவனும்
 சரீரம்கையால் ப்ரகருதி சப்தம் ஜீவசப்தம் இவை இரணமே, அந்த ப்ரக்ருதி
 ஜீவன இவை யிரண்டையும் ப்ரகாரமாக உடைத்தாயும் அவ்வவற்றிற்கு ஆதபாவகவு
 மிருக்கும் ஈசுவரனையே சொல்லும். ஆகையால் ‘வ்ருக்ஷு’ இதயாதியான புராண

‘வியூதி’ என்று அததம் கொள்ளவேண்டும். ப்ரகருதி புருஷன் இவர்களின் சோகை
 யால் ஏற்படும் ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் ப்ரவானுடைய வியூதிகளே.]

“வ்ருக்ஷீம் ஸ்ரீரடி.....” — ஸ்ரீரடி — எனனுடையதான், வ்ருக்ஷீடி —
 வ்ருக்ஷீரமான மாறுதல் அடையக்கூடிய ப்ரகருதியை, ஈவஷஹி — ஈடுவிதமாகப் பரி
 ணமிப்பித்தது, வுந: வுந: விஸுஜாதி — அந்தந்தக் காலங்களில் ஸுருஷ்டிகளிடேன்

“உயா.....” — சுயுக்ஷண — ஸுதய ஸகலபஞ்ச இருக்கும் என்றால்
 ஸகலபிககப்பபடதாயக கொண்டு, வ்ருக்ஷீ: — இந்த ப்ரக்ருதியானது, ஸுஅரா
 அரஂ ஸுமயதெ — சராசர ம கியுள்ள இந்த ஜகததை உண்டுபண்ணுகிறது.

இந்த ச்லோகங்களுள் முதல ச்லோகமானது ப்ரகருதி புருஷர்களின் அநாதித
 தனமையையும், மறற ச்லோகங்கள் ப்ரகருதியின் பரிணமிக்கும் தனமையையும் குறிக
 கின் தனவென்று அறியவேண்டும்.

னவம் அ — இவ்வாறு ப்ரஹமமே ஜீவஞ்சவும ப்ரகருதியாகவும் பரிணமிக்கின்
 றது’ எனனும க்ஷயின மீது த்ரஷணங்களைச் சொல்லிவிட்டு, இனி தனது ஸமாத்ரீ
 நத்தைச் சொல்லுகிறார். ‘ப்ரகருதி’ ‘ஜீவன்’ இத்தச சப்தங்களால் அவைகளுக்கு ஆத
 மாவாக இருக்கும் ப்ரமாதமாவே சொல்லப்படுகிறபடியால், ப்ரகருதி புருஷர்கள் ஜகத
 தாக ஆகிறார்கள் என்று சொல்லுகையில் ஈசுவரனுக்கே உபாதாக காரணதவம் சொல்லப
 பட்ட தாகின்றது என்பது தாதபாயம்.

“வஜ்ரக்ஷண வாயு வஜ்ரக்ஷண வாயுஷா காஹ வனவ ௨ |

ஸ வனவக்ஷணகொ ஸ்ரஹநுக்ஷணஹ்யு வரஹேஸுரா” [வி பு]

உதி! ஸத: ப்ரகரணபுக்ரணஸம்ஸீதெ வரஹேஸுரி ப்ரகரணஹுதெ ப்ரகரணஸம்ஸீதெ விகார: ப்ரகரணஸம்ஸீதெ அரணிகார: | வனவஹேஸ ஜீவ ப்ரகரணஸம்ஸீதெ வரஹேஸுரி ப்ரகரணஹுதெஜீவாஸம்ஸீதெ வரஹேஸு அர வாயுஷாஷா, ப்ரகரணஸம்ஸீதெ நியந்தா நிரவடி: விகரணகரண மூணாகர: வஜ்ரஹேஸம்ஸீதெ வனவ |

தயா ௨ ஸதி, காரணாவஸு ஶாஸுரா வனவ, ததுவாஷாநிகஜ, ம

காக்யவகன் சொலவது போல, அநத ப்ரகருதியும் ஜீவஹம சோர்து ஏறபம ப்ரபஞ்சத் திறகும் அநத ஶசவரணே ஜதமா. ஆகையால், ப்ரகருதியை ப்ரகாரமாக உடைததா யிறகும் பரமாதமாவீனிடததில ப்ரகாரமாய நிரகும் ப்ரகருதி மாதரம் மாறுதல அடைகின்றது, ப்ரகாரியாய நிறகும் பரமாதமா எவவித மாறுதலையும் அடைவ திலலை. அமமா திரியே ஜீவஹை ப்ரகாரமாக உடைததாயிருகும் பரமாதமாவீனிடததில ப்ரகாரமாய நிறகும் ஜீவஹைக்கு மாதரம் அபுருஷாதந ஸம்பநதம் ஏறபடுகின்றது, ப்ரகாரியாய நிறகும் பரமாதமா ஸகல வஸதுகரணையும் நியமநம் செயதுகொண்டு ஸவயம் எவவித தோஷமுமற்றதாய ஸகல கலயாண குணககளுக்கும் இருப்பிடமாய ஸதய ஸங்கல்பமாகவே இருக்கின்றது.

தயா ௨ ஸதி..... உத்யுக்ஷ ஹவதி—இப்படி, ப்ரக்ருதியையும் ஜீவ ஹையும் ப்ரகாரமாக உடைய ஶச்வரன ஜகததுககுக் காரணமாயும், அநத ஶசவரணே அலை

ததிகாரணாவஸு—ப்ரக்ருதி புருஷன் இநத இருவர்களுக்கு மாதரம் ஶச வரன ஜதமா வென்பது இலலை, இவர்களின் விகாரமாகிய ஜகத முழுவதற்குமே அவன் ஜதமா, ஆகையால் காரணமாகிற் ஜகத அவனே எனபது குறிக்கப்படுகின்றது.

‘வஜ்ரக்ஷண.....’—காரண ததவமும் பரமாதமா, காரண முழுவதும் பர மாதமாதான எனபதை இநத வாக்யம் விளக்குகின்றது.

ஸத:—இப்படிச் சொல்லும் உக்ததில் ஒருவித விரோதமும் இலை என்டதைச் சொல்லுகிரா. ‘ப்ரஹ்மம் தோஷமற்றது, அது விகாரமற்றது, அதவே ஜகததிறகு உபாதாக காரணம்’ என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யங்களெல்லாம் ஒன்றோடொன்று விரோதியாமல ஸமவீதங்க ளாகின்றன என்பது குறிப்பு.

காரணாவஸு ஶாஸுரா, காரணாவஸுஷாஷாஷா ஶ வனவ—‘சித்தித் திஷ்டனா ஶசவரன காரணம், அப்படி விரிஷ்டனாக இருகும் ஶச்வரணே காரணம்’ என்றால், காரணம் காரணம் இரண்டும் வெவவேறல்ல என்று சொன்னதாகுமன்றே? அததான இவகு விவகரிதம்.

சூய-ஆவவெஹ-ரவீ வஸ வஸவ உதி காய-ஆகாரணயொபாநதநயுகூல, வஸ-ஆ
 னு-த்யூவிநொபயபு ஹவதி । தடிஷவம் நாளோ-உவவீஹாமாநஹ-ஆஹே-ஆ
 டிராவஹ்ரூபூதிவ-ரா-ஷபாரீரம் ஸ்ரஹ காரணாவஹு, ஜமதஹிஷா
 வதிரெவ அ ப்ருய: ; நாளோ-உவவீஹாமவிஹதஹே-உருதிஷ-ஆவஹ-
 ஆ

களை பரகாரமாககொண்டு ஜகதநாயிருக்கும் காயமாபுமிருக்கிறான் என்று ஒத்தகடுகொண்
 டால மாதரம காரணமும் காயமும் ஒனதே என்று சொல்வது உபபாநமாகும், ச்ருதி
 விரோதங்களும் ஏற்படமாட்டா, [ஜகததின ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களும் உபபாநங்களாகும்.]
 'பரகருதி ஜீவன இவை இரண்டுக்கும், இதுபெயர் தீது ரூபம் என்று விவேசிததுச் சொல்
 லக்கூடாம ஸிருக்கும் ஒரு ஸூக்ஷ்மமாயும், இதுதான்பெயர் இதுதான் ரூபம் என்று
 விவேசிததுச் சொல்லக்கூடிய ஒருவநில தசையும் ஆக இமண்டு தசைகள் உண்டு. அவை
 கள் முதல தசையில் இருநதுகொண்டு ரசவரணுகருச சரீரமாகும் பொழுது ரச்ரரீனக்
 காரணவஸதையில் இருக்கும் ப்ரஹமமென்றும், இரண்டாவது தசையில் இருநது

வஸ-ஆ-ஶூ-த்யூவிநொபய-ஆ-ரவீ-ஆ-ஸ்வரன் ஜகத்துக்கு உபபாந காரணம் என்
 பதை ஒத்தகடுகொண்டால், 'ரவீகாரண' என்று சொல்லும் ச்ருதி விரோதிக
 கும் போல தோன்றும் 'ரவீகாரண' எனனும் ச்ருதியை ஒத்தகடுகொண்
 டால், 'அவன உபாதாரகாரணம்' என்று சொல்லும் ச்ருதி விரோதிககும் போல்
 தோன்றும் இப்பொழுது, 'உபாதாரதவ ச்ருதி விசிஷ்ட ப்ரஹம விஷயம் ரவீகாரதவ
 ச்ருதி விசேஷ்யம் ச மாதர விஷயம்' என்று கீழ விவரித்திருப்பது போல நாம் ஒத்தக
 கொள்ளும் பக்ததில் ஏருவ்த் விரோதமும் வரமாட்டாது என்பது ஸபஷ்டம்.

தடிஷ்டு—இவவிடத்தில் வேறொரு சங்கை நிவருத்தி செயப்படுகிறது.
 அது எனன் வெனராள். 'கிதசித விசிஷ்டமான ப்ரஹமம் நிதயமாகையால் அதற்கு
 ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்கள் எட்டி ஸம்பவீகமும்?' என்பதுதான். த்ரவயம் நிதயமாக
 இருந்தாலும் அவஸதீர் பேதததால் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களை உபபாநங்களாகும் என்பது
 ஸமாந்தம்.

வஸு-ஆ-ஶூ-த்யூவிநொபய-ஆ-ரவீ-ஆ-ஸ்வரன் ஜகத்துக்கு உபபாந காரணம் என்
 பதை ஒத்தகடுகொண்டால், 'ரவீகாரண' என்று சொல்லும் ச்ருதி விரோதிக
 கும் போல தோன்றும் 'ரவீகாரண' எனனும் ச்ருதியை ஒத்தகடுகொண்
 டால், 'அவன உபாதாரகாரணம்' என்று சொல்லும் ச்ருதி விரோதிககும் போல்
 தோன்றும் இப்பொழுது, 'உபாதாரதவ ச்ருதி விசிஷ்ட ப்ரஹம விஷயம் ரவீகாரதவ
 ச்ருதி விசேஷ்யம் ச மாதர விஷயம்' என்று கீழ விவரித்திருப்பது போல நாம் ஒத்தக
 கொள்ளும் பக்ததில் ஏருவ்த் விரோதமும் வரமாட்டாது என்பது ஸபஷ்டம்.

தடிஷ்டு—இவவிடத்தில் வேறொரு சங்கை நிவருத்தி செயப்படுகிறது.
 அது எனன் வெனராள். 'கிதசித விசிஷ்டமான ப்ரஹமம் நிதயமாகையால் அதற்கு
 ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்கள் எட்டி ஸம்பவீகமும்?' என்பதுதான். த்ரவயம் நிதயமாக
 இருந்தாலும் அவஸதீர் பேதததால் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களை உபபாநங்களாகும் என்பது
 ஸமாந்தம்.

ஸரீரம் ஸ்ரஹ காயதாவஸ்யே, ஸ்ரஹணவ்யோகியஸ்யுதிருவாவ னவ
ஐமத: ஸ்ரஹிஸித்யுஅதே | யயோகம் ஹமவதா வராயரெண

“ வ்யாநவ்யாவெர ரஜயோ: காரணம் காயதலுதிதயோ: ”

உதி | தஸ்யாஹீஸ்யரவ்ய காரலுதிதவவ்யாவஸ்யுக்ரதி வ்யாநவ்யாவ
அந ஸ்ரஹ: தத்காரஸிஸிஷ்தயாவஸ்யுதி வரலாத்நி உவ்யுதயா
வதகணை, ஜீவாத்வாஅடிவதநவ்யாஹிஸ்யவக்; யயோ ஡ேவதநவ்யா
ஹிஸ்யவ்யா ஡ேவதநவ்யாஹிவ்யுக்ரதிவரிணாவிஸெஷாணாம் ஜீவாத்

கொண்டு சரீரமாகும் டொழுது ஈச்வரனை காயாவஸ்தையில் இருக்கும் ப்ரஹ்ம மென
றும் நாம் சொல்லுகிறோம். அவைகள் ஸூக்ஷ்ம தசையை அடைவதுதான் ஐகத்தின்
ப்ரஹ்மம், அவைகள் ஸூக்ஷ்ம தசையை அடைவதுதான் ஐகத்தின் ஸருஷ்டி என
பதே உபபததி. பகவந பராசர மஹாவிபும் இமமாதிரியே சொல்லியிருக்கிறார்.
[ப்ரஹ்மம் புருஷன் இரணம பிறப்பற்றவை அவைகளே காயாவஸ்தையில் இருக்கும்
ப்ரஹ்மம் புருஷாக்களுக்கு காரணங்கள்] ஆகையால், ப்ரகருதி புருஷாக்களைச் சொல்லும்
சபதங்களெல்லாம், அநத ப்ரகருதி புருஷாக்கள் அநத அவஸ்தையில் இருந்தபோதிலும்,
பரமாத்மாவையே முக்யமாகக் குறிக்கின்றன, ப்ரகாரமாயிருக்கு மகைகளைச் சொல்
லும் சபதங்களெல்லாம் அநத ப்ரகாரத்தடன் இருக்கும் ப்ரகாரிடையே முக்யமாகக்
குறிக்கவேண்டுமென்றே? இநத நியமத்தை நாம் ஜீவாதம் விஷயத்தில் பாக்கலாம்.
ஜீவாதமாகளைக் குறித்து, அவைகளுடைய சரீரங்களாகிற தேவரூப மதுஷ்ய
ரூப ப்ரகருதி ப்ரஹ்மங்களெல்லாம் ப்ரகாரங்கள், ஜீவாதமா ப்ரகாரி இநதக்
காரணத்தால், ப்ரகாரமாக இருக்கும் தேவ மதுஷ்ய ரூபங்களைச் சொல்லும்
சபதங்களெல்லாம் ப்ரகாரியாயிருக்கும் ஜீவாதமாவையே முக்யமாகக் குறிக்கின்றன.

வ்யாநவ்யாவெர:—இநத ச்வேகர், வஸது ஸவரூபம் நியமாக இருந்த
போதிலும், அவஸ்தைப் பேதத்தால் அவைகளுக்குக் காரணதவமும் காயதவமும் உபபந்
மாகும் என்பதற்கு ப்ரமாணமாக இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது ‘ஸஜ்யோ:’
(பிறப்பற்றவை) என்பதால் அவைகளின் நியமத்தவம் விளங்குகின்றது, ‘காயத லுதித
யோ:’ என்பதால் அவஸ்தைப் பேதமுண்டு என்பது சொல்லப்படுகின்றது.

தஸ்யாஹி—இப்படி, காரணம் காயம் இரண்டும் வெவ்வேறல்ல என்பது ஏற்
பட்டால், அப்பொழுது காயத்தைச் சொல்லும் சபதங்களெல்லாம் அநதக் கார்யத்தின்
வழியாகக் காரணத்தையே முக்யமாகக் குறிக்க வேண்டுமென்றே? ஒரு சப்தமானது எந்த
அநதத்தில் முடிந்தது நிற்கின்றதோ அதை முக்யமாகத் தமென்று சொல்வார்கள். எல்லா
சபதங்களும் ப்ரவானிடத்திலேயே முடிந்தது நிற்கிறபடியால் அவனே அவைகளுக்கு
முக்யமாகத் தமாகிறான்.

வ்ருகாரதமெவ வ்ருகாரிணி ஜீவாத்நி உவ்யுதபா
வத-இனெ | தவாசு ஸவ-உவ்யு விடிநிபவ்யு-த: வரஜாத்நி ரதயா தத்
காரகாசு வரஜாத்நி உ-வ்யுதபா வத-இனெ ஸவெ-உ தவாஅகா: ஸஸூ: |
ச ய ம உ வ அாத்நி ரதயா:—வ்ருகாரிணி உவ்யுதவ-உயாராயெயலாவொ
நியணூநிபாஜ்நி ரதயா: மெவ-உவ்யுதவ-உயாராயெயலாவொ | ஸவ-உவ்யுதவ-உயாராயெயலாவொ

அது போலவே ஸகல சேதநாசேதந வஸ்துக்களும் பரமாத்மாவககுச சரீரமாயிருந்து
கொண்டு பாதாரங்கனாகிறபடியால், அந்தச் சேதநாசேதந வஸ்துகளைச் சொல்லும்
சபதங்களெல்லாம் பரமாத்மாவின் னிடத்திலேயே முக்யமாக வாததிக்கின்றன. ஆதம்
சரீர பாவம் எனப்பது இதவே; ஒரு தரவயம் மற்றொரு தரவயத்தால் எப்பொழுதும்
நிரிகப்படுவதாயும் எப்பொழுதும் நியமிக்கப்படுவதாயும் எப்பொழுதும் அந்த மறொரு
தரவயத்திற்குச் சேஷமாயும் இருந்தால், அந்த தரவயத்தைச் சரீரமென்றும் மற

ஸ்ரீத்யாராயணம்:—‘சர்வானே ஆதமா, அவ்நைத தவிரதத சேதநாசேதந
வஸ்துகளெல்லாம் அவ்நைதகுச சரீரம்’ எனப்பது நமது அஸாத்நி ரணமான கொள்கை.
‘லோகத்தில் சரீரம் என்று சொல்லப்படும் பொருளானது இரதநியங்களுக்கு இருப்பிட
மாகவும் சலநம் முதலான சேஷடைகளுக்கு ஆசரயமாகவும் காணப்படுகின்றது,
அப்படி இரதச் சேதநாசேதநங்களா சர்வானுக்கு இரதநியாசரயமாகவும் சேஷ
டாசரய மாகவும் இருந்தாலன்றோ நாம் அவைகளை சர்வானுடைய சரீரமென்று
சொல்லுகிறோம்? அவை அப்படி இல்லையாகையால் அவைகளைச் சரீர மென்று எவ
விதத்தில் சொல்லலாம்?’ என்று ஒரு ஆக்ஷேபத்தைச் சங்கிதமாக கொண்டு அதற்கு
ஸாத்நி ரணம் சொல்லுகிறார். ‘சேஷடை இரதநியங்களை இவைகளுக்கு ஆசரயமாயிருப்பத
சரீரம்’ என்று சரீரத்திற்கு லக்ஷணம் சொல்வது தோஷ துஷ்டம் ‘எந்த தரவயமானது
தனது ஸத்தையுள்ள காலமெல்லாம் மறொருநூல நிரிகப்படுவதாயும் நியமிக்கப்படுவ
தாயும் சேஷமாயும் இருக்கின்றதோ அந்த தரவயமே சரீரம், மறொன்று அதற்கு
ஆதமா’ எனன்றும் லக்ஷணமே நிரததுஷ்டம் என்று நமது ஆசாராயகளை நிரவஹித்திருக்கி
றார்கள். தவிரவும், இவ்விதமான லக்ஷணத்தை அங்கீகரிப்பாவிடில், ‘யவ்யுதாத்நி
ரதயா:’ ‘யவ்யுத வ்ருகாரிணி ரதயா:’ இதயாதியான சருகி லாக்ஷணங்களில்
காணப்படும் சரீர சபதத்திற்கு முக்யாத்நி ரணம் பரித்யஜித்துக்ஷணை கலபிக்ருமபடி
ப்ரஸங்கிக்கும். அது ஸவாஸ மன்று.

வ்ருகாரிணி உவ்யுதவ-உயாராயெயலாவொ—ஆதமா சரீரத்தைத் தரிப்பது நியமிப்பது முதலானவை
அந்தச் சரீரம் உள்ள காலமெல்லாம் இருக்கின்றன என்பதை இரதப் பதம் காண
பிக்கின்றது ஆகையால் ஸவ-உவ்யுதவ-உயாராயெயலாவொ மாதம் ஆதேயமாயும் நியாயமாயும் சேஷமாயும்
இருக்கும் சருகி க்ஷேதரம் முதலானவை யஜ்நான்களுக்குச் சரீரமாகமாட்டா. ஆதமா

நியக்ரதயா ஸௌஷிதயா ஹ சூவ்வூதீதி 'சூதூ', ஸ்வ-ஹூதூ சூவ்யதயா
நியாஜீதயா ஸௌஷிதயா ஹ சுவ்யமகீஹூகாரக்யாகி 'சூகாரா' 'ஸ்ரீரூ'।

றொன்றை ஆதமாவென்றும் சொல்வார்கள் ஆத்ம சப்தத்தின் அவயவாதந்மும் இறையே குறிக்கின்றது. அடைகிறான் (சூவ்வூதீ) ஆகையால் ஆதமா. அதாவது அந்த தரவயம் இருக்கும் வரையில் அதை இது ஆதாமாகவும் நியந்தாவாகவும் சேஷி யாகவும் அடைகிறபடியால் இது ஆத்மாவாகின்றது என்று செனனதாயிற்று. அம் மாதிரியே அந்த தரவ்யமும் தான, உளவரையில் மற்றொன்றால் தூக்கப்படுவதாயும் நிய மிக்கப்படுவதாயும் அந்த மற்றொன்றுக்குச் சேஷமாயும் இருந்துகொண்டு, அந்த மற்றொரு தரவயத்தை விட்டுத் தனித்து நிற்க அநாவமான பரகாரமாய் இருக்கிறபடியால்,

சரீரத்தைத் தூக்கின்றது எனனுமிடத்தில் சொல்லப்படும் நிரணமும், தொனனை நெய்யைத் தூப்பது போலன்று, ஒரு வயாபய வஸ்துவின்னு ஒரு வயாபக உஸ்துப்ர வேசுத்து அப்படிப்பட்ட வயாப்தியால் ஏற்படும் நிரணத்தையே சொல்லுகின்றது.

ஸௌஷிஸௌஷிஹாவஃ—எந்த வஸ்துவின் ஸத்தை ஸதீதி ப்ரவருத்திக ளெல்லாம் மற்றொரு உஸ்துவின் அதிசயத்தின் பொருட்டே ஆகின்றதோ, அந்த வஸ்துவைச் சேஷமென்றும் மற்றொரு வஸ்துவைச் சேஷியென்றும் சொல்வார்கள். வஸ்தா பூஷணம் முதலியவை நமது தேஹத்திற்குச் சேஷ பூதங்கள்; தோச்சீலை தேருக்குச் சேஷ பூதம். இம்மாதிரியே சேதநாச்சேத வஸ்துக்களெல்லாம் ஈசவரனுக்குச் சேஷ பூதங்கள் என்பது இவ்விடத்திற் சொல்லப்படுகிறது. அச்சேதங்கள் மாத்ரம் இம்மாதிரி சேஷங்களாக இருக்கத் தகுந்தவை எனனும் நியமமில்லை. அச்சேதங்கள் போலவே சேத வஸ்துக்களும் பராததங்களே என்பது கருத்து. நாம் இருப்பதும் அதுபலிப்பதும் நமருடைய அதிசயத்தின் பொருட்டு ஆகவில்லையோ? என்று ஒரு சங்கை ஐதிககலாம் 'இவ்லை, நமது அதிசயம் அதற்கு முடிவன்று. ஈசவரனுடைய தருப்தியே எல்லாவற்றிற்கும் பாயவஸாநம்' என்பது ஸடாக்ரம், இதைப்பற்றி மேலே விவரம் செய்யப்பட்ட போகின்றது.

ஸ்வ-ஹூதூ—இதற்கு 'அந்த தரவயம் இருக்கும் காலமெல்லாம்' என்பது பொருள்

சூவ்வூதீதி சூதூ—இந்த அவயவாதந் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள சரீர சரீரி லக்ஷணத்தைக் காண்பிக்கின்றது.

சூகாரா: ஸரீரலீதி ஹ—கோ (பசு) வுக்குக் கோத்வமாகிற ஜாதியும் ஜலத் திற்குச் சைத்யமாகிற குணமும் அபருத்தவீதத் பரகாரங்களானதால் 'ஆகாரங்கள்'

ஸாவலெவ ஹி ஜீவாத்மநஃ ஸுபரீரவம்ஸ்யஸி ஸாவலெவ வரஜாத்மநஃ ஸவ-
ஸுபரீரஸ்வந ஸவ-ஸுபுஸவாஅஷ்யஸம் | ததாஹ ஸு - தீழிணஃ

“ ஸவெ-ஃ வெஷா யதூஷாஜநணி
ஸவெ-ஃ வெஷா யலெ-சூகம் ஸவணி ”

உதி | தலெஸெ-ஃகஸூதீ வாஅஷ்யஸாஷெகாய-ஃவாஅநொ ஸவணீதஜ்ய-ஃ |

அது ஆகாரமென்றும் சரீரமென்றும் சொல்லப்படுகிறது ஜீவாத்மாவுக்கும் தனது சரீரத்திற்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் இப்படிப்பட்டதே. ஸாவ வஸ்துகளையும் சரீரமாயுடைய பரமாத்மாவுக்கும், ஸமஸத சபதங்களாலும் முக்யமாய்க் குறிக்கப்படும் தன்னை இவ்வி-
தமேஸயபவிக்கின்றது இடையே அநேகசருதிகள் சொல்லுகின்றன, முதலில் “ஸவெ-ஃ வெஷா:” இதயாதியான ச்ருதி வாக்யம் இதற்கு ப்ரமாணம், இதை வாக்யத்திலுள்ள “ ஸவெ-ஃ வெஷா யலெ-சூகம் ஸவணி ” எனபதன் அர்த்தம் என்னென்றால், சொல்லத் தகுந்த வஸ்து ஒன்றாகவே இருக்கிறபடியால் எல்லா வேதங்களும் ஒரே

என்று சொல்லப்படும், அதே மாதிரி சரீரத்தையும் சரீரிக்கு ஆகாரமென்று சொல்ல வாம். ஆனால், இதைச் சரீரம் அப்ருதக் விதத ப்ரகாரமாயிருப்பதுடன் ஜாதி குண மின்றிக்கே தரவயமாக இருக்கிறபடியால் இதற்குச் சரீரமென்றும் வயவஹாரம் ஏற் படு கின்றது. அதாவது, எது அப்ருதக்விதத ப்ரகாரமாயிருப்பதுடன் தரவயமாகவும் இருக்கின்றதோ அது சரீரம் என்று சொன்னதாயிற்று.

ஸாவலெவ ஹி—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள சரீர லக்ஷணத்திற்கு இதை வாக யத்தினால் வ்யாப்தி காண்பிக்கப்படுகிறது

ஸாவலெவ—இப்படி ஜகத்க்கும் பரஹ்மத்திற்கும் சரீர சரீரி பாவம் இருக் கிறபடியால், ஜகத்க்குள்ள ஸுதகளைச் சொல்லும் ஸகல சப்தங்களும் பரஹ்ம பாயதம் .முக்யமான அர்த்தமுள்ளவையாக இருக்கின்றன எனபது ஏற்படுகின்றது. இவ்வளவால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸாவ சபத வாக்யதம் ஸந்ஸிக்ஷி-
ட்டது. இனி இதற்கு ச்ருதி ஸம்பந்தி ப்ரமாணங்களைச் சொல்லுகிறோம்.

“ ஸவெ-ஃ வெஷா யதூஷாஜநணி ”—எல்லா வேதங்களும் எந்த ப்ராப்ய வஸ்துவை ப்ரதிபாதிக்கின்றனவோ ‘வடித்த உதி வடி’ எனலும் வ்யுதபத்தியால் ‘ப்ராபயம்’ (அதாவது, நமமால் அடையத் தகுந்த வஸ்து) என்னும் தாதத்ம் கிடைக் கின்றது. “ ஸவெ-ஃ வெஷா யலெ-சூகம் ஸவணி ” எல்லா வேதங்களிலும்

“ ணகொ ஡ெவொ ஸஹுயா ஸஹிவிஷு: ”

“ ஸஹெஹவ ஸஹஃ ந விஜாநனி ஡ெவா: ”

உத்யாஜி | ஡ெவா:—ஊம் ஶ்யாணி | ஡ெவஊந—ஶ்யாஜீநாஊஶ்யஶ்யாஜிதயா
சூதஶ்வந நிவிஸ்ய ஸஹெஹவ ஸஹஃ தெஶாஜிம் ஶ்யாணி உந:ஶயஶஶாநி
ந விஜாநனித்யு: | தயா ஶ ஶளநாணிகாநி வஶாஃஸி,

“ நதா: ஶ: ஸவ-ஶவஶஶாஃ ஶ்யுஶிஷா யசூ ஶாஸுஶீ ”

ஶாஶெஶ்ய ஶி வஶஸ: ஶ்யுஶிஷா |

அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன’ என்பது தான். “ஶகொ ஡ெவ:” இதயாதியான
ச்ருதியும், ‘ஸாவ சபதஶகளாலும ஶச்வரண ஒருவனை சொல்லப்படுகிறான்’ என்பதற்கு
ஹேதுவை ப்ரதிபாதிக்கின்றது. இதில் ‘஡ெவா:’ எனலும் பதத்திற்கு ‘இரதரியஶக’
என்பது பொருள் ‘ஸர்வத்திற்கும் அநதாயாயாக இருந்துகொண்டு ஶாவததையும் பர
காரமாக உடைததாய்த தஶகளுடன் கூடவே இருக்கும் ஶச்வரண, அநத ஶாவ வஸ்துஶ
களுடைய இரதரியஶக ஶொன்றும் மஶஸ உளபட அறிகின்றன வில்லை’ என்பது இரத
ச்ருதி வாக்யத்தின் அர்த்தம் புராண வசநஶகளும் இப்படியே சொல்லுகின்றன.
“நதா: ஶ” இதயாதியான வாக்யம் அவைகளுள் ஒன்று [‘ஸகல வாரததைகளு’கும்
எதில ப்ரதிஷ்டையோ’ என்பதற்கு ‘ஸகல வாரததைகளாலும் எது சொல்லப்படுகின்
றதோ’ என்பது அர்த்தம்] வாரததைகளெல்லாம் வாக்யமான அர்த்தத்தையே ப்ரதிஷ
்டையாக உடைததாய்ருக்கின்றன வன்றோ? இம்மாதிரியே “காய-ஶாணாடி”

பரஹ்மமொன்றே ப்ரநூநமாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறபடியால் எல்லா வேதஶகளும் ஒரே
வாக்யமாகின்றன வென்று சொல்லக்கூடும் [அதாவது ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லு
கின்றனென்று சொல்லக்கூடு -]

“ ஶகொ ஡ெவ:... ..” இரத ச்ருதி வாக்யம், ‘பரஹ்மம் ஶாவ சபத
வாக்யம்’ என்பதற்கு வேணவேதான ஹேதுவை ப்ரதிபாதிக்கின்றது இதன் அர்த்தம்
‘ஒரே ஶச்வரண அநேக வீதமான தேவ மதுஷ்யாதிகளுக்கு அநதாயாயாக இருந்து
கொண்டு அவைகளுக்கெல்லாம் ஆதமாக இருக்கிறான் அப்படி இருக்கிறவனை
அநதத தேவ மதுஷ்யாதிகளின் இரதரியஶக அறிகின்றன வில்லை.’ என்பது

“ நதா: ஶ” ‘எநத உஸதுவீனிடத்தில் ஶகல சபதஶகளும் சாச
வதமான ப்ரதிஷ்டையை அடைகின்றனவோ அநத உஸதுவுக்கு ப்ரணுமத்தைச் செய
கிறோம்.’ ‘ப்ரதிஷ்டை’ என்பதற்குப் ‘பாயவஸாகம்’ (‘ருடிஷ’) என்பது பொருள்.
‘எவன் ஶாவ சபத வாக்யமே அவனை நமஸுகரிக்கிறோம்’ என்பது தாதபாயம்.

“காய-ஆணாம் காரணம் வசிவ-ஓ வலஸாம் வாஅதி-ஓ தஜி”

“ வெடுஷு ஸுவெ-ஆரஹடுவ வெஜி: ”

உத்யாதிநி ஸவ-ஆணி ஹி வ-அம்-வி ஸஸரீ-ரா-தஜி-பர்ஷ்டி-ஆய-ஆரிணடுவா அக்தடு; “ ஹனாஹம் தி-ஸூ-ஆ ஷெவதா ஸ-டுத-ஹ ஜீ-வெ-நா-த-நா-உ-ந-ஓ ஸ்-வி-ஸ-ஆ-நா-ஆ-இ-வெ வ-ஜா-க-ர-வா-ணி ” ஊ-தி ஹி ஸூ-தி: | த-யா அ-ர-ந-வ-ம் வ-அ-;

“ ஸ்-ஸ-ர-வி-தா-ஓ ஸ-வெ-ஆ-ஷா-ஹ-நீ-யா-ஹ-ஹ-நீ-ய-ஸ-ர-ஓ |

இதயாதிபான வாகயமும் “ வெடுஷு: ” இதயாதிபான வாகயமும் இன்னும் இவை போன்ற மறறை வாகயங்களும், சரீரங்களுடன் கூடிய ஆத்மாக்களை ப்ரகாரமாக உடைய அநதாயாமீயையே சொல்லுகின்றன. ‘ஹனாஹ’ இதயாதிபான சருதி, பரஹ்ம ஜீவ சரீரகமாகவே அதுப்ரவேசிததுத் தேவாதி விசிதர ஸருஷ்டிஸ்யமும் அவைகளின் நாமதேயக-ஓயமும் செய்கிறது என்று சொல்லுகிறதன்றே ?

மது ஸ்ரூதியும் “ ஸ்-ஸ-ர-வி-தா-ஓ ” இதயாதிபான ச்லோகத்தால் ப்ரஹ்மத்தககு ஸாவ சப்த வாகயத்வத்தை ஸாதீகமும் ஹேதுவையே சொல்லுகிறது. ‘ஸ்-ஸ-ர-வி-தா-ஓ’

“காய-ஆணாம்.....”--‘ஐகத்தில் தென்படும் ஸகல சார்யங்களான வஸ்துக்களுக்கும் முதல காரணமாய இருக்குகொண்டு எது ஸாவ சபதங்களுக்கும் ப்ரகாரமான வாக்யமாகின்றதோ’ காயங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருப்பதானது, ஸ்வ சபதங்களுக்கும் வாக்யமாவதற்கு ஹேது

“ வெடுஷு ஸுவெ-ஆ ரஹடுவ வெஜி: ” -- ‘எல்லா வேதங்களாலும் அறியத்தகுந்தவன் நானே’ எல்லா வேதங்களும் ஈசுவரனையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்பது தாத்பாயம்

இந்த ச்ருதி வாகயங்களெல்லாம், ஈசுவரன், சரீரங்களுடன் கூடியிருக்கும் ஆத்மாக்களைத் தனது சரீரமாக வைத்துக்கொண்டு அவை யெல்லாவற்றுக்கும் அநதாயாமீயாக இருக்கிறான் எனலும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன. அப்படி ஜீவ சரீரகமாகவே ஈசுவரன் ஸகலத்தினுள்ளும் அநதாயாமீயாக அதுப்ரவேசி-கிறான் என்பதற்கு பரமாணம் ‘ஹனாஹ’ இதயாதிபான சருதி.

‘ஸ-டுத-ஹ ஜீ-வெ-நா-த-நா’ என்பதற்கு ‘ஜீவனைச் சரீரமாக உடைய என-ஓ-ஓ’ என்பது பொருள்

“ ஸ்-ஸ-ர-வி-தா-ஓ.....” இவ்விடத்தில் ‘ஸ்-ஸ-ர-வி-தா’ என்னும் பதத்திற்கு ‘ஸகலத்தினுள்ளும் அநதாயாமீயாக ப்ரவேசிதது நியமமும் செய்துவிடுகிறா-ஓ-ஓ’

‘ர-கூலம் வு வு மஹிம் விஜிதாது வ-ராஷம் வராஜ’

வயாவிதாரஜ-சுணைவாவிஸ்து சுனய-ஜாதிதயா வாவெஷா நியனாராஜ । சுணியாவா-சு-தாது, சுதவஸ்தாஜெதநஸ்தி வஜாவகதயா வ-ஷஹிதாவஸு; தெஷாஷி வஜாவகஸ்தாதெஷாஷி

‘வீதாரஜ’ என்பதற்கு ‘உள ப்ரவேசிதது அநதாயாமியாக இருநது கொண்டு ஸகலததையும் நியமிக்கிறவனை’ என்பது பொருள். ‘சுணியவராஜ’ என்பதிலுள்ள ‘சுணியவர’ சபதத்தால் ஆதமாக்ள குறிக்கப்படுகின்றன ஆதமாக்ள ஸகல அசேதந வஸதுக் களையும் வயாபிதது நிறகிறபடியால், அவை அசேதந வஸதுக்களைக காட்டிலும் மிக ஸுக்ஷ்மங்கள், ஆதகயால் அவைகளை ‘சுணியாவா’ என்று சொல்லப்படுகின்றன. ‘சுணியவராஷணியாவாஷஜ’ என்பதற்கு, ‘அப்படி ஸுக்ஷ்மங்களாயிருக்கும் ஆதமாக்ளையும் வயாபிக்கிறபடியால் அவைகளைக காட்டிலும் இன்னும் அநிக ஸுக்ஷ்மமாயிருக்கும்’ என்பது தாற்பாயம். ‘ர-கூலஜ’ என்பதற்கு ‘ஸுக்ஷ்மனுடைய வாணததைப்

என்பது அர்த்தம் இரத அர்த்தம் எப்படிக்கிடைக்கின்றதெனினில் வேறொரு ச்ருதியில் ‘சுணை வு விஷு: பராஸூர ஜநாதாஜ’ என்று ஈசுவரனுடைய பரசுவநம் முழுவுதம் உளளில் பரவேசிததுச செயப்படுகிறதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றே? ‘சுணியவராஷணியாவாஷஜ’ ‘ஸுக்ஷ்மமாயிருக்கும் ஆதமாக்ளக காட்டிலும் ஈசுவரன் அநிக ஸுக்ஷ்மன்’. இது அவன் உட்பரவேசிதது ப்ரசாவநம் செயவதற்கு ஹேது. இரத சலோகததாலும் ஈசுவரனுடைய ஸவ சப்த வாச்யவததின் ஹேது சொல்லப்பட்டது.

இரத சலோகத்தில் தெனயடும் ‘ர-கூலஜ’ என்பதற்கு ‘ஸுக்ஷ்மனுக்கு ஸமாநமரின் வாணததை உடைய’ என்று வயாக்யாநம் செயப்பட்டிருக்கின்றது. இது ‘யஜாவஸ்து: வயாஜெத ராகூவண-ஜாஜிதது வண-ஜம் தலை: வராஸூர’ எனனும் ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டுள்ளதை அதுஸரித்திருக்கின்றது. ‘ய வாவஷா னாராஜிதெது ஹிரணய: வ-ராஷெஷா டிபஸ்துஜெ’ எனனும் ச்ருதியில், ‘ஸுக்ஷ்மனுக்குள் ஸவாணமமாக ஈசுவரன் தென்படுகிறான்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இரத இரண்டு ச்ருதிகளையும் பார்த்தால், ஈசுவரன் துராநாஷமான ஔஷ்டிகததுடன் இருக்கையில் ஸவாணம் போல அநி போக்யமான வாணததுடன் கூடியிருக்கிறான் என்பது ஏற்படுகிறது. ஆனால் ‘ஈசுவரனுக்கு நீலமான நீருண்ட மேகத்தின் ஸாய்மம் சொல்லப்படுகின்றதே அது எப்படி?’ என்று கேட்கலாம் ‘அநத நீலமேக வர்ணத்திற்கே ஒரு ஹேது விசேஷசதால் ஸவாண லாணத தனமையானது உப்பநமாகக் கூடும்’ என்பது பெரியோர்களின் நிகாஹம் அப்படி இருப்பதால் தான், பகவானுடைய விகாஹம் இளம் வெயிலால் பூசப்பட்டுள்ள மரகத மலை போல இருக்கின்றது என்று அதை உறிகதகாள் வாணித்திருக்கிறாக்கள். ஸ்ரீமத ராமாயணத

வஸுக்ஷீதர உத்யய-ஃ | ராகூஹ-ஃ—சூழித்யவண-ஃ | ஸ்வயயீமஜீ-ஃ—
 வஸுகூஷுஸ்யூபாவ-ஃ; விஸஜதஃபூத்யகூஷீதாவஸாந-ஃயஜாநெகூஷூ
 உத்யய-ஃ |

“ வணநநெகெ வடிஜூதீம் வரூதொடநெஜீ பூஜாவதீழ் |

உஃஉ நெகெ வரெ பூணவரெ ஸ்ரஹ் ஸாஸாத் || ”

உதீ | வணகெ—வணகெ வெஜா உத்யய-ஃ | உக்ஷரீதீரா வரநெஷீவ
 ஸ்ரஹ்ண-ஃ வஸ-ஃவஜீ பூஸாஸிதூகெவந வஸ-ஃஜாநாநூதயா பூஸிஸூரா
 வஸிதகாஸி சுஹூரூப-ஃ ஸஷா ஸவி ஸாஸாத்ஸ்ரஹ்ஸவஸி தநெஷீவ
 வாஅகா ஹவநீத்யய-ஃ | தயா அ ஷூதீநாஸூ

போன்ற வானமுள்ள’ எனபது பொருள். ‘ஸ்வயயீமஜீ’ என்பதற்கு ‘வெய்
 நம் போன்ற புத்தியால் அறியத்தகுந்த’ எனபது அர்த்தம். அதாவது, ‘தெளிந்த பாத
 யகூ தசைய அடைந்திருக்கும் அந்நியாநம் ஒன்றாலேயே அறியத் தகுந்த’ என்று
 சொன்னதாய்றது

‘வணநநெகெ’ இதயாதியான சலோகமும் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள பரஹ்மத்
 தின் ஸாவ சபத வாசயத் தன்மையையே வெளிப்படுத்திகின்றது ‘வணகெ’ எனப
 தற்கு, ‘சில வேதங்கள்’ எனபது பொருள். முன் சலோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற
 பரகாரம், பரஹ்மம் எல்லா வஸதுக்களினுள்ளும் அநுபரவேசித்து அவைகளை நியமித்
 துக்கொண்டு அந்தக் காரணத்தால் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதமாவாக இருக்கிற டியால்
 இந்த சலோகத்தில் உதாஹாரிக்கப்பட்டுள்ள அகநி முதலிய சபதங்களும் ‘சாசுவத்
 பரஹ்ம’ சபதம் போல ப்ரஹ்மத்தையே குறிக்கின்றன எனபது தான் இந்த சலோகத்
 தின் கருத்து

திலும், “ கூஷிந் தஜூவஜீநவண-ஃ தஸூஜாந-ஃ || ” என்று நீலமேக ச்யா
 மளரூபுள்ள ஸ்ரீராமனுடைய திருமேனி ஸவாண ஸமாந வர்ணமென்று சொல்லப்பட்
 டிருக்கின்றது.

‘வணநநெகெ.....’ ‘சில வேதங்கள் ஈசுவரனைச் சாச்வதமான பரஹ்ம
 மென்று சொல்லுதுபோல, வேறு சில வேதங்கள் இவனை அகநி என்றும், வேறு சில மருத்
 துக்கள் என்றும், வேறு சில ப்ரஹ்மாதென்றும், இன்னும் சில இந்ர நென்றும்,
 இன்னும் சில ப்ராண நென்றும் சொல்லுகின்றன’ ஈசுவரன் ஸ்வ சபத வாசயனாகிற
 படியால், அகநி முதலிய சபதங்களும், சாசுவத் பரஹ்ம சப்தம் போல அந்த ஈசுவரனையே
 குறிக்கின்றன எனபது இந்த சலோகத்தின் குறிப்பு ஆகையால் இந்த சலோகமும்
 ஸாவ சபத வாச்வதவந்தையே விவரிக்கின்றது இதில் உள்ள ‘வணகெ’ எனபதற்கு
 ‘சில வேதங்கள்’ என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்

“யெ யஜணி வித்நுஷு ஷெவாநு ஸ்ராஹ்ணாநு ஸஹுதாஸநாநு :

ஸவ-ஹுதிதாநாநாதாநம் விஷ்ணுரெவ யஜணி தெ ||”

உதி | வித்நுஷெவஸு ஷ்ராஹ்ணஹுதாஸநாநாஸுஷ்ரஹுஷெவந தஜ்ண
ராஹ்ணுதிதஸுஷ் விஷ்ணுரெவ வாஹுகா உத்ஸுக்ஷம் ஹவதி |

ஸுக்ஷெஷம் ஸவ-ஹுதாஸநாஹ்ணுஷ்யஷ்ட-ஜீவாதாநம்: ஸுயஸஸம்-ஹுதிதாஸநி ஸ்ரஹ்ணி

மறறுமொரு ஸுருதியும் “யெ யஜணி” இதயாதியான ச்லோகத்தால
இந்த அாதத்ததையே விவரிக்கின்றது இந்த ச்லோகத்திலுள்ள ‘வித்நு’ ‘ஷெவ’
‘ஸ்ராஹ்ண’ ‘ஹுதாஸந’ முதலான சபதங்களெல்லாம், அநதப பிதருக்கள்
தேவதைகள் பராஹ்மணாகள் அகநி இவாகள் வழியாக அவை யெல்லாவற்றிற்கும்
அநதராத்தமாவாக இருக்கும் வீஷ்ணுவையே குறிக்கின்றன

ஸுக்ஷெஷ்ட...இதுவீஷ்யமான ஸகல சருதி ஸுருதி வாக்யங்களினதாதபாடம் என
வென்றால்— ஜீவாதமாக்களெல்லாம் கேவலம் ஜ்ஞாநத்தையே தாமமாக உடையவை;

“யெ யஜணி”—இது தக்ஷ ஸகநம் இதுவும் ஸாவ சபத வாச்ய
பரமான ச்லோகம். கீழ்ச்லோகத்திலு, அகநி முதலிய சபதங்கள் போல இந்த ச்லோ
கத்திலு பிதரு தேவ சப்தங்களா ஈச்வரையே சொல்லுகின்றன. சபதங்களுட சில,
பராஹ்மம் முதலிய சபதம் போல நிரதிகய பெருந்தமை முதலிய குணங்களை உடைய
ஈச்வரையே அதவாரகமாகவே சொல்லுகின்றன; அகநி பிதருக்கள் போன்ற மறறும சில
சபதங்கள் அநத பராஹ்மத்தையே ஸதவாரகமாகச் சொல்லுகின்றன. இந்தக்காரணத்
தால் தான் ஸகல சபதங்களும் ஈச்வரையே சொல்லுகின்றன என்று வேதாநதிகள்
நிவஹிக்கிறார்கள்.

பூர்வம் ஸஹகரஹ்மாக்ச சொல்லப்பட்ட ஸவ பக்ஷத்தை இப்பொழுது விஸதரித்ததுச்
சொல்ல ஆரம்பித்தது, இது வரையில் பேத சருதி அபேத சருதி கூட சருதி இவைக
ளின் அாதத்ததை உபபாதித்ததா. இனி, பகவானே அடைவதற்கு வேணவேதான உபா
யத்தைப் பற்றிப் பேசும் சருதி வாக்யங்களை முதலானவைகளை நிரூபிக்கப்போகிறவராய்,
முதலில், அநத உபாயபர வாக்யங்களின் தாதபாயத்தை விளக்குகிறா இவ்விடத்தில் மித்யா
வாதிகள் ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்கிறார்கள் அது எனவென்றால், ‘ஸ்ரஹ்ணுஷெவாநி
வாஸு’ [பராஹ்மத்தை அநிநதவன மோக்ஷத்தை அடைகிறான்] என்பது முதலான
வாக்யங்களில் ஜ்ஞாநமே மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு உபாயம் என்று சொல்லப்பட்ட
பிதருக்கிறது, ஜ்ஞாநம் என்பது அஜ்ஞாநத்தால் ஏற்படும் ப்ரமத்தை மாற்றம் நிவருத்
திக்கக்கூடியது; ஆகையால் அஜ்ஞாநத்தால் ஏற்படும் ப்ரமத்தின் நிவருத்தியே

உருவகுணவாயு உவா: வஃ: கருவா உவாவிஜ்வாவெவிதாஸுதததததத
 ருவகுணவாயு உவா: வஃ: கருவா உவாவிஜ்வாவெவிதாஸுதததததத

அந்த ஜ்ஞானம் ஸ்வபாவத்தாலேயே எவ்வித ஸங்கோசமு மறறது, ஸகல தேசங்களிலும் ஸகல காலங்களிலும் வ்யாபிக்கக்கூடியது, ராகம தவேஷம் முதலிய தோஷங்களிலே ளாதது; ஆனால், அந்த ஜீவாதமாகக் ஜநமாதர கர்மமாகிற அலீதமையல ஆக்ரமீகப்பட்டுவை

மோக்ஷமாக வேண்டும். அதாவது, ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மறறைப் பதார்த்தங்களும் ஸத்யங்கள் எனனும் ப்ரமம நிவருத்தியாகுதே மோக்ஷமென்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால், ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மறறை பதார்த்தங்களெல்லாம் பொய் என்குதே அம்மாதிரியான சருதி வாக்யங்களின் தாதபாயம்' எனபது தான. இதற்கு, இம்மாதிரி சருதிகளில் பரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள 'வெஷநி' முதலிய சபதங்களுக்குக் கேவலம் ஜ்ஞானம் என்பது பொருள் அன்று, ஆனால் 'உபாஸநம்' எனபதே பொருள் எனபது தான் ஸமாநீரம். இந்த ஸமாநீரத்தைச் சொல்லப்பேசுவராய, முதலில் சாஸ்தரங்கள் பரதிபாதிக்கும் அதந்தம் யாது எனபதை ஒருவித அதந் கர்மத்தை அதுஸரித்த லீவரீககிரா.

உருவகுணவாயு உவா: வஃ: கருவா உவாவிஜ்வாவெவிதாஸுதததததத

அபிப்ராயம். அதாவது பேதத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள் பேதத்தை நிஷேதீக்கும் வாக்யங்கள் உபாயத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள் நிவருத்திக்கப்படவேண்டியது யாது எனபதைச் சொல்லும் நிவாதய பர வாக்யங்கள் இவை எல்லாவற்றையும் பாயாலோசித்த துப் பராகுமளவில் நாம சொல்லும் அதந்மே ஏற்படுகின்றது என்று சொன்ன தாயிற்று. சிற்சில வாக்யங்களை மாதரம் ஆநாரமாகக்கொண்டு இம்மாதிரி லீஷ்யாங்களில் தாதபாயத்தை நிஷேகாஷிப்பது சலாக்யமாக மாட்டாது எனபது குறிப்பு.

'ஹ்யயலஹுகூதி' எனபதற்கு 'ஸ்வபாவத்தால் எவ்வித குறைவுமற்றது' எனபது பொருள், 'சுவரீஜீஹ' எனபதற்கு 'எவ்வித அளவுக்கும் உட்படாதது' எனபது பொருள். அதாவது, ஈசவரனுக்கு இந்த ஜ்ஞானம் விபுவாக இருப்பது போல ஜீவனுக்கும் ஸ்வபாவத்தால் இது விபுவே என்று சொன்னதாயிற்று. ஆனால், இது ஈசவரனுக்கும் நித்யாங்களுக்கும் எப்பொழுதும் விபுவாக இருக்கும்; மற்றவர்களாருக்கு ஸம்ஸாராவஸ்தையில் காமாதுருபமாகப் பல்வித ஸங்கோச விகாஸங்களின் உடைத்தாய, முகதாவஸ்தையில் ஏக ஸவருப் விகாஸத்தால் பின்பு யாவது காலம் விபுவாக இருக்கும். இம்மாதிரியான தாரதமயத்திற்குக் கர்மமே நிபந்தகம்

'நிஷே'—மலமற்றது. ஜ்ஞானத்திற்கு மலமாவது ராகம தவேஷம் முதலிய ளைகள், ஆகையால் அவையற்றது என்பது பொருள். ஸகல வஸதுக்களின் உள்ளி

உறவு - புவிஷ்டரஸ்ததெஹாலிதஸுஜ்ஞாநபுவஸாரஸ்ததெஹாதாஸி

களாய, அநநநக காமங்களின் தாரதம்யத்திற்கு அநுருபமாகத் தமது ஜ்ஞாநத்தில் ஒருவித ஸங்கோசத்தை அடைகின்றன, அவை, சதாமுக ப்ரஹ்ம முதலாக அநிமாத

ஜம் பகவான ஆத்மாவாக இருக்கிறான் என்பது யதார்த்த ஜ்ஞாநம். அந்த ஜ்ஞாநம் இருக்கும்பொழுது ராகத்வேஷங்கள் ஏற்படமாட்டா. அப்படி யதார்த்தமல்லாத காஹணம் இருக்கும்பொழுது மாதரம் இவை ஏற்படுமாயினால் இவை ஜ்ஞாநத்திற்கு மலமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. காம உநதமற்றிருக்கும் ஜீவன் விஷயத்தில் இந்த ஜ்ஞாநம் நிர்மலமே

‘ஜ்ஞாநஸாரூபா?’ — ஜ்ஞாநத்தைத் தாமமாக உடைத்தானவை. ‘சுவருபம் எனப்பதற்கு இவ்விடத்தில் ‘நாமம்’ என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஜீவன்களுடைய ஸவருபமானது, ஜட உதாரத்தங்களான தேஹம் முதலியவைகளின் ஸவருபம் பேலனறிககே தனக்குத் தானே பரகாசித்துக்கொள்ளும் யோக்யதை உடையது. இதைத் தான் ஸவருபமாகிற ஜ்ஞாந மென்று சொல்வார்கள் இந்த ஸவருபமாகிற ஜ்ஞாநத்திற்கு ஒரு பொழுதும் ஸங்கோசம் என்பதே இல்லை நசவரன் விஷயத்தில் இந்த ஸவருப ஜ்ஞாநம் வீபு, ஜீவன் விஷயத்தில் இது அணு இந்த ஸவருப ஜ்ஞாநத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு வேறொரு ஜ்ஞாநம் ஜீவன்களை ஆசாயித்த நிற்கின்றது. ஸவருபமாகிற ஜ்ஞாநத்தைக் காட்டிலும் இப்படி ஆசாயித்த நிற்கும் ஜ்ஞாநத்தைப் பிரித்துப் பேசும் பொருட்டு ஸவருப ஜ்ஞாநத்தைத் தாமி ஜ்ஞாந மென்றும் மற்றொன்றைத் தாம் பூத ஜ்ஞாந மென்றும் வயவஹரிப்பார்கள். இந்தத் தாம் பூத ஜ்ஞாநம் ஸவரவத் தால் வீபு, ஆனால் காம பரவசமாய ஸவஸரிக்கும் பொழுது இதற்கு ஸங்கோசம் ஏற்படுகின்றது இந்தத் தாம்பூத ஜ்ஞாநமே இவ்விடத்தில் ப்ரஸதாவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

கஜ்ஜாநூவாஸிஷ்யாவெஷிதா: — காமமாகிற அவிதயையால் சூழப்பட்டவை களாய காமத்தால் ‘தேஹமே ஆத்மா’ எனப்பது முதலான ப்ரமம் ஜீவன்களுக்கு உண்டாகின்றது, இந்த ப்ரமம் அவிதயை என்று சொல்லப்படும் இந்த ப்ரமத்தால் ஒரு வாஸநையும், அந்த வாஸநையால் ஒரு ருசியும், அந்த ருசியால் பரக்ருதி ஸம்பநநமும், அந்த ப்ரக்ருதி ஸம்பநநத்தால் மறுபடியும் காமமும், இம்மாதிரி அநாதி சிதர பரம்பரையை உடைத்தாயிருக்கின்றது ஸமஸார மென்றும் சகரம். அதில் அசப்படிக் கொண்டிருப்பதை ‘கஜ்ஜாநூவாஸிஷ்யாவெஷிதா:’ எனினும் பதம் குறிக்கின்றது.

தத்கஜ்ஜாநூவாஸிஷ்யாவெஷிதா: — ஜ்ஞாநமானது ஸங்கோசத்தை அடைவதற்குக் காமமே காரணம் என்பதை இது விளக்குகின்றது. அந்த ஸங்கோசமும் அநநநக காமங்களின் தாரதம்யத்தைச் சாரங்கிருக்கிறபடியால், காமம் பலவத

சேஷாஃ சேவாதிஸேஷாஹிதஜ்ஜூர்தெகாகாரதயா ஸவெஷாஃ ஸாஜ்யம்
 வு. சீவாஜ்யீ, தஸுஜாஹி ஸுரூபவஸுத மமவஸெஷுதெகாஸதயா மமவ

பேதமனைததம தேஹததைப பற்றியவை யென்றும், அந்தத தேஹுகளிலிருக்கும் ஆத்
 மாக்கள ஜ்ஞாந மொனறையே ஆகாரமாக உடையவை யாகையால் அவைகளுக்கும் பரஸ்
 பரம்ஒருவீத பேதமும் இல்லை எனும் அந்த ஆத்மாக்கள் ஸாவ தேச ஸாவ காலங்களிலும்
 பகவானுககே சேஷமாயிருக்கிறபடியால் உடைய எப்பொழுதும் பகவானையே ஆத்மா
 வாக உடைத்தாயிருக்கின்றன வென்றும் ப்ரதிபாதித்த விட்டு, பிறகு பகவானுடைய

பகதி என்று சொல்லுகள். இப்படி பரபகதி செய்து நாம் பகதி யோகத்தின் நிஷபத்
 தியைத தேடிக்கொண்டு அது வழியாக மோக்ஷத்தை அடையலாம். இதை ஸதவாரக
 ப்ரபததி என்று சொல்லுவார்கள் இந்த மாக்ஷத்தில் செல்பவர்கள் பகதியோக நிஷப
 ராவர். பரபத்தியானது ஸாக்ஷாததாசஷம மோக்ஷத்தை ஸாதீததுக் கொடுக்கு மென
 மும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றன. அப்படி மோக்ஷத்தைத் தேடுவார்கள் அதவார்க
 பரபகதி நிஷபராவர்கள். இந்த இரண்டு மாக்ஷங்களிலும் பரபகதி அவசயம் அபேக்ஷித்
 மாகையால் 'பரபத்தியின நிகு ஸாஸார விமோசநம் ஸம்பவீக்கமாட்டாது' என்று
 இவவீடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது

வ. 19:19—தேஹததைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டது எனும் ஜ்ஞாநம்
 ஏற்பட்டவர்களே மோக்ஷத்தை ஸாதீததுக் கொடுக்கும் உபாயத்தைத் தேடுவார்கள், அந்த
 ஜ்ஞாநம் ஏற்படாமலிருக்கும் பகத்தில் மோக்ஷபாயத்தின் அபேக்ஷை ஜரீக்க மாட்
 டாதனரே? ஆகையால் 'ஆத்ம ஸவரூபம் தேஹததைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது; அது
 கேவலம் ஜ்ஞாந ஸவரூபமே, அந்தக் காரணத்தால் ஸகல ஆத்மாக்களும் ஸமம்' என்பது
 முதலில் விளக்கப்படவேண்டியது. இம்மாதிரியே, 'பகவானுககே நாம் எப்பொழுதும்
 சேஷ பூதங்கள்' எனும் ரஸம் ஸீதந்த பிறகு தான் மோக்ஷத்தை அடைவதில்
 இசை பிறகு மாகையால், ஆத்மாவுக்கு இப்பகையாயுள்ள சேஷத்தனமையும்
 முதலில் விளக்கப்படவேண்டியது. இந்த அபேக்ஷைத் அநஸரித்தே, இவவீடத்தில்
 சாஸ்த்ரங்கள் ப்ரதிபாதிக்கும் விஷயங்களை ஒன்றின் பின் ஒன்றாகச் சொல்லுகிறார்.

வந்தெஷாஃ—முதலில், ஜீவரகம் ஸவரூபம் ப்ரஸதாவிக்கப்படுகின்றது
 சரீரங்களில் காணப்படும் வேறுபாடு ஆத்மாக்களுக்கு இல்லை, எல்லா ஆத்மாக்களும்
 ஜ்ஞாந ஸவரூபம், ஆகையால் எல்லாம் ஸமம், எல்லாம் பகவானுக்குச் சேஷ பூதங்கள்,
 ஆகையால் எல்லாம் பகவானையே ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன. இதுதான்
 இவவீடத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயம்

“நிவ-ஆண்டிய னவாயலாதா ஜூநதயொஉலு: |

உ:வாஜூநலூ யலூ: பூகூதெவெந த அாதந: ||”

உதிரி பூகூநிலூவலம-கூகூதகலூலூலூகூவாநூதவூரூலூவபூயூகூயலூ

அவனை அடைவதற்கு உபாய மென்று பரதிபாதிக்கின்றன. ‘நிவ-ஆண்டிய:’ என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யம், ஆதமா வெனஜும் வஸது கேவலம் ஆநதமயம் ஜூநாமயம் நாமல மென்றும், துககம் அஜூநாம மலம் இவை யெவலம் பரகருதியின நாமககளை தவிர ஆதமாவின் நாமககலல வென்றும் சொல்லுகின்றது அதாவது துககம் முதலியவை, பரகருதியின ஸம்பநததால் ஏறபடும் உபநககளைக் காரணமாக உடையவையாதலால் அவை ஆதம ஸவரூபத்திற்கு உரியவையல்ல என்று சொன்னதாயிற்று.

வாக்யம் ‘ஆதம வஸதுகலூலூலூம ஜூநாம மொன்றையே ஆகாரமாக உடையவை’ என்பதற்கு பரமாணம் ‘விஜூநானியலூவலூ’ இதயாதியானது, ‘சரீரத்தில் பேத இருநதபோதிலும் உபாதி வியுகதககளான ஆதமககளுக்குப் பரஸபரம் எவலித பேதமும் இலலை’ எனப்பதற்கு பரமாணம். “உலூவெவ தெ ஜி-கூ: வலம-கூ:”என்பது, இந்த அாதந்ததையே ஸபஷ்டமாகச சொல்லுகின்றது. “லூலூ லூலூலூ” என்பது, ‘பரபத்தியின்றிகு மூகூம் லிததிக்க மாட்டாது’ எனப்பதற்கு பரமாணம். ‘உயா ததூ’ என்பது ‘பரபஞ்சம முழுவதும் பகவானூலேயே நியமிககப்பட்டு வருகின்றது’என்பதைச் சொல்லுகின்றது; ‘த உ உதூநி லூலூதூநி’ எனலும் வாக்யத்தால் ‘பகவானூடைய ஸாவாதமகதவம் மித்யை’ என்று சொல்லப்படுகின்றதோ என்று உதிக்கும் சங்கையும இந்த ஸந்தாபத்தில பரிஹரிககப படுகின்றது.

‘நிவ-ஆண்டிய:.....’—இதன் பொருள் ‘ஆதம வஸதுவானது கேவலம் ஆநத ஸவரூபம், கேவலம் ஜூநாமமே ஆகையால் அதற்கு எவலித மலமும் இலலை; துககம் அஜூநாம இவையாகிற மலககளை உடைய நாமககள பரகருதியின நாமககளைதவிர ஆதமாவைச சொநதவையலல்’ எனப்பது தான் இந்த சலூகத்தில் ‘மலம்’என்னும் சபதம் ‘ராகம்’ ‘தவேஷம்’ இவைகளைக் குறிக்கின்றன. இவைகளைத்தான் ‘துககம்’ ‘அஜூநாமம்’ என்று இவலிடத்தில் சொல்லுகிறார். ‘இந்தத் துககலூஜூநாமககள எபட்டி அசேதநமான பருகருதியின நாமககளாகும்’ சேதந வஸதுவுககனூ அவைகல உபபநககள’ என்று ஒரு சங்கை ஜூககலாம். இந்தச் சங்கையை “பூகூநிலூவலம-கூ:” இதயாதியான வாக்யத்தால் பரிஹரிககிறார் ‘பரகருதியின ஸம்பநதம் எபபொழுது ஆதமாவககு இருக்கின்றதோ அபபொழுது மாதரம் இந்தத் துககம் முதலினவை ஆதமாவககு ஏறபடுகின்றன, பருகருதி ஸம்பநதம் விலகினால் அவைகளும் விலகி விடுகின்றன’ என்பதுதான் பரிஹாரம். அதாவது துககம் முதலினவை ஆதமாவககே நேரககடியலல்

உத்யுதம் | பூரூபூரூபூவிவெகெந ப்ரகருதெரெவ யதீ-நா உத்யு-த்யு |

“ வித்திராவிநயஸம்வஸெந பூரூபூனெ நவி ஹஸ்தி,நி |

ஸம்நி லெவஸ பூவாஸெ அ வஸிதா: ஸதீபரி-தீ: || ”

[ஹ. மீ 5-18]

ப்ரகருதியின் ஸம்பநதம் ஏற்பட்டால் அஃ கம் முதலியவை ஏறபடும், அது இராவிட்டால் இவையுமில்லை யாகையால் இவைகள் ப்ரகருதியின் தூமங்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

“ வித்திராவிநயஸம்வஸெ ” இதய:நியான வாக்யம், ‘உபாதீயின ஸம்பநதம்’ நிருகரும ஆதமாவீன சுதத ஸ்வரூபம் எனபது ஸகல் ஆதம வஸதுககளுக்கும் ஸமம்’ என்பதைச் சொல்லுகின்றது தேவ ரூபமாகவும் திராயக் ரூபமாகவும் மதுஷ்ய ரூபமாகவும் சந்தாவர ரூபமாகவும் இருக்கும் ப்ரகருதியுடன் கலந்து நிற்கும் ஆதமாவீன சுதத ஸ்வ ரூபத்தை விவேசிதது அறியக்கூடிய புத்தநியை உடையவர்களே இவ்விடத்தில் ‘பண்டிதர்கள்’ என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். அப்படி அந்தந்த ப்ரகருதி விசேஷத்தைக்

எனபது உண்மையானாலும், அவை ஆதம ஸ்வரூப ப்ரயுகதங்களல்ல வென்று சொன்னதாயிற்று. துக்காதீசன் ப்ரகருதியின் தூமங்களாக இருந்தால் எனன பலம் உண்டா குமோ, அதுவே அவை ப்ரகருதி தூமங்களாக இராமலிருக்கையிலும் உண்டாகிறபடியால் ‘அவைகள் ப்ரகருதி தூமங்கள்’ என்று சொல்லப்படுகின்றன எனபது அபிபராயம். பூரூபூரூபூவிவெகெந—‘ப்ரகருதி ஸம்பநதம் இருந்தால் துக்காதீசன் பராபதங்கள்கின்றன; அது இராவிட்டால் இவை அராபதங்களே’ எனஹம் விவேகத்தால்

‘ வித்திராவிநய..... ’ இதன் பொருள். ‘ஐஞானம் சம தமாதிகள் இவை களுடன் கூடிய பராஹ்மணன், கேவலம் ஐநமத்தால் மாதம் பராஹ்மணயத்தை உடைய பராஹ்மணன், இவர்கள் இருவரிடத்திலும் ஐஞான ப்ரயுகதமான வைஷ்ணயம் இருக்கையிலும். அந்த வைஷ்ணயம் கேவலம் உபாதீயின ஏறபடுகின்றதே தவிர அது ஆதம ஸ்வரூபத்தை ஸ்பாசிசுவிலை எனபதை ஆதம ஸ்வரூபத்தின் உண்மையை அறிந்தவர்கள் அறிவார்கள்; அதே மாதிரி பசுவகரும யானைகருமுள்ள ஆரார ப்ரயுகத வைஷ்ணயமும், நாயகரும நாய மாமஸத்தைப் புழிகரும சவ பாகாக்கருக்கு முள்ள வருத்தி ப்ரயுகத வைஷ்ணயமும் ப்ரகருதி ஸம்பநதத்தால் ஏறபடுகின்றன எனபது அவர்களுக்கு விளங்கும்’ இதனால் உபாதீ வியுகத ஆதம ஸ்வரூபம் ஸமமே எனபது சொல்லப்பட்டது. சிலர், இந்த சலோகத்தால் சரீர கதமான வைஷ்ணயமே நிகேதநீக்கப்படுகின்ற

உ. தி. 1 தெவகிய-ஆத-ஆர்ஜயாவரா-வபு-க்ஷி-சிவம்-ஸூ-ஸ்ரீ-ஆத-
ஸூ-வாவஸி-வெ-அ-நி-ஸூ-யி-யெ-ஆ-ஷா-ம்-தெ 'வஸ்ரி-தா-'. த-த-த-க்ஷ-
நி-ஸூ-வா-வி-ப-ஊ-த-ய-ய-ஆ-த-ஸூ-த-வ-ஊ-: த-த- த-த- ச-த-த-வி-ஷ-க-ா-க-ா-ர-
வ-த-ஆ-ந-க-ா-த-ா-ந-ம்- வ-ஷ-க-ா-க-ா-ர-ம்- வ-ஸ-த-த-த-த- 'ஸூ-ஷ-ப-த-த-'. உ-த-த-த-த-
த-த-த-த-த-த-த-

“ உடுவெவ தெ தி-ஆத- வஸெ-ஓ-யெஷா-ம் வஸாதெ வஸி-தம் உத-: |

காட்டிலும் விலக்கமான ஆதம் ஸவருபத்தை உள்ளபடி அந்நதவர்கள், 'ஆதம் வஸ-
துக்கள் அதிபாதம் விக்ஷமமான ஆகாரததையுடைய ப்ரகருதி விசேஷத்தின கலந்த
இருத்தபோதிலும், அவைகளைல்லாம ஒரே விதமான ஆகாரததை உடையவைகளே'
என்பதை நன்றாக அறிவார்களன்றே ? இதை அந்நததை தான் இவவிடத்திலுள்ள
'ஸூ-ஷ-ப-த-த-த-'. எனனும் பதம் சொல்லுகின்றது. “ உடுவெவ தெ தி-ஆத-: ”
இதயாதிபான் வாயும் இதை ஸபஷ்டமாக விளக்குகின்றது. 'நி-ஷ-ப-த-த-த-'. என்ப

நது என்று அபிப்ராயப்படுவார்கள். அது ப்ரதயக்ஷத்திற்கு விருத்தம். சரீர கதமான
ஸவஷயமே இவவிடத்தில் ப்ரதிபாதிசகப்படுகின்றது, ஆனால் அந்த ஸவஷயம் உபாதி
யால் ஏற்படுகின்றது என்பதும் அது உபாதி வியுக்த ஆதம் ஸவருபத்தை ஸபாசிக்க
விலகலு என்பதுமே இவவிடத்தில் விவக்ஷிதம். இது இவவிடத்தில் செய்யப்பட்டுள்ள
'பண்டித' 'ஸூ-த-த-தி' சப்தங்களுடைய வ்யாக்யாந்ததிலிருந்து விளங்கும்.

“ உடுவெவ,.....” —கீழ்க கூறப்பட்டுள்ள 'விஷ்ணுவிய' இதயாதி
யான சலோகத்திற்கு அடுத்தவரும் சலோகம் இது 'ஸூ-ஷ-ப-த-த-த-'. என்பதால் சொல்
லப்படும ஸாமயமானது உபாதியால் விடப்பட்ட ஆதம் ஸவருப விஷயமே எனனும் அந்
நததை இது ஸபஷ்டமாக விளக்குகின்றது இதன் பொருள் — 'அந்த மூழுக்கூக்கள்,
நிருபாதீக ஆதம் ஸவருபமானது ஐஞ்ஞானகாரகாரயா யிருக்கிறபடியால் எவவித வைஷ்ண
யமும் நது என்பதை நன்றாக உணர்கிறானன்றோ, அவர்கள் இன்னும் மோகத்ததை அடை
யா விட்டாலும் முக்த பயாகளென்றே சொல்லப்பட்டுணமும். ப்ரகருதி ஸம்
ஸா கமாகிற தோஷத்தால் விடப்பட்டுள்ள ஆதம் வஸ்து எவவித வைஷ்ணயமும் நது
நாதலால் அது ப்ரஹ்மமென்றே சொல்லப்படக்கூடும், அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மததி
லன்றே அவர்கள் இருக்கிறார்கள்' உலகமால் அவர்கள் முக்த ப்ராய்ச்சினை என்பதுதான்.
'ப்ரகருதி விகாரம்-ஓ-ந-தே-ஹ-ந-தி-க-ரு-த-ன-ஸ-ம-ப-த-ந-ய-ப-தி-ரு-ப-த-ன-து-த-த-ஷ-ம-; அ-ந-த-
த-த-ஷ-ம-ல-ல-ம-ல-இ-ரு-க-த-ம-ஆ-த-ம-க-ள-எ-ல-ல-ம-ஸ-ம-ம-ந-வை-களே' எனனும் அந்நதம்
'நி-ஷ-ப-த-த-த- வஸி-ஷ-ஷ-' என்பதால் இந்த சலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறபடியால்,

நிஷே-ஶாஷ்டி ஹி ஸலம் ஸுஹ தஸூஷி ஹணி தெ ஹிதா: ||

[ஹ ஸீ 5-19]

உதி | 'நிஷே-ஶாஷ்டி'—ஷெவாஷிபுக்ரதீவிபெஷலம்ஹம-ஶா உவஷெஷாஷ
 ரஹிதீ; ஸாராவெணாவஹிதம் ஸவ-ஶா-தவஹி நிவ-ஶாணராவ
 ஜூரெகாகாரதயா ஸலிதீய-ஶ: | தவெஷிவம்ஹிதவஜிதவெநா
 ஹமவஷெஷெதகரவதா தனிபாஷிதா தஷெகாயாரதா அ ததூரீர
 தததநுவ ஹிதீ: ஶவெஷி வதாபாதாயிகரணேத அ ஶு-தீவூதீ
 கிஹாவம்-ரானேஷு வ தீவாஷித உதி வ-ஶ-ஷெஷெவாக்ர |

தற்குத 'தேவ'ரூபம் முதலான ப்ரகருதி விசேஷத்ததுடன் சோநதிருபத்தாகிற் தோஷமற
 றிருக்கும் என்பது பொருள். 'சுதந் ஸவரூபத்ததுடன் இரககும் ஆதம வஸ்துக்களெல
 லாம் (அதாவது ப்ரகருதி ஸம்பந்தம்ற்றிருக்கும் ஆதம வஸ்துக்களெல்லாம்) ஆநத ரூப
 மான ஒரேஜுகாரத்தை உடையவை, ஆகையால் அடையெல்லாம் ஸமமே' என்பது குறிப்பு.
 தவிரவும், ச்ருதி ஸபருதி இதிஹாஸ புராணங்களெல்லாம் பகவானுக்கும் அவனுடைய
 சரீரமாயுள்ள மறறைப் பதார்த்தங்களுக்கு முள்ள ஸாமாநாதிகரணயத்தை ஆதாரமாகக்
 கொண்டு அவனை அந்தப் பதார்த்தங்களைச் சொல்லும் சப்தவக்ளாலேயே வயவஹரிக்கின்
 றன வென்றும், அப்படி அவை வயவஹரிப்பதே 'அநத ஆதம வஸ்துக்களெல்லாம் பக
 வானுக்குச் சேஷமாய்ரூபத்தையே ஶஸமாக உடைத்தா யிருக்கின்றன, பகவானுலேயே
 ஶியக்கப்படுகின்றன; அவனையே ஆதாரமாக உடைத்தாயிருக்கின்றன' என்பதை நன்கு

இது ப்ரகருத விஷயத்திற்கு ஸபஷ்டமான ப்ரமாணமாக இவ்விடத்தில் கூறப்படுகின்
 றது மோக்ஷமடையாமல் முமுகு தஸையிலேயே இருக்கும் ஶருவனை, எவவிதத்தில்
 ஸமஸாரத்தை ஜயித்தவீட்டான (ஶமெ-ஶா ஶிதீ) என்று சொல்லக்கூடும்? என
 றால், அப்படிச் சொல்வதை த்ரபாயம் 'அவன முகத பாயன்' என்பது தான், 'அவன்
 முகதனை' என்பதன்று என்று ஶமாநாநம் சொல்லவேண்டும் முன் சலோசத்தில் பர
 ஶதாவிக்கப்பட்ட ஶமதாசிகளின் பரமமனஸயே இநத ச்லோகத்தின் தாதபாயம்.

தவெஷிவம்ஹிதவஜி—இது உடைய ஆதமா ஜூரணகாகாரம் என்ப
 தற்கும, அதன் உபாதி வ்யுக்த ஸவரூபம் எல்லா ஆதமாக்களுக்கும் ஶயம் எபைதற்கும்
 பரமணங்குள் சொல்லப்பட்டன இப்பொழுது, காயப்படி, ஆதமாக்களெல்லாம் பக
 வானை அநதாரதமாகக் உடைத்தா யிருக்கின்றன என்பதற்கு பரமணம் உபபாதிக்கப்
 படவேண்டும். இநத உபபாதம் ஏற்கெனவே செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால், இங்கு அது
 சொல்லப்படவில்லை [ஸுத விதயையின் ஶவிசேஷ பரதவத்தைச் சொல்லி முடிக்க
 யில் எல்லாம் ப்ரஹ்மாதமகம் என்பது விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. 53-55-ம் பக்கங
 களைப் பார்க்க]

“ஹெவீ ஹெஜிஷா மூண்டியீ ஶ ராயா ஶ-ரத்யா |

ஶரஹெவ யெ வ்ரவஜிஷெ ஶாயாஶெதாஃ தரணி தெ ||”

[ஶ ஶீ. 7-11.]

உ.தி | தவ்வெஜிஷெஜிஷாஶுதஃ கஶ-ரத்யாஶிஶிஶு மூண்டியவ்ரவஜிஷெஶெஶம ஶ ராயாஶ ஶ-ரத்யாஶாயாஶெதாஶெதா ஶமவதவ்ரவஜிஷெஶெஶண நெரவவஜிஷெ ஶத்யாஶுஶ ஶவதி ,

வீளகருகின்ற தென்றும் முன்பே சொல்லியிருக்கிறோம். ‘ஹெவீ ஹெஜிஷா மூண்டியீ’ இதயாதியான பகவத சிதா வாக்யமும், ‘நொத்யா, வாயா’ இதயாதி யான ச்ருதி வாக்யங்களும், காமததால் ஏற்படும் விசிதரமான குணமய பாகருதி ஸம்பந்த மாகிற ஸமஸாரததிலிருந்து ஆதமாகக்ள மோஹம் பெறுவது, அந்தப் பகவானை பரபத்தி செய்வதைத் தவிர்த்து வேறொன்றாலும் ஸம்பலிக்கமாட்டாது என்பதைச் சொல்லு

“ஹெவீஹெஜிஷா.....” —இதன் பொருள் ‘ஸதவ ரஜஸ தமோ மயமா யிருக்கிற இந்த பாகருதியானது ஸருஷ்டி முதலான வீலையில் பரவருத திகமும் எனனாலேயே நிர்மிதமா யிருக்கிறபடியால் அது அரிசுவரர்களாக இருக்கும் ஒருவராலும் தாண்டக கூடாதது. எனனைச் சரண மடைபவர்கள் மாந்தரம் அதைத் தாண்டச் சகதராவர்கள்’, பாகருதி என்பது அசேதந வஸ்து, அது நித்யமானது ஜீவனகருடைய காமாநுகுணமாக இந்த பாக்ருதி விசிதர மான தேஹாதிகளாகப் பரிணமிக்கப்பட்டு, அவைகளின் ஸம்பந்தம் அந்த ஜீவனகருகரு ஸம்பலிக்கமபடி செய்யப்படுகின்றது இதுதான் ‘பகவான பாகருதியை நிர்மாணம் செய்கிறான்’ என்பதன் தாத்பாயம் அபடித தேஹாதிகளாக நிர்மிக்கப்பட்டிருக்கும் பாகருதியானது, பகவத ஸவருபத்தை அந்த ஜீவனகருகருத் தெரியவொட்டாமல் தடுப்பதைபும தனது ஸவருபத்தில் பேர்கயதா புத்தியை உண்டுபண்ணுவதையும் தனது காராயமாக உடைத்தாயிருக்கின்றது இப்படி பாகருதியால் மோஹிக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு ஐகத முழுவதும் அளவற்ற அதிசயித ஆரத்த ஸவருமாயிருக்கும் பகவானை அறிகின்றதில்லை. இந்த மோஹம் நிவருத்தமாக வேண்டுமானால் பகவானையே சரண மடையவேண்டும் இந்த சலோகத்திலுள்ள ‘மாயை’ எனும் சபத்திற்கு ‘பாகருதி’ என்பது பொருள் பாகருதி, ஸதவ ரஜஸ தமோ குணமய மானத’ல் அது ‘மூண்டியீ’ என்று சொல்லப்படுகின்றது. ‘ஶாயாஶ தரணி [மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள்] என பதற்கு, ‘பாகருதி ஸம்பந்தமாக ஏற்படும் மோஹத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டவாக ஶாயப் பகவானை உபாஸிக்கிறார்கள்’ என்பது தாத்பாயம் பகவத கீதையில் இந்த ச்லோகம் வரும் ஸதலம் உபாஸிதா உகரணமானதால் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் பரபத்தி, உபாஸித்திற்கு அருகமாயுள்ள பரபத்தி ரபச சொல்லுகின்றதென்று அறிய வேண்டும்.

“நாநத்ய வ்யா சயநாய விஜிதே”

உத்தாஜிஸ்ரூதிவிஸ்ரூ |

“உயா தததிஜிஃ ஸ்வஃ ஜமடிவத்குஜிவிஜநா |

உதாநி ஸ்வஃ ஹிதாநி ந அஹம் தெவ்வீத் ||

ந அ உதாநி ஹிதாநி வஸ்ய ஜெ யொம உஜெஸ்ரூ ||”

[ஸ. மீ 9-4, 5]

உதி ஸ்வஃ ஸூகியொமாய ஜெஸ்ரூஸ்ரூவெவிஜிதே-கூஜி | ததாஹ

கின்றன. “உயா தததிஜிஃ” இதயாதியான வாக்யங்கள், பகவான் ஸ்வ சததன யிருக்கிறபடியால் அதிமாதரம ஆச்சாயகரமான ஈசுவரத் தன்மையை உடைத்தாயிருக்க

“நாநத்ய வ்யா.....” — ‘பகவத பராப்திககு வேறு மார்க்கம் இல்லை’ இசற்கு முன் வாக்யம் ‘தெவெம் விஜாநஜேத உஹ ஸ்வதி’ [அவனை அறிகிறவனே மோக்ஷத்தை அடைகிறான்] என்று இருக்கிறபடியால், இவ்விடத்தில் ‘வேறு மார்க்கம்’ என்பது ‘அவனை அறிவதைத் தவிர்த்து வேறு மார்க்கம்’ என்பதைக் குறிக்கின்றது. இந்த சருதி வாக்யங்களில் சொல்லப்படும் ‘வெடிநி’ [அறிவது] என்பது உபாஸ நத்தைக் குறிக்கின்றது, அதை உபாஸதியின நிஷ்பத்தி, ப்ரபத்தியை அபேக்ஷித திருப பதால், ‘ப்ரபத்தி யின நிககு மோக்ஷம் விநிதீகமாட்டாது’ என்பதற்கு இந்த வாக்யம் பரமாணமாகக் கூடும்.

‘உயா தததிஜிஃ’ — ஜகத முழுவதும் அநதாயாமியா யிருக்கும் பக வானுல நூரிகப்படும் நியம்க்கப்படும் இருக்கின்றது என்பதற்கு இந்த வாக்யம் பர மாணம் இதற்கு பரமாணம் ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் இவ்விடத் தில் அதை உபாதிக்கப்போகிறோம் இல்லை என்று சொல்லிவிட்டு, இப்பொழுது அதை உபபாதிக்க பரமதநப்படுவதன் காரணம், இந்த சலோகத்தால் டாக்ருத அரத்தம் உப பாதிக்கப்படுகின்றது என்பதுடன் இது ஸம்பதந்மாக அதவைதிகளால் செய்யப்படும் ஒரு சங்கையம் பரிஹருதமாகின்றது என்பதுதான் சலோகத்தின் பொருள் — நான் என னுடைய ஸ்வரூபத்தை வெளிப்படுத்தாமலே ஐகத் முழுவதிலும் அநதாயாமியாக இருந்து கொண்டே அதை நூரிகும் பொருடென நியமிக்கும் பொருடும் சேஷியாக வ்யாபித திருக்கின்றேன் ஆகையால் எல்லா பூதங்களுடைய ஸந்திபும் அநதாயாமியாக இருக்கும் எனனைச் சாரந்தே இருக்கின்றேன், என னுடைய ஸந்தி கொஞ்சமேனும் அடைகளைச் சாரந்து நிற்கவில்லை. அவைகள் எனனிடத்தில் சாரந்திருப்பதும் குடும் ஜலகதைத் தாங்குவது போல ஸமயோகத்தாலன்று, ஆனால் கேவலம் என்னுடைய ஸைகலப யாச ரத்தாலேயே அவைகள் நூரிகப்படுகின்றன. நான் இசகித்து அவைகளைத் தூரிகிறே னே தவிர, பரதந்ரானுகத் தூரிகவில்லை இதுதான் என்னுடைய ஆஸாதாரண ஸ்வ யாவம்’ இதனால் ‘பகவான் ஸ்வ சததன்; அவனுடைய ஈசுவரத்தன்மையும் அஸாதா

‘ விஷ்ணுஹரீஹம் சுபுஷ்டிகாஸ்ய ந ஸ்ரீதா ஜமகம் ’

உதீ! சுபுஷ்டிகாஸ்ய ந ஸ்ரீதா ஜமகம் சுபுஷ்டிகாஸ்ய ந ஸ்ரீதா ஜமகம்

கிருண எனபதை விளக்குகின்றன “ விஷ்ணுஹரீஹம் ” இதயாதியான வாக்யம் இந்த அர்த்தத்தையே ஸபஷ்டமாகச் சொல்லுகின்றது இந்த வாக்யத்தின் பொருள் — ‘ கணக கற்ற வைசி ரயத்தை உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் மிகவும் ஆச்சரியகரமான இந்த

ரணமே’ எனபது விவரிக்கப்பட்டதாகின்றது ஸ்ரீ சங்கராசாரியா செய்யும் அர்த்தம் வேறு ‘ பகவான மூர்த்தமான வஸது அன்று அவனுக்கு மூர்த்தங்களான வஸதுகளுடன் ஸபஷ்டாகம் சொல்வது உபபநமாகமாட்டாது ஆகையால் இவ்விடத்தில் ‘ உதீநாமி ஸபஷ்டிகாஸ்ய ந ஸ்ரீதா ஜமகம் ’ ஸாஷ்டிகாஸ்ய ந ஸ்ரீதா ஜமகம் எனனால தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன] என்று தேஹாதி ஸங்காதம் விபஜித்துச் சொல்லப்பட்டிருப்பதை, லோக புத்தியை அநுஸரித்து வ்யபதேசம் செய்ததாக எடுத்துக்கொள்ள வேணும் ந உ உதீநாமி ஹரீதாமி [புத்தவகள் எனனிடத்தில் இல்லை] எனனும் வாக்யத்தால் அந்த வ்யபதேசம் நிகேதிக் படுகின்றதன்றோ? எனபதுதான் அவர் சொல்லும் அர்த்தம் இப்படி முதலில் ஒன்றைச் சொல்லிவிட்டு உடனே அதை நிகேதிக் கிருண என்று சொல்வது யுகதியுத்தமாக மாட்டாதாகையால் ‘ ந உ உதீநாமி ஹரீதாமி ’ எனபது, ஜகததிர கும பகவானுகருமுள்ள தாராய தாரக பாவம், லோகத்தில் மூர்த்தங்களான வஸதுக களில் தென்படும் தாராய தாரக பாவம் போன்றதன்று’ எனனும் அர்த்தத்தையே சொல்லுகின்றது என்று விவரிப்பதே ஸங்கதமாகும் எனபது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய திருவுள்ளம் இப்படி அர்த்தம் சொல்லும் பக்தத்தில் பின் வரும் “ வஸ்யு தெ யொம தெஷ்யாஸ்ய ” [எனனுடைய அஸாதாரணமான ஈசுவரத்தன்மையைப் பாரி என்று சொல்லவும் பொருளும் எவ்வித ஆயாஸமுமில்லாமல் கேவலம் ஸங்கல்ப மாதர , தாலன்றே பகவான பரபஞ்சு, தைத தரிக் கிருண? இது அவனுக்கே அஸாதாரணம் இந்த அர்த்தத்திற்கு மற்றுமொரு ஸபஷ்டமான பரமாணம் சொல்லுகின்றோ

“ விஷ்ணுஹரீஹம் ”

இதன் பொருள் — இந்த ஜகத முழுவதும்

எனனுடைய ஸங்கல்பத்தை அதிகரமித்து வாததிகாமலிருக்கும்படி நான் எனனுடைய மஹிமையின் ஒரு லேசத்தால் அதை வசீகரித்துக்கொண்டு அதிஷ்டாநம் செய்து வருகிறேன்? ‘ ஸ்ரீதா ஜமகம் ’ எனபதற்கு ‘ ஒரு அம்சத்தால்’ எனபது பொருளன்று பகவான எவ்விடத்திலும் பரிபூர்ண ஆகையால் ‘ அவனுடைய நியமன ஸாமாதயத்தின் ஒரு லேசத்தால்’ எனபதே பொருள் இப்படி, ‘ ந உ உதீநாமி ஹரீதாமி ’ எனனும் வாக்யம் மாயாவாச பக்தத்திற்கு ஒரு கால அநுகுணமாகுமே எனனும் சங்கை பரிஹரிக்கப்பட்டது

சுவிஶ்யம் ப்ரவ்றணா நஶ்வம் கஶ்வஸி துஶ்வம் — 3.

ஊதி; ப்ரஶ்வஸி துஶ்வம் நக வஸவஸவ வஸி துஶ்வம் ஶ்வணா நஶ்வம்

இதயாதியான வாக்யமும் சொல்லுகின்றது ஸகல சேதநாசேதந வஸதுககந்ரம பகவானுவேயே நியமிக்கப்பட்டு வருகிறபடியால், அப்படி நியமிக்கும் சகதியை உடைய

“வஸகதா” எனப்படையும், “ப்ரவ்றவ்யுகிரிதவ்யு ந யுஶ்வயுஶ்வம்” எனபது “சுவிஶ்யம் ஶ்வம் — 3” எனப்படையும் விளக்குகின்றன இவற்றின் நாதபாயம் எனன வென்றால் — ஸகல சேதநாசேதநவகந்ரகரும் ஶசவரன் நியமேக தாரகன, நியாமகன சேஷி ஆகையால் அவனை ஆத்மாவென்றும் சேதநாசேதநவகளை அவனுடைய சர்வமென்றும் சொல்கிறார்கள் இப்படி ஶசவரன பரகாரியாகவும் பரபஞ்சம பரகாரமாகவும் இருக்கிறபடியால் ‘ஶசவரன ஒருவனை’ என்று சொல்லும்பொழுது ‘பரகாரி ஒன்றே’ எனபது சொல்லப்படுகிறது என்றும், ‘அவன் பஹு’ என்று சொல்லும்பொழுது ‘பரகாரங்கள பல’ எனபது சொல்லப்படுகிறது என்றும் நாம் அததம கொள்ள வேண்டும் எனபதுதான் இதனால் ‘வஸகடுக்ஷ ஶத்தி நாநாஸ்வ’ [ஒன்றாக இருக்கையிலும் பஹுவாக இருக்கிறான்] எனபது வ்யகதம ‘நாநாஶ்வ ஶத்தி ஶ்வகதா’ [பஹுவாக இருக்கையிலும் ஒன்றாகவே இருக்கிறான்] எனபதற்கும் அதே கருத்தைச் சொல்லும் பக்ஷத்தில், இந்த இரண்டாவது வாக்யத்திற்கு பர யோஜநம் இராமந போய விமொதலால் வேறு கருத்து சொல்லவேண்டும் அது எனன வென்றால் ‘முதலில் ஶீலா விபூதியில் தென்படும் வைஸிதாயத்தைப் பற்றி பரஸதா விதது பரகாரங்களின் நானாதவம் சொல்லப்பட்டது; இந்த இரண்டாவது வாக்யத்தில், ஶீலா விபூதியில் பரகார பேதங்களால் அவன் பஹுவாகத் தோன்றுகையிலும், அதயாச சாயகமான ந்தய விபூதியின் யோகம் அவனுக்கு இருப்பதால் அவன் ஒப்பு உயாவு அற்றவெனன்றும் ஆகையால் அவன் ஒருவனை என்றும் பொருள் சொல்லப்படுகின்றது எனபது தான் இந்த ந்தய விபூதி யோகத்தைக் குறிக்கும் பொருட்டே “சுநவ்யி காஶ்ய ப்ரஶ்வஸி” எனனும் விசேஷணங்கள சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன

“சுவிஶ்யம் ப்ரவ்றணா நஶ்வம் — 3” — பரஹமம மறறை வஸதுககளைப் போன்றதன்று, அது விஸஜாதீயமானது ஆகையால் இதர வஸ்துககளுக்கு இருக்கும் தாமகளைக் காட்டிலும் விஜாதீயங்களாகவே அதன் தாமகளை இருத்தல் வேண்டும் ஆகையால் ஶகல சகதிகந்ரம ஶகல ஶவபாவகந்ரம ஶகல ரூபகந்ரம பரஹ்மத்தினிடம் இருக்கக்கூடும் ‘பரஸபரம் விருத்தகங்களாயுள்ள தாமகளை எவ்வீதம ஒரே வஸ்துவீனிடத்தில் இருக்கக்கூடும்?’ என்று நாம் பரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் சிந்திப்பது யுகதமாகமட்டாது இது தான் ‘சுவிஶ்யம்’ எனபதன் கருத்து

தயா ஶ்ரீவிஸ்ய தத்யு உவெண விவித்ரூபுக்ாரொ விவித்ரூம் கரீ-க் கார யநா நாரூபுவதாம் ஐஜதே த | வரவம் ஶ்வூரூரூபொந து வவ-க்ாரூய-க் உயா நானாரூபவம் ஐமததூனாரூததயா ஶ்ரீவிஸ்ய விஷ்டுஷ்ய நானாக்வ நாவவீ-தொடவி ஶ்வூ சுநவயிகா திஸயாஸூ-வெய்யுகயூரண மூண மணஃ ஶ்வெ-க்ாரூரூபவ ஶ்வூ ஶ்வூ-உதஃ வூரூ-வொ ததொ நாரூயணொ

பரகாரி ஒருவனே அப்படி அவன ஒருவனாக இருக்கையிலும், விசித்ரங்களாயுள்ள சேதநாசேதநங்க னெல்லாவற்றினுள்ளும் அவன அநதராத்மாவாக பரவேசித்தது, அநதச சேதநாசேதநங்களைப் பறபல விதமான காயங்களில் நியமித்ததுகொண்டு, அவையெல்லாவற்றையும் தனது சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் அவன கண்க கற்ற பரகாரங்களுடன் கூடினவனாகிறான், ஆகையால் அவன பல ரூபங்களை அடைகிறான் என்றும் சொல்லக்கூடும் இப்படி தனது ஶங்கலப் ஶேசத்தால், ஶாவாச சாயமயமாயும் அதி விசித்ரமாயுமிருக்கும் இந்த ஶீலா விபூதி முழுவதிலும் அநத ராத்மாவாக பரவேசித்து, அநதக காரணத்தால் அநேக பரகாரங்களுடன் கூடினவனாக

ஷ்ரீ ஶாவாசித்ரூக்ஷெ-நக்-சேதநாசேதந வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் பகவான நியாமனை, அவையெல்லாம் பகவானுக்கு நியாமயங்கள், ஆகையால் அவை அவனுக்குச் சரீரம் அவைகளுக்கு அவன சரீரி, அதாவது அவன பரகாரி, மறறவையெல்லாம் அவனுக்கு பரகாரங்கள் என்று சொன்னதாயிற்று ஆகையால் அநத பரகாரி ஒருவனே

தத்யு உவெண விவித்ரூபுக்ாரொ-அவவவைகளைச் சரீரமாக உடைத் தாயிருக்கிறபடியால் அவன விசித்ரங்களான பரகாரங்களை உடையவனாகிறான் 'விவித்ரூம் கரீ-க் காரயவ' எனப்பதால் அவன நியந்தா வென்று சொல்லப்படுகிறது அவனால் நியமிக்கப்படுகிறபடியால் அவையெல்லாம் அவனுக்குச் சரீரம் எனப்பது உபபாதிக்கப்பட்டதாகின்றது நானாரூபுவதாம்-விசித்ரங்களான பரகாரங்களை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மையே இவ்வீடத்தில் அவன பஹுவாக இருக்கிறான்' எனப்பதால் சொல்லப்படுகிறது

“சுநவயிகா திஸய நிர திஸயாஸூ-வெய்யுக-இது 'அவன நிய விபூதி நாதனாகிறபடியால் அவனுக்கு ஶங்கைகவாவது அவனைக் காட்டிலும் அதிக னைகவாவது ஒருவரும் இல்லை' எனப்பதைக் குறிக்கின்றது 'நீயெதாயு' இதயாதி யான வாக்யம், 'அவனுடைய திவ்ய மங்கள் விகரஹ, தைப் பாரதாலும் அவன் ஓப்பு உயாவு அற்றவன்' எனப்பதைச் சொல்லுகின்றது

தயா ஸவ்-ஸூலாவகம் ஸவ்-ஸூதியொமஸெடுகுகெஸெவ விவித்ரா
 நனாநாநாஸூவதா உ வு-நாஸூநனாவரிஜி,தாஸூய்-யொமெநெ
 காஸூவதா உ ந விரூ-ஸூதி வஸூ-ஸூவாஜி,அரொயவினா ந
 யு-ஸூத்யூ-ஃ ।

யயொகூபு

“ ஸகூயஃ ஸவ்-ஸூலாவாநாஜிவினூஜி,நமொவாராஃ ।

சொல்லக்கடும்? மைஸ்த வஸ்துகளைக் காட்டிலும் விலக்ஷணரூபுள்ள பகவான் விஷ்
 யத்தில ஸகல ஸ்வபாவங்களும் ஸகல சக்திகளும் சேரந்திருப்பது உபபந்த மாகையால்,
 அவனுக்கு, ஆசசாயகாவகளும் கணக்கற்றவையுமான பல பரகாரங்களை உடைததா
 யிருக்கும் தனமையும் அபபடியே கணக்கற்றதாயும் அளவற்ற ஆசசாயத்தாக
 கெவலம இருப்பிடமாயுள்ள திவ்யாயுத பூஷணதி யோகத்தால் ஒப்பு உயாவு
 அற்று ப்ரகாரியாக இருக்கும் தனமையும் அவனிடத்தில் விருத்தங்களாக மாட்டா
 கேவலம் 'அவனும் வஸது' எனலும் காரணத்தால் மாதரம் அவனிடத்தில்
 மறறை வஸ்துகளிடத்தில தெனபடம் விரோத சிநதையைச் செய்வது யுக்தமாக
 மாட்டாது இது தான் "வனகெவ ஸதி" இதயாதியான சலோகத்தின் அாதம்

யயொகூபு

“ ஸகூயஃ ஸவ்-ஸூலாவாநாபு ” இயாதியான சலோகம்

இதற்கு பரமாணம் இந்த சலோகத்தின் பொருள் — அநி ஜலம் முதலான பதாரத்
 தங்களுள் ஒன்றில் தெனபடம் சக்தியே அதைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான மறறெரு

‘ ஈநனாவரிஜி,தாஸூய்-யொமெநெ ’ எனபதற்கு ‘ ஈநனாவரி
 ஜி,தாஸூய்-யொமெநெ ’ என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும் பக
 வானுடைய திவ்ய பூஷணங்களும் அநந்தங்கள், அளவற்ற ஆசசாயத்திற்கு இருப்பிடங்
 கள், அவைகளின் யோகமே 'அவன் ஒப்பு உயாவு அற்றவன்' எனபதைக் காட்டு
 கின்றது எனபது குறிப்பு 'அபபடி ஒப்பு உயாவு அற்று இருப்பதால் அவனுக்கு ஏக
 ரூபதை உண்டு, கீழ்ச சொல்லி யிருக்கிறபடி அவனுடைய பரகாரங்கள் பலவானால்
 அவனுக்கு நானா ரூபதையும் உண்டு இவை அவனிடத்தில் விரோதிகக் மாட்டா'
 எனபது விஷயம். 'இதுவும் வஸது, மறறவைகளும் வஸது, ஆகையால் மறற வஸ்துக்
 கள் விஷயத்தில் எவை விருத்த தாமங்களோ அவை இவன் விஷயத்திலும்
 விருத்தங்களாகவே இருக்கவேண்டும்' என்று சொல்வது அயுக்தம் எனபது
 'வஸூ-ஸூவாஜி,அரொயவினா ந யு-ஸூத்யூ-ஃ' எனபதன் தாத்பாயம்

யயொகூபு—விஸஜாதீய தாமிககு விஸஜாதீய தாமங்கள் உபபநமாகும்
 எனபதற்கு பரமாணம் சொல்லுகொ சலோகத்தின் அாதம் —யதஃ ஸவ்-

யதொதொ ஸ்ரீவ்ருணஸூஹம் ஸம-பாஷ்யா ஊவஸக்யம் |
 ஊவணீ தபதாம் ஶ்ரீஷ்ட வாவகஸ்ய யயொஷ்டா || ”

வஸக்யம் ஊவணீ—‘ ஸவெ-ஷ்டாஜிதிஜஹாஜீநாம் ஊவாநாடுகஸிஸிவி
 ஊவெ ஶ்ரீஷ்டவ ஶகிஸூஜிஸஜாஜீயஊவானொஸீதி ந விஸ்யிதம்
 யுக்தா, ஜஹாஷாவஷ்டாஸி தஜிஸஜாஜீயவாவகெ ஊஸூரொதொஷ்ட
 தாஷிஸகிய-யா ஶ்ரீஸ்யுதெ, வஸவெஷ்ட ஸவ-வஸூவிஸஜாஜீயெ
 ஶ்ரீவ்ருணீ ஸவ-ஸூயம் நானூதாம் யுக்தம், ஊதி | ஶுதொ விஸிதா
 நஸஸகியுக்தம் ஶ்ரீஷ்டவெத்யு-ஃ | தஶாஹ

பதார்த்தத்தில் தென்படவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது யுக்தமன்று ஜலத்தில்
 காணப்படாமல் இருக்கும் பரகாசம் உஷ்ணம் முதலிய சக்திகள். ஜலத்தைக் காட்டிலும்
 விலக்ஷணமான அகதியில் காணப்படுகின்ற நனவல்லவா? இம்மாதிரியே மறறைப் பதார்த
 தங்க னெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் விலக்ஷணமான பகவானிடத்தில் மறநெருக்க
 பதார்த்தத்திலும் காணப்படாமலிருக்கும் சக்தி விசேஷம் காணப்படக் கூடும் அந்நப்
 பகவான மறறை வஸதுகுகள போலவே இருக்கவேண்டும் என்று சொல்வது யுக்தமான
 அநுமானமாக மாட்டாது’ ஆகையால் பரஹ்மமானது விசிதரமான அந்ந சகதியுடன்
 கூடியதே எனபது வித்தம் இந்ந அதத்ததையே “ஜமஷ்டி” இதயாதியான
 சலோகமும் சொல்லுகின்றது

ஊவாநாம் ஶக்யம் | ஶிஷ்யுஜ்ஜாநமொஶாரா |—அகநி ஜலம் முதலிய ஸகல
 பதார்த்தங்களுடைய சக்திகளும் நெருக்க காரணத்தால் அதயாசசாய கரங்களாக இருக்க
 கின்றனவோ ஒன்றுக்கு இருக்கும் சக்தி மறநெருணறுக்கும் இருக்கவேண்டும் என்று சிந
 திப்பது எப்படி யுக்தமாகமாட்டாதோ அதாவது ஒன்றுக்கு இருப்பதைக் காட்டிலும் மற
 நெருணறுக்கு வேறு விஸஜாஜீய சக்திகள் எப்படி ஸம்பவிககின்றனவோ எனறப்படி]
 ஶுதொ ஶ்ரீவ்ருணஸூஹம் ஸம-பாஷ்யா ஊவஸக்யம் ஊவணீ—அந்நக காரணத்தா
 லேயே பரஹ்ம-திறகு விலக்ஷணங்களான ஶ்ரீஷ்டி முதலிய விசிதர சக்திகள் ஸம்பவிக
 கக் கூடும் ஊவ தபதாம் ஶ்ரீஷ்ட—ஷ்டே தபஸவி சரேஷ்டரே, வாவகஸ்ய
 உஷ்டா யு-நெருப்பக்கு உஷ்ணத் தனமைபோல ஜலத்தில் தென்படாத உஷ
 ணத் தனமை நெருப்பில் தென்படுவதுபோல, ஶாமாநய வஸதுகுகளில் தென்படாத ஆச
 சாய சக்திகள் விஸஜாஜீயனான பகவானிடத்தில் ஸம்பவிககக் கூடும் எனபது தாத்பார்யம்

“ ஜமஷ்டி தநஹாஸ்யம் ராஹிவம் யவ்யு ஜஹா தந : |

தெநாஸ்யம்வரொணாஹம் ஹவதா சுஷ்ண வஸமதஃ || ”

உதி |

தஷ்டி தஹாநாவியாநஹஸ்ரீ-தீநிகாஸிஷ்டவரிமுஹீத தஷ்டி
ஷ்டிநவரிஸ்ரீஷாஷ்வயாரிதஸு : சயாஹி ப்ரஹிணாஹாராவரிஷ்டிஷ்டி

தஷ்டிதஸு இந்த விஷயங்க னெல்லாம பறபல ஆததத்தை உடையதும் எல்லையறறதுமான சருதி கணங்களையும் பெரியோர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட
ள்ள அந்த சருதி வாயகயாங்கங்களையும் நனகு ஆதத விசார புரஸஸரமாக அதயயநம்
செய்து அறியப்பட்டன முதலில் பரபஞ்சத்தின ஸருஷ்டி பரளய விவ்யமாக ஸருஷ்டி
பரளயங்கள் இவை பிரணமே ததவங்களின் பரிணாமங்களால் ஏற்படுகின்றன, ததவங்
கள் அநேகங்கள், அவைகளின் பரிணாமங்களும் கணக்கற்றவை இவை யெல்லாவற

தஷ்டிஹம்—பரஹமம், விசிதரமாயும் அநாதமாயுமுள்ள சகதியுடன்
கூடியது எனபதற்கு பரமானம் சொல்லுகிறா அகநரா பகவானேப பாததுச சொல
ஹம் வாகயம் இது சுஷ்ண—ஹே கருஷ்ணனே! வந் தநஹாஸ்யம் ஜமஷ்டி யவ்யு
ஜஹா தநா ராஹிவ்யு—இந்த அதயாச்சாயமான ஐகததானது எந்த மஹாதமாவின்
ரூபமோ, தெநாஸ்யம்வரொண ஹவதா சுஷ்ண வஸமதஃ—அப்படிப்பட்ட ஆச
சாயகரமாயிருக்கும் உன்னுடன் நான் சோநேன்

தஷ்டிதஸு— இது வரை அநேக விஷயங்கா விவரிக்கப்பட்டன, அநேக
ஆததங்கள் நிஷ்காஷ்டம் செய்யப்பட்டன இவை யெல்லாம் சருதி வாகயங்களையே
ஆதாரமாக உடையவை சில சருதிகளை மாதரம் பாதது இந்த நிஷ்காஷ்டங்கள் செய்யப்
படவில்லை, சருதிகளில் ஆபாதத் தோன்றும் ஆததத்தை மாதரம் பாததம்
இவை செய்யப்படவில்லை ஆனால், ஸரல சருதிகளையும் தீரகமாக விசாரித்து,
நன்றாக பாயாலோசனை செய்து இந்த நிர்ணயங்களை செய்யப்பட்டிருக்கின்றன
என்பதை இவ்வுட்ததில் ஸிபிபிக்கிறா பேத சருதிகளை மாதரம் அவலம்பித்து
அபேத சருதிகளை அநாதரித்தாவது அபேத சருதிகளை மாதரம் அவலம்பித்து பேத
சருதிகளை அநாதரித்தாவது இந்த நிர்ணயங்களை செய்யப்பட்டனவால், ஆனால் ஸரல
சருதி வாகயங்களையும் ஆகரித்து ஏற்கெனவே சிவடாகள காண்பி, திருக்கும் வழியே
போய், எல்லாவறறாகும் ஸமஞ்ஜஸமான ஆததமே இவ்வுட்ததில் விவரிக்கப்பட்
டிருக்கின்றது எனபது தாதபாயம் அஹை வெளிமிடம் பொருட்டு, இப்பொழுது,
சருதி வாகயங்கள் பரகருத விஷயமாக எப்படிப் பேதிக்கின்றன வென்பதைச் சொல்லு
கிறா முதலில், ஸருஷ்டி பரளய விஷயமான சருதிகள் எப்படிப் பேதிக்கின்றன
வென்பது ஸிபிபிக்கப்படுகின்றது

வாரிஜி தவாரிணாஜி நகதக்ஷாநிய தக்ரூவிஸிஷ்ட ஸ்ருஷ்டிபுடைய ஸ்ருஷ்டிபுடைய நகவிபாஸ்யு தயொவடிநி: "நிரவடி" நிரஹ நவிஜாந

ஹையும் சருதி ப்ரமாணததைத் தலிரதது வேறு ப்ரமாண மொனரூலம் அறிவது ஸாதய மிலலை அதத தவவகளிண பரிணம கரமமும் அநத சருதி பரமாணததாலேயே அறி

பூஜாணாதாராவரிஷ்ட—ததவகக எவ்வளவு எனபதும் அலைகளின பரிணம கரமமும் சருதிகளிலிருந்தே அறியக்கூடியவை அதீநதாரியமான விஷயங்களில சாஸ்தர மொனறே பரமாணமாகக கூடுமனரே?

கடுநகவிபாஸ்யு தயி—சில சருதிகள், தேஜஸ அப அநம இவைகளைப் பற்றி மாதரம பேசுகின்றன; மற்றும் சில ஐந்து விதங்களான பூதங்களைப் பற்றிய பேசுகின்றன; வேறு சில மஹத முதலானவைகளின் ஸருஷ்டியைப் பற்றியும் பேசுகின்றன இவ்வாறு சருதிகள் பிநநங்களாயிருக்கின்றன வென்பதைக் கணிசித்து இவ்விடத்தில் 'சருதிகள் அநேக விதங்கள்' என்று சொல்லப்படாதிருக்கின்றது

கவாரிஜி தவாரிணாஜி—கணககற்ற மாறுதல்களை உடைய ததவககள் மூன்று என்பது நமது கொளகை அவை, சேதநம அசேதநம ஈசவரன இவைகளுள் சேதந ததவமாகிற ஜீவனுக்கு ஸவரூப மாறுதல் இல்லை, ஐஞாந ஸதகோச விகாஸ ரூபமான மாறுதல் மாதரம உண்டு. ஈசவர ததவத்திறகு எவ்வித மாறுதலுமில்லை. அசேதந ததவம் எனபது மூல பரகருதியும் அதன விகாரங்களமே அந்த பரகருதி விகரித்து 'மஹத' எனனும் ததவமாக மாறுகிறதென்றும், அநத மஹதிலிருந்து 'அஹகார'மும், பஞ்சபூதங்கள், மநஸ், ஐநது ஐஞானேந்தரியங்கள், ஐநது காமேநதரியங்கள் ஆகிய இவை உண்டாகின்றனவென்றும் சாஸ்தரங்கள் சொல்கின்றன இவைகள் நாம இவ்விடத்தில் 'கணககற்ற மாறுதல்கள்' எனபதால் குறிக்கப்படுகின்றன

சுநியதக்ரூ—ஐகத ஸருஷ்டியைப்பற்றி சருதிகள் பல விடங்களில் பேசுகின்றன. சில விடங்களில் தேஜஸ (அகரி), அப் (ஜலம்), அந்நம் (பருதிவீ) இவைகளின் ஸருஷ்டி மாதரமும், மற்றும் சில விடங்களில் பஞ்ச பூதங்களின் ஸ்ருஷ்டி மாதரமும், இன்னும் சில விடங்களில் மஹத முதலியவைகளின் ஸ்ருஷ்டியும், இமமாதிரி அறியதமாகவே சருதிகளில் கரமம் காணப்படுகின்றபடியால், இவ்விடத்தில் 'கரமங்கள் அறியதங்கள்' என்று சொல்லப்படுகின்றது நமது விததாரதம், இந்த ஸருஷ்டி ப்ரஹய நிஷ்காஷ்த்தீதீச செய்யும்பொழுது ஓரொரு சருதி வாகயத்தை மாதரம அவலம்பித்து

ஜாநஹ் நிவி-க்ராஹம் நிஷ்டஹம் நிஷ்டியம் ஸாஹம் நிம-க்ராஹம் ” உ த்யாதிக்காஃ, நிம-க்ராஹம் ஜாநஸூரூபம் ஸ்யெவெதி காஸூந ஸ்யு தபொடவிஷயதி। “நெஹ நாநாஸ்தி கிம்வந | ஐதெ த்யாஃ ஸ ஐதெ த்யுஃ ஶாஹொ தியஹ நாநெ வஶ்யுதி ” [கூ 4-10, ஸ்ய [6-4-14], “ யத்ரு க்வஸ்ய ஸவ-க்ராஹெதவா ஶ-பிஶ் ததெ தந கம் ஶெஸ்யுஶ் ததெ தந கம் விஜாநீயாஶ்? ” [ஸ்ய 4-4-14] உ த்யாதிக்காநாநாஸ்திஷெயவாஶிந்யுஸநிகாஸூந ஸ்யு தயஃ “யஃ ஸவ-க்ராஹஃ”

யக் கூடியதாயிருக்கின்றது அப்படிப்பட்ட ஸ்ரூஷ்டி ப்ரளயங்களை சருதிகள் பலவிதமாக விவரிக்கின்றன இரண்டாவது, ப்ரஹ்மத்தை விவரிக்கும் இடங்களில், சில சருதிகள், ‘ அது நிரவதயம், நிரஞ்ஜநம், விஜ்ஞாநம், ஆநநதம், நிரவிகாரம், நிஷ்களம், நிஷ்காரியம், சாநதம், நிராக்ரணம் ’ என்று ப்ரஹ்மத்தைக் கேவலம் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாகவும் குணமநறதாகவும் சொல்லுகின்றன மற்றும் சில “நெஹ நாநாஸ்தி”, “ யத்ரு க்வஸ்ய ” இதயாதியான சருதிகள், ப்ரபஞ்சத்தில் தென பமே பேதங்களை நிஷேதிக்ரமவைகளாகக் காணப்படுகின்றன வேறு சில “ யஃ ஸவ-க்ராஹஃ”, “ ஸவ-க்ராஹி ரூபவாஹி”, “ ஸவெஶ் நிஷெஷாஃ ”,

அதனுடன் தருபதியடையாமல், ஸகல வாக்யங்களைப் பாயாலோசித்தே நிஷ்காஷம் செய்கின்றது என்பது குறிப்பு

நிரவஷ்யு—ப்ரஹ்மம் எவ்வித தோஷமும் அற்றது, எவ்வித குணமும் அற்றது என்று சொல்லும் நிராக்ரண சருதிகள் இவ்விதத்தில் உதாஹரிக்கப்படுகின்றன

நெஹ நாநாஸ்தி—இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் காணப்பமே பொருள்களெல்லாம் பல வகைப்பட்டனவாக நமக்குத் தோன்றின போதிலும், ‘இந்தப் பேதங்களெல்லாம் அபரமார்த்தங்களே’ என்று பேதத்தை நிஷேதிக்ரம போல காணப்படும் வாக்யங்கள் உதாஹரிக்கப்படுகின்றன. வாக்யங்களின் ஆபாதத் தோன்றும் ஆததம்—**ஐஹ**—இந்தப் பரமாத்மாவீனிடத்தில், நாநா—பேதமானது, கிம்வந நாஸ்தி—ஸ்வலபமே னம் இலலை யஹ நாநெவ ஶ்யுதி—எவன் இந்தப் பரமாத்மாவீனிடத்தில் பேதத்தைப் பாரகிறானே, ஸ ஐதெ த்யா ஐதெ த்யுஃ ஶாஹொ தி—அவன் ஸமஸாரத்தில் இருந்து ஸமஸாரத்தையே அடைகிறான் யத்ரு க்வஸ்யு—எல்லாம் பரமாத்மாவாக இருக்கிறபடியால் பாரகிறவன் ஒருவன், பாரகப்படுகிறவன் மற்றொருவனென்றும், அறிகிறவன் ஒருவன், அறியப்படுவது மற்றொன்று என்றும் எவ்விதம் சொல்லக்கூடும்?

ஸவ-ல்விசு, யஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்ய தவஃ” [8-1-10], “ஸவ-ல்ராணி ரா-ஓவாணி விவி-த்யு யீரொ நாநி-கி க்யுகா-லிவ-ந ய-நா-ஸ்ய” [10-1-10], “ஸவ-ல் நி-நி-ஷா ஜ-ஜி-ரொ வி-ஷி-தஃ வ-ர-ஷா-யி” [10-1-10], “ஸவ-ல் தவ-வா-வா வி-ஜ-ரொ வி-ஜி-த்யு-வி-ல்-ஸொ-கொ வி-ஜ-வ-தொ-வி-வா-ஸ வ-த்யு-கா-லி-ஸ-த்யு-ஸ-க-ஹ” [10-1-5] உ-தி ஸவ-ல்-வி-நி-ஜ-ம-கி-வெ-ய த-யா-வ-ம-த-ம் ஸவ-ல்-ம-ண-ம்-ப-தி-யி-யு. நி-ர-கி-ஸ-ய-க-யு-ர-ண-ம-ண-ந-ந-ஹ-ம் ஸவ-ல்-ஜ-த-ம் ஸவ-ல்-ஸ-கி-யொ-ம-ம் ஸவ-ல்-நா-நி-ர-ஓ-வ-யு-ர-ண-ம் ஸவ-ல்-ஸு-ர-ய-ர-த-ம் உ-க-ஸ-ந-ஸு-த-யொ-ஸு-வ-நி. “ஸவ-ல்-

“ஸவ-ல் தவ-வா-வா” இதயாதியான சருதிகள் ஜகததில ஹேயங்களாக காணப்படும் குணமொன்றும் பரஹ்மத்திற்கு இல்லையென்றும், ‘பரஹ்மம் எனபது கணக்கற்ற சிறந்த கலயாண குணங்களுடன் கூடியது; அது முழுவதும் கேவலம் ஜஞாந ஸக ரூபம்; அது, ஸகல சக்திகளும் பொருந்தியுள்ளது; அது ஸகல பதார்த்தங்களுடைய உள்ளிலும் பரவேசித்து அவைகளுக்கு நாம் ரூபங்களைக் கொடுக்கின்றது, அது ஸகலக் திறகும் ஆதாரம்’ என்றும் சொல்லுகின்றன இன்னும் சில “ஸவ-ல்-வெ-ய-ம்”,

யஃ ஸவ-ல்-ஜ-ஃ—இந்த வாக்யங்களெல்லாம், ‘பரஹ்மத்திற்குக் குணங்கள் உண்டு’ என்று சொல்லுவதை ஸவ-ல்-ஜ-ஃ—ஸகல விஷய ஸம்பத்தமான ஜஞாநத்தையும் உடையவன்; ஸவ-ல்-வி-சு—ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் ஸகல பரகாரமான ஜஞாநத்தையும் உடையவன் ‘ஸவ-ல்-ஜ-ஃ’ என்பதற்கு முழுமையும் ஜஞாநமாக இருக்கும் ஸவரூபத்தை உடையவன்’ என்று பொருள் சொல்வது முண்டு யஸ்ய தவஃ ஜ்ஞாநஸ்ய—பகவானுக்கு, ஜகத ஸருஷ்டிக் கு உபயுகதமான காமங்க ளெல்லாம் கேவலம் தனது ஸகல ரூபமான ஜஞாநமே அதாவது ‘ஸகலபத தைத்தவிர்ந்தது ஸருஷ்ட்யாதிகளுக்கு உபயுகதமாக ஒரு காமமும் அவனுக்கு வேண்டிவ திலலை’ என்று சொன்னதாயிற்று

ஸவ-ல்-ராணி ரா-ஓவாணி ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் நாம் ரூபங்களைப் பகவானே கொடுக்கிறார் ஒவ்வொரு வஸ்துவும் தன் தனக்கு உரிய காம ரூபங்களைப் பெறுவது முழுவதும் பகவத ஸகலபததாலேயே எனபது நாகபாயம் வி-ஷி-த-ய-ம்-ஸு-ர-ஷி-—இது பகவானைக் குறிக்கின்றது. ஸவ-ல்-தவ-வா-வா—இந்த வாக்யங்கள், ‘பகவான ஹேய குணமற்றவன், கலயாணகுண ஸம்பூரணன்’ எனபதைச் சொல்லுகின்றன

ஸவ-ல்-வெ-ய-ம்—‘பரஹ்மம் ஒன்றே பரமாததமான வஸ்து’ எனபதைச் சொல்லுகின்ற சருதிகள் உதாஹரிக் கப்படுகின்றன இவைகளுள் ‘ஸவ-ல்-வெ-ய-ம்’, இதயாதியான வாக்யம் பரதாநம் இதன் அர்த்தம்—தஜ்ஜு-ர-நி-தி—பரஹ்மத்தி

வவீஓம் ஸ்ரவஹ தஜ்ஜுதூநிதி” [ஊா.3-14-1], “வென ததூதூஜிஓம் ஸவ-ஓ” [ஊா. 6-8-7] ஐதூஜிகா ஸ்ரவஹஸூஷ்டம் ஜமனாநாகாரம் ஓதூவாஓதூ கதெஓகூம் ஔ ஓதூவாஓதூஷ்டி காமூந ஸூதயஃ। “ஓயூயமாதூநம் ஓதூரிதூரம் ஔ ஜகூ” [ஸூ. 11], “ஓகூகூ ஓகூமூம் ஓதூரிதூரம் ஔ ஜகூ” [ஸூ. 1] “ஓஜூவதூரகூரீயத ஓஜூஃ ஓஜூஜெயெதி” “ஔதி விஸூஸூதெஸூரம் ஓரூதம் ஓரிவஜூதம்” [தெ நூ], “தஜூரூரூணாம் ஓரூஜிஓ ஜெஓஸூரம் தம் ஓஷவதூநம் ஓரூஜிஓ ஔ ஓஷவதூ” [ஸூ. 6], “ஸவ-ஓஸூ வஸூ ஓவ-ஓஸூஸூரம்” [ஓயூ 6-4-22] ஐதூஜிகாஃ ஓயூஹூணஃ ஓவ-ஓஸூஓதூநூதம், ஓவ-ஓஸூஸூரிதவூகூம்,

“வென ததூதூஜிஓ” இதயாதியான சருதிகள, ‘ஓரஹ்மததால ஓருஷ்டிககப்பட்டுள்ள ஜகத முழுவதும் பலவகைப்பட்டதாக இருக்கையிலும், எல்லாம் ஓரஹ்மமே’ என்று சொல்லுகின்றன மறறம் சில “ஓயூயமாதூநம்”, “ஓகூகூ”, “ஓஜூவதூரிஃ” “ஔதி விஸூஸூ” “தஜூரூரூணாஓ” ஓவ-ஓஸூ வஸூ” இதயாதிகளான சருதிகள், ‘ஓரஹ்மம் என்பது மறறைய பதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் விலக்க

னிமிருந்து ஜநிககிறபடியாலும் ஓரஹ்மத்தினிடத்திலேயே ஓயிககிறபடியாலும் ஓரஹ்மத்தினாலேயே அநுபரவேசிக்கப்பட்டு ஜீவித்திருப்பதைப் பெறுகிறபடியாலும், ஐஓம் ஓவ-ஓ—இந்த பரபஞ்சம் முழுவதும். ஓயூஹூ வஓ—ஓரஹ்மமே யன்றோ? ஜூயதெ ஐதி ஜூ [ஜநிககிறபடியால் ‘ஜ’ என்று சொல்லப்படுகிறது]; ஓயத ஐதி ஓ [ஓயிககிறபடியால் ‘ஓ’]; ஓநிதூதி ஓந [ஜீவித்திருக்கிறபடியால், ‘அந’] தவூ ஜஓந [தஜ்ஜுதூந] என்பது விக்ரஹம்

வென ததூதூஜிஓம் ஓவ-ஓ—இந்த வாக்யமும் கீழ் வாக்யங்கள் போல ‘ஓரஹ்மம் ஒன்றே உண்டு’ எனபதையே சொல்லுகின்றது

ஓயூயமாதூநம்—இவையெல்லாம் ‘ஓரஹ்மம் வேறு பரபஞ்சம் வேறு எனபதை விளக்கும் வாக்யங்கள் ‘ஜீவாத்மாவையும் அதற்கு நியந்தாவாயுள்ள ஓசவரீனையும் வெவ்வேறென்று அறிகிறவனே பகவத பரீதி பாதாமாகிருன்’ என்பது. முதல் இரண்டு வாக்யங்களின் பொருள் ‘ஓஜூவதூரகூரீயத’ இதயாதியான வாக்யமும், பகவானிடமிருந்து பரஜகளின் ஓருஷ்டியைப் போதிககிறபடியால், அவை இரண்டுமே வெவ்வேறு எனபதைச் சொல்லுகின்றது. ‘விஸூஸூ ஔதிஓ’—விசுவத்திற்கு நாதன் எனபதும் பேதத்தை ஓசிபிபிக்கின்றது இமாதூரியே ‘ஓரூரூரூணாம் ஜெஓஸூரூ’ இதயாதி வாக்யங்களும்

ஶாஸ்திரக்ஷம் உ ஶ்ருவணம், ஸவ-ஸ்யு ஶெஷ தாம், வதிக்ஷம் வெஸாஸ்யு
காஸ்து ந ப்ருதிவாடிபணி । “சுஷம் ப்ருவிஷ்டம் ஶாஸ்திர ஜநாநாம் ஸவ-ஸ்யு தாம்”
[யஜுர்ராணிய 3-20], “வனஷ ச்ருதாநய-ஸ்யு தம்” [ஸ்யு 5-7],
“யஸ்யு வ்யயிவீ ஶாஸ்திர, யஸ்யு வம் ஶாஸ்திரம், யஸ்யு தெஜம் ஶாஸ்திர,
யஸ்யு வ்யுக்ஷம் ஶாஸ்திர, யஸ்யு வ்யுக்ஷம் ஶாஸ்திர, யஸ்யு த்யு த்யு ஶாஸ்திர,
யஸ்யு த்யு ஶாஸ்திர” [ஸ்யு. 5-7] உதி ஶ்ருவணவ்யுதிநிக்ஷயு ஸவ-ஸ்யு
வ்யுதெநா ஶ்ருவணஸு ஶாஸ்திர த்வாவா ஶஸ்யு-பணி காஸ்து ந ।

உதி நானாஸ்திரவாணாம் வாக்யநாஸிவிரொயொ ஶுஸ்யுய-ஸ்யு
வாரித்யாமஸு ய்யா ஸம்ஸவதி ததெயவ வண-ஸ்யு, வண-ஸ்யு உ । ஶவி

ணம்; மற்றைப் பதார்த்தங்க ளெல்லாம் அருங்கு அடங்கினவை; அது எல்லாவற்றிற்கும்
ப்ரபு, மற்றவை அகற்குச் சேஷ பூசகன், அது எல்லாவற்றிற்கும் சேஷி என்பதை
விளக்குகின்றன இன்னும் சில “சுஷம் ப்ருவிஷ்டம்”, “வனஷ ச்ருதாம்”, “யஸ்யு
வ்யயிவீ” இதயாதிகளான ச்ருதிகள் ‘ப்ரஹ்மததைத் தவித்த மற்ற வஸ்துகளெல்
லாம் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரம்; ப்ரஹ்மம் அவைகளுக்கெல்லாம் ஆதமா’ என்று அவை
இரண்டுக்குமுள்ள சரீராதம் ஸம்பந்தத்தைப் போதிகின்றன

உதி நானாஸ்திரவாணாம் . . . இவ்வாறு பலவிதமாக இருக்கும் ச்ருதி
வாக்யங்களெல்லாவற்றிற்கும் எப்படிப் ப்ரஸ்பரம் விரோதம் வாமாட்டாகோ, எப்படி
எல்லாவற்றிற்கும் முக்யமான பொருள் ஒத்தது வருமோ. அப்படியே ஸம்ஸவயம் செய்யப்
பட வேண்டும்; அப்படியே ஸம்ஸவயம் செய்யப்பட்டும் இருக்கின்றது ‘ப்ரஹ்மம் எவ்
வித மாறுதலு மற்றது’ என்று சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம், ‘ப்ரஹ்மத்தின ஸ்வ

“சுஷம் ப்ருவிஷ்டம்” இதயாதியான வாக்யங்கள், ப்ரபஞ்சத்திற்கும் ப்ரஹ்மத்
துக்குமுள்ள சரீராதம் பாவத்தை விளக்குகின்றன “யஸ்யு வ்யயிவீ”—இந்த
வாக்யங்களின் அர்த்தத்தை 182, 183 வது பக்கங்களில் காண்க.

உதி நானாஸ்திரவாணாம்—இம்மாதிரி ச்ருதி வாக்யங்கள் பலவகைப்பட்
டிருக்கின்றன தேவலம் அபேதத்தை அவலமயிக்கும் சாவர பக்ஷத்திலும் பேதா
பேதத்தை அவலமயிக்கும் இதர பக்ஷங்களிலும் இந்த ச்ருதிகள் ப்ரஸ்பரம் விரோதிக
கின்றன என்பது ஸபஷ்டம்; ‘தஸ் துஸி’ இதயாதியான வாக்யங்களைத் தமது
பக்ஷத்திற்கு ஒத்தவையாக அர்த்தம் செய்யும்பொழுது முக்யாதத்தை த்யஜித்து லக்ஷ
ணையை அவலமயித்து அர்த்தம் சொல்லும்படிக்கும் நேர்சினறது விசிஷ்டாதவைத்
பக்ஷத்திலோ வென்றால் விரோதமும் இல்லை; முக்யாதத் பரிதயாகமும் இல்லை அது
எப்படி என்பதை ‘சுவிஶாரபூரூ தய’ இதயாதியான வாக்யங்களால் விளக்குகிறார்

காரணமாய்தயம் ஸ்ரீராமபெரிணாவிவாசிஹாராஜெவமூஷ்யாய-ஹி: நிம-ஹி
 ணவாஜாஸு ப்ராக்யதவெயமுணநிஷெயவா தயா வ்யவஸி தர்ஹி நாநா
 க்வநிஷெயவாஜாஸு வணகவ்யு ஸ்யவ்ரணஃ ஸரீரதயா ப்ரகாரஹிதம்
 ஸவ-ஹி வெதநாபெதநம் வஸிதி ஸவ-ஹிதயா ஸவ-ஹிப்ரகாரம்

ரூபத்திற்கு மாறுதல் இல்லை' எனப்பதை விவரிக்கின்றன என்று நாம் சொல்லுகிறபடி யால் அவைகளுக்கு முக்ய அாததமே சொல்லப்பட்டதாகின்றது 'பரஹ்மத்திற்கு குணம் இல்லை' என்று சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம், 'இந்த பராக்ருத லோகத்தில் காணப்படும் ஹேய குணங்களென்றும் பரஹ்மத்திற்கு இல்லை' என்று பொருள் கொள்ளப்படுகிறபடியால், அவைகளுக்கு எவ்வித குறைவும் ஸம்பவீககவிலலை 'பரபஞ்சம பல வகைப்பட்டது' எனப்பதை நிஷேதிகமும் வாக்யங்க ளெல்லாம், 'பரஹ்மம் எனப்பது ஒன்று தான்; சேதநாசேதநங்களான மறறை வஸதுகக ளெல்லாம் அந்த பரஹ்மத்திற்கு சரீரமாக இருந்தது கொண்டு அதற்கு ப்ரகாரங்களாக இருக்கின்றன; இப்படி எல்லா வற்றுக்கும் ஆதமாவாகவும் ஆகையால் ப்ரகாரியாகவும் பரஹ்மம் இருக்கிறபடியால், அது ஒன்றே இருக்கின்றது' எனனும் அாததத்தைச் சொல்லுகின்றன என்று நாம் ஒத்தாக கொள்ளுகிறபடியால் அவைகளுக்கும் ஹாரி இல்லை 'பரஹ்மம் மறறவை

க்விகாரணமாய்தயம்—'பரஹ்மம் எவ்வித மாறுதலுமற்றது' என்று சொல்லும் சருதிகள் ப்ரஹ்மத்தின் தர்மி ஸவரூபத்திற்கு ஒருபொழுதும் எவ்வித மாறுதலும் இல்லை என்பதே நமது கொள்கை ஆகையால் 'க்விகார' எனப்பதற்கு நாம் முக்ய அாததத்தையே சொல்லுகிறோம்

ப்ராக்யதவெயமுணநிஷெயவா தயா—இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் தென்படும் பொருள்களெல்லாம் 'ப்ரக்ருதி' எனனும் அசேதந வஸதுவின் விகாரங்கள் அவைகளில் காணப்படும் குணங்களெல்லாம் ஹேயங்கள் அம்மாதிரி குணமொன்றும் பகவானிடத்தில் இல்லை என்பதே நமது கொள்கை 'நிம-ஹி' எனப்பதற்கு 'இம்மாதிரியான ஹேய குணங்கள் அற்றது' என்றே அாததம் சொல்லுகிறபடியால் முக்யார்த்த பரித்யாகம் நமது விதநாதத்தில் பரஸங்கிகமட்டாது

நாநா க்வநிஷெயவாஜா—'பரஹ்மம் எனப்பது ஆதமா, சேதநாசேதந வஸ்துகள் எனப்பவை அதன் சரீரம்' எனப்பதன்றோ நமது கொள்கை? சரீரமாக இருக்கும் வஸதுக்கள் பல வகைப்பட்டவை யானாலும், சரீரியாக இருக்கும் பரஹ்மத்தினிடத்தில் நாநாபவத்தை நாம் ஒத்தாகக் கொள்ள விலலை யாதலால், நாநாதவத்தை நிஷேதிகமும் வாக்யங்கள் நமமுடைய பக்ஷத்தில் முக்யார்த்தத்தை உடையவைகளே

ஐயுறெவ்வாவலி தழிதி ஸுராக்ஷி தாஃ । ஸவ-விஞ்சுணகைவதிடுகைபு
 ரகவவ-கலூரணமுணரகாகவஸதுகாசிகவஸதுஸுங்கலு கபா ழிவாகு
 தடிஸு-பமரீரெவ ஸுராக்ஷி து । ஜூநாநாநுஜீர-சுவாழி உ, ஸவ-

களைககாட்டிலும் விலகணம்; மறறவைகளுக்கெல்லாம் சேஷி; மறறவைகளுக்
 கெல்லாம் நியந்தா; ஸகல கலயாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடம்; அதன ஸக
 கலபம் காமம் எல்லாம் ஸத்யமே' எனபதைச சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம்,
 அந்தக் குணங்கள் யாவும் நமமால் உள்ளபடி ஒத்தகொள்ளப் படுகிறபடியால் அப்படி
 யே நிலைபெறுகின்றன 'பரஹ்மம் கேவலம் ஜஞாநமே, கேவலம் ஆநந்தமே' என்பதைச
 சொல்லும் வாக்யங்களும் முகயாததத்தை உடையனவே; எப்படியென்றால், பரஹ்மத

ஸவ-விஞ்சுணகை—இது 'பரஹ்மம் வேறு. மறறவை வேறு' என்று
 பேதத்தைச சொல்லும் வாக்யம் நமமுடைய பக்ஷ 'அவை வேறு' எனபதே; ஆத
 லால், இதற்கு முகயாதததவம் வ்யகதம்

ஜூநாநாநுஜீர-சுவாழி—'பரஹ்மம் கேவலம் ஜஞாநமே' என்று சில சருதி
 கள் சொல்லுகின்றன இதைப் பார்த்து 'அதற்குத் தாம் பூதமாக வேறு ஜஞாந
 மென்றும் இல்லை' என்று நிர்வசேஷ வாதிக்கள் வாதிக்கிறார்கள் 'பரஹ்
 மம் ஸாவஜநம்' என்று சொல்லும் சருதி வாக்யங்களை அவர்கள் ஆதரிக்கிறார்க
 ளிலலை நாம் 'பரஹ்மத்தின் ஸவருபம் கேவலம் ஜஞாநம்' எனபதை முதல் வாக்யங்
 கள் சொல்லுகின்றன வென்றும், 'ஜஞாந ஸவருபமாயுள்ள ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜஞாந
 மென்னும் ஒரு தர்மமும் உண்டு' எனபதை இரண்டாவது வாக்யங்கள் சொல்லு
 கின்றன வென்றும் பொருள் கொள்ளுகிறபடியால், இரண்டு வித வாக்ய
 ங்களும் நமது பக்ஷத்தில் ஆதரிக்கப்பட்டவையாகின்றன ஆனால், 'எவ்விதத்திலாவது
 ஜஞாநத்திற்கு ஜஞாநம் தாமமாக இருப்பதை நாம் பார்த்திருக்கிறோமா? ஆகையால்
 நீங்கள் சொல்வது யுக்திக்கு விருத்தம்' என்று அவர்கள் ஆக்ஷேபிக்கக்கூடும் சருதியில்
 சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்களில் நாம் யுக்தி விசாரம் செய்யக்கூடாது எனபது நமது
 முதல் ஸமாதானம் இரண்டாவது, 'யுக்தி விரோதம் இல்லை' என்றும் நிர்வஹிப்போம்
 லோகத்தில் ஜஞாநத்தை ஜஞாநம் தர்மமாக ஆசரயிக்கவில்லை எனபது உண்மையே
 அதாவது, 'மற்றொன்றுக்கு தாமமாக நிற்கும் தாம் பூத ஜஞாநத்திற்கு வேறொரு
 ஜஞாநம் தாமமாக நிற்கமாட்டாது' என்று சொன்னதாயிற்று அது யுக்தமே
 பரகருத்ததில் மற்றொன்றுக்கு தாமமாக நிற்கும் ஜஞாநத்திற்கு ஜஞாநாசரயம் சொல்லப்
 படவில்லை பரஹ்மத்தின் ஸவருபமாகிற ஜஞாநம் மற்றொன்றுக்கும் தாம் பூதமன்று
 ஆகையால் அதை ஜஞாநமாகிற ஒரு தர்மம் ஆசரயித்து நிற்கின்றது என்று சொல்வதில்
 எவ்வித அநுபத்தியும் பாஸங்கிக்க மாட்டாது தவிரவும், லோகத்தில் காணப்படும்
 வ்யாபதி பலம் போதுமான பலமாக மாட்டாது 'லோகத்தில் ஜஞாநம் எனபது ஒரு

வெண்குய்யாசு ஸரீராததா வொவந ஸாஜாநாயிகாணுஜியூய-தொ வவொடிநாடிவ ஸுவூதிதாஃ।

வளவம் உ ஸதி, சுஜெஜொ வா ஜெஜொ வா ஆதூதகதா வா வெ ஜாஜவெடிஃ கொடியடி-ஃ ஸஜி-தொ லவதி? ஸவ-ஸூ வெடிவெடி ஸ்வாஃ ஸவ-ஸஜி-தடி। ஸவ-ஸரீராதயா ஸவ-பூகாரம் ஸூரெவா வாவஸூ தஜி-தூஜெடி-தஃ। வளகஜெவ ஸூவா நாநாஹி-தஜி-தஜி- ஆஹூபூகாரம் நாநாஹி-நாவஸூ தஜி-தஜி-ஜெஜாஜெஜா ஸஜி-தஜா। சுஜி-ஆஹூ-நஸூ-ஆஹூ-நஸூ-நஸூ-நஸூ-வ ஸூர-ஹி-வஹூ-ஹி-வெவெஹூ-ஹி- ஸங்காராஹி-ஜெடி-ஸஜி-தஃ।

பரஹ்மமே என்று சொல்லும் வாக்யங்களும், சரீராதம் ஸம்பந்தத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு முக்யாதத முள்ளவை யென்று உபாதகம் செய்யப்படுகிறபடியால் ஸூரகூடி-களாகினறன

வளவம் உ ஸதி - 'இப்படிச் சொல்வதால், பேதம் அபேதம் பேதாபேதம் ஆக இம்மூன்று வரித்தாந்தங்களுள் எது வேதாந்த சாஸ்தரத்தால் போதிக்கப்படுவதாக ஸமாததிக்கப்பட்டதாகினறது?' என்று கேட்கும் பக்கத்தில், 'மூன்றும் வேதத்தால் போதிக்கப்படுகிறபடியால், மூன்றும் ஸமாததிக்கப்படுகினறன என்று உத்தரம் சொல்வோம் 'ஸகல வஸ்துகளையும் சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிற படியால் ஸகலத்தையும் பரகாரமாக உடைத்தாயிருக்கும் பரஹ்மம் ஒன்றே' எனபது எங்கள் மதமாதலால், அபேதம் ஸமாததிதமாகினறது; ஒரே பரஹ்மம் பலவகைப்பட்ட சேதநாசேத வஸ்துகளை பரகாரமாக உடைத்தாயிருந்துகொண்டு பலவகை நிறகினறது' என்று நாங்கள் சொல்லுகிறபடியால் பேதாபேதம் ஸமாததிதமாகினறது; 'அசித வஸ்துகளையும் சித வஸ்துகளையும், ஸவரூபம் ஸவபாவம் அந்த இரண்டு அம்சங்களிலும் ஈசுவரனைக் காட்டிலும் விலக்ஷணங்கள், அவைகளுக்கும் ஈசுவரனுக்கும் ஸாவகாயம் இல்லை' என்றும் நாங்கள் ஒத்ததுகொள்ளுகிற படியால், பேதம் ஸமாததிதமாகினறது

சரீரத்தைச் சொல்லும் சபதங்களெல்லாம் சரீரி பாயநதம் முக்யாததமுள்ளவை எனபது நமது வரித்தாதம்

வளவம் உ ஸதி—'இப்படி எல்லா சருதிகளையும் நீங்கள் ஆதரிக்கும் பக்கத்தில் நீங்கள் பேதவாதிகளா? இவ்லாவிட்டால், அபேத வாதிகளா? இவ்லாவிட்டால் பேதாபேதவாதிகளா?' என்று ஒரு சோதயம் செய்யப்படுகினறது ஸவ-ஸூ வெடிவெடி ஸ்வாஃ - 'மூன்றும் வேதங்களால் அறியப்பட வேண்டியவை யாதலால் மூன்றையும் நாங்கள் ஸமாததிக்கிறோம்' எனபது ஸமாதாகம் எப்படி மூன்றும் ஸமாததிக்கப்படுகினறன எனபதை 'ஸவ-ஸரீராதயா' இதயாதியால் உபாதிக்கிறா

நநு உ, 'ததஜ்ஜலி ஸ்ரெ தகெதெதா தவ்யு தாவஜெவ விரஸ்யு' [ஊம் 6-8-7] ஐதி வெஸ்க்யஜ்ஜாநஜெவ வரஜெவாநுஷாய-ஓக்ஷண ஜெக்ஷஸாயநஜிதி மஜ்யெதெ' | நெந தஜெவ்யு | "வ்யூயமா தாநம் ஸ்ரெளி தாரம் உ ஜெக்யா ஜுஷ்ஜதஜெஸுநாஜீ தகவஜெதி" [ஸ்ரெ 1] ஐதி சூ தாநம்

நநு உ 'ததஜ்ஜலி இதயாதியான வாக்யநதைப பராக்ரம பொழுது பரம புருஷாதத மாகிற மோக்ஷத்திறகு ஜக்ய ஜஞாநமே (எலலாம ஒனநே எனனும் ஜஞாநமே) ஸாதநம்' என்று சொல்வது போலனநேரே தோனறுகினறது?' என்று ஆக்ஷேபிக்கக்கூடும், அது அவ்வித மன்று பருநக ஜஞாநமே (வஸதுககளெலலாம வெவவேறு எனனும் ஜஞாநமே) மோக்ஷத்திறகு ஸாதநம் என்று வ்யூயமா தாநம் எனனும் சருதி போதிககினற தனநேரே? ஜீவாதமாவையும் அதை ஏவுகிறவனாயிருக்கும் அநதாயாமியையும் வெவவே

நநு உ— இப்படி மூன்றும் அங்கீகரிக்கபடுகின்றன என்று சொல்வது அயுநதம் ஜக்ய ஜஞாந மொனநே மொக்ஷத்திறகு ஸாதநமெனறநேரே சருதிகள சொல்லுகின்றன?' எனனும் ஒரு சோதயத்தைச் சங்கதித்துக் கொண்டு அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறா அநத ஸமாதாநத்தின ரீதி பின் வருமாறு நிறகினறது 'சில வாக்யங்கள் ஜக்ய ஜஞாநத்தை மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்வது எனபதை ஒத்துக் கொண்ட போதிலும், மற்றும் சில வாக்யங்கள் பேத ஜஞாநதையே மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்லுகின்றனவே! அவைகளின் கதி என்ன? ஜக்ய ஜஞாநத்தைப் போதிக்கும் வாக்யங்களுக்கு அவை விருத்ததங்களால் இருக்கிறபடியால், அவை அநாதாரிகத்த தக்கவை என்று சொல்வது ஸமஞ்ஜஸமாக மாட்டாது 'இவைகள் தாம் அநாதாரணீயங்களாகட்டும்' என்று ஒருவன் ஆக்ஷேபித்தால் அதற்கு பரதயுத்தரம் சொல்வது ஸாத்யமில்லை ஆகையால் இம்மாதிரி பரஸபர விருத்தங்கள் போல காணப்படும் சருதி வாக்யங்களுள் ஒன்றுக்கும் எவ்வித விரோதமும் வராமல் விஷய விபாகம் செய்யவேண்டும்' இது தான் ஸமாதாநம் எப்படி விரோதம் வராமல் விஷய விபாகம் செய்யக்கூடும் எனபதைக் காண்பித்து விட்டு இவ்வித விபாகம் செய்வது தாமாகச் செய்யும் காரயமன்று என்றும் பூவாசாராயங்கள் அம்மாதிரி செய்திருக்கிறார்கள் என்றும் நிரூபிக்கிறார்

மஜ்யெதெ—'ஜக்ய ஜஞாநம் மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்' என்று தெளிவாகச் சொல்லப்படவில்லை எனபதை இந்த 'மஜ்யெதெ' ஊழிக்கப்படுகின்றது] எனனும் பதம் ஸூசிப்பிடுகின்றது இத்தற்கு எதிர்த்தட்டாக 'ஸாக்ஷாஜீய தஸ்யூபா விஸாயநஸ்யு' என்று பின்னால் சொல்லப்படுவது கவனிக்கத்தக்கது உண்மையாகவே 'ததஜ்ஜலி இதயாதியான ஜக்ய சருதி வாக்யங்களில் மோக்ஷம் ஸாதிக்கப்படு' எனபது கண்டோகதமாகச் சொல்லப்படவில்லை, 'வ்யூயமா தாநம்' இதயாதியான பேத சருதி வாக்யங்களில் 'சுரீயதகவஜெதி' (மோக்ஷத்தை அடைகிறான்) எனபது தெளிவாகச் சொல்லப்படாதிருக்கிறது

பெரியாரார் தாரம் ஊரையாழிணம் வ்யூஷகூஜாநாபெ
 தெரீ, 'தெந'—வாஜாநா, ஜுஷொஹுதகூரெதீதி ஸாக்ஷாஹி த
 க்ஷுபிராவிஸாயநாநாநா நியைஸு வ்யூஷமாஹஜாநெவெத்யவம
 தெ | 'வெனகூவாகூவிநொயாஹி தஹ்வாஜாயஸமணஸ்யஹ்வாவிவி
 ஷயதித்யஹுமணவ்யுஷ ஹதி தெசு, வ்யூஷகூஜாநெவெத்யவ வாக்ஷாஹி
 ஜுதகூபிராவிஸாயநகூஸ்யவணாஹிவரீதம் ஸ்வாந ஹவதி வநதஹு
 உவதி, உபொஹுய்யொவிநொயெ ஸதி ஸவிநொயெந தபொவிஷ
 யொ விவெஹீய ஹதி | க்யஹிவிநொய ஹதி தெசு, ஸஹயாஹிநா
 ஹிவெஹிதஸ்ய வரஹு ஹ்வணம் ஸரீநதபா வ்யகாரகூஜீவாநஹு
 தகாரம் ஹ்வெஹிவ கூரீதி ஸஹநாஹீயதெ, ததெவஹுதவ்யூத
 யூதி

நென்று அறிந்த அந் அறிவு காரணமாக அந் பரமாத்மாவினால் அந் கர்ஹித
 பட்டவன் அது வழியாக அந்ருத்தவம் என்று சொல்லப்படும் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்
 என்பது அதன் அர்த்தமாகையால் ஜீவாத்மாவின் ஹிஸைபவம் அந் ஹிஸைபவாகிற
 பரமாத்மாவின் ஹிஸைபவமான பருத்த ஜந்நாதத்தையே மோக்ஷ ஸாதநமாக அது சொல்ல
 கின்றதே; அதற்குக் கதி என்ன? என்று நாம் திருமபக்கேடக மாட்டோமோ? 'ஹ்ய
 ஜந்நாதத்தை மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்லும் வாக்யத்திற்கு இது விரோதிகிறபடி
 யால் இந்த வாக்யம் அபரமாத்மமான ஸகுண பரஹ்மத்தை அடைவீக்கும் உபா
 யத்தைச் சொல்லுகின்றது என்றே நாம் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும்' என்னில், 'பருத்த
 ஜந்நாதத்தையே ஸாக்ஷாத அந்ருத்தவத்தின் (மோக்ஷத்தின்) பரபதிகரு ஸாதநமாக
 இந்த சருதி சொல்லுகிறபடியால் இதற்கு அந்ருணமாகவே ஹ்ய ஜந்நாதத்தை ஸாதந
 மாகச் சொல்லும் சருதியை நாம் நயிப்பிக்கவேண்டும்' என்று நாம் என பதில் கேட்கக்
 கூடாது? இவையெல்லாம் யுத்தங்களான வாத்தகளை ஆகமாட்டா யுத்தமானது எது
 வென்றால் ஸமாந பலத்தை உடைய இரண்டு சருதிவாக்யங்கள் பரஸ்பரம் விரோதிக
 கும பொழுது, ஒன்றுக்கும் விரோதம் வராமல் நாம் தாதபாயம் சொல்லவே யுக்க
 மாக்கும் 'பருத்தத்தில் விரோதம் வராமல் எவ்விதம் அாதம் சொல்லுகும்?' என்று
 கேட்டால் பின்வருமாறு அாதம் சொல்லும் பக்கத்தில் விரோதம் வரமாட்டாது
 என்று நாம் பதில் சொல்வோம் பர பரஹ்மம் எல்லாவற்றினுள்ளிலும் அந்நாயாமியாக
 இருக்கின்றது ஆகையால் எல்லா வஸ்துக்களும் பரஹ்மத்திற்குச் சரீரம், ஆகையால்
 அவை அதற்கு பரகாரமாகின்றன, அப்படிப்பட்ட பரஹ்மமே, "ததூஹி" என
 ஹம் வாக்யத்திலுள்ள "ஹி" (ஹி) எனஹம் சபதத்தால் சொல்லப்படுகின்றது;

ஸஹயாஹிநாஹிவெஹிதஸ்ய— ஹ்ய ஜந்நாதம் மோக்ஷத்தை ஸாதித
 துக்கேட்கும் என்று சொல்லும் சருதி வாக்யத்தின் விஷயம் இந்த வாக்யத்தாலும்
 'பருத்தம் ஜந்நாதம் மோக்ஷ ஸாதநம்' என்று சொல்லும் சருதியின் விஷயம் 'வரஹு
 ஹிதாஹி' இதயாதியாலும் விவரிக்கப்படுகின்றன இந்த விவரணைகள் பூர்வமே பல

தவ்யு வாச்யஸ்ய விஷயம் ! ஸ்வாவஸ்திதாஜீவாஃ ததா துதயா²வவலி³தவ்யு
 வரஜாதநொ நிவி⁴தொஷா⁵ஹித தயா⁶ஸ த்யுஸங்க⁷வ்யா⁸நவயிகா⁹தி
 ஸயாவஸ்தி¹⁰யசு¹¹நாண¹²மாணாகா¹³க்வை¹⁴ந உயி¹⁵வ்யு¹⁶மா¹⁷வீ¹⁸வொ¹⁹ந²⁰
 ஸவ்யெய²¹ஊ²²த்யு²³வ்யு²⁴ வாச்யஸ்ய²⁵ விஷய²⁶ஊ²⁷த்யு²⁸ய²⁹ஃ³⁰ வ³¹ஸ்தி³²வ³³வொ³⁴வஸ்யு³⁵
 ஊ³⁶ஸ்தி³⁷ !

“ லொக்ஷா லொமூ³⁸ லொ³⁹ரி⁴⁰தாரம்⁴¹ உ⁴² லக்ஷா ” ஐ⁴³தி⁴⁴ ! லொ⁴⁵மூ⁴⁶

அப்படியே அநுஸந்திக்க வேண்டும் எனப்பது தான ஜய ஜநாநதை மோக்ஷஸாதந
 மாகச சொல்லும் சருதியின தாதபாயம் பருதக ஜநாநதை ஸாதநமாகச சொல்லும்
 சருதியின தாதபாயமும், ‘ பரஹ்மத்திரகுச’ சரீரமாக இருக்கும் ஜீவாத்மாவைக்
 கருடிலும் அநத ஜீவாத்மாவுக்கு ஆத்மாவாக இருக்கும் பரஹ்மம் வேறு, அநத பரஹ்மம்
 எவ்வித தோஷமுமற்றது, ஸத்ய ஸத்கலபம் முதலிய கணக்கற்ற சிறந்த கலயாண
 குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடம், இப்படி இருப்பதே அநத வேறுபாட்டுக்கு,
 காரணம், இதுதான் அநுஸந்திக்க வேண்டிய விஷயம்’ எனப்பதே இநத வாக்யங்
 களுக்கு இதுவே அநத மொன்று ஏறெனவே பல தடவை நாம் சொல்லியிருக்கிறோம்

“ லொக்ஷா லொமூ⁴⁷ ” “ லொ⁴⁸க்ஷா⁴⁹ இத்யாதியான வாக்யத்தில
 சொல்லப்பட்டிள்ள போக்யமான வஸ்துவுக்கு அறிவினமை பராதத்தவம் எப்பொழு
 தும் மாறிகொண்டிருப்பது இவ்வ முதலானவைகளே ஸ்வபாவங்கள் போகநாவான

தடவைகளில் இநத கருத்தத்திலேயே செய்யப்பட்டிரு கிற படியால் இவ்விட⁵⁰ தில
 ஸவகரஹமாக ஸம்ஸிக்ஷப்படுகின்றன

லொக்ஷா லொமூ⁵¹ லொ⁵²ரி⁵³தாரம்⁵⁴ உ⁵⁵ லக்ஷை⁵⁶ தீ⁵⁷பரகருக⁵⁸ சருதி⁵⁹ வாக்யங்
 களுக்கு ‘ அபேத ஜநாநம் மோக்ஷ ஸாதநம்’ எனப்பதில தாதபாயமில்லை எனப்பது இது
 வரை நினைக்கப்பட்டது இப்பொழுது அநத வாக்யங்களுக்கு ‘ பேதாபேத ஜநாநம்
 மோக்ஷ ஸாதநம்’ எனப்பதிலும் தாதபாயமில்லை எனப்பது நினைக்கப்படுகின்றது பரஹ்
 மம் அசேதந பதாதத்தங்களுக்கு அநதாயாமியாகவும், சேதநங்களுக்கு அநதாயாமி
 யாகவும், கேவலம் தனது ஸ்வரூபத்துடனும் ஆக மூன்று விதங்களான அவஸ்தா
 நங்களுடன் நிற்கின்றது எனப்பதே இநத சருதி வாக்யங்களின் தாதபாயம் என்று
 சொல்லப் போகிறவராய முதலில் அசேதந பதாதத்தங்களின் ஸ்வபாவங்களையும் பிறகு
 சேதநங்களுடைய ஸ்வபாவங்களையும் சொல்லுகிறார் இநத அவஸ்தாநங்களை ஸதவா
 ரக அவஸ்தாநங்களென்றும் அதவாரகாவஸாதபென்றும் சொல்லத்து உண்டு சேதநா
 சேதநங்களுக்கு அநதாயாமியாக இருப்பது ஸதவாரகம் கேவலம் ஸ்வரூபத்துடன்
 இருப்பது அ⁶⁰ வாக்யம்

நாடுவய்யு வஹுநொ2வெ தநகூம் வாராய-க்ஷம் வுததம் விசாராஸுஷக்ஷ
 ஶீத்யாடிப் ஸூசாவாஶீ, லொக்ஷு ஜீ-வா-தநஸூ சுஶீவாபாபி ஹிஷ்ஜூ நா நொடி
 ஸூரூபெவெவ்யு வ சுநாஷிக்ஷ-நாடுவாவிஷ்யாக்யு தநாநாவிபஜ்ஜாநஸம்
 கொஶவிகாஸுள லொமுஷூதி தாவிஷுஸூஸம்ஸம-ஸூ வாரூதொவாஸு
 நாநொக்ஷெஸூத்யாடிப் ஸூசாவாஶீ, வஸவாஶூதிதொக்ஷுலொமுயொராஶி

ஸீவாதமாவுக்கு மலமற்றதாயும் அளவுககு உட்படாததாயமுள்ள ஜ்ஞாநம் ஆநநதம்
 இவைகளே ஸவருபம், அநாதி காமமாகிற அவிதையினால் ஸம்பவிக்கும் ஜ்ஞாநக் குறை
 வும் ஜ்ஞாந ஏற்றமும் போகயநகனாயுள்ள அசேதந வஸதுவின சோககையும், பரமாகமா
 வினிதகதிவ செயப்படும பகதியால மோக்ஷம் பெறுவதும் தினனும் இவை போன்ற
 மற்றும் சில அசுநகன அதன் ஸ்வபாவநகன இப்படிப்பட்ட போகநாவாகிற ஜீவனுக்க
 குள் அந்தாயாமியாக இருப்பு போகயமாகிற அசேதநகளுகுள் அந்தாயாமியாக
 இருப்பு அளவற்ற குணங்களு கெல்லாம் ஆசரயமாகக் கேவலம் தனது ஸவருபத்துட

கடுவதநகஸூ, வாராய-க்ஷம் வுததம் விசாராஸுஷக்ஷு—இவை
 போகய வஸதுககளின ஸவபாவங்கள் போகய வஸதுககளெல்லாம் அசேதநகன
 [அதாவது அவைகளுகு அறிவு எனபது இல்லை], அவை பராததங்கள் [அதாவது,
 பிறருடைய பரயோஜநததிறநாககோ இருப்பவை], அவை எப்பொழுதும் மாறிக்
 கொண்டே இருக்கும் [அதாவது, அவைகளின ஸவருபம் ஸருஷ்டி தசையிலும் பரளய
 தசையிலும் மாற்றத்தை அடைந்து கொண்டே இருக்கும்] இந்த அநதகதை

“ கடுவதநா வாராய-க்ஷ வு தித்யம் வுதகவிதிபா ”

என்னும் சுவோகம் சொல்லுகின்றது

நாநாவிபஜ்ஜாநஸம் கொஶவிகாஸுள சுஶிஷுஸூஸம்ஸம-ஸூ, உவா
 ஸூநாநொக்ஷி—இவை போகநாவாகிற ஜீவனுடைய ஸவபாவநகன ஜீவனுக்கு
 ஸவருப மாறுதல் இல்லாவிடினும் தாமபூத ஜ்ஞாநத்தின மாறுதல் உண்டு எனபது
 நமது கோளநக இந்த மாறுதல் ஜ்ஞாநக்ர காமத்தின காயம் அநநக காமத்தின
 பலமாகவே ஜீவனுக்கு அசேதநமாகிற தேஹத்தின சோககையும் ஏற்படுகின்றது பக
 வதுபாஸத்யால அநநக காம பந்ம் விலகி ஜீவனுக்கு மோக்ஷம் விததிடிகின்றது
 இவை ஜீவனுடைய ஸவபாவநகன இப்படி அபயநதம் பிரகக் கனாயுள்ள போய் போக
 தரகனாகிற வஸதுகளுக்ககு அபேதம் எவ்விதம் சொல்லக்கூடும் எனபது குறிப்ப

லொக்ஷுலொமுயொராஶுப-நாஜீரூபெக்ஷாவஸூநஸூ இதை போக
 தாவுக்கு அநதாயாமியாக இருப்பது போகயத்திரகு அநதாயாமியாக இருப்பது எனது

கொவாஸநாசு " ஐதி | ஸ்ரீய்யூதம் உ ஞ்சுரீயாஶாயெ-ஶ்ண விஶ்யூ
 விஶயம் வஶதா "ய்யூவி ஸஶிதௌ ந நிஶ-ஶு மடுதெவதம் மூணமண
 சிநஸாஶநுயாவெசு த்யூத்யூனம-ஶுணாடுரிவ தெவதாம் ஹஜத ஐதி
 ததூவி ஸமூடுணெவ தெவதா ஶ்யூயூதௌ " ஐதி | ஸஶிதஶ-ஸஶி
 உ த

என்று சொல்லியிருக்கிறார் இது தஹர வித்யைகரும ஸத வித்யைகரு முளள
 வித்யைகரும சொல்லும் அவஸரத்தில் தரமிடாசாராயரால் "ய்யூவி ஶ்யூ
 த ஐதி" என்று வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது இந்த வ்யாக்யாநத்தின்
 ஆர்த மெனன வெணரூல ஸஶிதஶ-ஸதவித்யை ப்ரகாரம் பகவதபாஸ்தி செய
 உ த

விஶ்யூவிஶயம் வஶதா—உபநிஷததுக்களில், ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவனு
 க்குப் பல வழிகள் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன இந்த வழிகளுக்கு 'ப்ரஹ்ம வித்யை'
 என்று பெயர் ஒவ்வொரு வித்யையிலும் அநந்த உபாஸகனுடைய சக்தி முதலிய
 வைகளுக்கு அநுசூனமாக ப்ரஹ்மத்தின் கிறிசில், குணங்களே அநுஸந்திக்கத்தக்கவை
 என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது அப்படி அநுஸந்திக்கப்படும் குணங்கள் அநத
 வித்யைகரு அவாதாரண குணங்களாகும் இவ்விதம் கிறிசில் குணங்களே ஒவ்வொரு
 உபாஸகனும் அநுஸந்திக்கப்பட்ட போதிலும், கடைசியாக எல்லா உபாஸகர்களாலும்
 அடையப்படும் வஸது பரிபூரணமான ப்ரஹ்மமே. உபாஸக காலத்தில் கிறிசில் குணங்
 களுடன் கூடியதாகவே ப்ரஹ்மம் உபாஸிக்கப்படுகின்றது என்பது உண்மைதான்;
 ஆனால் உபாஸிக்கப்படும் ப்ரஹ்மம் எப்பொழுதும் ஸகல கல்யாண குணங்களுடனும்
 கூடியதாகவே இருக்கிறாடியால் அப்படிப்பட்ட ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்ட
 ப்ரஹ்மமே எல்லா உபாஸகர்களாலும் கடைசியில் அடையப்படுகின்றது என்பதில்
 எவ்வித அநுபபத்தியும் இல்லை ஸத வித்யை என்னும் வித்யைகரு நிகில ஜகத்கார
 ணதவம் முதலியவை அவாதாரண குணங்கள் அவைகளுடன் கூடியதாக ஸத வித்யா
 நிஷ்டன் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கிறான் அந்த உபாஸதியால் அவன் அடையும் ப்ரஹ்
 மம் ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்டமான பரிபூரண ப்ரஹ்மமே தஹர வித்யா நிஷ்டன்
 உபாஸக காலத்தில் வேறு சில குணங்களை மஸரித்தாகக் கொண்டு அநந்த குணங்களுடன்
 விசிஷ்டமாக ப்ரஹ்மத்தை உபாஸித்தபோதிலும், அவனால் அடையப்படும் ப்ரஹ்மமும்
 ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்டமான பரிபூரண ப்ரஹ்மமே இந்த இரண்டு வித்யை
 களுள் எதை அவலம்பித்தாலும் ப்ராப்யத்தில் வாசியில்லையாதலால் இவை விகலபங்கள்.
 இந்த விகல்பத்தனமையை தரமிடாசாராயர் இந்த அவஸாதத்தில் நிரூபிக்கிறார்

ஸஶிதஶ-ஸததை (அதாவது, ப்ரஹ்மத்தை) த்யாநிப்பவன், ஸத வித்யா
 நிஷ்டன் என்பது தார்பாயம் நிஶ-ஶு மடுதெவதஶ-ஸததைததிலிருந்து விடப்
 பட்டிருக்கும் (அதாவது, சேவல குணங்களை)

டித்திலும், யாதிவி ந சிலுல் மெவத மணமணம் சிநலாடநாயா வெஸு-சுபஹ தலாபுசுவாஸிகுணமணமணம் மெவதாசிலக்ஷம் யாதி வி டஹாவிடித்திலு உவ ந ஸரெசு, தயாவுகைமணாடுவ மெவதா ஹுதெ-மெவ தாலுரூவா நுஸ்யிக்ஷாசு வககுகுணமணமண ஸு செநலிசு வரெவதாடலாயாரணெ ந சிலிஹுமதாரணசுவாதிநா மணெநலாயாஸுலாநாடவி மெவதா வஸு தஸுரூவா நுஸ்யில வல்குணமணவிஸிடுஷெ வொலாயுதெ, சுதஸுமணெமெவ ஸுஸு துரூவி ஶ்ராயுதி ஸலிடிடிஹாவிடிபொலிலு உத்யுலுஃ ।

சிறீவன, யாதிவி ந சி நலுல் மெவத மணமணம் சிநலாடநாயா வெஸு-தேவதையினிடமிருகது பிரிககப்பட்டுள்ள அபஹதபாமதலம முதலிய கலயாணகுண கணங்களாத தஹர விதயாநிலுடன போல அநுஸந்தாம செயயா விட்டாலும், தயாவி சுகைமணாடுவ மெவதா ஹுதெ தலகல கலயாண குணகணங்களும் தேவதா ஸவருபததை அநுபகதிததே நிறகிறபடியால், உபாஸக காலத தில ஹகத காரணதலம முதலான குணகளுள ஏதாவது ஒரு குணத்தின விசிலுட மாக மாதாம தேவதை உபாலிககப்பட்ட போதினும், உண்மையாக அநதத தேவதை தன்னுடைய ஸவருபத்திறகு இயநகையாயுள்ள ஸகல கலயாண குணகளுடனும் கூடினதாகவே உபாலிககப்பட்டதாகினறது; ஐதி துரூவி ஸமெணெவ மெவதா ஶ்ராயுதெ-ஆகையால ஸகுணமான பரஹ்மமே இதற்கு பராயமான வஸது ஆகையால தான் ஸதவிதயைகரும் தஹரவிதயைகரும் விகலம் எனபது தான

மெவதாலுரூவா நுஸ்யிக்ஷா-தககுகுணமணமண- உபாஸகளுல் தயாநிககப்படுமவை சிறகில குணகளுையாயினும், உபாலிககப்படும தைவ தம எய்பொழுதும் ஸகல கலயாண குணகளுடனும் கூடியதே

ஐதி ஸலிடிடிஹாவிடிபொலிலு-இப்படி இரண்டு விதயைகளுகும் பராயமான வஸது ஸகுண பரஹ்மமே யாதலால், அவை இரண்டு விகலபகன எனபது ஏறபடுகின்றது. இந்த தரமிட பாலய வாகயத்திலிருகது ஸதவிதயா நிகுட னும் ஸகுண பரஹ்மததையே அடைகிறுண எனபது விளகுகின்றது ஆகையால 'ததலுவி' எனனும் வாகயம் ஸகுண பரஹ்ம பரமே ஆகவேணடும்; ஆகையால இது ஹகயததைசு சொல்லமாட்டாது; ஆகையால " லோகூர் லொமும் பெரூரி தாரம் உலிகலா " எனனும் வாகயம் இதற்கு விருகதமனறு, ஆகையால அதற்கு அபா மாதத விடயதலம கலபிககப்படவேண்டாம், இது தான குறிப்பு

தநு அ ஸவஹ்யூ ஐனொ: வரஹீர சங்கயாரீ, தநியாரீத் அ ஸவஹெவெதூக்ஷ | னவம் அ ஸதி விபிநிஷெயபரஹீரணாரலிகாரீ த டிரஸூதெ | ய: ஸ்ஸ-ஹெஷ்ய வ்ருவரூதிநிவரூதிஸகூ: ஸ னவ 'னவம் கூயாரஹ கூயாரகீ' ஐதி விபிநிஷெயயொமதூ: | த ஹெஷ டிரஸூதெ | ஸவஹீநு வ்ருவரூதிஐரஹெ ஸவஹ்யூ ஹேரக: வரஹீர காரயிதெதி

தநு அ... ..” இவ்விடத்தில் மறமுமொரு ஆகேபம் வரக்கூடும். 'ஸகல ஜநதுகளுக்கும் பரமாதமா அநதாயாமீயாக இருக்கிறானென்றும், அவனாலேயே ஸகலமும் நியமிக்கப்பட்டு வருகின்றதென்றும் சொல்லப்படாதிருக்கிறதன்றோ? இது வந்து ஸத்தியாக இருக்கும்படிதில், 'இதைச் செய் இதைச் செய்யவேண்டாம்' என்று சொல்லும் சாஸ்திரங்களுக்கு அதிகாரியே இராமறபேயவிட பரஸங்கிக்ரும் எவன தன புத்தியைக் கொண்டே ஒரு காயத்தில பரவ்ருத்திககவோ ஒன்றிலிருந்து நிவ்ருத்திக கவோ சகதனாக இருக்கிறானே, அவன் ஒருவனே 'இதைச் செய் இதைச் செய்யவேண்டாம்' எனலும் விதி நிஷேதங்களுக்கு யோசயனாவான் அமமாதிரி ஸவாதநதாயத துடன் கூடினவனாக ஒருவன் கூட இல்லையே! தவிரவும், எல்லாருக்கும் பரேரகளுக இருக்கும் பரமாதமாவே ஸாவ பரவ்ருத்திகளிலும் காரயங்களைச் செயலிக்கிறவ னுகிறான்

தநு அ—இவ்விதம், 'தாம சொன்ன அரதநம் பூவாசார்யர்களால் சொல் லப்பட்டதே' எனபதை நிரூபித்தது விட்டு, இப்பொழுது மறமுமொரு சங்கையைச் செய்துகொண்டு அதற்கு ஸமாதானத்தைச் சொல்லுகிறார் 'பரமாதமா ஸாவ நியநநா வென்பதும், ஜீவ வாககம் முழுவதும் அவனால, நியமிக்கப்பட்டிக காரயங்களில் பரவ்ருத திககினற தென்பதும் 'உணமையானால், சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள விதி நிஷேதங்களெல்லாம் அரதந மறமுமையாக வன்றே பரஸங்கிக்ரும்?' எனபது சங்கை இது மாதரமன்று 'ஸாவ நியநநாவாகிற பரமாதமா, ஒருவனை ஸத கார்பத்திலும் மற ருருவனை அஸத காரயத்திலும் பரவ்ருத்திப்பிக்கிறான் என்று சொல்லும் படிதில் அததப பரமாதமாவுக்கு வைஷமயம் (பக்பாதம்) னாகருணயம் (தயையறறிருக்கும் தன்மை) முதலிய கெட்ட குணங்களை பரஸங்கிக்ருமே' எனபதும் இவ்விடத்தில் சங்கிக கப் படுகின்றது

ஸவஹீநு வ்ருவரூதிஐரஹெ ஸவஹ்யூ ஹேரக: வரஹீர கார யிதர அ—'லோகத்தில் அரசன் நியமிக்கிறவனாகவும் பரஜைகள் நியமிக்கப் படுகிற வாகனாகவும் இருக்கையிலும், 'இதைச் செய்' 'இதைச் செய்யாதே' என்று ராஜாஜைஞ ஸாததகமாக வில்லையா? அமமாதிரி என சாஸ்திர விதி நிஷேதங்களை ஸாததகங்களைக் கூடா?' என்று ஸந்தேஹம் ஜநிக்கலாம் அரசனுக்கும் பரஜைகளுக்கு முள்ள நியநநு

தலுத் ஸவ்யநியைநம் பூகிவாழிதழ் தமர அ ஸ்ரூயதெ—“வ்னஷ் ஷெஜ்வ ஸாயு= சுஜெ= காரயதி தம், யஜெஷெஜா ஹொகெஷ்ய உஹிநீஷதி, வ்னஷ் வ்னவாஸாயு= சுஜெ= காரயதி தம், யயொ நிநீஷதி” [கௌஷீ, 3-9] உதி | ஸாயுஸாயு=சுஜெ=காரயதி துக்வாஹெவ்ய=புணஜம் அ பூஸஜ்யித |

என்று பரமாத்மாவுக்கும் எல்லாரையும் நியமிக்கும் சக்திபரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது | “வ்னஷ்ஷெஜ்வ” இதயாதியான சருதியும் அமராதிரி சொல்லுகின்றது இப்படிச் சிலரை நல்ல காரயங்களைச் செயலிக்கிறபடியாலும் மற்றும் சிலரைக் கெட்ட காரயங்களைச் செயலிக்கிறபடியாலும், பரமாத்மா தனையற்றவனை பக்ஷபாதி என்று சொல்லும் படியும் நோக்கின்ற தன்றோ?

நியாமய பாவம் போன்றதன்று பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவனங்களுக்கு முள்ள பாவம் பரஜைகள் ஸ்வாநீநமாகவே பரவருத்தியைச் செய்கிறார்கள், அபராந்ததைச் செய்தால், அதன் பலமாகிற துகத்ததை அதுபவிப்பதில் மாதரம் ராஜ நியாமயதவம் அவர்களுக்கு ஏற்படுகின்றது ஜீவன்கள் விஷயத்திலோ வென்றால் ஸாநீநத்தை அதுஷ்டிக்கும் காலத்திலும் அவர்கள் பரமாத்மாவுக்குப் பராநீநர்களாக இருக்கிறார்கள் இப்படி அதயநம் அஸவாநீநமாக இருப்பவர்களுக்கு வீதி நீஷெத யோகயதை எப்படி ஏற்படும்? இது ‘ஸவ்யுஷிநு பூவ்ரதீஜாதெ’ இதயாதியால் சொல்லப்படும் கருத்து

வ்னஷ் ஷெஜ்வ ”|யஜ—எந்த ஜீவனை, வ்னஷெஜா ஹொகெஷ்ய—இந்த லோகங்களிலிருந்து, உஹிநீஷதி—உயரத துகக்குவதற்கு இச்சிக்கிறானே, தஜ—அவனை, வ்னஷ் ஷைவ—இந்தப் பரமாத்மாவே, ஸாயு= சுஜெ—நல்ல காமங்களை, காரயதி—செயலிக்கிறான யஜெஷெஜா நிநீஷதி—எவனைக் கீழே தள்ளுவதற்கு இச்சிக்கிறானே, தஜ—அவனை, வ்னஷ் ஷைவ—இந்தப் பரமாத்மாவே, ஸவாயு=சுஜெ=காரயதி—கெட்ட காரயங்களைச் செயலிக்கிறான இந்த சருதி வாகயங்களை பரமாத்மாவுக்கு வைஷ்ணவ நைராகீருணயங்களைச் சொல்வனபோலவே காணப்படுகின்றன

ஸெத்ரூயஜீதெ—இந்தச் சுவகைக்கு ஸமாதாரம் சொல்லுகிறா ஜீவன்கள்தமது சைதநய சக்தியையும் பரவருத்தி நிவருத்திகளுக்கு அபேக்ஷிதமாயுள்ள சக்தியையும் காண்களேபரம் முதலியவற்றையும் பரமாத்மாவீனிட மிருந்தே பெறுகிறபடியால், அவர்கள் எப்பொழுதும் பரமாத்மாநீநமான பரவருத்தியை உடைத்தாயிருக்கிறார்கள் என்பது உண்மையே ஆனால், அந்தச் சைதநயம் முதலியவற்றைக்கொண்டு அந்த ஜீவன்கள் ஒரு பரவருத்தியை ஆரம்பிக்கும் பொழுது அவர்கள் ஸவதநதரங்களாகவே

சுடுத்ரா அத்தே | ஸ்வெஷ்வராவேவ அதுதநாதாநா அதுகியோம: ப்ரவ்ரத்புகியோம உததாஜி ஸ்வெஷ்வராவேவ ப்ரவ்ரத்புகியோம உததாஜி ஸ்வெஷ்வராவேவ

சுடுத்ரா அத்தே ... இதைச் சங்கைக்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகிறது பரமாதமாவாகிற பசுவா, ஸகல ஜீவனங்களுக்கும், சைதநயம் என்னும் சக்தியையும் காரயங்களில் பரவருத்திக்கும் சக்தியையும் அமமாதிரி பரவருத்தி நிவருத்திகளுக்கு

ஆரம்பிக்கிறார்கள் அந்த பரவருத்தியின் ஆரம்பத்திற்குப் பரமா மாவின் அபேகையே இல்லை; அப்பொழுது அவன் கேவலம் உபேகைகளுக்கே இருக்கிறான் அப்படிப் பரமாத மாவின் அபேகை இராமல ஜீவனங்களை பரவருத்திக்கச் சகதானாக இருக்கையிலும், அவர்கள் எப்பொழுதும் நியமிக்கப்படும் அாஹதை உள்ளவரானபடியாலும், பரமாதமா எப்பொழுதும் நியமிக்க அாஹதை யிருக்கிறபடியாலும், 'பரமாதமா எப்பொழுதும் நிய மித்துக்கொண்டிருக்கிறான்' என்று நாம வயவஹரிகளேற்றும் தவிரவும், ஒவ்வொரு பர வருத்தியிலும் ஸுக துகக் ரூபங்களான பலவகளைக் கொடுப்பவன் பரமாதமாவே, எந்தத் தேஹாதிகளைக்கொண்டு நாம் பரவருத்திக்கிறோமோ அவைகளும் அப்படி ஸ்வதநநா மாக பரவாததிக்கும் சக்தியும் அவனால கொடுக்கப்பட்டவைகளே, அவனாலேயே அவை நரிக்கப்பட்டும் வருகின்றன, அவன் சேஷி, நாம சேஷ பூதங்கள் ஆகையால் பசவானுடைய நியந்தருதவத்திற்கு ஒரு விதமான குறைவுமில்லை பரநம் பரவருத்தியில் இமமாதிரி உபேகைகளை இருந்து விட்டுப் பிறகு பரமாதமா, 'அந்த பரவருத்திக் கு அநுமதி கொடுக்கிறான்' என்றும் நாம சொல்லுகிறோம் ஆனால், 'அநுமதி கொடுக்கிறான்' என்பதற்கு 'பரவருத்திக்காமல் இருக்கும் ஒருவனை பரவருத்திக் குமபடி செய்கிறான்' என்பது அாதம்மன்று, ஆரம்பிக்கப்பட்ட பரவருத்தி பலவத்தாகப் பரிணமிக்க மாதாம அந்த அநுமதி ஹேதுவாகின்றது இப்படி ஜீவன்கள், தமது ஜநாநம், ஒரு காரயத்தைச் செய்ய வேண்டும் என்னும் இசை, அதற்காகச் செய்யப்படும் பரயநம் இதை அம்சத்தெல்லா வற்றிலும் ஸ்வதநநாகளாகவே இருக்கிறபடியால், அவர்கள், 'இதைச் செய், இதைச் செய்யக்கூடாது' என்பவை முதலிய விதி நிஷேதங்களுக்கு யோகயாக்களாகிறார்கள் என்பதில் ஆகேப்பயில்லை

'அகாரயத்தைச் செய்யப்போகும் ஒரு ஜீவனைப் பரமாதமா உபேகைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு அதற்கு அவன் அநுமதியையும் கொடுக்கிறான் என்றால் அது பரமாதமாவுக்குத் தோஷமாகமாட்டாதோ? என்று ஒரு சங்கை உதிக்கலாம் இதைச் சங்கைக்கும் அவகாசமில்லை. பரமாதமா அப்படி அதயநதம் உபேகித்து நிறகவல்லீ; சாஸ்தர பரவாதநம் முதலியவைகளால், அவன், முதலிலேயே நம்மை அஹிதங்களான காரயங்களிலிருந்து தடுத்திருக்கிறானன்றோ? அந்தத் தடையைக் கடந்து அஹிதங் களில் நாம பரவாததிக்க ஆரம்பித்தால், அப்பொழுது அவன் உபேகித்திருக்கிறான் என்பது எப்படி தோஷமாகும் ?

ந ஸ்வஸ்யாய, தவிவஹணாய தபாயாரிரா ஸ்வஸ்யாய, சண்டபூமிஸ்யா ந
 உகூரதயா அ நியதநம் கூவஹு ஸெஷ்செவநாவஸ்தித: வரஹதீர | ஜீவஸு
 வநதபாஹி தபஸ்சிவஹு பூவூத்நிவரத்யாஜி வ்யபதேவ கூராதெ | வஸவம்
 கூவஹுணதீக்ஷணா: வரஹதீரதாஸீ ந சூஷெ | சத: ஸ்வஹுஸ்வஹு |
 வரஹுஸ்வாயுகஸ்காரயிதரவஹு வ்யவஸ்திதவிஷயம், ந ஸ்வஹுஸ்வாயா

வேணமமவையான கரண களேபரங்கனையும், அநதநத ஜீவனகளுக்க கு ஸ்வதநதரங்ககளாக இருக்கமுடிய பொதுவாக முதலில் கொடுக்கிறான அப்படிக்க கொடுக்கப்பட்டவைகளின் நிரவஹணத்திற்காக, அவைகளுக்குத் தானே ஆதாரமாகவும் இருக்கிறான அநதக கரண களேபரங்களைக் கொண்டு அநத ஜீவனகளாற செய்யப்படும் வயாபாரங்களை சிதீலமாகாமல் பலததுடன் கூடிவைகளாக ஆகுமபொருட்கி, அநதநத ஜீவனகளுக்க குத் தானே அதுபரவேசிதது, அநத வயாபாரங்களுக்குத் தனது அநுமதியைக் கொடு தது அவர்களை நியமித்தும் வருகிறான இப்படியெல்லாம் இருக்கையில், அவனுக்கும் ஜீவனகளுக்கமுள்ள ஆதம சரீரபாவமும் தொடராதே வருகிறபடியால், அவனுடைய சேஷிதவமும் குறையாமலே நிறினைறது ஜீவன, இவ்விதம் பகவானால் கொடுக்கப் பட்ட சகதியை உடையவராய், ஒரு காரயத்தைச் செய்வது மறறெனறை விடுவது முதலான வ்யாபாரங்களை ஸ்வயமே ஸ்வதநதரமாகச் செய்கிறான அப்பொழுது பரமாதமா கேவலம் உபேக்ஷகளுக்கவே இருக்கிறபடியால், ஜீவனகளுக்க குச் சொல்லப்பட்ட னுள்ள விதி நீலேஷு யோகயதவமெல்லாம் உப்பநமே நல்ல காமங்கனையும் கெட்ட கா

அது கியொம:—'சைதநயம்' எனனும் சகதியைப் பகவானே நமக்குக் கொடுக்கிறான ஆனால் அது அவனுடைய நிதயேசசையால் கொடுபட்டிருக்கிறபடியால் அது நமக்கு நிதயமாக இருக்கின்றது ஆகையால்தான் ஜீவனகளை நிதயாகனென்றும் ஸ்வதநதராகனென்றும் நாம் சொல்லுகிறோம்

ஸ்ராயஸ்வாயுகஸ்காரயிதரவஹு—பரமாதமா, சிலரை நல்ல காரயங் களைச் செயல்க்கிறானென்றும், மற்றும் சிலரைக் கெட்ட காரயங்களைச் செயல்க்கிறானென்றும் சருதி ஸமருதிகள சொல்வது உணமையே ஸகல ஜீவனகளையும் அவன அம் மாதிரி பரவ்ருத்திப்பிக்கும் பக்ஷத்தில், அவனுக்குப் பக்ஷபாதம் நிரத்தயதவம் முதலிய தோஷங்களை பரஸங்கிக்கும் அப்படி எல்லாருடைய விஷயத்திலும் அவன பரவ்ருத்திக்கலில்லை என அநிமாதரம் பரம் புருஷாறுகல்யததில் உறுதியுடன் ஏறகெனவே ஸ்வயமாக பரவ்ருத்தித்திருக்கிறானே, அவனை பரீதியுடன் பரமாதமா அநுகூரஹிதது, தனனை அடையும் உபாயங்களில் அவனை பரவ்ருத்திப்பிக்கிறான்; பராதிகூலயததில் அநிமாதரம் பரவ்ருத்தித்திருப்பவனை நிகரஹிதது மேனமேல் துஷ்காமங்களிலேயே அவனை பரவ்ருத்திப்பிக்கிறான இநதச சிஷ்டாநுகரஹ துஷ்டநிகரஹ ரூபமான பரிபாலநம் எப்படி தோஷமாகும்?

ராணாடி : யஸௌ வஸுவஸூ ஸ்யஸெவாதிஜாதூஜாதூகாலெஷ்யே ப்ருவஸூத், ஸம் ப்ருதி ஸ்ரீதஃ ஸ்யஸெவ ஸமவாநா கஸூஜாணஸுவிப்யொமஜாதம் கஸுவஸூநா கஸூஜாணெ ப்ருவஸூயதி ! யஃ வஸுதரதிஜாதூம் ப்ருதிசுகாலெஷ்யே ப்ருவஸூத் ஸஸூஜூகூரஸம் ஸுஸூஜீம் ஶுஷகீ ஸ்யஸெவ க்ருதிரெஷ்யேவ கஸூஜஸூம் ப்ருவஸூயதி ஸமவாநா : யஸொகம் ஸமவதா—

“தெஷாம் ஸததயுகூதாநாம் ஸஜதாம் ஸ்ரீதிவஸூகஸூ !
 ஶுஷாதி ஸுஸூஜீயொமம் தம் யெந ஜாஸூவயாணி தெ”

மண்களையும் பரமாதமாவே செயல்ககிரூன் எனபது சில வ்யவஸ்தீத இடங்களில் மாதரமே ஒழிய, ஸகல ஜநதுககள விஷயத்திலும் எனபது இல்லை. எவன ஏறகெனவே வ்யவமாக அதிமாதரம பகவத பரியங்களை காாயங்களில் பரவருத்தியைச செய்து வருகிரூனே, அவனுக்கு இன்னும் அதிகமான நல்ல புத்தியைக கொடுத்தது, அமமாதிரி ஸத காமங்களிலேயே மேனமேவ பரவருத்தியைப பகவான் மிகுநத பரீதியுடன செய

“தெஷாம் ஸததயுகூதாநாம்”—கீழ்ச சொல்லப்படள்ள விஷயம் ஸ்ரீ பகவத கீதையில் தெளிவாக விவரிக்கப்படடிருக்கிறபடியால், அநதக் கீதா வாக்யங்களை இவ்விடத்தில் உதாஹரிககிரூர் பததாவது அந்யாயத்தில், பகவானுடைய குணங் களுடையவும் அவனுடைய விபூதிகளுடையவுமான ஜஞாநம பகதியின உத்பத்திக்கும் வ்ருத்திக்கும் காரணங்களாகினற தெனபதைச சொல்லிவிட்டு, பகவானு, அபபடித தோநத பகதியை உடையவனுக்கு, தான் செய்யும் அநுகரஹ விசேஷத்தை இநத சலோகத்தால் சொல்லுகிரூன தெஷாம் ஸததயுகூதாநாம் ஸஜதாம்—கீழ்ச சொல்லியபடி பகதி விவ்ருத்தமாகி அதனால் எப்பொழுதும் எனனுடன சோககையைக கோருகிறவாக்களுக்கு, தஸெவ ஸுஸூஜீயொமம் ஸ்ரீதிவஸூகம் ஶுஷாதி—எனனு டைய பராபதிககு அவசயம் அபேக்ஷிதமாயும் அதற்குப பூவ பரவியுமான ஸாஷாதகார ரூப புத்தி யோகத்தை நானே பரீதி பூவகமாகக கொடுக்கிறேன் யெந தெ ஜாஸூ வயாணி—அநத விசத தமமான ஸாஷாதகார ரூப புத்தி யோகத்தாலேயே அவர்கள் எனனை அடைகிரூர்கள். இதனால், முதலில் பகவத குண ஜஞாநத்தால் பகதி உண்டாகிற தெனமும், அவனுடைய விபூதி ஜஞாநத்தால் அது வருத்தி அடைகி னறதெனமும், அதற்குப பிறகு பகவத பராபதிககு அபேக்ஷிதமான விசத தம ஸாஷாதகார ரூப அவஸதூர் விசேஷமானது நமமால் ஸாதீததுக கொள்ளக கூடியதன ருதலால் அதை அநதப பகவானே நமது பாயதநததால் பரீதனகி நமக்குக கொடுக்கிரூ னெனமும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. இநதக கொடையைத்தான, சருதி, ‘நல்ல காமா வைச செயல்ககிரூன்’ என்று சொல்லுகிறது.

தெஷாஸெவாநுக்வாயுஷ்டிஹிஜாநஜம் தஸீ ;

நாஸ்ய, ஜாநீஹாவஸ்யா ஜாநஜீஸெந ஹஸ்யதா || ”

[ஊ. தீ. 10—10, 11.]

விககிருண , எவன அதிமாதாம துஷ்காமங்களில் ஏற்கெனவே பரவருத்ததிருக்கிருளோ, அவனுக்கு இன்னும் அதிகமான பாப புத்தியைக் கொடுத்து, அம்மாதிரி துஷ்காமங்களிலேயே மேன்மேல பரவருத்தியைச் செயலிக்கிருண இந்த அாதந்ததை, ஸ்ரீ பகவானே, “தெஷாம் ஸததய-கூநாடி”, ‘தாநஹம் ஶீஷத:’ இதயாதி யான தனது வாக்யங்களாலேயே தெளிவித்திருக்கிருண்

“தெஷாஸெவ” — நமமுடைய ஜநமாநதர பாபங்கள் ஏராளமாக இருக்கிறபடியால், அவை, பகவத பராபதிகுப பூவ பாலியான அநதப புத்தி யோகத்தை ஜரிககவொட்டாமல தகெகினறன. அநதப பாபங்களெல்லாம பகவானுடைய பரஸாதத தாலேயே நாசமடையக் கூடியவையாதலால் இந்த அம்சத்தில் அவனுடைய அநுகர ஹம் அவசயம் அபேக்ஷிதமாகினறது இந்த சலோகம், ‘பகவானே அதத பரதிபநதகக கனெல்லாவற்றையும் நசிபிக்கிருண’ எனபதைச் சொல்லுகிறது தெஷாஸெவாநுக்வாயுஷ்டி—அபபடிபபட்ட பகதாநருடைய அநுகரஹத்திறகாகவே, ஶஹிஷ்டி ஹாவஸ்ய: ஸாடி—நான அவாநருடைய மனோவருத்தியில் எனனுடைய குண கணங்களை ஜிவிஷகரித்து நின்ற கொண்டு, ஹாஸ்யதா ஜாநஜீஸெந—என விஷய ஜநாநமாகிற ஜவலிக்ரம தீபத்தினால், ஶஜாநஜம் தஸீ நாஸ்யாதி—அநதப புத்தி யோகத்திறகு விரோதிகளான காமங்க கெல்லாவற்றையும் சசிபிக்கிறேன

தாநஹம் ஶீஷத:’—எவாகளைப் பகவான ஸதகாம பரவருத்தியால் அநுகரஹிக்கிருண என்பது சீழில் நிரூபிக்கப்பட்டது, இந்த சலோகத்தால், துஷ்காம பரவருத்தியால் எவாளை அவன நிகரஹிக்கிருண எனபது சொல்லப்படுகிறது. பதினாறாவது அநீயாததில், சாஸ்தரத்தை அதிலங்கநம செய்யும் ஆஸூர ஸாககத்தைச் சொல்லி வரு மிடத்தில், தனனை தவேஷிக்ரம துஷ்கருதிகளைத் தானே நிகரஹிப்பதாகப் பகவானை சொல்லப்பட்ருக்கிறது ஶீஷதஸூரஹி சூரிராநாஸ்யாநஸூஹாடி—சாஸ்தரத்தை அதிலங்கநம செய்து துஷ்காமங்களிலேயே பரவருத்திக்ரம பாபிகளை, ஶஹிஷ்டிஹி ஸம்ஸாரெஷ்ட, (ததிராவி) சூஸூஸீஷெவ யொநிஷ்ட-க்ஷிபாதி—இறப்புப் பிறப்பு ரூபமாகச் சழன்று வரும் ஸம்ஸாரங்களிலும், அதிலும் எனனுடைய ஆநுகூலயத்திறகு விரோதிகளாக இருக்கும் ஜநமங்களிலேயே போடுகிறேன இப்படிப்பட்டவாசநுக்குப் பாப புத்தியைக்கொடுப்பது பகவத கருபா கார்யமே தவிர நாக்ருணயமாக மாட்டது இம்மாதிரி பாப காமங்களால் அவர்கள் சீகரத்திலேயே சாஸ்தர விதி நிகேதங்களுக்கு அநாஹமான ஜநமங்களைப் பெற்றது

‘தாதஹம் ஶீஷதஃ ச்ரூராகு வம்ஸாரொஷு தராயாகு |

ஶ்ரீவாஜ்யஸூக்யஸூக்யவாஶாஸாஸீஷ்வ யொநிஷு |” உதி [உ.தீ.]

வொரஶயம் வரஸூஶ்ரஶுதஃ வஶரூஷொதூஶா நிரதீஸய வஶுணீ
 வம்ஸயஶீணாஸெஷஜெஷொவ ஶீதஶாவரஶாஸெ: வரஶவஶரூஷஶரணா
 ரஶீஷஸரணாமஶீஜநிததஶாலிஷுவீஷஜ வஶாஸாஸெஶாவஷெஸொ
 வஸரஶீதஶாஸூஶிததஶயாஸூஶ்வெஸாயவஶுவஶகஶரஶரஶவ

வொரஶயம் வரஸூஶ்ரஶுதஃ . . . —எவன அளவறற பாகய விசே
 ஶததால நாசததை அடைதருககிற ஶகல ஜநமாதா பாபகளை உடைத்தாயும்,
 பரம புருஷனுடைய பாதாஶவிரதங்களையே தஞ்சுமாகக கைப்பற்றி அதனால் அநதப
 பகவானுடைய ஆபீமுஶீயததை ஶமபாதிததுககொணடும, சாஸ்தரஶகளிற் சொல்
 லப்படுள்ள ததஶங்களின உணமையை ஶதாசராயாகளுடைய உபதேசத்தினால்
 தெளியப்பெறறு அநதத தெளிவினால் பரதி திரமும மேனமேல வஶாஶதுஶரும்

பிறகு உஜ்ஜீவநத்தை தேடக்கூடிய தசையை அதிக விளம்பரில்லாமல் அடைவதற்கு
 அஶஶாரஶரூகன, பாப புத்தீயைக்கொடா ஶிடடால், அவாகன, சாஸ்தர ஶீதீ ஶிஷே
 துஶகளுக்கு அஶஶமான ஜநமங்களையே பஶஶு கரலம அடைநதவாகளாய, அநத ஜந
 மங்களிலும் அஶீகமான பாபததை ஶமபாதிததுககொணடு உஜ்ஜீவநோபாயத்திற்கு
 அஶீமாதரம விபரகருஷ்டரஶவாகளன்றே?

வொரஶயம்: வரஸூஶ்ரஶுதஃ —ஜீவாதமாககளெல்லாம பரமாத
 மாவின் ஶியமநத்திற்கு உட்பட்டவைகள் என்று சொல்வதால் பரஸங்கிக்கும சநகைகன
 இதுவரை பரிஶூரிககப்பட்டன இந்தப் பரிஶூராததில் பரமாதம் பரஶதிககு உபாய
 மான பகதி பரஸகதமானதால், இப்பொழுது அநத உபாயததைத் தெளிய விசாரிகக
 பரவருகதிககிரா ஏறகெனவே “சுதேஶுஶம் ஶவஶுஸாஸூ ஶுஶுஶயஜ” [213-வது
 பகததைப் பாகக] என்று ஆரமபிதது இந்த உபாயம் ஶககரஶஶமாக விசாரிககப்பட்
 ஶிருககிறது இவ்விடத்தில் அதை ஶ்ப்டமாகச சொல்லுகிரா

வரஶவஶரூஷஶரணாஸீஷஸரணாமஶீ—இது, ஶேஷெவ யெ
 ஶுஶுஷெனே ஶாயாஸேதாஶ தரஶுநிதெ” எஶ்று சொல்லப்படும அஶக பரபததீயைச
 சொல்லுகிறது

உவஸரஶஶீத—புஷகலமாகச செயயப்பட்ட ஶதாசராயாகளின உபதேச
 முகமாக அடையப்பட்ட ஜஞாஶமே தெளிநத ஜஞாஶமாகு மென்பது குறிப்பு.

தீயபாதஸூக்தி தவயுள்ள அக்ஷரீக ஜவலயரலயஸூக்தி வெகடியாஹிம்ஸா
 டிஜீர்த்தம்—ணொபெ தவ்ய வண—ஆபுரொகி தவரலவ—ரு—ஷாராய தவெஷ
 நி தஜெ தெதி திககெஷ—வலம் ஹி தி நிஷி டிவரிஹார நிஷுவஜ வரலவ—
 ரு—ஷஅரணாரவிநிப—மஎ—தஜ்ஷரூகீர்த்தியவஜ தஜகிகாரி தாதவர தவ—தி

சமம் தமம் தபஸ சௌசம க்ஷமை ஆரஜவம் பகவதபசாராதிகளிலிருந்து பயம்
 பகவான் ரக்ஷிப்பன் எனலும் விசுவாஸததால் ஜநிக்ரம் தநாயம் தயை அஹிமஸை
 இவை முதலிய ஆதம் குணங்களை உடையவனாயும், தனது வாணத்திற்கும் ஆச
 ரமத்திற்கும் உசிதமான நிதய கைமித்திக காமங்களைப் பரம புருஷாராத்ர ரூபமாக
 விடாமற செய்வதிலும் நிஷிதந் காமங்களைப் பரிஹரிப்பதிலும் நிஷ்டையை உடையவ
 னாயும், தான தனைச சோகதவை இவை யெல்லாவற்றையும் பரம புருஷனுடைய
 பாதாரவிநதங்களில் ஸமாபிததுவிட்டு அவனிதத்திலுள்ள பகதியை உணடகக
 கூடாமல் எப்பொழுதும் அவனுடைய ஸ்தோதரம் ஸ்மரணம் நமஸ்காரம் வந்தநம்
 கைங்காயங்களில் பரயதம் நாம் ஸங்கீததநம் குண சரவணம் குணவசநம் த்யானம்
 ஆசசநம் பரணமம் இவை முதலானவைகளைச் செய்துகொண்டு அவைகளால் பரீ

தவயாராயத்ஜீ—‘தவ்யஜீ’ எனபது நாமியையும் ‘யாராயத்ஜீ’ எனபது
 அதன் பரகாரததையும் குறிக்கின்றன

ஸூக்தி—அநத: கரணத்தின் ஜயம், டி:—பாஹ்யேநதரியங்களின் ஜயம் ; தவ:—
 கருசாராதிகளால் ஏறப்படும பரிசுத்தி; அக்ஷரீ—துககதனதப் பொறுககும் தனமை ;
 ஹயஸூக்தி வெக:—பகவத பாகவதாபசாராதி களிலிருந்து பயப்படும தனமை ,
 ஹயஸூக்தி வெக:—பகவானே ரக்ஷகன எனலும் தருட நிசசயுத்ததால் ஏறப்படும
 தநாயம்; டி:—பிநாகளின் துககததை ஸஹியாமலிருக்கும் தனமை, ஹிம்ஸா—
 பிநாகளுடைய துககத்திற்குக் காரணமாகாமல் இருப்பது

வரலவ—ரு—ஷாராய தரூவ—நாம் நிதய கைமித்திக ரூபங்களான
 காமங்களைச் செய்யும் பொழுதெல்லாம் அவைகளைப் பகவதாராத்ர ரூபமாகவே செய்ய
 வேணடும் உவலம் ஹி—அதுஷ்டாரம் ; நிஷி டிவரிஹார—சாஸ்தரங்களில்
 விஹிதங்களான காமங்களைச் செய்வது. போல சாஸ்தரங்களில் நிஷிதந்நங்களாக இருக்கு
 மெல்லாவற்றையும் ஸாவநாநமாகப் பரிஹரிக்க வேண்டிவதும் அவசயம்.

தஜ்ஷரூகீர்த்தியவஜ—இது பர ஸமாபபணததைக் குறிக்கிறது . ஹி
 காரி த—பகவானே ஸ்தோதரம் செய்வது முதலியவை யெல்லாம், உளளிருக்கும்
 பகதியின் பரீவாஹமாக இருத்தலவேணடும் வ—தி:—குணங்களைச் சொல்வது,
 யததஜீ—பகவத தயானம் முதலியவைகளைச் செய்வது ; தீ:—நாமாச
 சாரணம் ; வததஜீ—மறவாகளுக்குப் பகவத குணங்களைச் சொல்வது, யததஜீ

வூதுநிநலெஹூதிவிஷயதநசீத-நமுணாரு வணவ அநயதாநா அநக
 வுணாராஜிவீ-தவரகார-ணிகவா-ர-ஷோத-வ-வாடிவியூலவாரணயூ

தனை பரம காருணிகனாயிருக்கும் பரம புருஷனுடைய அதுகாஹத்தைப்
 பெற்று அதனை தீவமஸம் அடைநதிருக்கும் அந்த காரண அநதகாரங்களையும்
 உடைத்தாயிருக்கின்றன, அவனுடைய அநநய பாயோஜனமும் எப்பொழுதும்

இது அங்கியாகிற அவிச்சீந மமருதி ஸந்ததி ரூபமான அநந்யாநத்தைக் குறிக்க
 விலை, சேவலம் ஆம்பண மமசீநத்தை மாதாம் குறிக்கின்றது. ஈஅ-
 ந வுணாராஜி—சில இடங்களில் அசசக பாணமாதிகள் அங்கியாகச் சொல்
 லப்படடிருந்தபோதிலும், அவைகள் அங்கநகனாசவும் சொல்லப்படக்கூடும். தாரண
 வித்திகளும் வரையில் செய்யபடும் அச்சநாதிகள் அங்கம், பிறகு அநநய
 டிக்கப்படுமவை அங்கி எனபது விபாகம். ஸாணயூஜி—பாபங்களை மூலமாக
 உடைய ரஜஸ தமோ குணங்கள், இவைகள் பரம புருஷனுடைய அதுகாஹத்தாலேயே
 விலகவேண்டும். ஈநமுயதாநா-உவஹகேதுகஹஹி—அநநய பாயோஜனமாயும்
 நிரதிசய ப்ரியமாயும் மிகத் தெளிவான பாதபக்ஷத் தன்மையை அடைந்து மிருக்கும்
 அவிச்சீந மமருதி ஸந்ததி ரூபமான அநந்யாநமே பகதி என்று இவ்விடத்தில
 சொல்லப்பட்டிருக்கிறது இது தான் பகவதநுபவ அபிநிவேசமாகிற பரம பகதி.
 இதற்குப் பூவ பாலியானது பகவத ஸாக்ஷாத்காரத்தால் ஏற்படும் பா ஜ்ஞாகம்.
 அதற்குப் பூவ பாலியான ஸாக்ஷாத்கார அபிநிவேசத்தைப் பர பகதி யென்று சொல்
 லுவாகள். “தேஷாந் ஸந்ததயுக்தாநா” என்கிறபடி இவை யெல்லாம் பக
 வானாலேயே பீதி பூவாகமாகக் கொடுக்கப்படுமவை அதற்குப் பாதாமா நாம நம்மைச்
 செய்துகொள்ளவேண்டும்

இந்த ப்ரகாரணத்திலுள்ள வாக்பங்களை நன்றாக அறிவதற்கு, இது விஷயமான
 நமது விதநூநதம யாது என்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இவ்விடத்தில்
 ஸ்ரீ பாஷ்யவாரா, உபேயமாகிற பாஹமத்தின் வைஸுபத்தை விவரித்த பிறகு, அந்த
 ப்ரஹ்மத்தை அடைவிக்கும் உபாயத்தின் வைஸுபத்தை “ஸொரயம் வரஸ்யஹ
 ஹுதஃ.....” இயாதியான வாக்பங்களால் விஸ்தாரமாக விசாரிக்க ஆரம்பிக்கிறார்.
 லோகத்தில் நாம் ஒரு பலத்தைப் பெறுவதற்காகச் சில ஸாத்நங்களைச் செய்கிறோம்.
 அந்தப் பலம் உபேயமென்றும் அதை அடைவதற்காகச் செய்யப்படும் ஸாத்நங்கள்
 உபாயமென்றும் வயவஹரிக்கப்படும். அவை இரண்டும் வெவ்வேறே. அம்மாதிரியே
 பகவத ப்ராப்தியை உததேசித்தது ஒருவன் பகதி முதலிய சில ஸாத்நங்களைச் செய்யும்
 பொழுது பகவானை உபேயமென்றும் அந்த ஸாத்நங்களை உபாயமென்றும் சொல்லக்
 கூடும். ஆனால் பகவானை அடைவதற்காகச் செய்யப்படும் வாய்பார்க்களைல்லாம் அந்தப்

ஊலாதி சூக்தியூயொஜநாதவரததிரசியபஸ்யஸிஸாடிதஃயூதிக்ஷதாவ
ஊநாத-யூராதராவஹகூதிகூலூதி: |

தொடராத நிற்பதும் அனவற்ற ப்ரீதியுடன கூடியதும் மிகத தெளிந்ததும் ஆகையால்
ஸாக்ஷாதகாரத தனமையை அடைந்ததுமான அதுநீயாந மென்று சொல்லப்படும பக்தி
ஒன்றுக்கே அந்தப் பரமாதமா லப்யனாகிரூன்.

பகவதீகங்களாகவே இருக்கிறபடியால், பகவானே அடைய ப்ரயத்னப்படுபவர்கள் விஷ
யத்தில் அந்தப் பகவானே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் ஆகிரூன் என்று பெரியோர்
கள் நிர்வஹிக்கிரூகள். நம்மால் செய்யப்படும் பக்தி முதலியவையெல்லாம், பகவானே
அடைய வொட்டாமல் தடுத்தக்கொண்டு கீறகும் பகவந நிக்ரஹ ரூபமான காலுஷ
யத்தை நிவருத்திப்பதில் மாதாம் உபாயங்களாகின்றனவே தவிர, பகவத ப்ராப்திகு
பகவானே அவ்யவஹித உபாயம் ஆகிரூன். வயவஹித உபாயங்களாக இருக்கும் பக்தி
முதலியவைகளே இவ்விடத்தில் 'உபாயம்' எனனும் சப்தத்தால் குறிக்கப்படு
கின்றன. அப்படிப்பட்ட உபாயங்கள் பக்தி ப்ராப்தி என்று இருவகைப்பட்டவை
என்பது நமது வித்தகநதம். இவ்விடத்தில் பக்தி எனனும் உபாயமே ப்ரஸாதாவிசகப்
படுகின்றது.

இந்தப் பக்தியின வரவாறு பின்வருமாறு ஸ்ரீ பகவத் கீதை முதலிய கரநந்
களில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது முமுக்ஷுவானஊன, முதலில, சாஸதாங்களைக
கொண்டு, ஜீவன பரமாதமா இவை முதலியவைகளின் உண்மையான ஜ்ஞானத்தை
ஸம்பாதித்தது, பிறகு அந்த ஜ்ஞானத்துடன், பலம முதலியவைகளில் பற்றில்லாமலும் சிற்
சில நியமங்களுடனும் சில, காம விசேஷங்களை இடைவிடாமல் செய்து வரவேண்டும்.
அப்படிச் செய்து வந்தால், அவனுக்கு அந்தக் காரண ஜயம்பிறக்கின்றது, சாஸந்ரத்தால் ஏற்
பட்ட ஜ்ஞானமும் த்ருபபடுகின்றது. இந்தக் காம விசேஷங்களின் அதுஷ்டாகந
தைக் கர்மயோகம் என்று சொல்வார்கள். பிறகு, அந்த அநத்காரண ஜயத்துடன் தனது
ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை, ப்ரக்ருதி முதலியவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவும் ஈச்
வரீணப் பற்ற சரீரத்தன்மையினால் பரகாரமாவும் நிரந்தரம் சிந்தம செய்துகொண்டு
வந்தால், அந்தச் சிந்தனம் அஷ்டாகந யோகத்தின் வழியாக ஆதமாவலோகநத்தைப் பிறப்
பிகரும். இப்படி ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை நிரந்தரம் சிந்திப்பதை ஜ்ஞானயோகம் என்று
சொல்வார்கள் இந்த ஜ்ஞான யோகமின்றிக்கே காம யோகமே ஸாக்ஷாதாக ஆதமாவ
லோகநத்தை ஸாதீத்துக் கொடுக்கும் என்றும் ஒரு பக்ஷமுண்டு. இந்த வயாபாங்கள்
ஒவ்வொன்றிலும் பகவானிடத்தில் ஒரு ப்ரீதி விசேஷம் அவச்யம் அபேக்ஷிதம்,
அவனுடைய கடாஷமின்றிக்குச் சாஸ்தாங்கனால் ஏற்படும் ஜ்ஞானம் உட சரியானபடி
ஏற்படமாட்டாது. இந்த ப்ரீதி விசேஷத்தை ஸாமான்யமாகப் பகீதி என்று சொல்வா
கள். இது ஸாத்விக ஸம்ஸர்க்கத்தாலும் ஸாத்விக பரிசீலனம் முதலியவைகளா
லும் ஏற்படவேண்டும். இப்படி ஆத்மாவலோகநம் கிடைத்த பிறகு அந்த

கடிகூல வரமொருவிறமவகுரொநா அரயவொபெட உலய
வரிகலிதலூணலூ வணகாணிகாதூணிகலகூயொமலூ” உதி |

பகவத யாமுநாசாயர், “ உலய வரிகலித ” இதயாதி வாச்யததால
இநத அதந்ததை அதுகரலிதகிருகிருர். இநத வாச்யத்திலுளன | “ உலய வரி

கூதமாலுக்கு அநதர்யாமியாக இருக்கும் பகவானுடைய ஸவரூபம் முதலியவைகளை
அனவற்ற ப்ரீதியை முன்னிட்டு ந்யாகம் செய்து வந்தால், அது பகவானை ஸாக்ஷாத்
கரிப்பதற்குத் துலயமான ஒரு தெளிவை உண்டாக்கும். இப்படிப் பகவானை ந்யாகம்
செய்து வருவதைப் பகீதி யோகம் என்று சொல்வார்கள். இநத ந்யாகத்தை
அதுஷ்டிகக அதுஷ்டிகக, அதனால் ஏற்படும் தெளிவும் அதிசமாகி வரும். இநத
ஜ்ஞான விகாஸத்திற்கு ஸதவ குணத்தின் வருத்தி முக்ய ஹேது வாதலால், அநத
ஸதவ வருத்திககு பரதிபந்தகங்களாக இருகரும பாபங்களை நசிப்பிக்கக் கூடியவையான
வர்ணாசரம நாமங்களை நாம தவரூது அதுஷ்டிதது வருவது அவசயமாகின்றது.
இவ்வீதம் ஸதவம் வருத்தியாகி ஜ்ஞானம் விகாஸத்தை அடைநது, ஸாக்ஷாத்காரததுகருத்
துலயமான வைசதயம் ஏறபட்டால், அப்பொழுது, பகவானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதில் ஒரு
தீவ்ரமான அபிநிவேசம் உண்டாகும். அநத அபிநிவேசத்தைப் பிறப்பிகரும ஜ்ஞான
விகாஸத்திற்குப் பர பகீதி என்று பெயர் இநத அபிநிவேசம் உநமஸ்தகமாகி,
அது கேவலம் ப்ரீதி காரணமாய அந்தப் பகவானுடைய ஸதுதி நமஸ்கார கோத்தகம்
முதலியவைகளில் ப்ரவலிததால், அப்பொழுது பகவானை அந்தப் பக்தனை அதுக்
ரலிதது, அந்தக் காலத்தில் மாதரம் இருக்கக்கூடிய ஒரு பரிபூண ஸாக்ஷாத்காரததைப்
பிறப்பிக்கிருன். அநத ஸாக்ஷாத்காரத்திற்குப் பர ஜ்ஞானம் என்று பெயர். இப்படிப்
பகவத ஸவரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தவாரே, பகவானிடத்தில் இருகரும ப்ரீதி வளந்து,
அது பரம் பகீதி என்னும் தகையை துடைகின்றது. அப்பொழுது, எவலித குறைவு
யின்றி இருக்கும் பகவானை அதுபலிததாலல்லது ஆதம் நாரணம் ஸாக்ஷயில்லாமல்
இருகரும. அநதத் தகையில் ஸாவேசவானுக்கு த்வரை உண்டாகி சாசுவதமான பரி
பூர்ண ப்ரஹ்மாதூபவம் என்னும் மோக்ஷத்தைக் கொடுகிருன். இந்தப் பரம் பகதியா
னது சாஸத்ர ஜகய தத்கஜ்ஞானம் முதலான பரம்பரையாலேயே ஜகிக்கக்கூடியது. இது
நான் இவலிடத்தில் மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாசச் சொல்லப்படுகிறது; இதைத் தலிர்ந்த
பகவானை அடைவதற்கு வேறு உபாயமில்லை.

“ உலய வரிகலித லூணலூ. ” இது ஸ்ரீ ஆனவந்தரூ
டைய திவ்ய ஸூக்தி. ‘கர்ம யோகம் ஜ்ஞானயோசம் ஆகிய இவைகளால் ஸம்ஸகரிக
கப்பட்டுள்ள அந்த: காரணத்தை உடையவனே, தனது ஜகாந்திக ஆதயந்திக பக்தியால்
பகவானை அடைகிருன்’ என்பது அதன் பொருள். இதனால், உபாயமாகிற பகதிக்கு
காமயோக ஜ்ஞானயோகங்கள் ஆகங்கள் என்பது விவரிக்கப்பட்டது. ‘காமயோகம்

உலயவரிகளே-தவ்வாணஸ்தீ-ஐஞாநயொமகஸ்தொபொமவஹூர்தானுகர
ணஸெத்தீய-ஃ ! தயாஅ ஸூ-ஃ-

“ வித்தீராம் அவித்தீராம் அயவ்வொஹொயம் வஹம் !

சுவித்தீயா ஐததீராம் தீகா-ஃ வித்தீயாஐததீராம்-ஹெத || ”

உதி | சுஶ்ராவித்தீராமஸ்தீ வித்தீராம அண-ஃ ஶ்ராவாஅராஜிவலிவ-ஃ கம்
கஸ்தீ-ஃ அஹெத | வித்தீராமஸ்தீ அ ஶ்ராவிலிவாவஹம் ஶ்ராவ-ஃ அஹெத |
யயொக-ஃ-

கஸ்தீ-ஃ தவ்வாணஸ்தீ ” எனபதற்கு ‘ஐஞாந யோகததாலம் காமயோகததாலம் ஸாஸ
காரதத அடைநதிருக்கும் அநத கரணதத உடையஹெத’ என்பது பொருள்.
“வித்தீராம் அ” இத்யாதி யான தேத காமமும் அப்படியே சொல்லுகின்றது இவ
விடத்தில் ‘சுவித்தீராம்’ எனனும் சப்தம், விதயைகாட்டிலும் வேறுபட்டதான வாண
சாமாசாரம் முதலிய சாமததைக் குறிக்கின்றது. ‘வித்தீராம்’ எனபது, ‘பகதி’ என
னும் தனமைய அடைநதிருக்கும் தீயாநததைக் குறிக்கின்றது.

ஐஞாந யோகம் தீவைக பகவத் பராப்திக்கு உபாயகரன்’ எனது சிலவிடங்களில்
சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்கு ‘பகதியின வழியாக இவை உபாயகரனாகி
ற’ என்று பொருள் சொள்ளவேண்டும் ‘ஐகாநதீகம்’ எனபதற்கு ‘ஸாவேசவரன்
ஒருவனைத் தவிர்த்து மறறொன்றிலும் செல்லாமல் இருக்கும்’ எனபது பொருள்
‘ஆதயநதீகம்’ என்பதற்கு ‘எப்பொழுதும் இறக்கக்கூடிய’ எனபது பொருள்.

“ வித்தீராம் . . . ” ‘பகதிக்குக் காமதவ்வாஹம் ஆவசயம் அபே
கிதம்’ எனபதற்கு பரமானமாக, இது இவ்விடத்தில் கூறப்படுகிறது
‘எவன் விதயை அவிதயை இரண்டையும் தெரிந்து கொள்ளுகிறானே அவன்,
அவிதயையால் வருத்தவாகிற பாபததைக் கூறது விதயையால் மோக்ததை
அடைகிறான்’ எனபது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். இவ்விடத்தில் ‘விதயை’ என
னும் சப்தம் பகதி ரூபத்தை அடைநதிருக்கும் தீயாநததைச் சொல்லுகின்றது. அந்நு
டன கூடச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ‘அவிதயை’ எனனும் சப்தம், ‘அந்த விதயையைக்
காட்டிலும் வேறான’ அதாவது ‘வாணசாமகளுக்கூரிய காமங்கள்’ எனபதைக் குறிக்க
ின்றது. இம்மாதிரி சப்த பாயோகம் செய்வது ஶாநாரணமே. ‘மதாவஹூ
மதாவஹூ’ எனனும் பகவத் தீயா வாக்யத்தில், ‘மதாவஹூ’ எனபதற்கு
‘தேஹம்’ எனனும் சப்தம் கிடைக்கவே, ‘சுமதாவஹூ’ எனபதற்கு, ‘தேஹத்
தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆகம்’ எனனும் சப்தம் கரணப்படுகின்றது.
இம்மாதிரி இன்னும் அநேக இடங்களில் கரணலாம்.

“ உயாஜ ஸொரவி ஸ-ஸஹுநு யஜ்ஞாநு ஜ்ஞாநவ்யவாஸ்யுய: |
 ஸ்ருஹ்விஜ்ஞாலயிஷ்யாய தத-ஜ-ஹ-த-ஜ-ஹ-விஜ்ஞயா ! ”

உதி |

“ தஜெவம் விஜாதஜுத உஹ ஹவதி |

நாநஜ: வம்யா சுயநாய விஜ்ஞதே ! ”

“ ய னந,நம் விஜ-ஹ-ஜாஹெ ஹவணி ”

“ ஸ்ருஹ்விஜாவொதி வராடி ”

“ ஸ்ருஹ்வெஜ ஸ்ருஹ்வெவ ஹவதி ”

“உயாஜ” என னும் ச்லோகத்தில், இம்மாதிரியே ‘ஸ்விஜ்ஞா’ என னும் சப்தம் கர்மத்தைக் குறிப்பதாக ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. “தஜெவம் விஜாநு...”, ‘நாநஜ: வம்யா:.....’, ‘ய னந,நம் விஜா:.....’, ‘ஸ்ருஹ்விஜாவொதி.....’ ‘ஸ்ருஹ்வெஜ... ..’ இதயாதிகளான வாக்யங்களில் காணப்படும் ‘வெஜந’ என னும் சப்தத்தால் தமாமே குறிக்கப்படுகின்றது. ‘நிஜிஜ்ஞாலீதவஜ:’ இதயாதியான சப்தவாஸ்கும் இதற்கும் ஒரே அதநமனரே ? ‘நாயஜாநா’ இதயாதி

“உயாஜஸொரவி.” ‘ஸ்விஜ்ஞா’ என னும் சப்தம் ‘காமம்’ என னும் அதநத்தில் ஸாக்ரததாக ப்ரயோகிக்கப்படுவது உண்டு எனபதற்கு இந்த வாக்யம் ப்ரமாணமாகக் கூறப்படுகின்றது. ஸ்ருஹ்விஜ்ஞாலயிஷ்யாய-விவேகத்தால் உண்டாகும் ஜ்ஞாநத்தை உடையவருய, ஸ்விஜ்ஞயா ஜுதஜ்-ஹ-த-ஜ-ஹ-விஜ்ஞயா-காமங்களால் ப்ரதிபந்தங்களை விலக்கிக்கொள்வதற்காக, ஸ ஸ-ஸஹுநு யஜ்ஞாநு உயாஜ-அவர் அநேக யாசங்களைச் செய்தார். ‘அவித்யையால் பாபங்களைப் போக்கிக் கொள்வதற்காக யாசங்களைச் செய்தார்’ என்று சொன்னதால், ‘அவித்யை’ என னும் சப்தம் யாகாதுஷ்டர்ம முதலிய காமங்களைக் குறிக்கின்றது எனபது வயதம்.

‘தஜெவம்’ பகதி என்பது கீழில் சொன்ன ப்ரகாரம் கர்மானுகருவீதமாக இருக்க வேண்டும் என்பதை உபபாதித்து விட்டு, இப்பொழுது ‘அப்படிப்பட்ட பகதி பகவத பரஹ்மிக்கு உபாயம்’ எனபதைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கின்றார். முதலில் பகதியை உபாயமாக விதிக்கும் ச்ருதி வாக்யங்களை எடுத்தகொண்டு, அவைகள் எல்லாவற்றுகளும் ஒற்றமையாயிருக்கும் அர்த்தத்தை விவரிக்கின்றார் அந்த வாக்யங்களின் அதநமாவது: ‘அவினை இவவிதம்

உத்தராதீவாகெஷஷ— வெஷநஸஸெந யஜாநஸெவாஹிஹிதஸு; 'நிஷியஜாஹித வஸு' உத்தராதீஸெநகாஸாஜாஸு | தஸெவ யஜாநம் வுநரவி ஸிபிதவபி—

“ நாயஸாதா வுவஸதெந ஔஸஜா ந ஸெயயா ந ஸஹுநா ஸுதெ நயஸெஸெஷ வுணுதெ தெந ஹஸுஷஸெஸெஷ ஸுதா ஸிவுணுதெ தநஸு ஸாஸு ” [கூ 1-2-23.]

உதி | ஹஸுஸுவாவஸாநாயுநஸெநஸெவ ஹஸுதெ, ந கெவஹம் வெஷந ஸாஸெண; 'ந ஸெயயா' உதி கெவஹஸு நிஷிஷுஸாஸு | ஸநதஸுஹம் ஹவதி—ஸெயயம் ஸுஸுஸுஸெஷாஸிஹிதஸெஷநஸுவயுநாயுநாஸிஸிபி ஷு; யஜா தஸு தஸிஸெநவாநாயுநஸெ நிரவயிகாஸிஸயா ஸுஸிஷுஸா யதெ தஸெவ தெந ஹஸுதெ வர: வுநாஸு உதி | யஸெஹம் ஹவ தா—

யான வாசயம், அநத ந்யாநம் எப்படிப்பட்டது என்பதைத் தெளிய விளக்குகின்றது. 'புகழி ருபத்தை அடைந்திருக்கும் அநந்யாநத்தால மாத்ரம் (அவன்) அடையப்படுகிறான்; கேவலம் வேதநததால் (அநாவது ந்யாநத்தால்) அவன் அடையப்படுகிறானில்லை' என்பது இந்த வாக்கியத்தின் கருத்து, 'ந ஸெயயா' என்று கேவலமான மேதை (அதாவது தயாநம்) நிரேஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? இவ்வளவு சொன்னதன் தாற்பர்யமாகவது, 'எவன் மோக்ஷத்தில் விருப்பமுள்ளவனாய் வேதாந்த சாஸ்தாத்திற் சொல்லப்பட்ட

ந்யாநம் செய்கிறவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்; மோக்ஷத்திற்கு வேறு மார்க்கம் இல்லை'. 'இவ்விதம் எவர்கள் ந்யாஸிக்கிறார்களோ, அவர்கள் மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள்', 'ப்ரஹ்மத்தை தயாஸிக்கிறவன் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான்'. இந்த வாக்கியங்கள் எல்லாவற்றிலும் 'வேதநம்' எனனும் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அநத சப்தத்தால் த்யாநமே குறிககப்படுகின்றது என்பது ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவுள்ளம். ஏனென்றால், மற்றொரு ச்ருதியில் ப்ரஹ்ம ப்ராப்திக்கு உபாயத்தைச் சொல்லுமிடத்தில், 'நிஷியஜாஹிதஸு' என்று தயாநத்தைச் சொல்லும் சப்தமே ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எல்லா ச்ருதிகளுக்கும் ஐகணியம் சொல்லவேண்டியது அவச்யமாதலால் இவ்விடத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கும் 'வெஷந' சப்தமும் அநத அர்த்தத்தையே சொல்லவேண்டும் என்பதுதான் காரணம்.

'நாயஸாதா.....' 'இப்படி வெஷந சப்தத்திற்கு ந்யாநமே பொருள் என்பதை ஒத்துக்கொண்டாலும், உபாயமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது தயாநமே

“வ-ர-ஷ: ஸ வர: வாய-ஃ ஸத்வா இஹிஷ்வரநத்யபா |”

[ஹ. மீ. 8-32.]

“ஸத்வா ச்வநநத்யபா ஶக்த: சஹரெவஸிஸ்யொஶ்ஶ-ஃ ||

ஶ்ரீத-ஃ ஶ்ரீஷ-ஃ ஶ தச்வந ஶ்ருவெஷு-ஃ ஶ வர-நவா ||”

[ஹ. மீ. 11-54]

“ஸத்வா சாரலிஜாநாதி யாவாநு யஸாஸி தஸ்த: |

ததொ ஶ-ஃ தஸ்தொ ஶ்ரீசாஸி விஸதெ தஶநஶர-ஃ ||”

[ஹ. மீ. 18-55.]

இள வேதம் என்னும் தீயாகம் முதலியவைகளுடன் கூடினவனாக இருக்கிறானே, அவனுக்கு அந்த தீயாகம் அளவற்ற பரீதியுடன் செய்யப்பட்டதாக ஆகும்பொழுதே பாம புருஷன் லப்யஸிஞ்சிருன் என்பதுதான். ஸ்ரீ பகவானும், ‘வ-ர-ஷ: ஸ வர:’ ‘ஸத்வா ச்வநநத்யபா.....’, ‘ஸத்வா சாரலிஜாநாதி.....’ இதயாதி வாய்க்கனால் அப்படியே சொல்லுகிறான். ‘தஶநஶர-ஃ ஶ-ஃ தத வஸவ விஸதெ’ எனபறகு, ‘அதற்குப் பிறகு அந்தப் பகதி எனனும் உபாயத்தாலேயே என்னை உளவப்படி ஶுதுபவிக்ஷிஞ்சிருன்’ என்பது அர்த்தம் இவ்விடத்தில், அளவற்ற பரீதியுடன்

தவிர, பகதி யன்றே’ என்னும் சங்கையை, ‘நாயலிஜாநாதி.....’ என்னும் வாக்யத்தைச் சொல்லிப் பரிஹரிக்கிறார். ‘நாயலிஜாநாதி.....’ என்னும் வாக்யத்தின் அர்த்தத்தைப் பார்த்தால் ‘பகதியே உபாயம்’ என்பது விதிக்கடும். இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம்:— ஶயலிஜாநாதி—இந்தப் பரமாத்மாவானது, ஶ்ருவஶதெநத இஹிஷ்வரநத்யபா மாத்ரம் அடையத்தகுந்ததன்று; ஶெயலிஜாநாதி (இஹிஷ்வரநத்யபா)—தீயாகத்தால் மாத்ரம் அடையத்தகுந்ததன்று; ஶயலிஜாநாதி (இஹிஷ்வரநத்யபா)—சாவணத்தால் மாத்ரம் அடையத்தகுந்ததன்று. யஶெவெஷு ஶ்ருண-தெ—எனவே அந்தப் பரமாத்மாவே வரிக்கிறதோ, தெந இஹிஷ்வரநத்யபா—அவனாலேயே அது அடையத்தகுந்தது. ஶயலிஜாநாதி ஶ்ரீத-ஃ ஶ்ரீஷ-ஃ தஸ்த-ஃ தஸ்த-ஃ விஸதெ—அவனுக்கே அந்தப் பரமாத்மா தனது ஶவரூபத்தைப் பாகிப்பிக்கின்றது. இதில் பகதி ஒன்றே உபாயம் என்பது எப்படி ஏற்படுகின்றது என்பது பின்வருமாறு உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பகவானும், வரிக்கப்படுகிறவன் பகவானுக்கு பரியதமனாக இருந்தல் வேண்டும்; அப்படிப் பக

உதி | தடிநந்தரம் வா தத வளவ ஹகூதொ விஸத உத்யு-ஃ |
 ஹகூரவி நிரதிஸயவ்ர யாதந்யவ்யொஜநவகடுதரவெதரவ்ரண
 ஜூநவிஸெஷ வளவ | தடிநந்த வளவ தெந வரணாதநா வரணயொ
 ஹவதீதி தெந மஹத உதி ஸ்ரூத்யு-ஃ |

கூடியதும் மறறை எவனீந ப்ரயோஜநமும்ற்றதும் மரறை ஸகல வஸதுககளிலும்
 வைராசயததை ஜகியிககக் கூடியதமான ஜூந விசேஷமே பக்தி என்று சொல்லப்
 படுகிறது. அப்படிப்பட்ட பக்தியுடன் கூடியவனே பரமாதமாவால் வரிககத் தருகத்
 உணாதால், 'தெந மஹத' [அந்த உபாஸகனும் பரவாந் ஆடையப்படுகிறான்] என்று
 சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதுதான் ச்ருதியின் ஆததம்.

வானுகு பரியதமகை இருககும் தன்மை பகவானிடத்தில் பரீதி உள்ளவனாகவே
 ஏறடமொகையாக், அப்படி பரீதி உள்ளவனே பகவானும் வரிககப்படுகிறான் என்பது
 விததிக்கின்றது

வநதடிநந்தம் ஹவதி.....உதி ஸ்ரூத்யு-ஃ—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள
 உபபாதநமே இதனும் செய்யப்படுகின்றது

'வூரூஷ: வஃ வர:.....' இந்தக் கீதா வாக்யங்களெல்லாம், கீழ்ச்
 சொல்லப்பட்டுள்ள அாதத்திறக பரமாணங்களாகக் கூறப்படுகின்றன. இந்த வாக்
 யங்களின் அாததம்: 'வஃ வர: வூரூஷ:—அந்தப் பரம புருஷன், சூநந்யா
 ஹகூர மஹத:—ஜகாந்நிகமான பக்தியினாலேயே அண்டயப்படுகிறான்; வா தகவ
 தொ ஜூநம் உஷூம் வ்யவெஷூம்—சானதரககளைக் கொண்டு என்னை
 உள்ளபடி அறிவதும், என்னை உள்ளபடி ஸாக்ஷத்தரிப்பதும், என்னை உள்ளபடி அதுப
 வீப்பதும், சூநந்யா ஹகூர ஸகத:—அந்நய ப்ரயோஜநமான பக்தி ஒன்றாலேயே
 ஸாதயம்.'யாவாநு யஸூவூ—'என்னுடைய குண விபூதிகள் எவை என்பதையும்
 என்னுடைய ஸவரூபம் எப்படிப்பட்டது என்பதையும், ஹகூர சுஹிரநாதி—
 பரபக்தியைக்கொண்டே அறிகிறான், வா தகவதொ ஜூநவா—என்னை அவவிதம்
 உள்ளபடி அறிந்துகொண்டு, தடிநந்தரம் தத வளவ விஸதெ—அதற்குப் பிறகு
 அநதப் பரபக்தியினாலேயே என்னை அதுபவிககிறான்.'

வனவம்வியவர ஹகீர ஹவஜூந விஸெஷ்வெஷா தூஷிக் வஹ
வெஷாதூஷரஹர-ஹவீயஜூநவஹவகூஷாத-ஹமூஷீ தஹகீயொம
வனவ ! யயோகம் ஹமவதா வரரஸரெண,

வனவம்விய வயோ:—இப்படிப்பட்ட பாம பகதியாகிற ஜனூஷ
 விசேஷத்திற்கு, கீழ்ச சொல்லப்பட்டிருக்கும் பாகாரம் செய்யப்படும் பகதி யோகமே
 காரணம் அதாவது. ஆதம் யாதாதமய ஜனூநததுடன் கூட வாணூசரம் தர்மங்களை

ஹகீரவி ஜூந விஸெஷ வனவ—‘பரிபூரண ஸாக்ஷாதகாரமாகிற பா
 ஜனூஷம் வநத பிறகு பிறகும் பரிதயதிசயமாகிற பகதியினாலே எனனை அநுபலீக
 கிரூன (ததொ லாம் விஸுதெ)’ என்று சொல்லும் வாகயத்திலுள்ள ‘பகதி’ என்னும்
 பதத்தின் அாததத்தை இவவிடத்தில் விவரிக்கிறா அநதப பகதியானது ‘பாம பகதி’
 என்று சொல்லப்படும் பரிதயதிசயமே நிர்திசய ப்ரியமாக இருக்கிறபடியால் இது
 அநநய பாயோஜநமாசினறது அப்படி நிர்திசய ப்ரியமாக இருக்கிறபடியால் பகவத
 ப்ராபதியில் கூட அபேகை ஜநிக்கமாட்டாது எனபதை ‘வக்ஷெதரவெதூ
 ஷூஷாவஹூ’ எனனும் பதம் குறிக்கின்றது இப்படியெல்லாம் விசேஷத்திற்குகிற
 படியால் பாம பகதியே இஹகுச சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லவேணும் தவிரவும்,
 ‘விஸுதெ’ எனனும் பதம், பாகருதி பநத்திலிருந்து விடப்பட்டவனுடைய அநுப
 வததைக் குறிக்கும் அப்படிப்பட்ட வீடு பெறப்பண்ணும் பகதி பாம பகதியே ஆகு
 மன்றே ?

தஷூக் வனவ தெந வரணீயொ ஹவதி—அப்படிப்பட்ட பகதன விஷ
 யத்தில்தான் ஸாவேசவானுகரு தவராதிசயம் உண்டாகின்றது, அநதப பகதனுக்குத்
 தான அவன கடுக மோக்ஷப்ராபதியைக் கொடுக்கிறான்

வனவம்வியவர ஹகீர ஹவஜூந விஸெஷ்வெஷ—இவவிடத்தில் இந்தப்
 பகதி ‘பாபகதி’ என்று சொல்லப்பட்டிருந்த போதிலும், அநதப ‘பாபகதி’ எனனும்
 பதம் பாம பகதியையே குறிக்கின்றது.

வரஹகெரூஷூஷிகொ ஹகீயொம வனவ—‘பகதியோகம்’ இந்தப் பாம
 பகதியை உதபத்தி செய்கின்றது எனபதற்கு, பாதிதிநம் பகதியோகம் அப்யவிககப்
 பட்டு வநதால் அதுவே பாம பகதி தசையை அடைகின்றது’ எனபது அர்த்தம்.

இவவிடத்தில் உப்பாதிககப்படும் விஷயம் உபாய ஸவரூபம். அது ‘காம
 யோகம் ஜனூநயோகம் எனனும் இரண்டினாலும் ஏறபடும் பகதியோகமே’ என்று
 கீழ்ச சொல்லப்பட்டது அதை இவவிடத்தில் ‘கூஷூநூமூஷீ தஹகீயொம!’
 என்பதால் வறபுறுததுகிறா.

“வண-ஆபூஜாஅராவதா வ-ரா-ஷெண வர: வ-ராநு |

விஷ-பாராயணத்தெ வ-ரா நாநத்யஷெதொஷ்காராக: |”

உகி | நிவிஜமடி-ஆரணாயாவநிதனெவதீண-ஃ வரஸ ஹஹித: வ-ரா-ஷெத: ஷ்யமெவெதடி-குவாநு—

ஷ்கடி-நிரத: ஷீயிம் யயர விஷகி தஷு-ண-ஃ ||

யத: ப்ர-ஷு-நி-ஹி-ஆ-நா-நா-ம் யெந ஸவ-ஷி-ஃ ததடி |

ஷ்கடி-ணா தடி-ஷி-ஷி-ஃ ஷீயிம் விஷகி ஶாநவ: ||”

[ம. மீ. 18—46.

யெல்லாம் சரிவர அநுஷ்டிப்பதனால் மேன்மேல் வளநது வரும் பகதியோகமே இந்தப் பரம பகதியின உத்பத்திகளுக்காரணமாகின்றது. “வண-ஆபூஜாஅராவதா” இத்யாதியான சலோகத்தால் பகவாந பராசரா இந்த அாதந்ததை விளக்கி இருக்கின்றார். ஜகத் முழுவதையும் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று இந்தப் பூலோகத்தில் அவதாரம் செய்த பர பரஹிமமாகிற புருஷோத்தமனும், “ஷ்கடி-நிரத: ஷீயிம்” இத்யாதியான வாக்யங்களால் இதே அாதந்ததை வெளியிட இருக்கின்றார். இந்த வாக்யத்திலுள்ள “ஷ்கடி-ணா ஷீயிம் விஷகி” எனப்பதற்கு, ‘சாஸ்தாங்களில் சொல்லி

வண-ஆபூஜாஅராவதா—இந்த சலோகம், ‘அந்தப் பகதி காமாநுகரு ஹீதமாக இருத்தல் வேண்டும’ எனப்பதற்கு பரமானமாகக் கூறப்படுகின்றது இதனை அாதந்தம்—தமதம் வாணங்களுக்கும் ஆச்ரமங்களுக்கும் விஹிதங்களாயுள்ள காமங்களைச் சரிவரச் செய்வதே ஸாவேசவாஸ்யிருக்கும் விஷ்ணுவை ஆராதீத்கும் மாககம், வேறு ஒரு மார்க்கமும் அவனுடைய பரீதிக்கு ஹேதுவாகமாட்டாது’, அதாவது. பகவத பரீதிக்கு ஹேதுவாயுள்ள ஜ்ஞாநத்துக்கு வாஸூசரம நாமாநுஷ்டரீங்களை அநகவகளை என்று சொன்னதாயிற்று

நிவிஜமடி-ஆரண . . . இந்த விஷயத்துக்கு பரமானமாக பகவத் வசநத்தையும் சொல்லப் போகிறவராய, அந்த வசநத்தின மேனமையை ப்ரஸ தாவிக்கிறார்

ஷ்கடி-நிரத: ஷீயிம் . . இதன் பொருள் — ‘தம தம காமங்களில் நிரதனாக இருக்கும்வன எவ்விதம் பரமபதத்தை அடைவான் என்பதைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். எனனால் ஸருஷ்டிககப்பட்டவர்களாகவும் என்னுடைய சரீரமாகவும் இருக்கும் ‘இந்தரண’ முதலானவர்களைச் சொல்லும் சபதங்களால், ஸாவகாஸண பூத ஶ்யும் ஸர்வாநதாயாடியாகவும் இருக்கும் நானன்றே குறிககப்படுகிறேன்? ஆகையால்

உதி | யயொழிதகு லவரிணதமதெதூகருவழி வளவெதூயு: | ஹமவ
 ளே ராயநடங்க உலியம-ஹமெவகவழி-ஹாரா அிவ ஹதூயி தபரிஷ
 வரிமரஹீ தவ-ரா தநவெடிவெடிநவஜாவஜா தவ-வதூயு-ஹு-கிநிக
 ராநிஷரி-தொயம் வாரா: |

யிருக்கிறபடி காமங்களை அநுஷ்டிப்பதால் விதந்தீததும் அதனாலேயே யநாகாமம் வளர்ந்தும் வரும் பகதியினாலேயே விதந்தீயைப் பெறுகிறான்' என்பது அாததம் பகவத போநாயகா, டககா, தாமிடா, குஹதேவா, கபாததி, பாருசி முதலான மிகவும் புகழ்தகுந்த சிஷ்டாகளெல்லாராலும் அங்கீகரிக்கப்படும், புராநமான வேத வேதாந்த வயாக்யாநங்களால் தெளிய உரைக்கப்பட்டுமுள்ள அாதந்ததை யுடைய கணகற்ற வேத வாக்யங்களே இந்தவழியைக் காண்பித்திருக்கின்றன.

வாணாசரம தாமங்களால் அவர்களை ஆராதிப்பதானது என்னை ஆராதிப்பதேயாகும். ஆகையால் வாணாசரம தாமாநுஷ்டாநகன பரமபதத்திறகு ஸாநகங்களே'

யயொழித... .. 'ஹகூ-ஹா லிஹிஹி விஹி' [தம்மமால் அநுஷ்டிக்கப் படவேண்டிய காமங்களை அநுஷ்டிப்பதால், எல்லாரும் பரம பதத்தை அடைகிறார்கள்] என்று சொல்லி இருப்பதைப் பாததால், காமமனறே பரமபத பராப்திககு உபாய மென்று ஏறப்படுகின்றது? இதனால் பகதி உபாயமென்று எப்படிச் சொல்லப்பட்ட தாகும்? என்று உதிககும சங்கைககு இந்த வாக்யத்தால் ஸமாநாநத்தைச் சொல்லுகிறார். 'காமங்களைச் சரிவர அநுஷ்டிப்பதால் விதந்தீததும் அதனாலேயே வளர்ந்தும் வரும் பகதி ஒன்றினாலேயே அவன அடையத் தகுந்தவன்' என்பதே 'ஹகூ-ஹா லிஹிஹி விஹி' எனபதன பொருள். ஆகையால் அந்தச் சங்கைககு அவகாசமில்லை.

ஹமவஜே ராயநட... .. 'இவவிடத்தில் உபபாதிக்கப்பட்டுள்ள உபாய' ஸவ ரூபத்தின பரகாரமானது, பெரியோர்களால் ஸாது வென்று அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கும் வேத வேதாந்த வயாக்யாநங்களை மூலமாக உடையது' என்று சொல்லுகிறார். இதற்கு முன், உபேய ஸவரூபத்தை நிககாஷிககு மிடத்தில், 'நான உபபாதித்திருக்கும் பரகார மெல்லாம் சிஷ்டாகளால் ஒத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் வேத வேதாந்த வயாக்யா நத்தை மூலமாக உடையது' ['தஜே தஹாநாவிபாநஹு-கிநிகர ஸிஷுவரி மரஹீ ததஹிவஜாவஜாதவரிஹாராஷுவயாஸித' 232-வது பகதத்தைப் பார்க்கவும்] என்று சொல்லியிருப்பது போல், இவவிடத்திலும் சொல்லப்படுகிறது. 'அத வைதி முதலானவாகளும் தம் தம்மமால் உபபாதிக்கப்படும் விஷயங்களுககு வேத வேதாந் தங்களையே பரமானமாகச் சொல்லுகிறார்கள்' என்பது உண்மையே. ஆனால் அவர்

சுநெந் த அாவடாகபாகுள லு சூதாஷ்வாடிஷ்வண சுசுவிருவத்
 ஜநிததாநுஸாபிரெணா வெடிவாஹ்யா வெடிவாஹ்யாஷ்வாடிஷ்வண ஸுஹ

சுநெந் . . . உத்தீர்த்தி—சாவாக மதம், சாக்ய மதம், ஒளலூக்ய மதம், ஆக்ஷ பாத
 மதம், சுப்பணக மதம், கபில மதம், பதஞ்ஜலி மதம் ஆகிய இந்த மதங்களை அநுஸரிக்
 வேத பாஹ்யாகளும், வேதத்தை அவலம்பித்து நிற்கும் குதருஷ்டிகளும், இதனாலேயே

கள் சொல்லும் அாததம் சிஷ்டாகளால் அநுகீகரிக்கப்படவில்லை பாஷ்யளாரால்
 சொல்லப்படும் அாததமோ வெணரூல, பகவத் போதாயநா முதலான மஹாநகளால்
 அநுகீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது' எனபதி தாதபாயம். இம் மஹாநகள வயாக்யாநம்
 செய்திருக்கும் மாதிரி, அாததம் செய்யும் பொழுதே, அந்த வேத வேதாநத வாக
 யவகளின் பொருள ஸுவயகத் மாகினறது எனபதைக் குறிக்கின்றது இவ்விடத்தி
 லுள்ள 'ஸூ—ஷ்ரீக்' சப்தம் டுஃ—இது பாஷ்யமாநதி எனபவரின் மறறொரு
 பெயர்.

இது வரையில் உபேயத்தின் ஸவரூபமும் உபாயத்தின் ஸவரூபமும் விளக்கப்
 பட்டன 'இவைகளை விளக்கவதில் கேவலம் தாகசம மாதரம் பரமாணமாகக் கொள
 ளப்படவில்லை, ஆனால் தாககாநுகருஹீதமான வேதமே பரமாணமாகக் கொள்ளப
 பட்டது' எனபதும் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. இனி, கீழ் உபபாதிக்கப்பட்டிருப்பதற்கு
 விருத்தமாக உபாயோபேய ஸவரூபங்களை வாணிகசூம் மதங்களெல்லாம், தாககாநு
 கருஹீதமான வேதத்தை விரோதிக்கின்றன எனலும் காரணத்தாலேயே அபரமாணங்
 களாகின்றன' எனபதைச் சொல்லுகிறார்

சுநெந்—இதனாலேயே. அதாவது 'தாககாநுகருஹீத வேதத்தை விரோதிக்க
 கிற படியினாலேயே'.

அாவடாக. . . வேதத்தின் பரமாண்யத்தை ஒத்துக்கொள்ளாமல் கேவலம்
 தாககத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டு மதஸ்தாபநம் செய்பவர்கள் சிலர் அவர்களை
 வேத பாஹ்யங்களென்று சொல்லவார்கள இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள
 சாவாகா முதலானவ ரெல்லாரும் வேத பாஹ்யங்களே சிலர், வேதத்தின் பரமாண்
 யத்தை ஒத்துக் கொள்கையிலும், வேதத்தின் உண்மையான அாததத்தை அறியாதவா
 களாய் வேதத்தின் தாதபாயத்துக்கு விருத்தமாக விஷய கரஹணம் செய்வார்கள்
 அவர்களைக் குதருஷ்டிகள் என்று சொல்வதுண்டு. நிரவிசேஷ அதவைத வாதம் செய
 பவர்கள் இம்மாதிரியான குதருஷ்டிகளுள் ஒரு வகுப்பினர் 'பாஹ்யாருடைய மதம்
 அபரமாணமாக இருந்தபோதிலும், வேதத்தை அவலம்பித்தவர்களின் மதம் அபரமாண்
 மாகக் கூடுமோ? வேதத்தில் அவர்களுக்கு ருசி இருக்கின்றது எனபதே அவர்களிடம்
 ஸதவ குணம் தலையெடுத்தது நிற்கின்றது எனபதை ஸூசிப்பிக்கவில்லையா? அப்படி
 அவர்களிடம் ஸதவ குணத்தின் உதரேசம் இருக்கும் பக்தத்தில் அவர்களுடைய மதம்
 அபரமாணமாவது என?' என்று ஒரு சங்கையச் செய்துகொண்டு அதற்கு ஸமா

நீரவநா: | வெடிவாணாஸிதாஸி யயாவஸ்திதவஸ்திவிவய-ஹிஷ்யஸா
 வாஹ்யஸாஸி உத-நெவொகூடி—

“யா வெடிவாஹ்யா: ஸ்ரீதயொ யாஸு காஸு க-ஹிஷ்ய: |

ஸிவ-ஹிஷ்யா நிஷ்யா: ஸ்ரீதய தஸாநிஷ்யா ஹி தா: ஸ்ரீதா:”

கண்டிக்கப்பட்டவாக ளாகிராகள ‘வேதத்தை அவலம்பித்த நிற்றும் குதருஷ்டிகளும், வேதத்தினுடைய அாததத்தின யாதாதமயத்தை அறிய அசகனாகளாய விபரிதமாக வஸ்து காஹணம் செயகிறபடியால், அவர்களும் வேத பாஹயாகளைப் போன்றவர்களே என்று “யா வெடிவாஹ்யா:... ..” இதயாநியான வாகயத்தால் மதுவே விளக்கியிருக்க

நாம சொல்லுகிரா ‘கேவலம் ஸதவ குணம் இருப்பது ப்ராமாண்யத்துக்கு ஹேது வாகமாட்டாது ரஜஸ, தமஸ ஸமபந்தமற்றதம் எப்பொழுதும் இருக்கக்கூடியதுமான ஸதவ குணத்தின் இருப்பே ப்ராமாண்யத்துக்கு ஹேது அதுதான் வேதத்தின் உண்மையான அாததத்தை ஜிப்பிக்கும் குதருஷ்டிகளிடம் அப்படிப்பட்ட சுதந் ஸதவம் இல்லையாதலால் அவர்களின் மதம் அப்ராமாண்மாதின்றது’ எனபது இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும ஸமாநாமம்

ஒளருஷிஷ்யா:—கணை மதத்தை அதுஸரிப்பவர்கள் அஃபாத பதஞ்ஜலி மூதலிய சிலருடைய மதம், வேதத்தின் ப்ராமாண்யத்தை ஒருவாறு ஒத்துக்கொள்கையிலும், குதாக்க மூலமான சில வேத விருத்தங்களான அாததங்களை அவர்கள் ஒத்துக் கொள்ளுகிறபடியாலும், வேதம் என்பது ஒரு புருஷனால் செய்யப்பட்ட சாஸ்தாமென்று வேதத்துக்குப் பௌருஷேயத தன்மையைச் சொல்லுகிறபடியாலும், அவர்களும் இவ்விடத்தில் பாஹய கோடியில் சோககப்படடிருக்கிறார்கள்-

“யா வெடிவாஹ்யா: .. ” இது மறுவின் வாகயம் குதருஷ்டிகளின் மதம் அப்ராமாண்ம எனபதை இது சொல்லுகின்றது இதன் பொருள்,—‘எந்த எந்த ஸம்ருதிகள் வேத பாஹயங்களோ, எவை எவை குதருஷ்டிகளோ, அவ்வவையெல்லாம தமோகுண ஸமபந்தம் பெற்றவை ஆகையால் அவை அத்தருஷ்ட ப்லத்திற்கு ஸாதகங்களாகமாட்டா தருஷ்ட ப்லத்திற்கு அவை ஸாதகங்களாகக்கூடும், ஆகையால் அவைகளை நிஷ்யபலங்கள் என்று சொல்லாமல் ‘ஸ்ரீதய நிஷ்யா:’ (தேஹம் போன பிறகு அவைகளுக்குப் பல்மிலலை) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ‘தஸாநிஷ்யா:’—

உதி | ரஜஸூலொஹ்யூஷூஷூ—தலை ஸக்ஸெவ யெஷா ஸூலாலிகொ
 மூணஸூலொவ வெலிகீ ரா—லி வெஷூஷூஷூஷூஷூ வஸெயயெஷூ
 த்யூஷூ | யஸூகூ லாஸூ

‘ ஸூக்ஷீண—ஷூ: ஸூகூகூபெஷூ ராஜஸூலூஷூஷூஷூ’

கிரூ. ‘எவாகருக்கு, ரஜூ குணம் தமோ குணம இவைகளுடன் ஸம்பநதப்படாமல
 இருக்கும் உத்தமமான ஸதவ குணமே ஸவபாவததால ஏற்பட்டிருக்கின்றதோ, அவா
 கருக்கு மாத்ரம வேதத்தில் ருசியும் வேதாததததின் உணமையான ஜஞாநமும் உண்டு’
 என்பது இந்த வாக்யத்தின் தாத்பாயம மாதஸய புராண வசநமாகிற் “ஸூக்ஷீண—ஷூ:

இவவிடத்தில் ‘தமஸ’ என்பது ரஜூ குணததையும் குறிககின்றது என்பதை
 ‘ராஜஸூலூஷூ’ எனனும் பதம விளககுகின்றது

ஸூலாலிகொ மூண:—ஸவபாவததால ஏற்பட்ட குணம. அதாவது*
 எப்பொழுதும் ஸதூயியாய இருப்பது இமமாதிரி ஸதூயியாக இருக்கும் ஸதவ குண
 ததை யுடையவாகளிம ஒருபொழுதும் தவறுதல நேரமட்டாது என்பதை இந்த
 ‘ஸூலாலிக’ எனனும் பதம காண்பிககின்றது

‘இப்படிப்பட்ட சிதத் ஸதவம எந்த கரநதத்தில் இல்லையோ அது பரமானமாக
 மாட்டாது’ என்பதைக காண்பிகக, “ஸூக்ஷீண—ஷூ:” இதயாதியான மாதஸய புராண
 வசநம் கூறப்படுகின்றது இந்த வாக்யத்திலுள்ள ‘ஸூக்ஷீண—ஷூ:’ என்பது முத்
 லான சபதங்கள், கலபங்களை நோக்கிச் சொல்லப் படுகின்றன ஏனென்
 றால, அதிதது வரும் ச்லோகத்தில் “யஸூஷூஷூ” என்று சொல்லப்பட்டிருக்
 கின்றதனறே? ‘இந்த வாக்யம, கலபங்களை ஸங்கூணங்க ளெனறும் ஸாதவிகங்களென
 றும் ராஜஸூலுகளெனறும் தாமஸக ளெனறும் விபாகம் செயகின்றதே தவிர, இவை
 பரமானம், இவை அபரமானம் என்று சொல்லவில்லையே’ என்று ஆகூபிககக
 கூடும் பரமான அபரமான விபாகம் சொல்லப்படாமல் இருககையிலும், ஸாதவி
 காதி விபாகம் சொன்னதற்கு வேறு ஒரு பரயோஜநம் இல்லையாதலால், பரமானய
 அபரமானயங்களின் நிர்ணயம் செயவதே அந்த விபாகத்தின் தாத்பாயம என்று நாம்
 அறிய வேண்டும் இவவிடத்தில் கலபங்கருக்குச் சொல்லப்படும் குணபாசாய மெல்
 லாம் அந்தந்தக கலபத்தில் பாஹமாவுக்கு ஏற்படும் குண பராசாயததாலையே ஸம்பவிக
 கின்றது ‘ஸூக்ஷீண—ஷூ:’ என்பதற்கு ‘மூன்று குணங்களும் கலநது நிற்கும் கலபங்கள்’
 என்பது பொருள்.

உதி | 'கெளிஉ ஹகரூ: வங்கீணரூ: கெளித தபுராயா, கெளிஉ ஜ:

புராயா, கெளித: வுராயா' உதி கறு விஹாமரூகா, 'வஸ்தரஜஸரோஜ
யாநாநா ததூநாநா ஜாஹாத்ய்வண-ஆநம் அ ததகூஹுதகவ-ராரணெஷு-

ஸ்தூதீமூணையெத ஸ்ரஹணா கியதெ' உதி ஜொகூ

யவூநெறு து யதொகம் வுராணம் ஸ்ரஹணா வுரா |

தவூ தவூ து ஜாஹாத்ய்வண-ஆநம் ததரூஹெண வணூ-ஆதெ |

உதி | விஸேஷதஸ்யாகூ

ஸூகீகா' எனபதம், இந்த அாதந்ததையே சொல்லுகின்றது. 'சில பரஹம் கலபங்
கள ஸங்கீணங்கள, சில ஸதவம் நிறைந்தவை, சில ரஜஸ நிறைந்தவை, சில தமஸ்
நிறைந்தவை' என்று இந்த வாக்யத்தால் கலபங்களைப் பிரித்துவிட்டு, பிறகு "யவூநு
கஹுதூ . . ." என்னும் சலோகத்தால், 'ஒவ்வொரு கலபத்தில் பரஹமாவுக்கு ஒவ்
வொரு குணம் தலையெடுத்தி நிற்கின்றது, எந்தக் கலபத்தில் எந்தக் குணம் தலை
யெடுத்தி நிற்கின்றதோ, அந்தக் கலபத்தில் அந்தக் குணம் நிறைந்துள்ள தேவ
தையின் மஹிமையே அந்தக் கலபத்தின் ஸவரூப பரகாரம் பரஹமாவால் வா
ணிககப்படுகின்றது' என்று அந்த மாதஸ்ய புராணமே விளக்குகின்றது அதே

ஸகஸரஜஸரோஜயாநாநா தகூரநாடி— இவ்விடத்தில் 'தகூ' என்னும்
சபத்திற்குத் 'தேவதை' எனபது பொருள்

"யவூநு கஹு" இதன் அாததம் யவூநு கஹு—எந்தக் கலபத்தில்,
யவூ-ராரணடி—எந்தப் புராணமானது, ஸ்ரஹணாவ்-புராகூ— பரஹமாவினால்
சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ, (தவூநு கஹு தவூநு வு-ராரணெ—அந்தக் கலபத்
தில் அந்தப் புராணத்தில்), தவூ தவூ—அந்தந்தக் குணத்தால் நிறைந்துள்ள தேவ
தையினுடைய, ஜாஹாத்ய்வண-ஆநம் ததரூஹெண வணூ-ஆதெ—பெருமையானது அந்
ந்தக் கலப ஸவரூபத்துக்குத் தருந்தபடி வாணிககப்படுகிறது 'ஸாதவிக கலபத்தில்
பரஹமாவுக்கு ஸதவ குணமே நிறைந்து நிற்கிறபடியால், அப்பொழுது சொல்லப்படும
புராணம் ஸாதவிக தேவதையின் மஹிமையையே வாணிககின்றது, மறஹைக் கலபங்களி
லும் இம்மாதிரியே எனபது இதன் கருத்து

விஸேஷதஸ்யாகூ எந்தத் தேவதை எந்தக் குணத்துடன் கூடியது என்று
விசேஷித்தம் சொல்லப்படுகின்றது.

“**சுடுமே**: பரிவஸ்து^ந ஶாஹாத்யம் தாஸஸெஷு^ந ப்ரகீத்யீ^நதெ
 ராஜகெஷு^ந அ ஶாஹாத்யீயிகம்^ந ஶ்ர ஹணோ^ந விஷு: ||
 ஸாநிகெஷு^ந அ சுடுமே^ந ஶாஹாத்யீயிகம்^ந ஹரெ: |
 தெஷ்வெவ யொமஸம்ஸீ^ந மதிஷ்யணீ^ந வரா^ந மதிஷு |
 ஸம்ஸீ^ந ஶெஷு^ந ஸரஸ்தீயா: விதூணா^ந அ நிமஷ்யீ^நதெ ||”

உத்யாஷி | ஶநதஷு^ந ஹவநி, ச்ரூபிகெஷு^ந ச்ரஹ்நா^ந ஹணவ^ந ஶஷாவி^ந
 கெஷு^ந அ^ந ஶிஷ^ந ஶ^ந ஶக்ஷ^ந ஶ்ரூ^ந கெஷு^ந அ^ந ஶ்ரூ^ந, கெஷு^ந அ^ந ஶ்ரூ^ந; கெஷு^ந அ^ந ஶ்ரூ^ந;
 யயொக^ந ஹமவதா^ந

“**நதஷு^ந** ப்ர^ந ஶிஷ^ந வா ஶி^ந ஶெ^ந வ^ந வா^ந வ^ந : |
 ஶக்ஷ^ந ப்ர^ந க்ர^ந ஶிகெஷு^ந ய^ந ஶெ^ந ஶி: ஶ^ந ஶி^ந ஶி^ந ம^ந ஶெ^ந : ||”

உதி |

புராணத்தில், தாமஸ கல்பங்களில் அகநி சிவன இவாகளுடைய மாஹாதம்யமும், ராஜஸ கல்பங்களில் பாஹமாலின மாஹாதம்யமும், ஶாத்விக கல்பங்களில் விஷ்ணு^ந வின் மாஹாதம்யமும் சொல்லப்படுகின்றன வெனதும், அந்த ஶாத்விக கல்பங்களில் அந்த ஶாத்விக புராணங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி ஶாதீககப்பட்டிருக்கும் யோகத்தை உடையவாகளே உததம் கதியை அடைகிறார்களென்றும், ஶக்ஷீண கல்பங்களில் ஶாஸவதி பிதருகளை இவாகளுடைய மஹிமை சொல்லப்படுகின்ற தென்றும் “**சுடுமே: பரிவஸ்து^ந**” இத்யாதியான வாக்யங்களால் விசேஷிததுச சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஶநதஷு^ந ஹவநி . . . உதி—இதனால் ஏற்பட்டது என்னவென்றால் —

‘பாஹமா முதல் முதலில் ஶ்ருஷ்டிககப்பட்ட ஜீவன் ஆகையால், அவர் விஷயத்திலும் சில காலங்களில் ஶதவ குணம மேலிடும் சில காலங்களில் ரஜஸ் மேலிடும் சில காலங்களில் தமஸ மேலிடும் நிறபது உண்டு பகவானே, ‘பூமியில் இருக்கும் மநுஷ்யர்கள், தேவ லோகத்தில் இருக்கும் தேவர்கள், இவாகளுள், ஶத்வம் ரஜஸ் தமஸ இவைகளுடன் ஶமபந்தப்பட்ட பாணி ஒன்று கூட இல்லை’ என்று சொல்லியிருக்க

தெஷ்வெவ யொமஸம்ஸீ^ந:—‘அந்த ஶாத்விக கல்பங்களில், அந்தக் கல்பத்திய ஶாத்விக புராணங்களைக் கொண்டு பாதேவதா பாரமாத்ய நிச்சயத்தைச் செயது, மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய அந்ய யோகமாகிற பரமைகாந்திவத்தை ஶாதீததுக கொண்டவர்களே’ என்பது தாத்பாயம்

ஶநதஷு^ந ஹவநி—இவவிடத்தில் செய்யப்படும் உபபாதநமாவது.—‘பாஹமா ஒரு ஜீவன் ஆகையால் அவர் குணவசயா, சில கல்பங்களில் ஶத்வ குணமும் சில கல்பங்களில் ரஜோ குணமும் சில கல்பங்களில் தமோ குணமும் மறறும் சில கல்பங்களில் மூன்று குணங்கள் கலந்தம் அவரிடம் நிற்கும் ஶகல புராணங்களுக்கும் அவரே காத்தா. ஶதவ குணம் நிறைந்திருக்கும்பொழுது சொல்லப்பட்டிருக்கும் புராணங்கள் தாம் பரமாணிகங்கள் அவை விஷ்ணுவின் மஹிமையையே கூறுகின்றன ஆகையால் விஷ்ணுவின் பெருமையைச் சொல்லும் புராணங்களையே நாம் பரமாணிகங்களாக அங்கீகரிக்கவேண்டும்’ என்பது தான.

ஸாஸீகாஹம், வெராக்ஷெவ வுராரணம் யயாயு- தவி ராயு- தய-
யாயு- தி- வுராரணநிண-யாயெவெ- ஸகநி-ஷ- ந ஸ்ரீ- னா-
வி-தி-தி விஜ்ஜாய-த- உ-தி- !

ஸகா-த- கா-ய- அ- ஹ-வ-தெ-வ-க-
—

“ ஸகா-த- ஜாய-தெ- ஜா-த- ரஜ-வொ- ரொ- ஹ- வ-
அ- !

யு-ஜ-ஷ-ஷ-ஷ- த-ஷ-ஷ- ஹ-வ-தெ-
—

ஸ. தீ [14-1]

தும் , அதற்கு விரோதிக்ரம மறழ்வையெலலாம அயநாராததம்' என்று புராணங்களின்
நிரணயத்தைச் செய்யும் பொருட்டே 'இது ஸதவநிஷ்டரான பரஹ்மாவினால்
சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது என்று கூறப்படுகிறது

ஸகா-த- ... உ-தி-—ஸதவம ரஜஸ தமஸ இந்த மூன்று குணங்களின்
செய்கையை ஸ்ரீ பகவானே ஸ்ரீ பகவத கீதையில் “ ஸகா-த- ஜாய-த- .. ”

பஹுவான புராணங்கள் புகழ்கின்றனவோ அதைப்பற்றி பேசும் புராணங்களே
அவகீகரிக்கத்தக்கவை, மறழ்வு தயாஜயங்கள்' [ஸூ-ய-ஷ-
என்னும் நயாயத்தை ஆநாரமாகக் கொண்டு நாம செய்யலாமோவென்று ஒரு
எண்ணம் தோன்றக்கூடும் அது சரியன்று , - எவை ஸதவ நிஷ்டரான பரஹ்
மாவால் சொல்லப்பட்டவையோ அவைகளை பரிசுராஹயங்கள், மறழ்வு
தயாஜயங்கள்' என்று வகதாவின் குணத்திற்குத் தக்கபடி பராமானய அப
ராமானய விபாகம் செய்யப்படவேண்டும் என்பது தான் இவ்விடத்திற்கு சொல்லப்
படும் விஷயம்

ஸகா-த- ஜாய-த-... . இதன் பொருள் — ஸதவகுணம் வருதகீ அடைந
தால், அதிலிருந்து ஆதம யாதாதமய அபரோக்ஷ ரூபமான ஜனாநம ஜநிக்
நது, ரஜஸ வருதகீ அடைநதால், அதிலிருந்து ஸவாகம முதலிய பலங்களில்
லோபம ஜநிக்நதது , தமஸ வருததி அடைநதால், அதிலிருந்து அநவநாச
நிமித்தமான அஸத காமங்களில் பரவருத்தியும், அநத பரவருத்தியினால் விபரீத
ஜனாநமும், அநத விபரீத ஜனாநததால் அதீகதரமான தமஸஸும், அநதத தமஸ
ஸால் ஜனாநாபாவமும் ஜநிக்நததது இந்த வாகயத்திலிருந்து ஸாதவிக மொன்றே
அவகீகரிக்கத்தக்கது என்பது வ்யகதமாகின்றது

ஸ்ரீ-ஷ- அ-... . ஸமஸாரிகளுடைய புத்தி, குணங்களுக்குத் தக்கபடி
மாறுகின்றது என்பதை இந்த சலோகங்கள் விளக்குகின்றன இந்த சலோகம்

‘பூவரத்திம் அ நிவரத்திம் அ காயதூகாயெடி ஹயாஹயெ ।
 வ்யம் ஓகாஷம் அ யொ வெத் ஸுஹி: ஸா வாயடி ஸாதிக்கீ ।
 பயா யடிஹயடிம் அ காயடிம் அகாயடிஹெவ அ ।
 சுயபாவதஜாதாதி ஸுஹி: ஸா வாயடி ஸாஜலீ #
 சுயடிம் யடிஹிதியா உத்யுதெ தஹவாஹவரதா ।
 ஸவ தூயதூஹிவரீதாஸு ஸுஹி: ஸா வாயடி தூஹலீ # ’

ஹ.நீ. 18-30,31,32.]

உதி । ஸவதூஹி வுராணாஹி ஸுஹிண: ஸகாஸாஹிமஹெய
 ஸவதூஹி வுராணாதி வுராணகாராஸகூ: । யயொகூ

இதயாதியான ச்லோகததாலும், “பூவரத்திம்அ...” இதயாதியான ச்லோகக
 களாலும் வெளியிட்டி ருக்கிறா ஸகல புராணகாராகளும் ஸகல புராணாததந
 களையும் பரஹ்மாவீனிடமிருநது அறிநது கொண்டே ஸகல புராணககளையும்

களின பொருள் — ‘இவை மோக்ஷ ரூபமான சரேயஸ்ஸை ஸாதித்தக கொடுக்கும்
 தாமககள் , இவை அதைக காட்டிலும் வேறுபட்ட ஐஹிக மேனமையை ஸாதித்தக
 கொடுப்பவை’ என்று உள்ளபடி அவைகளை அறிவிக்கும் புத்தி, ஸாதவிக புத்தி;
 அம்மாதிரியே எந்த புத்தி, தேச கால அவஸ்தா விசேஷங்களில் ‘இவை செய்யத
 தக்கவை’ இவை செய்யத தகாதவை’ என்பதையும் அறிவிக்கும்; சாஸ்தரத்தைக
 கட்டபது பயஹேது வெணபதையும் சாஸ்தரத்தை அநுஸரித்தது ஈடபது அபய ஹேது
 வெணபதையும், அம்மாதிரியே ஸமஸாரத்தினை உணமமையையும் மோக்ஷத்தினை
 உணமமையையும் அது அறிவிக்கும் கீழ்ச சொல்லப்படள்ள இரண்டு வித நாமகளை
 யும் காரயாகாரயககளையும் எந்த புத்தி உள்ளபடி அறிவிக்கவில்லையோ அது ராஜஸம்
 எந்த புத்தியானது தமஸ்ஸால் மூடப்பட்டதாய்க கொண்டி, நாமத்தை அத்ராமென்றும்
 அநாமத்தை நாமமென்றும், இம்மாதிரி ஸகல விஷயககளையும் விபரீதமாகத் தோற்ற
 விக்கின்றதோ அது தாமஸம்.

ஸவதூஹி வுராணாஹி ஸுஹிண: .. ‘ஸகல புராணககளுக்கும் பரஹ்மாவையே
 காத்தாவாகச சொல்லககடுமோ? பராசரா முதலான மஹாவிதிகளைப புராண காத்தாக
 களாகப பெரியோகள் செல்லியிருக்கிறார்களே ’ எனலும் சகவைககுப பரிஹாரமாக
 வஸ்து ஸத்தியை விவரிககிறா. பரஹ்மாவீனிடமிருநதே புராண விஷயக

“கடியாதி யராவ உவஹ டுக்ஷாபெஷ்ய டுநிஸ்துதெஃ |
 வரஷு: ஸ்ராவா ஹ மவாதஸ்யொதி: விதாஹ: |”

உதி |

ஸவளரூஷெயெஷு வெஷ்வரகெஷ்யு வரஹரஹிரூஷெஷு கடியாதி

செய்திருக்கிறார்கள் என்பதும் “கடியாதி” இதயாதியான சலோகத்தால்
 வ்யகதம்

ஸவளரூஷெயெஷு திபுரீயதே—அபெளருவேயங்களாயுள வேதவாக்
 யங்களை பரஸ்பரம் விஹாதிததால், அந்த விரோதத்துக்கு எவ்விதம் கிரஹணம்

களை அறிந்து கொண்டு மஹாஷிகளெல்லாரும் தமதம் புராணங்களைச் செய்திருக்
 கிறார்கள் என்பது தான் வஸ்து ஸ்திதி

ஸவளரூஷெயெஷு , இது வரையில் சொல்லிவந்தது என்னவென
 றால்—‘ததவ நிர்ணய விஷயத்தில் சாரவாகன முதலான வேத பாஹ்யங்களின்
 வாக்யம் பரமாணமாக மாட்டாது; வேதத்தை அவலம்பிக்கும்வாக்களுக்கும்
 சிலா, வேதத்தின் உண்மையான அாதந்ததை அறியுமளவு சுதத ஸதவ நிஷ்டா
 களன்றிககே கேவலம் வேதத்தில் ஒருலித ருசியைப் பெறுவீக்கும் ஸவலப் ஸதவ
 குணம் மாதரம் பொருநதினவாகளாக இருக்கிறபடியால் அவர்களுடைய வாக்ய
 மும் பரமாணமாகமாட்டாது, எவா வேதத்தை பரமாணமாக அவலம்பிப்
 பதுடன் சுதத ஸதவ நிஷ்டாகளாகவும் இருக்கிறார்களோ அவர்களுடைய
 வாக்யமே பரமாணமாகமாட்டும்’ என்று முதலில் நிரூபித்தது விட்டு, பிறகு ‘வேதத்
 தையே அவலம்பித்து அதன் அாதந்ததை வெளியிடும் பொருட்டு அதற்கு உப
 பருஹ்மணஸ்களாகிற புராணங்களைச் செய்துள்ள புராண காததாக்களுள்
 எவாகள சுதத ஸதவ நிஷ்டாகள்? எவாகளுடைய புராணங்களை நாம் பரமா
 ணங்களாக அங்கீகரிக்கக்கூடும்?’ என்பதை விளக்கப் புகுந்தவராய, ‘ஸகல
 புராணங்களுக்கும் பரஹ்மா ஒருவரே வகதாவாக இருக்கச் செய்தேயும், அவா
 குண தரய வசயரானபடியால், அவருக்கு ரஜஸ்தமோ குணங்கள் மேலிடிற்கு
 கும் பொழுது அவரிடமிருந்து வெளிவந்த புராணங்களை த்யஜித்து விட்டு
 ஸதவ குணம் மேலிட்டிருக்கும் பொழுது அவா சொன்னவற்றை ஸவீகரித்தல்
 வேண்டும்’ என்று விரதஜாரணம் செய்தாரா. ‘அது தான் எப்படி விளக்குமா?’
 என்பதை, ‘எவையெவை விஷ்ணுவின் மாஹாத்மயத்தைக் கொண்டாடுகின்றன

அகி தாத்யயதநிஸ்யாடிவி ராய: வாலவ டுடுவாகு: | யடிவிவிருக
வடிஸஸூத

“புராணம் உதவலி ஸஹ கரமிண: வரஜாதநி ஸம்புஜிஜீராவ்ய யஜா
ஸீதஸாகடி ”,

செய்யக்கூடும்? என்னில; பூவாபர பாயாலோசகம் செயது அதனல
தாதபாயததை நிசசயிக்ரம பகததில், அநத விரோதததுகரு நிர்வாஹம் ஏற
படுமெனற கீழே சொல்லி இருக்கிறோம் ‘புராணம் உதவலி’ ; ஸ்ரீ ஸ்ரீ

வோ அணையவை ஸதவ குணம் மேலிட்ட காவத்திற சொல்லப்படவை’ எனனும்
பரமாண வாகயததால் தெளிவித்தார இது தான் இதுவரையில் சொன்ன விஷயம்
இனி, ‘பெளருஷேயவகனாயுளள புராணங்களின பரமாணயததையும் அபராமாண
யததையும் அநதப புராணங்களின வகதாவினுடைய குணதுகுணமாக நிர்வாஹம்
செய்வது உபநகமேயாயினும், அபெளருஷேயமாயுளள வேத வாகயங்கள் பரஸபரம்
விரோதித்தால் அவலிடததில் எவ்விதம் நிர்வாஹம் செய்யக்கூடும்?’ எனனும் விஷ
யததை விசாரிக்கிறார்

தாத்யயதநிஸ்யாடிவி ராய: வாலவ டுடுவாகு:—‘கீழில, அபேத சருதி
கனெல்லாவற்றுகும் பூவாபர பாயாலோசகை முத்தவியவைகளைச் செயது அது
வழியாக அவைகளின தாதபாயததை நிசசயித்தது எம்மாதிரி நிர்வாஹத்தைச் செய
தோமோ, அம்மாதிரியே இவலிடததிலும் அவிரோத நிர்வாஹம் செய்யக்கூடும் என்று
சொல்லுகிறார் இவலிடததில சங்கிக்கப்படும விஷயம் எனனவென்றால்—‘ சில சருதி
வாகயங்கள் சிலனை ஜகத காரண வஸதுவாசவும் ஆகையால் அவனை தீயாநிக்கப்பட
வேண்டியவென்னறும் கூறுகின்றன; மற்றும் சில வாகயங்கள் பரஹ்மாவையும்
இநதரணையும் வேறு மறறை தேவதைகளையும் தீயேய வஸ்துவாகப் புகழுகின்றன.
மற்றும் சில சருதிகள் விஷ்ணுவை ஜகதகாரணமாகச் சொல்லுகின்றன வேறு சில
சருதிகள், பரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் இவாகனெல்லாரும் உணடுபண்ணப்படுகிறார்
கனென்றும், இவாகளைக் காட்டிலும் உதகருஷ்டமான வேறென்றே ஜகதகாரண
மென்றும் சொல்லுகின்றன இவலிதம் இருக்கையில் ஸ்ரீமந நாராயணனை பரபரஹ்ம
மென்றும் அவனை தீயாநம் செய்யததருதவென்றும் சில சருதி வாகயங்களை
மாதரம் அவலமபித்தது நாம் நிர்வாஹம் செய்யக்கூடுமோ?’ என்பதே

“புராணம் உதவலி” இதன் பொருள்:—ஸகல இநதரியங்கையும்

“யஜ்ந ததஸ்துண ஶ்வா ந ரா: ச்ரீ: த: ஶஸ்த அரஸஸ்தி வ ளநவ கெவஸு.”
[ஸ்ரீதரஸ்தரெவநிஷக]

நாராயணனே பர பரஹ்மம் எனபதற்கும் எப்படி தாதபாய நீசசயததால
அவிரோதம் சொல்லக்கூடும்? எனனில இது மிகவும் அலபமான விஷய

“யஜ்ந தத: ... இதன பொருள —இதத ஜகத முழுவதும் தமஸ்ஸாகிற்
அவஸுதையில் இருந்த பொழுது, பகல எனறும் இரவு என்றும் எவவித கால விபாக
மும் இல்லை; ஸத எனபதும் இல்லை, அஸத எனபதும் இல்லை, கேவலம் சிவன்
மாதரம் இருந்தான

உத்யாஜி—இவை போன்ற மறறை வாக்யங்கள் “ உயிரணத்யம் ஶ: ஶஸ்தி
வத: தாமெ” இதயாதியான வாக்யங்கள் சிவனை ஜகத காரணமாகச சொல்வது
போல பரஹ்மானையும் மறற தேவதைகளையும் ஜகத காரணமாகச சில வாக்யங்கள்
சொல்லுகின்றன அவை இவவிடத்தில் விவகிதங்கள் இத வாக்யங்களெல்லாம்
இருக்கையில் எவவிதும் நாம் ‘நாராயணனே ஜகத காரணம்’ என்று நிதநாரணம்
செய்யக்கூடும்? என்பதுதான இவவிடத்தில் செய்யப்படும் சங்கை

சுத்யூபெதகி—இததச சங்கை மிகவும் அலபமானது இதைப பரிஹரிக்க
ஆரம்பிக்கிறவராய, முதலில் தமது பக்ததைச சொல்கிறா வெஷிகி” இதயாதி
யான சலோகததால, இவவிடத்தில் விவரிக்கப்படும் ஸ்வ பக்தம் எவ்விதும் சிறகின்ற
தென்றால் —சருதி வாக்யங்களுள் ஜகத ஸருஷ்டி பரஸய பரகரணங்களில் காணப்படும்
வாக்யங்கள் பலவுண்டு அவைகளுள் முக்யமானவை —(1) ‘ஸதெஷவ ஶஸாஷேஷி-
ஷய சூஸிகி” (2) ‘ஸுஷ்டி வா உஷெகவா சூ சூஸிகி, (3) ‘சூதீ வாஷி-
ஷெக ஶஸவாஷி சூஸிகி, (4) ஶஸகொ ஶ வெ தாராயண சூஸிகி. இவை
யெல்லாம் ஜகத காரணம் எது வெனனும் அாதந்ததையே வெளியிடுகின்றன இவை
களின் பொருள்—(1) ஸத எனபபடும் வஸது வெனநேற முதலில் இருந்தது, (2)
பரஹ்மம் எனபபடும் வஸது வெனநேற முதலில் இருந்தது, (3) ஆதமா வெணைப
படும் வஸது வெனநேற முதலில் இருந்தது, (4) நாராயணன் ஒருவனே முதலில்
இருந்தான இவவிடத்தில் ‘ஸத’ ‘பரஹ்மம்’ ‘ஆதமா’ ‘நாராயணன்’ என்னும்

உதஜாதி; நாராயண: வரம் ஸ்ரீ ஹ்' உதஜ வஹுவூரீவ ப்ருகீவாதி
தஜ தெநாலஜ் கயரீவிராய: ? | சுதஜ்யூடெதகீ |

வெஉனிஃஃபூவாரபூகுவாகூதஜாயொவஸரூஹிதா: |

வெஉா: வராமா ஹரி: ஃபூஹூஃஃஃஜூதஜூநாஜிகாரணஜ் ||

பென்றே நாம பதில் சொல்லோம் ஸ்மருதி திதிஹாஸம் புராணம் மீமாமஸா
ந்யாயங்கள் இவைகளால் உபநஹம்மணம் செய்யப்படும் வேதங்கள், தமது
ஸகல அங்கங்களுடனும், விஷ்ணுவையே ஜகத்தின ஜநம ஸ்தீதி பரஸயங்களுக

சப்தங்கள் வெவ்வேறு வஸ்துக்களைக் குறிக்கின்றனவென்று சொல்லும் பக்தத்தில்
அப்பொழுது இந்த வாக்யங்களெல்லாம் பரஸபரம் விருதநகங்களாக பரஸங்கிகமும்
அது அநிஷ்டம் பரஸபரம் விருதநம் போலத்தோன்றும் வாக்யங்களுக்கு ஜக கண்ட
யம் சொல்வது ந்யாயத்துக்கு ஒத்திருந்தால் அப்படிச் சொல்வதே உததமமன்றோ?
இவ்விடத்தில் மீமாமஸா ந்யாயங்களை அவலம்பிகது 'ஸத, ' ஸ்ரீஹ்' - ஸ்ரீதூ ' எனனும்
சப்தங்களெல்லாம் நாராயணனிடத்திலேயே பாயவவிக்கினறன வென்று சிரஸ்பிப்பது
ஸாதீயம். எப்படிடெனில் -- 'ஸத' எனனும் சப்தம் ஸததையுடன் கூடிய வஸ்து
வெல்லாவற்றையும் குறிக்கின்றது, அதாவது பருஹததாக (பெரியவையாக) இருப
பவை அபருஹத (அளவுக்கு உட்பட்டவை யாக) இருபபவை இவை யெல்லாவற்றைக்
கும் அது வாசகம் எனறதாயிற்று, 'பரஹம்' எனனும் சப்தம் பருஹததாக இருக்கு
மவைகளை மாதரம் குறிக்கின்றது ஆகையால் ' ஸ்ரீஃ' எனப்பது ஸாமாந்ய வாசகமா
கவும் 'பரஹம், எனப்பது விசேஷ வாசகமாகவும் ஆகின்றது இம்மாதிரியே 'பரஹ்ம்
என்னும் சப்தம் ஜீவனங்களாகிற் சேதந வஸ்துவையும் பரதூநமாகிற் அசேதந
வஸ்துவையும் குறிக்கின்றது; ஸ்ரீதூ எனனும் சப்தம் சேதந வஸ்துக்களை மாதரம்
குறிக்கின்றது' ஆகையால் 'பரஹ்ம்' எனப்பது ஸாமாந்ய வாசகம், 'ஆதமா' என்பது
விசேஷ வாசகம் அம்மாதிரியே 'ஆதமா' என்னும் சப்தம் ஸாவ சேதநர்க்கியும்
குறிக்கின்றது, 'நாராயண' என்பது பரமாதமா ஒரு சேதநனை மாதரம் குறிக்கின்றது'
ஆகையால், 'ஆதமா' எனப்பது ஸாமாந்யமாகவும் 'நாராயண' எனப்பது விசேஷமாகவும்
ஆகின்றன. இப்படி பூர்வம் ஸாமாந்ய சப்தமாகவும் உததரோததரம்
விசேஷ சப்தமாகவும் ஒரு இடத்தில் பரயோகம் காணப்பட்டால், அவ்விடத்
தில் பரயோகம் செய்யப்படனென ஸாமாந்ய சப்தங்களெல்லாம் அவைகளுக்கு
விசேஷமாயிருக்கும் சப்தங்களால் குறிக்கப்படும் வஸ்துவிடையே பாயவவிக்கின

“ஜந்நாஹிஸ்யே யத:” “யதொ வா உலாநி ஸூதாநி ஜாயஜெ, யெந ஜாதாநி ஜீவந்தி, யத யஜ்ஜீவ்வாஹிஸ்யே, தஸ்மிஜ்ஜாவஸ்ய, தஹ” உதி

குக் காரணமாகச் சொல்லுகின்றன. எப்படியெனில் — “ஜந்நாஹிஸ்யே யத:” எனனும் ஸூதரம் சொல்லுகிறபடி, “யதொ வா” இதயாதியான வாக்யத் திலிருந்து, ஜகத்தின ஜநமம் முதலியவைகளுக்காகக் காரணமாயிருக்கும் வஸ்து

றன எனபது ஒரு மீமாம்ஸா நயாயம் அநத ந்யாய பரகாரம் இவகிடத்தில், ‘ஸத’ எனனும் ஸாமாநய சபதம், ‘பரஹமம்’ எனபதால் குறிககப்பப்டும் விசேஷத்தில் பாயவலிககின்ற தெனறும், ‘பரஹமம்’ எனனும் ஸாமாநய சபதம் ‘ஆதமா’ எனபதால் குறிககப்பப்டும் விசேஷத்தில் பாயவலிககின்ற தெனறும், ‘ஆதமா’ எனனும் ஸாமாநய சபதம் ‘நாராயண’ எனபதால் குறிககப்பப்டும் விசேஷத்தில் பாயவலிககின்றது எனறும் லிததிககிறபடி யால், இந்த வாக்யங்களெல்லாம் நாராயணையே ஜகத்காரணமென்று சொல்லுகின்றனவென்று ச்சயிகககக்டும் இந்த அாதததை நமது பூரவாசாரயாகளின திவயஸூகதிகளில் பஹுவாகக காரணலாம், பினவரும் சலோகம் ஸ்ரீ கூரேசனுடைய ஸூகதி.

“யதூதூகாரணஸ்யேத ஸூஷிவாகெஷு
ஸூஷெஷி வா ஸூஷிதி வா த்மிராயவா தகி |
நாராயணஸூஷிதி ஸூஷாவநிஷ்டிஸூஷிதி

வஸஸாஸூஷிவூஷ்யதயொஹிஸ்யே நஹுஸூஷெஸூஷெ”

“ஜந்நாஹிஸ்யே யத:” —இது பரஹம ஸூத்ரங்களில் இரண்டாவது ஸூத்ரம். காரண வாக்யங்களை உதாஹரிககப்படி குமபெழுது ஸூத்ரத்தை முன்னிடககொண்டு லக்ஷண வாக்யத்தைச் சொல்லுகிறா. இந்த ஸூத்ரத்தின பொருள் — ஸூஷி-விஸ்த விசிதர போகதநு போகய பூணமான இந்த ஜகத்குக்கு, யத — எதனிபமிருந்து, ஜந்நாஹி - உதபத்தி முதலியவை உண்டாகின்றனவோ, தகி—அது, ஸூஷி - பரஹமம். “யதொ வா உலாநி” இதயாதியான சருதி வாக்யம், ஜகஜ் ஜநமாதிக காரணரூபமான லக்ஷணத்தைக்கொண்டு பரஹமத்தை பரதிபாதிகக சகதமா இலையா வென்று ஸமசயம் வர, அப்படி பரதிபாதிகக அது சகதமென்று இந்த ஸூத்ரம் சொல்லுகின்றது. அப்படி அநத ச்ருதிவாக்யம் சகதம் எனபதைக் குறிப்பதற்காகவே இவகிடத்தில் இந்த ஸூத்ரம் உதாஹரிககப்பட்டிருக்கின்றது.

“யதொ வா” —இது பருகு வலலீ வாக்யம். இதன பொருள் — எதனிபமிருந்து இந்த பூதங்களெல்லாம் உண்டாகின்றனவோ, எதை அந்த ராதமாவாகககொண்டு அவை ஜீவிககின்றனவோ, எதில அவையெல்லாம் லயத்தை அடைகின்றனவோ அதை பரஹமமென்று அறி.

ஸூக்ஷ்மம் ஸூக்ஷ்மவாஹிணிதீத்யமஜீதித | சுயலெவாய-2; ஸாவானெ
 'சூத்ராவா உதெ-க வானொயூ சூவீக' உத்யாதஸஸெநா ஹிஹித,
 தயா அ ஸ உஹஸஸூ ஹூஜாதெவாஹிணித உத்யவமஜீதித | ஸாவானெ
 லாயலெவாய-2; 'வனகொஹெவ நாராயண சூவீக ஸூஹூ தெஸாதொ
 தெநெ ஹூவாவயூயீவீ' த நகூதூணி' உதீ நாராயண ஸஸெநா ஹிஹி
 த, தயா அ ஸ உஹஸூஜிபாரகாரணவாஹிணி: ஸஸெந தாராயண
 வனவாஹிணித உதீ நிஸீயதெ |

இந்த வாக்யத்தில் 'பரஹம்' எனலும் சபதததால் சொல்லப்படும் வஸதுவே
 என்று அறியப்படுகின்றது. மறலும் ஒரு சாகையில் காணப்படும் "சூத்ராவா"
 இதயாதியான வாக்யமும் அந்த ஜகதகாரண அாததததையே விவரிக்கிறபடி
 யால், 'ஸத' 'பரஹம்' எனலும் சபதநகளால் சொல்லப்படும் அந்தக் காரண
 வஸது, இந்த வாக்யத்தில் 'ஆதமா' எனலும் சபதததால் சொல்லப்படும்
 வஸதுவே என்று அறியப்படுகின்றது. இன்னும் வேறொரு சாகையில் காணப
 படும் 'வனகொ ஹெவ நாராயண:' இதயாதியான வாக்யமும் கீழ்க கூறப
 பட்டுள்ள அாததததையே விவரிக்கிறபடியால், 'ஸத' 'பரஹம்' 'ஆதமா' என
 லும் சபதநகளால் சொல்லப்படும் அந்தக் காரண வஸது, இந்த வாக்யத்தில்
 'நாராயண' எனலும் சபதததால் குறிக்கப்படும் வஸதுவே என்று நிச்சயிக
 கப்படுகின்றது

பெயருள்ள தேவதையைக் குறிக்கவில்லை, ஆனால் அதற்கு 'ஸூதததைக்
 கொடுப்பவன்' எனபது பொருள், ஆகையால் அது ஸூகபரதனுகிற நாராய
 ணன் பக்கலிலே சென்று சேரும்' எனபதுதான். 'சிவ' எனலும்
 சபதததை நாராயண சபத வாக்யனுக்கு விசேஷணமாகி யோஜிப்பது
 போல, நாராயண சபதததை சிவ சபதவாக்யனுக்கு விசேஷணமாகி வாக்ய
 யோஜனை செய்க கூடாதோ? எனலில், நாராயண சபதம் யோகநூடி
 (காரணவிகுறிப்ப பெயர்), ஆகையாலே அடமாதிரி சோககவொண்ணுது
 என்று ஸமாதாநம் சொல்வார்கள். 'ஸூயீஹி-2 யொமஉவஹரதி' என
 பது யநயாம் 'சிவ' எனலும் சபதம் யோகநூடி யனறே வென
 ருல், அது ஸாதாரண யோகநூடி எனலும் நாராயண சபதம் அஸாதாரண
 யோகநூடி யெனலும் சொல்வார்கள். இன்னும் இதுபோன்ற மறறை பல
 சங்கைகளுண்டு அவையெல்லாம் பராபத காலங்களில் விசாரிக்கப்படும்

'ஸூஹூ வர உதெ.. ' 'சூத்ராவா' 'வனகொ ஹ
 வெ நாராயண.. ' ' இவை ஸபஷ்டம்.

“யஜ்ஞ: ஸஃ-ஹே” கவயொ வயணி” உத்யாஸஹ்ய “தெநகலெய-ஹே”
ந தீரஜ்-ஹே” ந ஹேயே வரிஜ-ஹே” ந தவெஜ்-ஹே” கஸ்யந தவஜ்-ஹே”

“யஜ்ஞ:.... ஹேயதயனி” — தவிரவும, நாராயணோபநிஷதத்தில்
“யஜ்ஞ: ஸஃ-ஹே” கவயொ வயணி” என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யம்,

“யஜ்ஞ” கீழில் ஐகத காரணத்தைக் குறிக்கும் ‘ஸத்’
‘பரஹ்ம’ ‘ஆத்மா’ இவை முதலிய சபதங்களெல்லாம் நாராயணனையே
சொல்லுகின்றன வென்று நாயததை முன்னிடம் உபபாதிக்கப்பட்டது
இப்பொழுது அந்த உபபாதந்ததுக்கு மறநமொரு பரமானம் கூறப்படு
கின்றது. “யஜ்ஞ ஸஃ-ஹே” இதயாதியான வாக்யம், கைத்திரீய உப
நிஷதத்தில் காணப் படுகின்றது. இது, இவ்விடத்தில் பரதிபாதிக்கப்படும்
வஸ்து மறந ஸ்கல வஸ்துகளைக் காட்டிலும் பரமென்றும், இதைக்காட்டி
லும் பரமான வஸ்து ஒன்றும் இல்லையென்றும் முக்யமாகச் சொல்லுகின்
றது. அந்த வஸ்து எது வென்று அறிவதற்கு வேண்டிவனவான அடை
யாளங்களும் இந்த வாக்யங்களில் தென்படுகின்றன. முதலில் “யஜ்ஞ
ஸஃ-ஹே” (ஸமுதரத்தினுள் இருக்கும்) எனனும் ஸமுதர சாயிதவமான
லிங்கம், ‘அந்த வஸ்து நாராயணனே’ எனபதை ஸ்விசுப்பிக்கின்
றது. இரண்டாவது “ஹிஜ்-ஹே” (மின்னல வாண முள்ள
புருஷன்) எனபதும், “ஹிஜ்-ஹே” (ஹிஜ்-ஹே) வாஸெ” எனனும் வாக
யம் போல அந்த நாராயணனையே குறிக்கின்றது எனபது வாக்யம். இந்த
வாக்யத்திற்கு நாராயண பரதவம் சொல்லத்தற்கு இவையெல்லாம் லிங்கங்கள்

தவிரவும, இந்த “யஜ்ஞ” இதயாதியான வாக்யம், இதற்குப் பின்
வரும் “ஹிஜ் ஸஃ-ஹே” இதயாதியான வாக்யத்துடன் ஒரே வாக்ய
மாகிற்படியால், அதற்குக் குறிப்பாக நிற்கும் நாராயணனே இதற்கும் குறிப்
பாக இருந்தல் வேண்டும் எனபதும் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் வேறுதக
களுள் ஒன்று இவை இரண்டும் ஒரே வாக்யம் எனபது இவ்விடத்திற்
சொல்லப்படும் கரமத்தால விளங்கும் அந்த கரமமாவது—“யஜ்ஞ ஸஃ-ஹே”
கவயொ வயணி” என்று ஆரம்பித்தது, “யவந-ஹே” ஹிஜ்-ஹே தாவெஹே ஹவணி”
என்று முடிந்தவுடன், “ஹிஜ்-ஹே” ஹிஜ்-ஹே விரிணஜ்-ஹே”
என்னும் வாக்யம் கூறப்படடிருக்கின்றது இதன் பொருள்—‘ஹிஜ்-ஹே”
ஹிஜ்-ஹே” என்று ஆரம்பிக்கும் எட்டு ருக்களும் இவ்விடத்தில் “யஜ்ஞ:”
இதயாதிப்புடன் சோதத்துப் படிக்கப்பட வேண்டும்’ எனபது தான்
ஆகையால் ஒரே வாக்யமாகின்றன எனபது ஸ்பஷ்டம் அப்படி இவை

ஹவஹி” உத்தீழ் ஸ்வஹூதூர தீவலீய் ப்ருகிவாஹீ, தவஹூதூர தரஃ கிஹி ந விஹீத உதி அ ப்ருகிஹீயஜ், “ஈஹீ: ஸஃஹூதொ ஹிர ணீழ்மஹ-2

“ந தவெஹீஸ” இதயாதியால அநைதககாடடி லும பரமான வஸ்து ஓன றுமில்லை என றும பரதிஹீஷதிககினறது அதற்குப் பிறகு வரும் “ஈஹீ: ஸஃஹூதொ ஹிர ணீழ்மஹ-2 உத்தீஷ்ள” என லும வாகயம, இதலுடன

என லும வாகயங்கள காணப்படுகின்றன இதற்குப் பிறகு 11-வது அநுவாகம ‘ஸஹூஸூரீஷ-2ஃ ஷெவஃ’ இதயாதியாக ஆரமபிககினறது இவவிடத்தில் ஸநகதி என்னவென றுல்—‘10-வது அநுவாகத்தில், “தஹூர விதயை” என லும ஒரு பரஹம விதயையைக் குறிப்பிட்டு, அதலை உபா விககப்படும தேவதை நாராயணனே என று சொன்னபிறகு, 11-வது அநுவாகத்தில், ஸாமாநயமாகப் பரவிதயா பரகரணங்க ளெல்லாவற்றிலும பரவஸ்துவை நிராததேசிகப்பதாகக் காணப்படும ‘பரபரஹமம்’ ‘பரஹ ஜயோதிஸ’ ‘பரததவம்’ பரமாதமா’ இதயாதியான சப்தங்களெல்லாம நாராயணனையே நிராததேசிககின்றனவென று சொல்லப் படுகின்றது’ என பதுதான

இதைச் சற்று கவனித்துப் பாடோம உபநிஷததுக்களில் அநேக பரஹமவிதயைகள் உபதேசிககப்படுகின்றன. அவைகளுள் சிலவற்றில், உபாவிக கப்படும வஸ்து ‘ஸத’ என றும, மற றும சிலவற்றில் ‘பரபரஹமம்’ என றும, மற றும சிலவற்றில் ‘பரமாத்மா’ என றும் இமமாதிரி, உபாவிக் கப்படும வஸ்து பலவிதமாக வயவஹூரிககப்பட டிருக்கின்றது. இப்படிப் பல விதயைகளில் பல பெயர்களால் நிராததேசிககப்படும வஸ்து நாராயணன் ஒருவனே எனபது நமது விதநாரதம் இவவிதம் விதநாரதம் செய்வதற் குப் பல பரமானங்கள உண்டு அவைகளுள் இந்த உத்தர நாராயண அநுவாகத்தை நாம ஒரு பெரிய பரமானமாக கரஹித்திருக்கிறோம் அதாவது, ஸகல பரவிதயைகளிலும உபாஸ்யமாக நிராததேசிககப் பட்டுள்ள வஸ்து வின நிராததாரணத்தைச் செய்வதற்கு இந்த அநுவாகத்தில் அநேக விவகங் கள காணப்படுகின்றன எனபதே அப்படி கரஹிப்பதற்கு முக்ய காரணம் இதில், ‘பரபரஹமமும் நாராயணனே, பரததவமும் நாராயணனே, பர ஜயோதிஸஸும் நாராயணனே, பரமாத்மாவும் நாராயணனே’ என று, இமமாதிரி பரவிதயைகளில் சருதங்களாயுள்ள சப்தங்களை அநுவதித்து, அந தச சப்தங்களெல்லாவற்றிலும நிராததேசிககப்படும வஸ்து நாராயணனே என று தனித்துத் தனித்துச் சொல்லப்பட டிருக்கின்றது ப்ரஹம ஸூதர காரரான பகவாந பாதராயணரும இமமாதிரியே அபிபராயப் பட டிருக்கிறு ரென்று, அவருடைய பரஹம ஸூதரம் 3-வது அத்யாயம் 3-வது பாதம் 43-வது ஸூதரமாகிற “ஹிஃஹூயஹூதஜி ஸஹீயஸூஹி” என் லும ஸூதரத்திற்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா பாஷ்யம் அநுகரஹித்திருக்கிறா அநத ஆத்தமே இவவிடத்திலும சொல்லப்படுகின்றது.

உத்யஷ்டி” உத்யஷ்டி தெநெகவாகூதா மபயசி தயூ உஹாபுரூஷ
 வுரகாரணம் “வஹீஸூ தெ ஸகூபூ வத்யூ” உதி நாராயண வெஷ்டிவெதி

அந்த வாக்யம் ஒரே வாக்யமாக இருப்பதை அறிவிக்கின்றது. அந்த
 ஸூத்ரம் வஹீஸூ: இதயாதியான மஹா புருஷனைப்பற்றிப் பேசும்
 ரூககுகள் நாராயணனையே பரதி பாதிக்கின்றன எனபது அவ

இந்த அநுவாகத்திற்கு இவ்விதம் ஸகல விதயோபாஸ்ய நிசசாயகத
 வததை ஒதுகுகொளவதில் சிறசில ஆகூஷ்பங்களை சிறசிலா செயவதுண்டு.

(1) இந்த அநுவாகததுக்கு முன், பததாவது அநுவாகத்தின் முடிவில் தஹர
 விதயை பரஸ்துதமாக இருக்கின்றபடியால், இதுவும் அந்த விதயையை ஸம்
 பந்தப்பட்ட தென்பதும், ஆகையால் அந்த விதயை ஸம்பந்தப்பட்ட வரை
 யில் மாதரம் இந்த அநுவாகம் உபாஸ்ய நிசசயம் செய்யக்கூடும் என்று நாம்
 கரஹிக்கவேண்டும் எனபதும் முதல ஆகூஷ்பம் இந்த அநுவாகத்தில்
 காணப்படும் “வஹீஸூ வுரகாரணம்” [தாமஸூ புஷ்பம் போன்ற] என
 னும் வாக்யம், ‘தஹர விதயையில் காணப்படும் “யத்யூணரீக்ஷ” இதயாதி
 யான வாக்யத்தை பரதயபிஜ்ஞாபகமாய் படுததுகிறது எனபதும் இந்த ஆகூஷ்பத்
 திற்கு பலம் கொடுக்கின்றது இதற்கு ஸமாதானம் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா பின
 வருமாறு. அதுகரஹித்திருக்கிறா தஹரவிதயா பரகரணத்தில் இந்த அநு
 வாகம் காணப்பட்ட போதிலும், ஆகையால் அந்தத் தஹரவிதயையுடன்
 இது ஏக வாக்யமாவது யுக்தமானாலும், ஸகல பரவிதயைகளிலும் சருதங்க
 ளான சபதங்கள் இதில் அறுவதிககப்பட்டு “ ‘அவைகளால் நிர்நீதிககப
 பட்டுள்ள வஸ்து நாராயணனே’ என்று விதிககப்பட்டிருக்கிற படியால்,
 இதை ஸகல விதபைகருகுகுமே ஸாதாரணமாக எடுத்ததுக கொளவதுதான்
 உசிதமாகும் இது தஹரவிதயை ஒன்றுககே ஸமாப்பகமாக இருக்கும்
 பகூத்தில, ‘பரபரஹமமும் நாராயணனே, பரததவமும் நாராயணனே’
 இத்யாதியாக பரபரஹம் பரததவம் முதலான சபதங்களின் பரயோகமும்,
 நாராயண பதத்தின் ஆவருத்தியும் செய்யப்பட்டிருக்கக் கூடா வாக்யங்
 களின் தாதபாயத்தை நிர்ணயிப்பதில் இம்மாதிரியான விநகங்கள், பரகர
 ணத்தைக காட்டிலும் பஸீயஸஸூகுகள் என்று மீமாமஸகாக ளெல்லாரும்
 ஒதுகுகொண டிருக்கிறா்கள் ‘வஹீஸூ வுரகாரணம்’ இதயாதியான
 தஹர விதயா பரதயபிஜ்ஞாபகமான சபதங்கள் காணப்பட்ட போதிலும்,
 அது, ‘இந்த அநுவாகத்திற்கு ஸகல விதயோபாஸ்ய நிசசாயகதவமில்லை’
 என்பதை ஸூசிபதிககவேண்டும் எனனும் நிர்நீதமில்லை. முதலில்
 ஸாமாநயமாக நிர்நீதிகககப்பட்ட விஷயம் பிறகு தஹர விதயை
 யாகிற விசேஷத்தில் உபஸம்ஹாரம் செய்யப்படுகின்றது என்று தாத்பாயம்
 சொல்லக்கூடும் “வெனததாத்தூஷ்டி ஸவ-ஷ்டி” எனபதை “தத்யூஷ்டி” என்
 பதில் உபஸம்ஹரிப்பதுபோல இதைப்போன்ற மறறை ஆகூஷ்பங்களை
 வேறு பரகரணங்களில் கண்டு கொள்ளலாம்.

ஷேராதயதி! சுயஸெஷா நாராயணாதுவாகெ வுபந்தித: | ஸ்ரஹஸ்ரீ
ஷ-ஃ ஷெவம் விஸ்வாஷம் விஸ்வஸம்ஹுவஷ - விஸ்வநாராயணஷ - விஸ்வஸெவெஷ-
வாஸுஷஷஷிஸ்வஸுவஜீவதி - நாராயணவஸம் ஸ்ரஹ ததநாராயண: வஸ-
தய வ

ஸ்டததில் தென்படும் “ஹீஸ்ர தெ ஹக்ஷீஸ்ர வததீஸ்ர” என்னும்
வாகயத்தால் தயோதிபபிககப படுகின்றது இநத அரத்தததையே
நாராயண அதுவாகமும் ஸ்டடமாக விளககுகுகின்றது “ஸ்ரஹஸ்ரீஷ-ஃ

“வுபந்தித:” வயகதமாகச சொல்லப்பட டிருக்கின்றது. “யஸை:
ஸ்ரஹஸ்ரீ” இதயாதியான வாகயத்திற போல, கேவலம் ஸமுதர சாயிதவம்
முதலிய லீங்ககுகுகளால் கண்டுகொள்ள வேண்டியதில்லை, கண்டோகதமாகசக
காணப்படுகின்றது எனபது தாதபாயம். ‘ஸ்ரஹஸ்ரீஷ-ஃ’—இதுபோன்ற
இரண்டாவது வேற்றுமையை உடைய சபதகுகுகுகு, இவஸிடததில், முதல
வேற்றுமை அரத்ததமே செயதுகொள்ளப படவேண்டும். “விஸ்வஸெவெஷ-
வாஸுஷ” என்று, மேலும், முதல வேற்றுமையே காணப்படுகின்றது.
இமமாதிரி பரயோகம வேதததில் உண்டு. “யெநாவரதம் வந்திவம் அ
ஷ-ஃ அ” எனனும் இடம் இதற்கு ஒரு நிதாசநம் தவிரவுட, இரண்டா
வது வேற்றுமையின அரத்தததை எடுததுக கொண்டால் ‘அந்தத தேவநீ
[உபாஸிததல வேண்டிம்]’ என்று ஒரு கரியா பதம் அந்த்யாஹாரம் செய்து
கொள்ளும்படி ஸம்பனிககுகும் அது கௌவமாகுமாதலால், அதுயாஹாரம்
செயதுகொள்ளாமல் அநவயிபபதே டிகதமாகும்.

‘விஸ்வாஷஷ’ ‘ஸகல விஷயங்கனீயும் ஸாஷ்நாதகரிககுகும் தனமையை
உடையவன்’ எனபது பொருள் ‘விஸ்வஸம்ஹுவஷ’ - ஸகல ஜகததுகுகும்
கேஷமததைச செயயக்கடிய.

‘விஸ்வநாராயணஷ’—ஸகல ஜகததுகுகும் அதமாவாக இருக்கிறபடியால்
நாராயணன் விசவமென்று சொல்லப்படுகிருன ஸவருபததாலேயே லிசவம்
நாராயணன் எனபது அரத்ததமன்று. இநத அரத்ததம், பினவரும், ‘விஸ்வஸெ
வெஷ-ஃ வாஸுஷஷஷிஸ்வஸுவஜீவதி’ எனனும் வாகயத்தால் விவரிககப
படுகின்றது.

‘நாராயணவஸம்ஹுவ’—இதை ‘நாராயண: வஸம்ஹுவ’ என்று
எடுத்துகுகுகொள்ளவேண்டும். ‘பரம் பரஹம்மம் நாராயணனே’ எனபது
பொருள். ஸம்ஸத பதமாக எடுததுகுகுகொண்டு ‘நாராயணாஷ வஸம்ஹுவ
[நாராயணனீக காடடிஹம் பரமான பரமஹம்]’ என்று அரத்ததம் செய்வது
பூவாபர விருத்தம்.

நாராயணவரொ ஜெஜாதிராதா நாராயண: வர: - சுகந்தேவத்யம் கவி-
ஷஸ்டிரைஹம் விஸ்வாஸிபுஷ்ய - வடிக்கொபயவ்யுச்சிகாரம்” உத்திராஹத்;
“வஸுஷ்டிரா ஸிஸ்ரிவ: ஹெஸ்டிரை ஹெஸ்டிரை: வர: ஹெஸ்டிரை” உத்திரை-
ந, ஸவஸூராவாஸு வரதவ்யுதிவாடிதவராநு “சுகந்த, சிவ, ஸ-
ஹ, வரவஸுஹ, வரஹெஜாதீ, வரதவ, வராயண, வராஜாதா” உ-
த்திராஜி ஸவஸூரவாடி தத்தணயொமெந நாராயண னவ ப்யுபிஜி
தத்திரிசுவத் ஸவஸூரத் ததாயத்தாம் ததிராவதிதாம் ததாயாரதாம்
ததிரியாதிதாம் ததெஷ்டதாம் ததாதகதாம் அ வ்யுதிவாடி, வஸுஷ்டிரையொ
ராஜி உத்திராஜிஷ்டிரைநாகாரதயா ததிஹுதிசுவம் அ வ்யுதிவாடிதம் | உஹ்அ

ஷெவ்யு” என்று ஆரம்பித்து “ஹெஸ்டிரை வர: ஹெஸ்டிரை” எனலும் வரை-
யில காரணப்படிம வாக்யங்களில், ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் பரததவததை நிராதேசியபன-
வாகக காரணப்படிம “அக்ஷர, சிவ, சமபு, பரபரஹம், பரஜயோதிஸ, பரததவ, பராயண,
பரமாதமா’ முதலான சப்தங்கள் எல்லாம் தம் தம்பக்கல குறிக்கப்படிம குணங்களின்
வழியாக நாராயணனை குறித்தே பரயோகம் செய்யப்படடிருக்கிறபடியால் அவைக-
ளால் நிராதேசிக்கப்படிம வஸது அந்த நாராயணனை என்றும், அவனைத் தவிரத்-
தமற்றை வஸதுக்களெல்லாம் அவன் அதீதங்களாயும், அவனுக்கு வ்யாபயங்களாயும்,
அவனை ஆநீரமாக உடைத்தா யிருப்பனவாயும், அவனுக்கு நியாமங்களாயும், அவ-
னுக்கு சேஷங்களாயும், அவனை ஆதமாவாக உடைத்தா யிருப்பனவாயும் நிற-
கினறனவென்றும், பரஹ்மா சிவன இவாகளும் இந்நானேப் போலவே அவனு-
டைய விபூதிகளுள் அகப்படவாகள என்றும் பாதி பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது

‘ஸவஸூர-ஷெவ்யு’ -ஸவஸூர ஹெஸ்டிரை ஹெஸ்டிரை (ஸமுதரத்தை ஸ்நாநமாக
உடைய) என்பது அதந்தம் ‘சுகந்த’ என்பதற்கு ‘ஸநாநம்’ என்று பொருள் உண்டு.
‘சுகந்த: ஸவஸூரவஸு ஹெஸ்டிரை’ என்பது நிகண்டு

‘வஸுஷ்டிரா ஸிஸ்ரிவஹெஸ்டிரை ஹெஸ்டிரை: வர: ஹெஸ்டிரை’
அந்த நாராயணனை சதுராகு பரஹ்மா, அவனை சிவன, அவனை இந்நான; அவனை
முத்தர்ஜிவன, இப்படிச் சொல்லப்படிம ஸாமாநாதீகரணயம் ‘நாராயணனுக்கு, மற்ற
சேதர அசேதர வஸதுக்களெல்லாம் விபூதிகள்’ என்பதை ஆநீரமாகக் கொண்டது.
இந்நானபோல, பரஹ்மாவும் சிவனும் அவனுடைய விபூதிகளுக்கு உட்பட்டவாகள
என்பது நாதபாயம் இவ்வீதம் சநுதி சொல்லுகையில், பரஹ்மா சிவன முதலான
வாகளை ஜகத காரணமென்றும், எல்லாரையும் காட்டிலும் பரமென்றும் எய்யடிச்;
சொல்லக்கூடும்? என்பது குறிப்பு.

‘சுகந்திரா.—என்பது முத்திரை குறிக்கின்றது ‘ஹெஸ்டிரை’ என்பதற்கு
‘காமபரதததிற்கு உட்படாமல் இருப்பவன்’ என்பது பொருள்

வாக்யம் செவனுவராத்ஸுபூநிவாஜதெகவராஜ, சுநஜீகி சிஹிஷ்வஜ்த்
ந னியீயதெ | சுஷிநூகெஜ் பூநிவாஜிதஸஜ் வஸவஹூரூகெநாவஸி-
தஸஜ் ஸுஹண. உவாஸநாஜிதம், “ஸுஹவிஜாவொதிவராஜ” உதஜாஜி-
ஷு வாக்யானரெஷு னியீயதெ |

இந்த அநுவாகத்தில் காணப்படும் வாக்யம் பாததவததை நிர்ணயிப்பதற்காகவே எத்
பட்டது; ஆகையால் அதைத் தவிர்த்த வேறு உபாஸநம் முதலியதொன்றும் விதிக
கப்படவில்லை இவ்விதம், மறறை எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் பரமென்று
இந்த வாக்யத்தில் பாதிபாதிக்கப்படும் பரஹ்மத்தின் உபாஸநம் முதலியவை, ஸுஹ
விஜாவொதி வராஜ” எனலும் வாக்யாதரங்களில் விதிக்கப்படுகின்றன

உஹி அ வாக்யஜ்—இந்த “ஸுஹஸூரீஷஹிஷஹிஷ” இதயாதியான
வாக்யத்தின் குறிப்பை விளக்குகின்றாரா “இந்த வாக்யத்திற்கு ஏன் பரஹ்மா சிவன
முதலான தேவதைகள் பரமாக அர்த்தம் செய்யக்கூடாது?” என்று ஒரு சங்கையைச்
செய்து கொண்டு, ‘இந்த வாக்யத்தில் தேவதைகளின் உபாஸநத்தைப்பற்றி ஒன்றும்
சொல்லப்படவில்லை, எந்த வஸது ஸாவகாரணம் எனபது மாத்ரம் சொல்லப்படுகி
றது’ என்று பரிஹாரம் சொல்லுகிறார் ‘புருஷஸூக்தத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட
புருஷ ததவமே ஸாவ காரணம்’ எனபதுதான் இந்த வாக்யத்தின் குறிப்பு.

சுஷிநூகெஜ்—இந்த வாக்யத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட பரமகாரண வஸ்து
வின் உபாஸநம், “ஸுஹவிஜாவொதி வராஜ” இது முதலாம் வாக்யங்களால்
விதிக்கப்படுகின்றது

இதுவரையில், தமது பக்ஷத்திற்கு ஸாத்கவங்களான பரமாணத்தை சொல்ல உபக்ர
மித்தது, முதலில் காரண வாக்யங்கள், பிறகு ஸ்ரீ புருஷ ஸூக்தம், பிறகு நாராயண
அநுவாக வாக்யம் எனலும் கர்மத்தில் பரமாணங்கள் உதாஹரிக்கப்பட்டன.
ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும்,

“நாவெக்ஷிஸி யஜி ததொ ஹவநாநஜீஷி
நாமஹி வுஹொ ஹிநிதூகெவ கஹி பூவூதி:”

என்பதால் காரண வாக்யங்களையும், பிறகு

“ஹொ ஹாவிஹிநிவயிகாஸயெஸி தூக்ஷம்
நாராயண! க்ஷயி நஜிஷிஷி வெஷிக: க: ?”

என்பதால் ஸ்ரீ புருஷ ஸூக்தத்தையும், பிறகு

“ஸுஹொ ஸிவஸூதலவ. வராஜ: ஸ்ரீநாயிதி”

என்பதால் நாராயண அநுவாகத்தையும் விவகித்தது ஸவபக்ஷத்தை ஸதாபித்திருக்
கிறார்.

சுத, 'புராணம் உநஸி ஸஹ கரணெண' 'உத்யாதி வாக்யம், ஸ-
வகாரணெ வரபிரதீ கரணபுராணாதி ஸவஹ விகாரணாதேவஸம்-
ஹததீ ததெவ வரபிரதீநம் ஸவஹஸ்யபிரதீநம் யத்யதீத உதி வரபு-
ஹஸ்ததநாரயணெவெவ யதீநம் விடியாதி 'வேதிஃ விபவஹி' உதி,

“ சுத ”—இவ்விதம் காராயணே பரமகாரணமென்று பரதிபநமாயிருக்
கிறபடியால், “ புராணம் உநஸி ” இதயாதியான வாக்யம் பரபரஹமாயிருக்கும்
நாராயணனுடைய தீயாததையே விதிக்கின்றது என்று சொல்லவேண்டும். ஏனென்
றால், அந்த வாக்யம், ‘இந்தரியங்கள் பரணை இவை முதலிய விகார வஸ்துகளை
விகாரவஸ்து அனறிகும் ஸாவ காரணமாயும் இருக்கும் பரமாதமாவீனிடத்தில் உப
ஸம்ஹாரம் செய்யப்பட்டவையாக அநுஸந்தானம் செய்துகொண்டு, ஸாவததுக்கும்
சகாரண (பரபுவாக) இருக்கும் அந்தப் பரமாதமாவையே தீயாதம் செய்யவேண்டும்’
என்றன்றே சொல்லுகின்றது² ஸாவ காரணமான வஸ்து நாராயணே என்று
நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், இந்தவாக்யத்துக்கு நாராயணனிடத்திலேயே நோக்கு

சுத.—இவ்விதம் ஸவபக்ஷத்தை விவரித்துவிட்டு, கீழில் பூவ பக்ஷியால் உதா
ஹரிக்கப்பட்டுள்ள சருதி வாக்யங்களின் அாதத்ததை விவரிக்கப் புகுகிறா 277*279
பக்கங்களைப் பாசக.

சுத:—ஆகையால். காரண வாக்யங்களாலும் ஸ்ரீ புருஷ ஸூகத்ததினாலும் நாரா
யண அநுவாகாதிகளாலும் ‘நாராயணே பரமகாரண வஸ்து’ எனபது வித்திக்கிற
படியால் இது மாதரமன்று, ‘பரஹ்மா சிவன முதலான வேறு தேவதைகள் நாரா
யணனால் ஸருஷ்டிக்கப்பட்டி அவனால் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டி வருகிறார்கள் எனபது
வித்திக்கிறபடியாலும்’ என்றும் ஸூகிக்கப்படுகின்றது ‘நாராயணே பரம கார
ணம்; மறறை பரஹ்மா முதலானவர்கள் அவனுடைய விபூதியுள் அடங்கினவர்கள்’
எனபது வித்தித்து விட்டால், பூவபக்ஷியால் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள சருதிவாக்யங்
களுக்கு அாத்நம் சொல்வது அதிஸூகரம் எனபது குறிப்பு.

“ புராணம் உநஸி .. ” இது, பூவபக்ஷியால் உதாஹரிக்கப்பட்டவைகளுள்
முதலான வாக்யம் இது ‘.ர.பிரதீநம் யத்யதீத’ என்று முடிக்கின்றது இவ்விடத்
தில் ‘.ர.பிரதீநம்’ எனனும் சபதம் சிவனைக் குறிக்கின்றதன்றே எனபது சலகை.
இதற்கு ஸமாதானம் —‘இந்த வாக்யம் தீயாததை ‘விதிக்கின்றது, தீயாதிக்கப்
படவேண்டிய வஸ்துவோ ஸாவகாரணமாயுள்ள வஸ்துவே, அந்த வஸ்து புருஷ
ஸூகத்தாதிகளில் பரதிபாதிக்கப்படும் நாராயணனாகிற புருஷ ததவமே; ஆகை
யால் இந்த வாக்யத்தில் ‘.ர.பிரதீநம்’ சபதத்தால் குறிக்கப்படும் வஸ்து நாராயணனாக
வே இருத்தல் வேண்டும்’ எனபதுதான். தவிரவும் ‘.ர.பிரதீநம்’ எனனும் சபதம் நாரா
யணனையே முக்யமாகக் குறிக்கின்றது எனபதும் பரிஹாரம். இதற்கு ப்ரமாணம்

“ந த்வெஜ்யெசு கஹுந ” உதி அ த்வெஜ்ய வ்வெஜ்யராநதா வு-
திவாஜிதா ।

சுத வனவ, “வ்வெஜ்யெசு கஹுந வ்வெஜ்யரா நஹு-ராசு-
ராஜ்யெஜ்யெஜ்ய ” உதி, நாராயணவெஜ்ய வ்ரஜகாரணவஜ்ய ஸஹ-
“ஸஹவாஅஜ்யஜ்ய யஜ்யநம் வியீயதெ : “கஹு யெஜ்ய ? ” உதஜாரஹஜ்ய,
“காரணம் தஹு யெஜ்ய ” உதி காய ஜ்வஜ்யெஜ்யதாவலிவஜ்ய
காரணவெசுஜ்யதாவலி சுவா ஜாகஜ்யஜ்ய, த்வெஜ்ய நாராயணவஜ்ய வ்ரஜ
காரணதா ஸஹ-ஸஹவாஅஜ்யதா அ வ்ரஜகாரணவஜ்யதிவாஜிநெகவரெ

எனபது வ்யகதம ஸாதததுககும் ஈசாநஹம் நாராயணே எனபது, “வதிஃ விஸு-
ஸஜ்ய ” “ந த்வெஜ்யெசு கஹுந ” இதயாதியான சருதி வாக்யங்களால விளங்கும்

“சுத வனவ ”——இந்தக் காரணத்தினாலேயே, “வ்வெஜ்யெசு கஹுந வ்வெ-
வஹ ” இகபாதி வாக்யமும் நாராயணனுடைய நீயாநததையே விதிக்கின்றது என
பது விளங்குகின்றது நாராயணே பரம காரணமன்றோ ? ‘ஸஹ’ எனஹம்
சபதத்தாலும் அவனே சொல்லப்படுகின்றனன்றோ ? “கஹு யெஜ்ய ? காரணம் தஹு
யெஜ்ய ” இதயாதியான பரசந பரதிவசநங்களால், ‘காரணவஸதுவே நீயாநம் செய
யத் திருந்தது, காயவஸது நீயாநத்திறகு அநாஹம்’ எனபது ஏறப்படுகின்றபடியாலும்
‘அப்படிப்பட்ட பரமமான காரணவஸதுவும் நாராயணே, ஸஹ’ எனஹம் சபதந
திறகு வாசயஹம் அவனே’ எனபது பரமகாரணத்தையே பரதிபாதிக்கும் நாராயண
அதுவாகத்தில சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியாலும், அவைகளுக்கு விருத்தமாய் இந்த

“வதிஃ விஸுஸஜ்ய ” “ந த்வெஜ்யெசு கஹுந ” எனஹம் வாக்யங்களை இந்த வாக
யங்களை நாராயணேயே ஜகததுக்கெல்லாம் பதியென்றும், அவனுக்கு மேற்பட்டு ஒரு
வஹம் இல்லையென்றும் சொல்லுகின்றன

சுதவனவ—“வ்வெஜ்யெசு கஹுந வ்வெஜ்யரா, ஸஹ-ராசு-
ராஜ்யெஜ்யெஜ்ய ” எனபது இரண்டாவது வாக்யம் கீழ்க்கூறப்பட்டுள்ள காரணத்
தாலேயே இந்த வாக்யமும் நாராயணனுடைய நீயாநததையே விதிக்கின்றது—“என்று
அறியவேண்டி ‘ஸஹ’ எனபது சிவ்ஹுடைய பெயர் அன்றோ ?” எனஹம் சங்
கைக்கு, “விஸுஸஜ்ய விஸுஸஹ-வஜ்ய ” என்று நாராயணைக் குறிப்பதாக
ஸஹ சபதம் பரயோகிக்கப்பட்டிருப்பது ஒரு ஸமாதாநம் தவிரவும், பரகாரண
மும் ‘இந்த வாக்யம் நாராயணபரம்’ எனபதை விளக்குகின்றது “கஹுயெஜ்ய ?”
[யார் நீயாநிக்கத் தஞ்ந்தவன் ?] எனஹம் கேள்விக்கு, ‘காரணம் தஹு யெஜ்ய,’
[ஸ்ரீவகாரணமே நீயாநிக்கத் தஞ்ந்தது] என்று பரதிவசநம் சொல்லி யிருக்கிற படியால்
பிறகுரும் பரகருத் நீயாந் விதி வாக்யங்களை ஸாவ காரணத்தைப் பற்றியே இருத்தல்
வேண்டுமென்றோ ? ‘ஸாவசுவர்ய ஸமப்நநன்’ என்றும் ‘ஸாவேசுவரன்’ என்றும் ஸா

நாராயணாநுவாக வளவ ப்ரகிவஹதி தவிரொயத்யுஷாணரவ-
ரிகயூதம் காரணஸெஷ்வ யெத்யஸ்வந வியிவாகெத் த ய-ஜதே :

யஜவி “ ததொ யஜ-தூரதாரடி ” உததீக்ய வ-ர-ஷாடி-நதீஸ்தீ வர-
தரகஸம் ப்ரதீயத உததீஸ்தீயாபி, தடிவதீநெத ப்ரததீ-கூடி : தயாவி—
“யஸூரூரம் நாவரஉவி சிஃஅதிஸூரஹாணீயொ த ஜோயொஉவி கபரிக்”
உததீக்ய “யஸூரூரம் சிஃஅதிவி வரம் நாவி” உததீஸ்தீ “யஸூரூர-
ஸ்தீ கெநாவி ப்ரகாரெண வ-ர-ஷவதீகீரிகூஸ்தீ வரகஸம் நாவி”
உததீய-டி | ஸணீயஸூடி—ஸூ க்ஷகூடி, ஜோயஸூடி ஸவெ-ஷூரூரூடி, ஸவ-டி

வாக்யத்திற்கு வேறு அர்த்தம் கல்பிப்பது, காரணவஸதுவின தீயேயதவதையே
விதிக்கும் இந்த வாக்யத்திற்கு யுகதமாகமாட்டாது

யஜவி “—“ ததொ யஜ-தூரதாரடி ” இதயாதியான வாக்யத்தில்
‘நாராயணனைககாட்டிலும் பரதரமான வஸ்து ஒன்று உண்டு’ எனபது தோனறுகின
றதே எனனும் சவகையும் இதனாலேயே பரிஹரிககப்படதாதி விடுகின்றது. எப்படி
யெனில் —நாராயணனைக காட்டிலும் பரதரமான வஸ்து ஒன்று உண்டு என்று சொல்
வது, “யஸூரூரம் நாவரஉவி சிஃஅதி” இதயாதியான வாக்யத்திற்கு அதயநதம்
விருதந்மாகும். “யஸூரூரம்” இதயாதியான வாக்யத்தின் அர்த்தம் என்னவென்
றால், ‘எவனைககாட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு வஸ்துவும், பரமான வஸ்துவன்றே’ என
பதுதான் அதாவது இந்தப் புருஷனைககாட்டிலும் எந்த பரகாரத்தாலும் வேறுபட்ட
தான ஒரு வஸ்துவுக்கும், பரதவம் எனபது இல்லை’ என்று சொன்னதாயிற்று.
‘ஸணீய:’ என்பதற்கு ‘ஸூகூம்’ என்பதும், ஜோய’ என்பதற்கு ‘ஸாவேசவான்’

வகாரணத்தைக் குறிக்கும் அறுவாதமும் இந்த வாக்யத்தில் காணப்படுகிறபடியால், எது
ஸர்வகாரண வஸ்துவென்று பூர்வம் நிதநூரிககப்பட்டிருக்கின்றதோ அதுவே இவவி
டத்தில் தீயாநிககப்பட வேண்டிவதாகச் சொல்லப்படவேணமும் எனபதும் வ்யக்தம்
அதற்கு விருதந்மாக வேறு அர்த்தம் சொல்வது யுகதமாகமாட்டாது

யஜவி “ ததொ யஜ-தூரதாரடி—” இது மூன்றாவது வாக்யம் ‘இந்த வாக
யத்தில் தோன்றும் சவகை எனனவென்றால்—இந்த வாக்யத்திற்கு சூவாதீத பின
வருமாறு ஒரு அர்த்தம் தோன்றும் —தீதீ—அதைககாட்டிலும்; யஜ-தூரதாரடி-
யாதொரு பரதரமான வஸ்து உண்டோ, அதுதான் அருபம், அதுதான் அநாமயம். இந்த
அர்த்தத்தைப் பாரததால், புருஷஸூகத்தத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள புருஷ ததவத்
தைக காட்டிலும் பரதரமாக ஒரு வஸ்து உண்டென்று சருநி சொல்வது போல்த
தோன்றும். இந்தத் தோற்றம் தவநதல எனபதற்கு ஸமாதானம் சொல்லி, இந்த
வாக்யத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தையும் விளக்குகிறார்

முதலில், சூவாதீத: தோன்றும் அர்த்தம் அஸம்பதந்மாகும் எனபது பினவருவ
தால் வினகும். “யஸூரூரம் நாவரஉவி சிஃஅதி” [எதைககாட்டிலும் வேறு

வஜ்ராவிக்ஷாக் ஸ்வெஹ்ரஹ்வாஹி | வந தஹ்ரீநிசுந்ரீ கஸ்த்ராவணீயஹ்ரீ
 ஜ்யாயஹ்ரீ அ நாவீத்யஹ்ரீ | யஸ்யாஹ்ரீயொ நஜ்யாயொஹ்ரீ கஸ்த்ரீ
 உதி வஹ்ரஹ்வாஹி கஸ்த்ராவி ஜ்யாயஹ்ரீ நிஷிப்திதி, தஸ்யாஹ்ரீ
 வஹ்ரஹ்ரீ யஹ்ரீதே |

கஸ்த்ரஹ்ரீ கஸ்த்ரீ வாக்ரீஸ்த்ரஹ்ரீ உதி ஹ்ரீயஹ்ரீதே | கஸ்த்ரீ ப்ரஹ்ரீ
 ஹ்ரீயஹ்ரீ, தஹ்ரீ விஷிப்திதி தஹ்ரீ நாவீத்யஹ்ரீ வஹ்ரீ
 உதி வஹ்ரஹ்வாஹி தஹ்ரீ தஹ்ரீ ஹ்ரீயஹ்ரீ

எனபதம் பொருள. இந்தப் புருஷனை ஸாவததையும் வ்யாபிதது நிற்றிறவகுதவும், ஸா
 வத்திறகும் ஈசவராகவும் இருக்கிறபடியால், இவனைத் தவிரதத மற்ற ஒரு வஸதுவுக்
 கும் அணீயஸஸாக இருக்கும் தணமையும் ஜயாயஸஸாக இருக்கும் தணமையும் இல்லை
 எனபது வ்யகதம். இப்படி மற்ற ஏல்லா வஸதுவுக்கும் அணீயஸதவமும் ஜயா
 யஸ்தவமும் நிஷேதீககப்படுகிறபடியால், எவ்விதம் இவனைக்காட்டிலும் மற்றென
 றுக்கு பாதவம் சொல்வது யுத்தமாகும் ?

‘அப்படியானால் ப்ரகருத வாக்யத்தின் அாததம் என்ன?’ என்று கேட்கக்
 கூடும். வாக்யத்தின் அாததமாவது—இந்த ப்ரகாணத்தின் ஆரம்பத்தில, ‘தஹ்ரீ
 விஷிப்திதி தஹ்ரீ’ இதயாதியால் ‘அந்தப் புருஷனை வேதநம் செயவதே
 அமருததவத்திறகு ஹ்ரீ, மற்ற எதுவும் அந்த அமருததவத்திறகு வழியாகமாட
 டாது’ என்று ப்ரதிஜ்ஞை செயதுவிட்டு, பிறகு ‘யஸ்யாஹ்ரீ’ இத்யாதியான வாக
 யத்தால் ‘அந்தப் புருஷனை எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் பாதமான வஸது’ என்று
 ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்குப் பிறகு ‘தஹ்ரீ யஹ்ரீதே’ எனலும்
 ப்ரகருத வாக்யம் ‘தத’=இப்படி புருஷத்தவமே பாதமான ஹ்ரீயஹ்ரீ ப்ரதி

ஒன்றும் பாதமான வஸது அன்றே] என்று புருஷத்தவத்தைக் காட்டிலும் பாதமான
 ததவமொன்றுமில்லை என்று நிஷேதீகத்துவிட்டு, அடுத்த வாக்யத்தில் ‘தஹ்ரீ
 யஹ்ரீதே’ [அந்தப் புருஷத்தவத்தைக் காட்டிலும் யாதொரு பாதமான வஸது
 உண்டோ] என்று சொல்வது முன்னுக்குப் பின் விருத்தமன்றே? இந்த விஷயத்தை
 ஈட்டில் பின்வருமாறு விவரித்திருப்பது அதிமாத்ரமரஹ்ரீகம் ‘யஸ்யாஹ்ரீ நாவ
 ரஹ்ரீஸிஹ்ரீ என்று ஒதிவைதது, ‘அதுக்கு மேலே ஒன்று உண்டு காண’ எனலும்
 போது, அஹ்ரீயஹ்ரீ சொல்லமததீன; ஹ்ரீயஹ்ரீ ஒதாதவன வாததை யாமததீன.’
 [சுடு 4-ம் பத்து, 10-ம் திருவாயமொழி.]

கஸ்த்ரஹ்ரீ கஸ்த்ரீ வாக்ரீஸ்த்ரஹ்ரீ:—வாக்யத்தின் உணமையான அாததம்
 என்னவென்றால்—தத =ஹ்ரீயஹ்ரீ சொல்லப்பட்டுள்ள ஹ்ரீயஹ்ரீ, உஹ்ரீதே
 வாதக்ருஷ்டமான, யஹ்ரீ =பூரவாக்யமான யாதொரு புருஷத்தவஹ்ரீயஹ்ரீ, தஹ்ரீ =
 அந்த ஸர்வஸ்மாத பாதமான புருஷத்தவம், ஹ்ரீயஹ்ரீ =காமகருதமான ப்ரகருத ஹ்ரீயஹ்ரீ

ஸ்திராவஸ்தாஃ ஸு ப்ருதிஜ்ஜாய, யேஷ்வாதீரம் நாவரஃ உவிசிஃ” உதெதீதடி
 ணைந வ-ர-ஷணீ வ-ஷ-ஷாஷீரணம் ப்ருதிவாழிதடி | யத வ-ர-ஷத-
 க்வலெவொதீர தரம், ததொ, ‘யடி-தீர தரம் வ-ர-ஷதக்வம் ததெவார உ-
 வலதாஸயடி, ய ண தவிடி-வெ-உ-தா ஹவணி, சுஸெதரெடி-வலெவாவி

பாதிக்கப் படடிருக்கிறபடியால், ‘யடி-தீர தரம்’ = அப்படி உததரதாமென்று பரதி
 பாதிக்கப்பட்டிளள யாதொரு புருஷத்தவமுண்டோ. ‘ததெவார உவம்’ = அதுவே
 ரூபமறறது, ‘ததெவார நாயம்’ = அதுவே ஆமயமறறது, ‘ய ண தவிடி-’ = இதை
 எவாகள அறிகிறார்களோ அவர்களே அமருத்தவத்தை அடைகிறார்கள், ‘சுஸெ

மறறது; சுநாயம் = காந்ததால் ஏறபடும ஸுக துககாதிகளறறது ய ண தவிடி-
 ராடி தாவெஷ ஹவணி-எவா இகதப் புருஷி ததவத்தை உததரதாமென்று அறிகிறா
 களோ, அவர்களே அமருத்தவத்தை அடைகிறார்கள் சுஸெதரெடி-வலெவாவி
 யணி அப்படி யறியாதவாகள ஸமஸாரத்தையே அடைகிறார்கள் ‘ஸவ-ஷா-ந-ந-பரி-ரொ
 ஶீ-வ ” இதயாதி வாகயமும், “ ஸஹஸ்யூ-பரீ-ஷ-ஷா வ-ர-ஷ ” இதயாதி வாக
 யத்துடன் ஒரே அாதந்தத்தை உடையதாதலால், பரம்புருஷனாகிற நாராயண விஷயமே.
 இகத வாகயத்திற்கு இப்படி அாதந்தம் சொல்வதற்கும் சூவாதத் தோனறும் அாத
 தத்திற்கும் பேதம், வாகயத்தின முதலில் உள்ள ‘தத’ எனனும் சபத்ததின அாத
 தத்தைக சாரநது திறகினறது ‘தத’ எனபது பூாவோகத புருஷத்தவத்தைப் பரா
 மாசிக்கினறது எனபதும், ‘உதீர தரம்’ எனபது ருதரபாமென்பதும் பூாவபகம்;
 ‘தத’ எனபது ஹேது பரமென்பதும் ‘உதீர தரம்’ எனபது ஸாவஸமாத பரணை
 புருஷ பரமென்பதும் வித்தநாதம்.

சுநய்யா உவ சு உததெய்ருதிஜ்ஜாஹீரம் விராயெதீத-இப்படி வித்தநா
 தம் செயவதற்கு ஹேதுவென்? என்றால், ‘இவவிதம் அாதந்தம் கொளனாலிடரல்
 உபக்ரமத்தில் செய்யப்பட்டிளள பரதிஜ்ஜைகளுக்ககு விரோதம் ஏறபடும’ எனகிறா
 இகத பரகரணம் எப்படி இருக்கினறது என்றால் - முதலில்.

“ ததெவ விஷிவாஶீர தீ-ஷ-ஷி, நாதீ- வ-ஷா சுயநாய விஷிதெ”
 பிறகு “ “யேஷ்வாதீரம் நாவரஃ உவிசிஃ...தெதெடி-வலெஷ-
 வ-ர-ஷணை ஸவ-ஷடி”

முடிவில் “ ததொ யடி-தீர தரம் . ”

இது வாகயங்களின கரமம். இவைகளுள் முதல் வாகயத்தில் புருஷத்தவத்தை
 வேதநம் செயவது அமருத்தவத்திற்கு ஹேது’ என்றும், ‘அதைத தவித்த
 மறறை எதுவும் அமருத்தவத்திற்கு வழி ஆமமாட்டாது’ என்றும் இரண்டு
 ப்ரதிஜ்ஜைகள் செய்யப்படுகின்றன நடுவில் வரும் வாகயத்தில், ‘அகதப் புருஷத்த
 வமே ஸாவஸமாத பரம்’ என்று சொல்லப்படுகினறது முடிவில் காணப்படும் வாக
 யத்தில் ‘ ததொ யடி-தீர தரம் எனபது அரூபம் அநாமயம், இதை இவவிதம்

யணி' உதி வ-ரா-ஷ்வெஹஸ்யோஜதக்ஷவெத-க்ஷம் தழிதர-ஷி அரவய-
க்ஷம் ப்ருதிஜூதம் ஸ்வெத-க்ஷம் வஸம்ஷி தஜ் | ச-ந-ஷ்யொவக்-ஷம் த-ஷி-ஜூ

தர-.....' = மறற எல்லாரும் துகந்ததையே அடைகிறார்கள் இதுதான் வாக்யத்
தின் அர்த்தம் இவ்விதம் அர்த்தம் சொன்னால் மாதிரி, கீழ் பரதிஜூதமாயுள்ள

அறிகிறவர்களே அமருத்தவத்தை அடைகிறார்கள், மறறவர்கள் அமருத்தவத்தை
அடையா' என்று சொல்லப்படுகின்றது இதைப் பாராதால் உபகரமத்தில் சொல்
லப்பட்டுள்ள ஹேதுவே முடிவில் ஹேது புரஸஸரமாக உபஸம்ஹரிககப்படுகின்றது
என்பது வயகதமாகவில்லையா? முதலில் சொல்லப்பட்டுள்ள அமருத்தவ ஹேது,
புருஷித்தவ வேதநம்; ஆகையால் முடிவில் சொல்லப்படும் அமருத்தவ ஹேதுவும் அந
தப் புருஷித்தவ வேதநமாகவே இருத்தவ வேணடும் ஆகையால் "ததொயடி-தர
தர-ஷி எனபதற்கு விதநாநதிகள் சொல்லும் மாதிரி அர்த்தம் சொல்லுதான் ஸங்
கதமாகும். முதலில் புருஷித்தவ வேதநத்தை அமருத்தவ ஹேதுவென்று சொல்லி
விட்டு, முடிவில் 'அநதப் புருஷித்தவத்தைக் காட்டிலும் பரமான வஸது ஒன்று
உண்டு; அதை அறிவதுதான் அமருத்தவ ஹேது' என்று சொல்லவது பூவாபர விருத்
நமே ஆகும் இதுதான் இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் உபபாதநம்

யஸ்ய ராதரம் நாவர-ஷி-ஷி-ஷி" எனனும் சருதி வாக்யத்திற்கு ஸ்ரீ-பாஷ்ய
காரா செய்துள்ள அநவயம் கவனிக்கத்தகுந்தது. "யஸ்ய ராடிவரம் ஷி-ஷி-ஷி வரம்
நாவர-ஷி" எனபது அவா செய்துள்ள அநவயம். உள்ளபடி "யஸ்ய ராடி வரம் ஷி-ஷி-
ஷி-ஷி-ஷி" என்று அநவயம் செய்யும் பக்கத்தில் 'எதைக்காட்டிலும்
உதகருஷ்டதரமாக வேறு ஒரு வஸதுவும் இல்லையோ' என்று மாதரம் அர்த்தம்
கிடைக்கும். அப்படி அர்த்தம் கொண்டால், 'உதகருஷ்டதரமானது ஒன்றுமில்லை'
என்று அப்யதீக நிஷேதம் மாதரம் செய்ததாகும்; 'அவனுக்கு ஸமமானது ஒன்று
மில்லை' என்று ஸம நிஷேதம் செய்யப்பட்டதாக மாட்டாது. ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா செய்
துள்ள அநவயத்திலோ வென்றால், அவனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த வஸதுவுமில்லை, அவ
னுக்கு ஸமமும் இல்லை, என்று ஸம அப்யதீக உபய நிஷேதம் செய்யப்பட்டதாகின
றது. பகவாந நிஸ்ஸமாப்யதீகனானதால், உபய நிஷேதத்தைக் காண்பிக்கும் அர்த்தம்
கொள்வதே சலாகியம்.

'சுணீய' - இத்தற்கு 'ஸூக்ஷ்மமாக இருக்கும் தன்மை' எனபது பொருள்.
அதாவது, 'எல்லாவற்றினுள்ளிலும் வயாபிக்கும் தன்மை' என்று சொன்னதாயிற்று.
ஸதவ அசேதந ததவத்தையம் வயாபித்தது நிறகினறது ஜீவாதமா; அநத ஜீவாதமாவை
யும் இநதப் புருஷித்தவம் வயாபித்தது நிறகிறபடியால், இது ஸூக்ஷ்மமே 'ஜூய':-
இத்தற்கு 'ஸாவததுக்கும் ஈசவரனாக இருக்கும் தன்மை' எனபது பொருள். இதில்
சுணீய:, ஜூய. இரண்டு சப்தங்களும் நபுமஸக லிங்க சப்தங்கள்; சுபூயி எனபது
புல்லிங்க சப்தம் இப்படி பரயோகம் செய்வது வேதத்தில் உண்டு

ஹிஸா ஸீரூயெத | வரூஷ்வெஷ்வ சூமூண்யொமெந சிவஸ-
ஸூலியெயசவம் (ஸாஸூதம் சிவலலூதம்) உதூஷிநா ஜூாதலெவ | வரூ-
ரூஷ வனவ சிவஸஸூலியெய உதூதனூரலெவ வடதி (உலூநூ பூஹூ-
லெவ) வரூஷ ஸகூலெஷ்வ பூவதூக ” உதி ||

உகெநெவ நூரூயெந (ந ஸஹ் அரூஷிவ வனவ கெவநூ.)”

புருஷ வேதந்தின் அமருத்தவ ஹேதுதவமும் மறறை ஓனமும் அமருத்தவதுகரு
மாரககமாகாமல இருப்பதும் காரண புரஸஸரமாக உபஸமஹாரம் செய்யப்பட்ட
தாரும் வேறு விதமாக அாதம் சொல்லும் பகூத்தில, ஆரம்பத்தில செய்யப்பட-
டுள்ள இரண்டு பரதிஜைகளும விரூதீககப்படும இரூதப புருஷத்தவம் எப்பொழு-
தும் எவவித அசுதநமும்மற்று பரிசுத்தமாகவே இருக்கிற ததவமானதால், இது ‘ஸிவ’
என்னும் சபத்ததால் வயவஹூரிக்கத தருகதது “ஸாஸூவதம் சிவலலூதம்”
என்பதில இரூத வயவஹூரத்தைக காணலாம் :தவீரவும், அடுத்தவரும் வாகயமாகிற
“உலூநூ பூஹூலெவ) வரூஷ; ஸகூலெஷ்வ பூவதூக;” என்பதில்
இரூதப புருஷனே ‘ஸிவ’ சபத்ததால் சொல்லப்படுகிருன என்பது வயக்தமாகத
தெரிகினறது

உகெநெவ நூரூயெந—(ந ஸஹ் அரூஷிவ வனவ கெவநூ.)” இதயாதி

வரூஷ்வெஷ்வ—(ஸவ-ஆதநஸிரூயிவ) ” இதயாதியான வாக
யத்தில் (தலூரூதவ-மத சிவ) என்று ‘ஸிவ’ சபதம் பரயோகமாகி இருக
கினறதே என்றால், அரூத ‘ஸிவ’ சபதம் ஸூஹூ வையே குறிககவேண்டுமென்னும்
நிபரூதமில்லை எனகிருா ‘ஸிவ-’ என்னும் சபத்ததிறகு அசுத்தியறற ‘சுதநூமான்’
என்னும் பொருள உண்டு “ஸாஸூவதம் சிவலலூதம்” என்னும் வாகயத்தில்
அம்மாதிரி பரயோகம் காணப்படுகினறது “ஸவ-ஆதநஸிரூயிவ வரூஷிவ”
என்று ஸூ விஷ்ணு ஸஹஸரநாமத்திலும் இரூத பரயோகத்தைக காணலாம் ஆகை
யால் உபகரமத்தில் காணப்படும பரதிஜைகருகு ஓறறு செய்யப்படடும அரூதத்ததிறகு
இரூத ‘ஸிவ’ சபத பரயோகம் பாநூகமாசமாட்டாது

வரூஷி வனவ—தவீரவும், அடுத்தவரும் வாகயத்தில், “இரூத ‘ஸிவ’ சபதம்
பரகருத புருஷ த்தவதையே குறிககினறது” என்று வயக்தமாகச சொல்லப்படுகின
றது “வனஷ ஸகூலெஷ்வ பூவதூக ” என்பதிலுள்ள ‘வனஷ’ [இவன்] என்னும்
சபதம், கீழில பரயோகம் செய்யப்படடுள்ள ‘ஸிவ’ சபதத்தால் சொல்லப்படுமவ
னையே பரதயபிஜூயிககினறதன்றே”

உகெநெவ நூரூயெந—(ந ஸஹ் அரூஷிவ வனவ கெவநூ) ” என்பது

பூரூவகூழியால் கூறப்படுள்ள வாகயககளுள் நாலாவது வாகயம். இரூத வாகயத்தி-
லும் ‘ஸிவ’ சபதம் காணப்படுகினறதே என்றால், ‘கீழில விளககப்படுள்ள நயாயப-
படி இரூத வாகயமும் நாராயணபரமே’ என்று ஸமாநூதம் சொல்லப்படுகினறது
கீழில விவரிக்கப்பட்டுள்ள நயாயககளுள்—(1) காரண வாகயககனெல்லாம் நாராயண-
னூககே பரமகாரணதவத்தை பரதிபாதிக்கினறன, (2) அரூதய பரங்களுள் நாராயண

உத்யோஜி ஸவஹூ நெய் ||

சிஃஅ, “சுஹவ்யோவாரொ” உத்யோஜாவாகெ “ந தவெஜீரெ சுபூத”
உதி நிரவஹ்வஜாஹ்யிகஸம்ஹாவநவஜீ வுரூஷவஜீ, ‘சுனொரணீயரூ’

வாக்யங்களும் கீழ்ச சொல்லப்பட்டுள்ள நயாயப்படி நாராயண பரங்களுனதே அாததம்
செய்யப்படவேண்டும்

சிஃஅ தவிரவும், மறறும் ஒரு அமசம் இவவிடத்தில் அவதேயம் அது
என்னவென்றால் — “சுஹவ்யோ வாரொ” எனனும் அநுவாகத்தில் “ந தவெஜீ
ரெ சுபூத” [அவனுக்கு ஈசவரன் ஒருவனும் இல்லை] எனனும் வாக்யமும், அதற்
குப் பிறகு ‘சுனொரணீயரூ’ எனனும் அநுவாகத்தில் “உஹரம் விவரவஹ்
த்யோவாலீதவஜீ”, “யஜெஜாஜள்” எனனும் வாக்யங்களும் காணப்படுகி
றன இவைகளுள் முதல வாக்யத்தால் சொல்லப்படும். எவவிந் ஒப்பு உயாவும்றநீ
ருக்கும் புருஷனே “யஜெஜாஜள்” இதயாதியான வாக்யத்தால் மஹேசவர

அநுவாகாதிகளால் அந்த நாராயணனுக்கே ஸாவததையும் காட்டிலும் பரதவம் நிசசயிக
கப் படுகின்றது, (3) பரஹமா நுதரன் முதலானவாகள் அந்த நாராயணனால் ஸருஷ
டிககப் படுகிறார்களென்றும் ஸமஹரிககப்படுகிறார்களென்றும் சருதிகள் சொல்லுகி
றன; (4) ‘ஸீவ’ ‘உஹேரூ’ முதலிய சபதங்களை நுதரணக் குறிக்காமல் வேறு
அாததத்தில் பரயோகம் செய்யப்படாதிருக்கிறபடியால், அவைகளை இவவிடத்தில்
ஸாதாரண சபதங்களாகவே எடுத்துக் கொள்ளக்கூடும் எனபதுமே இமமாதிரி
யான நயாயங்களைக் கொண்டு, ‘ஸீவ’ முதலிய சபதங்களெல்லாம், ‘ஸத்’ ‘பரஹம்’
முதலிய சபதங்கள் போல நாராயணனிடத்திலேயே பாயவஸிககின்றன எனபதை நி
ணயிக்கக்கூடும்.

சிஃஅ - யஜெஜாஜள் ஸூர்; ஸ்ரூகூ; ” எனனும் வாக்யம் நாராயண
னைப் பற்றி பேசுகிறதே தவிர, அவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட வஸது ஒன்றையும்
பற்றிப் பேசவில்லை எனபது, இந்த வாக்யத்திற்கு முன்னும் பின்னும் காணப்படும்
வாக்யங்களைப் பாதத்தாலேயே விளங்கும் எனனும் விஷயத்தை இப்பொழுது உப்
பாதிக்கிறா சில விடங்களில் சில வாக்யங்களுக்கு நாராயண பரதவம் வேறு பரகர
ணங்களில் காணப்படும் வாக்யங்களைக்கொண்டே நிணயிப்பதுண்டு, இந்த வாக்யத்
திற்கு நாராயண பரதவத்தை நிணயிக்கும் பொருட்டு வேறு பரகரணங்களில் காணப்
படும் வாக்யங்களை நாம் தேடிப் போகவேண்டிவதில்லை என்பதே ஸ்ரீபாஷ்யகார ருடைய
திருவுள்ளம். முதல அநுவாகத்தில் காணப்படும் “ந தவெஜீரெ சுபூத” என
னும் வாக்யத்தை இவவிடத்தில் எடுப்பதன் தாத்பாயம், கீழ் பரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள
புருஷனைக் காட்டிலும் வேறு ஒரு வஸதுவுக்கு மேனமை சொல்லது “ந தவெஜீ-
ரெ சுபூத” [அவனுக்கு வேறு ஒரு ஈசவரனும் இல்லை] என்று செய்யப்பட்டுள்ள
விஷேஷத்திற்கு விருத்தம் எனபதைக் காண்பிக்கும் பொருட்டே

உத்யோகம்—வாகெ வெஜாஜிணரூவதயா வெஜஸீஜஹூதபுணவஸூ
 புகுதீஹூதாசாரவாஅஜீதயா உஹேஸூரஸூ புகுதிவாஜி, உஹரவ—ஸூரீ
 கஸயஜீஸூகாஸாரவதி—தயா உவாஸூகஸூ—கூ ! சுயஸூ—ஸூவ—ஸூ
 வெஜாதஸூ புகுதீ: பூணவ உகூ, பூணவஸூ அ புகுதீரகார: ;
 பூணவஸூகாரொ வெஜ: ஸூபுகுதீஹூதெ பூணவெ ஸூ: , சுகாரவி
 காரஹூத: பூணவொஸூ ஸூபுகுதாவகாரொ ஸூ: ; தஸூ பூணவ

எனென்று பரதிபாதிக்கப்பட்டி, “ உஹரம் விவாஸூ ” எனெனும் வாகயத்தால் தஹர
 புணடீகத்தின மந்யத்தில இருக்கும் ஆகாசத்தினுள்ளில இருப்பவகை உபாவிக்ககத
 தகுதவெனென்று சொல்லப்படுகிருன “ யஜெஜாஜி ” எனெனும் வாகயத்தில,
 மஹேசவரத தனெமையை பரதிபாதிக்குமிடத்தில, ‘ வேதககெளலலாவறறுக்கும் ஆதியும்
 அநதமுமாக இருந்து கொண்டு அநதககாரணத்தால் அவைகளுக்கு விதைபோன்றிருக்
 கும் பரணவம் என்பது யாதொன்று உண்டோ, அநத பரணவத்துக்கு விதையாக
 இருக்கும் ‘அ’ எனெனும் எழுத்தால் சொல்லப்படமவனே மஹேசவரன’ என
 றனறே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது? இதன கருத்து எனெனவெனறால் —
 ‘ எல்லா வேதககளுக்கும் பரகருதியாக இருக்கின்றது பரணவம், அநத பரணவத

வெஜாஜிணரூவதயா—இவவிடத்தில “ யஜெஜாஜி ” இதயாதியான
 வாகயத்தின அரதநம் சொல்லப்படுகின்றது இந்த வாகயத்தில ‘ஸூர:’ என
 பதறகு பரணவம்’ எனபது பொருள் வேதத்திறகு பரணவம் உதபாதகமாகையா
 லும் லய ஸூராமாகையாலும் அது வேதத்தின ஆதியிலும் அநதத்திலும் பரதிஷ்டித
 மாக இருக்கின்றது எனென்று சொல்லப்படுகின்றது “ ஸூஹூ: பூணவம் கூ-
 யஜாஜாஜாவனெ அ ஸூவ—ஜா ” எனபது மந வாகயம் ஆகையால், பரண
 வம் வேதத்திறகு பீஜம் அநத பரணவத்திறகு ‘அ’ எனெனும் எழுத்து
 பீஜம் ‘ அ’ எனபது ஸமதை சபதகளுக்கும் மூலமன்றே? ‘ லீகம் ’
 எனபதறகு அநத ரூபத்தை அடைந்திருக்கிற’ எனபது பொருள் அநத
 ‘ அ’ எனபதறகு ய: வர:—அநத ‘ அ’ எனெனும் எழுத்தால் எனெ பரதிபாதிக்கப்
 படுகிறறே “ வர: ” எனபதறகு ‘ பரதிபாதிக்கப்படம ’ எனபது பொருள்
 இதறகு ‘ உதகருஷ்டன் ’ எனெனும் பொருளும் உண்டு அது இவவிடத்தில விவக்ஷித
 மனறு ‘ அ’ எனபதால் பரதிபாதிக்கப்படமவன விஷ்ணுவே எனபது “ சுகாரொ-
 னொஅஜீதெ விஷ்ணூஸூவ—ஹூகெஸூரொ ஹூ: ” “ சுகாரொ விஷ்ணூவா-
 ஹூ: ” எனெனும் சருதி ஸமருதிக்களால் விளங்கும்.

உஹர வ—ஸூரீக “ உஹரம் விவாஸூ ” இதயாதியான வாகயம் முத
 லில; அதறகுப் பிறகு “ யஜெஜாஜி ” இதயாதியான வாகயம் தஹர புணடீகத்
 தின மந்யத்தினுள்ள ஆகாசத்தில இருப்பதாக உபாவிக்கப்படவேண்டி எனென்று முதல்
 வாகயத்தில சொல்லப்படுகின்றது யா அப்படி உபாவிக்கப்படத்தகுதவன என
 றால், அவன நாராயணாகிற மஹேசவரனே எனென்று இரண்டாவது வாகயம் சொல்ல
 கின்றது

புகூதீஹுதஸூதாஹஸூத ய: வர: வாஅதீ: ஸ ஐஹேஸ்ரூ உதி | ஸ-
வ-வாஅகஜாதபுகூதீஹுதாஹஸூத: ஸவ-வாஅதீஜாதபுகூதீஹுத
தநாராயணோ ய: ஸ ஐஹேஸ்ரூ உததீய: | யயோகூ ஹவதா |

“சஹம் கூகீஸூஸூ ஜமத பூலவ பூருயஸூயா |

உத வரதாரம் நாததீகீஹிஷிவீ யநஃஜய” || [ஹ மீ 7—6,7]

“சுகூநாரணாஐகாரொஹி” [ஹ மீ 10—33]

உதி | ‘சு உதி ஸூலஹ’ உதி ஸூ-தே: நாராயணஸூதீ சுகார வாஅதீகீவம்,
“சுகாரொஹி ஹவ-வா வாகூ” உதி வாஅகஜாதஸூதீ சுகார புகூதீஹு

கிறகு பரகருதியாக இருப்பது ‘அ’ எனலும் எழுதது இப்படி பரணவத்தின்
விகருதியாச இருக்கும் வேதம், தனது பரகருதியாயுள்ள பரணவ சூபத்தை அடைந
திருக்கின்றது, ‘அ’ எனலும் எழுத்தின் விகருதிபாக இருக்கும் பரணவம், தனது
பரகருதியாயுள்ள ‘அ’ எனலும் எழுத்தின் சூபத்தை அடைந்திருக்கின்றது, அப
படிப்பட்ட பரணவ பரகருதியாயுள்ள ‘அ’ எனபதால் சொல்லப்படாத தருநவனே
மஹேசவரன்’ எனபதுதான் ‘அ’ எனலும் எழுத்தி, ஸகல சொல்களுக்கும்
மூலம், நாராயணன், சொல்களால் குறிக்கப்படும் வஸதுக்க னெல்லாவற்றுகும்

ஹவ-வாஅக “யஹிஷிஷி” எனலும் வாகயத்தில் காணப்படும் வசந
வயகதியின் அபிபராயம் வெளியிடப்படுகின்றது ‘அ’ எனபதற்கு எவன் வாசயனோ
அவன் மஹேசவரன் என்று சொன்னால் போதுமாக இருக்கையில், ‘தஸூதீ பூ-
கூதீஹிஷி: ய: வர:’ [பரணவத்தின் பரகருதியாக அஹஸூதையை அடைந
திருக்கும் ‘அ’ எனபதற்கு எவன் வாசயனோ] என்று சுற்றிச் சொல்வானேன் என்றால்,
‘நாராயணன், சொல்களால் பரதிபாதிக்கப்படும் வஸதுக்களெல்லாவற்றுகும் மூலம்,
‘அ’ எனபது சொல்களெல்லாவற்றுகும் மூலம், சொல்களால் குறிக்கப்படும் வஸதுக்க
ளெல்லாவற்றுகும் மூலமாயிருக்கும்வன், சொல்க னெல்லாவற்றுகும் மூலமாயிருப்ப
தால் பரதிபாதிக்கப்படாததருநவன் என்பதை ஜனூபீகும் பொருட்டே’ என்று
விளக்குகிறார்

சஹம் கூகீஸூஸூ நாராயணன், சொல்களால் குறிக்கப்படும் வஸதுக்க
ளெல்லாவற்றுகும் மூல பூதன் எனபதையும், ‘அ’ எனபது சொல்க னெல்லாவற
றுக்கும் மீஜமெனபதையும் இந்த வாகயம் விளக்குகின்றது “சுகூநாரணாஐகா
ரொஹி” எனபது, இந்த வாசயம் வாசகம் இரண்டுக்குமுள்ள மைபந்தத்தை
விளக்குகின்றது இவைகளுக்கு சருதி வாகயங்களும் பரமாணங்களாகச் சொல்லப்
படுகின்றன.

தஹேஸூத “யஹிஷிஷி” எனலும் வாகயத்தில் காணப்படும் ‘மஹேச
வரன்’ எனலும் சபதம் ஸாமாநய சபதமாக இருந்த போதிலும், பரகரணத்தைப்
பார்க்கும் பொழுது அது நாராயண பரமே என்று விளக்கப்பட்டது இப்பொழுது,
இதற்கு அடுத்த வரும் அநுவாகத்தில், இந்த நாராயண பரதவம் தெளிவாகச் சொல்
ல்பட்டிருக்கின்றது எனபதை விளக்குகிறார்

அ ஜநாயதெ , வா அஜீஜாதஸ்யே ஸ்ரஹ்யக்ரதிக்ஷம் அ ஸுஹ்யஷ்டி சுக்தொ ஸ்ரஹண: சுகாரவா அஜீதாப்யதிவாடிநாகி சுகாரவா அஜீநாராயண வணவ உஹேஸூர ஊதி ஸிகிடு : தஸெஸ்திவ : “ஸஹஸ்யஸீஷ்டம் டெவடி” ஊதி கெவஹுவர தக்ஷஸ்பெஷ்யதிவாடிநவரெண நாராயணாநுவாகெந ஸ வஹ்யாதிரக்ஷம் ப்யவஹிதடி : சுகெநநாதநதிவரெணாநுவாகெந ப்யதி-

மூலம் அநத நாராயணனே மஹேசவரண' இதுவனரே இநத வாகயத்தின கருத்தது? ஸ்ரீபகவானும் இநத அநதக்த்தை “சஹம் சுரக்ஷஸ்யஸி” “சுகூர ராரணாடி” இதயாதியான சலோகவகளால் வெளியிடப்டிருக்கிருன வேத்ததிலும். “சு ஊதி ஸ்ரஹ” எனலும் வாகயத்திலிருத்தது. ‘நாராயணன அ’ எனலும் சொல்லால் சொல்லப்படுகிருன’ எனபதும். ‘சுகாரொ வெ வஹ்யாவாக’ எனலும் வாகயத்திலிருத்தது ‘சொல்களெல்லாவறறுகரும் ‘அ’ எனலும் எழுத்தே மூலம்’ எனபதும் விளங்குகின்றன சொல்களால் சொல்லப்படும் வஸதுகக ளெல்லா வறறுகரும் பரஹ்மமே மூலம் எனபது ஸபஷ்டமே இப்படி ‘அ’ என்னும் சொல லுக்கு பரஹ்மமே குறிப்பு என்று சொல்லப்படப்டிருக்கிறபடியால். அநத ‘அ’ எனலும் சொல்லால் சொல்லப்படும் நாராயணனே மஹேசவரண என்பது விதந்மாகின்றது எது பரததவம் எனபதை பரதிபாதிபதையே நோக்காக உடைய ‘ஸஹஸ்யஸீ-

கெவஹுவர தக்ஷஸ்பெஷ்யதிவாடிநவரெண—இநத நாராயணநவாகம், ‘பரததவம் சில விடங்களில் ஆதமா வெனறும், சில விடங்களில் ஜயோதிஸ எனறும் இமமாதிரி பல விடங்களில் பல விதமாகச் சொல்லப்படுகின்றதே! இவைகளுள் எது பரததவம்?’ எனபதை கிரணயிப்பதற்காகவே பரவ்ருத்தம். ஆதமா ‘ஜயோதிஸ’ இத யாதியான சபதங்களால் சொல்லப்படும்வண நாராயணனே எனலும் விஷயம் [நாராயண வரஹ்மம் ஸ்ரஹ, நாராயண வரொ ஜெஜாதிக்] எனபது முதலான வாகயங்களால் விளங்குகிறதனரே? இது தான இநத அநுவாகத்தின பெருமை

சுகெநந “ஸிஸூரயிகொ ருஹேஷ்டி உஹஷ்டி” [ருதரண மஹாஷ்டி, அவன விசவமெல்லாவறறுகரும் உத்கருஷ்டன்] என்றும், “ப்யஜாவதி: ப்யஜா ஸஸ்யஜித’ [சதுமுக பரஹ்மா பரஜைகளை கருஷ்டித்ததான] என்றும் இவ்வாறு அநேக காரண வாகயங்கள், சிவன முதலானவாகளுக்குக் காரணதவத்தைச் சொல்பவ வாகக காணப்படுகின்றனவே! என்று சகித்தது, அநதச் சககைக்கு ஸமாதாநத்தை அதுகரஹிக்கிரா வாகயங்களுள் சில அநய பரங்கள், சில அநய பரங்கள், நாராய ணுநுவாகத்திறகு நாராயணனேத் தவிரத்தது வேறு ஒன்றையும் பரதிபாதுயமாகச் சொல் வது ஸாந்யயிலலை. “நாராயணம் உஹாஜெஜாயம் விஸூரகூநம் வராயணடி” “நாராயண வரஹ்மம் ஸ்ரஹ தக்ஷம் நாராயண: வரஹ:” “சுகூரஸ்யஸிஸூ தத்வஹம் வஜீரவஜீ நாராயண: ஸித்:” இதயாதியாக ‘நாராயணனே பர தேவதை’ என்று கண்டோகதமாக இதில சொல்லப்பட ப்டிருக்கிறபடியால், இது அநய பரமே. இப்படி அநய பரங்களாயுள்ள வாகயங்களுக்கும் வேறு அநய பரங்களாயுள்ள வாகயங்களுக்கும் பரஹ்மம் விரோதம் வரும்பொழுது. அநயபர வாகயங்களுக்கு அந குணமாகவே அநய பரவாகயங்களை நயிப்பிக்க வேண்டிம் எனபது ஒரு நயாயம். அநத நயாயத்தை அநஸரித்தது இவ்விடத்தில் ஸமாதாநம் சொல்லப்படுகின்றது.

வாழ்தம் வராத்ஸவெவ சும்த்வரொஷு வஸவூவாகெஷு கெதாவி
ஸஸெந பூதீயராநம் தஷெவெத்ய்வமஜீத உதி ‘ஸாஸூஷூஷூ தலிவ
ஷெஸா வாஷெவவக்’ [ஸூ ஸூ-1-31] உதி ஸூத்ருகாரொண நி-
ணீ-2-தஷ | தஷெததீரம் ஸூஷூ கூதிகி ஸூஷூஸீவாஷிஸஸூஷூவமதலிதி
கெவறு ஸூஷூஸீவயொ: ந வரஸூஷூம: சுஸூஷூந தநதீவரொ சுந-

ஷூ-20” இதயாதியான நாராயணநிவாகமும், அநத நாராயணனே எலலாருகமும்
பரன் எனபதை நனருக விளகுகினறது ஜகததின் காரணம யாது எனபதை பரதி
பாதிசுகம சிறசில வேத வாகயங்களில் வேறு வேறு பெயாகள பரயோகம செயயப
பட்டிருநத போதிலும், அநதநத வாகயங்களெலலாம அநய பரங்களாகையால, அநநய
பரமான இநத நாராயணநிவாகததில் பரதிபாதிக்கபடுமதுவே பரதத்வமாக இருததல
வேணடம என்னும் விஷயம் “ஸாஸூஷூஷூ த” இதயாதியான ஸூத்ரததில்
ஸூத்ரகாரரால நிர்ணயம் செயயபபட்டிருக்கினறது ‘பரஹமா’ ‘சிவன்’ போனற
வேறு பெயாகளின பரயோகம செயயபபட்டு, அவைகளால பரபரஹமம் சில சருதி
வாகயங்களில் குறிக்கபபட்டிருக்கினறது எனபதால் மாதரம், ‘அநத பரஹமா முத
லானவாகளே பரபரஹமம் எனபதுதான சருதியின தாதபாயம்’ என்று நிர்ணயிக்கப

ஸாஸூஷூஷூ கெளஷீதகீ பரஹ்மணம் எனனும் உபநிஷததில், பர
தாதநன் எனனும் ஒருவன் ஒரு காலததில் இநதநனுடைய ஸூத்ரததகுகுப்போய,
‘மநுஷ்யாகருககு எது அதயநதம் ஹிதமோ, அதை எனககு உபதேசிக்கவேணடம’
என்று கேட்டதாகவும், அப்பொழுது ‘எனனையே நீ உபாஸதி செய’ எனற இநதநன்
அவனுக்கு உபதேசிடததாகவும் சொல்லபபட்டிருக்கின்றது இதன் அநதநததை
ஸூத்ரகாரா விசாரிதது, இவவிடததில் இநதநன், தனனையே உபாஸிப்பதுதான ஹித
தம்ம என்று சொல்லுமபொழுது, ‘தான்’ என்னும் சபதததால் தனது அநதநாயாயி
யுள்ள பரமாதமாவையே நிர்நதேசிடதான என்றும், அப்படி நிர்நதேசிடததுப பேசுவது
சாஸூஷூஷூஷூ வழக்கமென்றும் நிர்ணயித்திருக்கிறார் அநத ஸநதாபததில்
இநத ஸூத்ரம் காணப்படுகினறது. ஸூத்ரததின் அநதநம்—உவஷேஸ:—இநதநன்
செயத உபதேசமானது, ஸாஸூஷூஷூஷூ—“வநஷ வஸவூஸூத்ரணீராதா
வனகொ நாராயண:” எனனும் சாஸூத்ரததைக கொணடே செயயபபட்டது
வாஷெவவக்—வாமதேவா எனனும் மஹாஷி உபதேசம் செயததுபோல வாம
தேவர் அமமாதிரி உபதேசம் செய்திருப்பதாக பருஹதாரணயோபநிஷததில் காணப
படுகின்றது. பரமாதமா ஜீவாதமாவைச சரீரமாக உடைததாயிருக்கிறபடியால், ஜீவாத
மாவைக குறிக்கும் ‘நீ’ ‘நான்’ எனனும் சபதங்களை பரமாதமாவினிடததில் பாயவஸா
நம் அடையும் எனபது சாஸூத்ரம் இநதச சாஸூத்ரததைக கொணடி, ‘பரஹமா
‘சிவன்’ முதலானவாகள சில காரணவாகயங்களில் ஜகதகாரணமாகச சொல்லபப
பட்டிருநதால், அவவிடங்களில், ‘பரஹமா’ ‘சிவன்’ இதயாதியான சபதங்களை, அவாக
ளுள் அநதநாயாயிதாக இருக்கும் நாராயணனிடததிலேயே முடிவடைகினறன் என்று
நாம கொள்ளவேணடம எனபது கருதது

வாகு தயொரிஃ சூழி துஹீதயா தவி ஹுதிசு வுதிவாடிநாகி, சூழிசு காஸபுராணாழிஸுஸெபு: வரஃ ஸுஹூஹிஹிதவிதி ஹுதிகாஸபுராணாழி நார யயா ந வரஸுலு .

யது நரிசூலஸ்சிதம்—சுய யழிசூலிநீநு ஸுஹூவாரெ டஹார வுணூஸீகம் வெஸு, டஹாரொஹிநனூஸாகாஸு; தவிநீழிசுஸூலிநுஹூ-வழி, தவாவ விஜிஜூலிதவழி” [முா. 1—புா] உதஜீசு சூகாஸஸு ஸெபுந ஜமஹுவாடிநகாரணம் வுதிவாடித தஹிவஹிசூலு: சுஸூழி துசுவிஸெஹூலி சுஸூலிவஹிசூ வுதிவாடிதெ, சுஸூலிகாஸஸூ நாரிஸுலுவயொநிஹிவஹிசூலுசுபுரூவணாகி வுரஹூஸூலிசு வுரஹூஸூலி

படமாட்டாது, எனென்றால், அநநயபரமான இந்த நாராயணநுவாகத்தில், ‘அநந பரஹமா முதலான எல்லாரும் இந்தரான போல பரஹமத்தின வீபூதிகளுள் அகப படவாகனே’ என்று சொல்லப்படடிருக்கின்ற தன்றே? சிறகில சருதி வாக யவகளில ஆகாசம்’ பராணன’ இவை முதலிய சபதங்களால் பர பஹமம் வயவ ஹூரிக்ஹபபடிருநத போதிலும் அநநக காரணத்தால் பருச பூதங்கள் ஸமபதங் களான ஆகாசம் பராணன முதலியவைகளையே பரததவமென்று சருதி சொல்லு கின்றது’ என்று சொல்லக்கூடுமோ?

யது நரிசூல மறறும் சிலா பின வருமாறு ஒரு ஆகேஹம் செய்கிறார்கள். ‘சுய யழிசூலிநு’ இதயாத்யான சாரதோக்ய வாக்யத்தில், ‘ஆகாசம்’ என னும் சபதத்தால் ஜகத்தின உபாதாச காரணத்தை பரதிபாதித்து, அநந ஆகாசத்துக்குள் இருக்கும் ஒரு ததவ விசேஷமே நமமால் தேடப்படவேண்டிய வஸது என்றும் சொல் லப்படடிருக்கின்றது இந்த ஆகாசமே ஜகத்திலுள்ள பொருள்க ளெல்லாவற்றுக்கும் பெயா ரூபம் இவைகளை நிவஹிக்கின்றது என்றும் இந்த வாக்யத்தில் சொல்லப்படடி

தயொரிஃ சூழி துஹீதயா—பரஹமா சிவன முதலானவாகள் இந்தரஹு டனகூட ஒரே பங்கதியில பரமாதமாவின் வீபூதிகளுள் அகபபட்டவாகளாகப் படிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள் “ஸு ஸுஹூ ஸு ஸிவ: ஸெஹூ: ஸெஹூ: வரஸு: ஸூராஹீ” எனபது இந்த அநுவாக வாக்யம்

சூகாஸு புராணாழிஸுஸெபுந—சாரதோக்யத்தில் ஓரிடத்தில் “ஸூவஹூணி ஹவா ஹூநி ஹுதாநி சூகாஸுஸெவ ஸூஸூஸூலிசு சூகாஸு: வுராய ணலு” [ஆகாசத்திலிருந்தே இந்த பூதங்களெல்லாம் உத்பத்தியை அடைகின்றன . . ஆகாசம்தான் மறறை எல்லாவற்றுக்கும் உதகருஷ்டம், பராயணம்] என்று சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது இம்மாதிரியே மறறூரிடத்தில் “ஸூவஹூணி ஹ வர ஹூநி ஹுதாநி புராணஹேவாஹிஸூஸூஸூஸூ” [பராணனே ஜகத்காரணமான வஸது] என்று சொல்லப்படடிருக்கின்றது இந்த வாக்யங்களுக்கெல்லாம் வேதார்த்திகளெல்லா ரும், ‘ஆகாசம் பராணன முதலான சபதங்களால் பரமாதமாவே சொல்லப்படுகிறான்’ என்றும், ‘பூதாகாசம் முதலானவைகள் சொல்லப்படமாட்டா’ என்றும் அதந்ஹ செய்திருக்கிறார்கள் அநந நயாயத்தை அவ்ஹமித்து, பரகருதத்தில், ‘பரஹமா’ ‘சிவன’ முதலான சபதங்களுக்கும் பரமாதமாவே பொருள் என்று கொள்ளவேண்டிம் எனபது தாதபாயம்

யது நரிசூல—இவ்விடத்தில் ‘வயொமாதித வாதம்’ என்று வயவஹூரிக்ஹ

தாரணதயா ஸ்கஞ்சிமஹாயாஸ்ய அப்யுதிவாழி, “சுவஸிநாரோஸூலாஹி
தா: , னஷ சூதா சுவஹதவாஸ்யா விஜரொ விஜதீ: . னதீஸ்கூ:”
உதி சுவஹதவாஸ்யாஸிஸதீஸ்கூஸ்வவரூஜை மணாஸ்கு தவீஷு

[பராணிகளுடைய ஹருதயமோ சிறியது ; அதைக்காட்டிலும் சிறியது அதனுள் இருக்க
கும் ஆகாசம் , அந்த ஆகாசத்தினுள் நமமால் தேடப்படவேண்டிய வஸ்து வொன்று
இருக்கவும் கூடுமோ ? அது யாது ?] எனறு ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்துகொண்டு, அதன்
ஸமாநூநமாக : யாவாநூரயயோகாஸஸூலாவாதெஷொநஹுஷுய சூகாஸ: ”
[ஹருதயத்தினுள் இருக்கும் ஆகாசம் எனனும் சபதத்தால் சொல்லப்படும் வந்து
இந்த லோகத்தில காணப்படும் பூதாகாசம்போல மிகப் பெரியதே] எனறு படிக்கப்பட
டிருக்கின்றது இந்த ஸமாநூநத்தின கருத்து என்னவென்றால், ‘ஹருதயத்தினுள்
இருப்பதாகச் சொல்லப்படும் ‘ஆகாசம்’ எனனும் வஸ்து பரம புருஷனே , பூதாகாசம்
போல அதுவும் மிகப் பெரியது எனறு சொல்வதன் தாதபாயம், அது அளவற்ற
பெருமையை உடையது எனபதே அது ஸகல ஜகத்திற்கும் காரணம், ஆநூரம்
என்பதுதான் இவ்விதம் பரதிபாதித்தவிட்டி, இந்த சருதியே, பிறகு “சுவஸிஷு
காரோஸூலாஹிதா:” [இந்த ஆகாசத்தில ஸகல கல்யாணகுணகணவகளும் சாசுவத
மாக இருக்கின்றன] என்றும், “ னஷ சூதா சுவஹதவாஸ்யா ” [இந்த ஆதமா
எவ்வித காமததாலும் ஒருபொழுதும் ஸபாசிக்கப்படாத வஸ்து] என்றும் சொல்
லுகின்றது. இப்படிச் சொல்வதானது, ‘ஹருதயத்தினுள் இருக்கும் பரம புருஷன்

விஜ்ஞாவீதவஜி—அந்த ஆகாசத்தினுள்ளிருக்கும் வந்து விசேஷமே தேடத்தகுந்
தது, உபாவிக்கத்தகுந்தது இந்த வாக்யத்தில் இருக்கும் ‘ஆகாச’ சபதம் நாராயணனைக்
குறிக்கிறபடியால், அதற்குள்ளிருப்பதாகச் சொல்லப்படும் வஸ்து நாராயணனைக்காட்டி
லும் வேறுபட்டதாகவே இருத்தலவேண்டும்’ எனபது வ்யோமாதீத வாதிகளின் வாதம்.
அது வேறுபட்டது எனபதில் ஆக்ஷேபமில்லை , அப்படிப்பட்ட வேறுபட்டுள்ள வஸ்து
எது எனபதில் மாதரம் விவாதம். வ்யோமாதீத வாதிகள் அதை ‘வேறு ஒரு உயர்த்த
பரஹ்மம்’ என்று சொல்லுகிறார்கள். ‘அது அதீத பரஹ்மமன்று , அது அந்த நாரா
யணனிடத்திலுள்ள ஜகத்கர்ஷ்ட்ருதவம் முதலிய சகதியும் அபஹதபாபமதவம்
முதலிய குணவகளுமே’ என்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய அபிபராயம் இப்
படி அபிபராயப்படுவதற்கு மூன்று காரணங்கள் —(1) நாராயணனைக் காட்டிலும்
வேறு உயராத வஸ்துவில்லை [ந தவெஜ்யெஸு கபூத] என்று கீழ்ச சொல்லப்பட்
டுள்ள நிஷேதத்தற்கு அந்த நாராயணனைக் காட்டிலும் உயராததுள்ள வேறொரு பரஹ்
மத்தை ஒத்துக்கொள்வது விரோதீகமும் ; (2) இந்த சருதியிலேயே மேல்வரும் வாக்
யகளைப் பாராததால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் சொல்லும் ஆரத்தமே சருதியின் கருத்து
என்பது விளங்குகின்றது ; (3) வாக்யகாரரும் இமமாதிரியே விவரித்திருக்கிறார். இவை
களின் விஸ்தாரத்தை மூல கரந்தத்திலேயே காண்க.

நிவிதலிதி, வரஹவாஸாஷ்வஸி வரஹவாஸாஷ்வமுணாஷ்கஸுதீரவி வர
யபிஜிஜூஸி தவதீகஸுபுதிவிவாடியிஷ்யா “தவீநதீதீநவதீநெஷ்வதீ”
உததீகஸுபிதி ஸுநெதீவ ஸவதீ வரிஹதீ | னததீகஸு ஸவதி—
“கீ ததீ விதீதெ யதீநெஷ்வதீ?” உதீ நெதீதீவதீ சுஸிநு ஸவதீ—
ஸதீ ஜமதீ: ஸுஷ்வஸிஸாரஸம் நியஸுஸம் ஸெஷிஸம் சுஸஹத-
வரஹஸுதீயொ முணாஸு விதீந உதீ வரிஹரா உதீ |
தயா உ வாகதீகாரவதீ—“ தவீநதீதீநரிதி காரவதீவதீ: ”
உதீ | காரதீந உதீ காரீ, சுஸஹதவரஹஸுதீயொ முணா உதீதீ: |
னததீகஸு ஸவதி—யதீதீஹராசாரவதீவாஸு நியிநுஜமதீய.

எப்படி தேடப்படவேண்டியவனோ, அறியப்பட வேண்டியவனோ, அப்படியே அவனுக்குள்ளிருக்கும் அபஹதபாபமதவம் முதலிய எட்டு குணங்களும் தேடப்படவேண்டியவை, அறியப்படவேண்டியவை’ என்னும் கருத்தாலன்றோ? ‘தவீநதீதீநவதீநெஷ்வதீ’ எனபதற்கு இதுதான் தாதபாயம் ‘கீ ததீ விதீதெ [இந்த ஆகாசத்தினுள் தேடப்படவேண்டிய வஸ்து எனன இருக்கின்றது]’ எனனும் கேள்விக்ரு, ‘இந்த ஆகாசத்தினிடத்தில், ஸகல ஜகததையும் ஸ்ருஷ்டிககிறவனாகவும் அதற்கு ஆநீரமாகவும் நியந்தாவாகவும் சேஷியாகவும் இருக்கும் யோக்யதையும், அபஹதபாபமதவம் முதலிய கல்யாண குணங்களுக்கும் இருக்கின்றன’ எனபது ஸமாநீரம் இப்படியே வாக்யகாரும் “தவீநதீதீநரிதி காரவதீவதீ:” என்று சொல்லியிருக்கிறார் “காரீ:” எனனும் சபதத்திற்கு “காரதீந உதீ காரீ:” [எவை எல்லாநிலம் பரம் புருஷாததமாக இச்சிக்கப்படுகின்றனவோ அவை காமங்கள்] எனபது வ்யுதபத்தி அவையாவன—அபஹதபாபமதவம் முதலிய குணங்கள் இவ்வளவால் சொல்லப்பட்ட தெனனவென்றால்—‘ஸகல ஜகதின்

வரஹவாஸாஷ்வமுணாஷ்கஸுதீரவி விஜிஜூஸி தவதீகஸு—ஆனால்
ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய அததீதீதீநு இரண்டு ஆக்ஷேபங்கள் செய்யக்கூடும் —(1)
குணங்கள் உபாலீககத தருதவை யல்லவே எனபது ஒன்று, (2) குணங்களை
ஸாதரம் உபாலீககத தருதவையாகச சொல்வது உபநரமாகுமோ? நாராயணனை
யும் உபாலீகக வேண்டுமென்றன்றோ சொல்லப்படவேண்டும்? எனபது இரண்டாவது
முதல் ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாநீரம், பகவத குணங்களையும் பகவானைப்போல
நாம தீடவேண்டும், அறியவேண்டும், தீயநம் செய்யவேண்டும் எனதே சருதிபோதீக
கின்றது எனபதுதான் இரண்டாவது ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாநீரம் வாக்யத்தின் அததம்
எதிராளிகள் சொல்வது போன்றதன்று எனபதே ‘ஹ்ருதயத்தினுள் யாதொரு ஆகாசம்
இருக்கின்றதோ அதுவும், அத ஆகாசத்தினுள் இருக்கும் கல்யாணகுணங்களும் இவை
இரண்டுமே தீடதருதவை’ எனபதுதான் அதன அததம் ‘சுஸிநு வெஸுநி யொ
தீஹ ரூகாரீ: தவீநு யதீநவதீதீ: உதீ, ததீஹயதீவி சுஷ்வதீ’
எனபது அவ்யயம் இப்படி ‘அ’ எனனும் ஒரு சபதத்தை அநீயாஹாரம் செய்து
கொள்வது கலிஷ்டமன்றோ? எனனில், இந்த பரகரணத்தின் உபஸம்ஹாரத்தில்

விவஹயஸீதம் வரம் ஸ்ரஹ, தவீததீஷணநிஷீதம் சுதவயிகாதிபரபம்
 சுவஹதவரவ்சுவாஜிமணாஷகம் ததூலயபவதீஷணவதீஷணம் விஜிஜ்ஜாவித-
 வதீஷி, யயாஹ—“சுய ய உஹாதாநநுவிஷி வ்ஜணி வநதாரஸு
 ஸததீஷா காராஷ, தெஷா வஸவெஷு ஹாகேஷு காரிஅரொ ஹவதி”
 உதி |

ய: வாந: காரணவெஷிவ யெஷிதாபுதிவாஷநவரொ வாகேஷி,

ஹைஷி ஸ்தீதி ஹஹாரம் இவையெலலாவதறையும் லீலையாக உடைய பரபரஹ்
 மமே, இநதச சநதோகயததில காணபபமெ ‘தஹா ஆகாசம்’ எனனும் சப்தததால்
 பரதிபாதிக்கபபமெ வஹ, அநத வஹ்தவம, அதனான நிஷிதவகளாயிருக்கும் அள
 வறற மஹிமையை உடைய அபஹதபாபமதவம முதவிய எட்டு குணங்களும் இவை
 இரணமே எல்லாராலும் தேடப்படவேண்டியவை, அறியப்பட வேண்டியவை.
 இவை இரணமே தேடப்படவேண்டியவை எனபது, இநதச சநதோகயததின் முடி
 வில காணபபமெ “சுய ய உஹாதாந நநுவிஷி . . .” இதயாதியான வாகயத
 தால் விளங்குகின்றது

ய: வாந:—‘ஐத காரணம் ஏதுவோ அது ஒன்றே தீபாகம் செய்யத் தகுந்

‘ய-உஹாதாந நெதாரஸு ஸததீஷா காராநநுவிஷி வ்ஜணி, தெஷா
 வஸவெஷு ஹாகேஷு காரிஅரொ ஹவதி” [எவாகள இநத ஆதமாவை
 அறிநது, ஆதமாவை அறிவதுடன் அதன் கல்யாண குணங்களையும் அறிநது பரவோகம்
 போகிறார்களோ, அவாகள ஸவதததாராகளாகிறார்கள்] என்று காணபபடுகிறபடியால்
 உபகரம் வாகயததிலும் அதுவே விவகதிதமென்று சொல்லவேண்டும்; அதனால்
 அநீயாஹார கலேசமும் ஹ்யமே என்பதில் ஆகேஷமில்லை

ததூலயபவதீஷணவதீஷணம்—இது கீழ்ச சொன்னதை விளக்குகின்றது.
 “சுய ய உஹாதாந நநுவிஷி . . .” இதயாதியான வாகயததை இவ்விடத்தில்
 உதஹரிப்பதும் கீழ்ச சொல்லப்பட்டுள்ள அபிப்ராயத்தை விளக்கும் பொருட்டே

காரா:—இதற்கு ‘கல்யாணகுணங்கள்’ என்பது பொருள் என்பதைக் கவ
 னிக்கவேண்டும் “வெராதஸுதே ஸவதாநாராஷ, ஸஹ ஸ்ரஹணா விவ
 ஸிதா” என்னும் தைததிரீய உபநிஷத வாகயத்திலும் இநத அர்தநத்தைக காணலாம்.

இநதத தஹாவிதயை தைததிரீய உபநிஷத்திலும் “ஹாரம் விவாஷு”
 இதயாதியான வாகயத்தில் பரஸதாவிக்கப்படுகின்றது அவ்விடத்திலும் இம்மாதிரியே
 அர்ததம்

ய: வாந:—எவ்விடத்தில் விஷ்ணு, கார்ய வஸதுக்களுள் ஒன்றாக படிக்கப்
 பட்டிருக்கின்றாரா? எனனால், ‘சுய ஸ்ரஹ விஷ்ணுரொஷி ஹாகேஷு ஸவெஷு ஸ்வஸு

சுதததீவரவாகுஷ்ரதிவாழிதவரதக்ஷஹுததவஜீ விஷ்ணோ; காய-உயெஜீ
 திவெஸ; ஸ ஸகாய-உஹுததக்ஷஸஹ்வஜீரவ-உரணம் கூவ-உதொ
 ஹீரூயா ஜமஹுவகாராய ஸெஹூவதார உததீவமனவஜீ; யஸா ஹீரூயா
 ஜெவஸஹ்வஜீரவ-உரணம் கூவ-உத உவெஹீரூய வரஸெஜீவ, யஸா அ
 ஸ-உய-உவஹ்வஜீரவ-உரணம் கூவ-உத; வரஸெஜீவ
 ஸுஹூனொ ஹாஸராயிர-உவெண ஸெஹூவதார; யஸா அ ஸெஜீவஹ்வ
 ஸஹ்வஜீரவ-உரணம் கூவ-உதொ ஹமவதொ ஹூஹாராவதாரணாய

தது' என்னும் விஷயத்தை பரதிபாதிக்கும் இடத்தில், காயங்களாக இருக்கும் வஸ்துக்
 களைச் சொல்லி வருவதன் நடுவே விஷ்ணுவும் பழக்கப் படடிருக்கின்றாரே! அந்நய
 பரமான நாராயணநுவாகத்தில் 'விஷ்ணுவே பரததவம்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்
 கின்றதன்றோ? காயங்களான வஸ்துகளுள் ஒன்றாக இருக்கும் வஸ்து, எப்படி
 பரததவமாகும்? என்றால் அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது பரமாதமா
 ஜகத்தின் உபகாரத்தை உததேசிதது தன்னுடைய இசகா மாதரததாலே லீலையாக
 அவதரிக்கிறான் அப்படிப்பட்ட அவதாரங்களுள் ஒன்று இந்த விஷ்ணு அவதாரமும்
 என்று அறிய வேண்டுமென தன்னால் ஸருஷ்டிக்கப்பட்டு தன்னுடைய காயங்களா
 யுள்ள வஸ்துகளின் நடுவில் தானும் அவதரித்தது, அவைகளின் எண்ணிக்கையைப்
 பூர்த்தி செய்வது, அப்படி அவதரிக்கும் பரபரஹ்மத்தின் காயம் உபேந்தராக
 அவதரித்தது தேவர்களின் எண்ணிக்கையை லீலையாகப் பூர்த்தி செய்தாரன்றோ? இப்
 படி அவதரிப்பது, தசரத நுடைய புத்தராக ஸ்வேச்சையாலேயே அவதரித்து ஸூர்ய
 வம்சத்தின் அரசர்களின் ஸங்கீயையும், வஸுதேவ கருஹத்தில் பூ பார நிவ்ருத
 தியை உததேசிதது ஸவேச்சையாலேயே அவதரித்தது சரதர வம்சத்தின் அரசர்களின்
 ஸங்கீயையும் பூர்த்தி செய்தது போலவே. ஜகத்தின் ஸருஷ்டி பரளயம் இவை

ஸூயஜெ' [பரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் இந்தரன் மூதலிய எல்லாரும் ஸருஷ்டிக்
 கப்படுகிறார்கள்] என்னும் உபநிஷத் வாக்யத்தில் இந்த வாக்யம், "கூஹு யெஜீய;?"
 [யார் நீயாநிககப்படத் தருகதவர்?] என்றும், "காரணம் து யெஜீய;" [கார
 ணமே நீயாநிககத்தருகதது] என்றும் வ்யவஹரிககப்படுமெ ப்ரகாரணத்தில் காணப்படு
 கின்றது காரணமே நீயாநிககத் தருந்ததென்றும், விஷ்ணு காயவஸ்துகளுள் ஒன்
 றென்றும் சேர்த்து ஒரே இடத்தில் சொல்லப்பட்டிருந்தால், அது, விஷ்ணு நீயாநிககத்
 தருகதவானது என்று சொன்னதாகாதோ? என்பதுதான் ஆக்ஷேபம்

ஸஹ்வஜீரவ-உரணம்—எண்ணிக்கையின் பூர்த்தி தன்னால் ஸருஷ்டிக்கப்
 பட்டுள்ள ஜகதுகளின் நடுவில் தானும் அவதரித்தது, அப்படித் தன்னுடைய கூடவே
 அவர்களையும் ஸமமாகச் சேர்த்துப் பழக்கம் படியான ஏற்றத்தை அவர்களுக்குக்
 கொடுப்பதே 'அவர்களின் எண்ணிக்கையின் பூர்த்தி செய்வது' என்பதன் தாத்பரயம்

வெ லொ வர வஹ வ்ருவம ருஹைவ தாரா : | ஸ்ரஷ்டி ஸ்ரபய ஸ்ருகரணெஷு
தாராயண வனவ வரகாரண தயா ஸ்ருதிவாஜித உதி வுலுவடிஷே-
வொகடூ |

யத்ந மஹேவபிரஸி ருஹெண ஸ்ரஷ்டிஸ்தயம் ஸ்ரவந்தி.
தம், தசீ ' வொஹைரஹாணா ஸ்ரஷ்டிஸு' உதி வரஜாத்ரஸ்யேவஹாஹு-

முதலிய வ்யாபாரங்களை பரஸ்தாலிக்ரம பரகரணங்களை எல்லாவற்றிலும், நாராயணன ஒருவனை பரம காரணம் என்று பரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்று ஏறகெனவே சொல்லி இருக்கிறோம்

யத்ந மஹே:—அநாவ சிரஸ எனனும உபநிஷதத்தில், ருத்ரன, 'நானே ஸகலத துக்ரம ஸசவரன்' என்று ஸபஷ்டமாகச சொலவி இருக்கிறானே என்றால், அது 'அப்படி எனக்கு ஐசுவாயம வந்தது முழுவதும் பரமாதமா எனனுள பரவேசித்திருக்கிறபடியாலேயே' என்று அந்த சருதியிலேயே விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இத்தனால் அந்த

ஸ்ரஷ்டி ஸ்ரபயஸ்ருகரணெஷு—: கீழ்ச் செய்யப்பட்டிருப்பது போல நீர் வாஹம செய்வது யுகதி யுகதமாகுமோ? ' எனனும சங்கையைச சங்கிததுக கொண்டு, 'வேறு பரபலமான பரமானங்களால் நாராயணனை பரன் என்பது நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் இப்படி நீர்வாஹம செய்வது தான் யுகதியுகதமாகும்' என்று சொல்லுகிறார்

யத்ந மஹே:—அநாவ சிரஸ்ஸில் காணப்படும் வாக்யமாவது— "ஷெவா ஹ வெ ஸ்தமம் ஓகாஹைவ | தம் ஷெவா ருஹ்ரஸ்தத 'கொ ஹவாஹு' உதி | ஹொஹஸ்திஸீ : சஹைக: ஸ்ருஷ்டிஸைவம், வததூதி அ, ஹஸ்திஸூதி, அ; நாதது: கஸ்திஸ்தொ வுதிகரிதூ உதி; ஹொஹைரஹாணா ஸ்ரஷ்டிஸுஹாணா ஸ்ரஷ்டிஸு; ஹொஹைவம் ஸ்ரஷ்டி' உதி [தேவர்கள் ஒரு காலத்தில் ஸவாகக லோகம் போனார்கள் அவர்கள் அவ்விடத்தில் ருத்ரனைப் பார்த்து 'நீர் யார்?' என்று கேட்டார்கள் அதற்கு ருத்ரன், 'நான் ஒருவனை முன் காலத்தில் இருந்தேன், இப்பொழுது இருக்கிறேன், இனிமும் இருக்கப் போகிறேன்; என்னைத தவிர்த்து வேறு ஒருவரும் இல்லை; பரமாத்மா ஸகலத்தின் உள்ளிலும் எல்லா திருக்களின் உள்ளிலும் பரவேசித்திருக்கிறபடியால், நானே பரபரஹ்ரமம்] இதில், ' ருத்ரன் தனக்கு இருப்பதாகச சொல்லிக் கொள்ளப் படும ஐசுவர்யமானது பரமாதமாவின் அந்த: ப்ரவேசத்தால் ஏறப்பட்டதே' என்பது வ்யகதமாகின்றது.

இந்த சருதி வாக்யத்தை அதந்தம் செய்வதில், "ஹொஹைரஹாணா ஸ்ரஷ்டிஸு; ஹொஹைரஹாணா ஸ்ரஷ்டிஸு" எனபது ருத்ரனுடைய வாக்யமாக எடுத்ததுக கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது இதற்கு முன்னும் "சஹை" [நான்] சப்தம், பின்னும் "சஹை" [நான்] சப்தம் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவ்விதம் எடுத்ததுக கொள்வதே யுகதமாகும். இதற்கு முன் இருக்கும் "உதி" என்னுடி

கூலிதி ஸூரெதேவ வதுக்ஷு । “ஸாஸூர ஷுஜாதலிவஜெஸொ வாஸஜெவ-
வசு” உதி ஸூத்ருகாரொண வஸவஜாஜீநாஜய-ஃ பூகிவாஜித-ஃ । யயொ-
கூ பூஹாஜெநா-வீ—

“ஸவ-ஃமக்சாஜநகஸூ வஸ வஸவாஹஜெவஸூ-ஃ ।

உத-ஃ ஸவ-ஃஜஹி ஸவ-ஃ ஜயி ஸவ-ஃ ஸநாதநெ ॥”

உதஜாஜி । சுக்ரு “ஸவ-ஃமக்சாஜநகஸூ” உதி ஹெதூரூ-ஃ । ‘ஸூ-
ரீரஹூ-தஸூ வஸ-ஃஸூ அஜ-அ-ஸூ-ந சூ-ஃகஸூ-ஃ ஸவ-ஃம-ஃ-வரூ-ஃ-

ஆசேபம் ஸமாநாநம் சொல்லப்பட்டதாகின்றது தவிரவும், ஸூத்ரகாரரும், “ஸாஸூ-
ர ஷுஜாத-ஃ [ஸூ-ஹூ-ஃ । 1. 31]” எனனும் ஸூத்ரத்தில் இவ்வாறான நுகரண
முதலிய சபதங்களால் பரமாத்மாவையே காணிக்கக் கூடுமென்று பாதிபாதித்
திருக்கிருார பரஹ்லாதனும், “ஸவ-ஃமக்சாஜ” இதயாதியான சலோ-
கத்தில் இப்படியே விவரித்திருக்கிருார. இவ்விடத்தில் “ஸவ-ஃமக்சாஜநகஸூ”
[பரமாதமர் எல்லாவிடங்களிலும் இருக்கிறபடியால்] எனபது ஹேதுவைக்
காண்பிக்கின்றது பரமாதமா, தனக்குச் சரீரமாயுள்ள ஸகல சித்சித் வஸ-
துக்களுடையவும் உடலில் ஆதமாவாக இருந்துகொண்டு எவ்விடத்திலும்

சப்தம், நுகரணுடைய வாக்யம் அதனுடன் முடிந்து விட்டது எனபதைக் காண்பிக்க
வில்லையோ வென்றால், “உதி” எனனும் சப்தம் இவ்விடத்தில் ஹேதுவைக் குறிக-
கின்றது எனபது அதற்கு ஸமாநாநம் அப்படி ஏடுததுக் கொள்ளாமல், “உதி”
என்பதுடன் நுகரணுடைய வாக்யம் முடிந்து விட்ட தென்றும், “ஸூர-ஃ”
இதயாதியானது அவனுடைய வாக்யத்துக்கு வெளிப்பட்ட வாக்யமென்றும் ஏடுததுக்
கொண்டபோதிலும், கீழ்ச சொல்லப்பட்ட அாதநமே கிடைக்கும்; தனக்குள்ள ஐச்வர்-
யத்தின் ஹேதுவை நுகரணே விவரியாமல், சருதி விவரித்ததாக மாதரம் ஏற்படும்
அதனால் எவ்வித பாங்கமும் இல்லை ஆனால், ‘அந்த ஹேதுவை நுகரணே விவரித்-
தான’ எனபதே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய அபிபராயம் எனபது “ஸூர-ஃ”
“ஸூர-ஃ” [நுகரணலே விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது] எனனும் மூல க்ரந்த
வாக்யத்தால் ஏற்படுகின்றது

ஸாஸூர ஷுஜாத-ஃ—302 வது பக்கத்தில் இதன் அாதநத்தைக் காண்க.

ஸவ-ஃமக்சாஜ-ஃ—இந்த சலோகத்தின் பொருளாவது—‘பரமாதமா எவ்விடத்-
திலும் வ்யாபித்திருக்கிறபடியால், நான் அவனை, என்னிடத்திலிருந்தே எல்லாம்
உண்டாகின்றது; நானே ஸகல வஸது; ஸநாதநகூ இருக்கும் என்னிடத்திலேயே
ஸகல வஸதுவும் இருக்கின்றது’ எனபதுதான் இதன் தாற்பாயம் மூல க்ரந்தத்தி-
லேயே தெளிவுாக விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

“ தவானாராதா உ உ யெ அநெஜ் ஜெஹிவொஜ்ஜிதா: |

உதி ருஹிவஜ் ஸ்ரஹணயூநெஜ்ஷாஃ ஜெஹிநாஃ அ வரஜெஸ்ரொ
நாராயணோ஽நாராத் தயாவஸீத உதி | தயா ததெத்வ

“ விஷ்ணுராதா ஹவதொ ஹவஸீரதிததெஜஸ: | ”

உதி | ததெத்வ |

“ வனதள அள விஸ்யபெரு ஜ்ஜள ப்ரவாஜக்யோயஜள ஸ்ரதள |

தஜாஹிஹதவ்யோநள ஸ்ரஹிவொஹாரகாரகள | ”

உதி | ஸ்ரதாத் தயாவஸீத நாராயணஹிஹதவ்யள ஸ்ரஹரூஹி
ஸ்ரஹிவொஹாரகாயஹகாரவித்யஹ: |

நாராயணகாரணகெவ்வாஹம ஸ்வாவஹ |

மாணம. மஹாபாரதத்திலும், பரஹ்மாவும் ருத்ரனும் பேசிக்கொள்ளும்படிததில், பரஹ்மா ருத்ரனைப்பார்த்து “ தவானாராதா உ உ ” இய்யாதியான சலோகத்தால், ‘ நீ நான் மறறை தேஹிகள் நம எல்லாருக்கும் பரமேசுவரனாயிருக்கும் நாராயணனை அந்நாதமாவாக இருக்கிறா ’ என்று சொல்லி யிருக்கிறா. அவ்விடத்தில் காணப்படும் “ விஷ்ணுராதா ”, “ வனதள அள ” இய்யாதியான சலோகங்களும், ‘ பரஹ்மா ருத்ரன இவர்கள் இருவரும், தமக்குள் அந்நாதமாவாக இருக்கும் நாராயணனால் காண்பிக்கப்பட்டுள்ள வழியின் பரகாரமே ஜகத்தின் ஸருஷ்டியையும் ஸமஹாரத்தையும் செய்து வருகிறார்கள் ’ என்று சொல்லுகின்றன.

நாராயணனை ஜகதகாரணம எனபதன்
உபபாதநம முறறிற்று.

உடைத்தாயிருக்கின்றன என்பது விததமேயானாலும், பரஹ்மா ருத்ரன இவர்களும் அப்படிப்பட்டவர்களே எனபதை விசேஷித்ததுக காண்பிக்கும் பொருட்டு இந்த மஹா பாரத சலோகம் இவ்விடத்தில் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

வரஜெஸ்ரொ:—நாராயணனுடைய உள்ளிலும் அவனை நியமித்துக்கொண்டு மற்றுமொரு ஆதமா ஒன்றுமில்லை எனபதை ஸ்சிபிப்பதற்காக இவ்விடத்தில் ‘ பரமேசுவரன் ’ என்னும் சபதம் பரயோகிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. விஷ்ணுராதா அளவற்ற தேஜஸை உடைய ருத்ரனுக்கும் நாராயணனை அந்நாதமா.

நாராயணஹிஹதவ்யள— ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் “ தஜாஹிஹதவ்யோநள ” என்றிருப்பது ஆஷ பரயோகம் “ தஜாஹிஹதவ்யள ” என்றிருப்பதே வ்யாகரண சாஸ்தரத்திற்கு ஒத்தது ஆகையால் தான் ஸ்ரீ பாவ்யகாரா “ ஹிஹதவ்யள ” என்று பரயோகித்திருக்கிறா.

ஸ்ரீ:

நிதிதொவாடிதயொரெக்யஸைய-2.நீ |

நிதிதொவாடிதயொஸு ஹெஓ வடினொ வெடிஸாஹீர: ஸு: ;
 “ஐநாடிவீ யத:” [ஸு. ஸு 1-1-2], “வகூசிஸு வுகூசிஸு”

ஸ்ரீ:

நிதிதொவாடிதயொஸு ஐகத்தின நிமித்த காரணமும் உபாதாந காரண
 மும் வேறப்படவை என்று வாதிபவாகன வேதத்திறகு விருத்தமான
 விஷயத்தைச சொல்லுகிறபடியால் வேத பாஹயாகனே ஆவாகன ஏனென்றால்,
 அப்படிச சொல்வது, வேதத்தின உண்மையான அாதத்ததை அறிந்திருக்கும் ஸ்ரீவயாஸ
 ரால் செய்யப்பட்டுள்ள ‘ஐநாடிவீ’ ‘வுகூசிஸு’ இதயாதியான

ஸ்ரீ

இவ்வளவால், உபநிஷத வாக்யங்களைக் கொண்டு ‘நாராயணனே ஐகத்காரண
 வஸது’ என்று உபாநிசுகபபட்டது இப்பொழுது, ‘நாராயணன ஐகத்துக்குக்
 காரணமென்று உபநிஷததுக்கள சொன்னபோதிலும், அவன ஐகத்துக்கு உபாதாந
 காரணம் மாதரமே ஆகக்கூடும், ஐகத்தின நிமித்தகாரணம் ருதானாகவே இருத்தல்
 வேண்டும்’ என்று வாதிக்கும் சில அவைதிகாகளின் மத்ததை நிராகரிக்கிறா **ஐநா
 டிவீ யதம்**—இது பரஹ்ம ஸூத்ரங்களுள், முதல் அந்யாயம் முதல் பாதம் இரண
 டாவது ஸூத்ரம் [281-வது பக்கத்தில் இதன பொருளைக் காண்க] ‘இந்த ஐகத
 தின உத்பத்தி எதனிடமிருந்தோ’ எனனுமிடத்தில், ‘எதனிடமிருந்தோ’ எனபதன
 தாதபாயம் ‘எதை நிமித்தகாரணமாகவும் உபாதாநகாரணமாகவும் உடையதோ’ என
 பதுதான ஏனென்றால், ‘ஸஹெவ ஸொஹெஹெ ஹெ ஸூலீக் வாகஹெவாஹீ
 யடி’ எனனும் பரவித்தவதையை இது நிரத்தேசிக்கின்றதன்றோ? அதில் காண்ப
 படும பரவித்தீயும், உபாதாநம் நிமித்தம் இரணடையும் விஷயமாக உடையது, ஸஹெ
 வ வாகஹெவ’ எனபதால் உபாதாநதவம் பரதிபாதிக்கப்பட்டு, ‘**ஹீயடி**’ எனப
 தால் வேறொரு அதிஷ்டாதா நிவாரணம் செய்யப்படுகிறடியால் நிமித்ததவமும் வினக
 கப்படுகின்றதன்றோ? ஆகையால், இந்த ஸூத்ரம், ‘இரண்டு காரணங்களும் வெவ்
 வேறு’ என்று சொல்வதற்கு விரோதிக்கும்

வுகூசிஸு. இதுவும் பரஹ்மஸூத்ரம் [இதன பொருளை 196-வது பக்கத
 தில் காண்க] இந்த ஸூத்ரத்தில், ‘ஐகத்தின உபாதாந காரணமும் பரஹ்மமே’
 என்று ‘வுகூசிஸு’ எனபதால் சொல்லப்படுகிறபடியால், இதுவும் நிமித்ததோபாதாந
 பேத வாதத்திற்கு விரோதிக்கும்

“நாராயணோ ஜமதீந்திரோ நாரதஜாதா ஸநாதந:”

‘வேஷ்ய: விதரோ ஷேயா உஹாலுதாநி யாதவ: |

ஜமஜாமஜம் அஷம் ஜமநாராயணாஷ்வஜ:”

உதி | ப்ராஅஜாஜீஅஜீகாஷிணாத்யவாஸூத்யஸவடிபிஷ்ட: ஸவடி
யடிஸவடிதக்வவ்யஸாயா உடிஸவ வயடிவதிதநிமீதநரிமர
வீதம் வெஷ்வம் அ வுநாணம், ‘ஜமஜ்ஜாஜிகாரணம் ஸுஷித்யவம
ஜீதே தஜ்ஜமஜ்ஜா ஜிகாரணம் கிடி’ உதி ப்ரூவடிவடிகம் ‘விஷ்டா: ஸகா
ஸாடிஷ்டிதடி” உத்யாஜிநா ஸுஹஸூரூவவிஸெஷ்வதிவாடிஸெஷ்வ
ரதயா ப்ரூவடிததி ஸவடிஸம்ஜதடி | தயா ப்ரூவடிஸவஸம் ஹாரொ அ

பட்டது? இவையெல்லாம் பரளயம் அடையும காலத்தில யாரிடம் போய அடைகின
றன்? இதை எனக்கு சொல்லவேண்டும’ எனலும் பரசநமும், ‘நாராயணன் ஒரு
வனே ஜகத முழுவதையும் சரீரமாக உடையவன், எல்லா வஸதுகளுக்கும் அவனே
ஆதமா, அவன் எப்பொழுதும் இருக்கிறவன் மஹாஷிகள, பிதருக்கள், தே
வர்கள், மஹாபூதங்கள், நூதுக்கள், மற்றுமுள்ள ஜகம ஸ்நாவர ரூபங்களான வஸதுக
கள், இவைமுதலான ஜகத முழுவதும் நாராயணனிடமிருந்தே உண்டானது’ எனலும்
ஸமாதாரமும் காணப்படுகின்றன தவிரவும், கிழக்கு வடக்கு தெற்கு மேற்கு இந்த
திக்குக்களிலுள்ள ஸகல சிஷ்டாக்களாலும், ‘நாமாநுஷ்டாக்கள தத்வங்கள்
இவை அனைவற்றையும் உள்ளபடி உணராததுவதில இந்தப் புராணமொன்றே போது
மான பரமானம்’ என்று எவ்வித ஆகேஷமுமின்றிக்சே பரிகரணிக்கப்பட்டுள்ள ஸ்ரீ
விஷ்ணு புராணமும், ஆரம்பத்தில், ‘ஜகததின் ஸருஷ்டி முதலியவைகளுக்கு பரஹ
மமே காரணமென்று தெரிகின்றது, அந்தக் காரண வஸது யாது?’ என்று ஒரு பரச்
நதைச் செய்து கொண்டு, அதற்கு ஸமாதாரமாக, பாஹமத்தின் ஸ்வரூபத்தினுடைய
விசேஷத்தையே விளக்குவதற்கு பாவ்ருத்தித்து, ‘விஷ்ணுவினிடமிருந்து இவையெல்
லாம் உண்டானவை’ என்று சொல்லுகின்றது; அப்படி பாஹமத்தின் ஸ்வரூப விசே
ஷத்தை விளக்குவதே அதன் கோக்கமென்று எல்லாரும் அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள் முடி

கப்படுகின்றன

ப்ராஅஜீ . இப்படி எல்லாராலும் பரிகரணீதயாயிருக்கிறபடியால், இந்தப் புரா
ணம் அதிமாதரம் ஆபதமென்று தயோதிப்பிக்கப்படுகின்றது ‘ஸவடிஸடி ஸவடி
தக்வ வ்யவஸூராயாடி—அனுஷ்டாநம் தத்வஸதீதி இரண்டிலும் இந்தப் புராணம்
பரமானம்

ஜ்ஜாஜிகாரணம் கிடி —ஜகததின் ஜகமம் ஸதீதி லயம் இவைகளுக்குக் கார
ணம் எது? இந்தக் கேள்வியை முன்னிடிகொண்டு இந்தப் புராணம் பாவ்ருத்திக
கிறபடியால், இந்தப் புராணத்தின் விஷயம் இதுவே எனப்பது ஏற்படுகின்றது. ஆகை
யால் இது அநய பரமன்று மற்றை புராணங்கள் ஆரம்பிக்கும் பரகாரத்தைப் பாரத்
தால் அவை இது போல அநய பரங்களாகமாட்டா எனப்பது விளங்கும் இதைக் காண
பிக்கிறதற்காகவே ‘ப்ரூவடிவடிவடி’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது

‘**பூகூதிய-ஆ** உயாவஜாதா வுகாவூகுவூரூவினீ |
 வ-ரூ-ஷூராவ-யூவூவெதள மூயெதெ வரூரூததி |
 வரூரூதூ அ ஸவெஷூரூரூயூரூ: வரூரூரூரூ: |

விஷூ-தூரூ ஸ வெஷூஷூ வெஷூஷூஷூ அ தீயதெ |”

உதீ | ஸவஷூஷூஷூஷூ ஸவெஷூ: ஸவெஷூ: வரூரூரூரூரூரூதயா
 உயவெவ தீயத உதூயூ: | யூரூ ஸவஷூரூஷூ ஸூ-தீஷூ கெவரூவரூ
 ஸூஷூரூவிஸெஷூஷூஷூவிவாஷூ-நூயெவ வூவூஷூ-தூ நூரூயரூரூரூ
 வூகூ; தமெஷூ வெஷூஷூ வ-ரூரூரூரூ

‘**ஸூரூஷூஷூ** ரூயூ யூஷூஷூ ஸூரூதூ-ஃ ஸூதூரூ யூரூ ஐமகூ |

ஸூஷூஷூ ஹூயூரூ யூரூ ஐரூரூரூரூ ஸூஷூஷூ |

விலும், அநதப புராணம், ‘**பூகூதிய-ஆ** உயாவஜாதா’ இதயாதியான சலோகத்தால் ‘பரகருதி புருஷன் இவை அடங்கிய பரபஞ்சத்திறகுப பரமாதமாவே பரம காரணம்’ என்று சொல்லி, ‘**வரூரூதூ**’ இதயாதியால் ‘அநதப பரமாதமா நாராயணனே’ என்பதை விளக்குகின்றது இந்த சலோகங்களின் கருத்தது எனன வென்றால் — ஸகல வேதங்களிலும் ஸகல வேதாந்தங்களிலும் காணப்படும் ஸகல சபதங்களாலும் இந்த நாராயணனே ஐகத்தின பரம காரணமென்று கூறப்படுகின்றான் என பதுதான ஸகல சருதிகளுக்கும் நாராயண அநுவாகமானது பர பரஹம் ஸ்வரூப விசேஷம் எப்படிப்பட்டது’ என்பதையே விளக்குவதற்கு பரவருத தித்திருப்பது போல, புராணங்களுக்கும் இந்த வைஷ்ணவ புராணம் கேவல பரததவ பரதிபாதநததையே நோக்கமாக உள்ளது. இந்த காரணம், முதலில்,

பூகூதீ ஸருஷ்டிகாலத்தில் ஸூரூலாவஸுதையிலும் பரளயகாலத்தில் ஸூகூமாவஸுதையிலும் இருக்கும் பரகருதியும் ஜீவாதமாவும் இரண்டிம் பரமாதமாவினிடத்திலேயே லயிக்கின்றன இப்படிச் சொல்வதால் பரபஞ்சத்திறகுப பரம காரணம் பரமாதமாவே’ என்று சொன்னதாயிற்று

வரூரூதூ அ பரமாதமா ஸாவத்திறகும ஆநூரூம அதாவது—அவன ஸாவத்திகும் ஆதமா, ஸாவமும் அவனுக்கு சரீரம் வரூரூரூரூ:—அவனுக்கு மேறபடு வேத ஒரு ஸசுவரணிலை அப்படிப்பட்ட பரமாதமாவானவன் விஷ்ணுவே.

ஸவெஷூ: ஸவெஷூ.—சிறிசில வேதாந்த வாக்யங்களில் ஆகரி முதலிய சபதங்கள பரபுகதங்களாக இருந்தாலும் அநதச சபதங்களெல்லாம் விஷ்ணுவையே குறிக்கின்றன

ஸூரூஷூஷூ ரூயூ—இதுவரையில் ஸங்க்ரஹமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயத்தை இப்பொழுது விஸ்தாரமாக விவரிக்கிறார் அநதப புராணம் அநயபரமனது, கேவலம் பரபரஹம் ஸ்வரூப விசேஷத்தை நிர்ணயிக்கும் பொருட்டே பரவ்ருத்தமானது என்பதே இந்த விஸ்தாரத்தின் நோக்கம்

தழுவ வரம் தித்யஜகூயவ்யம் ।

வனகஸூராவம் அ வஷா ஹையாஹாவாது தித்யம் ॥

ததேவ வஷா ஹையாவததித்யகூயகஸூராவவக் ।

தமார வஷாஹையாவததித்யகூயகஸூராவவக் அ தித்யம் ॥

வ வஷாஹையாவததித்யகூயகஸூராவவக் அ தித்யகூயகஸூராவவக் அ தித்யகூயகஸூராவவக் அ தித்யகூயகஸூராவவக் அ தித்யகூயகஸூராவவக் அ தித்யகூயகஸூராவவக் ॥

வ வஷாஹையாவததித்யகூயகஸூராவவக் அ தித்யகூயகஸூராவவக் அ தித்யகூயகஸூராவவக் அ தித்யகூயகஸூராவவக் அ தித்யகூயகஸூராவவக் அ தித்யகூயகஸூராவவக் ॥

ததேவ வஷாஹையாவததித்யகூயகஸூராவவக் அ தித்யகூயகஸூராவவக் அ தித்யகூயகஸூராவவக் அ தித்யகூயகஸூராவவக் ॥

வயத்திறகு காததா யா? இனி இதன் வயத்திறகு காததா யா? என்று பர பரஹ்மதைப் பற்றி லாமாந்யமான பரசநகுகள் சிலவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டு, பிறகு 'விஷ்வா, வகாஸாஸ்' இதயாநியான வாகயங்களால், அந்தக் கேள்விகளுக்கு ஸமாநூநமாக பரபரஹ்ம ஸவரூப விசேஷத்தை நிர்ணயிப்பதற்காகவே பரவருத்தித் திருக்கினறதன்றோ? இப்படி இந்த கரநம் அநநயபரமாக இதை நிர்ணயிப்பதற

மூன்று விசேஷணங்களால், இந்தப் பரமாதமா காலம் தேசம் வஸ்து இவைகளால் அப் பரிசநகுகள் எனபது சொல்லப்பட்டதாகினறது 'வஷாஹையாவததித்யகூயகஸூராவவக்' எனபதிலுள்ள 'வஷாஹையாவததித்யகூயகஸூராவவக்' இது

ராவவக், 'ராவவக்' - ஜாதி, 'வஷாஹையாவததித்யகூயகஸூராவவக்' - குணம். இவை முதலியவை யற்ற வன், கால பரிசநகுகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் 'வஷாஹையாவததித்யகூயகஸூராவவக்' ஆறவித் விகாரமுமற்றவன் குறைவது, நசிபபது, மாறுவது, தளாவது, உத்பநகமாவது, காதா சிதகமாக இருப்பது—இவை யாறும் விகாரங்கள் 'வஷாஹையாவததித்யகூயகஸூராவவக்' எனபது கடைசி இரண்டு விகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் வஷாஹையாவததித்யகூயகஸூராவவக்—எப பொழுதும் இருக்கிறான் என்று மாதரம் வ்யவஹரிக்கக்கூடியவன் இதுவரையில் காலபரிசசேதம் விவரிககப்பட்டது

வஷாஹையாவததித்யகூயகஸூராவவக் இவன் வஷாஹையாவததித்யகூயகஸூராவவக், எல்லாம் இவனிடத்தில் வஷாஹையாவததித்யகூயகஸூராவவக்; ஆகையால் அவனை விதவாநகுகள் வாஸு தேவனென்று வயவஹரிக்க கிராகன் இது தேசாபரிசசேதத்தைக் காண்பிக்கினறது.

வஷாஹையாவததித்யகூயகஸூராவவக், வஷாஹையாவததித்யகூயகஸூராவவக்—எவவித் விகாரமுமற்றவன் 'இவவிதம் எவ் வித் விகாரமு மற்றவனாயிருக்கிறபடியால் அவன் நிதயன்' என்று அநவயித்தனுகொள ளவேண்டுமெ வனகஸூராவவக்—ஒரே ஸவரூபத்தை உடையவன்; ஆகையால் இவனுக்கு ஸமரூவது அநீகரூவது வேறு ஒருவனுயிலலை எனபது கருத்து வஷாஹையாவததித்யகூயகஸூராவவக்—முக்க ஜீவன்கள் போலன்றிககே எப்பொழுதும் பிராமலன் ஹையாவததித்யகூயகஸூராவவக்—பத்த ஜீவன்கள் போலன்றிககே காம ஸ்பாசமற்றவன்

நாமஸி | வர: வராணாం ஸகரா தயக்ய டிசுராடிய: ஸனி வராவ
ரெஸெ |

ஸ ராஸூரோ வ்யஷ்டிஸிஸிநூலெவாவத்யூதஸூரூவ: ப்ருகடீஸ
ரூவ: | ஸவெஹ்ஸூரா: ஸவஹிசு ஸவஹெத்ர ஸவஸூசு: வரஜெஸ்
ராவத்ய: |

ஸஃஜ்யயதெ பெந ததஸஹெஷம் ஸஃஃ வரம் தீஜெஹெகரூ

காகலே பரவருத்திருக்கிறபடியால், அநய பரக்கான மறறை புராணங்களெல்லா
வறறையும் இதற்கு அதுகுணமாகவே வயாக்யாமம் செய்யவேண்டும் மறறை புர

ததெவ— இதன அனவயம்—வ்யூகாவ்யூதஸூரூவஸு வுரூஷூரூ
வெண காரூரூவெண அ வ்யூத ஸவஹெஹெதஜ்ஜமக் ததெவ. இதனால்
வஸது பரிசேதம் இல்லே என்று சொல்லப்பட்டது ஸாவ வஸதுகளுடனும்
ஸமானாதிக்கரணமா யிருப்பதற்கு அபேக்ஷிதமான யோக்யதையைததான வஸது அப
ரிசேதமென்று சொல்லுகிறார்கள் ஸகல ஜகததும் அநத பரஹ்மமே என்று ஸாவ
ஸாமானாதிகரணயததை இது சொல்லுகிறதன்றே?

ஸ ஸவஹெஹெத்யூக்யூதீம் இவைபரபந்தத்தின் உபஸம்ஹாரத்தில காணப்
படும் வாக்யங்கள் ஸவஹெஹெத்யூக்யூதீ:— ஸாவபூதங்களுக்கும் பரகருதி (அநா
வது மூலபூதமான ததவம்) எனபது 'பரதாம' எனனும் அசேதந ததவதைக குறிக
கின்றது, **ஸிகாராஷ**—அநத பரநூநத்தின் விகாரங்களாகிற 'மஹத்' முதலியவை
மஃணாஷ—ஸதவம் ரஜஸ தமஸ் எனனும் குணங்கள் **ஸதீத ஸவஹெஹெஹெ:**—
எவ்வீத ஜ்ஞாந ஸவகோசமு மறறவன் **ஸவிநூஷீ** -அவனால் ஸமஸத வஸ்துக
களும் வ்யாபதங்களா யிருக்கிறபடியால் அவன் ஸகலததுககும் ஆதமா இதுவரை
யில் ஹேய குணங்களற்றிருக்கும் தன்மை இனி கலயாண குணதவம் ஸவஸூ
கூஷூரூணக்ம் மஃணா யவ்யூஸ ஸவஸூ கூஷூரூண மஃண: | ஸஸூசு அநத
தவ்யாதம ஸ்வரூபம் ஸகலததையும் எவ்வீத ஆயாஸமு யினறிககே நூரிககினறது
உஹ ஸகலப மாதாததாலே விலக்ஷணங்களான விகரஹங்களை எடுத்திககொள
பவன் **ஸஃஸூயித** அபபடி அவதரிப்பது ஜகததினுடைய ஹிதத்தின் பொருட்டே
தெஜோ ஷாடகுணய பரிபூரண ஸகரா தோஷங்களறறவன்.
ஆகையால் **வாராணாம் வர:**, வயவ்ஹி ஸமவ்ஹி சபதங்கள் கராய காரணவஸதை
களில இருக்கும் ஜீவனங்களையும், வ்யகத அவயகத சபதங்கள் அவவவஸதைகளில்
இருக்கும் அசேதநததையும் குறிக்கின்றன. **ராஸூரா:**-இவன் தான ஈசவரன்;
பரஹ்மம் எனபது இவனைக் காட்டிலும் வேறு அன்று **ஸவெஹெஹெ:**-எல்லாரை
யும் நியமிக்கிறவன் **ஸவஹிசு**-ஸாவ பதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபத்தை அறிப்
வன் **ஸவஹெஹெ**-அவைகளின் பரகாரங்களை அறிபவன்

ஸஹெஹெஷம்—பரகருதியைப் போலன்றிககே விகார ரூபமான தோஷமற
றும், **ஸஃஃ**-பதநஸூவாகள போலன்றிககே காமத்துக்கு உடப்படிறருக்கும் தோஷ
மறறும், **தீஜெஹெ**-முகதர்கள் போலன்றிககே காம ஸமபகந்ததிறகு அரஹ

வழி ஸம்ஹாரத்தே வாயுயி மத்தே வர தடிஜ்ஜாதஜ்ஜாதஜ்தொதநதீ
 டு-கடி : ”

உதி வராஸ்யஹிஸுரூபிவ விஸேஷநிண டுயாவெயவ புவரத்தி । சுநஜா
 நி ஸவ டுராணி வ-ராரணாத்ஜ்வெதடிவிஸொபெந நெயாநி । தெஷா
 உதஜ்வரஃவ அ தத்தாரஹ டுகாரொஸ வமத்தே । ஸவ டுராதா விரா
 லாஸவொஃவஃவாடிதாடிரணீய : ।

தவஸிஸவி

“ ஸரஷ்டிஷ்டித்தகரணீம் ஸுஹிஷ்டி-ஸிவாதிகாடி ।

ஸ ஸம்ஜா யாநி ஹமவாதெக வளவ ஜநாடி-டு : ॥ ”

உதி ச்ர-உதி-டுராஜீம் ப்ரதீயத உதி டெஹெதஜெவடி । ணக

ணகன அவ்விதம் அநயபரவகன எனபது, அவையவைகளின ஆரமப மாதிரிகளிலி
 ருதது விளங்கும் இருதப புராணங்களில எதெது 'அத்யநதம் வீருதந்யாகக காணப
 படுகின்றதோ அதெல்லாம ரஜஸ்தமோ மூலமென்று அநாதரீககத நகுநததே

தவஸிஸவி—இருத விஷ்ணு புராணத்திலேயே, 'ஜநாதநன் என்னும் பக
 வானே, ஸ்ருஷ்டி காததாவாகிற் பரஹமா எனனும் பெயரையும், ஸ்தீதி காததாவாகிற்
 விஷ்ணு எனனும் பெயரையும், ஸமஹார காததாவாகிற் ருதானஎன்னும் பெயரையும்
 அடைகின்றான்' என்று மூமமூாததி ஸாமயம் சொல்லப்பட்டி நககினறதே! ஆகையால்

மாயிருக்கும் தனமையாகிற் கோஷமற்றும், வனகரூப-ஃ-ஃதயாகள போலன
 றிககே ஒப்புயாவற்றும் இருக்கும் பரபஹமமானது, யெந ஸம்ஜாயித-
 யாதொரு சாஸதர ஜநாதததால அறியப்படுகின்றதோ, யெந ஸம்ஹாரத்தே
 யாதொரு ஸாக்ஷாதகாரரூப ஜநாதததா பாககப்படுகின்றதோ, யெந ஸயி-மத்தே
 யாதொரு பர பகதி ரூப தசையை அடைந்திருக்கும் ஜநாதததால அதுபவிககப்படுகி
 றதோ, தஜெவ ஜ்ஜாதடி-அதுதான உதகருஷ்டமான ஜநாஃய; சுதொநதீகி
 சுஜ்ஜாதஜெவ மறறதெல்லாம ஜநாதநமகமாட்டாது

வராஸ்யஹி-பொதுவாகக் கேட்கப்பட்ட பாசநதகை முன்னிட்டு இவ்வாறு
 விசேஷ விஷயமாக ஸமாதானம் பரவருத்தித்திருக்கிறபடியால் இரதப புராணம் பர
 பரஹ்மத்தின ஸவரூபத்தினுடைய விசேஷத்தை நிர்ணயிக்கும் வராருடே பரவருந
 தம் எனபது நன்றாக விளங்குகின்றது

ஸரஷ்டிஷ்டித்தகரணீடி — ஜநாதநன் ஒருவனே பரஹ்மா விஷ்ணு
 ருதான எனனும் ஸமஜ்ஜனரூபை அடைகின்றான்' எனபதன தாதபாயம் 'அநத மூன்று
 மூாததியும் ஸமம்' எனபதாகமாட்டாது, அநத மூன்று மூாததிகளுக்கும் ஜநாதந
 நனே அநதராதமா' எனபது தான தாதபாயமாகும் சுரகி-ஸுஷ்வ-அதாடி-ஜீ-
 தாடி-ஜீ' எனபதற்கு 'அவ்ணே ஆதமாவாக உடைததாயிருக்கும் தனமை' என

வனவ ஜநாடி-ஓம் உதி ஜநாடி-ஓம் வெஜ்வ ஸ்ரஹவிஷ்ணு-ஸரிவாழிக்ரகஸூ
 ஸ்ரவம் அநாடி-ஓம் தீவ்ரீநு ஸ்ரகரணெ ஶிய்யதெ | ஜமஜ்ஜ ஸ உதி வஹ-ஓம்
 வஹ-ஓம் ஹெணாகூகூ விவரணோதி |

“ ஸ்ரஹ ஸ்ரஹி அநாத்ரம் விஷ்ணு-ஓம் வரஹ-ஓம் வரஹி அ |

உவஹ-ஓம் ஹிய்யதெ அநெ வஹ-ஓம் அ ஸ்யம் ஸ்ரஹ-ஓம் ||”

விஷ்ணுவுக்கே எவவிதம் பரதவம் சொல்லக்கூடும்? என்னும் ஆக்ஷேபம் நிலை பெற
 மாட்பாது. ஏனென்றால், இந்த சலோகத்தில், பரஹமா விஷ்ணு ருத்ரன் இவர்கள்
 முதலான ஸகல பரபஞ்சத்திற்கும் ஜநாததநன ஒருவனுடைய தாதாதமயமே சொல
 வப்படுகின்றது ஸகல பரபஞ்சமும் ஜநாததநன ஒருவனையே ஆதமாவாக உடையது
 எனப்பேசுகருத்து அப்படி தாதாதமயம் சொல்லவேண்டிவது இந்த பரகரணத்தில்
 அபேக்ஷிதமே, ஏனென்றால் ‘ஜமஜ்ஜ ஸ்ரஹ’ [ஐகத முழுவதும் அவனே] என்று
 பூர்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? பூர்வம் ஸகரஹமாகச சொல்லப்பட்டதை
 ‘ஸ்ரஹ’ இதயாதியான சலோகத்தால் விவரிக்கிறா இந்த சலோகத்தில்
 ஸ்ரஹிதயைச செய்யும் பரஹமாவையும் ஸருஷ்டிக்கப்படும் ஸுதுக்களையும், ஸம

பது பொருள். ஆகையால், ‘பரபஞ்சம் முழுவதற்கும் அவன் ஆதமாவாக இருப்பது’
 எனப்பது இதன் அர்த்தம் ஆனால், விஷ்ணுவுக்கும் ஜநாததநன எனப்பவன் அந்நராத
 மாவோ? அவ்வி நவாகளும் வெவவேறு வயக்திகளோ? என்றால், ‘அப்படி இல்லை,
 ஜநாததநன எனப்பவனே விஷ்ணு, இரணமும் பாயய சபதங்களாகையால்’ எனப்பது
 அதற்கு ஸமாதானம் இது பின்வரும் ‘ஸ்ரஹ’ இதயாதி சலோகத்தில் பரயோகம்
 செய்யப்பட்டுள்ள ‘விஷ்ணு’ எனனும் சபதத்தால் விளங்கும் முன் சலோகத்தில்
 ‘ஜநாததநன இமமாதிரி பெயர்களை அடைகிறான்’ என்றும், பின் சலோகத்தில்
 ‘விஷ்ணுவே பரஹமாவாக இருந்துகொண்டு ஸருஷ்டிக்கிறான், ருத்ரனாக இருந்து
 கொண்டு ஸமஹாரிக்கிறான்’ என்றும் சொல்வது இவ்விரண்டு சபதங்களின் பாயயத்
 தனமையை விளக்கின்றதன்றோ?

ஸ்ரஹ-இந்த சலோகத்தின் அரவயம் — விஷ்ணு-ஓம் ஸ்ரஹஸூ [ஸ்ரஹ-ஓம்
 [ஸ்ரஹி] ஸ்ரஹி; விஷ்ணு-ஓம் [வரஹ-ஓம் ஸ்ரஹி] ஸ்ரஹி வரஹி வரஹி;
 விஷ்ணு-ஓம் வஹ-ஓம் ஹெணாகூ [ஸ்ரஹி-ஓம்] ஸ்ரஹி-ஓம் ஸ்ரஹி-ஓம் | இதுதான்
 இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம் எனப்பது, பின் கூறப்படும் ‘ஸ்ரஹ வனவ ஸ்ரஹி-ஓம் ஸ்ரஹி-ஓம்
 ஸ்ரஹி-ஓம்’ இதயாதியான சலோகத்தால் விளங்கும் ‘ஸருஷ்டிக்கும் பரஹமா,
 ஸருஷ்டிக்கப்படும் வந்து, ஸமஹாரிக்கும் ருத்ரன், ஸமஹாரிக்கப்படும் வந்து, இவை
 யெல்லாம் விஷ்ணுவே’ என்று ஒரே வாக்யத்தில் சொல்லப்படுகிறபடியால், விஷ்ணு
 வாக இருக்கும் அம்சத்தில் [அதாவது-விஷ்ணுவை அந்நராதமாவாக உடையவைகளா
 கவும் ஆகையால் அவனுடைய விபூதிகளாகவும் இருக்கும் அம்சத்தில்] இவர்களுள்
 எவ்வித விசேஷமும் இல்லை; ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் ஸுதுக்களைப்போல் ஸருஷ்டிக்கும்
 பரஹமாவும் விஷ்ணுவின் விபூதிகளுள் அகப்பட்டவனே எனப்பது ஸபுஷ்டம் ‘விஷ்ணு

உதி ஸ்ரஷ்டுரக்ஷைநாவஸ்திதம் ஸ்ரஹாணம் ஸ்ரஜிதம் அ, ஸ்ரஹத்யாரம்
 ஸ்ரஹாயதம் அ யாமவஹிஜிதஸ்தி ஸ்வஸ்தி விஷ்டுதாஜிதத்தீவாபெ
 யாகி | ஸ்ரஜிதம் ஸ்ரஹாயதஸ்திதாஜிதம் ஸ்ரஷ்டுரஹ்ரஹத்யார ஜநா
 திதவிஹிதிக்ஷை ம விஸெஷா திதஸ்தித | ஜநாதிதவிஷ்டுரஸ்யயொ
 வயத்யாயக்ஷைந ஸ்ரஹவிஷ்டுரபரிவாஜிகாடி' உதி விஹிதிக்ஷை வணவ ஸ்வ
 யா வீயாடிதம் விஹிதிக்ஷைந உதிதெ | யஸ்திதநஹாரெவொ
 திதெ |

|| வ்யயிவஜீவஸ்யா தெஜோ வாய ராகாஸெவ அ |
 ஸ்வெஷ்டி யானை: கரணம் வ்யரூஷாவதம் ஹி யஜ்ஜமகி ||
 ஸ வணவ ஸ்வஸ்திதாஜித விஸுரூஷெவ யதொவ்யய: |
 ஸ்ரஹத்யாரிகம் ததொரெவெஷ்வ ஹிதஸ்திதவகாரகடி ||

ஹாரததைச செய்யும் ருத்ரணையும் ஸமஹரிக்கப்படும் வஸ்துகளையும் சோநதாற
 போல படிதது அவை எல்லாவற்றுகளும் விஷ்ணு தாதாதமயம் உபதேசிக்கப்பட்ருக
 கிறையடியால், 'ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் ஸமஹரிக்கப்படும் வரும் வஸ்துகள் எப்படி
 விஷ்ணுவின் விபூதிகளோ அப்படியே ஸ்ருஷ்டிமையச செய்யும் பரஹ்மாவும் ஸமஹா
 ரததைச செய்யும் ருத்ரணும் விஷ்ணுவின் விபூதிகளே' எனபது வ்யக்தமாகினறது;
 விஷ்ணுவின் விபூதியாயிருக்கும் தன்மையில இவை இரண்டும்கும் வாசியிலை
 என்பது அாததம். இவ்விதம் ஸகல பரபஞ்சததையும தனது விபூதியாக உடைய
 விஷ்ணுவே தனது ஸகலப மாதாததாலே லீலையின பொருட்டு விஷ்ணுவாகவும்
 அவதரிக்கிறபடியால், 'ஸ்ரஹவிஷ்டுரபரிவாஜிகாடி' [பரஹமா, விஷ்ணு, ருத்ரன்]
 என்று விஷ்ணுவுக்கும் தனது விபூதிகளுள் அநதாப்பாவம் சொல்லப்படுகினறது;
 ஜநாத்நன விஷ்ணு இவை இரண்டும பாயாய சபதவகல்வலே? இவ்விதம்
 எல்லாம பர பரஹ்மத்தின் விபூதி எனபது அடிதது வரும் "வ்யயிவஜீவஸ்ய" இதயா

வும், பரஹ்மா ருத்ராகள மாதிரி விபூதிகளுள் ஒருவனே? எனனும் சங்கை ஏற்
 கெனவே பரிஹ்ருதம்.

வ்யயிவஜீவஸ்ய:—பஞ்ச பூதவகள் ஸகல இநதாரியவகள் ஜீவாதமா இவையெல்
 லாம அடங்கிய இநத ஜகத, அநத விஷ்ணுவே. ஏனென்றால் அவன், அவ்யயனாக
 இருந்தாலும், ஸாவபூதவகளுக்கும் ஆகமா, விசவரூபன். இவ்விதத்தில் விஸுரூஷெவ:
 எனபதில் 'ஸு' எனபதற்கு 'சரீரம்' எனபது பொருள் ஹெரெஷ்டு:
 எனபது இதற்கு பரமாணமாகக் கூறப்பட்டிருக்கினறது.

ஸ்ரஹத்யாரிகடி— தத:—இவ்விதம் அவன விசவரூபனாக இருக்கிறபடியால்,
 ஹிதஸ்திதம் ஸ்ரஹத்யாரிகடி—ஸாவ பராணிகளிததிலும் காணப்படும் ஸ்ருஷ்டி
 முதவிய வ்யாபாரம், ஸ்வெஷ்டிவ உவகாரகடி-பரமாதமாவீனுடைய லீலாஸத
 துககு நிஷ்பாதகமாகிறபடியால் அவனுக்கு சேஷபூதமே.

ஸ்ர வணவ ஸ்ரஜிதி:—ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் வஸ்துவும் அவனே, ஸ்ருஷ்டிக்கிற
 வணும் அவனே, ரக்ஷிக்கப்படும் வஸ்துவும் அவனே, ரக்ஷிக்கிறவணும் அவனே

ஸ வனவ ஸஜிஃ ஸ அ ஸமிக்ரதா ஸ வனவ வாதீதி ஹ வாயுத்
தெ அ | ஸ்ரஹாஜிவஸூரஹிரஸெஷ்டிதிஃ விஷ்ணுவஸிரஸொ வஸொ
வஸொணஜிஃ |”

உதி | சுத்ர ஸஜாதாயிகரணநிஜிஷ்டம் ஹெயதிஸூபுவம்வதாஜா
தீத்நிரவஜிவஜி நிவிஷ்காரஸஜி ஸஜிஷ்டகரணமூணாதீகநிஷ்டஹிண:
கயஸூவவஜித் உதஜாஸுக்ரீ ‘ஸ வனவ ஸவஷ்டிதாதா விஸூரூவொ
யதொஜிஷ்டி’ உதி ஸூயஜெவொவபாஜயதி | ஸ வனவ ஸவெஷ்டிரஸூர:
வஸூஷ்டிஹிதொ விஷ்ணொஸவஷ்டி ஜிஷ்டி விஷ்டிஸூரய ஸவஷ்டிதா
தா விஸூரூவொ யதொஜிஷ்டி’ உதி ஹெதாஸூகி, யதொஜிஷ்டியொவி
ஸவஷ்டிதாதாஜயஜாதா விஸூரூவ உதஜிஷ்டிஃ | சுஷ்டிதி அ ‘தஜிஷ்டி

தியான சலோகங்களால் சொல்லப்படுகின்றது இந்த சலோகங்களில், ‘பரஹமமொ
நிரதுஷ்டமானது, விகாரமற்றது, கால கலயான குணாதமகமானது, பரபஞ்சமொ
ஹேய குணங்கள் கலந்தது, இவை இரண்டிற்கும் ஸாமாநாதீகரணயததால் நிததே
கிகப்பமொ தாதாதமயம எபடி உபநகமாமும்” எனனும் ஒரு சவகையைச செயது
கொண்டு, புராண காததாவே ‘ஸ வனவ ஸவஷ்டிதாதா விஸூரூவொ
யதொஜிஷ்டி’ என்று உபபாதிக்கிறா முதல சலோகத்தில், ‘ஸாவேசவரேசவரானு
கயம் பரபரஹ்மமாகயம் இருககும் விஷ்ணுவே ஸகலமான ஜகத்’ என்று செய்யப
பட்டுள்ள பரதிஜனைக்கு இதில் ஹேது சொல்லப்படுகின்றது ‘அவன விகாரமற்ற
வனாக இருககையிலும், ஸாவ பூதங்களுக்கும் அவன ஆதமாவனரே? பரபஞ்சம
முழுவதும் அவன சரீரமனரே?” எனபது இந்த வாகயத்தின பொருள் ‘தஜிஷ்டி
ஹெ ஹெஸூரஸூரஃ” [அவைஹெஸூரம விஷ்ணுவின் சரீரம்] என்று மேலும் சொல
லப்போகிறா. இவ்வளவு சொன்னதன் கருத்து எனனவெனறால்—பர பரஹ்மமா

[ஸமஹரிககப்பமொ வஸதுவும் அவனே], ஸமஹரிககிறவனும் அவனே, இவ்விடத்தில்
சொல்லப்பட்டுள்ள ஸாமாநாதீகரணயம, பரபஞ்சததுக்கும் பரஹமததுக்குமுள்ள சரீர
சரீரிபாவத்தை நிபந்நமமாக உடையது

ஸ்ரஹாஜிவஸூரஹி:— ஸ்ரஹாஷ்டிவஸூரஹி: பரஹமநவம ருதரதவம
எனபவை விஷ்ணுவின் அவஸதா பேதங்களே இந்த அவஸதையின் யோகம,
தனது சரீரமாயுள்ள சேதநாசேதா வஸதுக்கள வழியாக ஏறபடுகின்றது என்பது
‘ஸஸெஷ்டிதிஃ’ என்பதால் விளங்குகின்றது வஸூரஃ—இஷ்டத்தைக கொடு
கிறவன், ஆகையால் அவனே உபாயம். வஸொணஜிஃ—உபாவிககத தருதவன்;
ஆகையால் உபேயன்; வஸிஷ்டிஃ—எவ்வாரையும் காட்டிலும் உயானதவன்; ஆகை
யால் உபாஸநததுக்கு அபேகதிதங்களான குணங்களை உடையவன்

சூத்யஸீரயொஸூ—சரீர கதமான தோஷங்கள ஆதமாவுக்கு இராமலிருப்

ஸூக்தம் | சுவஸ்தி ஷெவாஜி ருவிவெணாவதாரெஷ்வி ந ப்ராசுர்தொ ஷெஹ உதி ஷெஹாரதெ ' ந ஹுதி தஸூவ்யஸூரெநா ஷெஹொஸூ வரஜாத்நஃ ' உதி ப்ரூதிவாஜிதஃ | ஸூக்திஸூ, ' சுஜாயஜாதெநா ஸஹூயா விஜாயதெ ', ' தஸூ ஷீராஃ வரிஜாத்நி யொநிஷி ' உதி | கஷேவஸூஜா

அவதாரிக் கிரு னெனறும் வயகதமாக்ச சொல்லப்பட டிருக்கினறது இநதப பக வார, தேவா முதலானவாகளுள் ஒருவனாக அவதாரிககையில், அவனுடைய தேஹம் அபராகருதமாகவே இருக்கினறது எனனும் விஷயம் மஹா பாரதத்தில் ' ந ஹுதி தஸூவ்யஸூரெநா ' இதயாதியான சலோகத்தில் பரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கினறது சருதியும், ' சுஜாயஜாதெநா ஸஹூயா விஜாயதெ ' எனறும் ' தஸூ ஷீராஃ வரிஜாத்நி யொநிஷி ' எனறும் சொல்லுகினறது இநத வாக்யங்களின அர்த்தமாவது. — ' காமவசயாகளா யிருக்கும் பரஹமா முதலியவர்களுக்கு,

சுவஸ்தி ஷெவாஜி ருவிவெணா—பகவாந் அவதாரிக்ருமபொழுது அவன எடுத்தக கொள்ளும் விகரஹம் அபராகருதமான விகரஹமே என்பதற்கு பரமானமாக மஹா பாரத வாக்யம் உரைக்கப்படுகினறது

ந ஹுதி தஸூவ்யஸூரெநா—பரகருதியின விகாரமாகிற ஜநது பூதங்களின் சோககையினால் ஏறபடாதது பகவானுடைய விகரஹம் ' ஷூரெநா ' என்பதற்கு ' அமைப்பு ' எனபது பொருள்

சுஜாயஜாதெநா ஸஹூயா விஜாயதெ—இநத சருதி வாக்யத்தின அர்த்தம் மூலகரநத்திலேயே விவரிக்கப்பட டிருக்கினறது ' ' கஷேவஸூஜாநாஷி ' ' என்பது முதல் ' ' ஸூஹெதாரஜதூகாவஷேஷி ' ' என்பது வரையில் ' ' சுஜாயஜாத்நஃ ' ' எனனும் பதத்தின கருத்தும், ' ஷூஹெதார . . ஜாயதெ ' எனபதால் ' ' ஸஹூயா விஜாயதெ ' ' எனபதின் கருத்தும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கினறன் இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயமாவது—' பரஹமா முதலியவர்கள் ஜநமம் எடுப்பதற்குக் காரணம் ஜநமாத்நா காமம், அந்ந ஜநமத்தின பலம் அந்நக் நாமத்தின அநுபவம், அந்ந ஜநமத்தில் ஏறபடும் தேஹம் பராகருதமானது ; பரம் புருஷன் அவதாரிப்பதன் காரணம் அவனுடைய இச்சையே, அப்படிப் பிறப்பதன் பலம் ஜகதுபகாரம், அவன் எடுத்தக கொள்ளும் தேஹம் அபராகருதமானது ' எனபதுதான்.

தஸூ ஷீராஃ வரிஜாத்நி யொநிஷி. இநத வாக்யத்தில் ' யொநி ' னன்னும் பதத்திற்கு ' ஜநமம் ' எனபது பொருள். எனபதை ' ஸஹூயா யொநிஷி—ஸஹூவிய ஜந ' எனனும், ' வ்யாக்யானத்தில் காணலாம். ' ஷீராஃ ' எனபதற்கு ' தாரிய குணத்துடன் கூடினவர்கள் ' எனபது அர்த்தமன்று ; ' யியீராய்நிதி ஷீராஃ ' என்று வ்யுத்பத்தி செய்து ' புத்திமான்ருக்குள் சிறநதவர்கள் என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டிம எனபதை ' ஷீரேதாஷெஷிராஃ ' என்பதில் காணலாம்.

நாஃ ஸுஹூஜீநாலநிஹதாலவி தததஜ்ஜாநாநுமணபுகூதிவரிணாஃ
 ராவிவஹடுதவஃவ்யவஃஸ்யாநவிஸொஷஜெவாஜிஸரீரபுவெஸாராவஃ ஜநா
 வஜ்ஜநீயடி; சுயம் து வஸ்வெஃஸரூ: வஸ்தீஷஃஸ்கஜெஹ ஹமவாநெவஃ
 ஹுதிதஸாஹெதரஜநு சுசுஃவஃஹவி ஸெஹயா ஸெநெவ நிரதிஸய
 கஹூரான ராவெண ஜெவாஜிஷு ஃஜமஃவகாராய ஸஹுயா ஜாயதெ;
 தஹெஷீதஸீய ஸாஹெதரஜநு சுசுஃவஃதொஃவி ஸகஹூரானமணாந
 ஹெஜீந ஸஹுயா யொநிஃ ஸஹுஃவியஜந ஸீரா: ஸீதஜெஹுஸிரா
 ஜாநஹீதீய: |

தஜெதஹிவிஹஜமஹிஜிதொவாஜாநஹுதிதாஸீ, 'ஜநாஜிஷீயத:'
 'புகூதிஸு பூதிஜாஜிஷாணாநுஃவரொயாஸீ' உதஜிஷீஸூஹெத்ர:
 பூதிவாஜிதாஸீ வரஸூஜிஸுஹூண: வரஜவாஸுஃ ஃஜநீஷீகஸூதிஸீ

தம தம காமஹகருகருத தருதபடி பரகருதியின் பரிணாமததால் ஏறபடிம னுஹு பூதஹ
 கள சோகதுளள சரீரஹகருள பரவேசிப தாகிற பிறப்பு எனபது, தாம அதை வெ
 வளவு வெழததாலும தமமால் விடக கூடாததே; ஸத்யஸஹகல்பனாபும ஸாவேசவர
 ஶுயு மிருககும பகவாந விஷயத்திலோ வென்றால் அமமாதிரி அசுபமான பிறப்பு என
 பது ஒரு பொழுதும் இல்லை. அபபடி இருக்கையிலும், அவன ஜகதுபகாரத்தின்
 பொருட்டு தனது ஸஹகல மாதரத்தாலேயே தனது அளவற்ற கலயாண ஸவருபத
 துடனே அநேக பரகாரமாக பிறக்கிறான அபபடிப்பட்ட அவனுடைய பஹுபர
 காரமான பிறப்பை, புத்திமானகருள சிந்தைவாகள, அது அசுபமான பிறப்பன்ஹென
 றும் அது கணக்கற்ற கலயாண குணங்களுடன் கூடிய தெனறும் உளபடி அறி
 கிறார்கள்' ஸுதிரகாரமும், "ஜநாஜிஷீயத:" "புகூதிஸு பூதிஜாஜி
 ஷாணாநுஃவரொயாஸீ" இவை முதலிய ஸுதிரஹகளால், பரபரஹம் மாகிற
 பரமபுருஷனே ஸகலமான ஜகததுககும நிமித்த காரணமாயும் உபாதாந காரணமாயும்
 இருக்கிறான எனபதை பரதிபாதித்ததுவிட்டு, அநதப பரம புருஷனைக காட்டிலும்
 உயானத வேறொரு பரவஸ்து உண்டோ வென்று "வரஜத: ஸெதூநாந"

இநத அர்த்தத்தை "ஸீரஸூத்ர த ஃஹஜி" [II. 13] என்னும் பகவத கீதா
 வாக்யத்திலும் காணலாம

தஜெதஸீ—ஒருகால், 'இபபடி ஜகத முழுவதற்கும் நிமித்த காரணமாயும்
 உபாதாந காரணமாயும் இருக்கும் பரம புருஷனைக காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு வஸ்து
 பரதரமான பராபய வஸ்து' என்று ஒரு சஹகை ஜநிகருமோ வென்று ஆக்ஷேபித
 துக்க கொண்டு, அமமாதிரியான சஹகையை ஸுதிரகாரரே நிராகரித்திருக்கிறார் என்று
 உபபாதம செய்யப்படுகின்றது "ஜநாஜிஷீயத:" என்னும் ஸுதிரமும்
 "புகூதிஸு" இத்தியாதியான ஸுதிரமும் பூர்வமே விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.
 [313-வது பக்கத்தைப் பாக்க]. மறறை ஸுதிரஹகளின் அர்த்தம் ஸஹகரஹமாக எழு
 தப்படுகின்றது.

வரதரக்ஷம் 'வரதரத்: ஸௌதல்தூநலம்ஸ்யலெடிவஜ்வஜெஸெஸ்துஜீ: ' [ஸு. ஸூ. III 2-30] உதஜாஸுங்கஜீ, ' ஸாரஜாதஜாதூ ' [ஸு. ஸூ. III 2-31] 'ஸுஜீயய: வாடிவசீ' [ஸு. ஸூ. III 2-32] ' ஸூந விஸெஷாத்ஸூகா

இத்யாதி ஸூத்ராததால ஆக்ஷேபிததுககொண்டி, ' ஸாரஜாதஜாதூ ' இத்யாதியான ஆறு ஸூத்ரங்களால் அநத ஆக்ஷேபத்தை தாமே நிராகரித்திருக்கிறார் மது ஸமருதி

வரதரத்: இந்த ஸூத்ரத்தின் பொருள்.—' ஸேது வயபதேசம் உநமாந வ்யப தேசம ஸமபநந வயபதேசம் பேத வயபதேசம இமமாதிரியான வ்யபதேசங்கள் பரம புருஷனைக குறித்தது சருதியில் செய்யப்படடிருக்கிறபடியால், இந்தப பரம புருஷனைக காட்டிலும் பரமாயும் பராபயமாயுமுள்ள வேறொரு வஸ்து உண்டு எனபது ஏற்படுகின்றது' எனபதுதான் இது பூவ பக்ஷ ஸூத்ரம் "ஸூ ய சூத்ரா ஸ ஸௌத-:" [இநத ஆதமா வெனனும் வஸது ஸேது] எனனும் சருதிவாக்யம் பரமாத்மாவுக்கு ஸேது வயபதேசத்தைச செய்கின்றது 'ஸேது' எனபதற்கு 'அணை' எனபது பொருளானதால், அணையைக கொண்டு நாம அக்கரையை அடைவது போல இந்தப பரமாத்மாவைக கொண்டு மறறொரு பராபய வஸதுவை நாம அடைய வேணடும் என்பதே இந்த சருதி வாக்யத்தின் நாதபாயம எனபது பூவபக்ஷியின வாதம இமமாதிரியே மறறை ஹேதுக்களையும் கண்டு கொள்ளலாம்

ஸாரஜாதஜாதூ—இப்படிச சொல்வது யுகதமன்று ; ஏனென்றால் பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில வயபதேசிக்கப்பட்டுள்ள 'ஸேது' என்னும் சபதத்திற்கு 'மறறொரு இடத்திற்குக கொண்டு போய விடும் அணை' எனபது பொருள் அன்று, 'லோகத்தில ஒவ்வொரு வஸதுவின ஸவபாவம் மறறொரு வஸ்துவின ஸ்வபாவத்துடன் கலக்காமல் அவை யெல்லாவறறையும் பாது காக்கும் அணை' என்பதே பொருள் என்று அநத சருதி வாக்யத்தின பின பாதியால் விவரிக்கப்படடிருக்கின்றதன்றோ? "ஸூ ய சூத்ரா ஸ ஸௌதூ விஜயஜ்ஜிரெஷாஃ றொகூநரஜஸுஹெடிாய" எனபதன்றோ பூண வாக்யம்?

ஸுஜீயய: வாடிவசீ—பூவபக்ஷ ஸூத்ரத்தில் 'உநமாந வ்யபதேச ம' என்று கூறப்பட்டுள்ள ஹேதுவுக்கு இந்த ஸூத்ரம் ஸமாதாரண பூவபக்ஷியின வாதமாவது— "அதூஷாடிஸூஹ" [பரஹ்மத்திற்கு நாலு பாதங்கள் உண்டு] என்று சருதி சொல்லுகிற படியரல பரமஹமானது ஒரு அவசனேதத்திற்கு உட்பட்டது என்று ஏற்படுகிறது ; இப்படி உநமிதமான ஒரு வஸ்து ஸேதுவாக வயபதேசிக்கப் பட்டால், அநத மிதமான [அவசனேதத்திற்கு உட்படாத] வேறொரு வஸது இருக்கின்றது எனபது இதனால் தயோதிக்கப்பட வில்லையா? எனபது தான். இதற்கு ஸமாதாரணம் :— 'ஸுஜீயய: வாடிவசீ' உபாஸநத்தின் பொருட்டு இப்படி உநமாந வயபதேசம் செய்வ தெல்லாம் உபாஸகர்களின் உபாஸநத்தின் பொருட்டே, வாடிவசீ—வாடிவசீ:

‘பாழிவகீ’ [ஸூ. ஸூ. III 2-33] ‘உவவதெஸூ’ [ஸூ. ஸூ. III 2-34]
 ‘தயாநஜீவூதிஷ்யாஸீ’ [ஸூ. ஸூ. III 2-35] ‘சுநெந ஸவஹதஸு
 உபாபாஸூபாழிஹீ’ [ஸூ. ஸூ. III 2-36] உதீ ஸூத்ரகார: ஸூயவெவ

யிலும் “பூரஹாஸீத்ரோநஹீ” இதயாதியான வாக்யங்களால் ‘பரஹ்மாவிற்

பூரண: வாஹீ’ இதயாதியான வாக்யத்தில் உபாஸநத்தின பொருட்கு செய்யபபட்
 தள்ள முதகவா லிய வ்யபதேசம போல.

ஸூரஹ விஸெஷாத்ரூபகாஸூபாழிவகீ—பரஹமம் ஸவ்யம் அநவசசிந்நமாக இருந
 தாலும் ஒரு ஸநாந விசேஷத்துடன் ஸமபநந்நதால அவசகேதிககபபட்டு அநுஸநநாநம்
 செய்யப பவெது யுகதமே, எவ் விடத்திலும் பரவி இருகுகும் பரகாசம் ஆகாசம் முத
 லியவைகளை ஜனனல் குடம் முதலிய ஸநாநகளுடன் ஸமபநந்நததால நாம அவச
 சேதித்தது அநுஸநநாநம் செய்ய வில்லையோ?

உவவதெஸூ—பூரவபகூ ஸூத்ரத்தில் ‘ஸமபநந வ்யபதேசம்’ எனறு கூறப்
 பட்டுள்ள ஹேதுவுககு இநத ஸூத்ரம் ஸமாநாநம் சருதியில மறறே ரிடத்தில்
 ‘சுநெந ஸவஹத ஸூத்ரஹீ’ [இநத ஆதமாவானது அமருதத்திறகு பராபகம்]
 எனறு ஆதமா பராபகமாகவும் மறறெனறு பராபய மாகவும் சொல்லபபட்டிருக்கிற
 படியால், இநத பராபயபராபக ஸமபநந வ்யபதேசம் மறறெனறின் இருபபைக காட்ட
 வில்லையோ எனபது பூரவ பகூயின் வாதம் பராபயமும் பராபகமும் வெவவேறாக
 இருததல வேணடம் எனனும் நிரபநநம் இல்லை, அவை இரணடம் ஒனறாகவே இருத
 தல உபபநநமே எனபது ஸமாநாநம்

தயாநஜீவூதிஷ்யாஸீ—இது, ‘பேத வ்யபதேசம்’ எனனும் ஹேதுவுககு
 ஸமாநாநம். “ததெந யஹீத்ரதாஸூ” ‘சுநெநாஸூத்ரத: வர:” இதயாதி
 யான வாக்யங்களில, பரஹ்மத்தைக காட்டிலும் வேறு பட்டதாக பேத வ்யபதேசம்
 செய்யபபபட்டு, ‘பரமரண பரஹ்மத்தைக காட்டிலும் உயாநத மறறெரு வஸது இருக
 கின்றது’ எனறு சொல்லபபட்டிருக்கின்ற தனறே? எனபது ஆகேபம். இது யுகத
 மாக மாட்டாது, எனெனறால், அவவிடத்திலேயே “யஸூரஹீத்ரஹ்மாவாஸூ”
 இதயாதியான வாக்யங்களால் ‘அபபடிபபட்ட உயாநத வஸது வேறென்று இல்லை’
 எனறு பரதிசேதிககபபட்டிருக்கிற படியால் இநத வாக்யங்களின் அரத்தத்தை 296வது
 பக்கங்களில் காணக.

சுநெந .தவிரவும், இநத பரஹ்மம் ஸாவததையும் வ்யாபித்தது நிரகினறது
 என்பது, “தெநெஹீ வூணஹீ வூரூஷண ஸவஹீ” இதயாதியாக
 ஆயாமத்தை [வ்யாபதியை] க குறிகுகும் சபதங்களால் தெரிகின்ற தனறே? இப்படி
 பரஹ்மம் தனணைத் தவிரத்த மறறை ஸகல வஸதுககையும வ்யாபித்திருக்கின்றது
 என்பதானது, அநத பரஹ்மத்தைக காட்டிலும் உயாநத வஸது வேறென்று மில்லை
 என்பதைத் தெளிவிக்கின்ற தாகையால்.

நிராகரொதி | உநவெ வ ஸாஹெஹு “புராஹ்மாவீ துஜொநுஹி”
 “ ஸிவ்யுக்ஷுவி-விபா: ஸுஜாஃ ” “ ஸ்வ வ்னவ ஸவஜ-பாஹ
 தாலு-வீய ஸிவ்யுஜிசு ” “ தஹிநு ஜஜெஹு ஸயம் ஸுஹ ” உதி
 ஸஹணொ ஜநுபூவணாசு தவ்யு ஸெஹுஹுஹுதவெவயஜுதெ;
 தயா வ ஸுஹுஹு: வரஜ வ-ஹுஹுஹு தஹிவ்யுஹுஹு வ
 ஸஹணு:

குப் பிறப்பு உண்டு என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த ப்ரஹ்மா ஜீவ
 னென்றே ஏற்படுகின்றது. இது மாத்ரமன்று ‘ஸ்யநம் தவ்யு’ இத்த்யாதியான

உநவெ வ ஸாஹெஹு.—இது வரையில் சதாமுக ப்ரஹ்மா ஜகத்காரண
 வஸ்துவாக மாட்டா என்பது, வேத வாக்கியங்களைக் கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி:
 அதுவே மறு ஸம்ருதியைக் கொண்டு நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

புராஹ்மாவீ துஜொநுஹி—ஸதவம் ரஜஸ் தமஸ் இவை மூன்றும்
 ஸமமாக இருக்கும் காலத்தில் ப்ரதாநம் என்னும் தத்வம் ‘ தமஸ் ’ என்று சொல்லப்
 படும் அப்பொழுது அதை, அநிருததஸு அதிஷ்டிதமென்று சொல்வார்கள். அப்
 படி அநிருத்தனென்று சொல்லப்படும் அதிஷ்டாதா அப்பொழுது ஆவிரப்பவிததான்
 என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். அப்பொழுது சதாமுக ப்ரஹ்மா இல்லையான
 தால் அந்த ப்ரஹ்மாவை ஜகத்காரண வஸ்து வென்று சொல்வது சரியன்று என்ப
 தைக் காண்பிகடும் பொருட்டு இந்த வாக்யம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. துஜொநுஹி.
 தமஸ்வென்று சொல்லப்படும் ‘ப்ரதாநம்’ என்னும் தத்வத்தை நியமிக்கிறவன்.

ஸிவ்யுக்ஷுவி-விபா: ஸுஜாஃ.— ‘ பல வகைப்பட்ட ப்ரஜைகளை
 ஸ்ருஷ்டிக்க விருப்பமுள்ளவராய். ப்ரஹ்மா இனி ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் ப்ரஜைக
 ளுடன் ஒருவராகையால், அவருக்கு இந்த ஸ்ருஷ்டியின இசை சொல்வது உபநை
 மாக மாட்டாது.

ஸ்வ வ்னவ—இந்த வாக்யமும் இதற்குப் பிறகு கூறப்படும் ‘ தஹிநு
 ஜஜெஹு ’ இத்த்யாதி வாக்யமும், அண்டத்திலிருந்து ஜடிகப் போகும் ப்ரஹ்மா,
 அண்ட ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாக மாகமாட்டார் என்பதைக் குறிக்கின்றன.

ஸ்யநம் தவ்யு—இதன் பொருள்.— ‘ அப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட அப்
 (ஜலம்), அந்த ஸ்ருஷ்டி காத்தாவுக்கு ஸ்தாநமாக இருந்தது; ஆகையால் அவனுக்கு
 ‘ நாராயணன் ’ என்று பெயர். அந்த நாராயணனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட புருஷனுக்கு
 ப்ரஹ்மா வென்று பெயர் ’ என்பது தான். இந்த ச்லோகமும் அந்த ப்ரகரணத்தி

‘சுயநம் தவ்யு தா: வ குவ்யு தெந நாராயண: ஸ்யுத: |
 தஜீவ்யுஷ்டீ வ வுரா-ஷொ லொகெ வுஷ்டெதி கீ து-க்தெ |’
 உதி நாஜநிஷெ-புராஜ | வெவஷுவெ வ வுராணெ ஹிரணு

சீலோகத்தில், நாராயணனை ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி காத்தாவாகித பரம புருஷ னென்றும், ப்ரஹ்மா வென்பவர் அந்த நாராயணனால் ஸ்ருஷ்டிககப் பட்டவரென்றும் பெயரைக் குறித்து வ்யக்தமாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும்,

லேயே காணப்படுகின்றது என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும் ‘நாராயணன்’ என்னும் சப் தத்திற்கு நிர்வசகம்:—நாரா: சுயநம் யவ்யுல: [எவனுக்கு ஐலம் ஸதாராமோ]

தயாஜ வெவஷுவெ வுராணெ—கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள மது ஸ்ம் ருதி சீலோகங்களுக்குக் கீழ்க்கூறியபடி அர்த்தம் சொல்வதே சரி என்பதைக் காண்பிக் கின்றது இந்த விஷ்ணு புராண கட்டம்.

ஹாவநா சூயாஸூயாசு-‘மூன்று பாவகைகளுள் ஏதாவதொன்றில் அந்வ யித்திருப்பதானது ஜகத்தின் பரம காரணமாக இருப்பதற்கு விருத்தம்’ என்பது ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலிருந்து எற்படுகின்றது. ‘பாவகை’ எனும் பதத்திற்கு ‘அதுஷ்ட டிக்கப்படவேண்டிய விஷயத்திற்கு வேண்டுவதும், மகஸ்ஸால் செய்யப்படுவதுமான ப்ர யதநம்’ என்பது பொருள். இது மூன்று வகைப்படும் அவையாவன.—(1) அதுஷ்டிக் கப்படவேண்டியது காம்ய கர்ம ரூபமாயிருக்கும்பொழுது அதை, விஷயமாக உடைய ப்ர யதநம் ஒன்று; இதற்குக் ‘கர்ம பாவகை’ என்று பெயர்; (2) அதுஷ்டிககப்படவேண்டி யது உபாஸ்திரூபமாக இருக்கும்பொழுது, அதை விஷயமாக உடைய ப்ரயதநம் இரண டாவது; இதற்கு ‘ப்ரஹ்ம பாவகை’ என்று பெயர்; (3) அதுஷ்டேயம் காம்ய கர்ம ரூபமாகவும் உபாஸ்திரூபமாகவும் இருக்கும்பொழுது, அவைகளை விஷயமாக உடைய ப்ரயதநம் மூன்றாவது; இதற்கு ‘உபய பாவகை’ என்று பெயர். தேவர்கள் மதுஷ்ட யர்கள் இவர்கள் காம பாவகை உடையவர்கள்; இவர்களுக்குக் காமா துஷ்டநம் ப்ரநீர கம், உபாஸ்தி அப்ரநீரகம். ஸக ஸகநதநாதிகள் ப்ரஹ்ம பாவகை உடையவர்கள்; இவர்களுக்கு உபாஸம் ப்ரநீரகம், காமா துஷ்டநம் அகமாய் அப்ரநீரகம். சதூர் முக் ப்ரஹ்மர் முதலான ஜகந்நிவாஹகர்கள் உபய பாவகை உடையவர்கள்; இவர்க ளுக்கு ஜகந்நிவாஹ காலத்தில் காமம் ப்ரநீரகம், மறறைக் காலங்களில் உபாஸம் ப்ர நீரகம். ‘நான் மதுஷ்டயன், நான் தேவன்’ என்னும் விசேஷ ஜ்ஞாநம் எவார்களிடம் இருக்கின்றதோ அவாக னெல்லாரும் இம்மூன்று பாவகைகளுள் ஒன்றை ஆதரிக்க வேண்டியவர்கள். அதாவது: ஸம்ஸார பாதத்தினுள் அகப்பட்டுள்ள ஜீவன்களுக்கே இந்த பாவகைகளில் அந்வயம் உண்டு என்று சொன்னதாயிற்று. முக்தர்களுக்கு

மலர்நாள் லாவநாசுயாநயாடிஸாடிநெந ஸாலாஸ்யதாந
ஹைவவாடிநாசு ஷெத்ருஜகம் நீஸ்யதே |

ஐதி ஹிதொவாடி நெநஸ்யவடிநடி

‘ப்ரஹ்மா முதலானவர்களுக்கு மூன்றுவித பாவகைகளின் அந்வய முண்டாகையால், அவர்கள் அசுத்தர்கள்; அந்தக் காரணத்தாலேயே அவர்கள் சுபாச்ரயமாக மாட்டார்கள் என்பது வயக்தமாகத் தெரிகின்றது’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் ப்ரஹ்மா முதலானவர்கள் காம பந்தத்திற்கு உட்பட்ட ஜீவர்களே என்பது நிச்சயம்.

நிமித்த காரணம் உபாதாக காரணம் இரண்டும் ஒன்றே என்னும் ப்ரகரணம் முற்றுப் பெற்றது.

அநுஷ்டேய விஷயமே இல்லையாதலால், அவர்களுக்கு இந்தப் பாவகைகளில் அந்வயம் இல்லை இப்படி, சதாமுக ப்ரஹ்மாவுக்குப் பாவகைகளில் அந்வயம் உண்டு என்று ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், அவரும் ஸம்ஸாரிகளுள் ஒருவர் என்று ஏறபடுகிறது ஆகையால் அவரை ஜகத்திற்குப் பரம காரணமாகச் சொல்வது அநுபபநமே ஆகும் இத்தான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் விஷயம். ஸஸாடி நெந — ஸம்ஸார ஸமபந்தமே இவ்விடத்தில் அசுத்தி என்று சொல்லப்படுகின்றது. ஸாலாஸ்யதாநஹைவவாடிநாசு — கீழ்ச் சொல்லியபடி ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் சதாமுக ப்ரஹ்மா முதலியவர்களுக்குப் பாவகை த்ரயான்வயம் உபபாதிக்கப்பட்டு, அது காரணமாக அவர்கள் முமுக்ஷுகளால் உபாலீக்கத் தகாதவர்கள் என்பது விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படி முமுக்ஷுக்களுடைய த்யாகத்திற்கு அவர்கள் அநாஹாகள் என்பதே அவர்கள் சுபாச்ரயமாகமாட்டார்கள் என்பதன் பொருள்.

ஸ்ரீ

வ்யுத்ததுலாவவாடிநிரஸநம் |

யடிவி கெசுரிடி—‘வவ-வ்யு ஸஸஜாதவ்யு விய்யு-
வாடிஹ ரூவவ்யு காயபாலியாயி தெநெவ ப்ராஜாணம் வண-
நீயடி, வ்யவஹாராடிநுத்ரு ஸஸவ்யு வெவாயக்துஸக்துவயாரணா
வஸஸவாசு; வ்யவஹாரவ்யு உ காயபவ-ஜீ-கு-ஹ-தூ-தாய-ரூவ

ஸ்ரீ

வ்யுத்தபத்யபாவ வாதத்தின் கண்டநம்.

“யடிவி கெசுரிடி”... சிலர், ‘சப்தங்க ளெல்லாம் ஒரு கார்யத்தை முன்
னிட்டுக்கொண்டே தம்தம் பொருளைப் போதிப்பிகின்றன; ஏனென்றால், ஒரு வ்யவ
ஹாரத்தாலல்லாமல் ஒரு சப்தத்திற்கும் தனது பொருளைப் போதிப்பிக்கக்கூடிய சக்தி
நேரமாட்டாதன்றோ? வ்யவஹாரங்களெல்லாம் ஏதாவதொரு கார்யத்தின் ஜ்ஞாகத்
தையே ஆதாரமாக உடையன் அல்லவா? ஆகையால், சப்தங்கள் விதி வாக்யங்களை
யோ அாத்வாத வாக்யங்களையோ மந்திர வாக்யங்களையோ எந்த வாக்யங்களை ஆச்யித்
திருகதபோதிலும், அவை யெல்லாவற்றுகும் ஒரு கார்யத்தின வழியாகவே ப்ரமானத்
தன்மை சொல்லவேண்டும். ஆகையால், எவ்வித கார்யத்தின வழியுமினறிககே ஸ்வத-

ஸ்ரீ

வ்யுத்தபத்யபாவ வாத நிரஸநம்.

இந்த கரந்தத்தில், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், இதுவரையில் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணங்
களாகிற உபந்ருஹ்மணங்கள் இவை யெல்லாவற்றிலும், தமது வித்தூகதத்
திற்கு ஸாதகங்களான ப்ரமானங்களே காணப்படுகின்றன வென்பதையும், பர மதத்
தின் சங்கைக்கு அவை இடம் கொடுக்கவில்லை யென்பதையும் உபந்ருவித்து, முதல்
ச்லோகத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள ‘விஷுவெ’ என்னும் பதத்தின் பொ
ருளை விவரித்தார். இனி அப்படி உபநயவிககப்பட்ட அர்த்தத்தை ஸதீகரணம்
செய்வதற்காக, ‘வித்தூமான பொருளுக்கு வ்யுத்தபத்தி ஏற்படமாட்டாது’ என்னும்
வாதத்தை நிரஸகம் செய்கிறார்.

இது, மீமாம்ஸகர்களுள் ப்ராபாகரர்க ளென்பவரால் செய்யப்படும் வாதம்.
இதைச் சற்று விவரிப்போம். சப்தம் என்பது ஒரு அர்த்தத்தைக் குறிப்பதற்காக
ஏற்பட்டிருக்கும் ஸமஜ்ஞை. ‘இந்தச் சப்தத்திற்கு இது அர்த்தம்’ என்று அறிந்த
வனை, ‘வ்யுத்தபநன்’ என்று நாம் வ்யவஹரிக்கின்றோம்; அந்த அர்த்தத்தின் ப்ரதி
பத்தி, ‘வ்யுத்தபத்தி’ என்று சொல்லப்படும். இந்த அர்த்த ஜ்ஞாகம், முதல் முதலில்
ஒரு மனிதனுக்கு எவ்விதம் ஏற்படுகின்றது என்னும் விஷயத்தில் பீங்க பீங்கங்களான
அபிப்ராயங்க ளுண்டு. சிலர், எல்லாச் சப்தங்களும் ஒரு கார்யத்தின் வழியாகவே தமது
அர்த்தங்களை உணர்த்துகின்றன வென்றும், அப்படி கார்யத்திற்கு எட்டாமல் ஒரு
வஸ்து உண்டானால், அது ஒரு சப்தத்தானும் போதிக்கப்படமாட்டாதென்றும் வாதிக்க

வனவவெஹாய-3; சுகெதாந வாரி நிஷ்வெந வஸூ பகி ஸஹ்: ப்ராணாடி
 ஐதி, சுகெதாவுதெ | ப்ரவத-கவாக்யவுவஹாராஹெவ ஸஹா
 நாஸ்யுவெவாயக துரக்யு வயாரணம் சுதபுவூதி கிலியம் ராஜாஜ்ஜா?
 வலிஹவூஸுவஹு ஸஹவூவெவாயக துரக்யு ஹணாதூணவஸுகாஸா:
 தயாவரி, கெநவிஹவெவஹாதிநா 'சுவவாரகெ ஹண: ஹித ஐதி
 ஹெவஹதாயஜ்ஜாவய' ஐதி ஹெஷி த: சுரீசு தஹ் ஜ்ஜாவதெ ப்ரவூ
 த: 'சுவவாரகெ ஹண: ஹித: ' ஐதி ஸஹம் ப்ரயம்வெகூ, ஹெவஹ

வித்தமாய் நிஷ்பங்கமாக இருப்பதான ஒரு பொருளை வேத சப்தங்கள் போதிக்கின்
 தனவென்று சொல்வது ஸாத்தியமில்லை. அவை அம்மாதிரியான வஸ்துவில் ப்ரமாண
 மாகமாட்டா' என்று ஒரு வாதத்தைச் செய்கிறார்கள். அதற்கு ஸமாநூரம் சொல்லப்
 படுகின்றது இவ்விதம் வ்யவஹாரத்தின் வழியாகவே சப்தங்க ளெல்லாவற்றிற்கும்
 தம் தம் பொருளைப் போதிப்பிக்கக்கூடிய சக்தி அறியப்படவேண்டும் என்று சொல்
 வது ராஜாவின் எட்டினையோ? ஒரு வ்யவஹாரத்தாலும் ஏற்படாமல் வ்வத. வித்தமா
 யுள்ள வஸ்து விஷயத்திலும், சப்தங்களுக்குப் போதிப்பிக்கும் சக்தி உண்டு என்பதை
 நிரூபிப்பது ஸூலபமே. ஒருவன் 'தண்டம் வீட்டின உள்ளே இருக்கின்றது எனப
 தைத் தேவதத்தன் என்னும் ஒருவனுக்குத் தெரிவி' என்று மற்றொருவனைப் பார்த்து
 சில கை ஜடைகளால் போதிப்பித்து அனுப்புகிறான். அவன் அந்த ஸமாசாரத்தை

கிறார்கள். அவர்களின் மதப்படி, 'பசு' என்னும் சப்தம் எதைக் குறிக்கின்றது என்
 பதை அறியாத ஒரு அவ்யுத்தபங்களுக்கு, அந்தப் பதத்தின் அர்த்த ஜ்ஞாநம் பின்வரு
 மாறு ஏற்படுகின்றதாம். 'பசுவைக் கொண்டுவா' என்று ஒரு வ்யுத்தபங்கன் மற்றொரு
 வ்யுத்தபங்கனைப் பார்த்துச் சொல்வதையும், அதற்கு இணங்கி அந்த மற்றொருவன் பசு
 வை ஒட்டி வருவதையும் ஸமீபத்தில் இருந்து பார்த்துவரும் ஒரு அவ்யுத்தபங்கன்
 முதல் மனிதனால் உச்சரிக்கப்பட்ட 'பசுவைக் கொண்டுவா' என்னும் சப்தங்களைக்
 கேட்டு, பிறகு இரண்டாவது மனிதன் பசுவை ஒட்டி வந்ததையும், முதல் மனிதன்
 அதைச் சரி என்று ஒத்துக்கொண்டதையும் பார்த்து, 'பசு என்னும் சப்தத்திற்கு
 அந்த ம்ருகம் பொருள்' என்னும் ஜ்ஞாநத்தை அடைகின்றான். இதுதான் வ்யுத்தப்
 திகு மூலக்கம் என்பது அவர்களின் வாதம். வேறு வழியாகவும் இந்த வ்யுத்தபதி
 ஸம்பவிககக்கூடும் என்பதை அவர்கள் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை யாதலால், இம்மாதிரி
 யாக ஒருவித காரயத்திற்கும் எட்டாமல் இருக்கும் பர ப்ரஹமத்தின் விஷயத்தில்
 ஒரு சப்தமும் பரமாணமாகமாட்டாது என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். வேத வாக
 யங்களுள் 'ஸூய-ககாவெர யஜேத' [ஸ்வாக்கம் விரும்புவோன் யாகத்தைச்
 செய்யவேண்டும்] என்பது முதலான காரயபாங்களை வாகயங்களே அர்த்த ஜ்ஞா
 நத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியவை 'ஸூய-ஹ்ஜ்ஜாநஸீநஹே ஸூஹ' [ப்ரஹம
 மென்பது ஸத்யமாயும் ஜ்ஞாநமாயும் அநந்தமாயமுள்ள ஒரு வஸ்து] என்பது முத
 லான காரயங்க ளீனறிககே கேவலம் வித்த வஸ்து பரங்களாக இருக்கும் வாக்யங்கள்
 அர்த்த ஜ்ஞாநத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியவை அல்ல. ஆகையால், யாகம் முதலான
 கர்மங்களைப்பற்றிப் பேசும் கர்ம காண்டமே ப்ரமாணமாகக்கூடியது; ஆதம் வஸ்து

ஓவெஷாஸீராம் ஜாநநு வாஸூ-ஸூராயுஃ ப்ராமவ்யு-ஹுநோஃ
 வெயுதஸூராயு-ஸூரெவாயநாய 'ஸவவரகெ டுணாஃ ஸூரிதஃ'
 ஐதீஸஸவஸூ ப்ரயொமடிஸூநா டுஸூராயு-ஸூராயா ஸஸூர
 வெயாயக ஐதீ ஜாநாதீதி கிஐத்ர டுஷூரடி? தயாவாலுஃ, தா
 தொயடி' ஸயம் டாதா' 'ஸயம் டாதாஹு' 'ஸயம் டநாஷு' 'ஸயம்
 டும' 'ஹெடூராயு' 'ஸயம் டவஸவயு' ஐதீ ராதாவி துபுலு
 தீவிஃ ஸஸூரஃ ஸஸூரஃ ஸஸூரஃ ஸஸூரஃ ஸஸூரஃ ஸஸூரஃ

'ஸவவரகெ டுணாஃ ஸூரிதஃ', ['தண்டம் உள்ளே இருக்கின்றது'] என்னும்
 வார்த்தைகளைச் சொல்லி தேவதத்தனுக்குத் தெரிவிக்கிறான் பகவதில் இருக்கும்
 மற்றொருவன், முதல் மதுஷ்யனில் செய்யப்பட்ட கை ஜாடைகளின் அத்தத்ததை
 ஊமையன்போல அறிந்துகொண்டு, தான ஏற்கெனவே சப்தங்களின் அத்தத்ததை
 அறியாதவனாக இருந்தபோதிலும், தன்னால் கை ஜாடைகளைக்கொண்டு அறியப்பட்
 டுள்ள அத்தத்ததைத் தெரிவிக்க 'ஸவவரகெ டுணாஃ ஸூரிதஃ' [உள்ளே தண்
 டம் இருக்கின்றது] என்னும் சப்தங்களை பரயோகம் செய்யப்படுகின்றன எனபதை
 உணரகின்றான். இரதச் சப்தங்களுக்கு இது அத்தம் எனபதை அவன தெரிந்துகொள்
 வதில் என்ன கஷ்டம் ஏற்படக்கூடும்? இவ்விதமே பாலாள் எல்லாரும், 'இவா தகபப
 ஞா, இவா தாயார, இவா அம்மான், இவன மதுஷ்யன், இது மருகம், இது சுந்தரன்,

வைப்பறநிப பேசும் உபநிஷத பாகம் ப்ரமாணமாகமாட்டாது. ஆகையால் வேதாநத
 விசாரம் செய்வதே வீண் இதுதான் இம்மாதிரி வாதிப்பவர்களின் கொள்கை. இரத
 வாதத்தைத்தான் வ்யுதபத் யபாவவாத மென்று வேதாநதிகள் சொல்வார்கள இதைக்
 கண்டிப்பது ஸகல வேதாநதிகளுக்கும் அபிமதமே.

சப்தங்களுக்கு ஒரு காயத்தின் வழியாக ப்ராமான்யம் ஸம்பவிகககூடும் என
 பதை வேதாந்திகள் நிரஸம செய்ய வில்லை, 'காய பரமாகவே ப்ராமான்யம் ஸம்ப
 விததல் வேண்டும்; வேறு விதமாக ஸம்பவிககமாட்டாது' என்னும் நிரபபநதம மாத்ரம்
 நிரஸிககப்படுகின்றது இந்த நிரஸரத்தில் ஸூரி பாஷ்யகாரா போகும் வழி பின வரு
 மாறு சப்தத்தின் அத்தத ஜநூரம் ஜநிப்பது இரு வகைப்படும். யத்ருச்சுக்ஷி யாகவும்
 ஜநிகககூடும்; புத்தி பூவகமாகவும் ஜநிகககூடும் இரண்டு விதங்களிலும் காயத்தின்
 வழியினறிககும் வ்யுதபத்தி ஏற்படுகின்றது எனபதை முதலில் நிரூபணம் செய்து
 விட்டு, பிறகு, காயத்தின் வழியாகவே வ்யுதபத்தி ஏற்படவேண்டும் எனனும் நிர்ப்பக
 தக்ஷை ஒத்துக் கொண்டாலும், வேதாநத வாக்யங்களும் காய பரங்களாக எடுத்துக்
 கொள்ளப்படக் கூடுமாதலால், வேதாநதங்களிற் சொல்லப்படும் ப்ரஹ்மததின் வித்தி
 நிச்சயம் உண்டு என்று உபபாதிக்கிறார். கடைசியாக, 'இரதக காய வாக்யாத்த
 வாதிகள் காயம் என்று ஒணை ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்களே! அரதக காயத்தின்
 லக்ஷண மென்ன?' எனபதை விசாரித்து, அதற்கு ஒரு லக்ஷணமும் சொல்லக்கூடா
 தாதலால், அவர்களுடைய வாதம் நிலை பெறத்தக்கதன்று என்று நிரூபித்து அந்த
 வாதத்தைக் கண்டிக்கிறார். இது தான இந்த நிரஸரத்தின் ரீதி.

விய்யு-ஹவாடித்ரூ-ஹவவ்யு-விதி அத்த்வாதம் மந்தரம் இம்முன

தரு வஹாரம் சிக்ஷிதஃ, தெரொவ சாஸெவெவ்யவ்யயெபுஷா
 வ்யாததஸ வ்யயுபூக்திஃ ஐஷ்டா, தெவ்யயெபுஷா தெஷாஃ சவா
 நாஃம உபிநிஷெபுவபூக்தி வ்யயொம் வஹ்வயாஹாரவா
 வாஸ வஹ்வயி த்ருவபுராஷ்டாஹா ஹவ்யக்துநிவ்யந
 உகி சூரெணா நிபித்யு, வுநாஷுவ்யு சூவஸூயயஸு உதி
 வகுவபூவ்யெபி சிக்ஷிதஃ, வவ ஶுவாநாஹயுஷவமயூ வ்யயவஹி

இது பாம்பு' என்று 'தாய்' 'தகப்பன்' என்பவை முதலிய சப்தங்களைக்கொண்டு வீரலால்
 சுட்டிச் சுட்டிக் காட்டிப் பல தடவை சிக்ஷிக்கப்பெறறு, பிறகு அந்தந்தச் சப்தங்களா
 லேயே அந்தந்த அர்த்தங்களில் தமக்கு ஜ்ஞானம் ஜநிப்பதையும் பார்த்து, 'அந்தந்த
 வஸ்துக்களில் அந்தந்தச் சப்தங்கள வீரலால் சுட்டிச் சுட்டிப் ப்ரயோகம் செய்யப்படுவ
 தே அந்தந்தச் சப்தம் அந்தந்த அர்த்தத்தைப் போதிப்பிப்பதற்குக் காரணம் ஆகின்ற
 தே தவிர, வேறு ஸம்பந்தம் இருப்பதாவது இஃத ஸங்கேதத்தை ஏறபாடு செயத
 புருஷனுடைய ஜ்ஞானமாவது அதில் காரணமாகமாட்டாது' என்பதைக் கொஞ்சம்
 கொஞ்சமாக நிச்சயமாக அறிந்து, மறுபடியும், 'இந்தச் சப்தத்திற்கு இது பொருள்'
 என்று பெரிபேராகளால் சிக்ஷிக்கப்பெற்றவாகளாய், ஸகல சப்தங்களுக்கும் அர்த்த
 ஜ்ஞானத்தைப் பெறறு, தாமும், சப்தங்க ளடங்கியுள்ள ஸகல வாக்யங்களை ப்ரயோகம்

றும் வேத வாக்யங்களின விபாகங்கள். 'இதைச் செயதல் வேண்டும்' என்று விதி
 கும் வாக்யங்களை விதிகள் என்றும், 'இதைச் செயதால் இந்த ப்ரயோஜம் கிடைக்க
 கும்' என்று காமங்களை ஸதோதரம் செய்யும் வாக்யங்களை அர்த்த வாதங்கள் என
 றும், அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டிய விஷயங்களை ப்ரகாசித்துக் காட்டும் வாக்யங்களை
 மந்தரங்கள் என்றும் சொல்வார்கள். 'இந்த மூன்று பாகங்களிலும் காரயத்தைக் குறிக்க
 கும் சப்தங்களுக்கு மாத்ரமே ஸவத ப்ராமாண்ய முண்டு; மறறை வாக்யங்களுக்கு
 ஸவத ப்ராமாண்யமிலலை' என்பது எதிர வாதிகளின் அபிபராயம்.

வ்யவஹாரம் உந்யு— 'வ்யவஹாரம்' என்பதற்கு 'பரவருத்தி' என்
 பது பொருள். அது வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் இருக்கலாம் 'பசுவைக் கொண்டு
 வா' என்று ஒருவன் சொன்னவுடன், அந்த வாதத்தைக் கேட்டு அதை அறிந்த
 மற்றொருவனும் அதற்கு இணங்கிச் செய்யப்படும் வ்யாபாரமே இவ்விடத்தில் 'வ்யவ
 ஹாரம்' என்பதால் குறிக்கப்படுகின்றது.

வாரிநிஷ்டென் வஹூயநி—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள வ்யவஹாரத்தால் ஏற்
 படாமல், ஸ்வயம் விததமாக இருக்கும் வஸ்து தான் 'வாரிநிஷ்டென் வஹூய'
 வென்றும் 'வாரிஷ்டென்' வென்றும் சொல்லப்படுகின்றது. அதற்கு உதாஹா
 ரணம் 'ஆத்மா' 'பரஹமம்'.

கௌநலிசு... இது யாதருசசிகமாக ஏற்படும் வ்யுத்பத்திகள் வித்தாரத்தி
 விஷயமாக இருக்கக் கூடுமென்பதைக் காட்டுகின்றது த்யார வரஹி... இது
 புத்தி பூரவகமாக ஏற்படும் வ்யுத்பத்திகள் விததாரத்த விஷயமாக இருக்கக்கூடும் என்
 பதைக் காட்டுகின்றது.

ஸவ-வாக்யஜோக்தம் ஸ்ரயஃகெது | ஸாவஜெவ ஸவ-வக்ஷாநாஃ ஸூ
ய-வாலியாயித்வம் ஸ்வாதவிஸேஷாணாஃ யஸாவஸூரிதஸஸ்வம-
விஸேஷவாலித்வம் ஸஜிநாதீதி காய-யாஸு ஸவவஸூத்திரிதூதி
நிஸ-வ்யொநிநி-ஸ்வாயநஃ | ஸதஃ வாரிநிஷ்டெஷ வஸூநி ஸஸ்வஸூ
ஸொயகதுஸூத்வயாரணாசு ஸவ-வாரி வெஷாணவாக்யூநி
ஸகஸுஜம தாரணம் ஸவ-வக்ஷூரணம் ஸாரகஸுஸூத்வஸூக்ஷணம்
ஸூஸூ ஸொயயஸூவா.

செய்கிறார்கள். ஸகல பதங்களுக்கும் இவ்விதமே தம் தம் பொருளைச் சொல்லுகின்றன வென்பதையும், அநேக பதங்க ளடங்கிய வாக்யங்களில், காயததின் வழியாகப் பொருளைப் போதிப்பிக்கும் வாக்யங்கள் இருப்பனபோல, ஸ்வதஸ விததமான பொருளைப் போதிப்பிக்கும் வாக்யங்களும் இருக்கின்றன வென்பதையும் எல்லாரும் அறிவார்கள். ஆகையால் வ்யுத்பத்தி பெல்லாம் காய பரங்களே என்று சொல்லது கேவலம் பிடிவாதம் மாத்ரமாகுமே தவிர, புகதியுடன் கூடிய வாதமாகமாட்டாது. இப்படி வித்தமான வஸ்துவைப் போதிப்பதற்கும் சபதங்களுக்கூச சகதி உண்டு என்பது ஏற்படுகிற படியால், வேதாந்த வாக்யங்கள் ஸகல ஜகத்க்கும் காரணமாயும், ஸ்வ கல்யாண குணங்களுக்கும் இருபயிடமாயும் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள மற்றை லக்ஷணங்களுடன் கூடியதாயுமுள்ள ப்ரஹ்மத்தைப் போதிப்பிக்கின்றன வென்பது வித்தம்.

ஸ்வ-வ்யாஜோராஸாவாக் ஸு-கெதயி தூ-வ-ஸூ-ஜி-நா-
நாஹ்... அந்தந்தச் சப்தத்தின் ப்ரயோகத்தில் அந்தந்த அதந்ததின் ஜனாரம் உண்டாவதற்குக் காரணம் முழுவதும், அந்தந்த அதந்ததில் அந்தந்தச் சப்தத்தைத் திரும்பத் திரும்பக் கை விரலால் சுட்டிச் சுட்டிக் காட்டிப் பல தடவை ப்ரயோகம் செய்வதே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை என்பதை இரதப பதங்கள் விளக்குகின்றன. 'இந்த அத்தம் போத்யம், அதை இரதச் சப்தம் போதிக்கின்றது' என்பதான போத்ய போதக ஸம்பந்தத்தைத் தவிர்த்து, அந்தச் சப்தத்திற்கும் அந்த அதந்தத்திற்கும் வேறு எவ்வித ஸம்பந்தமும் இல்லை என்பது தான தாற்பாயம். 'இரதச் சப்தத்திற்கு இது அததம்' என்று ஸக்கேதம் செய்தவனுடைய ஜனாரமும் இல்லை.

ஸூயஜலி ஸ்ரயஃகெது—தானும் ப்ரயோகம் செய்கிறான். இதைச் சொல்வதன் கருத்து என்னவென்றால்—இந்தக் குழந்தைகளுக்கு இந்த அத்தங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கும் புருஷனும் இம்மாதிரியே விததார்த்தத்தில் வ்யுத்பத்தியோடு கூடினவனே தவிர, கார்யாதந்ததில் வ்யுத்பத்தியைப் பெற்றவனன்று என்பதைக் காட்டுவதற்கே. இந்தப் பாலர்கள் விததார்த்ததில் வ்யுத்பத்தி உடையவர்களாய்ச் சப்தங்களை ப்ரயோகிக்கின்றார்கள் என்று சொன்னால், இப்பொழுது சப்தங்களை ப்ரயோகிப்பவர்களும் அம்மாதிரியே வ்யுத்பத்தியைப் பெற்றிருக்கக்கூடும் என்று நினைக்க இடமுண்டன்றோ?

ஸாவஜெவஸவ-வக்ஷாநாஃ ... 'எல்லாப் பதங்களும்' என்பதால், 'வேதத்தில் தென்படும் பதங்கள் மாத்ரமின்றிககே லோகத்தில் தென்படும் பதங்களும் கூட' என்பது குறிக்கப்படுகின்றது.

வாஸம் ஹி ன் டெஸாநிஸெஷா ரூவஸூ ம டூஷிவகி ராஜீஸூப்ரூதி ஜூர்வகி
 சுவாமொரணஸ தயாதநாஸாயஜீஸாயந ஜாவவஜு காலியடூபியொயித

கூடும் ஐஞாந காண்டமாகிற உபநிஷத்களில் உபாஸநம் விஷயம், அதனால் விசேஷித
 துக குறிக்கப்படும் யாதொரு காயமுண்டோ அந்தக் காயத்திற்கு அதிகாரி அந்த
 உபாஸகன், அவனுக்காக ஏற்படும் பலம் அவனுக்கு விசேஷணமாகின்றது அதன்
 அக்கருதன் ஆவான் அவன் அந்த உபாஸநத்தால் பரஹ்ம மென்னும் பலத்தை
 அடைகிற னாகையால், பரஹ்மமாகிற அந்தப் பலம் அவனுக்கு விசேஷணமாகின்றது
 அந்தப் பலம் வீதி வாகயத்திற சொல்லப்படாமல் வீதிபரமல்லாத வேறு வாகயத்தில்
 சொல்லப்படாதுருந்த போதிலும், வீதி வாகயத்திற சொல்லப்படும் உபாஸநமாகிற விஷ
 யத்துடன் சீழ்க் குறிக்கப்பட்டுள்ளபடி ஒரு வித ஸ்வாபநத்ததைப் பெற்றிருக்கிறபடி
 யால், அந்தப் பலத்தைச் சொல்லும் வாகயமும் காயாநத்தமாகித் தாதபாயத்தைப்
 பெறக்கூடும் இம்மாதிரியே எதிவாதிகளும் ஸ்வாககம் முதலானவைகளைச் சொல்
 லும் வாகயங்களுக்குத் தாதபாயம் கலயிக்கிறார்கள்

உ-:வாஸம் ஹி ன் எதி வாகிகள தாதபாயம் கலயிப்பதுபோல் நாமும்
 தாதபாயம் சொல்லுகிறோம் எனபதை விளக்குவதற்கு இவ்வீடத்தில் மூன்று உதா
 ஹரணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன அவையாவன — (1) “ஜெஜாதீஷ்வோரெத ஸ
 ம டூகாரொ யஜெத” [ஸ்வாககத்தை விருமடிவோன் ஜயோதிஷ்டோமம் என னும்
 யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டி] எனபது ஒரு வீதி வாகயம் ஸ்வாககம் என்பது
 எப்படிப்பட்டது எனபதை இது சொல்லவில்லை “யவூ ிஷ்வோந த ஸீ தம் தா தீ டு”
 [எவ்வீடத்தில் உஷணம் சீதம் துககம் இல்லையோ] எனபது ஒரு வீதியல்லாத ஆதந்
 வாத வாகயம், ஸ்வாககம் எப்படிப்பட்டது எனபதை இது சொல்லுகின்றது
 ஆகையால் வீதிவாகயத்திற சொல்லப்பட்டுள்ள ‘ஸ்வாககம்’ என னும் வஸதுவுக்கு
 இதில் சொல்லப்படுவது விசேஷணமாகின்றது அப்படி விசேஷண மாகின்றபடியால்,
 இந்த ஆதந்வாத வாகயத்திற்கும் பராமானயமுண்டு என்று எதிவாதிகள ஒதுதுக
 கொண்டிருக்கிறார்கள் அது போல், நாமும் பரஹ்மத்தின் குணவீழ்ச்சிகளாகிற
 விசேஷணங்களைச் சொல்லும் வாகயங்களுக்கு பராமானயம் சொல்லக்கூடும் எனபதற்கு
 முதல் உதாஹரணம் “உ-: வாஸம் ஹி ன் டெஸாநிஸெஷா ரூவஸூ ம டூஷிவகி”
 ‘துக்கத்துடன் கலசாத ஒரு தேச விசேஷமாகிற ஸ்வாககம் முதலியவற்றில் போலவும்’.
 (2) ‘ராஜீரூவெயாகி’ [ராதரி ஸதரங்களைச் செய்வதல் வேண்டி] எனபது ஒரு
 வீதிவாகயம் இத்த வாகயம் இந்த ஸதரங்களைச் செய்வதால் உண்டாகும் பலனைப்
 பற்றிப் பேசவில்லை “ப்ரூ தீ தீஷ்ணீ டம வர ணதெ ய ண தா ராஜீரூவயணி”
 [எவர்கள் இந்த யாகங்களைச் செய்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு பரதிஷ்டை ஏற்படுகி
 ன்றது] எனபது மற்றொரு வீதியல்லாத ஆதந்வாத வாகயம் ‘பரதிஷ்டை, இவைகளைச்
 செய்வதன் பலம், எனபதை இது சொல்லுகின்றபடியால் இந்த ஆதந்வாத வாகயத்
 திற்கு பராமானயம் அவகீகரிக்கப்படுகின்றது அப்படியே பரஹ்மத்தின் விஷயத்தி
 லும் நாம் தாதபாயத்தை அவகீகரிக்கலாம் எனபதற்கு இரண்டாவது உதாஹரணம்
 “ராஜீஸூப்ரூதி ஜூர்வகி” - ‘ராதரி ஸதரம் செய்வதால் ஏற்படும் பரதிஷ்டையாகிற

யெவ ஸ்வயம் ஸ்வயயனி । தயாஹி — ஸ்வஹிஷாஹி வரஹி
உத்யக்யுஸ்யெவாஸாநவிஷயகாயாயி நு தவிஸெஷணயுதமஹிசெவ-

விததீயில், துகந்ததுடன் கலவாத தேச விசேஷ ரூபமான ஸவாககத்தின விததீயிற் போலவும், ராதரி ஸதர பரதிஷ்டையிற் போலவும், பரஸபரம் ஸாதய ஸாதந பாவத்தை உடைய அபகோரணம் சதயாதநை இவைகளிற் போலவும் வேதாத வாக

பலததிற போலவும் (3) தஹிஷாஹி ஸ்வயயநாவயமஹிசெவ” [ஆகையால் பராஹ்மண
னைக குறித்து ‘நான இவனைக கொலவேன’ என்று பரயதநம் செயயக்கடாது] எனபது ஒரு நிஷேஷ வாக்யம் இது, அபபடிச செயதால எனன ஸம்பவிக்ரம எனபதைச சொல்லவிலலை ‘யொரவயமஹிசெவயதந யாதயாசி’ [எவன அமமாதிரி பயமுறுததுகிறானே, அவனுக்கு ஒரு நரக விசேஷமுண்டு] எனனும் வாக்யம், அபபடிச செயவதால உண்டாகும் விருத்த பலத்தைச சொல்லுகின்றபடியால், அமமாதிரியான விருத்த பலத்தைச சொல்லும் வாக்யத்திற்கு பராமாணயமுண்டு இப்படியே, மோக்ஷபாய விரோதி பலததிலும் தாதபாயம் சொல்லலாம் அதாவது, நரகம் முதலான விரோதி பலத்தைப்பற்றிப் பேசும் வாக்யங்களுக்கும், அவை காரய பரக விராவ்ட டாலும் பராமாணய முண்டு என்று சொன்ன தாயிற்று இதற்கு மூன்றாவது உதாஹரணம் “ஸ்வஹிஷாஹி ஸ்வயயநாவயமஹிசெவ”

பயமுறுததுவதற்கும் சதயாதநை எனனும் நரக விசேஷத்திற்கு முள்ள ஸாதய ஸாதநபாவத்திற் போலவும் [அபகோரணத்திற்கு சதயாதநா ஸாதநதவம் உண்டு] அதாவது, ‘செயதல் கடாது’ என்று நிஷேஷிக்கப்படடிருப்பதைச செயவது ஸவாக காறுபவத்திற்குந தடையாகு மாகையால், ஸ்வாககத்தை ஸாதித்துக கொடுக்கும் யாகநதை விதிக்கும் வாக்யத்திற்கு இந்த நிஷேஷ வாக்யமும் உபயோக முள்ளதாகின மது எனபது கருத்து இந்த உதாஹரணங்கள் மூன்றினாலும், ‘அாததவாத வாக்யங்களில விதி ஒன்றும் இல்லையாயினும், விதி வாக்யங்களில சொல்லப்பட்டுள்ள விதிகள் இந்த அாததவாத வாக்யங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்களை ஏதாவது ஒரு பரகாரத்தில் அபேக்ஷித்திருக்கிறபடியால், இந்த அாதத வாத வாக்யங்களுக்கு அநத விதி வாக்யங்களுடைய ஸம்பநந்ததால் பராமாணயம் உண்டு’ எனபது விளங்குகின்றது இப்படியே, பராஹ்ம ஸ்வரூபத்தையும் அதன் விஷேஷணங்களாகிற குணம் விபூதிகள் இவைகளையும், அதன் உபாஸநத்தை விதிக்கும் விதிகளுக்கு விருத்தமாயுள்ள பலத்தையும், ஸம்ஸாரத்தின் தோஷத்தையும், இன்னும் இவைபோன்ற மற்ற மற்ற அம்சங்களையும் பற்றிப் பேசும் விதியல்லாத ஸாமாநய வாக்யங்களுக்கெல்லாம் உபாஸநத்தை விதிக்கும் விதிவாக்யங்களின் ஸம்பநந்ததால் பராமாணயமுண்டு எனபது தான இவவிடத்தில் உபபாதிக்கப்பட்டுள்ள விஷயம்

தயாஹி—உபாஸநத்தை விதிக்கும் வாக்யத்திற்கு உதாஹரணமாக நாம் கீழில் “சூத்ரா வாரெ ஶ்ரஷ்வஜி” இதயாதியான வாக்யத்தை எடுத்திக கொண்டு, அநத உபாஸநத்தின் பலம் அநத வாக்யத்திற் சொல்லப்படாமல் அதற்கு அாதத வாதமாயிருக்கும் வாக்யத்திற் சொல்லப்படடிருநத போதிலும், அநத பலத்தைச சொல்லும் வாக்யத்திற்கும் பராமாணயமுண்டு எனபதை உபபாதித்தோம்.

ஊனவம் அ ஸந்தி வஸத்யூய-வாஹமதா ஹிந்திரா-ரா சுவதி
 வ-ராஹு-ரா: வஸத்யூ வியிபெஷத-யவ வலிஹி ஹவஹி | யயோக-
 டி-ஹிஹிஷத-—' ஶீணம் ஹி வெவ ஜாயத உதி ஶூ-தொரித்யூ

இப்படி உபநிஷததில் காணப்படும் உபாஸை விதிகளுக்கு உபயோகிகளான
 வாக்யங்களிற் சொல்லப்படும் வஸ்துகள விரிதிக்ரம பக்ஷத்தில், ஸகல மததரம
 அாதந்வாதம இவைகளிற் சொல்லப்படும் வஸ்துகளும், வேறு பரமாணவர்களுக்கு
 விருத்தமின்றிக்ரம இது வரையில் சொல்லப்படாதவைகளாகவும் இருந்தால், அவை
 அந்த விதிகளுக்கு உபகரணங்களா யிருந்துகொண்டு விததியைப் பெறமல்லவோ?
 இந்த அாதததையே தரமிடாசாராய தமது ப்ரவ்யததில் “ ஶீணம் ஹி வெவ

இது வரையில் அாதந் வாதங்களில் பரதிபநமா யுள்ளவைகளுக்கு விததி உப
 பாதிக்கப்பட்டது விதிவாக்யங்களில் சொல்லப்படும் விதிகளுக்கு அாதத வாதவாக்யங்
 களிற் சொல்லப்படும்வை சேஷமாக இருக்கிறபடியால் அவைகளுக்கு விததி உண்டு
 எனப்பதுதான் அந்த உபபாதம் 'அாதத வாதங்கள் விதிவாக்யத்தில் பரதிபநமாயிருப்
 பதை ஸ்தோதரம் செய்கின்றன, அவைகளுக்கு அவ்விதமான ஸ்தாஹதவம் விததிக்
 ரம் பொருட்டு விதிவாக்யாதததில் அவைகளுக்குத் தாதபாயம் சொல்லக்கூடும்'
 எனப்பது இப்பொழுது விவரிக்கப்படுகின்றது விதி வாக்யத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள
 காம விஷயமாக அநேக குணங்களை வானிதிகுகொண்டு, அாதந் வாதங்கள் அந்தக்
 காமத்தில் ஒரு ஏற்ற புத்தியை ஐகங்களுக்கு உண்பிபண்ணுகின்றன; அந்தக் குணங்
 கள் வித்தியாவிடில், ஏற்ற புத்தியே உண்டாகமாட்டாதாகையால், அந்தக் குணங்கள்
 உண்மையாக இருக்கின்றனவென்பதை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டுமன்றே ?

ஊனவம் அ ஸந்தி— கீழில் உபபாதித்திருக்கிறபடி, எனவ எனவ விதி வாக்யங்
 களில் பரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள விஷயத்திற்கு உபயோகப்படக்கூடியவைகளோ,
 அத்தந்த அாதந்ங்களெல்லாம் பரமாணவர்களென்று அங்கீகரிக்கப்படவேண்டுமென
 பது ஏற்படாவிட்டால்

ஹிந்திரா-ரா சுவதிவ-ராஹு— அந்த அாதந்ங்கள் வேறு பரமாணவர்களுக்கு
 விருத்தங்களாயிருந்தால் அவை அங்கீகரிக்கக்கூடியவைல்ல, வேறு பரமாணவர்களால்
 அவை வித்திததுவிடும் பக்ஷத்தில் அப்பொழுது அவைகளுக்கு பராமாணயம் ஏற்படுத்
 துவதும் அநாவசயம் ஆகையால், 'அவிருத்தங்களும் வேறு பரமாணவர்களால் ஶாநித்
 கப்படாதவைகளுமான்' என்று சொல்லப்படாதிருக்கின்றன.

யயோக-ரா, அாதந்வாதங்கள் விதிகளுக்கு உபயோகப்படுமவையா யிருந்தால்
 அவைகளுக்குத் தமது அாதந்த்தில் பராமாணயமுண்டு என்பதற்கு ஶ்ரீதரமிடாசாராய
 கரநம் உதாஹரிக்கப்படுகின்றது

வக்ரீயீ யதீயதீயவதாநஸூகீவரம் வாக்யீ, தயோ஽பி தாஸதா
 ஸூகீரூவவதீதே” உதி | னாததீக்ஷம் ஸவதி—ஸவெ—ஹ ஹதீய—
 வாதீயாஹா . ஸ்வதாராயதஹூதயாமாஹே ஸாமஸதீராயதீய—
 தாயாபூரூபூஷூரூவாநு ம—ணாநு ஸஹஸூஸொ வதீநு ஸஹஸூஸு:
 கஉ—ணீ பூரூஸஸூஸூ—யூ—தாபயதீ; தெஷாஸஸூரூவெ பூரூஸஸூஸூ—
 ஶீரெவ ந ஸதீயதீ கஉ—ணீ பூரூஸஸூஸூ—யூ—யூ— ம—ணாஸூரூவெவ
 ஸெய்யதீதி | ஸநஸெயவ ஶீஸா

ஜாயத உதி ஸூ—தெநிதீ—வக்ரீயீ யதீயதீயவதாநஸூகீவரம் வாக்யீ
 தயோ஽பி தாஸதா ஸூகீரூவவதீதே” —எனனும் வாக்யததால் விளக்கி
 இருக்கிறா இதன தாதபாயம எனனவெனறால் —‘அாதநுவாத பாகம முழுவதும்,
 தேவதைகளின ஆராதனமா புள்ள யாகம முதலிய காமங்களுடையவும் அவைகளின்
 அங்கங்களுடையவும் அவைகளால் ஆராதிக்கப்படும் தேவதைகளுடையவுமான அபரத
 யங்கங்களான குணங்களை ஆயிரக்கணக்காக விவரித்துக்கொண்டு காமங்கள் மிகச்
 சிறந்தவை எனனும் புகுதிபை நமக்கு உணடுபணணுகினறன அமமாதிரியான குணங்
 கள இராவிடால் காமங்கள் சிறந்தவை எனனும் புகுதி நமக்கு உண்டாகமாட்டா
 தாகையால் காமங்களில் நமக்குக் கொள்வ புத்தி உண்டாகும் டொரு டி அநத அாதந்
 வாத பாகம உணமையாக இருக்கும் குணங்களையே போதிப்பிக்கினறன எனற நாம
 ஒத்துக்கொள்ளவேணடும்’ எனபதுதான மநதர பாகத்தில் சொல்லப்படும் அாதந்நங்
 களும் இமமாதிரியே வித்திக்கினறன

ஶீணம் ஹி லெவ ஜாயத உதி—இது ஸ்ரீதரமிடாசாராயருடைய ஸூகதி
 இதன பெருநு எனனவெனறால்—‘ஶீணம் ஹி லெவ ஜாயதே’ எனற ஆரமபிக்ரும
 சருதி வாக்யம் அவதாததை ஸதோதரம செய்வதற்காக இருந்தபோதிலும், இல்லாத
 விஷயங்களைச் சொல்வதால் ‘ஸதோதரம வித்திக்கமாட்டாதனறே? எனபதுதான
 அவருடைய அபிபராயமாவது ‘அாதந் வாத வாக்யங்கள் தாம் செய்யும் ஸதோதரத்
 தால் காமங்கள் விஷயமாக ஒரு ஏற்ற புத்தியை நமக்கு ஜீபிக்கினறன அவை
 வாணிக்ரும குணங்கள் உணமையாக இராமல் கேவலம் ஆரோபிதங்களாக இருந்தால்,
 அநத வாணநததால் ஏற்படும் ஏற்றமும் பொய்யாகிவிடுமொகையால், காமங்களில்
 பாரோசநையை ஜீபிப்பிப்பதற்கு அாதந் வாதங்கள் அசக்தங்களாகி விடுமபடி பரஸங்
 கிக்ரும அநத பரஸகதி வராமல் இருக்கவேணடும்’ எனல, அாதந் வாதங்களுக்கு
 ஸ்வாததத்தில் பராமாணயம் அவசியம் ஒத்துக்கொள்ளப்பட வேணடும்’ எனபது
 தான

ஸநஸெயவ ஶீஸா —இநத வழியாகவே அதாவது -‘விதி வாக்யங்களுக்கு
 உபயோகிகளான அாதந் வாதங்களுக்கு ஸ்வாததத்தில், பராமாணயம் வித்திப்பது
 போல’

ஸ்வெ-ஹ் ரோவம்தா ஹ்ய-ஹ் வரீஹி |

ஈவி ஹ காய-ஹ்வாக்ஷாய-ஹ்வாஹிஹி, கிஹிஹ் காய-ஹ்வம் தாஹிஹி

ஈவி ஹ காய-ஹ்வாக்ஷாய-ஹ்வாஹிஹி: -- தவிரவும், காயவாக யாததஹ் வாஹிகள, தமமால சொல்லப்பட்டு வரும் 'காயம்' எனஹும் சபத்ததால்

ஸ்வெ-ஹ் ரோவம்தா ஹ்ய-ஹ் -- கீழில ஆத்த வாதஹ்களுக்கு பரா மானயம் நிரூபிக்கப்பட்டது 'ஆத்த வாதஹ்களுக்கு பராமானயம் ஏற்படுவது போல மததரஹ்களுக்கும் பராமானயம் வரித்திக்கும், எனபது இவலிடத்தில சொல்லப்பட்டு கிஹது ஸ்துதிபரஹ்களான ஆத்த வாதஹ்களுக்கு ஸ்வாதத்ததில பராமானயம் இரா விட்டால் அவைஹ்களுக்கு ஸதாவகதவம் எப்படி வரித்திக்கமாட்டாதோ, அப்படியே அநுஷ்டேயாதத பரகாசஹ்களான மததரஹ்களுக்கு ஸ்வாதத்ததில பராமானயம் இராவிட்டால் அவைஹ்களுக்கு அந்த அநுஷ்டேயாதத ப்ரகாசஹ்வம் வரித்திக்கமாட் டாது எனஹு அறிய வேணஹும்

ஈவி ஹ காய-ஹ்வாக்ஷாய-ஹ்வாஹிஹி: -- இது வரையில் வரித்தநாதத தில வயுதபத்தியுண்டி எனபதும் அப்படி வரித்தநாதத்தில வயுதபத்தி இவலையென் பதை ஹ்துஹ்க கொண்டாலும் விதிஹ்களுக்குச சேஷமாயிருப்பதாலேயே பரஹம் முதலி யவை வரித்திக்கினறன் எனபதும் நிரூபிக்கப்பட்டன இனி, எதிரவாஹிகளால் சொல்லப் பஹி 'காயம்' எனபது உப்பாதிக்கத தகாத்தது என்பதை விரகக்குகிரா இவ்வித தில மீமாம்ஸகாஹ் இது விஷயமாக எனன் சொல்லுகிராஹ்கள் எனபதை நாம தெரிஹ்து கொளஹ்தல் அவசியம் அவாஹ்கள் சொல்லவதாவது-- 'வேதஹ்களில் யாகம் எனபது ஹ்ரு பல்த்தை உத்தேசித்தது வரித்திக்கப்படுகினறது, அஹ் காலம் இருஹ்து பிறகு ஹ்சித்ததுவிஹி யாகம் எனஹும் கரியை, பஹ் காலம் கரியித்தது அந்தப்பல்த்தைஹ் கொடுக்கினறது எனஹு சொல்லது அநுபநஹ்மாலையால், யாகம் முடிஹ்வுடன் 'அபூர்வம்' எனஹு ஹ்நஹு ஹ்சிக்கினறதெனஹும், அது பஹ் காலம் இருஹ்து பல்த்தைஹ் கொடுக்கினறது எனஹும் நாம ஹ்துஹ்க்கொளஹ்தல் வேணஹும்' எனபதே இஹ் அபூர்வத்தையே அவாஹ்கள் 'காயம்' எனஹு சொல்லுகிராஹ்கள் வ்யாபா ரத்தை வரித்திக்கும் கரியா பதஹ்கஹெல்லாம இஹ்தஹ் காயத்தையே பரதாஹ்மாகக் குறிக்கினறன்வாம, இஹ்தஹ் காயமே ஸ்வயமாகவே இஷ்டமாயும் அநுகூலமாயும் இருஹ்து கொண்டிருகினறதாம இஹ்தஹ் காயத்திறகு அவாஹ்கள் மூன்று வித ஹ் வக ஹ்ந்ஹம் சொல் வாஹ்கள் அவையாவன்- (1) கருதி ஸாதயம், (2) இஷ்டம், (3) கருதியின உத்தேசயம் முதல் ஹ்ந்ஹப்படி, பரயதநததால் ஸாதிக்கப்பஹிமவையெல்லாம காயமாகும் பஹ்நதில, காமமும் கருதியினுல் ஸாத்யமாக இருப்பதால், அதுவும் காயமாகத் திரியும்; இரண்டாவது ஹ்ந்ஹப்படி, பரயதநததைஹ் செய்யும் காலத்தில எது யஹ்மானுல் இஷ்டப்படப்படுகினறதோ அது காய மென்று சொனனுல், ஸவாஹ்மம் முதலியவைஹ்ஹும் இஷ்டஹ்களாகினறப்படியால், அவைஹ்ஹும் காயமாகத் திரியும் இப்படி இஹ்த இரண்டு ஹ்ந்ஹஹ்களும் அதிவயாபதஹ்களாகிஹ் படியால்,

வகுவத்யு | 'கூதிஹாவஹாவிதா கூதத்யு-ஓஹ்யதா' உதி தெசு, சிபிஹ
 கூதத்யு-ஓஹ்யதா? : 'யத்யிகூத்யு கூதிவ-உத-உத தகூத தத்யு-ஓஹ்யதா'
 உதி தெசு, வுரூஷ்வஜாவாரூவாயா: கூததெ: கொஹ்ய'யிகாரொ
 தா: ? | 'யதாவீய யா கூதி-ஓ-தா-யதி வுரூஷ: தகூதத்யு-ஓஹ்யதா'
 உதி தெசு, உஹ தஹி-உ ஊஷ்வஹெவ கூதத்யு-ஓஹ்யதா | சுவெவெவ
 உஹ-ஹெ-ஊஷ்வஹெவ ரூவஹ்ய-ஹி-உ ஊஷ்வயதயா ஹி: |

என்ன பொருள் கொள்ளுகிறார்கள் என்பதை விவரிக்கவேண்டும் 'மானவிக பரயதநம்
 செய்யப்பட்ட பிறகு உண்டாவதாயும், அந்த பரயதநத்திற்கு உததேசயமாபு மிருப
 பதே காரயம்', என்று சொல்லும் பக்ததில, பரயதநத்திற்கு உததேசயம்' என
 பதில் 'உததேசயம்' என்பதன் பொருள் என்னவென்பதை விளக்கவேண்டும்
 'பரயதநத்திற்கு எதைக்குறித்து அதிகாரம் இருக்கின்றதோ அது நான் அந்த பரயந
 தைதின் உததேசயம்' என்று சொன்னால், 'அமமாதரி அதிகாரம் மறுஷ்யனுக்கு
 மாததிரம் ஸம்பவிககுமே தவிர, அவனுடைய வ்யாபார ரூபமாக இருக்கும் அவனது
 பரயதநத்துக்கு அது ஸம்பவிக மாட்டாதே' 'உததேசயம்' என்பதற்கு அது
 அர்த்தமன்று ; , எதை அடையவேண்டுமென்னும் விருப்பத்துடன் ஒரு மனிதன்
 பரயதநம் செய்கிறானே, அதை அந்த மனிதனால் செய்யப்படும் பரயதநத்துக்கு
 உததேசயமென்று சொல்லுகிறானே' என்றால், அப்பொழுது, விருமப்பபிடம் வஸ்துவே
 உததேசயமாகி விடுமன்றோ? 'விருமப்பபிடம் வஸ்துவைக்கு இரண்டி ஆகாரங்கள்
 உண்டு விருப்பத்துக்கு விஷயமாக இருப்பது ஒன்று, பரவருத்தியின் பொருட்டு

மூன்றாவதாகிற 'கருதியின் உததேசயம்' என்னும் லக்ஷணமே சிவநருஷ்டமாக
 அவர்களால் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது அதாவது 'கருதியால் ஸாதயமாயிருந்து
 கொண்டு, எது கருதியின் உததேசயமாகவு மாகின்றதோ அது காரயம்' என்று சொன்ன
 தாயிற்று இந்த லக்ஷணத்தை இவ்விடத்தில் துஷிக்கிறோ

கூதிஹாவஹாவிதா கூதத்யு-ஓஹ்யதா—'கருதி' எனப்பற்றகு 'மானவிக
 பரயதநம்' என்பது பொருள் 'அது செய்யப்பட்ட பிறகு உண்டாவ
 தாகிற தன்மையை உடைத்தாயிருக்கை' என்பது முதல் பதத்தின் பொருள் இப
 படி இருப்பதுடன் அந்தக் காரயம் என்பது கருதியின் உததேசயமாகவும் இருந
 தல் வேண்டும் 'உததேசயம்' என்பதற்குப் பொருள் என்னவென்பதைப் பலவித
 மாக விகல்பித்து ஒன்றும் உபபநமாகவில்லை என்பதை நிரூபிக்கிறோ

வுரூஷ்வஜாவாரூவாயா: கூததெ:—லோகத்தில் அதிகாப
 மென்பது செதநனான மனிதனுக்கு உபபநமாகுமே தவிர, அவனுடைய வ்யாபார
 மாகிற அசேதநத்திற்கு உபபநமாகமாட்டாது என்பது தாதபாயம் 'இது என
 னுடைய பரயேநேததை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்; ஆகையால் இது என்னுடையது'
 என்னும் புத்தியன்றோ அதிகாரமென்று சொல்லப்படுகின்றது? அது எப்படி கருதிக்கு
 ஸம்பவிகமும்?

ஊஷ்வஹெவ— 'இஷ்டம்' இரண்டாலதாகச் சொல்லப்பட்ட லக்ஷணம்.

வாரூஷ்ப்ரகஸ்வம், தத்ரீ ப்ரகஸ்வாகார: க்ருதிஷ்ப்ரகஸ்வம்
 உதி | ஸொரயம் ஸ்வகஸ்வாவிதி ஸொகாரிதொ ஸொயாஸூ: | தயாஹி—
 ஐஸூரணிஷ்யதயா ப்ரதீதஸூ ஸ்வயதொத திண ரொணாலிபிரொவ
 ப்ரொகஸ்வம் தத வனவ ப்ரவூத: | ஐஸூரயா ஜாதாயாவிஷ்வூ ஸ்வய-
 தொத திண ரொணாலிபி: ப்ரதீயதொ தொசி, ததஸ்ரீகீஷ்யா ஜாயத, தத:

தூணடம குணமுள்ளது மதரொன்று, இவைகளுள் தூணடம் ஆகாரமே உததேச்
 யம்' என்று விவரிக்கலாமோ வென்றால், அதுவும் தனது கஷியிலுள்ள அபி
 நிவேசத்தால் ஏறபடம வீண சரமமே ஏனென்றால், பரவ்ருத்தியினால் ஸாதீககத்
 தருததாக இருப்பதே தூணடம லாகினறதே தவிர, அப்படி பரவ்ருத்தியினமீது
 சாரதது நிறகும விததீயைக காட்டிலும் வேறுபட்டதான தூணடம லொன்று
 மிலையனரோ? எப்பொழுது பரயதந் மிராவிட்டால் இஷ்டப்பட்டு வஸதுவின
 விததீ வரமாட்டாதோ, அப்பொழுதே ஒருவன் பரவ்ருத்திககினரூன முதலில்
 வஸதுவில் விருப்பம், பிறகு ஸ்வபரயதந் மிராவிட்டால் அது விததீககமாட்டாது
 எனனும் தோற்றம், அதற்குப் பிறகு பரயதநம் செய்யவேண்டும் எனனும் இசை;

அது அதிவ்யாபதமென்று அதைப் பரிஷ்கரிப்பதற்காகச் சொல்லப்பட்ட 'உததேச்
 யதவம்' என்பதும் 'இஷ்டதவம்' எனப்பதாகவே ஆகிவிட்டால், லக்ஷணத்திற் செய்
 யப்பட்ட பரிஷ்காரம் நிஷ்பரயோஜநமாகிவிடுமனரோ?

தலாஹி — இவ்விடத்தில் எதிரவாதிகள் பின்வருமாறு வாதிக்கிறார்கள்.
 'இஷ்டம்' என்பதற்கு, நமமால் விருமப்படுவது எனனும் பரயதநத்தின பொருட்டுத்
 தூணடமவது எனனும் இரண்டு ஆகாரங்கள் உண்டு. அவைகளுள் முதல ஆகாரத்தை
 'உததேசயம்' எனப்பதன் குறிப்பாக ஒத்துக்கொண்டால் பரிஷ்காரம் வீணாகி விடு
 மென்பது உண்மையே இரண்டாவது ஆகாரத்தைக் கைப்பற்றினால் அது வீணாக
 மாட்டாது. இது தான் அவர்களின் வாதம் இதற்கு இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும
 ஸமாதானமாவது: தூணடமவது எனனும் இரண்டாவது ஆகாரம் 'க்ருதி ஸாதயம்'
 எனனும் முதல் லக்ஷணத்தில் அகப்பட்டதாக இருக்கிறபடியால், இதைப் பரிஷ்காரமும்
 வீணே' எனப்பது தான் தூணடமவது, எனனும் ஆகாரம் எப்படி 'க்ருதி ஸாத
 யம்' என்பதனுள் அகப்பட்டது என்றால் - இஷ்டப்பட்ட பொருள் நமது பரயதந
 மின்றிககே விததீககத் தருததானால், நாம் அதற்காக பரயதநம் செய்யமாட்டோம்;
 நாம் பெரிய பரயதநத்தைச் செய்தாலும் அது பலிக்கமாட்டாது என்று அறிந்தால்,
 அப்பொழுதும் பரயதநத்தைச் செய்யமாட்டோம், நாம் பரயதநம் செய்தால் அது
 பலிக்கும என்று இருந்தால் பரயதநம் செய்வோ மாகையால், ப்ரேரகதவம் (தூணட
 தல்) எனப்பது க்ருதி ஸாதயம் (பரயதநத்தால் ஸாதீககத்தருதது) எனப்பதனுள் அகப்
 பட்டதே அதாவது -எது எது ஒரு மனிதனை பரயதநம் செய்யும்படி தூணடமின்
 றதோ அது அது பரயதநத்தால் ஸாதீககத்தருததாகவே இருத்தல் வேண்டும் என
 பதுதான் ஆகையால் 'ப்ரேரகதவம்' எனப்பது க்ருதி ஸாதயத்வம் எனப்பதைக் காட்டி

வ்யவத்யுதெ வஹுஷ உதி தகவவிபாஹ வ்யக்யா । தவ்யாஜிஷ்யஸ்ய க்ரத்யீ-
யீநாஶ்ரீஹக்ஷாநீரெசி க்ரத்யூஷ்யஸ்ய நாக கிரவி த ஶ்யஸ்யுதி ।

கயொஷ்யுத 'உஷ்யதாஷ்யதஹு வஹுஷாநஹுக்ஷுதா, தஹு-
ஹுஷாநஹுக்ஷுஷம் க்ரத்யூஷ்யஸ்யு' உதி ஷெஷெஷ்யு । வஹு-
ஷாநஹுக்ஷுஷம் ஸஹவதித்யநயஶ்யாஷ்யு, யஹ வஹுஷாநஹுக்ஷுஷம்

கடைசியாக பரவ்ருததி; இது வனரே கரமம்? உணமையை அறிந்தவர்களின் கொள-
கை இது. 'ஒரு வஸது நமக்கு இஷ்டமானது என்பதற்கு காரணம், அது
நமக்கு அநுகூலமாக இருப்பதே அப்படி அநுகூலமாக இருக்கும் தன்மையே
கருதியின உத்தேசயம்' என்று சொல்லலாமோ வென்றால், அதுவும் உபபநமாகமாட-
டாது ஸஹமொனதே மனிதர்களுக்கு அநுகூலமான வஸ்துவானதால், ஸஹமே உத-
தேசயமாகத் திரியும். புருஷநநுகூலமும் துககமும் எப்படி பாயாய சபதநகனோ, அப-
படியே புருஷநநுகூலமும் ஸஹம எனனும் சபதமும் ஒரே அர்த்தத்தைச்

ஹம வேறுபட்டது என்று சொல்ல இடமில்லை

உஷ்யதாஷ்யதஹு^{து} வஹுஷாநஹுக்ஷுதா — எது நம்மால்
இசைக்கப்படுகின்றதோ, அதுவே நமது பாயதநததுக்கு உத்தேசயமாகுமென்று
சொல்லி, அப்படி இஷ்டமான வஸ்துவில் இரண்டு ஆகாரங்களுண்டென்றும் அவை
களுள் ப்ரேரகதவம் எனனும் ஆகாரமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதமென்றும் உபபாதநம்
செய்ததற்கு, அந்த ப்ரேரகதவம் எனனும் ஆகாரம் கருதி ஸாத்யத்தைக் காட்டிலும்
வேறுபட்டதனரூபையால், அப்படி உபபாதிபபது சரியல்ல வென்று கீழில் ஆக்ஷேபிக
கப்பட்டது இதற்கு மேல, எதிரவாதிகள் வேறு ஒரு விதமாக ஸமாதக்ஷீகப பாரகி
ரூர்கள். அதாவது இஷ்டமான வஸ்துவுக்குக் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள இரண்டு ஆகாரம்
கள் நீங்கலாக அநுகூலமாக இருப்பது எனனும் மற்றுமொரு மூன்றாவது ஆகாரமும்
உண்டு, அதுதான் உத்தேசயம் எனபதன் கருத்து எனபதுதான் இதற்கு இவ்
வீடத்திற செயயப்படும தூஷணம் என்னவென்றால், அநுகூலமாக இருக்கும் பொருள்
ஸஹமொனதே; ஆகையால் உத்தேசயம் என்பதற்கு ஸஹம என்று பொருள்
கொண்டதாக ஆய்ற்று, அது உங்களுக்கு அநிஷ்டமன்றோ? எனபதுதான். எதிர
வாதிகளால் ஒத்துக்கொள்ளப்படும 'காயம்' எனபது ஸஹத்தைக் காட்டிலும் வேறு
பட்டது எனபதே அவர்களுடைய கொள்கை

யஹ வஹுஷாநஹுக்ஷுஷம் ஶஹவதித்யநயஶ்யு — இது தருஷ்
டாநதமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. புருஷநநுகூலம் எனபது துககத்தைக் காட்டி-
ஹம வேறு பட்டதன்று என்று எப்படி நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளுதீர்களோ, அப்படியே

ஊவ வயபாயஸ்தி: ஸுவவ்யதிரிதவஜ் கஸ்தாவி வாரூஷாநுகு
 ஸ்வம் ந ஸ்வவத் | நநு உ 'ஊவநிஸ்தெரவி ஸுவவ்யதிரிதா
 யா: வாரூஷாநுகு' உதி அநெதகி | 'சூதாநுகு
 ஸுவவடி, சூத்யுகிசு' ஊவடி உதி ஸி ஸுவஊவயொவி
 வெக: | ததூதாநுகு ஸுவவிஷ்ட ஹவதி, ததூகிசு ஊவம்
 அநிஷ்ட | ஸொ ஊவஸ்யொமஸ்தாஸஹதயா தஹிவ்யுதி ரவீஷா
 ஹவதி | ததவனவஷ்தாஸாஷாநுகு' ததூவி - வ்யுகி
 ஸ்வஸ்யஷ்டஸ்யாஸிண: வாரூஷாநுகு ஸ்வயொம: வ்யுகி

சொல்லும் பதங்களே. ஸுகத்தைத் தவிர்த்த வேறொன்றும் மனிதர்களுக்கு
 அநுகூலமாக மாட்டாதன்றே? 'ஸுகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான துகக்
 நிவருத்தி மனிதர்களால் அநுகூலமென்று கொண்டாடப் படுகின்றதே!
 அது எப்படி?' என்று கேட்டால், அதற்கு ஸமநாதம் பின்வருமாறு சொல்லப்
 படுமென்று எது எது அநுகூலமோ அது அது ஸுகமென்றும், எது எது
 பரதிகூலமோ அது அது துகமென்றும், இவ்வாறு ஸுகத்திற்கும் துகத்திற்கும்
 வாசி கூறப்படுகின்றது அவைகளுள், தனக்கு அநுகூலமாயுள்ள ஸுகம் தன்
 னால் இஷ்டப்பட்டதாகவும், பரதிகூலமாயுள்ள துகம் இஷ்ட விருத்தமாக
 வும் ஆகின்றன அநிஷ்டமாயுள்ள துகம் நோந்தால் அது பொறுக்கத் தகாததாத
 லால், அதன் நிவருத்தியை ஜகங்கள் விருமபுகிராகள் அவலிதம் அந்த நிவருத்தி
 இஷ்டமாகிற படியால் மாதரம் அதை எல்லாரும் அநுகூலமென்று பிரமிககிராகள்.
 லோகத்தில் பரகருதி ஸமபந்தம் பெற்றுள்ள ஸமஸாரி ஜீவன்கள் எல்லாவற்றுகும்
 சில ஸமயங்களில் அநுகூலத்துடன் சோககை, மற்றும் சில காலங்களில் பரதிகூலத்
 துடன் சோககை, வேறு சில ஸமயங்களில் இரண்டினிற்குத் தமது ஸவருபத்துடன்
 மாதரம் இருப்பது, என்று மூன்று அவஸ்தைகளுண்டு அவைகளுள் பரதிகூலத்

புருஷானுகூலம் என்பது ஸுகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதன்று என்று ஒத்தாக
 கொள்ள வேண்டுமன்றே? என்பது கருத்து

நம: உ—ஸுகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாயுள்ள துகக் நிவருத்தி
 யானது அநுகூலமாகக் காணப்படவில்லையா? எனனும் சோதயத்திற்கு, 'துக்க நிவ்
 ருத்தியானது அநுகூலமாகத் தோன்றுவதெல்லாம் பிரமமே' என்ற ஸமநாதம்
 சொல்லுகிரா

ஸ்வஸாரிண:—ஸமஸார பந்தத்தில் அகப்பட்டுள்ள ஜீவன்களுக்கே இந்த
 மூன்று அவஸ்தைகளுண்டு மோக்ஷத்தை அடைகின்றன ஜீவன்களுக்கு பரதிகூலத்
 தின சோககை என்பதே இல்லை ஒன்று அநுகூலம் மற்றொன்று பரதிகூலம் என்ப
 தெல்லாம் காமத்தின் பலம் என்பதே நமது கொள்கை.

ஹ்யஸ்யமஃ ஸ்ரூயதெவணாவஸ்தி திரிதி திஸ்யோவஸ்யா: | தத் துக்ருதிக்ரு
 ஹ்யஸ்யமஃ திவரத்யு சுநுகுக்ருஹ்யஸ்யமஃ திவரத்யு ஸ்ரூயதெவணாவஸ்தி
 திரிதி | தஸ்ய துக்ருதிக்ருஹ்யஸ்யமஃ வதத்யுநெ தஹிவரத்யு
 ஸ்ரூயதெவணாவஸ்தி திரிதி ஹவதி | தத் துக்ருதிக்ருஹ்யஸ்யமஃ துக்ருதிக்ரு
 தாஸ்ய: |

சுத: ஸுவரூபகவாஹுகுக்ருதாயா தியாமஸ்ய சுநுகுக்ரு
 தா வடிஹ வரிஹஸனி பூரணிகா: உஷஸ்யா 3 விஸெஷஸ்ய

தின் நிவ்ருததியும் அநுகூலத்தின் சிவருததியும் இவை இரண்டும் ஸ்வரூபத்துடன்
 மாத்ரம் இருப்பதேயாகும் ஆகையால் பரதிகூலத்துடன் சோநதிருக்கும்பொழுது,
 ஸ்வரூபத்துடன் மாத்ரம் இருப்பதான முனைவது அவஸ்தை ஐநகனால விருமப்ப
 படுகின்றது. தேவலம் ஸ்வரூபத்துடன் மாத்ரம் இருப்பதான அநத அவஸ்தை
 யானது பரதிகூல நிவ்ருததி ரூபமானதால், அநுகூலமபோல அதுவும் இஷ்டமாகின
 மது இநதக காரணம் கொண்டு அதை அநுகூலமென்று ஐநகன பீரமிக்கிறார்கள்.

சுத: ஸுவரூபகவாஹுகு நியோகம் எனபதற்கு அநுகூலத்தன்மை
 உண்டு என்று சிலா சொல்வதும் பராமாணிகளால் பரிஹவிககத தருநததே அநு
 கூலமாக இருப்பது ஸுகமொனதே. நியோகம் எனபது ஸவயமாக இஷ்டமான

தத் துக்ருதிக்ரு—பரதிகூலத்தின் ஸமபநதம் ஒழிவதை அநுகூலத்தின் சோககை
 யென்று சொல்லக்கூடாது, அநுகூலத்தின் ஸமபநதம் ஒழிவதையும் பரதிகூலத்தின்
 சோககை யென்று சொல்லக்கூடாது' எனபது இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது.
 அப்படிச் சொல்லும் பக்ஷத்தில், தூக்கத்தில் அநுகூல ஸமபநதம் பரதிகூல ஸமபநதம்
 இரண்டும் இல்லையாதலால் அப்பொழுது ஸுகம துகம இரண்டுகரும் பரஸகதி
 நேரும்; அது அநிஷ்டம் ஆகையால், துகம நிவ்ருததி அடைவதை அநுகூல
 மென்று சொல்வது சரியன்று.

உஷஸ்ய—இது வரை, நியோகம் என்பது ஸுகமன்று என்பதை அவ
 லம்பிதது, அது அநுகூலமாகமாட்டாது எனபது நிர்ணயிக்கப்பட்டது இனி 'நியோ
 கம் ஒரு ஸுக விசேஷமே, ஆகையால் அதற்கு அநுகூலமாக இருக்கும் தன்மை
 உண்டு' எனலும் வாதம் தூஷிக்கப்படுகின்றது முதலில் நியோகம் எனபது ஸுக
 விசேஷமாக மாட்டாது எனபதை நிர்ணயிக்கிறார் 'நியோகம் எனபது ஸவயம்
 பரயோஜநமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில் அதற்கு அநுகூலத் தன்மையை ஸாதிகக பரயத்
 நப படலாம். அது ஸவயம் பரயோஜந மன்றே; உககன கொள்கைப்படி, இப்
 பொழுது செய்யப்படும் கரியையின் பலமாக காலாநதரத்தில் வரப்போகும் ஸ்வாககம்
 எனலும் பரயோஜநத்தை ஸாதிகதக கொடுப்பதன்றே நியோகத்தின் பரயோஜநம்?
 அப்படி இருக்கையில் அது எவ்விதத்தில் ஸவயம் பரயோஜநமாகும்?' எனபது தான
 இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் நிர்ணயம் சிறக, 'ஸூம-2காரொ யஜித' [ஸவாக

நிவ்ஹுதகதலெயவ ஹி நியொமஸ்ய நிவொமஸ்ய ஸ்ரீரக்ஷம் சுவாவஹுக்ஷம் அ ப்ரத்யக்ஷை | ஸ்ரீமஹாசூக்யே ' உத்யக்ஷ காயஸ்ய ச்ரீயா திரிகூதா ஸ்ரீமஹாசூக்யே ஹி ஸ்ரீரக்ஷாரண ஸ்ரீமஹாசூக்யே நிவ்வொஹிவஹி | ந அ வாஅஹி | யஜெதெத்யக்ஷயம் நிவொமஃ ஸ்வயாந

தன்று, ஸ்வயமாக இஷ்டமாபுள்ள மறறொரு பொருளை ஸாதீததுக கொடுப்பதாலேயே அதற்கு, நியோகமாயிருக்கும் தன்மை ஸதீரமாயிருக்கும் தன்மை அபூர்வமாக இருக்கும் தன்மை ஆக இம்மூன்று தன்மைகளும் ஸம்பவிககினறன கேவலம் ஒரு வ்யாபாரத்தை மாதரம் குறிகரும் 'யஜெத' என்னும் கரியாபதம், 'ஸ்ரீமஹாசூக்யே' [ஸவாககத்தை விருமபுவோன யாகத்தைச செயதல வேணடும] எனனும் வாக்யத்தில், அநத வ்யாபாரத்தைக காட்டிலும் வேறுபட்டதான 'காயம்' எனனும் ஒரு அர்த்த விசேஷத்தைக குறிககினறது எனது சொலவதெல்லாம், அநத 'ஸ்ரீமஹாசூக்யே' எனனும் பத்ததுடன் சோககையால உண்டாகும் 'அது ஸவாககத்திற்கு ஸாதீரம்' எனனும் நிசசயததாலன்றே? 'அம்மாதிரி சோககையால உண்டாகும் நிசசயததால் அது ஏறபடலில்லை, அசசோககை யினறிகட்க அநத கரியாபதத்திற்கு அநத அர்த்தம்

கத்தை விருமபுகிறவன யாகத்தைச செயதல வேணடும] என்பதிலிருந்தே ஸ்வாக்கம் பரயோஜந மென்றும் நியோகம் பரயோஜந மன்றென்றும் தெரிககினறது

நியொமஸ்ய நிவொமஸ்ய ஸ்ரீரக்ஷாவஹுக்ஷம் அ — நியோகத தில மூன்று ஆகாரவகன உண்டி அவையாவன் — (1) கரியையைக செய்யுமபடி தூண டும ஆகாரம், (2) வெகு காலம் இருக்கும் ஆகாரம், (3) வேறு ஒரு பரமாணத்திற்கும் விஷயமாகாமலிருக்கும் ஆகாரம் இவை மூன்றும் நியோகமானது மறறொரு பலத திற்கு ஸாதீரமாக இருக்ககினறது என்பதாலன்றே ஏறபடுககினறன? ஜயோதிஷ்டோம யாகத்தைச செய்யப புகுகிறவன், 'அநத கரியை நமது இஷ்டமாகிற ஸ்வாககத்தை ஸாதீததுக கொடுக்கும்' எனனும் ஜநூநத்தைக கொண்டே புகுகிறுதலால், அநத கரியையால உண்டாகும் அபூர்வத்திற்குத் தூணடுதல எனனும் முதல் ஆகாரம் ஏறபடு ககினறது 'காலாநதரத்தில் வரப்போகும் ஸவாககத்திற்கு அது ஸாதீரமாகிற படியால் அதற்கு ஸ்திரதவம் எனனும் இரண்டாவது ஆகாரம் ஏறபடுககினறது நாம் செய்யும யாகமோ க்ஷணிகம், அநத க்ஷணிகமான கரியையையே அநத 'யஜி' எனனும் விசேச சொல போதிப்பிக்ககக்டும; அநத கரியையைக காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஒரு ஸ்திர மான பதார்த்தத்தை அது குறிககினறது என்றால், அப்படி அது குறிப்பது 'ஸ்ரீமஹாசூக்யே' எனனும் பத்ததுடன் அது சேர்த்துப் படிக்கப்படடி ருக்கிறபடியாலேயே. இறை யெல்லாம் அநத வாக்ய பலத்தினாலேயே ஸாதீதககிறபடியால், அதற்கு 'அபூர்வதவம், எனனும் மூன்றாவது ஆகாரம் ஏறபடுககினறது இந்த மூன்று ஆகாரவகளிலும் அது ஸ்வயம் பரயோஜநமன்று என்பது நன்றாக தெரிககிறபடியால் அதற்கு ஸூக்தவம் சொலவது சரியன்று

ந அ வாஅஹி — ஒருகால மீமாமஸகாகன பினவருமாறு வாதிககலாம், 'ஸ்ரீமஹாசூக்யே' எனனும் பத்ததுடன் யஜெத எனனும் பதம் சோததுப் படிக்கப்படடி ருக்கிறபடியால், அநத 'யஜெத' என்பதற்கு அபூர்வம் எனனும் ஸ்திரமான ஒரு பதார்த்தத்தைககுறிக

தயெவ ப்ரதீயதெ, ஸ்ரீமதுகாரவடிவலலிவதூமாராக ஸ்ரீவிஜயநாகு
 லலி தியொஜ்யலலி ப்ரவியி: ' உதி | யஜெதெதி ஹி யாத்யு-லலி வு
 ருஷ்யுயந்வராயலலிதெவ ப்ரதீயதெ | ஸ்ரீமதுகாரவடிவலலிவதூமாரா
 லெவ யாத்யு-லலி ரெசினொ தியொமதம் ஸ்ரீரதவலலிவது-லலி உததூலி
 லலிவமலலிதெ | தது ஸ்ரீமதுகாரவடிவலலிப்ரதீயநிஸ்யதல; ஸ்ரீவிஜய

தனது பரதார அததமாக ஸவயமே உண்டு, ' ஸ்ரீமதுகார' எனபதுடன் சோவ
 தால் அநதக காரயததினுடைய வரிததிகு அநகூலனயுள்ள விரியொஜ்யலலி
 ஸவாகக காமனுடைய பரலித்தி மாதரமே கிடைக்கின்றது' எனது ஒரு ஆகே
 பம செயயககடும் அது சரியன்று 'யஜெத' எனனும் கரியாபதம புருஷ பர
 யதநத்தால் ஸாதீகககடிய வயாபாரததை மாதரமே குறிகும் அநத வயாபாரத
 தைக காடிலும் வேறுபட்ட காரயததிறகு நியோகததனமை ஸ்திரமாயிருகும்
 தனமை அபூவாமாயிருகும் தனமை ஆகிய இநதத தனமைகனெல்லாம் ' ஸ்ரீமதுகா
 ர' எனனும் பதததுடன் சோவதாலேயே உண்டாகின்றன இநதக காரயம அபபடி
 வேறுபட்டதாயிருபதம, 'அது ஸவாககததிறகு ஸாதர' எனனும் தோறததின்
 பலமே வினைசசொறகளில் காணப்படும் 'லிங்' முதலிய விருகிகள். கட்சசோநது
 படிக்கப்பட்டுள்ள பதங்களுடைய அததததிறகு ஒத்ததான அததததையே குறித்

குமசகதி உண்டாகின்றது என்று நாங்குள சொல்லவில்லை ஆனால், அநத வினைசசொல
 தனது பரதாரமான அததமாக அநத ஸ்திரமான அபூவததையே ஸாகூததாகக
 குறிகின்றது என்றே நாங்குள சொல்கின்றோம் அப்பொழுது அதை ஸவயம் பர
 யொஜநமென்று எடுத்துக் கொள்ளலாமன்றோ? இநத வாதமும் நிலைபெற மாட்டாது.
 எப்படி யென்றால்—ஒவ்வொரு பதகததிறகும பரதாரமாக ஒரு அததம் உண்டு, அநதப
 பதம மறறைப பதங்களுடன் ஒரு வாகயததில் சோக்கப்பட்டு பரயோகம செயயப்படும்
 பொழுது, அதன பரதாரமான அததம் மறறைப பதங்களின் அததததுடன்
 ஒத்துவராமலிருகும் பக்ததில், அப்பொழுது அநதப பதம அதன பரதார அத
 தததை இழந்து வேறு ஒரு அததததை அடைவது முண்டு ' மந்தாராயம் வெராஷ' [
 கககையல் இடைச்சேரி இருக்கின்றது] எனபது ஒரு வாகயம அதில் பரயோகம
 செயயப்பட்டுள்ள 'கககை' எனனும் பதததிறகு அதன பரவாஹமே பரதாரமான
 அததம். ஆனால், பரவாஹததில் இடைச்சேரி இருக்கமாட்டா தாதலால், அநத வாக
 பததில் அநத 'கககை' எனனும் பதம தனது பரதாரமான 'பரவாஹம்' எனனும் அத
 தததை இழந்து, 'கககைககரை' எனனும்வேறு ஒரு அததததை அடைகின்றதன்றோ?
 அமமாதிரியே ' ஸ்ரீமதுகாரலொ யஜெத' [ஸ்வாககததை விரும்புகிறவன் ஒரு
 யாகததைச செயதல் வேண்டும்] எனனும் வாகயததில் பரயோகம செயயப்பட்டுள்ள
 'யஜெத' எனனும் வினைசசொலலுக்கு ஸவயம் பரயொஜநமம் ஸ்திரமமான அபூ
 லமே பரதாரமான அததமான இருந்தாலும், ' ஸ்ரீமதுகார' [ஸ்வாககததை இசிக்கி
 தவன்] எனனும் பதததின் அததததுடன் அதுஸகதமாகமாட்டாததலால் அது அநத

ஹர்தஸ்யமத்காஜவடிநயநயொமதி ஸ்ரீமதலாயதரெல காயம
விடிநயொபலிடிபதி ஹி றொகவஜ்ஜிநரவி திரஸூதா | ஸந்த
கஹவதி — ஸஜிவிஜ்ஜாஹ்ரவடிநயொவாஜிநயநயொமதிஜெவ உத
நவடிவ்ஜிவாடிஜி சுந்ஜிதலியாயிவடிவ்வாதரலவவாகஜ்ஜிவன
ஜநநரரெவ ஸ்ரீயதெ | தஜ்ஜ ஸ்ரீமதலாயநரலவடி | சுத: ச்ரீயாவடி
நயொமதாவி ஹிநரயாஜெவ வரிதஜ்ஜா உதி | சுதவாவ 'மமாயா
வொஷ: ' உதஜ்ஜாஜ ஹொஷம் ஸ்ரீ வாவொமஜ்யொவ்வாவ்வாவவ
நகவம் மமாவடிஹிநயிதெ | ஸ்ரீயஜம் மமாவடித மமாய-3: ஸ்ரீத

தல் வேண்டினென்று லோகவ்யுதபததி அபேக்ஷிக்கவில்லையா? அந்த லோகவ்யுதபத
திக்ரூப பங்கம ஸோநதுலிமே' இதனூல சொல்லப்படுவதாவது ஒவ்வொரு வாக்யத்தி
லும் ஒவ்வொரு பதத்தால் சொல்லப்படும அதந்நமும், அந்தந்தப் பதத்துடன்
கூடப்படிக்கப்பட்டுள்ள வேறு பதங்களின் அதந்நதிறகு ஒத்ததாகவே எடுத்தாக
கொள்ளப்பட்டவேண்டும, அந்த அதந்நமும் அந்தப் பதங்களுடைய சோக்கையால் ஏற
படும வாக்யத்தைக் கேட்ட பிறகே தோன்றும் பரகருத்ததில் அப்படித் தோன்றும்
அதந்நமாவது, 'ஸ்வாகக்கத்தை ஸாநிததுக் கொடுக்கும் காயமே ஆகின்றது' என்பது
தான், இந்தக் காரணத்தாலேயே, 'காயம்' என்பது பதத்தின் பரதந்ந அதந்நம்
முதல் முதலே தோன்றுவதாக ஒத்துக்கொள்ளப்பட்ட போதிலும், அந்த அந்த
தமும் வாக்யாதந்நதிறகு விரோதிக்கிற படியால் கைவிடப்பட வேண்டியதே,
' மமாயா வொஷ: ' [கவகையில் இடைச்சேரி] என்பது முதலான வாக்யங்க
ளில் கவகாசபதம் கோஷம் [சேரி] எனினும் பதத்துடன் சோததுப் படிக்கப்படமுடிப
தைப் பார்த்து, அந்தக் கவகாபதத்திறகு வாஸத்திறகு ஒத்து வரும்படியான அதந்ந
தைத் தோற்றுவிக்கும் சகதியை பராமாணிகாக்கள் அங்கீகரிக்கிறார்களனரே? வாக்ய
திற சேராமல் தனியாக நிற்கும்பொழுது கவகா பதத்திறகுக் கவகாபரவாஹம் என்னும்
அதந்நம் பரதந்நமாகத் தோன்றுகிறது என்னும் காரணத்தைக் கொண்டு, வாக்யத்தில்

பரதந்ந அதந்நதை இழந்தது ஸ்வயம் பரயோஜந மறததும் க்ஷணிகமுமான யாக வ்யா
பாரததையே குறிக்கின்றது எனறு நாம் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டிம், அப்படி அத பர
தந்ந அதந்நதை அது இழந்தது விடுகிறபடியால், அதற்கு ஸ்வயம் பரயோஜநத் தன்
மையை ஸாதிப்பதும், அப்படி அது ஸ்வயம் பரயோஜநமாகிறபடியால் அது ஸாக்ஷாத
தாக அறுகலமாகவும் ஸுகமாகவும் இருக்ககூடும் எனறு ஸாதிப்பதும் நிறைவேற
மாட்டா. இதுதான் இவ்விடத்திற செய்யப்படும நிரூபணம்

ஹொகவஜ்ஜிநரவி திரஸூதா— ஒரு வாக்யத்தில் பரயோகம்
செய்யப்பட்டுள்ள ஒரு பதம் அந்த வாக்யத்தில் என்ன அதந்நதை ப்ரதிபாதிக்கின்

உதி மஹாவக்ஷஸ்ய-ஹெஷ்யேவா வையதூஷ வாசுதாய-ஹி யீ ஹவதி,
 வனவஹூரவி யஜெதெ-தீதரவநாசு-பூவலிண காய-ஹநதஜாய-ஹ வ்யுத
 திதி வாசுதாய-ஹ தயஸ்யெ காய-ஹஜாதநதாய-ஹதா தாவதிஷ்டெ |
 காய-ஹநியாயிவடி சூவணலெவஸாயாஹ் பூய-ஹ காய-ஹதநதாய-ஹ பூதீத
 திதெ-ஹவதி த ஸம்-ஹதெ; வஜூ-ஹத-ஹகாஹெ மவாதயநாழி-ஹியாயா
 ஹ-ஹவரலிவாயா உஷ்ணிஸெஷஸாய-ஹதலெயவ காய-ஹதா பூதீதெ |
 ஹதொ தியொமஸூ வ-ஹ-ஹநா-ஹகூ-ஹஹஹ வவ-ஹ-ஹாக்ஹி-ஹஹஹ;
 தியொமஸூ வ-ஹ-ஹநா-ஹகூ-ஹஹஹ தாவய-ஹாய-ஹஸூ-ஹவ-ஹ-ஹவ-ஹ-ஹதா-ஹ-ஹத-ஹ-
 ஹ-ஹ-ஹவ-ஹி-ஹ-ஹ-ஹ |

பழக்கப்படுகையிலும் அநதப பதத்திறகு அநத அரதநததையே எடுத்துக் கொண்டால்
 அது வாகயாரதத்திறகு ஒததுவாமாடா தாகையால, அநத 'கங்கா' எனனும பதத
 திறகு 'கங்கைக்கரை' எனனும வேறு அரததததை எப்படி ஒததுக்கொளளுகிறோமோ
 அமமாதிரியே 'யஜெத' எனனும பதம ஒரு வாகயத்திலும் சேராமல தனியாக
 உச்சரிக்கப்படும பொழுது அது வேறு ஒரு அரததததையும குறியாமல் காயததையே
 குறிக்கினறது என்று ஒததுக்கொண்ட போதிலும், வாகயத்திற சேரநது நிறகும்
 பொழுது அநத அரததததை அது இழநது விடுகின்றது என்றே நாம ஒததுக்கொள்ள
 வேணம. வேறு பதங்களுடன் சேர்க்கப்படாமல தனியாக ஒரு பதம உச்சரிக்கப்
 படும பொழுதே காயம அநநயாரததமாகத தோனறுகினறது என்று சொல்வதும்
 சரியன்று 'மாட்டை ஓடிவா' எனனும வாகயததை ஒருவன் உச்சரித்தவுடன்
 அதைக் கேட்ட மறறொருவன் மாடு ஓடி வருவதைப் பாதது விட்டு முதலில உச்ச
 சரிக்கப்பட்ட வாகயத்தின அரததததை அறிநது கொள்ளும் மூணருவது மனிதனுக்கு,
 மாட்டை ஓடி வரும் வ்யாபாரம ஸ்வயம அரிஷ்டமாகத தோனறவில்லை யன்றோ ?
 அநத வ்யாபாரம தக்க ரூபமாக இருக்கையிலும் வேறு ஒரு இஷ்டத்தை ஸாதித்துக்
 கொடுக்கக் கூடியதாக இருக்கிறபடியால் மாத்ரமே அநதத தக்க ரூபமான
 வ்யாபாரம கார்யமாகத தோனறுகினறது. ஆகையால 'நியோகம்' எனபது அது
 கூலமானதே என்று சொல்வது ஸாவலோக விருததும்; 'நியோகம் ஸுகரூபமே'
 என்று சொல்வதும் அதுபவத்திறகு ஒதததன்று.

றது என்பதை நிர்ணயிப்பதற்குப் பின்வருமாறன்றோ நாம ப்ரவ்ருத்திக்கிறோம் ?
 'அநத வாகயத்தில் தென்படும் மறறைப பதாரததங்களின் அரததததுடன் இநதப
 பதத்தின் பரதாநமான அர்ததம ஒதது வருகின்றதா? ஒதது வராலிட்டால் அநத அர்த்
 தததை நாம் த்யஜித்துவிட்டு ஒததுவரும் வேறு ஒரு அபரதாநமான அரததததை
 அது பரதிபாதித்தல வேண்ம' இப்படி விசாரித்த, பிறகே ஒரு நிர்ணயத்தைச்
 செய்கிறோமன்றோ ? இநத லோக வ்யுதபததிககு இப்பொழுது இவ்விடத்தில் மீமாம
 ஸகாகளால் சொல்லப்படும் வாதம், விரோதிககினறது என்பதான இவ்விடத்திற்
 சொல்லப்படும் விஷயம்,

“காரீரீயூர் வுஷிகாரீரீ யஜெத” உதூரஹிஷா ஸிஷெ
 உவி நியொமெ வுஷிகாரீரீவிஷிநிதிதூஷி வுஷிஷிஷிஷி
 செண நியொமஸூரநூகூலூதா நானூலூயதெ | யஷிஷி
 ஸிஷி ஜநூநி வுஷிகாரீரீஷிஷிஷிஷி, தயூரூஷிஷிஷிஷிஷி

காரீரீயூர்..... மழையை அபேக்ஷிப்பவன் காரீரீயைக் கொண்டு யாகம் செய்தல் வேண்டும்’ என்பது முதலிய இடங்களில் நியோகம், ஜ்யோதிஷ்டோம யாகங்களிற் போல் விளம்பியாமல் உடனே விததிகின்றது, ஆனால் அது புருஷாத் கூலமாக அநுபவிககப்பட வில்லையே! அந்த நியோகத்தை நிமிதமாகக் கொண்டு வித திகமும் மழை மாத்ரமே அநுகூலமாக அநுபவிககப் படுகின்றது ஆகையால் ‘நியோ கம் அநுகூலம்’ என்று சொல்வது எவ்விதம் அநுபவததிற்கு ஒத்ததாகும்? ‘இந்தக் காரீரீயாகம் முதலியவற்றைச் செய்வனாகு இருந்த ஜநமத்திலேயே மழை முதலி யவை விததித்து விடுகின்றன வென்பது நியதமில்லையாகையால் நியோகத்தின விததி அநுபவநமாகவும் கூடும்; அதன் அநுகூலத்தனமையும் அநுபவிககப்படாமல் போய் விடலாம்’ என்று ஸமாதாகம் சொல்லலா மோவென்றால் அது நிலைபெற மாட்டாது.

காரீரீயூர்:—‘நியோக மென்பது ஸூகரூபமே’ என்று சொல்வது ஸ்வாநுபவ விருத்த மென்பதை நிரூபிக்கிறார். ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்களால் உண் டாகும் அபூவம் கடைசி இஷ்டி முடிந்த பிறகே விததிகிற படியாலும் வேறொரு ஜநமத்திலேயே பலக கொடுக்கக் கூடியதாகையாலும், அந்த அபூவத்தின் ஸூகத் தன்மை இப்பொழுது அநுபவத்தால் விளக்கக் கூடியதாகமாட்டாது. இந்த ஜநமத்தி லேயே பலத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதான அபூவத்தை உண்டாகும் ஒரு வைதிக கரி யையில் அந்த அபூவம் ஸூகரூபமாக அநுபவிககப் படுகின்றதா இல்லையா எனப்பதை விசாரிக்கும் பொருட்டு இந்தக் காரீரீ யாகம் இவ்விடத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ‘காரீ’ என்பது ஒரு முள் செடிக்ரூப பெயர் (மூலகில தளிர்ரையும் அது குறிக்கும்). அதன் ஸம்பநதம் பெறந்து காரீரீ அதைக் கொண்டு ஒரு யாகம் செய்தால் மழையை விருமபுவோன் மழையை அடைவன் என்றும் இந்த யாகத்தைச் செய்தவுடன இக்கூல உண்டாகும் அபூவம் விததித்துப் பாராயண இந்த ஜநமத்திலேயே பலனைக் கொடுக்கின்றது என்றும் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. அப்படி விததிகையிலும் மழை வந்த பிறகே ஸூகம் ஏற்படுகின்றதே தவிர மழை வருவதற்கு முன் அந்த அபூவம் அநு பவத்தில் ஸூகமாகத் தென்பட வில்லை யாகையால், நியோகம் ஸூக ரூப மென்று சொல்வது அநுபவ விருத்தமே ஆகுமன்றோ? யஷிஷிஷிஷிஷி ஜநூநி...காரீரீரி யாகம் செய்வனாகு இந்த ஜநமத்திலேயே மழையாகிற பலம் ஏற்படுகின்றது என் னும் நியமமொன்று யில்லை; அது அடுத்த ஜநமத்திலும் ஏற்படக் கூடும். ஆகையால்

நியோம வரிஜீரவஸூராயுயணீயா ; தவ்விஹநுகுஹதரவய-ரய
வஸுவாநஸஹகிநய விஷுதெ | வஸவரீகூரீதூர சுயகிவஸா
யெஷுஷுதூகிரொகி சுயதூஷெஸுதூ ந விஷுதெ |

சூகிஃ ப்ரதி ஸெஷிதூ சுயதூஷெஸுதூதிகி வெசு கிஷிதூ
ஸெஷிதூ? சிஃவ ஸெஷிதூ? ஐகிவகூஷு! 'காய-ப்ரதி
வஸ்வஸீ ஸெஷி; ததூகிவஸ்வஸிதூ ஸெஷிதூ.' ஐதி வெசு,

இந்த ஜம்மத்தில் மழையின் வீர்த்தி நியமலிலை பென்று மாத்ரம சொல்லப்படுகிற
படியால், சில ஸமயங்களில் மழை வீர்த்திகளாம் என்றும் ஏற்படுகின்றது அப்படி
மழை வீர்த்திக்கும் பொழுது நியோகம் நிச்சயமாக வீர்த்திகிறபடியால் அதன் அது
கூலத் தன்மையாகிற ஸூகம் அப்பொழுதாவது அநுபவிக்ஷப்படவேண்டு மன்றோ ?
அதுவுமில்லை யாதலால் அநுபவ விரோதம் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட தாகின்றது ஆகையால்,
க்ருதியால் ஸாதிககக்கடிய இஷ்ட வஸ்துவைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு கருதயுத்தேச்
யமும் இருக்கின்றது என்பது இல்லை.

சூகிஃ ப்ரதி ஸெஷிதூ:—க்ருதிக்கு ஏது சேஷியோ அதுதான் அதன்
உத்தேச்யம்' என்று உத்தேசப்பதை விவரிக்கலாமோவென்றால், 'சேஷி சேஷம் இவை
களின் பொருள் என்ன?' என்பதை விளக்குதல் வேண்டும். 'கார்யத்திற்கு ஏது ப்ரதி
ஸம்பந்தியோ அது கார்யத்திற்குச் சேஷம்; அந்தச் சேஷத்திற்கு ஏது ப்ரதி ஸம்பந
தியோ அது அந்தச் சேஷ வஸ்துவகருச் சேஷி' என்று சொல்லும் பகதத்தில், கா

அதனால் உண்டாகும் அபூர்வத்தின் ஸூகத்தன்மை அநுபவத்தால் அறியப்படாமல்
போகலாம்' என்று எதிராளிகள் வாசிக்கக் கூடும். 'இந்த ஜம்மத்திலேயே ஏற்பட
வேண்டும் என்னும் நியமம் இல்லை என்று மாத்ரமே சொல்லுகின்றீர்கள். ஒரு ஸம
யத்தில் அது ஏற்பட்டாலும் ஏற்படலா மன்றோ? அப்பொழுதாவது அந்த அபூர்வத்
தின் ஸூகத்தன்மை அநுபவத்தில் தெரிவின்றதோ? தெரியவில்லை யாதலால், அபூர்வ
மென்பது ஸூக ரூபமன்று என்பது அநுபவ விருத்தமே' என்பது அதற்கு ஸமாதானம்.

சூகிஃ ப்ரதி ஸெஷிதூ இப்பொழுது 'க்ருதியின் உத்தேச்யம்'
என்பதற்கு 'க்ருதிகருச் சேஷியாக இருக்கும் தன்மை' என்று லக்ஷணம் சொல்ல ஆரம்
பிக்கிறார்கள். 'சேஷி' என்றால் என்ன வென்பதை நீங்கள் நிரூபிக்க அசக்தாகலாக
இருக்கிற படியால், இதுவும் உபபர்ணமாக மாட்டாது' என்பது இதற்கு ஸமாதானம்.

ப்ரதிவஸ்வஸீ— பரஸ்பரம் ஸம்பந்தம் பெற்றுள்ள இரண்டு வஸ்துக்
களைப் பரஸ்பரம் ப்ரதிஸம்பந்திகள் என்று சொல்வார்கள். யஜுமானனும் வேலைக்
காரனும் பரஸ்பரம் ப்ரதிஸம்பந்திகள். பிதாவும் புத்ரனும் அப்படியே. அதே
மாதிரி க்ருதியும் காயமும் ப்ரதி ஸம்பந்திகள் என்று சொல்லப்படுகின்றது. க்ருதி
என்பது ப்ரயத்நத்தையும் காயம் என்பது அந்த ப்ரயத்நத்தால் ஸாத்யமானதையும்
குறிக்கின்றபடியால் அவை இரண்டும் பரஸ்பரம் ப்ரதி ஸம்பந்திகளாகக் கூடும். இவ்

ஊவம் தவிர-க் காய-தலேவ சொஷிதூலிதூ-தூ லவகி; காய-தலேவ விவாய-தெ । ' வரொஷெஸொந பூவூ-தூகூ-கிவூரூ-ஹூ-தூலேவ சொஷ-தூ ' ஊகி வெசு கொ-யம் வரொஷெஸொந நால ? ஊயலேவ ஹி விவாய-தெ । ' உஷெஸூ-தூ நாலேவி-தலூய-தூ ' ஊகி வெசு கிவிஷி-ஷி-தூ ' ' கூ-கி-பூ-யொஜ-ந-தூ ' ஊகி வெசு,

யமே சேஷி என்று சொன்னதாயிற்று. காயம் என்பதையே நாம் உபபாதிக்குமிடத்தில் ' எது காயமோ அது சேஷி ' என்று சொல்வது ஒத்து வருமோ ? 'மற்றொன்றை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் க்ருதியுடன் கூடவே எது எப்பொழுதும் நிலை பெற்று நிற்கின்றதோ அது அந்த மற்றொன்றுக்குச் சேஷம் ' என்று சொல்லலாமோ வென்றால், அதுவும் உபபாசமாக மாட்டாது எனென்றால், ' உத்தேசம் என்பதன் பொருளையன்றோ விசாரித்து வருகிறோம்? அந்தப் பொருளை விளக்குமிடத்தில் அந்தப் பதத்தையே ப்ரயோகம் செய்வது எப்படி உபபாசமாகும்? 'உத்தேசம் என்பதால் நாம் அடைய இஷ்டப்படும் வஸ்துவை லாதிததுக் கொள்வதையே குறிக்கின்றோம் ' என்றால், ' அடைய இஷ்டப்படுவது எது? ' என்று கேட்கக்கூடும். ' க்ருதியின் ப்ரயோஜனமே அடைய இஷ்டப்படும் வஸ்து ' என்று சொன்னால், ஒருவன் செய்யும் க்ருதியின்

விடத்தில் ' சேஷம் ' என்றால் என்ன வென்று கேட்டதற்கு, ' காயத்திற்கு எது ப்ரதிஸம்பந்தியோ அது சேஷம் ' என்று பதில் சொல்லப்பட்டது. ' சேஷி ' என்றால் என்ன வென்னும் கேள்விக்கு ' சேஷனுக்கு எது ப்ரதிஸம்பந்தியோ அது சேஷி ' என்பது உத்தரமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. முதல் கேள்வியின் ஸமாதான ப்ரகாரம் காயமும் சேஷனும் ப்ரதி ஸம்பந்திகளாகிற படியால், சேஷனுக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி காயமே ஆகவேண்டும். ஆகையால் இரண்டாவது கேள்வியின் ஸமாதானம் 'காயமே சேஷி ' என்பதாயிற்று ' காயம் ' என்பதன் பொருளை விசாரிக்குமிடத்தில் ' அது சேஷி ' என்று பதில் சொல்ல, ' சேஷி என்றால் என்ன? ' என்று கேட்கும் பொழுது ' அது காயமே ' என்று பதில் உரைப்பது சரியான ஸமாதானமாக மாட்டாது என்பதே இவ்விடத்தில் விளக்கப்படுகின்றது. [' காயம் ' என்பது க்ருதிக்கு உத்தேசம் மாக இருப்பது ; க்ருதியின் உத்தேசம் என்பது க்ருதிசேஷி; க்ருதிசேஷி என்பது காயம் என்பதன்றோ இவாகளின் லாதம்?]

வரொஷெஸொந பூவூ-தூகூ-கிவூரூ-ஹூ-தூ-நாம் செய்யும் ப்ரயத்நமெல்லாம் அந்த ப்ரயத்நத்தால் உண்டாகும் ' காயம் ' என்பதை உத்தேசித்தே என்பது தான் மீமாம்ஸகர்களுடைய கொள்கை அதை இந்த வாக்யத்தால் சொல்லுகிறார்கள் ' மற்றொன்றை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் க்ருதியுடன் எப்பொழுதும் சோகதிருக்க யோகயதையை உடைத்தாயிருப்பதுதான் சேஷதவம் என்பதன் பொருள் ' என்பது இந்த வாக்யத்தின் ஆத்தம். இப்படிச் சொல்வதும் அஸங்கதம். ' உத்தேசம் ' என்பதன் ஆத்தத்தை விவரிக்குமிடத்தில் 'மற்றொன்றை உத்தேசித்து ' என்று அந்த ' உத்தேசம் ' என்னும் பதத்தையே ப்ரயோகித்து அதை

வரமஷஸூ சுருதூராவயொஜநவே வமி சுருதிவ்யொஜ
 நடு; வஸ வெலூரவிஷயம் சுருதூயீநாதூராவ ஐதி வடுவொபுக்
 ணவ | சுபவேவ வமி லவகுத்ரு ஸெஷஸெஷிலாவம் ' வரமதாதி
 ஸயாயாகெலூயர உவாபெயுத்ரு வெஷஸூ வரமூவம் வஸ ஸெஷம்,
 வரம் ஸெஷம்' | வடுவொபுக்ருதூயர யாமாபெஷுதபுதஸூ வெவா
 வகம்

ப்ரயோஜநமென்பது அந்த க்ருதிபைச் செய்யும்படி அவனை ஏது துண்டுநிறைதோ அது தான் என்றும், அது கம்மால் இஷ்டப்பட்டதாயும் கம்முடைய க்ருதியால் ஸாதிக்கத் தகுந்ததாயும் இருக்கும் வஸதுவைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட தன்று என்றும் ஏற்கெனவே நிரூபித்திருக்கிறோம் சேஷ சேஷி பாவத்தின் சரியான லக்ஷணமென்ன வென்றால் ' மற்றொரு வஸதுவுக்கு ப்ரயோஜநத்தைச் செய்ப வேண்டுமென்னும் இச்சையினாலே எதன் ஸ்வரூபமானது தான் உள்ள காலமெல்லாம் அக்கிரிக்கத் தகுந்ததாகவே இருக்கின்றதோ அது அந்த மற்றொரு வஸதுவுக்குச் சேஷமானது; அந்த மற்றொரு வஸது சேஷி' என்பது தான். யாககாரும் அவைகளை உததேசிக்கத் செய்யப்படும் ப்ரயத்கங்களும் பலத்தை உண்டுபண்ண வேண்டும் என்னும் இச்சையினாலே அக்கிர

விளக்குவது விளக்கமாகுமோ? இந்த ஆக்ஷேபம் தான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்படுகின்றது. இதைத் தவிர்த்து இந்த விவரணத்திற்கு மற்றொரு ஆக்ஷேபம் செய்யக் கூடும். இந்த விவரணத்தில் ' கருதியுடன் எப்பொழுதும் எது கூட இருக்கின்றதோ அது சேஷம்' என்று சொல்லி யிருக்கிறபடியால், கருதியும் சேஷமும் வெவவேறு என்பது ஏற்படுகின்றது. இவ்விடத்தில் கருதியே சேஷமென்று சொல்லவேண்டியது இஷ்டமாயிருக்கிறபடியால் அதற்கு இது விருத்தம் என்பது மற்றொரு ஆக்ஷேபம். இந்த ஆக்ஷேபம் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

வரமதாதிஸய... இது தான ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரால் 'சேஷம்' என்பதற்குச் சொல்லப்படும் லக்ஷணம் இது பூவ மீமாம்ஸையில் ' ஸெஷம் வரமூபுக்ருதூசு' [எது மற்றொன்றின் பொருட்டு இருக்கின்றதோ அது அந்த மற்றொன்றுக்குச் சேஷம்] என்று சொல்லப்பட்ட லக்ஷணத்தின் விவரணம். இதுவே சரியான லக்ஷணமாகுமென்றும் மீமாம்ஸகர்களால் சொல்லப்படும் காயம் இந்த லக்ஷணப் பாரம் கருதிக்குச் சேஷிபாக மாட்டாது என்பதும் இவ்விடத்தில் விளக்கப்படுகின்றன. எந்த வஸதுவின் ஸ்வரூபமானது தான் உள்ள காலமெல்லாம் மற்றொரு வஸதுவுக்கு ப்ரயோஜநத்தைச் செய்யவேண்டுமென்னும் இச்சையினாலே அக்கிரிக்கத் தகுந்ததாக ஆகின்றதோ, அது சேஷம்; எனவே 'மற்றொன்றின் ப்ரயோஜநமே எதன் பரம ப்ரயோஜநமோ அது சேஷம், மற்றொன்று சேஷி' என்று சொன்னதாயிற்று. பரக்ருதத்தில் ஸ்வாககமாகிற பலத்தின் உதபத்தியை விரும்பியே கருதி செய்யப்படுகின்றது, அப்படி இருக்கிறபடியால், 'க்ருதியின் பரம ப்ரயோஜநமானது காயம் என்பதன் ப்ரயோஜநமே' என்று எப்படி சொல்லக் கூடும்? ஆகையால் கருதியைக் காயத்தின் சேஷமென்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை.

பெய்து, யாமாழிவிழீயயாநுதவபுலவாபெய்து | னவம்
 மலர்யீநாழீநாழவி வபுரபுஷஸெஷாதிரபாயாநெஹ்யொ
 வாபெய்துபெவ ஸுரகுபு | னவஹீஸுரமதாசிரபாயாநெஹ்யொ
 வாபெய்துபெவ | வெதநாபெதநாதிகுஷ்ய நித்யஸுநித்யஸு வ
 ஸவ-பஸு வஸுநஃ ஸுரகுபுதிகி ஸவபுஸுர செஷஸகுத |
 ஸவபுஸுபெஸுரஃ செஷீதி “ ஸவபுஸு வஸீ ” “ ஸவ-பெஸு
 ஸுநஃ ” “ வதின் விஸுஸு ” ஐத்யூஷ்யுக்ஷு | தஸுரஃ “ சுரதி
 ஸாயு மூயாநம் யதூதாயு கலியீயதெ ” ஐத்யூயஸு-ஃ ஸுஷீயா

கரிக்கப்படாத தருதவைகளாக ஆகினமன யாகவகளை ஸாதிததுகொள்ள வேண்டு
 மென்னும் இச்சையினாலே மற்றவைகளும் உபாதேயங்களாகின்றன ஆகையால் யாகந்
 துள் அந்தப் பலததிகுசுச் சேஷம் பிறப்பாலேயே மற்றவர்களுக்குத் தானாகளாக இருப்
 பவர்களும் இன்னும் அவரைப் போன்றவர்களும் தமது ஸவாமிகளாயிருக்கும்
 மறுஷ்பர்களின் ப்ரயோஜனத்தைச் செய்யவேண்டுமென்னும் இச்சையாலே உபாதே
 யங்களாயுள்ள ஸவரூபத்தை உடைத்தாயிருக்கிறார்கள்; ஆகையால் அந்த ஸவாமிகளைக்
 குறித்து அந்தத் தானாகள சேஷர்கள் இம்மாதிரியே, நிதயமாயிருக்கும் நிதய விபூதி
 அநித்யமாயிருக்கும் லீலா விபூதி இவைகளில் தென்படும சேதந வஸதுக்கள் அசே
 தந வஸதுக்கள் இவைபெல்லாம் ஈச்வரனுடைய ப்ரயோஜனத்தைச் செய்யவேண்டு
 மென்னும் இச்சையினாலே உபாதேயமாகும் ஸவரூபத்தை உடைத்தாயிருக்கின்றன.
 ஸகல வஸதுக்களும் ஈச்வரனுக்குச் சேஷங்கள் எனறும் ஸகலத்திற்கும்
 ஈச்வரன் சேஷி என்றும் ‘ ஸவ-பஸு வஸீ ’ ‘ ஸவ-பெஸுஸுநாநஃ ’ இவை முத
 லிய ச்ருதி வாக்யங்கள் சொல்லுகின்றன ஆகையால், ‘ எந்த ப்ரதான வஸதுவா
 னது க்ருதியால் ஸாதிககப் படுகின்றதோ அது காரயம் என்று சொல்லப்படுகின்றது’
 என்னும் மீமாம்ஸகர்களின் வாக்யம் ‘ தம்முடைய கொள்கையில் எவ்வித தவறுதல்க
 ளும் இருக்கமாட்டா ’ எனனும் ஆகாஷத்தை உடையவர்களுடைய கோஷ்டியில் மாத்
 ரமே சோபிக்கும்

சுவி வ... நிற்க, ‘ ஸவ-பகாரொயஜெத ’ என்பது போன்ற வாக்
 யங்களில் ‘ ஸ்வாக்க காமன் ’ என்பது முதலான பதங்கள், ‘ யஜெத ’ என்னும் வினையி

வ்யொதுதி ... இவ்விடத்தில் ஒரு வைதிக தருஷ்டாந்தம், ஒரு லௌகிக
 தருஷ்டாந்தம், ஒரு உபநிஷத் விஷய த்ருஷ்டாந்தம் ஆக மூன்று த்ருஷ்டாந்தங்கள்
 கூறப்படுகின்றன. மலர்யீந... இத்தப் பதம், பிறப்பினாலே அடிமையாக இருப்
 பவனைக் குறிக்கின்றது. ‘ காப்ப தாஸன் ’ என்றும் அவனைச் சொல்வார்கள். அம்மாதிரி
 யான தாஸர்களுக்கு மாத்ரமே, தாமிருக்கும் காலமெல்லாம் மற்றவர்களுடைய ப்ரயோஜ
 னத்திற்காகவே இருக்கும் தன்மை ஸம்பவிககக்கூடும்.

சுவி வ..... இவ்விடத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயத்தைத் தெரிந்து
 கொள்வதற்கு நாம் முதலில் ஒரு த்ருஷ்டாந்தத்தை எடுத்துக் கொள்வோம்

நெடுவூவ சொலுதே !

சுவீ வ “ ஸ்ரம-கூரொ யஜேத் ” ஐத்யாதிஷ்டா-அகாரவாஷ்ய
 சுத்ய-வீசொஷவஸிவ-புணவாரணாஃ ஸ்ரம-கூராலிவ-உநாஃ
 நியொஜ்ய-ஷிசொஷவஸிவ-புணவாரணாஃ ஸ்வொந-ஸாஸநவிநா

லுள்ள விசுவாசம் குறிக்கப்படும் காற்று ஸாமான்யத்தில் அடங்கியுள்ள காற்று விசேஷங்களையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன வெண்பதன்றே சப்த-சாஸதாம் படித்தவர்களின் கொள்கை? அதற்கு வீருத்தமாக அந்தப் பதங்கள் நியோஜ்ய-விசேஷங்களை ப்ரதிபாதிக்கின்றனவென்று மீமாம்ஸகர்கள் எந்த ப்ரமாணத்தை அலம்பித்தது வாதிக்கிறார்

‘ போஜநத்தை அபேக்ஷிப்பவர்கள் தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போகவேண்டும்’ என்று ஒருவர் கட்டளையிட்டால், அந்தக் கட்டளை போஜநத்தை அபேக்ஷிப்பவர்களை யே குறித்துச் செய்யப்படுகிறபடிபால் எவர்கள் போஜநத்தை அபேக்ஷிக்கிறார்களோ [அதாவது--கார்பதத்தில் ஸ்வபேதவ புத்தி செய்கிறார்களோ] அவர்கள் அதில் நியோஜ்யர்கள் (ஏவப்படுபவர்கள்) ஆவார்கள்; போஜநத்தை அபேக்ஷியாதவர்கள் நியோஜ்யர்களாகா அப்படி அபேக்ஷிப்பவர்களுள் எவரெவர் ‘ தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போவதான வ்யாபாரத்தை நாம் செய்தல் வேண்டும்’ என்று நினைக்கிறார்களோ [அதாவது--ஸாதநமாகிற் காமத்தில் ஸ்வபேதவ புத்தி செய்கிறார்களோ] அவர்கள் அதிகாரிகளாவார்கள், அப்படி நினையாதவர்கள் அதிகாரிகளாகா. அந்த அதிகாரிகளுக்குள் எவரெவர் தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போவதான வ்யாபாரத்தைச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் கரீந்தூரகக ளாவார்கள்; அந்த வ்யாபாரத்தைச் செய்பவர்களைக் காத்தாகக ளாகா. இதுவிரும்பு நியோஜ்யருக்கும் தன்மை, அதிகாரியாக இருக்கும் தன்மை, கரீந்தூரக இருக்கும் தன்மை ஆக மூன்று அவஸ்தைகள் தென்படுகின்றன. இப்பொழுது இந்தக் கட்டளை வாக்யத்தில் தென்படும் போதல் வேண்டும்’ என்னும் வினைச்சொல் இவைகளுள் எந்த அவஸ்தையை ப்ரதிபாதிக்கின்றது என்று விசாரிக்கவந்தால், வேதார்த்திகள், அது காத்தாவாக இருக்கும் தன்மையையே ப்ரதிபாதிக்கின்ற தென்றும், மீமாம்ஸகர்கள் நியோஜ்யருக இருக்கும் தன்மையையே ப்ரதிபாதிக்கின்ற தென்றும் சொல்வார்கள். அதாவது--வேதார்த்திகளின் விவரண ப்ரகாரம், ‘ மடுவூசு’ (போகவேண்டும்) என்னும் வினை பொதுவாக காததாவையும் ‘ லொகூ-கூரீ’ (போஜநம் அபேக்ஷிப்பவன்) என்னும் பதம், ‘ போஜநத்தில் அபேக்ஷையுள்ளீ’ என்னும் விசேஷக் காததாவையும் குறிக்கின்றன அம்மாதிரியே மீமாம்ஸகர்களுடைய மதத்தில் வினைச்சொல் நியோஜ்ய ஸாமான்யத்தையும் மற்ருரு பதம் நியோஜ்ய விசேஷத்தையும் குறிக்கின்றன. இம்மாதிரியே ஜெயா-கி-ஷ்யா-கெ-ஹ- ஸ்ரம-கூரொ-யஜே-த, [ஸ்வாக்கத்தை அபேக்ஷிப்பவன் ஜயோதிஷ்டோம யாகததைச் செய்தல் வேண்டும்] என்னும் வேத வாக்யத்திலும் இவர்களுள் விவாதத்தைக் கண்டுகொள்க. இந்த விவாதமே இவ்வீட்டில் விசாரிக்கப் படுகின்றது.

ஓம் கௌநாவமஹிதே 'ஸாஹ்யஸூம-விஸிஷ்டஸூ வஸூ-ஸூஸாய
நே கத்யு-தூநயொந வடதே' ஐதி வெணியொஜ்யூதூநயொந
வி ந வடத ஐதி ஹி ஸூம-ஸூஸாயநதூநிஸாயஃ, வஸ து ஸாஸூ
விஷ்டே கத்யு-தூநயொகி ய-தூநி யஸா : வெரதூகூரொ டேவடி

கள்?' 'ஸாதிக்கப்படவேண்டியதான ஸ்வாக்கததுடன் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கும் ஒரு
வன் ஸ்வாக்கததைப் பெறுவதற்கு உபாயமென்று அறியப்படாமல் இருக்கும் யாக
காரியையின் கார்த்துவத்துடன் ஸம்பந்தம் பெற்றவனாக இருக்க மாட்டானன்றோ?
ஆகையினால்தான் நியோஜ்யத்வத்துடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கிறான் என்று நாங்கள்
சொல்லுகின்றோம்' என்று சொன்னால், 'அப்படிப்பட்டவனுக்கு நியோஜ்யத்வத்துடன்
ஸம்பந்தம் மாதரம் எப்படி நேரக்கூடும்?' என்று பதில் கேட்போம் 'அந்த ஸம்பந்தம்
நேரவேண்டும் பொருட்டே ச்ருதிவாக்கப் பலத்தை அவலம்பித்த காாயத்திற்கு
ஸ்வாக்கததை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் தன்மை கம்மால் நிச்சயிக்கப்பட்டு அது வழியாக
நியோஜ்யத்வநவயம ஒதுதுகொள்ளப்படுகின்றது' என்று ஸமாதானம் சொல்லும்
பகுவத்தில், 'கார்த்துவந்வயத்தை ஸாதிப்பதற்கு அம்மாதிரியான நிச்சயத்தை
நாகளும் செய்கின்றோம்' என்பது அந்த ஸமாதானத்திற்கு ப்ரத்யுத்தரமாகுப். நவீர
வும், இம்மாதிரி கார்த்துவநவயத்தை ஸாதிப்பது சீசுப்த சாஸ்த்ரக் கொள்கைக்கு
ஒத்திருப்பதால், யாகவிஷயமாக வேதாந்திகளாற் செய்யப்படும் ஸ்வாக்க ஸாதகதவ
நிச்சயம் ஒரு அம்சத்தில் ஏற்றமுள்ளதே. இப்படி நிச்சயம் செய்வது சாஸ்த்ர

ஸாஹ்யஸூம-விஸிஷ்டஸூ... மீமாம்ஸகர்கள் கேட்பதாவது- 'ஜ்யோ
திஷ்டோம யாகம் ஸ்வாககதத்திற்கு ஸாதகம் என்பது அறியப்படாமல் இருக்கையில்
ஸ்வாககததை ஸாதயமாக உடையவனுக்கு எப்படி அந்த யாக விஷயமான காதருத்
வத்தை அந்வயிக்கலாம்?' என்பதுதான். வேதாந்திகள் கேட்கும் ப்ரதி ப்ரசுமெனன
வென்றால் காதருத்வம் அந்வயிக்கப் படாமற் போனால் நியோஜ்யத்வம் மாதரம் எப்
படி அந்வயிக்கும்? என்பது தான் 'ஒரு பலத்தை விரும்புவோன அந்தப் பலத்
திற்கு ஸாதகமென்று அறியப்படாமல் இருக்கும் வ்யாபாரத்தில் ஏவப்பட மாட்டா
னாகையால், இந்த ஏவுதலைக் கொண்டே நாங்கள் எங்களுடைய கார்யத்திற்கு ஸ்வாக்
கத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் தன்மையை நிச்சயிக்கிறோம்' என்று மீமாஸகர்கள்
ஸமாதானம் சொன்னால், 'நாகளும் அந்த வ்யாயத்தைக் கொண்டே யாகத்திற்கு
ஸ்வாக்க ஸாதகத்வத்தை நிச்சயித்துக் கொண்டு 'ஸ்வாகக காம' என்னும் பதத்திற்
குக் கார்த்து விசேஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் யோக்யதையை ஸ்தாபிக்கிறோம்' என்று
வேதாந்திகள் பதில் சொல்லக்கூடுமன்றோ? அதாவது கார்யம் ஸ்வாக்கத்திற்கு ஸாத
கம் என்னும் நிச்சயம் இரண்டு கஷிக்காசாசுகளுக்கும் வேண்டும் என்று சொன்னதா
யிற்று. ஆகையால் இதைக் கொண்டு ஒரு கஷி விஷயமாகவும் எல்லித நிர்ணயமும்
செய்ய முடியாது என்பது ஏற்பட்டது. ஆனால் வேதாந்திகள் சொல்வது போலவே

தூயமம் மலேசு' ஐத்யுதெ ஹோஜ நகாஜஸ்ய டெவதூதூயம
 மலெசு கதூ-ஹூஸ்யவணாடெவ பூாமஜ்ஜூாதலவி ஹோஜ ந
 ஹாயததூ டெவதூதூயமமலெசுவமஜ்தெ। னவா தூரவி
 ஹவகி। ந சூயானாஃ பூதி கதூ-ஹூயா ரூ-தவஸூ சூயா
 னாரெ கதூ-ஹூவகஹூ ந யாஹூ। "யஜெ-க" ஐதி ஹி யாமக
 தூ-ஹூயா ரூ-தவஸூ ஹி ஹூஜுள கதூ-ஹூவகஹூ ந சூயதெ।

ஸம்மதம் என்பதை ஒரு த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் நாம் அறியலாம். 'புஜிக்க வேண்டுமென்னும் விருப்பமுள்ளவர்கள் தேவதத்தனுடைய வீட்டிற்குப் போதல் வேண்டும்' என்னும் வாக்யத்தில், புஜிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பமுள்ளவனுக்கு தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போகவேண்டிய வ்யாபாரத்தில் காத்தருத்வம் கூறப்பட்டிருக்கிறபடியாலே, அந்த பலததைக் கொண்டு இத்தற்கு முன் அறிப்பப்படாமல் இருந்த 'தேவதத்தன் வீட்டிற்குப் போகும் வ்யாபாரம் போஜாததிற்கு ஸாதகம்' என்னும் அம் சத்தை நாம் நிச்சயிக்கிறோமன்றோ? அம்மாதிரியே ப்ரக்ருத விஷயத்திலும். நிற்க ஒரு க்ரியையைக் குறித்து ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள காத்தருத்வத்தை மற்றொரு க்ரியையில் கொண்டுபோய் அந்நவயிப்பது புகதமன்று. மீமாம் ஸகாதன், 'யஜெத' என்னும் பதத்தாற் சொல்லப்படும் யாக க்ரியையைக் குறித்து ப்ரதிபாதிக்கப்படும் காத்தருத்வத்தை 'அறிகின்றது' என்னும் க்ரியையில் அந்நவயித்தன்றோ நியோஜயத்வ ப்ரதிபாதகத்தை ஸாதிக்கிறார்கள்? அவர்களுடைய கொள்கைப்படி. எவன் கார்யத்தில் ஸ்வஹீயத்வ புத்தி செய்கின்றாரோ அவனே நியோஜயனா கின்றான். அதாவது- புத்தி

வையாகரணாகளும் சொல்லுகிறபடியால், மீமாம்ஸகர்களின் சொல்வது வையாகரணர்களின் சாஸ்த்ரமாகிற சப்த சாஸ்த்ரத்திற்கு விருத்தமாயிருக்கின்றது என்று மீமாம்ஸக மதத்திற்கு ஒரு தூப்பலம் உண்டு என்றே ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

ந சூயானாஃ பூதி... இந்த வாக்யத்தால் மீமாம்ஸகர்களின் மதம் சப்த சாஸ்த்ரத்திற்கு எப்படி விருத்தமாகின்றது என்பது உபபாதிக்கப்படுகின்றது. சப்த சாஸ்த்ர ப்ரகாரம் ஒரு க்ரியையைக் குறித்து காத்தாவாகக் குறிக்கப்படுமவளை, அந்த க்ரியையை விட்டு மற்றொரு க்ரியைக்குக் காத்தாவாக எடுத்துக் கொள்வது சரியன்று. மீமாம்ஸகர்களின் மதம் அப்படிச் சரியல்லாதபடி கர்த்தருத்வாந்வயம் செய்கின்றது என்பது நான் விரோதத்திற்குக் காரணம். அது எப்படி யென்றால்: கீழ்க் குறிக்கப்பட்டுள்ள மூன்று அவஸ்தைகளுள் நியோஜ்யாவஸ்தை என்பதற்குக் கார்யத்தில் ஸ்வஹீயத்வ புத்தி செய்கிறவன் என்பது பொருளாகையால், 'யஜெத' என்னும் பதத்தால் யாக க்ரியையின் கர்த்தாவாகக் குறிக்கப்படுகிறவனுக்கு யாக க்ரியையை விட்டு புத்தியின் கர்த்தருத்வம் கல்பிக்கப்பட்டதாகின்ற தன்றோ? ஆகையால் 'யஜெத'

ஸுஹி க்ருதி க்ருதி நமெவ ஹி நியோஜ்யுத்ஸு ; யயோஜ்யு—

‘ நியோஜ்யுஃ ஸ வ காயம் யஃ ஸுகீயதெந வய்யுதெ ’
 ஐதி । ‘ யஷ்டுதூநுமூணம் தஷ்டுதூநுத்ஸு ’ ஐதி வெசு, ‘ ஷெவ
 டுத்ஸு வவெசு ’ ஐதி வாகெ க்ருதி க்ருதி யுதவ்யு ஷெவடுத்ஸு
 வாகாயமூணம் வாகாயமூணத்தி மமெந க்ருதி க்ருதி ந
 யுஜ்யுதெ ।

கீவ, விஜாதிஸஸுவாஸு வ்யூயிரகுவம் கிதித்யவகுவ
 ஶாய்யுதெ ? ‘ ஸுமுகூஷவடிவஸிவ்யூஷாராநுவவதெ : ’
 ஐதி வெசு, காஶுதூநுவவதி : ? ‘ ஸிஷாயிவிதஸுமெஷா
 ஹி ஸுமுகூஷஃ ; தஸு ஸுமுகூஷிஷு காரூஷாரலாவிஸுமுகூ

செய்வது’ என்னும் கரியையில் காதருத்வம் கல்பிக்கப்படுகின்றது அதுதான் நியோஜ
 யத்வம் எனபதை ‘ நியோஜ்யுஃ ஸவ ’ இதயாதியான அவாகளுடைய வாகயமே
 விளக்குகின்றது. ‘ அபபடி புத்தியில் காதருத்வாவயம செய்வது யாகம் செய்ப
 வன் தன்மைக்கு ஒத்திருக்கிறபடியால் நாககன சொல்வது அபுகதமனறு’ என்று
 அவாகள வாதிப்பதும் ஸாதயமாக மாட்டாது. ஏனென்றால், ‘ தேவதததன் சமையல்
 செய்யவேண்டும் ’ என்று ஒரு கட்டளை பிறந்தால், அப்பொழுது சமையல் செய்
 வதைக் குறித்துக் காததாவாகக் கூறப்பட்டுள்ள தேவதததனுக்கு, ‘ சமையல் செய்யும்
 பொருடெவன புறப்பட்டுப் போவதும் அவனும் செய்யப்பட்டவேண்டிய சமைய
 லுக்கு ஒத்திருக்கின்றது ’ என்னும் காரணத்தைக் கொண்டு அவன் போகும் யயா
 பாரததைக் குறித்து காதருத்வம் கல்பிப்பது யுகதமாக மாட்டாதனறே?

என்னும் கரியை நியோஜ்யுன பரதிபாதிக்கின்றது என்று சொல்வது சப்த சாஸ்தா
 விருத்தம்.

யஷ்டுதூநுமூணம்... ‘ அப்படிப புத்தியில் காதருத்வம் செய்வது
 யாகத்தில் காதருத்வம் சொல்வதற்குத் துலயமே, ஏனென்றால் அபபடிச் செய்யும் தன்
 மையானது யாகம் செய்யும் தன்மைக்கு அநுகுணமனறே ? ஆகையால் வேறு கரியாந
 வய மிலலை ’ என்று மீமாமஸகாகள் வாதிக்கலாம். அபபடி வாதிப்பது சரியன்று என
 பது மேல்கூறப்படும தருஷ்டாரதததால் விளங்கும்.

‘ கருதிக்கு உததேசயம் காயம் ’ என்று மீமாமஸகாகள சொன்னது இவ்வ
 ளவால் நிராகரிக்கப்பட்டது ‘ உததேசயம் ’ என்னும் பதத்தின் பொருள் என்ன
 வென்று கேட்டதற்கு அவாகள் பலவிதமாக ஸமாதாரம சொன்னாகள. முதலில்
 ‘ எதை அதிகரித்து கருதி இருக்கிறதோ அது கருதியின் உததேசயம் ’ என்றும்,
 பிறகு ‘ பரேரகதவம் கருதயுத்தேசயம் ’ என்றும், பிறகு ‘ கருதியைக் குறித்துச்
 சேஷியாக இருப்பது க்ருதயுத்தேசயதவம் ’ என்றும் சொன்னாகள. இவையெல்லாம்
 நிராகரிக்கப்பட்டன. இவவிதம் இவைகளை நிராகரித்ததாலேயே ‘ ஸவத: இஷ்டமா
 யிருப்பதே உததேசயதவம் ’ எனபதும் ‘ கருதியின் பல விசேஷமே கருதயுத்தேச
 யம் ’ எனபதும் அாததததாலே நிராகரிக்கப்பட்டன. காயத்தை அநுபரதித்திருக்கும்
 அர்த்தமும் துஷிக்கப்பட்டது. இதுதான் இவவளவாம் சொல்லப்பட்ட விஷயம்.

விரிபுள, க்ஷணஹம்யிநீ யாமாஜிசூயா ந ஸவய-ஃ ' ஐகீ வெசு, சுநாவூ தவெடிவிஜ்ஜாநாநீயஉநுவவதிஃ | ஸவெஃ கஉ-ஃ விராராயிதஃ வரஜெஹரொ ஸவவாஹாராயணவூததஜிஷ்டம் மஹம் டிஜாதீகீ வெடிவிஜொ வடினி | யயரஹுவெடிவிஜொ வராரா டூஜிஹவாயுரஃ - ' மஹஹம்ஸிவஹூயா ஹி கஉ-ஃவிராராநூநம் விவீஷனி, ஸவீதொ-ஹம் மஹாயெதி ஸாஹூஉபூடி' "

கிஹ... ' விஹ முதலான சப்தங்கள் ஸதாயியான [காலாந்தரத்திலும் இருக்கக் கூடியதான] அபூவம என்பதைச் சொல்லுகின்றன ' என்று எதற்காக நீங்கள் வாதிக்கிறீர்கள்? 'அப்படிச் சொல்லாவிட்டால் ' ஸவாகக காம ' என்னும் பதம் அவ்விடத்தில் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருப்பதானது ஒத்துவர மாட்டாது ' என்று ஸமாதாநம் சொன்னால், ' எப்படி ஒத்துவர மாட்டாது? ' என்று நாங்கள் கேட்போம் 'ஸவாகக காமன் என்று சொல்லப்படுமவன ஸவாககத்தை ஸாதித்துக்கொள்ளவேண்டி மென்றும் விருப்பத்தை உடையவனன்றோ? அப்படிப்பட்ட ஸவாகக காமனுக்கு, ஒருக்ஷண காலம் மாதிரி மிருந்து உடனே நாசமடையும் யாகம் முதலிய கரியைகள், காலாந்தரத்தில் உண்டாகப் போகும் ஸவாககத்தை ஸாதித்துக கொடுப்பதில் எப்படி சுகதங்கள் ளாகும்? ' என்று ஸமாதாநம் சொல்லும் பக்ஷத்தில், அது ' அவர்கள் வேத வித்தாநதம் இன்னது எனபதை அறியாதவர்கள் ' எனபதையே விளக்குகின்றது என்று சொல்ல வேண்டும். ' பரமேசவரனாயும் பகவானாயும் யிருக்கும் நாராயண ஸகல காமங்களாலும் ஆராதிக்கப்பட்டவனாய் அப்படி ஆராதிக்கமுமாகளுக்கு அவரவர்களால் இச்சிக்கப்படும பலத்தைக் கொடுக்கிறான் ' எனபதன்றோ வேத மறிந்தவர்கள் சொல்லும் வாரததை? வேத மறிந்தவர்களுள் மிகச் சிறந்தவரான தரமிடாசாராயர்களும், ' பலம் தமக்குக் கிடைக்கவேண்டி மென்றன்றோ காமம் செய்யுமவர்கள் பரமாத்மாவை அநதந்தக காமங்களால் ஆராதிக்கிறார்கள்? அநதப பரமாதமா அநத ஆராதநததாவ தருப்தி அடைந்தவனாய் அவர்கள் அபேக்ஷிக்கமு பலத்தைக் கொடுப்பதற்குச் சுகதனே. சாஸ்தரம் சொல்வது இது தான் ' எனறே சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதன் ஆர்த்த மென்ன

க்ஷணஹம்யிநீ—காமங்களெல்லாம், எநதக காலத்தில் அவை அநுவட்டிக்கப்படுகின்றனவோ அநதக காலத்தில் மாதிரி இருக்குமவை. அடுத்த க்ஷணத்தில் அவை நசிகத்து விடுகின்றன. அவை ஏதாவது ஒரு பலத்தைக் கொடுப்பதானால், தாம் இருக்கும் பொழுதே அநதப் பலத்தை அவை கொடுக்கக்கூடுமே ஒழிய, தாம் நாசமடைநத பிறகு கொடுக்கும் என்று சொல்வது ஒத்து வரமாட்டாது. யாகம் ஒரு காமம்; அது அநுவட்டிக்கப்படும் காலத்தில் மாதிரி அதற்கு இருப்பு உண்டு. ஸ்வர்க்கமோ காலாந்தரத்தில் உண்டாகத்தகுந்தது. அதை அநதக் காமம் எப்படி ஸாதித்துக் கொடுக்கும்? இது தான் சங்கை. இநதச் சங்கையை நிவ்ருத்தித்துக் கொள்வதற்காகவே, மீமாம்ஸகர்கள், 'யாகததால் அபூவமென்று ஒன்று உண்டாகின்றது; அது, யாகம் நாசம் அடைநத பிறகும் நின்று ஸவாககமுகிற பலத்தைக் கொடுக்கின்றது' என்று ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

உதி | வரவஸ்வஸ்யேஜ்யா கஜ்ஜியபூமஜாநஹோஜாஜிவிரிஞ்ஜாஜி
 ஜெவதாஜெவந சூதூந்யபூஜிந குவெணாவவஸூதஜிஞ்ஜாஜிஸஸ்
 வாவ்யம் வாரஜாதூநம் ஹமவகம் வாவஸுஜெவஜாநிராயயிஷணி |
 வஸ வஸி கஜ்ஜிராராயிதவெஷ்ஜாஜிஷாநி வஸாநி வுயஸூகீத்யு
 ஷுஃ | தயா வஸு கீ— ‘ஊஷாவகுதம் வஹஸ்யா ஜாதம்
 ஜாயஜாதம் விஸும் விஸகீடூ ஹவநவஸு நாவி’ ” உதி | ‘ஊஷா
 வகுதம்’ உதி வஸகஸு கீதிஸூகீதிவாஜிதம் கஜெஷ்ஜுதெ |
 ‘தஜிஸும் விஸகீடூ’ ஊஷாநிவாஸுணாஜி வஸவஜெவதாவஸ்வ
 யிதயா வுயஸூகீதயாநம் வஸகஸூவஸி கஜ்ஜு சூதூந்யராதூதயாஜவஸூகீ

வென்றால், லோகத்திலிருந்தான முதலிய தேவதைகளை உத்தேசித்து யாகம் தாரம்
 ஹோமம் முதலிய காமங்களைச் செய்பவாக னெல்லோரும் ஒரு பலத்தை விரும்பியே
 அந்த இரதான் முதலிய தேவதைகளின் வாயிலாய் அந்த இரதான் முதலிய சப்தங்களால்
 குறிக்கப்படுகிறவும் ஸ்ரீலலத்திறம அநதாயாமிபுமாக இருக்கிற பரமாதமா
 வாசிற பகவான வாஸுதேவனையே ஆராதிக்க இசிக்கிறார்கள். அந்த வாஸுதேவன்
 அநதநதக காமங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவஸூயக கொண்டு அப்படி ஆராதிகமவா
 களின் இஷ்டங்க னெல்லா வறறையும் நிறைவேற்றுகிறான் என்பதுதான். வேதமும்
 ‘ஊஷாவகுதம்’ இத்தயாதியான வாகயத்தில் இதையே சொல்லுகின்றது.
 ‘ஊஷாவகுதம்’ என்பதால், சருதி ஸ்ம்ருதிகளில் வீதிகப்பட்டுள்ள ஸகல
 காமங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. ‘விஸும் விஸகீடூ’ என்பதற்கு, ‘இந்தான்
 அநி வருணான முதலிய ஸ்ரீலல தேவதைகளின் ஸம்பநதம் பெறறவையாகத தோன்
 றும் அநதக் காமங்களை யெல்லாம், அநதநதத தேவதைகளுக்கு அநதராத்மாவாக இருக்க

ஊஷாஜெவதாஜெவந ஊஷாஜிஸஸ்வாவஸூ — இவவீதம்
 அந்வயம் செய்து கொள்ளவேண்டும் இந்த வாகயம் தரமிட பாஷ்யத்திலுள்ள
 ‘சூதூந்ய’ எனலும் பதத்தின் பொருளை விவரிககின்றது ‘வாவஸுஜெவஸூ’ —
 இநதப் பதம், ‘பகவான எல்லாவறறுக்கும அநதராதமா’ என்பதற்கு பரமாணததைக
 குறிககின்றது ‘வாவஸூதூவஸா வவஸகீ’ [எல்லாவிடத்திலும் இவன் வஸிக
 கிறான்] எனலும் காரணதநாலன்றே பகவான் ‘வாஸுதேவன்’ என்று சொல்லப்படு
 கிறான்?

ஊஷாவகுதம்—இநத வேத வாகயத்தின் அவயமாவது— வஹஸ்யா
 ஜாதம் வஹஸ்யா ஜாயஜாதம் விஸூஜிஷாவகுதம் (வாவஸுஜெவஸூ
 வுயஸேவ) விஸகீடூ, (வஸூ) ஹவநவஸு நாவி’ | ‘ஊஷூ’ என்பது
 ச்ருதியில் விவரிதமாயுள்ள யாகம் முதலிய காமங்களையும், ‘வகுதம்’ என்பது
 ஸமருதியில் சொல்லப்பட்டுள்ள குளம் வெட்டுவது முதலிய காமங்களையும் குறிக
 கின்றன. ‘ஜாதம் ஜாயஜாதம்’ என்பதால் இநத காலத்திலும் நிகழ்
 காலத்திலும் நடைபெறும் காமங்களைல்லம் சொல்லப்படுகின்றன
 ‘வஹஸ்யா’ என்பது ‘சில காமங்கள் அக்நியைத் தேவதையாகவும், மற்றும் சில

ஸ தயா ஸ ட்யா யுக்ஷஸ்தஸூராய நமீஹதே !

மூலதே வ ததம் காநாநு உயேவ விஹி தாநு ஹி தாநு ||”

‘யா யா தநா’ இது-ஊட்டிராஜிஷெவ சாவிஸெஷாஸ்ததத்யு-
லிதயா-வஹி-சஸு ஹமவக்ஷநவம் ஸரீரானீ-த்யு-ஃ !

“ஊஹம் ஹி ஸவ்யஜ்ஜாநாம் லொகூர வ ப்ரஹுரெவ வ”
உத்யு-ஃ ! ‘ப்ரஹுரெவ வ’ இதி ஸவ்யமதாநாம் ப்ரஹுராதா
வெத்யு-ஃ ! யயர வ ஸ்ரீவிஷுவ-ராரணே

“யதெஜுஸ்திஜ்யுவே நிக்ஷம் ஸவ்யஷெவயா-வ்யு-த”

“யெயி ஸ்யஉ-வரெந-ய-நெராராயிதொ ஹவாநி

தெ தூந்யவிநாநெகாம் ராயாநாதவிஷு-த்யெ ||”

கிருண. இவவீடத்தில் ‘தநா’ என்பது கவனிக்கத்தக்கது. ‘தநா’ என்பதற்குச் ‘சரீரம்’ என்பது பொருள். ‘இந்தரண முதலிய தேவதைக ளெல்லோரும் தம் தமக்குள் அந்தாயாமியாக இருக்கும் பகவானுக்குச் சரீரங்களே’ என்பது இதனால் விளங்குகின்றது. ‘ஊஹம் ஹி ஸவ்யஜ்ஜாநாம் லொகூர வ ப்ரஹுரெவ வ’ என்பதிலுள்ள ‘ப்ரஹு-ஃ’ என்னும் சப்தமும் ‘பலத்தைக் கொடுப்ப வனும் அஹே’ என்பதைச் சொல்லுகின்றது ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும், ‘யதெஜுஸ்திஜ்யுவே’ என்பது முதலான ச்லோகங்களில், இந்த அர்த்தம்

களை சரத்தையுடன் ஆராதித்த போதிலும், அந்தத் தேவதைகளெல்லாம் என்னுடைய சரீரங்களாகிற படியால், அவர்கள் உணமையில் எனையே அந்த சரத்தையுடன் ஆராதித்தவராகிறார்கள். அவர்கள் அதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருந்த போதிலும், அந்தச் சரத்தை என்னுடைய சரீரத்தை உத்தேசித்தே செயப்படுகின்றது என்று அதுவந்தித்த நானே அந்த சரத்தையை நிரவிக்நமாகச் செய்கின்றேன். அவர்கள் அப்படி நிரவிக்நமாகச் செயப்படும சரத்தையைக் கொண்டு அந்தந்தத் தேவதைகளையே அர்ச்சிக்கிறார்கள். அர்ச்சிக்கப்படும தேவதைகள் என்னுடைய சரீரமாக இருக்கிறபடியால், அர்ச்சிக்கும்வர்களின் இஷ்டங்களை நானே கொடுக்கிறேன். அப்படி என்னால் கொடுக்கப் படுமவைகளையே அவர்கள் அடைகிறார்கள்?

ஊஹம் ஹி... பகவதீதை ஒன்பதாவது அத்யாயத்தில் 24 வது ச்லோகம் இதன் அர்த்தம்-‘நான் தான் எல்லா யஜ்ஞங்களாலும் ஆராதிக்கப்படுகிறவன்; நானே அந்த யஜ்ஞங்களின் பலத்தையும் கொடுக்கிறேன்’ ‘லொகூர’ என்பதற்கு ‘ஆராதயன்’ என்பதும், ‘ப்ரஹு-ஃ’ என்பதற்குப் ‘பலத்தைக் கொடுக்கிறவன்’ என்பதும் பொருள்.

யதெஜுஸ்திஜ்யுவே... இது விஷ்ணு புராண ச்லோகம். இதன் பொருள்-
‘ஹே ஸாவதேவ மயி ஹே அச்யுத! ஸகல யஜ்ஞங்களாலும் நீரே எப்பொழுதும் ஆராதிக்கப்படுகிறீர்.’

யெயி ஸ்யஉ-வரெந-ய-நெ... இதுவும் விஷ்ணு புராண ச்லோகமே. இதன் பொருள்- ‘தம் தம் தாமங்களைச் செய்பவாக எல்லாராலும் நீரே ஆராதிக்கப்படுகிறீர். ஆகையால் அவர்கள் இந்த மாயை முழுவதையும் கடந்து ஆதம் மோகத்தை அடைகிறீர்கள்.’

உகி வெதிஹரஸவாஸாஸைஷா ஸவெ-வேஷுவ வெஷெஷா
 'ஸவ-பாணி' கஷ்டாணி ஸவெ-புராராயநா-வாணி, தெ
 வெஷி: கஷ்டிராராயித: வாஸ-ஷெஷு-தஷஷிஷு-மறு
 ஷஷி' உகி தகு தகு ப்ரவ-ஷித: | ஸவஷெவ ஹி ஸவ-புஷி
 ஸவ-ஷெஷா ஸவெ-புரார-மஸவஷி-புஷிஷெவ-நாஸ-புஷிர-
 வெண யாமஷா-நஷெஷாஷிஷெஷி-தஸவ-ஷெஷி-
 ர-ஸவ-ஷெஷா-நா-புஷி-ஷெஷி-ஸ-ஸவ-பு: ஸ-தயொ-வஷி

தையே காணலாம். இவ்வாறு இன்னும் பலவிடங்களில் இதுமான புராணங்களுள் பட
 ஸகல சாஸ்திரங்களும், 'ஸகல காமங்களும் ஸாவேச்வரனுடைய ஆராதன ரூபங்களே ;
 அந்தந்தக் கர்மங்களால் ஆராதிதகூடக் கொண்டு அந்தப் புருஷோத்தமனே அவர
 வர்களுடைய இஷ்ட பலத்தைக் கொடுக்கிறான்' என்பதைப் போலும் விஸ்நு
 மாகவும் தெளிவாகவும் பேசுகின்றன அவன் ஸர்வஜ்ஞ ஞானதால் ஆராதன ப்ரகா
 ஷிஷெஷங்களை அவனே சரிவர அறியத்தகுந்தவன் ; அவன் ஸாவ சக்தியுடன்
 கூடினவ ஞானதால் கேட்கப்படும் பல மெல்லாவற்றையும் கொடுக்க அவனே சகத
 ஞவான் ; அவன் ஸாவேச்வரனுடைய, அவனே எல்லாராலும் அடையத் தகுந்தவ
 ஞவான். ஆகையினாலன்றோ 'உத-ஷெஷா-கிரா' என்பதுமுதலான ச்ருதிகளும்
 அந்தப் பாவானே இந்தான் முதலான தேவதைகளுக்கெல்லாம் அந்தாயாமிபாக
 இருக்கிறதொண்டு, வேதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள யாகம் தாகம் ஹோமம் முதலிய
 ஸகல காமங்களாலும் தானே ஆரதிக்கப்பெற்று, தானே ஸகல பலங்களையும் கொடுக்கி
 ரான் என்று சொல்லுகின்றன? 'உத-ஷெஷா-கிரா'... யஜ்ஞங்கள். 'யசு' —
 எவ்விடத்தில் (அதாவது தேவர்களுக்குள் அந்தாயாமிபாக இருக்கும் பரமாத்மாவின்
 ஷிஷி). 'ஸவ-ஷெஷ' — ஸம்பந்தத்தை அதாவது-இந்தான் முதலானவர்களுக்கு

ஸாவஷெவ ஹி ..இது வரை ப்ரமானத்தை நிரூபித்ததுவிட்டு, இனி 'இவ்
 விதமான ஆராதனே உபநக்ம்' என்பதைச் சொல்லப் போகிறவராய், அதற்குக்
 கடமாயிருக்கும் ச்ருதி வாக்யத்தைக் கூறுகிறார்.

'உத-ஷெஷா-கிரா' யசு... இந்த வாக்யத்தின் பதவுரை- உத-ஷெஷா-
 கிரா: யஜ்ஞங்களெல்லாம், யசு = இந்தப் பரமாத்மாவின் ஷிஷி, ஷெஷெஷி
 ஸவ-ஷெஷி = தேவர்களுடன் ஸம்பந்தத்தை, மஷிஷி = பெறுகின்றனவோ. அதாவது-
 யஜ்ஞங்களுக்கும் தேவதைகளுக்கும் ஏற்படும் ஸம்பந்தமெல்லாம் பரமாத்மாவின் வழி
 யாகவே என்று சொன்னதாயிற்று பரமாத்மாவுக்கும் கர்மங்களுக்குமுள்ள ஸம்பந்
 தம் ஸ்வதந்தம்; தேவதைகளுக்கும் கர்மங்களுக்கு முள்ள ஸம்பந்தம் பாதந்தம்;
 ஏனென்றால், இவர்களுக்கு ஏற்படும் ஸம்பந்தம் இவர்கள் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாக
 இருக்கிறபடியாலன்றோ? இந்த வாக்யத்தில் 'ஸவ-ஷெஷி' என்பதற்கு 'ஸம்பந்தத்தை
 என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இதன் அவயவார்த்தம் அதவே. 'ஷெஷி'
 என்னும் தாதுவுக்குக் 'கதி' என்பது பொருளாகையால், 'ஸவ-ஷெஷி' என்பதற்கு
 'ப்ராப்தி' என்பது பொருளாகக் கூடும். அவய ஸ்வாஸ்யம் இருக்கிறபடியால் இந்தப்
 பொருள் ஆசரயிதப்படுகின்றது.

“ உதூயஸ்வா தாரொ யசு ஸ்வாஸம் மஹீ ஡ெவெ: ”
 உதூயஸ்வா | ‘ உதூயஸ்வா தார: ’ யஜுரூர், ‘ யசு ’ வரஜாதநி
 ஡ெவெஷ்யஸ்வா லிரகு வெணாவஸ்யி தெ, ‘ ஡ெவெ: ’ ஸ்வாஸம்
 மஹீ’ ஡ெவெ: ஸ்வாஸம் மஹீ த்யுயு: | ஸ்வாஸம் லிரகு
 வெணாவஸ்யி தஸ்ய வரஜாதந: ஸ்வாஸம் லிரகு தாநாஸ்யு
 ஡ீநாம் யாஸாஸி ஸ்வாஸம் உதூயஸு உவதி | யயொஸு உமவதா-

“ லொகூரம் யஜு தவஸாஸம் ஸ்வாஸெவெஷ்யாஸு ” உதி
 தவாஸ்யு ஡ிஷ்வாஸம் லிரகு தவாஸி வஸாஸாஸம் லிரகு
 வாஸி ஸ்வாஸி, ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம்
 ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம்
 ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம்

யாகம் முதலிய காமங்களில் ஸம்பந்தம் கிடைப்பதெல்லாம், அந்தாயாமியாக நிற்கும்
 பரமாத்மாவாக அளவுகள் சரிமாத இருப்பதாலேயே என்று சொன்னதாயிற்று. பக
 வான் ஒருவனே அந்தக் காமங்களின் ஸ்வாதந்தரமான ஸம்பந்தத்தைப் பெற்றவனென்
 பதை ‘ லொகூரம் ’ என்பது முதலான பகவத் கீதா வாக்யமும் விளக்குகின்ற
 தன்ரோ? இப்படி ஸகல காமங்களும், இம்மாத்ம முதலிய தேவதைகளுக்கு அந்தாத்மா
 வாக இருக்கும் பரம புருஷனுடைய ஆராதன ரூபங்களே என்றும், அந்தப் பரம புரு
 ஷனே அவரவர்களால் இசிக்கப்படும் பலனை யெல்லாம் கொடுக்கிறானென்றும் ஏற்
 படுகிறபடியால், எதற்காக லோக வ்யுத்தபத்திகளுக்கு எட்டாமலும் புதியதாகவும் இருக்கும்
 ஒரு அர்த்தத்தை கட்டிப்பாட்டாலோ அல்லது ஏதாவது ஒரு கல்பனையைக் கொண்டோ
 வாஸ்யமென்று ஒதுதுகுகொள்ள வேண்டும்? ‘ இப்படியானால், விக் முதலியவைகளுக்கு
 நீங்கள் என்ன அர்த்தம் சொல்லுகிறீர்கள்? ’ என்று கேட்டால், நான்கள் கொண்டிருக்கும்
 அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறோம். ‘ யாமி: ’ என்னும் சப்தத்திற்கு ‘ யஜ: ’ என்பது
 தாது. அந்தத் தாதுவுக்குத் ‘ தேவனைப் பூஜிக்கிறது ’ என்பது பொருள். ஆகையால்
 ‘ யாமி: ’ என்பது தேவதையின் ஆராதன ரூபமான ஒரு காமம். இது தான் ‘ யஜெ: ’
 என்பது முதலான வினைச் சொல்லில் இருக்கும் பாகருதியின் (பகுதியின்) அர்த்தம்.
 அந்த வினைச் சொல்லில் இருக்கும் ‘ விக் ’ முதலிய விருதிகள் ‘ அந்த ஆராதனம் ஒரு
 காததாவின் வ்யாபாரததால் ஸாதிககத் தகுந்தது ’ என்பதைக் குறிக்கின்றன இது
 அதன் வ்யுத்தபத்தியினாலேயே விளங்கும். இப்படி அர்த்தம் சொல்வதில் ஒரு வித அறு

லொகூரம்... பகவத கீதை 5-29 இந்தக் காமம், காமங்களுடன் ஸ்வாதந்தர்
 ஸம்பந்தம் பகவானொருவனுக்கே என்பதற்கு ப்ரமானமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

லொகூரம்... இவ்விதம் பகவான் ஸ்வாதந்தர் ஸம்பந்தத்தை உடையவனாகவும்
 தேவதைகளெல்லாரும் பாதந்தர் ஸம்பந்தத்தை உடையவர்கள் என்று சொல்வதால்
 என்ன ஏற்பட்டது என்பதை விளக்குகிறார். பரம புருஷனே பலம் கொடுக்கிறவனாக
 இருக்கிறபடியால் பல ஸாதந்தவத்தைக் கல்பிக்கவேண்டியது என்பது இல்லை என்பது
 முக்ய லாபம். கிம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம்
 ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம்

ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம்
 ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம்
 ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம்
 ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம்
 ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம் ஸ்வாஸம்

வமதெந கெயுந வா பூயொஜநடி? ஊவம் வ ஸதி லீஜாடிஃ
கொ வாஉய-ஃ வரிமுஹீதஃ? ஊதி வெடி-யுகெ | யஜ டெவ
வகுஜாயாடி' ஊதி டெவதாராயநஹகுதயாமாடிஃ பூக்யக்ய-
ஸு சுத்ய-வூவாரஸாயு-ஃ வூ-தூதிவிடிஃ லீஜாடியொஹி
டிபுதீதி ந கிஹிடிநுவவஹடி | சுத்யுவாவிநாஃ பூக்யயாநாஃ
பூக்யக்ய-ஸு சுத்ய-வூவாரஸாயு-யபூகாரொஹி வா ஹுஃ |
லகுதவத-ஃநாடிஃ லீஜாடிவிஹுகாரா வடிஹி, லீஜாடியஹு-
சுத்ய-வூ-வாரஸாயு-தாஃ வடிஹி |

சுவி வ கூலிநஃ சுத-வூ-தயா சுஉ- வியாய சுடி-ஹொ டெவ
தாராயநா-ஹுவதாஃ தூரா_வ ஹுஹம்ஹம் வ தூதூ-ஹி
வ

பயததியுமில்லை. ஒரு வினைச் சொல்லின் ப்ரகருதியின் (பகுதியின்) ஆததம் காத்
தாவின வயாபாரத்துடன் எவ்வித ஸம்பந்தத்தைப் பெறநிருக்கின்றது எனபதை
மாதாமே காத்தாவைக் குறிக்கும் ப்ரதயயங்கள் (விசுதிகள்) சொல்ல வேண்டுமென்றே?
'ஸட்' 'லிட்' முதலிய லகாரங்கள் நிகழ்காலம் இறந்த காலம் முதலியவற்றைக் குறிக்க
கின்றன; 'லிக்' முதலியவைகளோ வென்றால் 'அந்தக் காலம் காத்தாவின வயாபா
ரத்தால் ஸாதிககத தருந்தது' என்பதையே சொல்லுகின்றன.

சுவி வ...நிற்க, 'இன்ன இன்ன பலத்தை அபேக்ஷிப்பவர்கள் இன்ன
இன்ன காமத்தைச் செய்தல் வேண்டும்' என்று விதித்துவிட்டு, அந்த விதி வாகயன
களே, 'இந்தக் காமங்களெல்லாம் தேவதாராதன ரூபங்கள்; அந்தத் தேவதைகளே

சு-யுவாவிநாடி...சாஸதா மாயாதை என்னவென்றால்- ப்ரகருதியும்
ப்ரத்யயமும் சோநது பதம் உண்டாகின்றது. காத்தாவைச் சொல்லும் ப்ரதயயங்க
ளெல்லாம் ப்ரகருதியின் ஆததத்திற்கும் ப்ரதயயத்தின் ஆததமாகிற காத்தாவின
வயாபாரத்திற்கும் எவ்விதமான ஸம்பந்தம் இருக்கிறது எனபதைக் குறித்தல் வேண்
டும். அவைகளுள் 'ஸட்' 'லிக்' முதலானவைகள் நிகழ் கால ரூபமாகவும் இறந்த
கால ரூபமாகவும் இம்மாதிரி இருக்கும் காத்தரு வ்யாபார ஸம்பந்தத்தைக் குறிக்கின்
றன; 'லிக்' முதலியவைகளோ வென்றால், காத்தரு வ்யாபார ஸாதய ரூபமான ஸம்
பந்தத்தைக் குறிக்கின்றன. இது தான் இவ்விடத்திற சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயம்,
இவ்வளவு சொன்னதிவிருந்து, விஹ முதலிய லகாரங்கள் ப்ரகருதயாத்தத்திற்கு மாத
ரம் காத்தரு வயாபார ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகின்றனவே தவிர, ப்ரகருதயாத்தத்
தைக் காட்டிலும் வ்யதிரித்தமான மற்றை ஒன்றுக்கும் அவை சொல்லவில்லை என்பது
ஏற்படுகின்றது.

சுவி வ...இது வரை, எல்லா உபநிஷத் வாக்யங்களும் அவைகளின் உப
ப்ருஹ்மணங்களும் இவையெல்லாம் 'பகவானே பல ப்ரதனாக இருக்கிறபடியால்,
அபூவம் என்று ஒன்றைக் கலிக்கவேண்டியது அநாவச்யமென்று நிரூபிக்கப்பட்டது.
இனி, கர்ம விதி வாக்யங்களே தேவதைகளுக்குப் பல ப்ரததவத்தைச் சொல்லுகிற
படியால் அபூவத்தைக் கல்பிப்பது அநாவச்யமென்று நிரூபிக்கிறா.

வாக்யாநெய வடினி "வாயவ்யம் ஸ்ரேதஜாலுவெத வகுதிகாரொ
வாயவெவெக் செஷுவிஷா டெவதா வாயவெவ ஸ்ரேத ஜாமயெயெ
நொவயரவதி வ வாவெவநம் வகுதி மயதி" உத்யாநீதி |
நாக்ர மயுவிஷ்டுநாவவதி: காவிஷி உத்யாநீதி உதி மயுவாய

அந்தக் காமங்களால் ஆராதிககப்பட்டவாகளாய் ஆராதிககும்வாகளுக்குப் பலத்தைக் கொடுக்கிறார்கள்' என்று சொல்லுகின்றன இப்படி தேவதைகளின் வாயிலாகக் காமங்களின் பலம் விததிக்கின்றது என்று சொல்வதில் ஒருவித அநுபபத்தியும் இல்லைபாகையால், பலத்தை எது ஸாதித்துக கொடுக்கின்றது என்பதைநாம் அநுமாநத்தா

'வாயவ்யம்' ..இரத வா஑்பத்தின் பொருளாவது—'இரத லோகத்தில் ஐஸ்வர்யத்தை ஒருவன் அடைய விரும்பினால், அவன் வாயு தேவதைகை உத்தேசித்து வெள்ளைப் பசு ஒன்றை பஸியாகக் கொடுத்து யாகமொன்றைச் செய்தல் வேண்டும். வாயு தேவதையே அதி சீகரத்தில் பலத்தைக் கொடுக்கும் தேவதை யாகம் செய்பவன் தகுந்த பஸியை எடுத்துக் கொண்டு வாயுவிடம் போனால், அரத வாயு அவனுக்கு ஐஸ்வர்யத்தைக்கொடுக்கிறான்' என்பது தான். இதில் முதல் வாக்யமே விதிவாக்யம். அதற்குப் பின் வரும் வாக்யங்களை அரதத வாதமென்று சொல்வார்கள். 'தேவதையே பலத்தைக் கொடுக்கின்றது' எனலும் விஷயம் விதிவாக்யத்தில் சொல்லப் படவில்லை; அது அர்ததவாதத்திலேயே சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது அப்படி இருக்கையில் 'விதியவாக்யாநெய வடினி' [விதி வாக்யங்களை சொல்லுகின்றன] என்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும்? என்று ஒரு சங்கை ஜடுக்கலாம். அரதத வாதமெல்லாம் விதி வாக்யத்தடன் ஒரு வித ஸம்பந்தம் பெற்று அதனால் அரத வாக்யத்திற்கு அது சேஷமாகிறபடியால், அரத விதி வாக்யத்தையும் அதன் அரததவாத வாக்யங்களையும் ஒரே வாக்யமாக எடுத்துக் கொள்ளலாமென்று ஒரு நயாய முண்டு. அரத நயாயத்தைக் கைப் பற்றி இவ்விடத்தில் அரதத வாதமும் விதி வாக்யமாகப் பேசப் பட்டிருக்கின்றது என்பதே அரதச சங்கைக்கு ஸமாதாகம்

நாக்ர... இவ்விடத்தில் வேறொரு ஆகோபம் செய்யப்படுகின்றது. அதாவது—'அரதத வாதங்கள் விதி வாக்யங்களில் சொல்லப்படும் காமங்களை ஸதோதரம செய்வதற்காகவே ஏற்பட்டவை. அவை அப்படி அரய பரககளாயிருக்கிறபடியால் அவைகளுக்கு ஸ்வார்த்தத்தில் தாதபாயம் சொல்வது சரியன்று, ஆகையால், 'காமங்கள் தேவதைகளின் வழியாகப் பலத்திற்கு ஸாதநமாகின்றன' என்பதை அரதத வாதங்கள் ஸாதித்துக கொடுக்கமாட்டா. ஆனால், 'விதி வாக்யத்தில் பலத்தைக் கொடுப்பது எது வென்று சொல்லப்பட வில்லையே' என்று கேட்டால், அதை அது மாநத்தால் ஏற்படுத்தி கின்றோம் என்று ப்ரதபுத்தரம் சொல்வோம். அரத அநுமாந மாவது—'விதிவாக்யத்தில் 'ஐஸ்வாயம் அடைய விரும்புகிறவன் அரத யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்' என்று மாத்ரம் சொல்லியிருக்கின்றது. அதனால் ஐஸ்வாயம் கிடைக்கின்றது என்பது நிச்சயம். ஆனால் அது எப்படி கிடைக்கின்றது என்பது அவ்விடத்தில் சொல்லப்பட வில்லை யாகையால், நான்கு அந்த யாகத்தால் 'அபூவம்' என்று ஒன்று ஜடுத்து அது வழியாகப் பலம் கிடைக்கின்றது என்று அநுமாநம் செய்

நதூரவம-தீராவாடிநிகீ ' உதூவி ந ஸம்மஹுதெ | விய்யுவெ
கூழிதம் யாமாடிஃ ஹவஸாயநதூவூகாரம் வாக்யுரெஷ வனவ
ரெயயயதீதூயு: | " தூவாடி ரஹணாய நாவமுரெ-தீ" உதூசூ
கவமெரணநிஷெயவியிவரவாக்யுரெஷெ ஸூசூயஉரணம் நிஷெ

லேயே தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்வது ஸைதமாக மாட்டாது. விதி
வாக்யத்தில் யாகம் முதலியவைகளுக்கு எவவிதமாகப் பலம் வீதிதிகின்றது என்பது
சொல்லப்படா விட்டாலும், அந்த விதி வாக்யத்துடன் தொடர்பு வரும் வாக்ய
சேஷங்களில் அது சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடிபால அவைகளைக் கொண்டு அதை
அறியலாம் என்பதே சாஸ்திரஞ்சரணிகளின் கருத்து

அப்படி நாம் அறிகின்றோம் என்பதை " தூவாடி ரஹணாய நாவமு
ரெ-தீ" என்னும் வாக்யத்திற் காணலாம் இந்த வாக்யத்தால் பரஹ்மண அபகோர
ணம் (அதாவது-ப்ரஹ்மணைக் கொல்லப் பரயதரப்படுவது) நிஷேதிககப்படுகின்றது

கின்றோம்' என்பது தான் இதை ஆசேபம் இவவிடத்தில் தூவூககப் படுகின்றது.
தூவூண ப்ரகாரமாவது—'காமங்கள் தேவதைகளின் வழியாகப் பலத்தை ஸாதித்துக்
கொடுக்கின்றன என்று பல விதத்தியை ஸ்தாபிப்பதில் ஏதாவது அறுபத்தி இருந்த
லன்றே நாம் பல ஸாதக ப்ரகாரத்தைக் கண்டு பிடிக்க அநுமாதத்தை தேடிப் போக
வேண்டும். அவ்வித அறுபத்தி இவவிடத்தில் ஒன்று மில்லை. வாக்ய சேஷமே
பல ஸாதக ப்ரகாரத்தை நன்றாகப் போதிகின்றது. அது அப்படிப் போதிகக ஸமாத்
மென்பதை எல்லாரும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் " தூவாடி ரஹணாய

நாவமுரெ-தீ" என்னும் வாக்யத்தில் அதைக் காணலாம் விதியால் அபேக்ஷிக
கப் படுவது வாக்ய சேஷத்தால் கிடைக்கும் பொழுது, அதைப் பரிதயாகம் செய்து
அப்ரதிபநமமான மற்றொன்றைப் புதிதாகக் கல்பிப்பது அயுகத மன்றே?' என்பதுதான்

சுளவாடிநிகீ—'உபாதாம' என்னும் ப்ரமாணத்தால் விதிதமாவதை
இந்தப் பதம் குறிக்கின்றது. 'உபாதாம' என்னும் ப்ரமாணம் 'அாததாபத்தி' என
னும் ப்ரமாணத்தைப் போல ஒரு விதி அநுமாதம் ஆகும். 'தேவததன் புஷ்டனாக
இருக்கிறான்; ஆனால் அவன் பகலில் போஜனம் செய்கிறதே இல்லை' என்று சொல்ல
மிடத்தில், போஜன மின்றிககு ஒருவன் புஷ்டனாக இருப்பது ஸாதயமில்லை யாதலால்
'தேவததன் இரவில் போஜனம் செய்கிறான்' என்பது அநுமாததால் ஸாதிககப் படு
கின்றது. இதை 'அாததாபத்தி' ப்ரமாணம் என்று சொல்வார்கள். இதைப் போன்
றதே 'உபாதாம' என்னும் ப்ரமாணமும், 'ஐச்வரயத்தை அடைய விருமபுகிறவன்
வாயுவைக் குறித்து யாகம் செய்தல் வேண்டும்' என்று சொல்லு மிடத்தில், க்ஷணமாந்
ரம் இருக்கும் யாகம் அந்தப் பலத்தை ஸாக்ஷாததாக ஸாதித்துக் கொடுக்க அசக்
தமாதலால் 'அந்தப் பலத்தை ஸாதித்துக் கொடுப்பது மற்றொன்றின் வழியாகவே
இருந்ததல் வேண்டும்' என்பது அநுமாததால் ஸாதிககப் படக்கூடும். இப்படி அநு
மாரிப்பதை 'உபாதாம ப்ரமாணம்' என்று சொல்வார்கள். 'சுலி விரி தாவயுவ
ஸாதயய-ப்ரவத்தி, சுலியாநாவய-வஸாதூவாடிநிகீ' என்று
இவை இரண்டுக்கும் ஸவல்ப வாசி எண்டு, அதை ஸுக்ஷ்மமாக அறியவேண்டும்.

யுஷ்வாவமொரணஸு சதயாதநாவாயநதும் நிஷேயவிய்யுவ
யொதீதி ஹி ஸீக்ரியதெ | சுசு வுநஃ சாலீநஃ சுத-வ்யுதயா
விஹீதஸு யாமாஹிஃ சுரஜுஸும-ரலிவராயநதூபுகாரம் வாகு
ஸொஷாவமதஉநாடித்யு கிலீத்யுவாடிதெந யாமாஹிஃ வஹு

அப்படி அபகோரணம் செய்தால் அதனால் என்ன விததிகின்றது என்பது அந்த
வாக்யத்திற் சொல்லப்படவில்லை அப்படிச் சொல்லப்படாமல் இருப்பதை அந்த வாக்
யத்துடன் தொடரது வரும் 'ஸாதெநாயாதயெசு' [அப்படி அபகோரணம்
செய்பவனை சதயாதரை என்னும் தண்டனைக்கு உட்படுத்தல் வேண்டும்] என்னும்
வாக்ய சேஷத்திலிருந்தே நாம் எதெதுக கொள்ளுகிறோமென்றோ? இந்த வாக்ய சேஷத்
தால் சொல்லப்படும் தண்டனையாகிற ஸாதயத்திற்கு விதி வாக்யத்தில் நிஷேதிக்கப்
படும் அபகோரணம் ஸாதநமாகி அந்த இரண்டு வாக்யங்களிலும் சொல்லப்படும் விஷ
யங்களுக்கு பாஸ்பரம் ஸாத்ய ஸாதந ஸம்பந்தம் ஏற்படுகிறபடியால் அந்த வாக்ய
சேஷத்திற்கு நாம் ஸ்வாததத்தில் தாத்பாய முண்டென்றும் அங்கீகரிக்கிறோம். இது
நிஷேத விதிபரமான வாக்யம் 'வாயவ்யு' இத்யாதி வாக்யமோ வென்றால் ஒரு க்
மதைச்செய்யச் சொல்லி விதிக்கும் வாக்யம் நிஷேத விதிபரமான வாக்ய விஷயத்தி
லேயே வாக்ய சேஷத்திற்கு ஸ்வாதத்தத்தில் தாத்பாயத்தை ஒத்துக்கொள்கையில், காத்
தவ்யமென்று (அதாவது-செய்யப்பட வேண்டுமென்று) விதிக்கும் 'வாயவ்யு' என்
னும் வாக்ய விஷயத்தில் அதன் வாக்ய சேஷத்திற்கு ஸ்வாததத்தில் தாத்பாயத்தை
ஒத்துக்கொள்ளாமல் அதை அநாதரிதது, ஏன் அநுமாதத்தைத் தேடிப்போய் அந்த

'ஸ்வாஹ்ணாய நாவயுரெ-சு' இந்த வாக்யம் இதற்கு முன் 358-வது
பக்கத்தில் உதாஹரிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. அவ்விடத்தில் இதன் விவரணத்தைக்
காணலாம் 'பராஹ்மணனுக்கு எவன் அபகோரணம் செய்கிறானோ அவன் 'சதயா
தனை' எனனும் தண்டனையால் தண்டிக்கக்கடவன்' எனபதிலிருந்து, 'சதயாதகையா
கிற ஸாதயத்திற்கு அபகோரணம் ஸாதநம்' எனபது ஏற்படுகின்றது. இந்த ஸாதய
ஸாதந ஸம்பந்தத்தால் அபகோரண நிஷேத விதிக்கு இந்த ஆததவாதம் உபயோகப்
படுகின்றது என்பதை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு, சதயாதையைச் சொல்லும்
ஆதத வாத வாக்யத்திற்கு ஸ்வாததத்தில் தாத்பாயம் எல்லாராலும் ஒத்துக் கொள்
ளப் படுகின்றது அது போல பரகருத்ததிலும் ஏன் செய்யக்கூடாது? எனபது
தான் கேள்வி

சுசு வுநஃ-சுவாடி-ஹ்ணாய நாவயுரெ-சு' என்னும்
வாக்ய விஷயத்தில் காட்டிலும் 'வாயவ்யு' இத்யாதி வாக்ய விஷயத்தில், ஆதத
வாதத்திற்கு ஸ்வாதத்தத்தில் தாத்பாயத்தை ஒத்துக் கொள்வதற்கு அதிக பலமான
காரணமொன்றுண்டு எனபது இதனால் சொல்லப்படுகின்றது 'ஸ்வாஹ்ணாய
நாவயுரெ-சு' என்னும் வாக்யம் 'இதைச் செய்யக்கூடாது' என்று நிஷேதிக்க
கின்றது; 'வாயவ்யு' இத்யாதியான வாக்யம் 'இதைச் செய்' என்று விதிக்கின்றது.
விதேய விரோதி விஷயத்திலேயே நாம் இம்மாதிரி பல ஸாதநத்தை ஸதாபிக்கை
யில் ஸாஷாத் விதேய விஷயத்தில் இம்மாதிரி பல ஸாதநத்தை ஸதாபிப்பது
கைமுதிக ந்யாய வித்தமன்றோ எனபது கருத்து. இது அதைக் காட்டிலும் அந்தரங்

ஸாயநதூம் ப்ருகஸ்யுதெ? 'ஹிரண்யநியிலவவரகெ நியாய யாவ
 தெ கொடியூயாஜிமஹஸி க்ருவணம் ஜநடி' உதி ப்ருகுயதெ, கடு
 க்ருஷ்ணாவஸு ட்யஸ்யுதெ | ஸதயாதநாவாயநதூவெ நாக்யூஷ
 ட்யாரெணா | வெரஹிதாநு நுதீஷுதெர விஹிதம் கஸ்தாகாவதெதா

அநுமான ஸஹாயததால் 'அந்த விதி வாகயத்தில் வீடுகப்படும யாகத்திற்கும் பலஸுத
 நத்வமுண்டு' என்பதைக் கல்பிக்க வேண்டும்? 'வீட்டுக்குள் ஹிரண்யநிதி புதைத்து
 வைக்கப்பட்டிருக்க, அதை அநாதரித்து ஒரு லுப்தன ஒரு கருபணனிடம் அல்ப தரவ்
 யத்தை யாசிக்கப் போகிறான்' எனனும் லோகோகதி ஒன்று வழங்கி வரு
 கின்றது. அந்த உத்தி போலவே இருக்கின்றது நீங்கள் செய்யும் கார்யம் மேலும் ப்ரக
 ருதமான 'தூவராஜி' இத்தயாதியான ச்ருதியில் சொல்லப்படும் 'சதயாதகை' என
 னும் தண்டனையாகிற பலததிறகு, அபகோரணம் ஸாதகம் என்பது, நீங்கள் கல்பிக்
 கும் 'அத்ருஷ்டம்' எனனும் அபூவததின் வாயிலாக ஏற்படவில்லை ச்ருதிகளால்
 விதிக்கப்படும் காமங்களைச் சரிவரச் செய்பவர்களை அநுகாஹிததும், விஹித காமங்களை
 அநுஷ்டியாமல் கீர்த்த காமங்களை அநுஷ்டிப்பவர்களை நிகரஹிததும், ப்ரம புருஷனுகிற
 பகவானே, ஸகல ஸுகங்களைபும் துகங்களைபும் அவரவர்களுக்குக் கொடுக்கின்றான்

கம் என்பது குறிப்பு.

ஹிரண்யநியிடி... இது ஒரு லோகோகதி. இவ்விடத்தில் 'நியி [புதை
 யல்] என்று மாதாம் சொல்லாமல், 'ஹிரண்யநியி' எனனும் பதத்தை ஒரு
 விசேஷ அபிப்ராயத்தைத் திருவுள்ளத்தில் வைத்துக் கொண்டே ஸ்ரீ பாஷ்பகாரா ப்ர
 யோகம் செய்திருக்கிறார். ப்ரகருதத்தில், 'ஸகல காமங்களுக்கும் பல ப்ரதாதா ப்ரம
 புருஷன்' என்பதன்றே ஸதாபிக்கப் படுகின்றது? அந்தப் ப்ரம புருஷனைப்பற்றிய
 உகதிகள் புதையல் போல ச்ருதி வாகயங்களில் ஏராளமாகக் கிடக்க, அதை அநா
 தரித்து 'அபூவம்' என்று ஒரு அசேதகத்தைப் பல ப்ரதாதாவாகச் சொல்வது, உள
 னே புதையல் கிடக்கையில் வெளியில் ஒரு கருபணனிடம் அல்ப தாவயததிற்காக யாசி
 ப்பது போல இருக்கின்றது என்பது விவக்ஷிதம் ப்ரம புருஷனுக்குத் த்ருஷ்டாநதமாகக்
 கேவல நிதியைச் சொல்வதைக் காட்டிலும் ஹிரண்ய நிதியைச் சொல்வதே ரஸவத
 தாக இருக்கின்ற தன்றோ? ச்ருதியும் 'யயா ஹிரண்யநியிலகெஷு தூஷுரூ' "
 இத்தயாதியானச் சாததோகய வாகயத்தில் ஹிரண்ய நிதியையே பகவானுக்குத் த்ருஷ்
 டாநதமாகக் கூறியிருக்கின்றது.

ஸதயாதநா — இவ்விடத்தில் 'வாயவ்யூ' இத்தயாதியான வாகயத்தில்
 காணப்படும் அர்த்த வாதத்திறகு ஸ்வாததத்தில் தாதபாயம் உண்டு என்பதை ஸ்தா
 யிப்பதற்காக 'தூவராஜி ஹணாய' இத்தயாதியான வாகயம் உதாஹரணமாக

உதாஹரிககப் பட்டது. இப்போழுது, 'இந்த உதாஹரண வாகயத்தில் அபகோ
 ரணததிற்கும் சதயாதகைக்கும் ஸாதய ஸாதக பாவமானது ஒரு தேவதை வழிபாக
 ஏற்படுகின்றது என்று நங்கள் ஒத்துக் கொண்டாலன்றோ அதை உதாஹரணமாகக்
 கூறலாம்? நங்கள் அப்படி ஒத்துக் கொள்ளாமல், அபூவததையே கல்பித்து அந்த
 அபூவததின் வழியாகவே அந்த ஸாத்ய ஸாதக பாவம் ஏற்படுகின்றது என்று சொல்

நிஃதிநாநி வ காவ்யாத் வவபூணி வாவாநி ஃவாநி வ வரீஉ
வாவாவாநாமுஹநிமுஹாவூரெவ லவநி |

“வனஷ ஹெவ்வாநாநி” “ஃய ஹெவ்வாயம் மகே
லவநி” “ஃய தவ்ய ஹயம் லவநி” “லீஷாநவாநாத் வவநெ,
லீஷாநெநி வவ நயஃ, லீஷாநவாநாநிஹெஹெ, ஃயநயந
வநி வவநி ஹநி” “வன தவ்யவாநகூரவ்ய பூராவநெ மாநி
வவநயநாஹெஹவள வியுநள திஷந், வன தவ்ய வரகூரவ்ய
பூராவநெ மாநி ஃ ஃநெநா ஃநவூரஃ பூராவநி யஜீநாந
நெவா ஃநி விநெநாநயநாநி”

ஃநாநெநகவியாஃ பூநயவநி | யநெநுஃ ஃயநவாநெ

“தவ்யாஹயாநாவநி வாயஃ, நநுஃ ஹவநி, நெந வ

ரே? அப்படி அவனே அநதபடலநகளை எல்லாம் கொடுக்கிறனென்று “வனஷ ஹெ
வாநாநி” எனபது முதலான அநேக விதங்களான ச்ருதி வாக்யங்கள்

ஹநெநெ” எனஹம் ஒரு ஆகேபநகைச் சககிதகுகொண்டு அதற்கு ஸமாதாநம்
கூறகிறா. அநத ஸமாதாநம் எனவெனறால்—நிகதிதககளான காமகளைச் செய்
பவநெப் பகவானே நிகரஹிக்கிறு நெனஹம் அவநுககுத் துககங்களை ஸககல்பிக்கிறு
நெனஹம் ச்ருதிகளே சொல்லுகினறன அது அப்படி ச்ரேநதமாகையால், அதை
அநாதரித்து வேறு கல்பநை செய்வது ந்யாய விருததம்’ எனபதுதான.

“வனஷ ஹெவ்வாநாநி ..” [நெந.] இது முதலான ச்ருதி வாக
யங்கள், ‘பகவானே, புண்ய பாப ரூபககளான காமகளுககுப் பலம் கொடுக்கிறுன்’
எனபதை நிரூபிப்பதற்காகக் கூறப்படுகின்றன. இநத வாகயத்தின் பொருள், ‘இவ
னே (இநதப் பகவானே) ஆநததத்தைக கொடுக்கிறுன்’ ‘ஃயநாநி’ எனபது
‘ஃயநாநி’ என்னும் ஸௌகிக வாததையின் வைதிக ரூபம்

“ஃய ஹெவ்வாயம் மகே லவநி” [நெந.]—(பாமாதம் தயாகத
தில் எப்பொழுது நிரந்தர ஸ்நுதி நிகஷ்டைய அடைகிறுநெ) அப்பொழுது
அவனே விட்டு பயமெல்லாம் போய்விடுகின்றது. “ஃயநவ்ய ஹயம் லவநி”—
(எப்பொழுது அநத தயாகத்திற்கு விசசேதம் ஏற்படுகினறதே) அப்பொழுது அவ
நுகு ஸகல பயமும் உண்டாகினறது

லீஷா—[நெந.] இநதப் பகவானுக்குப் பயநதே வாயு வீசுகின்றது,
ஸூரியன் உதயமாகினறது; அகநி இநதரன் மமன் எல்லாரும் அவநுகு பயநதே
தம் தம் காரயங்களில் ப்ரவருதகிக்கிறாநள்

வனகூர வர—[வ்ய] இநதப் பகவானுடைய ஆஜகளுககு உட்பட்டே
ஸூரிய சந்த்ராகள் தம் தம் ஸ்தானததில் தரிககப் பட்டவாகளாய் நிற்கிறாநள். இந்
தப் பகவானுடைய ஆஜகளுககு நிகிததமாகக கொண்டு தாகம் செய்பவாகளை அவா
களுக்கு ப்ரவணராயிருககும் மநஷயாகளும், யாகம் பணனுகிறவாகளைத் தேவாகளும்
பிந்ரு காமம் செய்பவாகளைப் பிந்ருக்களும் புகழ்நது பேசுகிறாநள். ‘பூராவநெ
ஃநி ஃநாநயநாநி ஃநவூரஃ ஹவநி, பூராவநெ யஜீநாந

சூக்தவீரநொ ஜிராஸயாஃ ஸரீஷா உவ ரேஷவிஸவி-ஃ
கூவ-ஃ

‘ததூகூநிஸயநா ஸீரெ ரொகா ந லூவனெ, நஸூ-
டணி | ஸூஸாவநாநுவதி-ஃ ஜிராசூ காரூணூரூ ஸ மயவாநு
வய-ஃயெ-ஃ லீஷாநு கஉ-ஃஷஃ’

ஐதி | வரஸரூஷயாசூ ஜிராநவகுவு-ஃக-ஃவாவா
நாழிவிஹிதகூரநூஸூயி நஸூதூவாநா தூவிவய-ஃநாநி ஸூ
வாநூலயம் உயயாயிகாரம் லவனி | தூரநவகுவு-ஃக-ஃ
வாவநாழி விஹிதம் கஉ-ஃகூவ-ஃதொ நிஷிதாநி உகூவ-ஃ
ஸனி-ஃவாநி-ஃவ தூவூரூவ-ஃகூவாநி-ஃவாநி ஸயம்
உ லவனி | யயொகூ உயவதா

‘நியதம் காரூ கஉ-ஃகூ கஉ-ஃஜூரயொஹூகூ-ஃ’ [III-8]
ஐசூரூநா சூதூ கஉ-ஃ ஜூரநவகுவு-ஃக-ஃவூயா விடாய,

‘உயி ஸவூரூணி கஉ-ஃரூணி ஸநூஸூ’ [III-30].

ஐதி ஸவூஸூ கஉ-ஃரூணி ஸாராயநகாஃ சூதூநா ஸநியாசூகாஃ
உ பூகிவாசூ

சொல்லவில்லையா? தரமிட பாவயத்திலும், ‘அந்தப் பகவானுடைய கட்டளைக்கு
அடங்கி வாயு எப்பொழுதும் ஒடிக்கொண்டே இருக்கின்றது; நதிகள் பாவலிகளின
றன, ஸமுதரங்கள் மதம் பிடித்த ஆடுகள் போல அவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும்
எல்லைக்கு உட்பட்டே எழும்புகின்றன’ என்றும், ‘அவனுடைய ஸங்கல்பத்
திற்கு அடங்கியே இந்த லோகங்களெல்லாம் நமஸூ விழாமலும் வெடித்து
விடாமலும் இருக்கின்றன ஸாவஜுஞாக்யம் காமங்களில் ஸமாததனாகவுமிருக்கும் அந
தப் பகவானே, தனது கட்டளைப்படி நடக்கிறவனை அறிந்து, தனது க்ருபையாலே
அவனுக்கு ச்ரேயஸ்ஸைக் கொடுக்கிறான்’ என்றும் இந்த விஷயமே சொல்லப்பட்டிருக்
கின்றது. பரமபுருஷனை உள்ளபடி அறிந்து, அவனால் விதிக்கப்பட்டுள்ள உபாஸகம்
முதலிய காமங்களைச் சரிவர அநுஷ்டிக்கிறவர்களுக்கு, அவனுடைய அநுக்ரஹத்தா
லேயே, அவனை அடைவது வரையிலான ஸகல ஸூகங்களும் அபயமும் அவரவர்களு
டைய அதிகாரத்திற்குத் தகுந்தபடி ஸம்பவிகின்றன; அப்படி விஹித கர்மங்களைச்
செய்யாமலும் நிஷித்த காமங்களைச் செய்து கொண்டும் வாத்திக்ருமவர்களுக்கு, அவ
னுடைய நிகரஹத்தாலேயே, அவனை அடையாமலிருப்பதுடன் அளவற்ற ஹக்கங்களும்
பயமும் நோகின்றன பகவானே, தனது கீதையில், ‘நீ உனக்கு ஸ்வபாவத்தால் ஏற்பட்
டுள்ள காமங்களைச் செய். அப்படிச் செய்வதானது, கேவலம் ஜ்ஞாநத்துடன் மாத்ரம்
இருப்பதைக் காட்டிலும் ச்லாக்யமன்றோ?’ என்பது முதலிய வாக்யங்களால்,
ஜ்ஞாநத்துடன் கூடினவர்களாக இருக்கும் எல்லாரும் அவரவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும்
காமங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று விதித்து, ‘ஸகல காமங்களையும் என்னி
டம் அரபணம் செய்’ என்னும் வாக்யத்தால், காமங்களெல்லாம் தன்னுடைய ஆராத
னாபங்களென்றும் ஆதமாக்கொள்ளும் தன்னுடைய நியமத்திற்கு உட்பட்டவைபென்

‘ஷேவாஃ ஸூவனி, பூஸாவநொ ஶவீ-ஃ வி-ஃரூ ஸூவனி’ என்பது

“யெ ரெ உதலிஓ நிதுஉந-கிஷ்டெதி ரோநவா: |
 ஸுஹாவனொ: நஸூயனொ உஷுனெ தெ:வி கஉ:லி: ||
 யெ தெததஹுஸூயனொ நானுகிஷ்டெதி தெ உதல |
 ஸவ:ஹூநவிசூயா:ஹூநு விஜி நஷு: நவெ:கஸ: || ”

(III-32-33)

உதி ஹூஜூநாவதி:நம் ஸுஸஹு விவாஸீ:காஹிநி:ஷு, வு:நா
 வி ஹூஜூநாவா:நஉகூவ:தா: ஸுஸூ:ஸு:க்யூ:ஹூய:வ
 உலி:யாய கஸபா மதி:ஸூ:கா—

“தாநஹம் ஹி:த: க்யூ:ரூ:நு ஸ:ஸூ:ரெஷ: நராயஹாநு |
 கஹிவா:ஷு:ஹூ:ஸூ:ஹாநாஸூ:ஸூ:வ யெ:நிஷு: ||
 ஸுஸூ:ஸூ: யெ:நிஷ:வஹா உ:யா ஜந:நி ஜந:நி |

றும் சொல்லி, பிறகு 'எவர்கள் இந்த என்னுடைய மதத்தைத் தவறாது அநுஷ்டிக்கிறார்களோ, எவர்கள் அப்படி அநுஷ்டியா விட்டாலும் இந்தச் சாஸ்திரத்தத்தில் ச்ரத்தையுடன கூடினவர்களாய் இருக்கிறார்களோ, எவர்கள் அப்படி ச்ரத்தையை உடைத்தாயிரா விட்டாலும் அதை அரத்தத்தில் அஸூயையற்றிருக்கிறார்களோ, இவர்களெல்லாரும் காமங்களிலிருந்து விடப்படுகிறார்கள்; எவர்கள் இந்த மதத்தை அநுஷ்டிக்கவில்லையோ, ச்ரத்தையையும் உடைத்தாயிருக்க வில்லையோ, அஸூயை செய்யாமலும் இருக்கவிலலையோ, அவர்கள், ஜூநகங்களெல்லாவற்றிலும் விசேஷித்த மோஹத்தை அடைந்தவர்களாய், புருஷார்த்தத்திற்கு அயோகயர்களாய், வஸ்துகளின் உளபடியான ஜூநாமற்றிருக்கிற படியால் சேதஸ்ஸற்றவர்களென்று சொல்லத்தகுந்தவர்களாய் இருக்கிறார்களென்று அறி' என்று தனது கட்டளைப்படி அநுஷ்டிப்பவர்களைப் புகழ்ந்தும் அப்படி அநுஷ்டியாதவர்களை நிக்ந்தும், மறுபடியும், தனது கட்டளைகளுக்கு மீறி நடப்பவர்கள் ஆஸூ:ர ப்ரகருதியை உடையவர்களென்று சொல்லி அவர்கள் தாழ்த்த கதியையே அடைகிறார்களென்றும் சொல்லுகிறார். 'எவர்கள் என்னிடம் தவேஷத்தைச் செய்கிறார்களோ அந்த க்ரூர அகபாகளான நராதமாகளை, ஸம்ஸாரங்களில் தன்னுகிறேன்; அதிலும் எனக்கு அநுகூலமாயிராத ஜாமகங்களிலேயே போடுகிறேன். அவர்கள் அப்படிப்பட்ட ஜம்த்தை அடைந்து, மறுபடியும் ஓவ்வொரு ஜாமத்திலும்

அசவயம். 'தாவீ' என்பது பைத்ருக காமங்களுக்கு உபலக்ஷணமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

ஶஸூ:க வெஹூ:ஶாநா:ஷு... பூவ மீமாம்ஸையில் தேவதாதிகரணம் என்று ஒரு அதிகரணமுண்டு. அதில் காமமே, தேவதை ஒன்றையும் அபேக்ஷியாமலே, பலத்தைக் கொடுக்கின்றது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது அப்படிச் சொல்லியிருக்கையில், நாம் எப்படி தேவதை வாயிலாகவே பலம் கிடைக்கின்றது என்று சொல்லக்கூடும்? என்று மீமாம்ஸகர்கள் கேட்கலாம். இதற்கு ஸமாதானமாவது— 'அப்படிச் சொல்வது வேதத்திற்கு விருத்தம். ஆகையால் அந்தச் சொற்களை அதிவாதங்களென்றே சொல்லவேண்டும் ஸாமான்ய ஜகவகளுக்கு [அதாவது—வேதார்த்தம் படியாதவர்களுக்கு] காமங்களில் ச்ரத்தாதிகமம் உண்டாவதற்காகவே அம்மாதிரி அதிவாதங்கள் ப்ரவருத்தித் திருக்கின்றனவே தவிர, தேவதை ஒன்றையும் அபேக்ஷி

உலூபாபெவ்ய வ களஞெய -கதொ யாண்யுயோ மதிடி||”

உதி|

(XV—19, 20

“ஸவபுகஜாணுவி ஸஜா கூவபுரணொ ஜ்ஜுவாஸ்யுயஃ |

உதுவூரஜாடிவாஹோதி ஸாஸூ தம் வடிவய்யடி||” XVIII—56

உதி உ லூபாஜ்ஜூநாவதிபூநாம் ஸாஸூதம் வடிவம் வெரகூடி | ஸாஸூதம் வெடிநாநாம் கஜுணுஸூடி உலூபுஜிதி டெவதாயிகாரணொ ஸகி வரடிஃ க்யூகூஃ, கஜுஜாடெயயா ஸூடி ஸூடிஜிதி | ஸவபுரெக ஸாஸூஜிதி ஹி வெடிவிதிடிஃ |

உதி வ்யுதபத்யபாவவாடி நிராஸம்

விபரீதஜ்ஜூநாததைப் பெறறவாகளாய் என்னை ஒருபொழுதும் அடையாமலே அநதநத ஜந்மகளிவிருந்து இன்னும் கீழ்ப்பட்ட கதியையே அடைகிறார்கள். ‘எவன் ஸகல கா மங்களையும், ‘நானே அவைகளைச் செய்கிறேன்’ என்னும் அநுஸந்தானத்துடன் எப் பொழுதும் செய்து கொண்டு வருகிறானோ, அவன் என்னுடைய அநுகரஹததால் சாச் வதமான என்னைப் பரிபூணமாக அடைகிறான்’ என்று, தனது கட்டளைக்கு உட்பட்டு நடக்குமவர்களுக்கு தன்னுடைய சாச்வத பராபதி கிடைக்கின்றதென்றும் சொல்லியிருக்கிறான். பூவ மீமாம்ஸையில் தேவதாதி கரணத்தில் காமமே பலததைக கொடுக்கின்றது என்று சொல்லியிருப்பதெல்லாம் அதிவாதகனே. ‘வேதார்த்தம் அதியாதவாகள் கர்மங்களில் ச்ரததையை இழக்கக்கூடாது, அவைகளிலேயே அவர்களுக்கு ச்ரததை அவச்யம் இருத்தல் வேண்டும்’ என்றே அம்மாதிரி அதிவாதகன் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. பூவ மீமாம்ஸை உததர மீமாம்ஸை இவை இரண்டும் ஒரு சாஸ்தரமே என்று வேதம் அதிநதவாகள் விததார்த்தம் செய்திருக்கிறார்களானோ?

வ்யுதபத்யபாவ வாதத்தின் நிராஸம்

முற்றிற்று.

யாமலே அந்தக் காமங்களே பலததைக் கொடுக்கக் கூடியவை என்பது அந்த வாக்யங்களின் தாற்பர்ய மனறு’ என்பதே.

ஸவபுரெகஃ ஸாஸூடி—கீழ் விவரித்திருக்கிறபடி ஏன் நிராஹம் செய்யவேண்டுமென்பதற்கு, இந்த வாக்யம் காரணம் சொல்லுகின்றது அநதத தேவதாதி கரணத்தில் சொல்லப் படடிருப்பதை உள்ளபடி எடுத்துக்கொண்டால் அது வேதத்திற்கு விருத்தமாக இருக்கும். வேதத்தின் அததததைச் சரிவர அதிநதவாகனோ, பூவ மீமாம்ஸையும் உததர மீமாம்ஸையும் ஒரு சாஸ்தரமே என்று விததார்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள். பரஸபரம் விருத்தமாக இருப்பவை ஒரு சாஸ்தரமாகச் சொல்லப்பட மாட்டாவாகையால் அவைகளுக்குப் பரஸபரம் விரோதமில்லையென்றே சொல்லவேண்டும். அப்படி விரோதமில்லை என்று சொல்வதற்கு நாம் கீழ் விவரித்திருப்பது போலத் தாதபாயம் கல்பிதது நிராஹம் செயவதே மாக்கம்; ஆகையால் தான் அம்மாதிரி நிராஹம் செய்கின்றோம்’ என்பதுதான்.

வ்யுதபத்யபாவவாத நிராஸம்

முற்றிற்று

ஸ்ரீ:

சித்யுவிவதி திலைய-கந்த

கடுவெடுதவடு வாரவடு ஸ்ரஹுணொ நாராயணவடு சுவரீ

ஸ்ரீ:

நித்ய விபூதி வமர்த்தநம்

கடுவெடுதவடு—பர ப்ரஹ்மமாகிவ அந்த நாராயணனுக்கு, ஒரு வித அள

ஸ்ரீ:

நித்ய விபூதி வமர்த்தநம்

கடுவெடுதவடு—இது வரையில், 'வித்தககளான வஸதுககள் விஷயத்தில் சப்தங்கள எவ்வித அாததததையும் போதிகக மாட்டா' என்னும் ப்ராபாகர மதம் கண்டிக்கப்பட்டது. இப்படி ப்ராபாகர மதததைக கண்டிப்பது எல்லா வேதாந்திகளுக்கும் அபிமதமே. இனி மற்றை வேதாந்திகளுக்கு அநபிமதமாயும் விசிஷ்டாதவைத வேதாந்திகளால மாத்ரம் ஒத்துகளெள்ளப்பட்டதாயுமிருக்கும் 'நித்ய விபூதி' என்று சொல்லப்படும் விபூதி விசேஷத்தை ஸ்தாபிக்கிறா. முதலில, 'அந்த நித்ய விபூதியில இருப்பதாகச் சொல்லப்படும் திவ்ய மகுகள விகரஹம முதலியவைகள் பராமாணிகுகள்' எனபதை நிசுபிப்பதமாகப் பகவானுடைய ஸ்வரூபம் அதன குணங்கள் இந்த லீலா விபூதிகள இவை மூன்றும் தருஷ்டாதமாக உதாஹரிககப் படுகினறன. ச்ருதி பரமாணததை ஆதாரமாகக கொண்டு இந்த மூன்றையும் பராமாணிகமென்று நாம் ஒத்துக் கொள்வது போல, அந்த ச்ருதி ப்ரமாணததைக கொண்டே நித்ய விபூதியையும் ப்ராமாணிகமென்று ஒத்துக கொள்ளவேண்டும என்பது கருத்து.

ஒருவனுடைய ஆளுகைக்கு உட்பட்டவை யெல்லாம் அவனுடைய விபூதி என்று சொல்லப்படும். அம்மாதிரி ஈச்வரனுக்கு இரண்டு விபூதிகள் உண்டு என்பது விசிஷ்டாதாவைதிகளின கொள்கை. அவைகளுள் ஒன்று, ஸமஸாரிகளான ஜீவன்கள் ஸம்ஸாரிக்கும் இந்த ப்ரபஞ்சம். இதற்கு லீலா விபூதி யென்று பெயா. இதில் இருக்கும் ஜீவன்களெல்லாரும் காம பரவசாகள்; இதில் காணப்படும் அசேதக வஸ்துககளெல்லாம் 'ப்ருக்ருதி' என்று சொல்லப்படும் தத்வததின் விகாரங்கள் அது காரணமாக அவை களை ப்ராக்ருத வஸ்துக்களென்று சொல்வாகள். மறறொரு விபூதியானது, இந்தக் காம பரவசாகளான ஜீவன்களால் மோக்ஷமடைத பிறகு போகப்படும் லோகாத்ரம். அந்த லோகத்தில் ஒரு பொழுதும் காம பந்தததில் அகப்படாத ஜீவன்கள் சிலரும்

ஹெஜ்ஜு ஜிராநா நொஹொஜு துவரா-ஓவவசு, ஐஹாமுசா திவெவெய்யா-
வீய-ஓதஜுஃபுலு-து நவயிகாதி சாயாவெவ்யா நுரூணமூண
வசு, ஸ்வலுகுபுரவது-ஹெஹா தராவஹலிஷிஷுஹுஜிராதவசு,
ஹாஹீததலாநா-ஓவெகா-ஓவஹிஷுர-ஓவ-தஹு-வி-நிராகி

வுக்கும் உட்படாத ஜநூநம் ஆநாதம் அமலத்தவம் இவை முதலிய ஸ்வரூப நிரூபகநர்
மங்கள் இருப்பன போலவும், ஜநூநம் சகதி பலம் ஐச்வர்யம் வீரயம் தேஜஸ் இவை
முதலிய அளவற்றவும் எண்ணிக்கைபற்றவுமான கல்யாண குணங்கள் இருப்பன போல
வும், தனது வங்கீரமத்தைச் சார்ந்து நிரூபக பரவ்ருத்தி முதலியவைகளை உடைய
னவாய் இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் தென்படும் மைஸ்த சேதநாசேதந வஸ்துகள் இருப்பன
போலவும் வேறு சில வஸ்துகளும் அவனுக்கு உண்டு அவையாவன-(1) தனக்கு அநு
ரூபமாயும் ஏகரூபமாயுள்ள திவய ரூபம் ஒன்று, (2) அநந ரூபத்திற்குத் தகுந்த அள

இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு 'நிதயாகள்' என்று பெயர், அந்த லோகத்தில் அசேதந
வஸ்துகளும் உண்டு. ஆனால் அவை 'ப்ரக்ருதி' என்பதன் விஶரங்களல்ல. 'சுந்த
ஸத்வம்' என்று அவ்விடத்தில் ஒரு அசேதந முண்டென்றும் அதன் விஶரங்களே
அவ்விடத்தில் போகடி வஸ்துகளாகக் காணப்படுகின்றன வென்றும் சாஸ்த்ரங்கள்
சொல்லுகின்றன. அநந வஸ்துகள் ப்ரகருதியின் விஶரங்களல்லவாதலால் அவைகளை
'அப்ராக்ருதிகள்' என்று சொல்லுத உண்டு.

ஶ்வாரீஹெஜ்ஜு... ஜநூநம் ஆநாதம் அமலத்தவம் இவை பகவத் ஸ்வரூபத்தின்
அநாதாரண தாமகங்கள். அந்த தாமகங்களே இவ்விடத்தில் த்ருஷ்டாரதமாகச் சொல்
லாதக்கவைய யாதலால், இவ்விடத்திலுள்ள 'ஹுராஓவ' என்னும் சப்தத்திற்கு
'ஸ்வரூப நிரூபக தாமகங்கள்' என்று பொருள் கொளதல் வேண்டும்.

ஐஹாமுசா... ஜநூநம் பலம் ஐச்வர்யம் வீரயம் சகதி தேஜஸ் இந்த ஆறாம்
பகவத் குணங்களான ப்ரதானக் ஶாகையால் இவை இவ்விடத்தில் தனித்துச் சொல்லப்
பட்டுள்ளன. ஸௌசீல்யம் முதலிய குணங்கள் 'ப்ரக்ருதி' (முதலிய) என்னும் சப
தத்தால் காஹிக்கப் படுகின்றன. ஸ்வயமாகவே எல்லாவற்றையும் எப்பொழுதும்
ஸாக்ஷாதகரிப்பது ஜநூநம்; அப்படி ஶாக்ஷாதகரிக்கப் பட்டதைத் தரிப்பது பலம்;
தரித்துக் கொள்ளப்பட்டதை அடக்கி ஆரவது ஐச்வர்யம்; அப்படி தரித்துக் கொண்
டும் நியமித்துக் கொண்டும் வருவதால் களைப்பு அடையாமல் இருப்பது வீரயம், அக
டித்தங்களை ஶாக்ஷிப்பது சகதி, அப்படி ஶாக்ஷிப்பதில் எவ்வித ஶஹாயத்தையும் அபே
க்ஷியாமல் இருந்து கொண்டு ஒன்றிலும் தான் ஆக்ரமிக்கப்படாமல் தான் எல்லா வற்றை
யும் ஆக்ரமித்திருப்பது தேஜஸ். இவை வெல்லாம் அவதிகமாக இருப்பதாவது—
இவைகளின் மஹிமை இவ்வளவுதான் என்று சொல்ல முடியாமல் இருப்பது.

ஹாஹீதத... லோகத்தில் அபிமதமாயிருப்ப தெல்லாம் அநுரூபமா யிஶ
மலும் அநுரூபமாயிருக்கும்வையெல்லாம் அபிமதமா யிராமலும் இருப்பது ஶஹஜம்.
இந்தத் திவ்ய ரூபம் (அதாவது—திவ்ய மங்கள் விஶரமம்) அப்படி இல்லை என்பது
இதனால் சொல்லப்படுகின்றது. ஶாக்ஷாஓவ—எல்லா அவஸ்தைகளிலும் இது
மாருமலே இருக்கின்ற படியால் ஏக ரூபம் என்று சொல்லப் படுகின்றது.

ஸயசுநூணவியாநனுவகுஷண வுஸதீஸஜுஸாவரிசிதாந
 னாஸ்யபுநாநாவிபாயய லூரலிஉ-லூரநா-குவுஸா-குவு
 ரகுவும-ணவ்வெஸ்யபுஸீநாஜுநவயிகலஹிஉலிஹிஷீ லூரநா
 ரகுவுசுநூணஜுநகீயாஜுவாரிஸீயம-ணாநனுவாரிஜநவாரி
 ஹஜ லூரலிஉநீவிஹொமூஹொமொவகாரணாஜுநனஹாவிஹ
 வரவாஜுநஸமொவரஸூர-குவுஸுமாவடிவூரநாஜிநி-கு-நிரவ
 று-நிரமொவராஸு லஹஸுஸஃ ஸு-தயஃ ஸணீ |

வற்ற மஹிமை உடைய அப்ராக்ருத பலவகைப் பட்ட பூஷணங்கள் அநேகங்கள், (3) தனது சகதிக்ருத தருநவைகளானவும் மிகவும் ஆச்சரிய காங்களுமான கணக் கற்றப் பலவித ஆபுத விசேஷங்கள், (4) தனக்கு அபிமதமாயும் அநுருபமாயுமிருக்கும் ஸ்வரூபத்தையும் ரூபத்தையும் அந்த ரூபத்தின் குணங்களையும் விபவத்தையும் ஐஸ் வாயம் சீலம் முதலிய அளவற்ற மஹிமையையும் உடைய லக்ஷமீ ஒருவர், (5) தனக்கு அநுருபங்களும், கல்யாணங்களாயிருக்கும் ஜஞாநம் கரியை முதலிய அளவற்ற குணங் களை உடையவாகளுமான கணக்கற்ற பரிஜநங்களும் பரிச்சதங்களும், (6) தனக்குத்த குந்த ஸகல போகய போகோபகரணங்கள் முதலிய அநந்தமான மஹாவிபவத்தை உடையவும் வாக்குத்தம் மஸஸுக்கும் எட்டாத ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையும் உடையவுமான திவ்ய ஸ்தாகம முதலியவைகள், இவையெல்லாம் நித்யங்களென்றும்,

தஜுஷித ...பூஷணங்கள் கல்யாணங்களாக இருப்பதாவது அவை அப்ராக் ருதங்களாக இருப்பதே.

லூரலிஉத... லக்ஷமியின் ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபவம், ஐஸ்வாயம் முத லிய மஹிமை இதே ஜநதம் பகவானுக்கு அத்யந்தம் அபிமதங்கள், அத்யந்தம் அநு ரூபங்கள் ஐஸ்வாயம் சீலம் முதலியவை ஸ்வரூபத்தின் குணங்களைக் குறிக்கின்றன; 'குணம்' என்பது ஸௌந்தாயம் முதலிய விகரஹ குணத்தைக் குறிக்கின்றது. லக்ஷ மியின் ஸ்வரூபம் பகவானுக்கு அநுருப மென்பது

“ யஸாவஸபுமதொ விஹுஸூரெயெவெயம் ஹிஜோதூ ”

[விஷ்ணு எப்படி ஸாவ வ்யாபியோ அபபடியே லக்ஷமியும்] என்னும் வாச்யத்தால் விளங்கும் 'ஜஹிஷீ' என்பது லக்ஷமியையே குறிக்கின்றது

லூரநா-குவு சுநூணா—இவ்விடத்தில் 'கரியை' என்னும் பதம் பகவானுக்குச் செய்யப்படும் கைங்காயத்தைக் குறிக்கின்றது அநந்த கருட விஷ்வக் ஸேநா முதலியவர்களைப் பரிஜநமென்னும் பதமும், களாசிகை முதலியவர்களைப் பரிச் சத மென்னும் பதமும் குறிக்கின்றன.

லூரலிஉத... இவ்விடத்தில் 'லொமூ' என்னும் பதத்தால் மாலை சுந்தரம் முதலியவைகளும், 'லொமொவகாரண' எனனும் பதத்தால் போகய வஸ்துக் களின் விநியோகத்திற்கு ஸாதகங்களாயிருக்கும் பதார்த்தங்களும் சொல்லப்படுகின்றன.

இந்த வாச்யங்களின் அர்த்தத்தை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய சரணாகதி கத்யத் தின் பாஷ்யத்தில் விஸ்தாரமாகக் காணலாம்.

நிரவஜு-நிர... இவையெல்லாம் தோஷமற்றிருப்பதாவது—துக்க லேசத் தின் ஸம்பந்தத்தையும் அடையாமல் இருப்பதே.

“வெஷாஹரேதம் வாரூஷம் கீஷாஹி - சூஷித்யவணாஹம்
 தவஸம் வரவாசு”

“ஸ வனஷொஹரோஹிதெஹி விரணாயஃ வாரூஷம் - தவஸு
 யயா கவ்யாவம் வானூஸீகதெவகஷிணீ”

“ஸ வனஷொஹரோஹிதெஹி விரணாயஃ வாரூஷம் - தவஸு
 யயா கவ்யாவம் வானூஸீகதெவகஷிணீ”

[‘கீஷாஹி’ உதீ உகவெவ விரணாயஃ தவஸுத உத்யுஷஃ]

“ ஸவெஹி நிகேஷா ஜகீஷிர விஷுதஃ வாரூஷாஹி ”

[‘விஷுதஃ வாரூஷாஹி’ உதீவிஷுதஃ தவஸுத வாரூஷாஹி]

“நீஹிதாயகஷ்யஸூஸூ விஷுதெஹி வவ ஹாஸூஸூ”

நீர்த்தவெடங்கென்றும் சொல்லும் ச்ருதி வாக்யங்கள் ஆயிரக்கணக்காக இருக்கின்றன. ‘ஸூரியனுடைய வாணம் போன்ற வாணத்தை உடைய இந்த மஹா புருஷனை நான் அறிவேன்; அவன் தமஸஸாகிற ப்ரகருதிக்கு அப்புறத்தில் இருக்கிறான்’.

‘ஸூரியனுடைய உள்ளில் ஸுவாண மயமாகத் தென்படுகிறான் இந்தப் புருஷன்; அவனுடைய கண்கள், ஸூரியனால் மலரப் பெற்றுள்ள தாமரைப் புஷ்பம் போன்றவை’

‘ஹ்ருதயத்தின் உள்ளில் யாதொரு ஆகாச முண்டோ, அதில், இந்தப் புருஷன் இருக்கிறான். அவன் விசத்தமான மஸஸாலே மாத்ரம் கரணிக்கத்தகுந்தவன். அவன் அஹ்ருதன், ஸுவாணம் போன்றவன்’

[இதில் இருக்கும் ‘மனோமய’ எனனும் சப்தத்திற்கு, ‘சுத்தமான மஸஸாலேயே க்ரணிக்கத் தகுந்தவன்’ என்பது பொருள்].

‘மின்னல் போன்ற ப்ரகாசத்தை உடைய இந்தப் புருஷனிட மிருந்தே ஸகல நிமிஷங்களும் உண்டாயின’

[‘விஷுதஃ வாரூஷாஹி’, என்பதற்கு ‘மின்னல் வாணத்தை உடைய புருஷன்’ என்பது பொருள்].

‘நீலமான மேகத்தை நடுவில் உடைய மின்னல் கொடிபோல ப்ரகாசித்தாக கொண்டிருக்கும்’

ஸஹ ஸூஸூ... ப்ரத்யக்ஷ ச்ருதிகள், உபபருஹ் ணைக்களுக்கு மூலமாயிருக்கும் ச்ருதிகள் இவையெல்லாம் இங்கு விவக்ஷிதம்.

உநொஹி.—இவ்விடத்தில் ‘கீஷு’ என்னும் ப்ரத்யயத்தாற் சொல்லப் படும் ‘ப்ராசூயம்’ என்னும் ஆததம், ஸம்பந்தத்தைச் குறிக்கின்றது. ‘மஸஸ க்ரணிக்கிற வஸ்து, பரமாத்மா க்ரணிக்கப்படும் வஸ்து’ என்னும் க்ரஹ்ய க்ரஹக ஸம்பந்தம் விவக்ஷிதம்.

நீஹிதாயகஷ்யஸூஸூ.—‘கீஷுஸூ’ நீஹிதாயகஷா யஸூஸூ’ என்ற பஹுவரீஹி செய்யவேண்டும். பதங்கள் மாறி விழுந்திருப்பது வேத வாக்யமானதால். முன் பின் வாக்யங்கள் இம்மாதிரி அர்த்தத்தை அபேக்ஷிக்கிறபடியால் இம்மாதிரி அர்த்தம் கொள்ளப்படுகின்றது (தவஸு உயெஹி வஹிஸீவா’ [அந்த ஸூஷிரத்தின் நடுவில் ஒரு அக்ஷி சினை இருக்கின்றது] என்பது முன் வாக்யம்

[‘நீடுதொயடி உய்யுலா’ உதி உய்யுலா நீடுதொயடி விடிடுடுவெவா
வெயம் உய்யுலா உணரீகையுலா காசுவதிடீ வஹிஸிவா வான
நிடுமி தநீடுதொயடி உய்யுலா தவா குவா வான நிடுமி தநீடு
தொயடி விடிடுவிவா தீக்யுடீ:]

“உடுநாடியி ஸ்ரானஸரீரொ லாரகுவு: லதது ஸங்குஸுக்ரா
ஸாதா ஸவபுகஜா ஸவபுகாஜி ஸவபுமய: ஸவபுரஸி ஸவபு
லிடிஉய்யுரெதூ: வரக்யுநாடி:”
“உலஹாரஜதம் வாலி:”

உதூரடி:!

“ஊடுஸுஸாநா ஜிமதொ விஸுவதி”
“ஹிஸுடுத துஸிஸு வதூள”

[‘நீடுதொயடி உய்யுலா’ என்பதற்கு ‘நடுவில் இருக்கிற நீலமேகத்தை உடைய’
என்பது பொருள். தஹா புண்டரீகத்தின் நடுவில் இருக்கிற ஆகாசத்தில் இந்த அகநி
சிகை இருக்கின்றதென்று கீழ் வாக்கியத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த அகநி
சிகைத் தனது நடுவில் நீல மேகம் போன்ற பரமாத்ம விகாஹத்தை உடைத்தாயிருக்
கிறபடியால், அது, நீல மேகத்தை நடுவில் உடைத்தாயிருக்கும் மின்னல் போல் ப்ரகா
சிக்கின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றது.]

‘ விசத்தமான மகஸ்ஸாலே மாத்ரம் கரஹிக்கத் தருவவன்; ஜகதிலுள்ள ஸகல
ப்ராணங்களையும் தனது சரீரமாகத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்; ப்ரகாசித்துக் கொண்
டிருக்கிற திவ்ய லிங்க்ரஹத்தை உடைத்தாயிருக்கிறான்; அப்ரதிஹதமான (தடைபடாத)
ஸகலப்பததை உடையவன்; ஆகாசம் போல ஸலக்ஷ்மமாயிருக்கும் ஸ்வரூபத்தை
உடையவன். ஸகலமான ஜகத்தையும் தனது காமமாக உடையவன் (ஸகல ஜகத்திற்
கும் காத்தா); பரிசுதமான ஸகல போக்யம் முதலியவைகளையும் உடையவன்;
அப்ராக்ருதமான ஸகல கருவிகளையும் ஸகல ரஸங்களையும் உடையவன்; இந்த
கல்யாண குணங்களெல்லாவற்றையும் ஸ்வீகரித்து நிற்கிறான்; பரிபூரணமான ஐச்வா
யத்தை உடையவனானதால் ஸகலத்தையும் த்ருணம் போல அர்த்தரித்தும், அந்தக்
காரணத்தால் ஒருவித பேச்சும் பேசாமல் இருக்கிறான்.’

‘ மஹாரஜதம் என்று சொல்லப்படும் வாணத்தில் தவைக்கப்பட்ட திவ்ய வஸ்த
ரத்தைத் (தரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்) ’.

‘ விஷ்ணுவின் பதநியானவள் இந்த ஜகத்திற்கெல்லாம் ஈசுவரீ ’

—ஹிஸுஸிவாபா உய்யுலா வரஜாதா வுவுலிதீ [அந்த அகநி சிகையின்
நடுவில் பரமாத்மா இருக்கிறான்] என்பது பின் வாக்கியம். ஆகையால், ‘நீல மேகத்தின்
நடுவில் இருக்கும் மின்னல் போல்’ என்னும் தத்புருஷார்த்தம் ஸங்கதமாகமாட்டாது;
‘நீல மேகத்தை நடுவில் உடைத்தாயிருக்கும் மின்னல் போல்’ என்னும் பஹுவரீ
ஹியே ஸங்கதமாகும்.

உலஹாரஜதம்... உலஹாரஜதெந ருஜிதி [மஹாரஜதம் என்னும்
வர்ணத்தில் சூனிக்கப்பட்ட]. ‘மஹாரஜதம்’ என்று ஒரு வர்ண த்ரவ்யத்திற்குப்
பெயர்.

‘தஜ்வீஷ்ணா வரஜம் வஜம் வஜா வஸ்யுணி ஸூரயஃ’

‘க்ஷயணைவ்யு ரஜஸஃ வராகெ | யஜெகைவ்யுக்ஷீநனாரகுவம்
விஸம் வ-ரூணம் தஜஸஃ வரஜாசு’

‘யெ வெடி நிஹிதம் மூஹாயாம் வரஜெ வெஜாஜநு’

ஐ. தஜாஜிஸ்யு-தி சாதநிஸிதொரயஜய-ஃ | ‘தஜ்வீஷ்ணா வரஜம் வஜம்’
ஐ. விஷ்ணா வரவ்யு ஸ்யுஷணஃ வரஜம் வஜம் | வஜா வஸ்யுணி
ஸூரய உதி வயநாசு ஸவ-கூரூஷ்யுநவணஃ வரிவூண-
ஜூரநாஃ கெவந ஸணீதி விஜூரயதெ | ‘யெ ஸூரயஜெ வஜா
வஸ்யுணி’ உதி வயநவ்யுக்ஷீ; ‘யெ வஜா வஸ்யுணி தெ ஸூரயஃ’

‘பூமிப் பிராட்டியும் லக்ஷ்மியும் இவனுடைய பதரிகள்’.

‘அந்த விஷ்ணுவின் பரமமான ஸ்தாரததை ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக்
கொண்டிருக்கிறார்கள்’

‘ப்ரகருதிக்கு மேல்பட்டிருக்கும் இடத்தில் வலிசுதுக்கொண்டிருக்கிறான்’
அவனுடைய தீவய விகரஹமானது அநாதமான ரூபத்தை உடையது; அது அவ்யக்
தம், புராணம், ஸாவல்பாயி, தமஸஸ -சு மேற்பட்டு நிறகின்றது?’

‘ஹ்ருதய சூறையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த ப்ரஹ்மத்தை எவன் உபாஸிக்
கிறானோ, அவன் அப்ராகருத ஆகாச மென்று சொல்லப்படும் பரம பதத்தை (ப்ரஹ்
மத்தை) அடைகிறான்’

இம்மாதிரியானக் கணக்கற்ற ச்ருதிகளால் இந்த ஆத்தம் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்
கின்றது. ‘தஜ்வீஷ்ணா வரஜம் வஜம்’ என்னும் வாக்யத்தில் ‘ப்ர ப்ரஹ்மமாகிற
விஷ்ணுவின்னுடைய பரம பதத்தை எப்பொழுதும் ஸூரிகள் பார்த்துக் கொண்டிருக்
கிறார்கள்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற படியால், ஸாவ காலத்திலும் அந்தத் தாச
நத்தை உடைய சில பரிபூரண ஜ்ஞானிகள் இருக்கிறார்கள் என்று அறியப்படுகின்றது.
‘ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்’ என்றவது, ‘அப்படி எப்
பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் ஸூரிகள்’ என்றவது ஆத்தம் செய்து

தஜ்வீஷ்ணா வரஜம் வஜம் வஜா வஸ்யுணி ஸூரயஃ. — [விஷ்

ணுவின் அந்தப் பரம பதத்தை ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்
கள்]. இந்த வாக்யத்தால், (1) பரமபதம் என்னும் ஸ்தாரமொன்று உண்டு, (2) அவ்
விடத்தில் ஸூரிகள் என்று சிலா இருக்கிறார்கள், (3) அவர்கள் நித்யர்கள், எப்பொழு
தும் அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள், என்று மூன்று விஷயங்கள் விதிக்கப் படு
கின்றன. ‘அப்படி அநேக ஆத்தங்கள் விதிக்கப் படுகின்றனவென்றால், வாக்ய
பேதம் ப்ராணகிக்ருமே’ என்று சங்கிக்கக்கூடும். அதற்கு ஸமாதானம், ‘அந்த அநேக
ஆத்தங்கள் அப்ராப்தங்களாகவும் அவிருத்தங்களாகவும் இருக்கும் பக்ஷத்தில், அந்த
ஆத்தங்களெல்லாம் விதிக்கப்படுகின்றன என்று சொல்வதில் ஒரு வித தோஷமு
மில்லை’ என்பது தான் ‘அப்ராப்தங்கள்’ என்பதற்கு ‘வேறு ஒரு ச்ருதி வாக்யத்
தாலும் விதிக்கப்படாதவை’ என்பது பொருள்; ‘அவிருத்தங்கள்’ என்பதற்கு ‘ச்ருதி
யில் வேறு இடத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள ஆத்தத்திற்கு விரோதியாதவை’ என்பது
பொருள். அதாவது-‘ஸாதக பாதக ப்ரமாணங்கள்’ இராத என்று சொன்னதாயிற்று

ஐதி வா | உலயவகஷுஹு நெகவியாநம் ந லஹவதி' ஐதி
 வென, சுபுராவதூதவஹு | லவஹிஸிஷ்டம் வரஹுநம் வியீ
 யதெ | யபொஹு-தஹுணரஹு வியீயெஹுவிஹுமஹிபாநா
 யெஹு, ந வெஹுநுந ஸிஷ்டம்' ஐதி | யயா 'யஹுமெயொஹு
 சுபரஹு' ஐதூஹிகஹிவியன கஹுணரஹு மஹுணரஹு வரஹு
 தெந லவஹிமஹுணவிஸிஷ்டம் கஹி வியீயதெ, தயாஹுஹி
 லஹிஸிஷ்டம் வஹு ஹிஷ்டம் தெந விஷ்டம் வரஹுநஹுஹு
 ஹி

கொள்ளக்கூடும். 'எப்படி எடுத்தாக கொண்ட போதிலும், இந்த வாக்யத்தால் மூன்று
 (ஒன்றுக்கு மேல் பட்ட) வஸ்துகள் விதிக்கப்படுகின்றன என்று சொல்வது ஸாத்ய
 மில்லையே' என்று ஆக்ஷேபிக்க இடமில்லை. ஏனென்றால், இந்த அாததங்களெல்லாம்
 அப்ராப்தங்கள் (அதாவது சருதியைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் அறியப்
 படவில்லை) ஆகையால் இந்த வாக்யத்தில், நித்ய ஸூரிகள அவர்களால் செய்யப்படும்
 தாசநம் ஆக இந்த இரணுகளுடன் விசிஷ்டமாயுள்ள பரமபதமே இவ்விடத்தில் விதி
 கப்படுகின்றது என்று சொல்லக்கூடும். ஜெயிநி மஹாஷி தமது ஸூத்ரத்தில் 'யாகத
 தின் விசேஷணங்களும் விதியால் விதிக்கப்படுகின்றன வென்று சொல்லக்கூடும்;
 ஏனென்றால் அந்த விசேஷணங்கள் அந்த விதார்த்தம் சொல்லப்படும் முக்ய விஷயத்
 தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டவைகளல்ல. ஆனால் அவை அப்படி விதிக்கப்படுகின்றன
 வென்று சொல்லப்படும் பொருட்டு அவை மறறை ஒன்றும் விவரிக்கப் படாமலிருத்
 தல் வேண்டும்' என்று சொல்லி இருக்கிறார். யாகமாகிற ஒரு காமத்தை விதிகளும்
 'யஹுமெயொஹுஹு' என்னும் விதியில், காமம் குணங்கள் இவையிரண்
 டும், அவை அப்ராப்தங்கள் (வேறு ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் அறியப்பட வில்லை) என்னும்
 காரணத்தால், விதிக்கப்படும் விஷயங்களென்று எப்படி நிச்சயிக்கிறோமோ, அப்படியே
 இந்த ச்ருதி வாக்யத்திலும் விஷ்ணுவின் பரமபதமானது ஸூரிகளால் எப்பொழுதும்
 பாரககப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது என்று சொல்வதில் எவ்

... 'தஹுணரஹு...' கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ந்யாயம் மீமாம்ஸகர்களால்
 ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டதே எனபதற்கு இந்த ஸூத்ரம் இவ்விடத்தில் கூறப்படுகின்
 கின்றது. 'யஹுமெயொஹுஹு' எனபது இந்த ஸூத்ரத்திற்கு
 விஷய வாத்யம். இந்த விஷய வாக்யத்தின் யதா ச்ருதமான. அாததம் 'எது ஆத்
 நேயமோ அது அஷ்டாகபாலமாக இருத்தல் வேண்டும்' என்பதுதான். அதாவது,
 'எது அக்ரீயில் ஹோமம் செய்யப்பட வேண்டியதோ, அது எட்டு கபாலங்களைக்கொண்டு
 ஹோமம் செய்யப்படவேண்டும்' என்று சொன்னதாயிற்று. இதில் கபாலங்களைக்
 கொண்டு ஹோமம் செய்ய வேண்டும் என்பது விதிக்கப்படுகின்றதா? இல்லாவிட்டால்
 அக்ரீயில் ஹோமம் செய்வதும் விதிக்கப்படுகின்றதா? என்று சுவகையைச் செய்து
 கொண்டு, இரண்டும் அப்ராப்தங்களாகவும் அவிருத்தங்களாகவும் இருக்கிறபடியால்
 இரண்டுமே விதிக்கப்படுகின்றன என்று மீமாம்ஸகர்கள் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள்.
 அந்த ந்யாயமே இவ்விடத்தில் அந்வயிக்கப்படுகின்றது. இதில் விசேஷ்யம் மாத்ரம்
 விதிக்கப் படாமல் விசேஷணமும் விதிக்கப் படுகிறபடியால், இதை விசிஷ்ட விதி
 யென்று சொல்வார்கள்.

வாஷுத உதி ம கபூரிஜிரொரயி: கரணஜ்ஞா: சூயராணாநாவாஜி
 ந: ஹோசூஸஹூராவா ஜவாஜிஷு விநியகூரஹி பூகரண
 வரிசூராபூகரணவரிதாஹி ஹாயுடா லவயு யயாZவஹித
 ஹேவாபூரவூஜவிநாஹி வபூரஹணவஹெயயஹி வி ஹெவஹிகா: |
 பூதஜ்ஞவாயுமணநிஷுமணாலியாநம் ஹோசூடி, ஹபூ
 தீசஜ்ஞவாயுமணநிஷுமணாலியாநம் ஹஹூடி | விநிய-
 கூரயபூகரணரிநா வ ஹேவகூரஹிஷுபூரவூரவிநாஹிமணவிஸெ
 ஹபூகிவாடிநம் விநியெசமரநாமணஹேவ | நெயம் பூரூதி
 சூகூஜநவிஷயா, தெஷாஹ ஹஜாஹபூநாநாவவஹெஹி, நாZவி

வித விரோதமும் இல்லை. ஸூரிகளால் அப்படிப் பாக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பது அபராப்தமே. வேதத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்தவர்களெல்லாரும் இப்படியே சொல்லுகிறார்கள். 'ஹோம மந்த்ரங்களும், செய்யப்படும் காமாவை அதுவதிக்கும் மந்த்ரங்களும், ஸ்தோத்ரமென்றும் சஸ்த்ரமென்றும் சொல்லப்படும்வைகளும், ஐபகங்களாக விநியோகம் செய்யப்பட்டுள்ளவைகளும், ப்ரக்ருத ப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பவைகளும், வேறு ப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பவைகளும், இவை யெல்லாம் தம் தம் அர்த்தம் முழுவதையும், அநந்த அர்த்தம் அபராப்தமாகவும் அவிருத்தமாகவும் இருக்கும் வரையில் ஸாக்ஷாத் விதி வாச்யங்கள் போலவே, உள்ளபடி போதிகின்றன' என்பதே அவர்களின் நிரணயம். 'ஸ்தோத்ரம்' என்பது காசுருபமாக உச்சரிக்கப்படும் மந்த்ரங்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் குணங்களைபுடைய வஸ்துவின் குணங்களைச் சொல்லும்; 'சஸ்த்ரம்' என்பது காமயின்திக்கு உச்சரிக்கப்படும் மந்த்ரங்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் குணங்களைபுடைய வஸ்துவின் குணங்களைச் சொல்லும். விநியோகத்திற்குத் தகுந்த வஸ்துக்களை ப்ரகாசிப்பிசுகும் மந்த்ரங்கள் விஷயத்திலும், அபராப்தங்களாயும் அவிருத்தங்களாயுமுள்ள குணவிசேஷங்களைச் சிற்சில தேவதா விஷயமாகப் பேசுவதெல்லாம் அந்த விநியோகத்திற்கு அதுகுணமே. 'தஹிஷா: வாரஜம் வடிடி' இப்பாடியான வாச்யத்திற் சொல்லப்படும் ஸூரிகள், முத்தாகளான ஜீவன்களே' என்று சொல்வதும், அவர்களுக்கு ஸதாதாசமம் உபபந்தமாக மாட்டாதாகையால், சரியனது.

ஹோசூ ஹஹூராவா:—காந்ததுடன் செய்யப்படும் மந்த்ரோச்சாரணம் ஸ்தோத்ரம், காமயின்திக்குச் செய்யப்படும் மந்த்ரோச்சாரணம் சஸ்த்ரம்.

ஜவாஜிஷு:—ஐபம் முதலியவைகளில், அதாவது, ஐபம் அத்யயநம் இவைகளில், உறக்கச் சொல்லப்படுவது அத்யயநம், உபாம்சுவாக உச்சரிக்கப்படுவது ஐபம்.

வபூரஹணவஹி:—ஸாக்ஷாத் விதி வாச்யங்கள் போல, 'ப்ராஹ்மணங்கன்' என்பது ச்ருதியில் விதி வாச்யங்களைக் குறிக்கும்.

நெயடி:—'தஹிஷா:?' இப்பாடியான வாச்யத்தில் தென்படும் 'ஸூரிகள்' என்னும் பதம், ஸம்ஸாரத்தில் ஒரு காலத்தில் அகப்பட்டிருந்து பிறகு மோஷ மடைந்திருக்கும் ஜீவன்களையே குறிக்கின்றது என்று சொல்லிவிட்டால், 'நித்யங்கள்' என்று சிலர் இருக்கிறார்கள் என்று ஒத்துக்கொள்ள வேண்டிய ச்ரமம் இல்லையே என்று ஒரு சகலையைச் செய்துகொண்டு, அப்படி அது பேசுகின்றது என்று சொல்வதற்கு

ஶுக்ரவாஹவிஷயா, ஶஷா வஸூனீத்யுகேகசுத்யுகவிஷய
 ஶ்யா பூதீகே: ஶூ-சிஹம் ப்ரஶஜாஸ | ஶ்ரூய-வாஷாவமதா
 ஶ்யூயூ: கரய-வாஸுதேவ விஷ்ணுநீத்யூக்ஷ, கிம்-வ-ந: விஷ்
 வஸூ-நேவ-ஶாஶ்யெயு வ்யூத் திவிஷ்டே? ஶதி ஶவ-ஶ-வவஶ்டா
 ந-ந-வா-த்யு 'தஜிஷ்டா: வரஶ-வடி' ஶதி வரஶஸூ-வ
 ஶெவ வரஶவடிஸுஷைநாவிஸீயதெ,

“ஸூஷ்டெஶயா ஶி-தம் விஷ்ணு-வ்யூ-வரஶ-வடி”

ஶத்யூஷிஷ்டவ்யூதிஸூகடிஸுதாஸ | ஶெநவடி,

“க்ஷயஶைஸ்யூ ஶஜஸ: வராகெ”

“ஶடிக்ஷஸூ வராகெ ஶ்யூஷந”

“யெர-வ்யூ-யூ-க்ஷ: வராகெ ஶ்யூஷந”

“யெர வெடி நிஷி-தம் ஶ-ஶாயாம் வராகெ ஶ்யூஷந”

‘ஶ்வவொரு முகத ஜீவணையும் பற்றியது அந்த சருதி என்பது சரி இல்லாவிட்டாலும், அது அப்படி முத்தாகனான ஜீவன்களின் பரம்பரையைப் பற்றியது என்று சொல்லக்கூடாதோ’ என்று கேட்பதும் அவைகடமே ஏனென்றால், ‘ஸூஷா வஸூனீ’ [எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்] என்பதால் ஶ்வவொரு முகத ஜீவணம் அப்படிப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாகவன்றோ தோற்றம் ஏற்படுகின்றது? ஆகையால் வேறுவிதமாக அாததம் சொன்னால் ச்ருதி வாக்யத்திற்குப் பங்கம் ஶம்பவித்தது விடும். மத்திரங்கனிலிருந்தும் அாதத வாதங்களிலிருந்தும் அறியப்படும் கரய பரஶகனான அாததங்களுக்கே ஶிததி உண்டு என்று ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், வ்யூத்தத்தியைக் கொண்டு அறியப்படும் விதத வஸூ பரமான அாததத்திற்கு ஶிததி உண்டு என்பதைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டாமோ? ஆகையால் இவரு சொல்லப்பட்டவை யெல்லாம் உபபங்கங்களே.

ந-ந-வ... ‘ஶஜிஷ்டா: இத்த்யாதியான வாக்யத்தில சொல்லப்படும் ‘பரமம் பதம்’ எனபது, பர-பரஶம் ஶவருபதகைக் குறிக்கின்றது என்று சொல்ல வேண்டும்; ஏனென்றால் ‘விஷ்ணுவென்னும் பெயருடைய பரம பதமானது ஶமஸ்த ஶ்ரேயசு குணங்களாலும் விடப்பட்டது’ என்னும் வாக்யத்தில் ‘விஷ்ணுவாகிர பரம பதம் என்று விஷ்ணுவும் பரம பதமும் ஒன்றாகவே பேசப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ?’ என்று சிலர் ஆகேபிக்கலாம். இந்த ஆகேபம் நிகமாட்டது. ஏனென்றால், ‘பரகருதி மண்டலத்திற்கு வெளிப்பட்ட ஶரிடத்தில் வஸித்துக் கொண்டிருக்கிற’ என்றும், ‘க்ஷயமற பரம ஆகாசத்தில் இருக்கிறான்’ என்றும், ‘இதற்கெல்லாம் அதயக்ஷகை இருக்கும் அவன் பரம ஆகாசத்தில் இருக்கிறான்’ என்றும், ‘பரம ஆகாசமாகிர குஶையில் வஸிக்கும் அவனையா அறிகின்றாரோ’ என்றும் இவ்வாறு பரம ஶதாஸமொன்று உண்டு

‘ஸூஷா’ [எப்பொழுதும்] என்னும் பதம் பாதிக்கின்றது என்று சொல்லுகிறார்.

ந-ந-வ... ஶூ ஶைகுண்டமென்று அப்சாகருத ஶதாஸ விசேஷ மொன்று உண்டு என்ற நாம் ஒத்தக் கொள்வதற்கு ‘தஜிஷ்டா: வரஶ-வடி’ இத்த்யாதி

உதாரணம் - வாஜ்ஸயேய சமீபமயோ ப்ரஹ்மணக்ஷயாய - வாஜ்ஸயே
 உதி வுக்ஷிதௌகநிபெயுயாஹி | 'விஷ்வாஸ்யோ வரஹம் வஹி' -
 உதி விரௌஷணாய நயாஹி வரஹம் வஹி - உதி விரௌஷணாய நயாஹி
 ஐநாயதே | தஸ்ய வரஹம் ஸூரநம் வஸுநாஸிவிஸூயா ஆஸூனெந
 ப்ரஹிவாஹிதே | ஸநதமகம் ஹவதி | ஸூயைநாஹி ஸூரநம் வரஹம்
 ஸூயைந ப்ரஹிவாஹிதே, ஸூயைநாஹி வியுதா தஸூயாஹி, ஸூயைந
 மவதாஹி | 'தஸூயைநாய வரஹம் வஹி வஸுநாஸி விஸூயா' -
 உதி வரஹம் ஸூரநம்;

“ஸமயஸூயைந காரயெஷா சூரியம் ஸம்பவத-ஹி |
 மாணவ்யவ்யூதா வரஹம் வஹி தஸூயா மாணம் ஹவதி”

என்பது வ்யகதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற நனரே? இது மாத்ரமன்று, இந்த
 வாக்யத்திலேயே 'விஷ்ணுவின் ஸூரபரம பதம்' என்று விஷ்ணுவை வேராகவும் அவ
 ருடைய பரம பதத்தை வேராகவும் பேசியிருக்கிறார்கள். நிற்க 'விஷ்ணுவாகிர
 பரமபதம்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், விஷ்ணுவாகிராத பரம பதங்களும்
 உண்டு என்பது இந்த வாக்யத்திலிருந்தே விதிக்கின்றது. அதாவது இந்தப் பரம
 மான ஸ்தானமாக இவ்விடத்தில் ப்ரஹிபாதிகப்படுகின்றது; அதைத்தான் ஸூரிகள்
 எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால், நாம் அறிய வேண்டிய
 விஷயம் என்ன வென்றால் - 'பரமம் பதம்' என்னும் சபதம் சிலவிடங்களில் பரம
 மான ஒரு ஸ்தான விசேஷத்தையும், மஹிம சில விடங்களில் பரகருதி ஸமபதத்தி
 லிருந்து விலகி இருக்கும் சதத ஆதம் ஸ்வரூபத்தையும், வேறு சிலவிடங்களில் பகவத்
 ஸ்வரூபத்தையும் குறிக்கின்றது என்பது தான். 'அது விஷ்ணுவின் பரம பதம்' என்
 னும் வாக்யத்தில் பரமமான ஸ்தான விசேஷமும், 'பரகருத குணங்களறிருக்கும் அந
 தப் பெரிய பரம பதமானது, ஸூரஹி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் இரதக காலங்களில் குண
 ஸம்பந்தம் பெற்று, அந்தக் குணங்களின் ப்ரவ்ருத்தியால் மூன்று விதமாய் இருப்ப
 தாகக் காணப்படுகின்றது' என்னும் வாக்யத்தில் சதத ஆதம் ஸ்வரூபமும், 'ஸமஸ்த
 ஹேயகுணங்களாலும் விடப்பட்டிருக்கிறவும் விஷ்ணு வென்னும் பெயரை உடையது
 மானப பரம பதம்' என்னும் இடத்தில் பகவத் ஸ்வரூபமும், ஆக இந்த மூன்றும்
 'பரம பதம்' என்னும் சபததால் ப்ரஹி பாதிகப் படுகின்றன. மூன்றும் பரம ப்ரஹி

யான ச்ருதி வாக்யமே முக்யமான பரமானம், இந்த வாக்யத்தில் 'விஷ்ணுவின்
 ஸூரபரமமான ஸ்தான விசேஷமொன்று உண்டு; அவ்விடத்தில் நித்யர்கள் என்று
 சில ஆதமாகக் கொள்ளுகிறார்கள், அவர்கள் குறைவற்ற ஜ்ஞானத்துடன் எப்பொழுதும்
 அந்த ஸ்தானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்
 றது சிலா, 'இந்த வாக்யத்திலுள்ள 'விஷ்ணுவின் பரம பதம்' என்பதால் விஷ்ணு
 வின் ஸ்வரூபம் குறிக்கப்படுகின்றதே தவிர, ஒரு ஸ்தான விசேஷமும் குறிக்கப்படவில்லை'
 என்று ஆடிக்கொடுக்கிறார்கள். அந்த ஆடிக்கொடுப்பதற்கு இவ்விடத்தில் ஸமாதானம் சொல்
 லப்படுகின்றது. அந்த ஸமாதானம் என்ன வென்றால்:—(1) வேறு ப்ரமாணங்களால்

உதூக்ரூக்சு கீவியுதூ த்ஹீரூ குவடி;

“லக்ஷணமெயரஹி தம் விஷ்ணுவோ வரஹி வடி”

உதூக்ரூ லக்ஷணமெயரஹி தம் விஷ்ணுவோ வரஹி வடி | தீண்ணுவெதூநி வரஹிவிராவூத்தெந
வரஹிவடிவெந வ்ருகீவாடினோ | காமம் குயாரணாம் வரஹிவிரா
வூதூடி? உதூ விவசு, லக்ஷணமெயரஹி வரஹிவிராவூடி; உதூயொ
ராவி லக்ஷணமெயரஹிவிராவூடி வரஹிவிராவூதூடி | லக்ஷணமெயரஹி
வரஹிவிராவூடிவிராவூடிவிராவூடிவிராவூடிவிராவூடிவிராவூடி “த
உதூ லக்ஷணமெயரஹி காரஹி சூநூ-சூவியாநா?” உதூ லக்ஷணமெயரஹி

யங்களே (எல்லாராலும் கடைசியாக அடையப்பட வேண்டியவைகளே), ‘மூன்றாம் எப்படிப் பரம் ப்ராப்யங்களாகும்?’ என்று கேட்டால், பகவத் ஸ்வரூபம் பரம் ப்ராப்யமென்பது நிர்வாகம்; மஹை இரண்டாம், பகவான் அடையப் படுகையில் அவைகளும் பகவானுடன் கூடவே அடையப் படுகின்ற படியால், பரம்ப்ராப்யங்களே. ஆதம் ப்ராப்தியானது, பகவத் ப்ராப்தியுடன் கூடிய தென்பது பின் வரும் உபபாதநத் தால் விளங்கும் அதாவது —‘கம்மை மூடிக கொண்டிருக்கும் காமங்கள் நசித்தால் நமக்கு ஆதம் ப்ராப்தி உண்டாகின்றது அந்தக் காமங்களே பகவானுடைய குணங் களை நமக்குத் தெரியவொட்டாமல் மறைத்துக் கொண்டிருக்கின்றபடியால், அப்படி மறைத்துக் கொண்டிருக்கும் காமங்கள் நசிக்கும் பொழுது பகவத் குணங்களும் நமக்கு வெளிப்படும், அப்பொழுது பகவத் ப்ராப்தியும் வித்திககு மாதலால், ஆதம் ப்ராப்தி வித்திகுகையில் பகவத் ப்ராப்தியும் வித்திகுகின்றது என்பது திணைநம். பகவத் குணங்களை நமது காமங்கள் மறைக்கின்றன வென்பது ‘த உதூ’ இத்யாதியான வாக்யத்தால் விளங்கும்’ என்பது தான். ‘த உதூ’ இத்யாதியான வாக்யத்தில் அந ருத்தங்களால் பகவானுடைய குணங்கள் மறைக்கப் படாதுகின்றன வென்று மாதரமே

இந்த அர்த்தம் வித்திகுகின்றது, (2) இவ்விடத்திலும் ‘விஷ்ணுவினுடைய பரம பதம்’ என்று விஷ்ணும் பரம பதத்தையும் வெவ்வேறான வஸ்துக்களாகவே நி ருத்தேசம செய்கிறார்களா, (3) ‘பரம பதம்’ எனலும் சபதம் ஸ்தானத்தி லேயே வ்யுத்பத்தி யுள்ளது, எனபவை.

த உதூ லக்ஷணமெயரஹி—இது, சாந்தோக்யம் எட்டாவது பரபாடகம் மூன்றாவது கண்டத்தின முதல் வாக்யம். இதன் பொருள்—‘ஸ்தயங்களான அந்தக் கல்யாண குணங்களெல்லாம் அநருத்தால் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றன’ காரணின உதூ காரண [எவை அந்திகுகப்படுகின்றனவோ அவை காமங்கள்] என்பது வ்யுத் பத்தி. ஸகல விஷயங்களிலிருந்தும் விரகத்தை இருக்கும் முக்தனுக்குப் பகவானுடைய கல்யாண குணங்களைத் தவிர்த்து மறை ஒன்றிலும் நோக்கம் இருக்கமாட்டாதாகை யால் ‘காமங்கள்’ என்னும்பதம் அந்தக் கல்யாண குணங்க்குக் குறிக்கின்றது என்று ‘வெராஹூரூதே வலவூரூ காரணம் லக்ஷணம்’ என்னு மிடத்தில் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தக் குணங்களாவன—அபுமத் பாபமத்வம் முதலி

மணவ்யு கிரொயாயகதேநாந்யுதஸஸெவந லுகஸெணஃ ப்ரகிவாடி
நாசு | சந்யுநரவிவகிரொயாநம் கௌசுரூஜகஸெநி கயஸிவம
ஜுதெ?" உகி வெசு,

“சவிஷ்யா கஸெஸுஜகூந்யா ச்யகீயா சகூரிஷ்யுதெ |
யயா கௌசுரூஜகூஸகூவிவா வெஷி-சா ந்யுவ லவ-மா |
ஸஸாரதாவாநவிஸாநவாவொத்யுகிஸகதாந |
தயா கிரொஹிதந்யாஜ”

ஐதூஜிவவநாசு | வரஸாரநயூரவி ரவி மறவதூவிமடுமெடி
வெதி ஸுவுகூழ் |

சொல்லப் பட்டி ரக்சின்தது; அந்த அந்ருதங்கள் கேசுந்ரஜ்ஞர்களான கம்முடைய கர்
மங்களே என்பது எப்படி ஏற்படுகின்றது? என்று கேட்டால்,

‘காமம்’ என்னும் பெயருடைய அவித்யை மூன்றாவது சக்தியாகின்றது இந்தக்
கர்ம சக்தியால், பற்பல சரீரங்களில் குடி கொண்டிருக்கும் கேசுந்ரஜ்ஞுகிற இந்த
ஜீவ சக்தியானது மூடப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படி மூடப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த
ஜீவன் ஸகல விதமான ஸம்ஸார தாபங்களையும் அடைகிறான்’

இத்யாதியான வாக்யங்களிலிருந்து ஏற்படுகின்றது என்பது அந்த ப்ராச்சந்திற்ரு
ஸமாநாமாகும் பரம ஸநாந ப்ராப்தியும் பகவத் ப்ராப்தியுடன் கூடியது என்பது
ஸ்பஷ்டமே.

யவை. சந்யுதஸஸியாநம் யெஷாதெ சந்யுதாஸியாநாஃ [அந்
ருதத்தை மறைவாக உடையவை; அதாவது—அந்ருதத்தால் மறைக்கப்பட்டவை
என்று சொன்னதாயிற்று.]

சவிஷ்யா கஸெஸுஜகூ...இந்த வாக்யம் ‘அவித்யை’ என்னும் பதம்
கர்மத்தைக் குறிக்கும் என்பதற்கு ப்ரமாணம். ‘அவித்யை’ எனபதும் ‘அந்ருதம்’
என்பதும் ப்ரயாய பதங்களாகையால், ‘அந்ருதம்’ என்பது கர்மத்தைக் குறிக்கும்
என்பதற்கும் இது ப்ரமாணமாககூடும் எனபது தாற்பாயம். ஸ்ரீ பரவ்யயம் மஹா
விததார்த்தத்தில் இதற்கு வேறு விதமாக நிர்வாஹம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அது
வும் இவ்விடத்தில் விவகிதம். அதாவது—‘எது ருதமன்றே அது அந்ருதம். பலத்
தில் கோக்க பின்றிக்கு முழுக்ஷுக்களாற் செய்யப்படும் காமம் ‘ருதம்’ என்று சொல்
லப்படும். ஸம்ஸாரிகளால் பலத்தில் கோக்கததுடன் செய்யப்படும் கர்மம் அதைக் கூட்
டிலும் வேறு பட்டதாதலால், அது ‘அந்ருதம்’ என்று சொல்லப்படுகின்றது. அதா
வது—ப்ரஹ்ம ப்ராப்திக்கு விரோதியான காமம் என்று சொன்னதாயிற்று. ‘ருதம்’
என்னும் பதத்திற்குக் ‘காமம்’ என்றும் அர்த்தமுண்டோ வென்று கேட்டால், ‘யீதம்
விஷயகாஸு’ இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யத்தில் அம்மாதிரி அர்த்தமுண்டு என்ப
தைக் காணலாம்.

“க்ஷயஞ்ஜெவ்ய ரஜீவஸி வராகெ” உதி ரஜஸுஜெவக த்ரிமூ
 ணாதிகா ப்ரக்யுதீரூயுதெ, கெவயவ்யு ரஜவெராத்நவலூரநாசு
 லலரூ த்ரிமூணாதிகா ப்ரக்யுதீதிக்ரூ ஹிதெ ஹிதெ வவக
 திக்ரூயு | சநெந த்ரி மூணாதிகாசு க்ஷெத்ரஜ்ஜெவ்யு ஹெயுஹெ
 தாஜவூநம் வரவூரலிவெரவூரவூரநலிதி மஜுதெ | “வெடி
 ஹெதெக் வூரூஷம் ஜெவாஜெ - சூதிக்ரூவணம் தஜவஸி வரவூ
 ச” உத்யுத்ராதவி - க்ஷெத்ரஜெவக வெவ ப்ரக்யுதீரூயுதெ, கெவ
 யவ்யு தஜவெராத்நவலூரநாஜெவ | ரஜீவஸி வராகெ க்ஷயஞ்ஜு
 உத்யுதெநெகவாக்யுத்ராகு ‘தஜவஸி வரவூரஜெவக ஜெவாஜெ
 திக்ரூவணம் வூரூஷஜெவம் வெடி’ உத்யுதெயெராத்வமஜுதெ |
 “வெத்யு ஜ்ஜூநகநகம் யூஷ - யெவெடி நிஹிதம் மூஹாயா

“க்ஷயஞ்ஜெவ்ய ரஜீவஸி வராகெ” — இந்த வாக்யத்திலுள்ள ‘ரஜீவஸி’
 என்னும் சப்தத்தால், மூன்று குணங்களை உடைய ப்ரக்ருதியே குறிக்கப்படுகின்றது.
 ஏனென்றால், ரஜஸ் என்பது தனித்த நிற்கமாட்டாததன்றோ? ‘மூன்று குணங்களை
 உடைய இந்த ப்ரக்ருதிக்கு வெளிப்பட்டிருக்கும் ஒரு ஸ்தானத்தில் வலித்துக்கொண்
 டிருக்கும்’ என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். இதிலிருந்து, விஷ்ணுவின் வாஸஸ்
 தானமானது, மூன்று குணங்களை உடையவும் ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்டுள்ள ஜீவன்
 களுக்கு போக்யமாயுமுள்ள ப்ரக்ருதி என்னப்படும் இந்த வஸ்துவுக்கு வெளிப்பட்டு நிற
 கின்றது என்பது ஏற்படுகின்றது “வெடிஹெதெ” என்னும் வாக்யத்தி
 லுள்ள ‘தமஸ்’ என்னும் சப்தத்தாலும் அந்த ப்ரக்ருதியே குறிக்கப்படுகின்றது;
 ஏனென்றால் தமஸ் என்பது தனித்த நிற்கமாட்டாததன்றோ? ‘ரஜீவஸி வராகெ’
 என்னும் வாக்யமும் இந்த ‘தஜவஸி வரவூரசு’ என்னும் வாக்யமும் ஒரே அர்த்
 தத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள்; ஆகையால் இந்த வாக்யத்திற்கு ‘தமஸ்ஸாகிற ப்ரக்
 ருதிக்கு வெளிப்பட்ட இடத்தில் வலிக்கும் இந்த மஹா புருஷனை என் அறிவேன்;
 அவன் ஸூரியனுடைய வாணம் போன்ற வாணத்தை உடையவன்’ என்றே பொருள்
 கொள்ள வேண்டும். நிற்க, அந்த ஸ்தானம் எவ்வித விகாரமும்ற்றதென்பதம் ‘பாம
 வ்யோம’ என்னும் பதங்களால் வ்யவஹரிககப்படுகிற தென்பதம் ‘வெத்யு ஜ்ஜூ’

க்ஷயஞ்ஜு—கீழ் உதாஹரிக்கப் பட்டுள்ளவைகளுள் இதவும் ஒரு வாக்யம்.
 இதன் அர்த்தம் இப்பொழுது விசாரிக்கப்படுகின்றது. ‘க்ஷி’ என்னும் தாதுவுக்கு
 ‘வலிக்கிறது’ என்னும் அர்த்தமும் உண்டு. ஆகையால் ‘க்ஷயஞ்ஜு’ என்பதற்கு
 ‘வலிக்கிற’ என்பது பொருள். ‘வராகெ’ என்றால் ‘வரவூரசு’ அதாவது
 ‘வெளிப்பட்டு’ என்பது பொருள். ‘ரஜீவஸி வராகெ’ என்பதற்கு ‘ரஜஸ்ஸு
 க்கு வெளிப்பட்டு’ என்று அர்த்தம் கொண்டால், அப்பொழுது ‘ரஜஸ்’ என்று ஒன்று
 ஒரு இடத்தில் இருக்கின்றது; அதற்கு வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது இந்த நிய
 விஷி’ என்று சொன்னதாகும். அப்படி ‘ரஜஸ்’ என்பது ஒரு இடத்திலும் தனிய
 நிற்கவில்லை யாதலால், ‘ரஜஸ்’ என்பதால் ‘ரஜஸ்ஸைக் குணமாக உடைய த்ரிசுண

வரூபெ வெவ்ரூபநு” “தடிக்கூரெ வரூபெ வெவ்ரூபநு” ஐதி ததூநந
 விகாராநூபம் வரூபெவ்ரூபநுஸூவியெயிதி வி மஸூதெ | “சூக்ஷ
 ரெ வரூபெ வெவ்ரூபநு” ஐதூஸூ ஸூரநஸூரூக்ஷூ தூஸவணாஸ
 கூரூரூ-வாழிதூணூரூடியொ ந வரூபெவ்ரூபநுஸூவியெயாஃ |
 “யதூ வ-வெ-வெ வரூபூஸூனி ஷெவாஃ” “யதூஷூயஃ வூய
 ஷூரூ . ய வ-ரூரூணாஃ” ஐதூரூஷூ வ-வ-வ வஸூரூய ஐதூவம
 ஷூதெ | “தஜிவூரூவெரூ விவநூவெரூ ஜரூயூவரூஸூ வஸூயெத
 விஷூய-தூரூ வடி” ஐதூதூரூவூயெவரூயஃ வூதிவரூ
 ஷூதெ | ‘விவூரூஸூ - வெயாவிநஃ | ‘விவநூவஃ’ - ஸூ-தூரூரூரூ |
 ஜரூயூவரூஸூ - ஸூவூ தவிஜூரூநாஃ | த வஸூவூ தவிஜூ
 நரூவூஷூ வரூபூ வடி ஸூரூ ஸூ-வ-வ-வஸூயெத ஐதூயஃ |

தடி’ இயாதிபான வாக்யத்திலிருந்தும் ‘தடிக்கூரெ வரூபெ வெவ்ரூபநு’
 என்னும் வாக்யத்திலிருந்தும் அறியப்படுகின்றன. ‘சூக்ஷரெ வரூபெ வெவ்ரூபநு’
 என்பதால் ‘இந்த ஸ்தூபம் விகாரமற்றது’ என்பது விளக்கப்படுகிறபடியால், விகா
 ரங்களை அடையக கூடிய ஸவரூபத்தை உடைய ஸூரூய மண்டலம் முதலியவைகள்
 இந்தப் ‘பரம வ்யோம’ சப்தத்தால் சொல்லப்பட மாட்டா. ‘எந்தப் பரம பதத்தில்
 ஸூத்யர்கள் தேவர்கள் இருக்கிறார்களோ’, ‘எவ்விடத்தில் அராதிகாலமாக இருக்கும்
 புராணர்ஷிகள் இருக்கிறார்களோ’ என்னும் வாக்யங்களிலிருந்து ‘அவர்களே ஸூரூிகள்’
 என்பதும் விளங்குகின்றது “தஜிவூரூஸூ” இயாதிபான வாக்யமும் இந்த
 அர்த்தத்தையே விளக்குகின்றது ‘விவூரூஸூ’ என்பதற்கு ‘மேதையை உடை
 யவர்கள்’ என்பதும், ‘விவநூவஃ’ என்பதற்கு ‘ஸதோதரம் செய்து கொண்டே
 இருப்பவர்கள்’ என்பதும், ‘ஜரூயூவரூஸூ’ என்பதற்கு ‘நமுவாமலிருக்கும் ஜனூ
 ரத்தை உடையவர்கள்’ என்பதும் பொருள். ஆகையால் இந்த வாக்யத்திற்கு ‘அந்த
 ஸூரூிகளே ஒரு பொழுதும் தமது ஜனூரத்தை இழக்காதவர்களாய், விஷ்ணுவின்
 பரம பதமாகிற அந்த ஸதாரத்தை எப்பொழுதும் ஸதுதி செய்து கொண்டு ப்ரகாசித்து
 நிற்கிறார்கள்’ என்பது தான் அர்த்தம்.

ப்ரக்ருதி’ சொல்லப்படுகின்றது என்று வ்யாக்யாநம் செய்தருளுகிறார். ‘தடிஸூ
 வரூபூரூ’ [தம்ஸூ-க்கு வெளிப்பட்டி] என்னுமிடத்திலும் இம்மாதிரியே அர்த்
 தம் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

வரூகூ வாக்யூதூரூ—இதற்கு ‘ஒரே வாக்யமாகிறபடியால்’ என்பது
 பொருள். இவ்விடத்தில் அப்படி அர்த்தம் சொல்வது அவக்கதமாகுமாதலால்,
 ‘ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்களாகிறபடியால்’ என்று அர்த்தம் சொல்லப்
 படுகின்றது.

வனதெஷாஃ வரிஜநஸூநாஹீநாஃ 'ஸுதெவ ஸொஜெஜெஜெ
 சூவீசு' உக்யுசு ஜூநாவநெஸூயநாஹிகயூணமணமணவசு
 வரஸு ஹஸூநாஹிவாஜெஜெதூசு 'ஸுதெவ' 'வனசுதெவ' 'சுஜீகீயடி'
 உகீ ஸ்யூஹாஜலநாவொவமஜெதெ, வனஷாஜவி சுஜூணம
 நெணசுதெஸூதாஹிவ; 'ஸுதெவ ஸொஜெஜெஜெ சூவீசு' உக்யுசு

வனதெஷாஃ வரிஜநஸூநாஹீநாஃ — 'இத ஸதாஹம், இதில இருக்
 கும் பரிஜநங்கள் இவை எல்லாம், பர்ப்ரஹ்மம் என்று சொல்லப்படும் பகவானுடைய
 ஸ்வரூபத்தில், அவனுடைய ஜ்ஞாஹம் பலம் முதலிய கல்யாண குணக கூட்டங்கள் போல
 அநதாப் பூதங்களே (உள்ளடக்கினைவைகளே)' என்பது தான், 'ஸுதெவ ஸொஜெ
 ஜெஜெ சூவீசு' எனவும் வாக்யத்தில், 'ஸுதெவ' 'வனசுதெவ' 'சுஜீகீயடி'
 என்னும் பதங்களுடன் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் 'வனவ' என்பதன் கருத்து ஏனென்
 றால், இவையெல்லாம் அவனுடைய அப்ராக்ருத விசேஷணங்களுள் அகப்பட்டவை
 யன்றோ? 'ஸுதெவ' இதயாதிபாஹ வாக்யத்தில் இருக்கும் 'உடி' என்னும்
 சப்தமானது, காம வச்யங்களாயும் போகதாகங்களாயுமுள்ள ஸம்ஸாரி ஜீவன்கள் அவர்
 களுக்கு போக்யமாயுள்ள ப்ராஹ்ம வஸ்துக்கள் இவைகளை உடைய ப்ரபஞ்சத்தைக்
 குறிக்கின்றது. 'ஸுதா வஸூஷி ஸு-ஹீயம்' என்னும் வாக்யத்தில் 'எப்பொழு
 தும் பாததுக கொணடிருக்கிறார்கள்' என்பது சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த
 ஸூரிகளே காம வச்யங்களல்லா என்பது லிததம். 'சுவஹதவாவா' என்று,
 ஆரம்பிக்கும் ச்ருதி வாக்யமும், 'சுவிவாவஃ' என்னும் வரையிலுள்ள பாகத்தால்

வனதெஷாஃ வரிஜநஸூநாஹீநாஃ — இப்படி 'நிதய விபூதி என்று
 ஒரு ஸதாஹ விசேஷமும், அதில அநத பரிஜநங்களும் எப்பொழுதும் நிதயங்களாக
 இருக்கின்றன' என்று சொல்லும் பக்யத்தில், 'ஸுதெவ ஸொஜெஜெஜெ சூவீ
 சு' [ஸுருஷ்டிகு முன்ப்ரளய காலத்தில் ஸத் ஒன்றே இருந்தது] எனவும் வாக்யத்
 திற்கு விரோதம் வரமாட்டாதோ? நிதய விபூதியும் நிதயமாகையால், 'ஸததாஹிப்ரஹ
 மமும் நிதயவிபூதியும் இவை இருந்தன' எனமன்றோ சொல்லவேண்டும்? என்னும்
 சங்கையைச் செய்து கொண்டு அதற்குப் பரிஹாரம் சொல்லுகிறார். அந்தப் பரிஹார
 மாவது—'இத நிதய விபூதியும் அதிலுள்ள வஸ்துக்களும், பகவானுடைய கல்யாண
 குணங்களாகிற ஜ்ஞாஹம் பலம் முதலியவை போல பகவத ஸ்வரூபத்தில் அநதா பூதங்
 கள்' என்பதுதான். 'ஸத ஒன்றே இருந்தது' என்று சொல்வது எப்படி ஜ்ஞாஹம் பலம்
 முதலியவைகளின் இருப்பை நிஷேதிககவில்லையோ, அப்படியே அது நிதய விபூதி
 யின் இருப்பையும் நிஷேதிககமாட்டாது என்பது தாத்பாயம். ஆகையால் 'ஸுசு'
 என்னும் பதத்திற்கு 'நிதய விபூதியுடன் விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மம்' என்பது அர்த்தம்.

சுஜூணமநெணசுதெஸூதாஹிவ — நிதய விபூதியானது குணமாகு
 மோ? ஜ்ஞாஹம் பலம் முதலியவை குணங்களாகிறபடியால் அவைகளுடன் கூடிய ப்ரஹ்

உத்தி கிரஹஸ்ய கஜவஸ்ய லொக்யவயுஜிபு-கஜோ மலகு
 புவம்வலிஷயதாஜ | 'ஸோஹ வஸ்யுணீ ஸஞாய:' உதி வஹாஹரி-
 ஷ்டேந வ தெஷாஃ கஜீவஸ்யுரநஹமூரவாச | 'சுவஹதவாஸா'
 உத்திராஜி 'சுவிபாவஸ:' உத்தி ஜெந ஸயீ ஜெராவகாரணலகுத கிர-
 ணாதகபுக்ரகிபாக்ரததஹ்யுஷு வாராஷமதம் மெயஸு
 லாவம் ஸவம் ப்ரகிரிஷ்ய, 'ஸுத்திகாஜ:' உத்தி ஜெந ஸலொம
 லொமொவகாரணஜாதஸ்யு ஸவபுஸ்யு ஸுத்திர ப்ரதிவாஜி-
 ஸுத்திர: காரீ யஸ்யுரஸள ஸுத்திகாஜ:; காரீ ஜ உதி காரீ | தெந
 வாரஸுஸுணா ஸலொம-கஜ-வகாரணாஜய: ஸாஸி-கர யெ காரீ
 ஜெந தெ ஸுத்திர: 'தி-திர உத்திய-க: | 'சு-க்யு ஸயீ ஜெராவகாரண

பகவானுடைய லீலைகளுக்கு உபகாணமாயுள்ள தரிசுண ப்ரக்ருதி அந்த ப்ரக்ருதியின்
 விகாரங்களான பதார்த்தங்கள் அவைகளுடன் கலந்து நிற்கும் ஸம்ஸாரி ஜீவன்கள
 இவைகளிடம் தென்படும் விகார ஸ்வபாவ மொன்றும் பகவானிடம் இல்லை யென்று
 அவைகளை ப்ரதிஷேதித்து, 'ஸுத்திகாஜ:' என்று முடியும் பாகத்தால் பகவானுக்குப்
 போக்யமாயும் போகோபகாணமாயுமுள்ள ஸகல வஸ்துகளும் நித்யங்களே என்று
 ப்ரதிபாதிக்கின்றது. எவனுடைய காமங்கள் ஸத்யங்களோ அவன் ஸத்யகாமன். எவை
 இச்சிக்கப் படுகின்றனவோ அவை காமங்கள். பர ப்ரஹ்மத்தால், எவை யெவை
 தனக்குப் போகயங்களாகவும் போகத்திற்கு உபகாணங்களாகவும் அபிமதிக்கப்பட்டு
 இச்சிக்கப்படுகின்றனவோ அவையெல்லாம் ஸத்யங்கள், [அதாவது நித்யங்கள்] என்பது
 தான் ஸத்ய காமன் என்பதன் பொருளென்று ஏற்படுகிறது. போகோபகாண மின்

மமே குறிக்கப்படுகின்றது என்று சொல்வது ஒத்துக்கொள்ளத்தகுந்ததாகும். நித்ய
 விபூதி என்பது த்ரவ்யமா யிருக்கிறபடியால், அதன் வைசிக்ஷ்யம் எவ்விதத்தில்
 சொல்லப்படக்கூடும்? என்று சங்கை ஜநிக்கலாம் 'விசேஷணங்கள் எல்லாம் குணங்
 ளாகவே இருத்தல் வேண்டும் என்று ஒரு நியமமும் இல்லை? என்பதே இதற்கு ஸமா
 தாரம். த்ரவ்யங்களையும் விசேஷணங்களாகக் காண்கிறோமன்றோ? இவ்விடத்தில்
 'குண' என்னும் பதத்திற்கு 'விசேஷணம்' என்று அர்த்தம் கொள்ளுதல் வேண்டும்.
 இப்படி ஸமாதாரம் சொல்லும் பஷுத்தில் லீலா விபூதியாகிற இந்த ப்ரபஞ்சமும் பச
 வானுக்கு விசேஷணமாகிறபடியால் அதுவும் நித்ய விபூதியைப்போல க்ரஹிக்கப்பட
 வேண்டுமன்றோ? என்று கேட்கலாம். அந்த லீலா விபூதியை விலக்கும் பொருட்டு
 இவ்விடத்தில் 'கயூரணமூண' என்று ப்ரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறது.
 'கயூரண' என்பதற்கு அப்ராக்குத' என்பது பொருள். சிந்த, ப்ராக்குதமாகிற
 லீலா விபூதி விகார மடையக்கூடியது; அப்ராக்குதமாகிற நித்யவிபூதி விகார மடையா
 தது. இத்தக் காரணத்தாலேயே நித்ய விபூதிக்கு நித்யத்வம்.

ஸூரஃ விவ்ருணஃ ப்ராணஸம்ஸ்யயெரமுத்வ ஸத்யுவி விகாரா
 வ்ருத்வநாஸிரதூஸ, ச்விவஸீத்ம் ஸிரதூஸெஷாஃ ஸத்யுவுஷெநா
 ஷுத்வ | 'ஸத்யஸங்கஃ' உத்ரெத்ஷு ஹொமுதஷுபக்ரணா
 ஷிஷு நிஷிஷு நிசுகிரயெஷு நெஷுஷு ஸத்யுவிஸவ்ருவ்ரணாஉ
 வ்ருசிக்ரநாஸ்யுரநாஸி ஸங்கஃஷுஷுத்ருண விரிஷி வஷிகி | ஸாஷாஃ
 உ ஹொமெரபக்ரணாநாஃ ஸ்ருவொபக்ரணாநாஃ வெச்நாநாஉ
 வெச்நாநாஃ ஸிராணாஉஸிராணாஃ உ ச்ருக்ஷுயதஸுரூப
 ஸிரிஷிவ வ்ருதிஸஷாஷி ஸவ்ரு வஷிகி 'ஸத்யஸங்கஃ' உதி |

நிகரு லீலோபகரணங்களாக இருக்கும் ப்ராகருத வஸதுக்களும் நிதயங்களாக இருந்த
 போதிலும், அவைகளிடம் ப்ரமாண ஸம்பந்தத்திற்கு யோக்யமாயிருப்பதால் ஏறபடிம்
 நிதயதவம் மாத்ரம் இருக்கின்றதே தவிர, விகாரமடையாமலிருப்பதால் ஏறபடிம் நித
 யதவம் அவைகளிடம் இல்லை; ஆகையால் அவை ஸதிரங்களைன்று சொல்லப்படமாட்டா.
 அவிகாரமாக இருப்பதால் ஏறபடிம் நிதயதவத்தை உடைய நிதய விபூதி வஸதுக்களே
 ஸதிரங்களை; அப்படிப்பட்ட நிதயதவமே இவ்விடத்தில் ஸதய பதத்தால் குறிக்கப்படு
 கின்றது. இம்மாதிரி அநாதங்களாக இருக்கும் வஸதுக்களை நிரதிசயங்களாக இருக்கை
 யிலும், அபூவங்களான கணக்கற்ற மேறு புதிய பதாராதங்களையும் ஸங்கலப மாதாத்
 தால் ஸருஷ்டிக்க அநதப் பகவானுகுச்ச சகதி உண்டி எனபதை 'ஸதய ஸங்கலபன்
 எனனும் பதம் சொல்லுகின்றது. லீலா விபூதியிலுள்ள சேதநாசேதந ரூபமாயும்
 ஸதிராஸதிர ரூபமாயிருக்கும் லீலோபகரணங்கள் போல, நிதய விபூதியிலுள்ள
 சேதநாசேதந ரூப ஸதிராஸதிர ரூப போகோபகரணங்களும் அவனுடைய ஸங்கலபத்
 திற்கு உட்பட்ட ஸவரூப ஸநிதி பரவருத்தி பேதங்களை உடையவை எனபதே இரத
 'ஸதயஸங்கலப' எனனும் பதத்தின தாத்பாயம்.

ப்ராணஸம்ஸ்யயெரமுத்வ ஸத்யுவி — ஸத்யதவம், ப்ரமாண
 த்தின ஸம்பந்தத்திற்கு யோக்யமாயிருப்பதெனறும் விகாரம் அடையாமல் இருப்ப
 தெனறும் இருவகைப்படும் இரத லீலா விபூதியிலுள்ள பதாராதங்களும் ப்ரமாண
 ஸம்பந்தாஹங்களே, பாதயக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களைக் கொண்டே அவைகளை
 நாம காணிக்கிறோம். ஆகையால் அவைகளை ஸதிரங்களைன்ற நாம ஒத்துக்கொள்ள
 வேணமும்: ஆறாலும், அவை அவிகாரிகள்லல். எப்பொழுதும் மாநிக கொண்டே இரு
 க்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவை. ஆகையால் அவைகளை நிதய விபூதியிலுள்ள வஸதுக்
 களைப் போல ஸதயங்களென்று சொல்வது ஸாதயமில்லை.

வெச்நாநாஉவத்நாநாஃ ஸிராணாஉஸிராணாடி — லீலா
 விபூதியில் ப்ராகருத பதாராதங்கள் அசேதநங்கள், ஸமஸாரி ஜீவன்களை சேதநங்கள்;
 நிதய விபூதியில் சதத ஸதயம் அசேதநம், முகதாங்களும் நிதயங்களும் சேதநங்கள்;
 லீலா விபூதியில் சேதநங்கள் ஸதிரமான வஸதுக்களை, அசேதநங்கள் அஸதிரங்களை;
 நிதய விபூதியில் லீலா வயாபாரம் முதலியவை அஸதிரங்களை, மறழவை ஸதிரங்களை.

உதிஹாஸவபுராணயொ வெஷொவ வ்யுஹணயொஸூய
உயுகு உயுகெ |

‘தள து லெயாவிநள ஸூஷூ வெஷெஷு வரிநிஷிதள |

வெஷொவவ்யுஹணாயுஸூய தாவமுஹபக் ப்ரஹுஃ ||”

உதி வெஷொவவ்யுஹணாயு ப்ராஸுஸு ஸூஷூயயணெ,

‘வூஷூஷெஷு உஹாயொஸீ வரஜாதா லநாசீநஃ |

உதிஹாஸ வபுராணயொஃ.—வேதத்திற்கு உபந்ருஹ்மணங்களாக இருக்கும் இதிஹாஸ புராணங்களிலும் இந்த அர்த்தமே விளக்கப் பட்டிருக்கின்றது. ‘தள து லெயாவிநள’ இதயாதியான ச்லோகத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடி வேதத்தை உபந்ருஹ்மணம் செய்ய வேண்டுமென்றே ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில், ‘இந்த ராமன் மஹாயோகியா யிருக்கும் பரமாதமாவே ; இவன் எப்

உதிஹாஸ வபுராணயொஃ —பகவானுக்கு ஒரு திவ்ய மங்கல விக்ரஹ முண்டு, அவன் ஒரு ஸதார விஷேஷத்தைத் தனது வாஸமாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான், இவை முதலிய விஷயங்கள் ச்ருதி வாசுதந்தைக கொண்டு இது வரையில் உபபாதிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீமத் ராமாயணம் மஹா பாரதம் முதலிய இதிஹாஸங்களிலும் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம் முதலிய புராணங்களிலும் இந்த விஷயங்கள் நனகு சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன வென்பது இப்பொழுது நினைக்கப்படுகின்றது. தவிர, பகவானுக்குச் சிறிது பூஷணங்களும் சிறிது ஆயுதங்களும் உண்டு என்பது ச்ருதியில் வ்யக்தமாகக் காணப்படவில்லை; இதிஹாஸ புராணங்களில் அது கண்டோகதமாக இருக்கின்றது என்பதும் இப்பொழுது இவ்விடத்தில் இதிஹாஸ புராணங்களை ஸங்க்ரஹிப்பதற்குக் காரணம்.

தள து லெயாவிநள —முதலில் ஸ்ரீமத்ராமாயண வாச்யங்கள் ப்ரமானமாகக் கூறப்படுகின்றன. ‘ஸ்ரீமத் ராமாயணம் கேவலம் காவயமோ? அப்படியானால் அது எவ்விதத்தில் பரமானமாகும்?’ எனனும் சங்கையை நிவருத்திப்பித்ததுகொண்டு, ‘ஸ்ரீமத் ராமாயணம் கேவல காவயமன்று ; அது காவ்யம் போல இருக்கையிலும், வேதத்தின் அர்த்தத்தையே அது வெளியிடுகின்றது’ என்பதை இந்த ச்லோகத்தால் நினைக்கிறார். இந்த ச்லோகத்தின் பொருள்—‘அந்த இரண்டு குழகதைகளும் நாலு வேதங்களுடைய விஷயங்களையும் தரிசிக்கக்கூடிய புத்தியை உடையவர்களென்றும், வேதங்களை அங்கங்களுடன் அநயநம் செய்திருக்கிறார்கள் எனன்றும் வால்மீகி மஹாஷி அழிந்துகொண்டு வேதங்களின் உபந்ருஹ்மண ரூபமாக இருக்கும் தமது காரணத்தை அவர்களுக்கு உபதேசித்தாரா? இதிலிருந்து ஸ்ரீமத் ராமாயணம் வேதத்திற்கு உபந்ருஹ்மணம் என்பது வெளியாகின்றது. அவ்விதத்தின் நிஷேஷருஷ்டமான அர்த்தத்தை பரதிபாதிக்கும் காரணங்களை ‘உபந்ருஹ்மணங்கள்’ என்று சொல்வார்கள். அம்மா திரியான காரணங்களில் சொல்லப்படும் விஷயங்களெல்லாம் ப்ரமானங்களே என்பது விவகிதம்.

வூஷூஷெஷு ஶஹாயொஸீ —இந்த ச்லோகம் யுத்த காண்டத்தில் இருக்கின்

சுநாநிபயுநியநொ உஹதஃ வரரொ உஹநு |
 துஹஃ வரரொ யாதா ஸவ்வக்யுமஹாயஸஃ |
 ஸ்ரீவதவக்ஷா நித்யு ஸ்ரீரஜயுஃ ஸாஸுதொ யு-வஃ ||”
 ‘ஸாரா நாநாவியாஸூரவி யநாநாபதவிமுஹடி |
 சுநமவந் காகு-தம் வவெ-வ வ-ரா-ஷவிமு-ஹடி |
 விவெஸ வெஷ வ-கெஜி: வஸாஸீரஃ வஹாந-மஃ ||”

பொழுதும் இருப்பவன். இவனுக்கு ஆதியுமில்லை மதயமுமில்லை அந்தமுமில்லை மஹாநகலாக இருக்கும் ப்ராஹ்மா இதரன் இவாகனைக காட்டிலும் மிக உயர்ந்தவன். ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு அப்பாலுள்ள அப்ராசருதமான வைகுண்ட லோகத்தில் இருப்பவன்; சங்கம் சகரம கதை இவைகளை ஆயுதங்களாக உடையவனாய் ஜகததை ரக்ஷிக்கும்வன் இவனே. இவனுடைய மார்பில்தான ஸ்ரீவதஸம் என்னும் மறு இருக்கின்றது. தன்னை விட்டு விலகாத வக்ஷமியை இவன் பதரியாக உடையவன். இவனை ஜயிப்பது என்பதும் ஒருவராலும் சகயமன்று. இவன் சாசுவதன் இவன் தருவன் ‘ பல விதங்களான பாணங்களும் நீண்ட மூர்த்தியை உடைய கோதண்டம் என்னும் வில்லும் இவையேலலாம் புருஷனுடைய ஆகாரங்களைத் தரித்துக் கொண்டு இவனைப் பின் தொடர்ந்து சென்றன இவன் தன்னது சரீரத்துடனும் தன்னுடைய அதுசராகளுடனும் விஷ்ணு ஸம்பதமான தேஜஸவியல் அந்தாதாநத்தை அடைந்தான்’ என்று இவனைப் பற்றி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

மது. ராவணன் வதமடைந்தவுடன், அவனுடைய ஜயேஷ்ட பதரியாகிற மண்டோதரி அவனுடைய வதத்தைப் பற்றி பரலாபிக்கு மிடத்தில் ‘ ஸ்ரீராமன் கேவல மதுஷயனன்று; அவனுடைய கருத்யங்களைப் பாகருங்கால அவன் அமாதுஷனென்றே ஏறபடுகின்றது ஒரு கால அவன் யமனை இருப்பானே : இல்லாவிட்டால் இதரானை இருப்பானே? இல்லை, அவன் யமனுமன்று இதரானு மன்று, அவன் ஸாக்ஷாத சகக சக்ரகதா தரனாகிற விஷ்ணுவே’ என்று சொல்லிக் கதறி அழுகிறாள் ஒரு ஸ்திரீயின் வாதத்தை யக தொண்டே ‘ விஷ்ணு மறறை எல்லா தேவதைகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவா’ என்பதை வால்மீகி இவ்விடத்தில் ஸதாபிக்கிறார். இதில் ‘ துஹஃ வரரொ யாதா’ [ப்ராசருத மண்டலத்திற்கு அப்புறமுள்ள அப்ராசருதமான ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் இருப்பவன்] என்பதில் சொல்லப்படும அததமே இவ்விடத்தில் முக்யமாக அபேக்ஷிதம். ஸ்ரீ வைகுண்டம் என்னும் அப்ராசருத ஸதாநமொன்று உண்டு என்பதற்கு இது பரமாணம். சுநாநிபயுநியநஃ, ஸாஸுதஃ, யு-வஃ என்று மூன்று பதங்கள் இருக்கின்றன. இவை யெல்லாவற்றுக்கும் ‘ நித்யமாக இருப்பவன்’ என்பதே பொருள். இப்படி ஒரே பொருளுள்ள மூன்று பதங்கள் ப்ரயோகம் செய்திருப்பதன் கருத்து என்ன வென்றால்-முதல் பதம் பகவானுடைய ஸவரூபம் நித்யம் எனதையும், இரண்டாவது பதம் குணங்களுடன் கூடினவனாகவே பகவான நித்யன் என்பதையும், மூன்றாவது பதம் திவ்ய மங்கள விகரஹத்தடடன் கூடினவனாகவும்தவன் நித்யன்

ஸ்ரீஹேஷுவலாரணே,

‘வலஹாரணத்தயஸ்தேதா நுப யசு ப்ரதிஷ்டிதா: |
 த்விஸாரகுபவெவாசுவ்யம் ரகுபவநுஷ்டிரொஷுஸக:’
 உகத்யம் ஸ்ரஹ உஹாலாம வவ-ஸ்வஹையொ ஹஸி: |
 நிஹேத்யுஹேஷா ஜ மநாதா விஹே: ஸ்ரீரகவாயிநி ||’
 ‘யஸா ஸவ-மகேர விஷ்ட-ஸுஹேயெயெயம் ஜிஹேரகத:’
 ‘ஹேவஹேஷு ஹேவஹேஹேயம் உந-ஷுஹேஷு வ ஜாந-ஷி |
 விஹேஷாரஸுவா ந-ஸாசுவாஹம் வெ சுஹேரவி த்ஷுஷா ந-ஸுஷு ந-ஷு’
 ‘ஹசாநிநஸுஷா ஸ்ரஹய்யாயிஹே யெரமிஹே ஹி யெ |
 ஹேஷாந் த்ஷுஷாந் ஸுஷாந் யஹேஷு ஹேஷுஹி ஸுஷாந் ||’

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலும்—‘ இரதச் சகதிகளெல்லாம் எவவிடத்தில் ப்ரதிஷ்டிதங்களாக இருக்கின்றனவோ, அந்த பகவதரூபம் விலக்ஷணமான ஸநிவேசத்தடன் கூடியது, அது வேறு தரவபமே, அது அளவாகு விஞ்சினது; ‘ஹரி என்னும் விஷ்ணு, விக்ரஹத்தடன் கூடிய ப்ரஹ்மம், ஸகல ஜீவநுகளும் அவனுக்குச் சேஷ பூதங்கள்.’
 ‘ஜகத்திற்கெல்லாம் மாதாவாக இருக்கும் நிகம்பமான இரத லக்ஷீ அந்த விஷ்ணுவை விட்டு ஒரு பொழுதும் விலகாதவள், விஷ்ணு எப்படி எங்கும் வ்யாபிசுதிருக்கிறாரோ அவவிதமே இவளும் எங்கும் வ்யாபிசுதிருப்பவள். விஷ்ணு தேவனாக அவதரித்தால் இவளும் தேவானுடைய தேஷுகளை எடுத்தது கொள்ளுகிறாள்; மநுஷ்யபாவதாரம் செய்யும் பொழுது மநுஷ்ய தேஹத்தை எடுத்தது கொள்ளுகிறாள் விஷ்ணு எடுத்தது கொள்ளும் ரூபங்களுக்கு உறுரூபமான ரூபத்தையே இவள் எப்பொழுதும் தனது ரூபமாகச் செய்து கொள்ளுகிறாள்.’ ‘விஷ்ணுவுக்குப் பரமமான ஸகநெ ஹன்று உண்டு; எப்பொழுதும் ப்ரஹ்மத்தையே த்யானம் செய்துகொண்டு ஏகான்திகளையும் யோகிகளாயும் இருப்பவர்கள் அரதப் பரமமான ஸ்தானத்தில் இருக்கிறார்கள், அந்த ஸ்தானத்தை ஸூரிக்களென்னும் நித்யர்கள் எப்பொழுதும் பாத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.’ ‘அந்த

என்பதையும் குறிக்கின்றன என்பது தான் இதிலிருந்து பகவானுக்கு நித்யமாக திவ்ய மங்கள விக்ரஹமொன்று உண்டு என்பது ஏற்படுகின்றது. ‘நி த்யுஸ்ரீ:’ என்னும் பதம் அவனுக்கு லக்ஷமி என்னும் பத்ரி ஒருவள் உண்டு என்பதைக் குறிக்கின்றது. சகலம் முதலிய ஆயுதங்களும் அவனுக்கு உண்டு என்பதைக் காண்பிக்கின்றது ஸ்வ ‘வக்ரு மஜாயா:’ என்னும் பதம்.

ஸவ-ஸ்வஹைய:—இவ்விடத்தில் ‘ப்ரஹ்ம’ என்னும் பதம் ஜீவனைக்குறிக்கின்றது சத்த ஜீவ ஸவரூபம் அவனுக்குச் சேஷம் என்பது தாற்பாயம்.

ஸஹேஷா:—பத்த ஜீவன் முத்த ஜீவன் காம ரூபமான அவித்யை இவை சகதிகள். ‘விஸார-குபவெவாசுவ்யம்’ என்பதற்கு ‘ஸநிவேசத்தின் விலக்ஷணம்’ என்பது பொருள்

நிஹேத்யுஹேஷா—லக்ஷமி அவனுக்கு பத்ரி என்பதற்கு இதுப்ரமாணம்,

“கரூர ஶாஹூ-சு-பூஷிதயஸு கரூரொ
ந யஜிவகுடுகீ வரிணாஶஹூ-ஶு:”

உஹாலாரதெ வ,

“ஜிவ்யம் ஶ்ரீரநஜரம் வரவ்யுரெயா
ஶாவி-புஜேசுயம் வாமரெரிம-பூஷாஷ்டி |
“மஹ வ்யுலொ ரகஷ வர்ஷாநு வ்யவநாநு
கடுவ கடுவ ஜிரயஜாநஃ ஶூஷ-கு-பூரி”

“கரூரஸுவயுதெ தசு ந கரூரஸுசுரெவெ வ்யவஃ |”

உதி | வரஸ்ய ஶ்ரீஹணொ ர-கு-வயதும் வர-கு-சு-காரஸ்ய வஉதி
கூணவூஷ்டெ-பூ-வ-ஷெ-ரா-சு” உதி | யெ ஶ்வாவாஷி-கு-ஷண-ரூ-க

ஸ்தாநம் நித்யமானது. கலை முஹூர்த்தம் முதலிய காலப் பிரிவுகள் அந்த விபூதிக்கு எவ்வித மாறுதல்களையும் செய்ப சகதியுடையவை?

மஹா பாரதத்திலும்— ‘வீஷ்ணுவின் ஸதாநமாதிரை வைகுண்டம் என்பது ஒரு திவ்யமான ஸ்தாநம்; அதற்கு அழிவு தில்லை; அது அளவற்ற பெருமையை உடையது, அது நமது இருதரியங்களால் அறிபத தகுந்ததன்று; சாஸ்த்ரங்களால் மாதரம் அதை அறியக்கூடும். அது ஆதி முதல் இருப்பது ஹே ப்ரபோ; அதை லோகத்திற்கு கீர போகலாம். ஆனால் ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் கீர உம்முடைய திவ்ய சூாததியுடன் அவதரித்த உபரமை அதித்திருக்கும் எவகளைக காப்பாற்றவேண்டும்’ ‘அவவிடத்தில் காலத்திற்கு எவ்வித சகதியுமில்லை; இவ்விடத்தில் அது வஸ்துக்களை மாற்றுவதுபோல அவவிடத்தில் மாற்ற மாட்டாது’

பர ப்ரஹ்மத்திற்கு ரூபம் உண்டு என்பதை ஸுதர காரும் “கூணவூஷ்டெ-பூ-வ-ஷெ-ரா-சு” என்றும் ஸுதரத்தால் வெளியிட்டிருக்கிறார். அந்த ஸுதரத்தின்

வளகரணீ-தஃ—பரமமான ஸதாந மொன்று உண்டு என்பதற்கு இது ப்ரமாணம்

கூணவூஷ்டெ-பூ-வ-ஷெ-ரா-சு— இது ப்ரஹ்ம ஸுதரங்களுள் ஒன்று. இதன் பொருள் —கூணு-ஸூ-ராயனிடத்திலும் கண்ணின் உள்ளிலும் தென்படும் புருஷன் ஜீவனைககாட்டிலும் விலக்ஷணமான பரமாதமாவே; ஏனென்றால், ‘சூஷ்டெ-பூ-வ-ஷெ-ரா-சு’—அந்தப் பரமாதமாவுக்கே ஸம்பவிககககடிய தாம் விசேஷமானது இந்த உபரிஷதத்தில் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சாகதோகயத்தில் தென்படும் ‘ய வளஷெ-ர-சூ-ர-ஷி-கு-ஹிரணயஃ வ-ர-ஷெ-ர-சூ-ர-ஷி-கு-ஹிரணயஃ’ என்றும் ‘கூய யவளஷெ-ர-சூ-ர-ஷி-கு-ஹிரணயஃ வ-ர-ஷெ-ர-சூ-ர-ஷி-கு-ஹிரணயஃ’ என்றும் ஆரம்பிக்கும் வாக்யங்களால் விலக்ஷண புண்ய சாலிகளான ஆதித்யன் இந்தரன் ப்ரஹ்மா முதலிய ஜீவன்களுள் ஒருவன் சொல்லப்படுகிறானா? இல்லாவிட்டால் அவர்களைககாட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாதமா சொல்லப்படுகிறானா? என்று ஸந்தேஷித் துக்கொண்டு, ‘ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாதமாவே சொல்லப்படுகிறான்’

முடிவினாலும்கூறுதலுநமையொ விசாரணைவகுந்துவிடு வலிவிடுக
 வலவட்டுமொழிநிறைந்திவாழ்கிறாளுவவாழை நமம் விபிழுவண்பு
 முயவடுவணுநீகவாரணமயமுழை ஸாரணமுயவ வீதார
 யொயொழைவகிநீடுகணுநுறாசுகளவாழை வெயகுநகடக
 மகுவாறொழிவெயநாழிவாரிநிநீரழிபாநாவி விவகு வுண
 ராவவகுமுடிவாவிசாரணுமுடீவகுவநாதுறாவுகடுதாநவயி காகி
 ரயவளாண்டயநாதுதாசொஷிநொழிவடிவகுதீயாாவ ணுரா துத
 வகுரிதாசொஷிவாராபுலகு கராநொதகுது தா விணுநிதகு
 யளவநம் வொஷிவாரவவாக்காரம் வொணுமுயவாவிதா
 நகிவிமகாராடு வெணுயொகூா குணையுயுதமுலீலாவம்
 காரணாநாசாடு வொயொவநாவ வொகிதாஸி தவமுடி
 வொஷிவொ ழாநீதாஸிதொ | வொ வ நிவிடு ஜெயமுடிய விலவகு
 யவீவொ நிரணுலவலவொழைபு வலவலகயுாரணமுணநிபி: வெவ

கையுடன் சேருதள்ள விரல்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனையும், அல்பமான
 மதயததுடனும் விசாலமான மார்புடனும் ஸமமாகப் பிரிக்நிருக்கும் ஸகல அலககரு
 டனும் வாணந்ததிரு எட்டாத திவய ரூப அமைப்புடனும் பரியமான திருமேனி
 வாணததுடனும் மலாத தாமரைப் புஷ்பம் பாஸ இருக்கும் அழகான திருவடி யுகள
 ததுடனும் தனக்கு அதுருபமான பீதாமபாததைத தரிததுக கொண்டு இருக்கிற
 னென்றும், சிாமலமான கிரீடம் குண்டலம் ஹாரம் கௌஸதபம் தேயூரம் கடகம
 நாபுரம் உதர பந்தம இவை முதலிய அளவற அச்சாய கரங்களான அகந்த திவ்ய
 பூஷணகளை அணிந்து கொண்டிருக்கின்றனையும், சங்கம் சக்ரம் கதை கத்தி சார
 ங்கம் சீவதஸம் வரமால இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனையும், அளவ
 ற்ற மேனமை பொருந்திய வெளநதாயததால் ஸகல ஜகதகளுடைய மகஸ்ஸையும்
 த்ருஷ்டியையும் ஆகாஷிதது நிறகிறுன்னையும், தனது லாவணயமாகிற அமுருதத்
 தால் ஸகல சராசரங்களையும் நிறப்பிக்கொண்டு அதயாசசாய கரமாயும் மகஸ்ஸால் நின
 க்கக்கடாததாயுமுள்ள நிதயமான யௌவரத்ததுடன் இருக்கின்றனென்றும், புஷ்பம் போ
 ன்ற புஞ்சிரிப்பினால் மகஸ்ஸுக்கு மிக பரியனாகவும் தனது புண்யமான கந்தததால்
 ஸகல திக பாதிசககளையும் வாஸகையால் வாவிததுக் கொண்டும், மூன்று லோகங்களை
 யும் தனது காமபாயததால் ஆகரமிததுக கொண்டும், தனது ஆர்நிதாகனெல்லாரையும்
 கருணையாலும் பரிதியாலும் மதரமாயுமுள்ள தனது கடகங்குகளால் அதுகாவித்துக்
 கொண்டும் பிரகாசிக்கின்றனென்றும் கனரக விளகருகினறது. அவன் ஸகல ஜகததினு
 கடையலும் ஸருஷ்டி ஸதிதி ஸமஹாரங்களைத் தனது லீலப்பாகக கைக கொண்டிருக்கி
 றுன; அவனிடம் எவ்வித ஹேயமுமான குணமும் இல்லை; ஸகல கல்யாண குணகளு

'வொவணு' என்பதும் பதம் ஸமுதாய சோபையையும், 'வொளாண்டய' என்பதது அவயவ சோபையையும் குறிக்கினறன.

தரவஜ்வலவஹுவீரகூணம் வரீரதூ வரஹ்வஹ தாராயண
 உத்யவமஜுதெ | 'தஜ்ஜெரவஜெயாஜ்'—'வரவரஷ வரவெபுஷா
 ரொகாநாநீஷெ வரவெஷா காராநாடி', 'வர வரஷ வரவெஷு
 வரவஹு உதிதம்' உத்யாஜிஷபுநாஜி | தடுவெயுதெ மஹணர்
 'வரவஷு வரீ வரவஷுஷாநி, சவஹதவரவர விஜிரி'—
 உத்யாஜி 'வரஷுஷாநி' உத்யுஷி, 'விஷுதம் வரீம நிதும் விஷு
 நாராயணம் ஹரிடி', 'வதிம் விஷுஷாடுஷாநி' உத்யாஜிவரகூ
 ஶுதிவரஜி-தாரிவரகூகாரடுஷுதஹுஷுஷாஹ—'ஹிரணயம் வரீர

கட்கும் அவன் இருப்பிடம்; தன்னைத்தவிர்த்த மறறை வந்துக்களெல்லாவற்றையும்
 காட்டிலும் அதிமாதரம் விலகணன். இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீமந் நாராயணனே அந்த உப
 நிஷத வாச்யததால் சொல்லப்படுகிறானென்று எப்படி ஏற்படுகின்றதென்றால், அந்த
 உபநிஷததில் அப்படிப்பட்ட நாராயணனுக்கு அஸாதாரணங்களான தாமங்களே நிர்
 தேசிக்கப்படுகின்றனவன்றோ? 'அவன ஸாவ லோகங்களுக்கும் ப்ரபு; எல்லாருடைய
 இஷ்டங்களையும் நிறைவேற்றி வைப்பவன் அவனே; அவனிடத்தில் ஒருவித காம பந்த
 மும் ஒட்டுகிறதில்லை?' என்பதே அவ்விடத்தில் தென்படும் நிர்ந்தேசம். இம்மாதிரி
 யான நிர்ந்தேசம் 'ஸகலததையும் தனது வசத்தில் அடக்கும் திறமையுள்ளவன்;
 எல்லாவற்றுக்கும் சேஷி; காம ஸபாச மறறவன்; ஜகை முதலியவை அவனிடம் இல்
 லை' என்று ஆரம்பித்தது 'அவன் ஸத்ய ஸகலபன்' என்று முடியும் வாக்யங்களாலும்,
 'இந்த லோகத்தில் தென்படும் ஸகல சேதநாகளைக்காட்டிலும் அவன் உயர்ந்தவன்;
 அவன் நித்யன்; அவனே எல்லாவற்றுக்கும் அநதராதமா, அவன் தான் நாராயணன்;
 அவனே ஹரி; இந்த விசுவம் முழுவதற்கும் அவன் சேஷி, அவனுக்கு மேற்பட்டு
 வேறு ஒரு ஈசுவரனுமில்லை' எனனும் வாக்யங்களாலும் அந்த நாராயணனாகிற பரமாத்
 மாவுக்கே அம்மாதிரியான குணங்கள் உண்டு என்பது வேறு ச்ருதி வாக்யங்களிலிருந்து
 ஏற்படுகின்றது. வாக்ய காரரும் இந்த அநதததைப் பின்வரும் வாக்யததால் வெளி
 யிட்டிருக்கிறார்—'ஸகலமயமான புருஷன் காணப்படுகின்றான் என்று சொல்லும்
 உபநிஷத வாச்யததால் ப்ராஜ்ஞனும் எல்லாவற்றுக்கும் அநதராதமாவாகவும் இருந்
 கும் பரமாதமாவே குறிக்கப்படுகின்றான்; ஏனென்றால், 'அவன் ஸகல லோகங்களுக்கும்
 ஈசன், ஸகல காமங்களுக்கும் ஈசன், அவனை ஒருவித காமமும் ஸ்பாசிக்கமாட்டாது,'
 என்று அவ்விடத்தில் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ?

—தடுவெயுதெ மஹணர்—' இந்த உபநிஷததில் காணப்படும் வாக்யங்
 களில் ஸாவலோகேசுவரத்வம் முதலியவை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்பது உண்
 மையே; அதனால், இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன் பரமாதமாவே என்பது எப்
 படி விதிக்கின்றது?' என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கலாம். அதற்குப் பரிஹாரமாக
 '—தடுவெயுதெ மஹணர்—' [அவனுடைய குணங்களல்லவோ இவை?] என்று
 இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது.

வலகுதெவ | ஊஷுகாரெணெ தஜ்ஜூவூரகடி—“ந வா உயா
 ரா தூ, சுஜெவெவ விஸூவூஜெ ரூவிவடி; த்தூ ந வகூஷூஷூ
 மூஹூ, உநவூ தூகூஹூஷெண லூபநானூவதா மூஹூதெ
 ‘ந வகூஷூஷூ மூஹூதெ நூZவி வூவூ, உநவூ தூ, விஸூஜெ
 ந’ உதி ஸூூதெ: | ந ஹூரூவூயா ஜெவதூயா ரூவிவஜூபஜி
 ஸூூதெ; யூரவ குதவாஜி ஹி ஸூஹூடி; ‘ஜூஹூரஜிதம் வூவூ,
 ‘சூஜிதூவணூம் தூலூ: வூரூவூரூ’ உதி வூகூரணூரணூநிஜெ-
 ஸூஹூ லூரூகூஜிணூ’ உதூரூஜிநூ|“ஹூரணூய உதி-ரூவிவூரூஜூ

பதே [தரமிடாசாராகிய] பாவ்யாராரஹம் இது இவவீதீம வ்யாக்யாநம்
 செய்யப்பட்டிருக்கின்றது ‘ஜகத் ஸ்ரஷ்டாவீனுடைய இந்த ரூபம் இந்தாஜால்
 வஸதுக்கள போல மானையால் செய்யப்பட்டதன்று. அது இந்த மாம்ஸக் கண்ணால்
 பாரககப் படமாட்டாது; வேறு ஸாதகங்களுடன் கூடி சததமான மஸஸூல் மாதரம்
 அது கரணிக்கப்படக்கூடும் ‘ந வகூஷூஷூ மூஹூதெ நூZவி வூவூ’
 [அது கண்ணுக்கு எட்டாதது; வாக்குகமம் எட்டாதது] “உநவூ தூ விஸூஜெ
 ந” [விசததமான மஸஸூல் மாதரம் அதை க்ரஹிக்கலாம்] என்று ச்ருதிகளும்
 சொல்லுகின்றன ரூபமற்ற தேவஸதகரு ரூபமுண்டென்று ச்ருதி ஒரு காலும் உப
 தேசிக்கமாட்டாது, ஏனென்றால் ச்ருதி வஸதுக்களை உள்ளபடியே உபதேசிக்கின்ற
 தன்றே? ‘ஜூஹூரஜிதம் வூவூ’ [அவனுடைய வஸதரம் மஹூரஜத வாணத
 தை உடையது] “சூஜிதூவணூம் தூலூ: வூரூவூரூ” [ப்ரகருதி மண்
 டலத்திற்கு வெளிப்படலிளள ஒரு ஸதாந விசேஷத்தில் ஸூூயஹூடைய வாணம்
 ஜூஹூர ஜூஹூரஜத உடையவனாக அவன பாகூசிக்கிறான்] என்று வேறு ப்ரகரணக்
 களில் ச்ருதி செய்யும் நூததேசங்களும் இதற்கு ஸூகூஜிகள். நிக்க, ‘ஹூரணூய
 உதி-ரூவிவூரூஜூ ஹூ ஹூஹூவூ’ [ஹூரணூய’ என்னும் சப்தத்திற்கு
 ‘ஸ்வாணததால் செய்யப்பட்ட’ என்பது பொருளன்று; ‘ஸ்வாணமபோல உஜவலமா
 யிருக்கிற’ என்பது மாதரம் அதன் பொருள் ரூபம் ஸமாநம் என்பதில் மாதரம் கோகரு.
 சூதர முகம்’ என்னு மிடத்திறபோல] என்பதும் வாக்ய காரருடைய வாக்யம் இதை
 வயாக்யாநம் செய்யுமிடத்தில் தரமிடாசாராயா பின வருமாறு அநுகரஹிததிருக்கிறா—
 ‘ஹூரணூய என்னும் சப்தத்தில் காணப்படும் ‘மயட’ என்னும் ப்ரதயயம் விகாராத

பட்டிருக்கிறபடியால்’ என்று பொருள் தோனறக்கூடும். அது ஜருகம் முதலிடவை
 கள் விஷயத்தில் விருகத மாகையால், ‘ஹூரூவிவூநிரூவிவகூபஜூதூயா
 நிஜூபூரூ’ என்று பொருள் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ஹூரணூய:—இது ச்ருதியில் காணப்படும் சப்தம். இதற்கு ‘ஹூரணூயத்
 தால் செய்யப்பட்ட’ என்பது பொருளன்று ஹூரணூயம் போல ஜ்வலிததுக கொண்
 டிருக்கும்’ என்பதே பொருள். முதலில் கூறப்பட்டுள்ள பொருள் விருகதமாகையால்
 அது ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை.

ஜம்பூதீபாவஸு” உதி வ வாக்யே | தஜ்ஜ வ்யாவ்யாசீ—“ந உயலக்ரு
 விகாரபரபாய ப்ரயாஜ்யெதே; சுகாரபுக்ரபாதநம்” உதி | யயா
 ஜ்ஜாநாபிகஞ்ஞாணமணாநக்ஞகீடெ-ஸாசு சுவரீதித கஞ்ஞாண
 மணாவிஸிஷ்டம் வரம் ஸ்ருஷ்டேநதவமஜெதே, வரவரபிக்ருவணமும்
 வரமணவிக்ருஷ்டிகீடெ-ஸாசு ஸ்வாலிக்ருவரநாநக்ருவகஞ்ஞாண
 க்ருஷ்டிகீடெ-ஸாசு வரவ்ருஷ்டிகீடெ-ஸாசு நாராயண உதி
 ஜ்ஜாயதே |

தயா சுவெஸ்யஸாநா ஜமகெகா விஷ்டவக்ரீ, ஹீஸ்து தெ ருக்ரீஸ்து
 வக்ரீஸு, ஸஷா வஸ்யுனி வக்ராய: த்ரவஸி வரவ்ருசு, ச்ஷயஜ்
 உஸ்ய ரஜிஸி வராகெ, உக்ரபிகா வக்ரீவரீஜ நஸ்யாநாபிகநா

தத்தை [அதனால் செய்யப்பட்ட என்னும் அர்த்தத்தை] கறிக்கவில்லை; என்னென்றால்
 விக்ரஹத்தடன் கூடியுள்ள ஆத்மா அம்மாதிரி உண்டெண்ணக் கூடியதன்றாகையாலே?
 ஜ்ஞாநம் முதலிய கல்யாண குணங்களின் எல்லைபற்ற இருப்பைச் சொல்லும் ச்ருதி
 வாக்ய பலத்தால், பர ப்ரஹ்மத்தைக் கல்பாண குணங்களுடன் கூடியதென்று நாம் எப்
 படி அறிகின்றோமோ, அப்படியே ‘ஆதித்ய வாணம்’ என்பது முதலிய ச்ருதி நிர்ந
 தேச பலத்தைக்கொண்டு, பர ப்ரஹ்மமாயும் புருஷோத்தமனாயும் இருக்கிற நாராயண
 ன் தனக்கு அபிமதமாயும் தனக்கு அநுபமாயுமுள்ள ஒரு ரூபத்துடன் கூடியிருக்கி
 ருனென்றும் அறிதல் வேண்டும்.

தயாசுவெஸ்யஸாநா...சுவெஸ்யஸாநா ஜமகெகா விஷ்டவக்ரீ,
 [விஷ்டுவின் பத்கி இந்த ஜகத் முழுவதற்கும் ஈச்வரீ], “ஹீஸ்து தெ ருக்ரீஸ்து
 வக்ரீஸு” [பூமியும் லக்ஷியும் உன்னுடைய பத்கிகள்] ‘ஸஷா வஸ்யுனி வக்ர
 ராய:’ [நிர்நய வகிரிகள் எப்பொழுதும் பாரத்திருக்கிறார்கள்] “க்ரீஸிஸி வரவ்ருசு
 [ப்ரச்சுதி மண்டலத்திற்கு அப்புறத்தில் (அவனுடைய ஸ்தாகம்) இருக்கின்றது]
 “க்ஷயஜ்ஜெஸ்ய ரஜிஸி வராகெ” [இந்த ப்ரகருதி மண்டலத்திற்கு வெளிப்
 பட்டு வலித்துக்கொண்டிருக்கும்] இவை முதலிய ச்ருதி வாக்யங்களைச் செய்யப்படும்,
 நிர்நதேசத்தைக் கொண்டே பகவானுக்குப் பத்கிகள் உண்டென்றும், பரிஜகங்களுண்

யயாசுஜ்ஜாநாபிக—இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் ந்யாயம் இதுவே—‘எது
 எது ப்ராபாநா சிவா அதுஅது அங்கீகரிக்கப்படத்தக்கது. ஜ்ஞாநம் முதலிய கல்யாண
 குணங்கள் ப்ராபாநாசிகங்கள்; அப்படியே ரூபமும் ப்ராபாநாசிகம் இப்படி இருக்கையில்
 இவைகளுள் ஒன்றை மாதரம் அங்கீகரித்து மற்றொன்றை அங்கீகரியாமல் விடுவது
 ந்யாயத்திற்கு ஓதத்தாக மாட்டாது’ என்பதுதான்

தயாசுவெஸ்யஸாநா—வாக்ய காரும் ப்ரஷயகாராயி த்ரமிடாசார்யரும்,
 ரூபத்தை ஸமாததித்திருக்கிறார்கள். அவர்களால் சொல்லப்பட்டுள்ள ந்யாயம் பத்கீ
 பரிஜகங்கள் முதலிய விஷயங்களிலும் அர்வயிக்ருமாதலால், அவைகளையும் அவர்கள்
 தமது கருத்தில் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது.

நிஷே-புராஷேவ தத்யேவ ஸணீ துவமஜ்யுதெ | யயா஽ஹ ஹாஷு
 காரா: “யயாஹகுதவாழி ஹி ஶாஸ்தூ” உதி | னாத஽஽ஹ ஹவகி-
 யயா ஸேத்யம் ஜ்ஞாநகநகண் ஸஹ” உதி நிஷே-புராசு வராதவ
 ரகுஹம் ஸஹஸ்தூஹயபுரத்யுநீகா நவயிகாநம்நெஷுதா நதயா
 சுவரிக்ஷேஷுதயா வ ஸகரெதரவியுஷுண உவமஜ்யுதெ, யயா஽
 ‘யஸுவ-ஹிஜு: ஸவ-ஹிசு’ ‘வராத஽ஹு ஶகி வி-ஹிஷெயவ ஶு-ஹயகெ-
 ஶுரஹாவிகீ ஜ்ஞாநவயுகியா வ’ ‘ததெவ ஹாணகந-ஹாதிஸவ-ஹம்

டென்றும் ஒரு ஸ்தாந விசேஷமுண்டென்றும் நாம் அறிதல் வேண்டும். ‘யயாஹகு-
 த்வாழி ஹி ஶாஸ்தூ” [உள்ளபடியன்றோ சாஸ்தரம் சொல்லுகிறது?] என்ற
 பாஷ்யகாரா சொல்லியிருக்கிறா ஆகையால் நாம் அறிபவேண்டியது இதுதான்—
 ‘பரமாத்மாவின் ஸவருபமானது ஸகல ஹேப ஸம்பந்தமற்றும் எல்லை யிராத ஆகக்
 தத்திற்கு இருப்பிடமாயும் ஒருவித அளவுக்கும் உட்படாததாயும் இருக்கிறபடியால் மற்
 றை ஸகல உஸ்துக்களைக் காட்டிலும் அது விலக்ஷணமென்று நாம் எப்படி ‘ஸேத்யம்
 ஜ்ஞாநகநகண் ஸஹ” என்னும் ச்ருதி நிராதேசத்திலிருந்து அறிகின்றோமோ,
 அந்த ப்ராஹ்மத்தின் குணங்களெல்லாம் எல்லைமற்றவை எண்ணிக்கை யுமற்றவை
 யென்றும் மற்றை வஸ்துகளில் காணப்படும் குணங்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணங்கள்
 என்றும் ‘யஸுவ-ஹிஜு: ஸவ-ஹிசு’, ‘வராத஽ஹு ஶகி வி-ஹிஷெயவ
 ஶு-ஹயகெ- ஶுரஹாவிகீ ஜ்ஞாநவயுகியா வ’, ‘ததெவ ஹாண
 கந-ஹாதி ஸவ-ஹிஷு ஹாவர ஸவ-ஹிசு விஹாதி” என்னும் இவை
 முதலிய ச்ருதி நிராதேசங்களிலிருந்து நாம் எப்படி அறிகின்றோமோ, அப்படியே
 ‘சூதி-ஹிஷுண-ஹி” எனபது முதலான நிராதேசங்களிலிருந்து பகவானுக்கு
 ரூபம் உண்டென்றும் பரிஜாககளை இருக்கிறார்களென்றும் ஸ்தாநவிசேஷம் முதலியவை

னாத஽஽ஹ ஹவகி—கீழில் “யயா ஜ்ஞாநாழி” என்று ஆரம்பிக்கும்
 வாக்யத்தால் உபபாதிக்கப்படும் விஷயமே மறுபடியும் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுவது
 போலத் தோன்றும். கீழில் ‘கல்யாண குணங்கள் எப்படி ப்ராமாணிகங்களோ, அப்ப-
 டியே ரூபமும் ப்ராமாணிக மாகையால் இதுவும் அநகீகரிக்கப்பட வேண்டும்’ என்று
 சொல்லப்பட்டது. ‘கல்யாண குணங்களையும் நான்கள் ப்ராமாணிகங்களாக ஒதுக்க
 கொள்ளவில்லை’ என்று வாதிப்பவர்களுக்காக இக்கத வாக்யம். இதில் சொல்லப்படும்
 விஷயமாவது—‘நீங்கள் பகவத் ஸ்வரூபத்தை அங்கீகரித்தது, கல்யாண குணங்களை
 அநகீகரியாமல் இருப்பது சரியன்று; ஏனென்றால் ஸ்வரூபம் ப்ராமாணிகமாக இருப்-
 பது போல, குணங்களும் ப்ராமாணிகங்களே’ என்பது தான். ஸவருபத்தையும் ப்ரா-
 மாணிகமாக ஒத்துக் கொள்ளாதவரும் உளர். அவர்களுக்கு ‘வேதா: ப்ரஹீணம்
 வெசு” என்று ஆரம்பிக்கும் மேல் க்ரந்தத்தால் ஸமாதாநம் சொல்லப்படுகின்றது.

ஒளகுதிகம்—உத்பத்தியாலேயே ஏற்பட்டது; அதாவது ‘ஸ்வாபாலிகம்’
 என்று சொன்னதாயிற்று.

தவ்யு லாலா வவ-ஜிஹம் விலாதி' உத்யூஜிநிஷ்ட-ஸாஸு நிராதிஸ
ய வஸிஷ்யயாஸு ம-ணாஃ வகறெதர விநுகுஷணாஃ; தயா சூழி
த்யு வண-ஜி' உத்யூஜிநிஷ்ட-ஸாஸு ரா-வவாரிஜ நஸூலாநாடியஸு
வகறெதரவிநுகுஷணாஃ வஸாலாயாரணா சுகிஷ்ட-ஸூலாநா-
வ வஸலாவா உதி |

வெடாஃ பூரிணம் வெவ்யூய-வா-உஜனமதம் வவ-ஜிவ-குஷ-
உவிநா-ஜி-ஜரதம் யயாவஸூரி-த-வெவ வொயபணி | பூராணம் வ
வெடாநாஃ 'சுள-த-கி-கூல-ய-ஸ-வ-ஸூ-பெ-ந-ஸ-ஸ-ய-ஃ' உத்யூ-
சூ-ய-ய-ய-ச-ஸூ-ஜி-நா-ஜ-ஸூ-ஜி-ஸ-கி-யெ-ம-ஃ வஸாலாவிசு,
யயா வ வகூ-ரா-ஜி-நா-ஜி-ஸூ-ஜி-ஸ-கி-யெ-ம-ஃ வஸாலாவிசு,
வஸாலாவிசு, தயா ஸூ-வ-ஸூ-ஜி-வெ-ய-ந-ஸ-கி-ஃ வஸாலாவிசு | ந
வ வஸூ-வெ-வ-ஜி-வ-த-க-க-ஜி-ஸூ-ய-வ-ஸூ-வெ-ய-க-த-ஜி-கி

உண்டென்றும் இவை பெல்லாம் மற்ஹை வஸதுககளில் காணப்படும ரூபம் முதலிய
வைகளைக் காட்டிலும் விலகுகளைக் கொண்டும் இவைபெல்லாம் அவனுக்கே உஸ்தா
ணக்கென்றும் இவைகளின் ஸ்வரூபமும் ஸ்வபாவமும் ஒரு விதத்தாலும் தம்மால்
இப்படிப்பட்டவை பென்று நிததேசிக்கக் கூடாதவை பென்றும் அறிகின்றோம்

வெடாஃ பூராணம் வெடாஃ—[அதத வாதககளாகிற வேத பாகங்களுக்கு
ஸ்வாததததில் தாதபாய மில்லையாதலால் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே ஒத்துக்கொள் அத தக்க
தன்று என்று சுகிப்பதும் யுத்தமனது]. வேதங்களில் காணப்படும விதி பாகங்களோ,
அதத்தவாத பாகங்களோ, மத்தர பாகங்களோ, இவையெல்லாம், வேறு ஸாதக ப்ரமா
ணகளை இராமஹ்ம மற்ஹை ப்ரமாணகளுக்கு விரோதிப்ராமஹ்ம இருகதும்
வநரயில், தம் தம்மால் குறிக்கப்பட்டுள்ள அதததங்களை உள்ளபடியே அவை போதிக்
கின்றனவென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது வேதங்களிலுள்ள சப்தகளுக்கும்
அவைகளால் போதிகப்படும் அர்த்தத்திற்கும் உள்ள ஸம்பந்தமும் இயற்கையாலேயே
ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்பதை நாம் அறிதல் வேண்டும். நெருப்பு ஜலம் முதலியவை
களுக்கு உஷணமாயிருப்பது முதலியவை போலவும், கண் முதலிய இந்திரியன்களுக்கு
புதலி விசேஷத்தை உண்டுபண்ணும் சக்தி இருப்பது போலவும், சப்தகளுக்கு அத
தத்தைப் போதிப்பிக்கும் சக்தி ஸ்வபாவத்தாலேயே உண்டு ஸங்கேதத்தால் சிற்சில
கை ஜாடைகளுக்குச் சிற்சில அதத்தகளை நாம் ஏற்பாடு செய்து கொள்வதுபோல,

ந-ந-வ—சப்தகள் ஸ்வபாவத்தாலேயே அர்த்தத்தைப் போதிக்குமானால்,
என் அந்தப் போதம் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரமுள்ள ஸம்பந்த ஜஞாசத்தை அபேக்ஷி
த்து நிற்கின்றது? அப்படி அது அபேக்ஷித்து நிற்கிற-டியால், சப்தங்கள் ஸ்வபாவத்
தாலேயே அததத்தை உணர்த்துகின்றன என்று சொல்வது அயுகதமென்று ஏற்பட
வில்லையோ? அது ஸங்கேதத்தாலேயே ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்று சொல்லவேண்
டாமோ? இதுதான் இவ்விடத்தின் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபம்.

வதூய யாக்ஷ, சநாடி நூலாயநாவிஹெஹெஹி வஸ்கெசயித்ய
 வாரூஷாஜூநாசு | யாநி வஸ்கெதகெஹாநி தாநி வவபூணி
 வாக்ஷாஜூ வாரூயா வா ஜூயகெ | நவ ஹெவஹிதூபிஸஹ
 வதூயிதூ யாக்ஷ, கெஷூ வ வாக்ஷாஜூ வாரூயா வா வஸ
 கெதூ ஜூயகெ | மவாபிஸூயநாஜூ சநாடி நூலாயநா
 விஹெஹெஹி வஸ்கெதயிதூஜூநாஹெஹெஹெஹி வாக்ஷா
 விக் | சுகெதூஜூநாஜூ ஹவஹிதூபிஸஹிவஹிதூயாநா வஸ்கெ
 கெஹிவஹிஸஹிதூவி வஸ்கெஹிதூயாநாஜூயாநாஜூயாநா

நநூ வஜூயவஹிதூயி யகிவஸ்கெஹி வஸ்கெஹிவஹிதூ,
 வஸ்கெஹி வஸ்கெஹி வஸ்கெஹி வஸ்கெஹி வஸ்கெஹி வஸ்கெஹி
 வஸ்கெஹி வஸ்கெஹி வஸ்கெஹி வஸ்கெஹி வஸ்கெஹி வஸ்கெஹி

சபதத்தின சக்தி ஸங்கேதததால் ஏற்படுத்தப்பட்டதன்று ஏனென்றால், அப்படி
 ஒரு ஸங்கேதம் எவ்வாறு ஏற்படுத்தப்பட்ட தென்று இப்பொழுது ஒருவராலும் அறியப்
 படவில்லைபன்றோ? அதன் அநுஸந்தானம் அநாதிகாலமாய் எவ்வித பங்கமுமிராமல்
 அநுவாதத்திதகுகொண்டு வந்திருக்கிறபடியால், ஸங்கேதத்தை ஏற்படுத்தின புருஷ
 னுடைய ஜூநாம மறக்கப்படும் போய்விட்டது என்ற சொல்வதும் ஸாத்யமில்லை.
 எனவே எனவே ஸங்கேதததால் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவோ, அவை ஸம்பந்தப்பட்ட
 விஷயங்களெல்லாவற்றிலும் அத ஸங்கேதம் எவ்வாறு ஏற்படுத்தப்பட்டது என்பது
 ஸாக்ஷாததாகவோ பரம்பரையாகவோ அறியப்படவே இயலாது. '[ஒருவன் பெய
 ராக வழங்கிவரும்] தேவததனை போன்ற சபதங்களிறபோல, இவைகளிலும் நாம்
 ஒரு ஸங்கேதத்தைக் கலப்பிக்க கூடாதோ?' என்று கேட்பதும் யுகதமன்று தேவ
 ததனை முதலிய பெயர்களிலும், ஸாக்ஷாததாகவோ பரம்பரையாகவோ ஸங்கேதம்
 அறியப்படவே இயலாது. 'கோ' (பசு) முதலிய சபதங்கள் விஷயத்திலோ
 வென்றால், அநாதிகாலமாக அநுஸந்தானம் எவ்வித பங்கமுமிராமல் அநுவாதத்தித
 வந்துகொண்டிருக்கையிலும், ஸங்கேதத்தை ஏற்படுத்தினவன் எவ்வென்பது அறியப்
 படவில்லை ஆகையால் அதன் சபதங்களில் காணப்படும் அதத போதகதவ சக்தி
 ஸ்வபாவ விததமென்றே சொல்ல வேண்டும் ஆகையால் கெருபினிடத்தில் காணப்
 படும் எளிக்ரம சக்தி போலவும், இரதரியங்களில் காணப்படும் புத்திவிசேஷ போத
 கதவ சக்தி போலவும், சபதத்தில் காணப்படும் அதத போதகதவ சக்தியும் ஸ்வபாவ
 விதத மென்பதே விததம்

யூதிஜி — மலையில புனை தெரிசிறப்படியால் அவ்விடத்தில் அகநியும் இருக்
 கின்றது என்று அறிவதற்கு, புனைக்கும் அகநிக்ரமுள்ள ஸம்பந்த ஜூநாம அவச்யம்
 வேண்டினன்றோ? அது போலவே இவ்விடத்திலும் இவ்விடத்தில் வேறு ஒரு தருஷ
 டாதமும் சொல்லலாம் இரதரியங்களுக்குப் பதார்த்தங்களை அறிவிக்கும் சக்தி இயற்
 கையாக இருக்கையிலும், அவ்வெள்ளிசம் முகூலாங்கங்களை அபேகிதது கிறகி
 மன வன்றோ? அதுபோலவே இவ்விடத்தில் ஸம்பந்த ஜூநாம உதவுகின்றது.

ஐநகம், சூர ஜ்ஞாதவஸஸ்யஸி ஸஜெவாஸி சூரஸிஸெஷ
 வஸுஜ்ஜநகஃ | னவஸ தவஸி-ஸஜெவாஸுஸிஸெஷஸு விஸ
 சிக்ஷுநாஸநஜெவ ஸுஸாஸ | ஜெவஸ, ஸஜெவாஸிஸெஷ: வஸஸஸெஷ
 ஜெவாஸுஜெவாஸக லாவ னவ, யசுஸிஸுநாஸ தஸ வஸஸஸெஷஸ
 சிக்ஷி தவஸு வஸஸஸெஷஸு ஜ்ஞாஸுஸாஸெஷ வஸுஜ்ஜநகஸுஸிக்ஷி
 விஸெஷ: | னவஸ ஸுஸுஸி-ஸஸஸஸெஷஸு ஜெவாஸகஸு ஸுஸஸிஸுஸ
 சூஸாஸுஸு-ஸஸஸஸுஸாஸிஸெஷஸெஷஸி ஸஸகெஸாஸுஸாஸுஸெஷாஸுஸு
 ஸஜெஸுஸெஷஸிஸுஸுஸுஸு | னவஸ ஜெவாஸகஸுஸாஸ வஸஸஸுஸாஸுஸாஸு

இவ்விதம் இத்தீரீயங்களபோல சப்தங்களும் ஸவபாவத்தாலேயே அர்த்தத்தை உணர்த்தும் சக்தியை உடையவையானால், அப்படி அவை அர்த்தத்தை உணர்த்துவதில் தமக்கும் தமது அர்த்தத்திற்குமுள்ள ஒரு வித ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தையும் சாராத நிற்பது ஏன்? என்றால், 'லிங்கத்தில் தென்படுவது போலவே இவ்விடத்திலும்' என்பதே அதற்கு ஸமாதானம். அதாவது—புகையைப் பார்த்தவுடன் அந்தப் புகையிருக்குமிடத்தில் கெருப்புமிருக்கின்றது என்று அறிவதற்கு, புகைக்கும் கெருப்புக்கும் உள்ள ஸம்பந்த நியமத்தின் ஜ்ஞாநம் எப்படி அபேக்ஷிதமோ, அப்படியே ஒரு சப்தத்தைக் கேட்டவுடன் அதன் அர்த்தம் ஸுபரிப்பதற்கும் அநதச் சப்தத்திற்கும் அதன் அர்த்தத்திற்கு முள்ள ஸம்பந்த நியமத்தின் ஜ்ஞாநம் அபேக்ஷிதமே என்பது தான். 'அப்பொழுது சப்தத்திற்கு அர்த்தம் தோன்றும் பொழுது ஏற்படும் தோற்றமெல்லாம், வேறு துவைக்கண்டு அநுமானம் செய்வதுபோல அநுமானமே ஆகிவிடுமன்றோ?' என்று சுககிக்க லாம். அப்படி இல்லை; சப்தத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கு முள்ள ஸம்பந்தம் ஒரு வகைப்பட்டது, வேறுதலுக்கும் ஸாத்யத்திற்கு முள்ளது வேறு வகைப்பட்டது. ஒருவித ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தின் வழியாக புத்தி உண்டாகின்றது என்பது மாத்திரம் இரண்டு இடங்களிலும் ஸமாதானம். இவ்விதம் ஸம்பந்தம் அறிபப்பட்டவுடன் சப்தங்கள் அர்த்தத்தைப் போதி

னவஸ தவஸி-ஸு—இவ்விதம் சப்தமும் ஸம்பந்த க்ரஹணத்தை அபேக்ஷிக்கும் பகைத்தில், அப்பொழுது சப்தம் அர்த்தத்தை உணர்த்தும் பொழுதெல்லாம் அநுமானம் வழியாகவே உணர்த்துகின்ற தென்றன்றோ ஏற்படும்? அது சரியோ? இதற்கு ஸமாதானமாவது—இவை இரண்டாலும் அபேக்ஷிக்கப்படும் ஸம்பந்த ஜ்ஞாநங்கள் வேறுபட்டவை, என்பதே. அநுமானத்தில் ஜ்ய ஜக ஸம்பந்தமென்றும் சப்தத்தில் போத்ய போதக ஸம்பந்தமென்றும் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் பேதம் சொல்லப்படும்.

னவஸஸுஸுஸு—இப்படி எல்லா சப்தங்களுக்கும் போதகத்வ சகதியானது ஸ்வாபாலிகமாக இருந்தால், லௌகிக சப்த ராசிகளென்றும் வைதிக சப்த ராசிகளென்றும் வழங்கி வரும் விபாகம் எப்படி ஏற்படுமென்றால், அது ஏற்படும் மாதிரியை விளக்குகோ.

ஸம்ஸமஸிவிஸொஷஸெய்யகதெந வாக்யஸாவாலியெயாநாஹ்யா
 ஈணாக்யஸொ யசு வஹஸுஷவஹ்யிவஹ்யுகி, தெ வளரஹஸெய்யா:
 ஸாவா உஹ்யெ, யசு கஹ தஹ்யாரணாக்யஸி வஹ்யுஷவஹ்யெ-
 ஹ்யாரணாக்யஸிநிஷஸம்ஸாரவஹ்யுகி ஸவஹ்யா ஸவளரஹஸெய்யா
 தெ, தெ வ வெஹா ஹ்யுஹ்யெ ! ஹஸிஷவ வெஹாநாஹ்யாரஹ-
 ஹெயத் ஹித்யுத் வ, யசுஹ்யுஷவஹ்யெஹ்யாரணாக்யஸிநித ஸம்
 ஸாரஹண தஸெவ க்யஸிவிஸொஷஸெய்யகதெநெவ க்யஸெஸொ

ககிற படியால், அந்தப் போதகதவ சகதி ஸவாபாயிகமெனறும் அது ஒரு ஸங்கே
 தத்தை இட்டு ஏற்படவில்லை என்றும் நிச்சயிக்கப்படுகின்றது ஸங்கேதம் செய்தவரின்
 ஜ்ஞாநம் இருந்தாலன்றோ அது ஸங்கேதத்தை இட்டு ஏற்பட்டதென்று சொல்லக்கூடும்?
 அது ஸங்கேதம் அந் திகாலமாகத் தொடங்குவதற்கு நகரமில்லும் அமரம்திரி ஒரு ஸங்
 கேதாவின் ஜ்ஞாநமும் செனபட வில்லையே.

இவ்விதம் சப்தங்கள் அந்நதனை ஸவாவததாலேயே உணராததுநிற்படியால்
 பல சப்தங்கள் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு 'வாக்யம்' என்று வபவஹ்யிக்கப்படும் பத ஸமு
 ஹங்கள் தம்மால் குறிக் கப்படும அந்நதங்களுக்குப் பாஸபரம் இருக்கும் ஸம்பந்தத்தை
 முன்னிட்டு ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷத்தை உணர்த்தும் அந்ந சப்தங்கள் ஒரு மறுஷ்ய
 னுடைய புத்தி கரமப்படிபாகச சேர்க்கப் பெறது அந்ந கரமத்தில் உச்சரிக்கப் படும்
 பொழுது, அவைகளைப் பெளருஷேபங்களென்றும் (மனிதனால் ஏற்படுத்தப் பட்டவை
 என்றும்), அப்படி மறுஷ்யனுடைய புத்தியை முன்னிடாமல் அநாதிகாலமாக உச்சரிக்க
 கப்பட்டு வரும் கரமத்தால் ஏற்படும ஸமஸகார மடியாக அவை உச்சரிக்கப்பட்டு வந்தால்
 அப்பொழுது அவைகளை அபெளருஷேபங்க ளென்றும் அதை அறிந்தவர்கள் சொல்
 வரர்கள் வேதங்களென்று சொல்லப்படுமவையெல்லாம் இம்மாதிரி அபெளருஷேபங்
 களை இத்தக காரணத்தாலேயே வேதங்கள் நிதயங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன.
 அதாவது, பூர்வம் பூர்வம் உச்சரிக்கப்பட்டு வந்த கரமத்தால் உண்டாகும் ஸமஸகாரத்

ஹஸிஷெவ—வேத சப்த ராசிகளின் உச்சாரணம் பூர்வ நினைவை முன்னி
 ட்டு ஏற்படுகின்றது என்று இருந்தாலும், இரண்டு சப்த ராசிகளும் புருஷாதீதங்களாக
 இருக்கிறபடியால், வேதத்திற்கு மாதரம் எவ்விதத்தில் அபெளருஷேபதவம் சொல்
 லக்கூடுமென்றால், வேத சப்த ராசிகள் புருஷாதீதங்களாக இருக்கையிலும் புருஷ
 புத்தியை மூலமாக உடைத்தாயிராமல் இருப்பதாலேயே அவைகளுக்கு அபெளருஷே
 யதவம் சொல்லப்படுகின்றது எனபது இவ்விடத்தில் விளக்கப் படுகின்றது.

நித்யுஷ்ட—இந்த நிதயதவம், பதங்கள் நிதயங்களாக இருப்பதையாவது
 அக்ஷரங்கள் நிதயங்களாக இருப்பதையாவது குறிக் கவில்லை ; பத நிதயதவமாவது
 வர்ண நிதயதவமாவது அபெளருஷேயமா யிருப்பதற்குப் பார்போஜக மென்று சொல்
 லும் பக்ஷத்தில், மறுஷ்யங்களால் எழுதப்பட்டுள்ள க்ரந்தங்களும் அபெளருஷேயங்களா
 கத் திரியும். ஆகையால், அநாதிகாலமாக ஒரு ஆதுபூர்வியுடன் உச்சரிக்கப்பட்டு வரு
 வதையே அது குறிக்கின்றது.

ஆயுரணத்தி | தெ வரநுவதிவீ-விசெஷெண ஸம்ஸி-கா
 சுகூராராயெர வெடி ியுஜும்வராயவ-லெடிவினா சநது
 ராவா வதடுனெ | தெ வ வியுய-வாடினூர-திவா வெடிம் வர
 ஸம்ஸி-குதநாராயணஸூர-குவம் தாராயந பூகாரம் சூராயி
 -கா துவிசெஷம் வ வெராயகி | வரவ-ர-ஷவசு ததூர-குவ
 தாராயந-த-தூர-வகவெடிவ்யுஸ-ஜாதம் நித்யு-வெவ | வெ
 டாநாநனூ-தூ-ர-வ-மா-ஹ-தூ-வ-வ-ர-வ-ர-ஷ-நி-ய-கூ-ம் வர-டி
 ஷ-ய-க-வெ-க-வெ-நி-வி-ஜ-ம-டி-வ-க-ர-ர-ய-ம் வெ-டி-ய-ம் ஸூ-
 த-ஸூ-த-வியு-ய-வ-வா-டி-னூ-ர-கு-வா-நி-ய-தி-ஸூ-ஸூ-ர-ணீ-தி-வ-ர-வ-
 வ-ர-ர-ண-நி-வ-வ-கூ-ம் | இ-ள-கி-க-ர-ஸூ-ர-வ-வ-டி-ர-ர-செ-ஷ-
 தெ-ய-வ-த-த-டி-ய-வி-செ-ஷ-நா-டி-வ-வ-கு-வ-டி-ய-கூ-ம் வ-ர-ம்
 வ-டி-ய-ண-பூ-ய-கூ-டு-னெ | ந-ந-வ-வெ-டி-க-வ-வ-வ-வ-டி-வ-வ-
 க-ம் ஸூ-ர-ஸூ-ர-ஸூ-ர-ம் ஸ-டி-வெ-ய-ம் ஸ-டி-வ-ய-வெ-டி-தி-
 இ-க-க-ண-வெ-டி-ம்

தைக்கொண்டு அந்த காமத்தை நினைத்து நினைத்து அந்த காமப்படி உச்சரிக்கப்படுவதே
 அபௌருஷேயத்வம், அதனே நிதபக்வமென்று சொன்னதாயிற்று. இப்படிப்பட்ட
 காம விசேஷத்துடன் நிற்கும் அகூரக கூட்டங்களாகிற வேதங்களாக ருச யஜுஸ் ஸாம
 அதாவகளைன்று நாலு வகைப்படும, ஒவ்வொரு வகையிலும் அந்தங்களான சாக்கை
 களுண்டு. ஒவ்வொரு வேதத்திலும் விதிபென்று சில பாகங்களும் அதை வாதக
 ளென்று சில பாகங்களும் மந்தரங்களென்று சில பாகங்களும் உண்டு. இவையெல்லாம்
 பர பரஹ்மமாகிற நாராயணனுடைய ஸவரூபத்தையும், அவனை ஆராதிக் தம் முறை
 களையும், அப்படி ஆராதிக்கப்படும் அவனிடமிருந்து வரும் அடையும் பல விசேஷங்க
 ளையும் போதிககின்றன. அப்படி நித்யமான பரம புருஷனைப் போதிக் கிறபடியால்,
 அந்தப் பரம புருஷன் போல அவனுடைய ஸவரூபம் முதலிய வற்றைப் போதிக் கும்
 சப்தங்களும் நித்யங்களே. ஆனால், இந்த வேதங்கள் அந்தங்களாகவும் ஸூலபமாக
 அறிபக்கடாதவைகளாகவும் இருக்கிறபடியால், பரம புருஷனாகிற நாராயணனால் ஏவ
 ப்பட்டவர்களான சில மஹாவிதிகள், ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் வேதங்களின் பாகங்களா
 கிற விதி அர்த்தவாதம் மந்தரம் இம் மூன்றுகளிலும் சொல்லப்பட்டன அர்த்தங்
 களை ஸகல ஜநங்களுடைய நன்மைபையும் உத்தேசித்து தாம் சாஸ்த்ரங்களென்றும்
 இதிஹாஸங்களென்றும் புராணங்களென்றும் பல க்ரந்தங்களால் விவரித்திருக்கிறார்கள்.
 லோகத்தில் ஜநங்களுக்கான நித்ய வ்பவஹாரங்களில் வழங்கிவரும் சப்தங்களும்

ியுஜும்வராயவ-லெடிவினா:—ருச யஜுஸ் ஸாமம் அதர்வம்
 என்று வேதங்கள் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவைகள் முடிவற்றவை என்று எப்
 படி சொல்லக்கூடுமென்றால், இவ்விதம் நான்கு பிரிவாக அவை இருந்த போதிலும்
 ஒவ்வொரு பிரிவிலும் அவை அந்தங்களான சாக்கைகளை உடைத்தாயிருக்கிறபடியால்
 அவை அகந்தங்களாகக் கூடுமென்றே?

வெடி-நா-நனூ-தூ-ர-வ-மா-ஹ-தூ-வ-—வேதங்களின் அர்த்தங்களை,

கூயஸூவபஹுதெ | உயுதெ-செஷாஜெவ ஸஸூரநாஃ தஸூரஜெ
வாநூவகுயுபூம் வசூரநாநாஃ தஜெவ வுயொமஃ, சுநூசு
பூயுஜூரநாநாஜநூயெதி ந கஸூரஜெவஃ |

ஊவஜிதிஹாஸவாஸாணயஜஸாஜெஸூரவய்யூஹி தவாஃ
மவெஜெவஹுஃ வரஸூஹலூதெநா நாராயணேந நிவினுமெய
டசூநீகஃ ஸகஜெசூர விநுஷஜெணாஃவாரிஜிஹஜூநாநாஃஜெக
ஹூரகுஹஃ ஹூரவாவிஹாநவயிகா தியாஸூஜெவ்யுயகஹூரணமூணா

வேத ராசியிலிருந்தே எடுக்கப்பட்ட சிறசில பொருளைக் குறிக்கின்றனவாக பரம்
பரமாய முன பேலகை ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இவ்விதம் எல்லா
வாசக சப்தகளுக்கும் வேதங்களிலிருந்தே எடுக்கப்பட்டவையாக இருந்தால், வைதிக சப்த
தங்களுக்கும் மெளனிக சப்தங்களுக்கு, லக்ஷண பேதம் சொல்வது உபபந்நமாகுமோ?
சாஸ்திரங்களில் உணவகளுக்கு லக்ஷண பேதம் சொல்லப்படாதிருக்கின்றதே அதிலி
ருந்து அவைகளுக்கு சப்த பேதமும் உண்டென்று ஏற்படவில்லையா? எனனால்,
அசப்தரு ஸமாநாசம் சொல்லப்படுகின்றது வேதங்களில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருள்
சப்தங்களுக்கும் லோகத்தில் வழங்கிவரும் சப்தங்களுக்கும் லக்ஷண பேதமுண்டு, அது
அவை தென்படும் கரம் பேதத்தைச் சார்ந்ததே ஒழிப, சப்த பேதத்தைச் சார்ந்த
தன்று

ஊவஜிதிஹாஸ இஹாஸூ இஹாஸூ புராணம் நாம சாஸ்திரம் இஹாஸூ
ஹாஸ உபபந்நஹமிதங்களால் ஊவஜி வேதவாஸால் பரநி பாதிக்கப்படும் பர பந்நஹமமா
கிற நாராயணக் ஸகலதேஹ பதாரததங்களுக்கும் பரநி படனென்தும், தன்னேததவிர்த்த
மநாஹி உணவகளைக் காட்டிலும் விலக்ஷணென்தும், அளவற்ற ஜஞாநததையும் ஆகந
ததையும் வஹூபமாக உடையபென்தும், ஸவபாவததானேயே ஏற்பட்டவைகளாக
வும் உணவிராத மேனமைபை உடையனவாகவுமான எண்ணிக்கையற்ற கவயாண குண
ங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிட மென்தும், தன்னு ஊவகலபததைச் சாஸ்திரங்கும் ஸவரூப

விளக்கும்வைகளாக உபபந்நஹ மணங்கள் என்னும் பெயருடன் சில க்ரந்தங்கள் தென்
படுகின்றனவே. அப்படி வேதங்கள் உபபந்நஹ மணங்களை அபேக்ஷிதது நினைால்,
அவைகளுக்கு நிதயதவம் எவ்விதம் சொல்லக்கூடும்? என்று ஒரு ஆக்ஷேபமுண்டு. வே
தங்கள் அநநதங்களாகவும் ஸூலபமாக விளக்காதவைகளாகவும் இருக்கிறபடியால் மாந்
ரம் அவைகளுக்கு உபபந்நஹ மணங்கள் தேவையாக இருக்கின்றன; ஆகையால் அநதக்
காரணத்தைக் கொண்டு அவைகளுக்கு அநிதயதவம் சொல்வது ஊதயமில்லை எனபதே
இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதாரம்.

ஊவஜிதிஹாஸ... இந்த ப்ரகாணத்தில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்ட
விஷயங்களை இவ்விடத்தில் ஊவகரஹிததுச் சொல்லுகிறார்.

சுநூசூஹாஸூஹூஹி—இந்தப் பதம் நிதய விபூதியைக்குறிக்கின்றது
அது அநநதமாகக் இருப்பதாவது அது எவ்வித அழிவுமிராமல் நிதயமாக இருப்பதே
அடுத்துவரும் 'நாநாஸூ' இத்த்யாதிபாண பதம் லீலாவிபூதியைக் குறிக்கின்றது.

கூர்: ஸ்வஸ்கரூபாநாயிபாவிஸூர குவஸூரி திரிபூவ்ய திரிஸேஷி விஷி
 ஷூஹ ஐரதொர்வாரிஷ்டேஷு ஸூர குவஸூலாவா நகூரீஹா விஷுகி
 நாநாநாவிபா நகூரீஹே தநாநாவேத நாத்கரூபவாஸ்யீ யெவ காரண
 ஹதி ப்ருதிவாஷிக்ஷி |

“ஸ்வஸ்கரூபாநாயிபாவிஸூர” “நெனததாதுஷிஷி ஸ்வஸ்கரூபா ததூவீ
 ஸூரதகெசே” “ஹநகேசே வஷிக்ஷிஷி ஐரதொர்வாரி
 ஷூஹவதி | ஐஷ்டேகே வரெ ஷூஹவரெ ஷூஹஸா
 ஷூதஷி” “ஐஷ்டேகேஷி ஶுஶூநி வயாநி யொகே சூரியா
 யொகா யொகவாநாஸ்யீ வ | சூரியாநாம ஶூஹஸ்யஸூ
 வாவ ஸவெஷ் ஷேவா ஷேவாஸூ வாவ” “ஷூயஸூஶுஷி
 ஷஷ்டாநஸூஷாஸூ: வரஶ்வ: | ஶீஶபா: வஸூ: வகு
 மெபா வஸூ:ஷா:ஷூ ஶூஹவதி |” “ஐஷ்டேகேஷி விஷிஷ
 ஶஸ்வநாநிவிஷூ வஷிஷாநி விஷூமிபூஸூ: விஷூ | நஷு
 ஶூஸூ:ஷூ ஶவ ஶவ ஶவ ஶவ பஷூ:ஷூ ஶவாஷி: வ வி பூவய |”

ஸதிதி ப்ரவருததி பேதஶ்வீ உடைய ஶமஸூ, சேநகாசேந வக்ஷகக்ஷீ உடைய தா
 யிருககிருஷெனஸூ, அனவிடகஸூபாத ஶவருபாததயம ஶவபாவநதையமுநய நிதய
 மான பெரிய விபூதி ஓனஶை உடைய ததாயிருககிருஷெனஸூ, பல வகைப்பட்ட அநதஶக
 ஶான சேநகாசேந வஸூகக்ஷாவ ஏறபடும பரபஞ்சதந்த, தனது ஶீஸக்ஷ: கருஷி
 யாக உடைய ததாயிருககிருஷெனஸூ இது வஸூ: பரதிபாநிக்ஷப்பட்டது “இவை
 யெல்லாம பரஶமம, இவையெல்லாம அநத பரஶமம, ஶநயே ஶூமரூக உடையவை,
 ஶுே சவேதகேதோ | ஶீயம் அநத பரஶமமே,” “இருஷை சிலா அநகிரெனஸூ, சிலா
 பரஶைகக்ஷக்கு அதிபஞ்ச பரஶமா வொஸூ, சிலா இஷ்டேகரெனஸூ, சிலா பராண
 ஶெனஸூ மறஸூ சிலா சாக்ஷதமாந பரஶமமெனஸூ சொல்லுகிருக்கள்” “இநத
 ஶோகததில தெனபடும பரகாஷகக்ஷான ஶூபாநிஸூகக்ஷம, மூனய ஶோகக்ஷம,
 அநத ஶோகக்ஷீ பரபாலிதது வரும ஶோகபாஸூகக்ஷம, மூனய வேதக்ஷம, மூவ
 கைப்பட்ட அநகிகக்ஷம, ஶுஷு வகைப்பட்ட ஶூஶூதிசக்ஷம, ஶகல தேவாகக்ஷம இவை
 யெல்லாம கருஷிஷனே” “ஶீயே யஜஸூ, ஶீயே வஷ்டகாரம, ஶீயே ஶஷகாரம” “ருது
 தாமா எனஸூ வஸூ ஶீயே, ஶீயே பரஶூபதி,” “ஶூயோநிஸூகக்ஷெல்லாம விஷிஷு,
 ஶோகக்ஷெல்லாம விஷிஷு, காகுக்ஷ ம்லைக்ஷ திகக்ஷகக்ஷ நதிகக்ஷ ஶமூதாஷகக்ஷ இவை
 கக்ஷ விஷிஷுவே, இக்ஷியக்ஷக்ஷப் புஷ்பபடும பெருக்ஷக்ஷம் அவைக்ஷக்ஷப் புஷப

ஸ்வஸ்கரூபாநாயிபாவிஸூர...இம்மாதிரியான வாக்யங்களில் பரஶமமும் பரபஞ்சமும்

ஓன்றெனஸூ விஷிஷம் சொல்லப்படுகின்றது. ஶருஷ்டிக்கு ஶூன் காரணவக்ஷையில
 ‘ஓன்றே இருந்து’ என்று ச்ருதி சொல்லுகிறபடியால், இநத வாக்யங்களால் சொல்லப்
 படும் ஶூயம் ‘அவை இரண்டும் ஶவருபாததாலே ஒன்று’ என்பதையே குறிகக்ஷவேண்
 டும் என்று அத்வைதிகள் சொல்லுகிறார்கள். ஶூவஸூம் ப்ரஶமமும் ஶவருபாததாலேயே
 ஒன்று என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் ப்ரஶமமே ஶ்வாகக்ஷ நாகக்ஷ முதலியவற்றை அநு
 ப்ஷிப்பதாக ப்ரஸங்கிக்ஷமாகையால், அவர்களுக்கு ஶ்வருஷிஷம் சொல்லது அஸக்ஷ

உதூரணியாநாநாபிகரணய்யுயொமெஷு ஸவெஃ ஸவெஷு ஸவெஷு தயா ஸவஃபு காரம் ஸ்வெஷுவாலியீயத உதி வொ ஸ்வஃபு ஸவஃபு வாரம் ஸ்வெஷு ஸவெஷு வொஷு காரம் ஸ்வா லிதி ஸவஃபு, சவீதிஷ்விரகுவ ஸ்வாலகுத ஸவஃபு வொஷு வொஷு வமஃவெஷு வ ஸ்வவிது ஸ்வீநம் ஸவெஷு விஷு, த்வாஷு

புடாமல் மகஸஸால் மாதரம் நினைக்கக்கூடியவைகளும் அந்த விஷயம் தான் ” இவ்வாறு ஸல்லாம பகவானே என்று ஸாமாநாதிகரணயததைச சொல்லுமிடங்களெல்லா வற்றிலும், சரீர சரீரி பாவத்தை அல்லமபிததே அமமாதிரியான ஸாமாநாதிகரணம் சொல்லப்படு கின்றது ஸகல் சபதங்களும அந்த பரஹ்மமே குறிக்கப்படுகின்ற தென்று விவரிக்க ப்பட்டது ஸதய ஸகல்பனான அந்தப் பர பரஹ்மமாகிற பகவான், தானே பஹுப்ர காரமாக ஆகவேண்டுமென்று ஸ்வகஸ்யிதது, தன்னிடத்தில் ஸததை அடைந்து கிடந்த மஹா பூத ஸூக்ஷ்மமென்னும் ஸ்வஸ்துடைய அந்த அதுபவிக்குமடியான காமததைச செய்துள்ள சேதந வாகக்கூடியும் தானே பிரிந்தது, அந்த மஹா பூத ஸூக்ஷ்மத்திலிருந் து ஸ்வஸ்துடைய பூமி முகலிய பூதங்களை ஸ்ருஷ்டித்தது, அந்த பூதங்களுக்குள் அவைக ளின் போகதாக்களாயுள்ள ஜீவன்களை [அவை அவைகளின் காமங்களுக்கு தக்கபடி] ஆத்மாவாக ப்ரவேசிக்கச் செய்தது, ஜீவன்களுடன் கலந்து நிற்கும் அந்த மஹா பூதங்களை ஒன்றோடொன்று கலந்து, அந்த மஹா பூதங்களைக்கொண்டு ஐகத முழுதையும் ஸ்ருஷ்டித்தது, தானும் ஸல்லா வற்றின் உன்னிலும் அந்தராத்மாவாகப் புகுந்து, இவ்வீதம்

தமென்றும், சரீர சரீரி பாவத்தைக்கொண்டு ப்ரஹ்மதை ஜீவவாசியான சப்தத்தால் சாஸ்தரங்கள் பேசுகின்றன வென்று சொல்வதே ஸகதமாகுமென்றும் விசிஷ்டாத வைத வாகிகள நிரூபிக்கிறார்கள் இதுதான் இவ்விடத்தில் விவரிக்கப்படுகின்றது.

ஸ்வீஷ்விரகுவ... அஹ்மத அஹ்மகாரம் முதலியவைகளை அபேக்ஷித்த ப்ரக்ருதி காரணமாகிறபடியால், ப்ரகருதியானது இவ்விடத்தில் ஸ்வஷு என்ற சொல்லப் படுகின்றது.

விஷு... ப்ரளய காலத்தில் சேதநம் அசேதநம் ஸல்லாம் ஒன்றாக ஒரு அவ் யத்தாவஸ்தையை அடைந்து நிற்கின்றன. அவைகளை வ்யக்தமான அவஸ்தையை அடையச் செய்வதே இவ்விடத்தில் 'பிரித்து' எனப்பதால் குறிக்கப்படுகின்றது.

ஸ்ருததயா ஸ்வெஷு... ஜீவன்களுக்கும் அசேதந வஸ்துவுக்குமுள்ள ஸம் ஸாககம் அநாதி ஆகையால், 'ஜீவன்களை பூதங்களுள் ப்ரவேசிப்பித்து' என்று சொல்லாமல் 'ஜீவன்களை பூதங்களுள் ஆத்மாவாக ப்ரவேசிப்பித்து' என்று சொல்லுகிறார். அப்படி தேஹங்களுள் ஆத்மாவாக ப்ரவேசிப்பது இப்பொழுதே.

சவீந்யாநுஸ்வெஷு... ப்ருதிவீ முதலிய பூதங்களை ஸ்ருஷ்டித்த பிறகு அவைகளை ஒன்றோடொன்று கலக்கிறதான வ்யாபாரமென்று உண்டு. அதைப் பஞ்சீகரணமென்று சொல்வார்கள். அதுதான் இவ்விடத்தில் குறிக்கப்படுகின்றது.

தவகுஷ்டாடிவஸுநொ உமாலகுசீரநி வ்யவஸூ, தெஷு உ லொ
 த்யவமபூராததயா ப்ருவெஸ்ய, தெகஸீடிபிஷி தெ உமாலகுதெ
 ரநெயூரந்யஸாஸ்யுடுஷ்டு: சுரஸூ ஜெ மஜீபாய, ஸயரீயி லவபுஸ்யூ
 ததயா ப்ருவிஸ்ய, வரகாததேநாவஸூநிகம் லவபுஸ்யூரம் வஸொ
 ப்ருகாரவகிஷ்டெ | யஜிஹம் உமாலகுதவகுஷ்ட வஸு ததேவ
 ப்ருக்யுகிஸுஷ்யநாவியீயதெ | லொத்யவமபுஸ்யுஹ வஸவ
 வஸுஷுஸுஷெந வொஸ்யுதெ | தள உ ப்ருக்யுகிவஸுஷுஸு வஸ
 ரீரத்யஸூ, ரதயா வரகாதத்யுகாரஹகுதள, தத்யுகார: வஸூர
 தெவ ப்ருக்யுகிவஸுஷுஸுஸவஸி லயய: |

“லொரகாரயத வஸு ஸூரம் ப்ருஜாயெயெதி | தத்யுஷூ
 ததேவா நுபூரவிஸக | தத்யுபுவிஸ்ய ஸவத்யுஷுஸுஸவஸக |

என பரமாதமாராகவும் மறமை ஸஸாம ர ணனுடைய சரீரமாகவும் இருக்கும்படி செய
 துகொண்டி ணனு பரமாதமபுஷுணமை ஒரு வித சீலம அழிப்பாமே... பார மறுபுதம்
 ஆதமாவாக ப்ருபு பரகாரமாய நீண்டகோண்டி ருக்கிறும் சீதசுரொ லபட டிஷ்டாமாஸா
 பூத ளுஷ்டமெனனும் லவஸூ ‘பரகருதி’ எனனும் சபர ணபூம், போ... ரகணகி
 ஜீவ லாககம் ‘புருஷண’ எனனும் சபரகாலும் சபுஷூரிககப்படுகி ளறன லுக் பத
 ருதியும் புருஷனும் பரமாதமாவாக சரீரமாயிருதகொண்டி அ... ப்ருபு பரமாதமாய
 ஆகினறன, அவைகளை அபவிதம் பரகாரமாயுடைய காயிருக்கிபடிபல அ... பபார,
 மாவே அந்த பரகருதி புருஷ சபகவதனால சொல்லப்படுகிறும் சீலம ஸஸாம ‘லொர
 காரயத’ இய்யாசியான ப்ருதி வாகயகர்களால் பகமார வபடுகி ளறன

விடியிஷி தெ... ‘சேதராகித ஜீவனகளுடன கலவது நிறகும’ எனபதே

இதன் பொருள் சேதராகித ஆதமாவாக தேஹுகளுள் பரவேசிப்பது பூதங்கள் அந
 யோக்யம் கலக்கப்பட்ட பிறகே ஆகதபால், பூதங்களின் பஞ்சிகாணத்திறகு முனை
 தாக சேதராகித தேஹுகளில் ஆதமாவாக அதிஷ்டாசம் செய்திருக்கிறார்கள் எனது
 சொல்வது ஸகதமாக மாட்டாது,

புவிஸ்யு .. சீழில் ஜீவனகளைப்பறறிச செல்லுமிடத்தில் ‘புவிஸ்யு’
 [ப்ரவேசிப்பிதது] என்றம் இவ்விடத்தில் ‘புவிஸ்யு’ [ப்ரவேசிதது] என்றம் சொல்
 வியிருப்பதிலிருந்து சீழ்சொல்லப்பட்டனள ஜீவனகளுடைய பரவேசம் பாரதீகமென
 பதம், இனகு சொல்லப்படும பரமாதம் பரவேசம் பரமாதமாவின் இசசையால் மாத
 ரம் செய்யப்படுகினறது எனபதம் விளங்குகினறன

வரகாததேநாவஸூநிகம்—பரமாதமா அவவிதம் எல்லாவற்றுகும் ஆத்
 மாவாக ளள ப்ரவேசிததிருக்கையிலும் தனது பரமாதமத தனமை கொஞ்சமேனும்
 அழியாமலே இருக்கினறது எனபதை இது குறிக்கினறது

லொரகாரயத... இது கதைதிரீய உபநிஷத வாக்யம் ப்ரஹ்மமானது,
 அசேதரபரகருதி ஜீவனகள இவர்களைக காட்டிலும் விலகணமெனபதையும் அப்படி

நிராக்ஷம் வானிராக்ஷம் வ நிரூயநம் வானிரூயநம் வ விஜ்ஞாநம்
வாவிஜ்ஞாநம் வ வாக்ஷம் வானாக்ஷம் வ வாக்ஷமீலவக்சு'

ஐதி வகுவெ-ஊக்ஷம் ஸவ-ஊக்ஷமெவ ப்ரூ-தூ வுக்ஷம் |

ஸ்வஹ்வாக்ஷம்வாயஸு ஸாஸ்வாயிமதகத்திஜ்ஞாநவகுவக்சு

ஸ்வஹ்வாக்ஷம்வாயஸு . பரஹமத்தை அடைவதானது பர பகதியாலே ஸாதயமென்று ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது அந்தப் பர பகதியை ஸாதித் துக்கொள்ளும் மாக்கம் பின்வருமாறு இருக்கும். முதலில் சாஸ்திரங்களிலிருந்து ததவ ஜ்ஞாநத்தைப் பெற்று, பிறகு அந்த ஜ்ஞாநத்துடன் தமதம் வாணசாம தாமங்களை அநுஷ்டித்து, பிறகு சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள பகதி யோகத்தை அந்த வாணசாம

அது பிரம்மா நிருக்கையிலும் அது அவைகளுள் அநுப்ரவேசித்து நிற்கிறபடியால் அவைகளைச் சொல்லும் பெயர் அவைகளின் அந்தராதமாவாக இருக்கும் அந்தப் பரஹ மததையும் சொல்லும் என்பதையும் காட்டுவதற்காக இந்தச் ச்ருதி வாக்யம் இவ்விடத் தில் கூறப்படுகின்றது ஸ்வ-ஆஸ்பதமபுண அந்தப் பரமாத்மா, 'ஸ்வஹ-ஸூக்ஷ- தேவ மநுஷ்யாதி ரூபமாக பஹுவாகக் கடவேன், ஸ்வஹாய-அதற்காக ஆக்சம் முதலியவைகளாக ஆவேன்' என்று ஸகாரிய சடஸங்கல்பத்தைச் செய்தது. ஸூத்ர வொட்கவுத்-அப்படி ஸூக்ஷம்க்கப்படவேண்டிய விஷயங்களைப் பற்றி ஆலோசன ரூபமான தபஸைச் செய்தது ஸூத்ர- [எப்பொழுதும் எகரூபமாக இருக்கும்] சேதா வஸதுவாகவும், -ஊ- [விகாரத்திற்கு ஆஸ்பதமான] அசேதா வஸதுவாகவும். 'நிராக்ஷம்' என்பதற்கு [ஜாதி குணம் முதலிய வற்றைச் சொல்லும் சப்தங்களால்] வாசயமான [அசேதம்] என்பதில் கோக்கு. 'ஊநிராக்ஷம்' ஜாதி குணங்களிராத [சேதா வஸது.] நிரூயநம்- [சேதன வஸதுக்களால்] தரிக்கப்பட்டு நிற்கும் [அசே தாவஸ்து], ஊநிரூயநம்- [அசேதா வஸதுக்களுக்கு] ஆகாரமாயுள்ள சேதா வர்க்கம் விஜ்ஞாநம்- ஜட ஸவரூப பிராத [சேதா வஸது] ஊவிஜ்ஞாநம்- ஜட ஸ்வரூப மான [அசேதா வஸ்து]; ஸூக்ஷம் வ- நிரூயநமாக இருக்கிறபடியால் ஸத்யமென்று சொல்லப்படும் சேதா வஸ்து; ஊநாக்ஷம்- விகாரத்திற்கு ஆஸ்பதமாக இருப்பதால் அஸத்ய மென்று சொல்லப்படும் அசேதா வஸ்து. ஸூக்ஷமீலவக்சு- [இவ்விதம் பல வகைப்பட்ட ரூபத்தை எடுத்தாக் கொண்டிருக்கையிலும் அந்தப் பரமாத்மா எப்பொழு தாக இருக்கிறபடியால்] ஸத்யமாகவே இருத்தது. இந்தச் ச்ருதியால் விளங்கும் விஷய தும் நிரூயநமாவது—'பரஹமத்திற்கும் சேதா சேதா வஸதுக்களுக்கும் வஸதுஷண் யம் இருக்கையிலும் பரஹமம் அவைகளை அநுப்ரவேசித்து அவையனைகளின் பெயர் களையும் அடைகின்றது' என்பது தான்.

ஸ்வஹ்வாக்ஷம்வாயஸு—இவ்வாறு வித்த வஸ்துவைப் பற்றிய விஷயங் களை ஸங்க்ரஹித்தது விட்டு, இப்பொழுது அதை அடைவதற்கு வேண்டியதான உபாயத்தைப்பற்றி ஸங்க்ரஹிக்கிறது.

ஸுகரநாமயுஷீ தலகீநிஷாஸாயூநவயிகர திஸய வி ய வி ஸ
 டிதபுரக்யுஷுதரவநாநுபூநரூபவபரஹகீரெவெசுபூகூடி ।
 ஹகீஸஸுஷு வீதிவிஸெஷெ வதந்த । வீதிஸு ஜூநவீஸெஷெ
 ளவ ।

நநு வ ஸுவம் வீதிரித்யுநயூரூடி । ஸுவம் வ ஜூந
 விஸெஷெ ஸாயூ வபரயூரூஜிதிஹிஸுளகீகாரீ நெவஸு । யெந
 ஜூந விஸெஷெண ததாயு தித்யுஷுதெ வ ளவ ஜூந
 விஸெஷெ: ஸுவம் । ளவதந்தூ ளவகீ—விஷெபஜூநநாநி ஸுவம்

தாமாதுஷ்டாநததுடன் சரிவர அபயவலிதது, அநத அப்யாஸூதாந தனக்கு பகவானி
 டம் இருககும் பரீதி முதிாசுநி அடைநது, அநதபரீதி எல்லையற்ற பெருமையுடன் கூடிய
 தாக ஆகவே தாசுந ஸமாநாகாரமான தெளிநத பகவத தயாநமோனறு ஏறபடும அநத
 தயாநம நிலபெறறு நினரூல அடைப பர பகநி எனறு சொல்சாரகன, ஆகையால் இந
 தப் பகதி எனபது ஒரு பரீதி விசேஷம், அநத பரீதியும் ஒரு ஜூநாந விசேஷம்

நநு வ... ஆனால், 'ஸுகம பரீதி இநத இரணடும ஒரே அாததத்தைக குறிக
 கும் பதங்கனல்லவோ? ஸுகம் எனபது ஒரு ஜூநாந விசேஷத்தால் அடையக்கூடிய
 வேறொரு பொருளென்று லோகத்தில் சொல்லவில்லையா? அபபடி ஜூநாநத்தின கார்ய
 மாயுள்ள ஸுகத்தை ஜூநாநமே' என்று எவ்விதம் சொல்லக்கூடும்? 'என்று ஒரு ஆகேஷ
 பம் இவ்விடத்தில் உதிக்கலாம். 'ஸுகம் ஜூநாநத்தால் ஸாதிககப்படக கூடியதாக இருந
 தாலும் அது ஜூநாநமே' என்று சொன்னால் அது அஸங்கதமே ஆகும் நாங்கன அபபடிச
 சொல்லவில்லை நாங்கன் சொல்வது எனெனவென்றால் - 'ஸுகம்' 'துககம்' 'ஸுகமும் துக்
 கமும்ல்லாதது' இநதச் சப்தங்கனெல்லாம், தாமதாம ஸமபரதபபட்டுள்ள விஷயங்களின

ஸுகீநிஷா—பக்தி யோகத்தின் அப்யாஸம். 'விரீஹகீ' என்பது பக
 வான அடைவதற்கு முன்னிருக்கும் அவஸ்தை.

வீதிஸு ஜூநவிஸெஷெ ளவ—'ஜூநாமனரே மோகூதத்திற்கு உபா
 யமாகவேண்டும்? அபபடி இருக்கையில், பக்தியை மோகூபாயமென்று சொல்வது
 எவ்விதம் உபபந்தமாகும்? என்று ஒரு சங்கையைச் செய்துகொண்டு, அதற்கு ஸமா
 தானமாக 'பக்தியும் ஒரு ஜூநாந விசேஷமே' என்று சொல்லுகிறா.

நநு வ—இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் ஆகேஷமாவது—'பக்தி என்பது
 ஒருவித பரீதியானால், பரீதியும் ஸுகமும் ஒன்றாகையால், பக்தி என்பது ஒரு வித
 ஸுகமென்று ஏற்படுகின்றது. பரீதியும் ஒரு ஜூநாந விசேஷ மாகையால், ஜூநாந
 விசேஷமே ஸுகம் என்றன்றே வித்திக்கும்! அது அதுபபந்தமாயிற்றே! எனென்
 றால், லோகத்தில் (வைசேஷிக மதஸ்தாகன்) ஸுகத்தை ஜூநாநத்தால் வித்திகக்கும்
 வேறொரு பதார்த்தமென்றன்றே சொல்லுகிறார்கள்?' என்பது தான். இதற்கு பாத்
 யுத்தரம் 'ஜூநாநத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பதார்த்தமன்று ஸுகமென்பது; 'ஸுக
 மென்பது ஒருவித ஜூநாநவிசேஷமே' என்பதுதான். இது தான் இவ்விடத்தில் உப
 பாதிக்கப்படுகின்றது.

உக்ஷேப்யவாபாரணா நிதாநி வ விஷயாயீ ந விஸொஷாணி தயா லவணி | யெந வ விஷயவிஸொஷேண விஸொஷித்ம் ஆராதம் வஸுவஸ்ய ஜீநகதிந்யவிஜதம் தஜிஷயம் ஜ்ஞாநகேவ ஸுவஸ்ய | தஃகீ ரோகி உபாய ராதாரம் நொவந்யூதெ; தெநெநவ ஸுவிதவ்யவ ஸாரொரவவதேஹு |

ஊனவம்வியவாபரணா உபஜ்ஞாநஸ்ய விஸொஷக்தம் ஸ்ரஹவ்யுதி ரித்யவ்ய வஸுவநம் ஸாதிரபஜிஸிராம் வ ஸ்ரஹணஹ நவயிகா திரயம் ஸிராம் வெதி 'சூநம்ஷொ ஸஹ' ஐத்யுவ்யுதி | விஷயாய த்வ ஜாநய்ய ஸுவரதவத்யா ஸ்ரஹேவ ஸுவஸ்ய | தஜிஷயஹ 'ரொஸொ ரெவெ ஸம்' | ரஹ 'ஹேவாயம் ஐயாநம்ஜீவதி' ஐதி | ஸ்ரஹேவ ஸுவஸீதி ஸ்ரஹ ஐயார ஸம்ஜீ ஐவதீ த்யூ 43 | வரஜ வாராஷம் ஸொவெநவ ஸயஜநவயிகா திரயஸுவஹநு வார

ஐஞாநகையே குறிகின்றன அந் ஸுகம முதலியவைகளுக்குப் பரஸ்பரமுள்ள விசேஷங்களெல்லாம் அந்நத விஷயங்களையே சாரத்திருக்கிறபடியால், அவைகள் அந்நத விஷயங்களுக்குத் துகமாயும் துகமாயும் ஸுகமும் துகமமல்லாதவை களாயும் ஆகின்றன ஒரு விஷயத்தில் ஒருவன் ஸுகத்தை அனுபவிக்கும்பொழுது, அந்ந விஷயத்தின் ஐஞாநமே அவனுக்கு ஸுகமாகின்றதே தவிர, அந்ந ஐஞாநத்தைக்காட் டிலும் ஸுகமென்று வேறொரு வஸ்துஉண்டாகின்றது என்பது இல்லை. ஒருவன் ஸுகியாக இருப்பதை அந்ந விஷயத்தின் ஐஞாநத்தைக் கொண்டே நிர்வஹிப்பதும் ஸாதயமே.

ஊனவம்விய—இந்ந ஸுகஸூபமான ஐஞாநமானது, பரஹ்மத்தைத் தவிராத மறஹ வஸ்துகளின் விஷயத்தில், ஒரு அளவுக்கு உட்பட்டதாகவும் சீகரத்தில் நசி தது விடுவதாகவும் இருக்கின்றது, பரஹ்மத்தின் விஷயத்திலே வென்றால் அது அள வற்றதாகவும் சாசவநமாகவும் இருக்கின்றது சருதியும் 'சூநம்ஷொ ஸஹ' [பரஹ்மம் என்பது ஆந்நமே] என்று சொல்லுகின்றது ஐஞாநம் என்பது விஷயத்தைச் சார்ந திருக்கின்றது, ஆகையால் ஸுக ரூபமாக இருக்கும் பரஹ்மத்தை ஸுகமென்று சொல் வது அயுகதமாக மாட்டாது சருதியும் 'ரொஸொ ரெவெ ஸம்' [அவன் ரஸமே] ரஹ 'ஹேவாயம் ஐயாநம்ஜீவதி' [அப்படிப்பட்ட ரஸத்தை அடைந்த ஜீவன் ஆந்நத்தைப் பெற்றவனாகிறான்] என்று சொல்லுகின்றது பரஹ்ம ஸுகமாகிறபடி யால் அந்ந பரஹ்மத்தை அடைந்து அவன் ஸுகியாகிறான் என்பது பொருள், பரம புரு

வாரஜவாராஷம்—லோகத்தில் எது ஒருவனுக்கு ஸுகமாக இருக்கிறதோ, அது தனக்கும் ஸுகமாக இருப்பதை ஒருவரும் கண்டதில்லையே! பரஹ்மமும் அம் மாதிரி பிறருக்கு மாதரம் ஸுகமாக இருக்கின்றதோ? என்று சங்கிதமாக கொண்டு, 'அவ்விதம் இல்லை; பரஹ்மம் பகதர்களுக்கு ஸுகமாக இருக்கையில் தனக்கும் ஸுக மாக இருக்கின்றது' என்று சொல்லுகிறார். பரஹ்மம் என்பது எவனுக்கு ஐஞாந விஷயமாகின்றதோ அவனுக்கு அது ஸுகமாகவே இருக்கின்றது; தனக்கும் ஐஞாந விஷயமாவதால் தனக்கும் ஸுகமென்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை.

ஸூரவி ஸூவம் லவதி | ஸூவரகுபதாவிஸூஷாஸு ஸூஹ யஸு
 ஜூநவிஷயொ லவதி ஸ ஸூவீ லவதீக்யூடி | ததெவம் வரஸூ,
 ஸூஹணொநவயிகா திஸயாஸம்ஷெயசுரூண மூண மணா சூர
 ஸூ நிரவடிஸூ சநஜஹாவிஸூதெஃ சநவயிகா திஸய
 லாஸீ யுஸளம்டியவாஹூயுஜயுயெஃ லவஸூஸூஷி தூரூத நஃ
 ஸூஷூதூசு ஸூ திஸம்வ்யி தயாந ஸூவ்யீயர நஃ நவயிகா தி
 ஸயஸூ திவிஷயம் லசு வரம் ஸூ ஷெஹவ வந நஃ தூ நஃ ஸூவய
 தீதி |

நநூ உ 'சகூஜெஸூஷெகவாஹூதெநாந நவயிகா திஸயம்
 ஸூவஸூக்யூதூம் லவதி | ததெததூவஸூதூகவிஸூடி | தயா ஹி
 லவெஸூஷாஷெவ வெதநாநா ஸூவாஹூஷெவஷூதம் ஸூஸூஷெ
 வரூஹூதூம் ஸூவதூடி | ஸூஸூதூ

ஷூஷெகிற் பகவான இம்மாதிரி ஜீவனுக்கு ஸூகமாக இருந்துகொண்டு தந்திரம் அளவ
 ற்ற ஸூகமாக இருக்கிறான். அவன் ஸூகரூபமாக இருப்பது தன் விஷயத்தின் ஒரு
 விதமாயும் ஜீவன் விஷயத்தின் மற்ருரு விதமாயும் இல்லையன்றோ' அவன், தனக்கோ
 தன்னைத்தவிரத்த மற்ருரு வஸ்துவுக்கோ [ஜீவனுக்கோ] எவனுக்கு ஜூநாத விஷயமா
 னாலும், அவனுக்கு அவன் ஸூகமாகிறான் என்பதே இந்த சருதி ஸூகரூபத்தின் அந்நதம
 பர பரஹ்மமானது, அளவற்ற பெருமையை உடையவையும் எண்ணிக்கறையற்றவையு
 மாண கலயாண குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடம், ஒருவித தோஷமும் அதனிடத்தில்
 இல்லை, அதனுடைய விபூதியும் மிகப் பெரியது, [இவ்விதம் அது மிக உயர்ந்த ஸூ
 வாக இருக்கையிலும்] அது மிகவும் ஸூலபம், எல்லையற்ற ஸூஷீஸ்யம் ஸூஷாஹாயம்
 வாஹஸ்யம் இவைகளை நிரமபப் பெற்றது, ஸகல ஜீவாதமாகக்கருங்கும் அது சேஷி
 ஸகல ஜீவன்களும் அதற்கு சேஷம்; ஆகையால் ஜீவன்களால், தாம் அதற்குச் சேஷ
 மென்றும் அது தமக்குச் சேஷியென்றும் அறஸந்தாரம் செய்யப்படும் பொழுது அது
 அளவற்ற பரீதிகு விஷயமாகின்றது, அவ்விதம் பரீதி விசேஷத்திற்கு விஷயமாகிக
 கொண்டு அது ஜீவன்களைத் தனனிடம் சோதனுகுகொள்கின்றது.

நநூ உ—'இவ்விதம் சொல்வதிலிருந்து, பகவானுக்கு ஜீவன்களெல்லாம்
 அத்யந்தம் சேஷமாயிருப்பதே அந்த ஜீவன்களுடைய ஸூகத்தின் பொருட்டு ஆகின்றது
 எனது சொன்னதாக ஏற்படுகின்றதே. இது லோக விருத்தமன்றோ? லோகத்தில் சே

ஸூஷூதூ திஸம்வ்யி-யா சநூஸூஸூயரநூ— பகதாள்
 பரஹ்மத்தினிடத்தில் செய்யும் பரீதியானது 'தாம் அந்த பரஹ்மத்தின் தாஸாகள்'
 என்னும் அதுஸந்தாரத்துடன் கூடியே இருக்குமன்றோ?

நநூ உ— 'தாஸ்யம் என்பது எப்பொழுதும் துக்கமன்றோ? அதை எப
 படி ஸூகமென்று சொல்லக்கூடும்?' என்பது ஆகேபம். அதற்கு ஸமாதாரம் 'ஸூக
 மென்பதும் துக்கமென்பதும் ஸ்வாதந்தீர்யத்தையும் பாரதந்தீர்யத்தையும் சார்த்தவை

ஸகாஹித் | சூக்யூர உவந்து ஷெவாழி ஷெஹவி லுக்ஷணம் ஜீதூ
 நெககாரம், தஜ் வாரஸெஷ்டெ தக்யூர குவடி | சூதூ
 ஜீதூகஜெயொஜஜம் 'உகி ஸூபுரிக ஜீதூரெநகபாராதா வாரஸ
 ஷாமுத்ரா ஸூகிவஹா, 'வெகிம் விஸ்யயு' உதூதிரூகிமநெண்
 வரஜாதெரடிவெககாரதா வ ஸூதீகர் | ஷக: லிஹயூர
 ஸூதிரூரூதூலிஜாதய: ஸூகூதூலி: ஷகாடவி கஜகூத
 விவநீகாதூதூ நர குவெவெஷிக்யூ: ஷக: க: கூதஜெவ வரஃ
 வாரஸஷவ்யூகிரிசூவிஷபாணம் லஸயதூ: ஷகி வளவ வெஷாஜடு
 தகூலிரஜம் வ, வபவவாரஸஷெவெவ்யூவ ஸத வளவ லஸயதூ: |
 ஷத லுஷெவ ஷூரஜநவயிகா திரயம் வ

“கம் ஸூவ்ய”

உகி ஸூவெதி: | ஸூலவ்யூ கிரிசூவ்யூ கூதூவ்யூ வஸூகம: ஸூரகுலெவ

தனரூ? லோகததில், லிமஹம் புலி பசுநி மது பபண டகூள ராகூள பிசாசம
 தேவன அஸூரன ஸதீ புமான இமமாதிரிபான சேஹ வயலகைகபை உடைய
 எல்லாத் தகும தவை அவைகளுடைய ஆகமாபிமாந்ததுககுத் தககாடி தவை
 அவைகளின் ஸூகககள் வயவஸ்திதயககளாக காணப்படவில்லையா? அந்த ஸூகககள்
 ஒன்றக்கு இருபதுபோல மறறெனறாதது இலேயனரூ? ஆகையால் புருஷாதததக
 களின் வயவஸ்தை ஆகமாபிமாந்ததிறகுத் தகு ததுபே ல ஏயபடுதபயால மாகூர ம
 ஸகாதததாயம் ஸூகமாகவும் பாரதததாயம் துசகமாகவும் தமக்குத் தோகஹகிவறது
 ஆகமாவுன ஸூம வஸ்து தேஹகதைக காடமலம் விலகூணமான வஸூபததை உடை
 யது அதன் ஜூகாமகேவலம் ஜூகாபே, அது எககாலததிலும் ஸசவரன எனஹம்
 வஸ்துவுக்கு சேஷ பூதமே 'சூதூ ஜீதூரமஜீயம்' [ஆகமா ஜூகாமயமே] ஷெபிம்
 விஸூவ்யூ' [ஸசவரன ஜகத முழுவதற்கும் சேஷி] எனபயை முதலான வாச்யக
 கூட்டககள் 'ஆகமாவுன ஸூம வஸ்துவானது ஜூகாகையே ஜூகாமாக உடையது
 எனபதற்கும் ஸசவரனுக்கே எககாலத்திலும் அது சேஷமானது எனபதற்கும் பரமா
 ணககளினறன ஆகையால், லிமஹம் புலி முதலியவைகளின் விஷயத்தில் சரீ
 ராதமாயிமாநம் உருவதுபோல, ஸசவர பரதகரமான ஆகமாயினிடத்தில் ஸகா
 கதாய மாகிற லிபரீத ஜூகாம தமக்கு உண்டாகின்றது இப்படி உண்டாகுதெல்
 லாம் நமமைக கட்டுப்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் காமத்தி க காயமே ஆகையால், பரம
 புருஷனைத் தவிரத்த மறறைப் பொருள்களில் நமக்கு உண்டாகும் ஸூகரூபமான
 ஜூகாம அந்தக் காமத்தையே காரணமாக உடையது அப்படி அது காமத்தின் காய
 மானதால், காமம் போகுமபொழுது அதுவும் கசிதது வீடவேலெடுமகையால், அங்
 அலபமாகவும் அஸ்திரமாகவும் ஆகின்றது பரம புருஷனிடத்தில் ஏறபடும ஸூக
 ரூபமான ஜூகாம ஸயயமே ஸூக ரூபமானதால் [காமத்தைக் காரணமாக உடையதன்
 ருதலால்] அது அளவறழ்தாகவும் சாசவதம்கவும் இருக்கின்றது சருதியும்,
 'கம் ஸூவ்ய' [பரஹம் ஸயயமாகவே ஸூகம்] என்று சொல்லுகின்றது பரஹ

ஸவாதததாயத்திறகுப் பாரதததாயம் பரதூகூலமாகையால் அது துக்கமாகின்றதே ததிர
 அது அப்படி துக்கமாவது அந்தப் பாரதததாயனது

கம் ஸூவ்ய—பரஹம் அளவறழ ஸூகம் எனபதற்கு இகத சருதி பரமானம்

ணவாவதராவஃ கஜகூதுத்வந வரஹிரதம் ஹவதா வராஸ
ரொணொகூ |

‘நரகவம் ட்வொஜேத் வெ வாயவாண்னு ஹிஜாதூ |
வஹைக்ஷெவ ஹ்வராஸுவாபெஷ்யாஹிராய வ ||

கொவாய வ யத்யுஹிஜே = வஹிதூகம் கூது: ||’

ஸ்வஹ்வாஹிஷ்யகாணாஹிணாவஹு = ஹிநாவஹுவூகூது: ,
-கேதேநகரவா வண்ணுவாவ க்யுதெத்யு-ஃ | ஹவஹைநகவாஸா
ஷாவேக்ஷயா கவ்யூஹிதூவஹை கவ்யூஹிதூ:வா ஹவகீதி வ்யூவ
ஹாஹிஹிவாஹி ஹைகவ்யூஹிஹி வாயாவேஷ ந வ்யூஹி-கீதிஹிஹை
‘கேதேவ ஹிதேபெஹிதூ வநஹிதூ:வ ய ஜாயதே |
கேதேவ கொவாய ம:கீ ஹிஷ்யாஹி வ ஜாயதே |
கஹிஷ்யாஹி-வாஹிதூகம் நாவி ந வ கிஹிதூவாதகூ ||

மததைத தவிராத மஹை வஸதுககா ஸவரூபத்தால் ஸுகங்களில் வெண்பதம்
அவைகளில் ஏற்படும் ஸுக ஜனாகம் காஹமடியாக ஏற்படுகிற படியால் அது அஸ்
திரமெண்பதம் பகவான பாசரால சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன ‘நாகம் ஸவாக்ஹ
என்று சொல்லப்படும்பொழுதில்லாம, ஒருவன் செயலும் புண்பததிஹுடையவும் பாபத
திஹுடையவும் பலங்களே ஒரே வஸது சிலருக்கு ஸுகத்தின் பொருட்டும் மறறும்
சிலருக்கு துக்கத்தின் பொருட்டும் கோபத்தின் பொருட்டும் ஸாக்யையின் பொருட்
டும் ஆகிறபடியால், [பரஹமத்தை தவிராத] வஸதுகளுக்கு வஸது ஆகம்மாஹ
வஸதுதவம் உண்டோ?’ அதாவது-இந்த வஸதுகளுக்கு ஏகாத ஸுகமாகவாவது
ஏகாத துக்கமாகவாவது வஸதுதவம் இல்லை. ஸுகமும் துக்கமும் இவைகளின் விஷ
யத்தில் ஏகாதவகாராகத் தோன்றுவதெல்லாம் அவரவர்களின் புண்ப பாபரூபமான
காமத்தின் காரியமே எனபது தாதபாயம். இவ்வீதம் ஒரே வஸது ஒருவனுக்கு ஸுக
மாயும் மற்றொருவனுக்கு துக்கமாயும் ஆகின்றது எனபது எனன காரணத்தால் என்
பதைப் பரிபாதித்த விட்டு, அதற்கு மேல், ஒரே மதுஷ்பனுக்கு ஒரு வஸது ஒரு
காலத்தில் ஸுகமாயும் மற்றொரு காலத்தில் துக்கமாயும் ஆகிறபடியால் அதிலும் ஒரு
வித வயலையை இவை எனபதைச் சொல்லுகிறார். ‘ஒரு வஸதுவே ஒரு வஸத்தில்
பரிதிபின் பொருட்டி ஆகி மற்றொரு வஸத்தில் துக்கத்தின் பொருட்டி ஆகின்றது

‘கூது’ எனபதற்கு ‘ஸுகம்’ எனபது பொருள். ப்ரஹமத்தை தவிராத மஹவை
எல்லாம் அஸ்பமாயும் அஸதிரமயமுள்ள ஸுகத்தையே கொடுக்கும் எனபதற்கு ‘நா
கஹவம் ட்வொஜேத்’ இதயாதியான புராண வாய்மம்-ப்ரஹமமாகக் கூறப்படு
கின்றது.

வஹுவ வஹிதூகம் கூது:— ஏகாத ஸுகமாகவாவது ஏகாத துக்கமாக
வாவது ஒரு வஸதும் இத்த உலகத்தில் இல்லை என்னும் அாதத்ததை இத்த ‘வஸத
வாதமகமான வஸது ஏது?’ என்னும் கேள்வி சொல்லுகின்றது.

உதி | ஸ்வயம்புவாக்ஷதம் ஸ்வயம்புவாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம், ஸ
 வ்வயம்புவாக்ஷதம்; சாக்ஷ கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் |
 யத்யம் ஸ்வயம்புவாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம்
 ரிக்ஷதம் வாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம்
 கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம்
 கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம்

“ஸ்வயம்புவாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம்”

உதி | ஸ்வயம்புவாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம்
 கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம்

“ஸ்வயம்புவாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம்”

“ஸ்வயம்புவாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம்”

உதி | ஸ்வயம்புவாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம்

அம்மாதிரியே கோபத்தின் பொருட்டும் தெளிவின் பொருட்டும் ஆகின்றது. ஆகையால் துக்கத்தையே கொட்டுமதாகவாவது ஸுகாத்மகமாக வாவது ஒரு வஸ்துவும் இல்லை. அதாவது வஸ்துக்கள் ஸுகாத்மகமாகவும் துக்காத்மகமாகவும் இருப்பதெல்லாம் கர்மத்தின் கார்பமே தவிர, வஸ்து வஸ்துபத்தைச் சார்ந்த தன்று. ஆகையால் கர்மம் முடிந்தவுடன் அந்த ஸுகதுக்கங்களும் முடிவு அடைகின்றன.

யத்யம் ஸ்வயம்புவாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம்
 தம் பரம புருஷனைத் தவிர்த்த மஹை வஸ்துக்களின் விஷயத்தைப் பற்றியதே.
 என்னென்றால் மஹை வஸ்துக்களுக்கு எாம் சேஷமல்ல; நமக்கு அவை சேஷியுமல்ல
 பரம புருஷன் ஒருவனுக்கே எாம் சேஷமாகையால், அவனைத் தவிர்த்த மஹை வஸ்துக்
 களைக் குறித்து எாம் சேஷவ்ருத்திவைச் செய்வது துக்கமே ஆகும். ‘அடிமைத் தனம்
 நாயின் வ்ருத்தி என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது’ என்பதும் அடிமையாக ஊழியம்
 செய்வதற்கு அந்நாய்களாக இருப்பவர்களைப் பற்றியே பேசப்பட்ட பேச்சு. பகவானோ
 ஆதம் வஸ்துபத்தை உள்ளபடி அறிந்தவர்களெல்லாராலும் ஊழியம் செய்யத் தகுந்த
 வன். ‘எந்த ஆசிரமத்தில் இருந்தாலும் எல்லாராலும் அவன் ஒருவனே உபாஸிக்கத்
 தகுந்தவன்’ என்று அவன் அம்மாதிரியான வேலைக்குத் தகுந்தவனென்று சொல்லப்
 பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும், ‘எவன் நிச்சலமான பக்தியுடன் என்னை உபா
 ஷிக்கிறானோ, அவன் இந்த பாக்ருதியைக் கடந்து மோக்ஷத்தை அடைகிறான்’ என்று

ஸ்வயம்புவாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம்
 விக்கத்தகாதவர்களுக்கு வேலை செய்வது’ என்பதைக் குறிக்கின்றது என்பது எப்படி
 ஏற்படுகின்றது என்று கேட்டால், ‘ஸ்வயம்புவாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம்’ இத்
 யாதியான வாக்கியம் அதை விளக்குகின்றது.

யத்யம் ஸ்வயம்புவாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம் கரீடாக்ஷதம்
 ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷமாகிதபடியால் அது மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகக்கூடும்; வேலை
 னையும் எப்படி மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகச் சொல்லலாம்?’ என்றால், ‘வேலையும் பக்

“ஸ்ரஹவிஜாஸூபாகி வாஸ்ய” (தடுவம் விஜாதா சுஜாத
 ஊஹ லவதி” “ஸ்ரஹவெடி ஸுஹெஹவ லவதி”

உத்யாஜீஷா வெடி நஸஸெ நாலியீயத உத்யுத்யு | ‘யடுவெஷ
 வுணாடுக் தெந லவஃ” உதி விஸெஷணாக “யடுவெஷ
 வுணாடுக்” உதி ஹவதா வாணீயதம் ஸுதீயடுக் | யாணீயஸு
 வியதஃ | யஸு ஹவத்யுநவடிகாசிரயா ஸீகிஜாதயடுக் ஸ வளவ
 ஹவதஃ ஸீயதஃ | த்யுத்யு ஹவதா

“வியெ ஹி ஜாதாநெரத்யுயுஜஹம் ஸ வ ஜெ வியஃ”

உதி | த்யுத்யு ஹிஜாதா நெரத்யுயுஜஹம் ஸ வ ஜெ வியஃ
 ஸாபநடி | யடுவாஹம் ஹவதா ஹெஷாபநடி நெரத்யுயுஜஹம் ஸ
 வெஷாபநடி ஹெஷாபநடி ஹவதா

“ந ஸாஜ்யஸெ திஷுதி ஹவத்யு ந வகஷாஷா வஸுதி சுஜு

அநுகாஹிததிருக்கிரண “ஸ்ரஹவிஜாஸூபாகி வாஸ்ய” [பாஹமததை அறிகிற
 வண பாததை அடைகிரண] “தடுவம் விஜாதா சுஜாத ஊஹ லவதி” [அவனை
 லவதீதம் அறிகிறவன் அம்ருகனாகிரண] “ஸ்ரஹவெடி ஸுஹெஹவ லவதி”
 [பாஹமததை அறிகிறவன் பாஹமமாகவே ஆகிரண] இவை முதலிய வாக்யங்களில்
 சொல்லப்பட்டுள்ள ‘அறிதல்’ என்னும் சபதம் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள பகதி ரூபமான
 ஸேவைபயே குறிக்கின்றது என்று சொல்லப்படக்கூடியது ‘யடுவெஷ
 வுணாடுக் தெந லவஃ” [எவனை அநதப் பாம புருஷன் வரிககிரணே அவ
 னாலேயே அவன் அடைபத தருகதவன்] என்னும் வாக்யத்திலும் ‘யடுவெஷ
 வுணாடுக்” [எவனை அவன் வரிககிரணே] என்பதால் பகவான் வரிககிரணன்
 எனபது ஏறப்படுகின்றது அப்படி பகவானால் வரிககப்படுவன பகவானாகரு அதி
 மாதரம் பரியனாக இருந்தால் வேண்டும், அப்படி அவன் அவ்வளவு பரிதி பாத்தரமாவ
 தற்கு, அவன் பகவானிடத்தில் அளவற்ற பரிதிபைச் செய்திருந்ததல் வேண்டாமன்றோ?
 பகவானே ‘பகதனுக்கு என் அதிமாதரம் பரியன், அவனும் எனக்கு அமமாதிரியான
 பரியனே’ என்று இந்த அாதத்ததை வெளியிட்டிருக்கிரா ஆகையால், பகவானே
 உள்ளபடி அறிவது என்று சொல்லப்படும் பா பகதியே அவனை அடைவதற்கு உபாயம்
 மஹா பாரதம் மோஷ தாமததில் ஸகல உபநிஷத்தின வயாக்யான ரூபமாக ஒரு வாக்யம்
 பகவான் த்வையாயநரால் அநுகாஹிகப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது:- ‘அவனுடைய

திருபமே’ என்று ஸமாதாரம் சொல்லப்படுகின்றது. ‘ஹஜீ’ என்னும் தாதுவுக்கு ‘ஸே
 வைசெய்கிறது’ என்னும் பொருள் உண்டு.

ந ஸாஜ்யஸெ திஷுதி— இந்த சலோகம் மஹாபாதத்தில் இருக்கின்றது.
 இதன் முதல் பாதி கதோபநிஷத்திலும் காணப்படுகிறபடியால் இதை உபநிஷத்தின்
 வ்யாக்யானமென்ற இவ்விடத்தில் சொல்லுகிரா. உபநிஷத்தில் ‘ஹுஜா உநீஷா
 உநவலாலிகூஸூபாகி வாஸ்ய ந வகஷாஷா வஸுதி ஹவதி’ என்னும் பின்

நெநந்ர | ஹக்ஷூர வயு-தூர வ வஸரஹி-தூர ஜநூ நஹூ-குவம் உயி
வயு-கீஹ”

யு-தூர ஸரஹி-தூர ஹக்ஷூர வயு-தூர ஜநூ நஹூ-குவம் உயி வஸரஹி
தூர ஜநூ நஹூ-குவம் | “ஹக்ஷூர தூ நந்யூயா ஸக்யு:” ஹக்ஷூ
நெநந்ரயு-தூர | ஹக்ஷூ ஜநூ நஹிஸெஷ வஸயே ? ஸவயு-ஹவஹூ

ரூபம் பார்வைககு எட்டாதத, ஒருவனும் அவனைக் கண்ணால் கண்டான் என்பது இல்லை. இந்தரியங்களை அடக்குவதான தருதியால் சாததியை அடைந்துள்ள மகஸஸைக் கொண்டு பகதியினாலேயே ஜநூர ஸவருபநான அவனைப் பாககிரான் தருதி யினால் சாததமான மகஸஸை உடையவன் பகதியினால் பாககிரான் என்பது அநவயம். 'பாககிரான்' என்பதற்கு 'ஸாக்ஷாத கரிக்கிரான்' அதாவது 'அடைகிரான்' என்பது பொருள். இப்படி அநவயம் செய்து கொள்வானன் என்றால், இந்த வாகயமும் 'ஹக்ஷூர தூ நந்யூயா ஸக்யு:" [உதி ஒன்றாலேயே நான அடையத் தருதவன்] எனனும் வாகயமும் ஒரே அததததைச் சொல்லுகின்றனவன்றே? பகதி என்பது ஜநூர விசேஷமே ஆகையால் இவ்விடத்திற சொல்லப்பட்டிருப்பதெல்லாம் உப பந்தமே.

பாதி ஸ்தாசத்தில், 'ஹக்ஷூர வயு-தூர வ' இந்நியாதிதான வாகயம் பாரதச்சலோகத் தில் தெனபடுகின்றது உபரிஷதத்தில் தென்படும 'ஹூ-தூர' எனனுய பதத்திற்கு 'ஹக்ஷூர' என்பது வ்யாகயமாகம் 'உநீஷூர உநவஸா' என்பதற்கு 'சாந்தி தாந்தி மு தலியவைகளுடன் கூடிய மஸஸால்' என்பது பொருள் அந்த அததம் இவ்விடத்தில் 'யு-தூர' என்பதால் விளக்கப்படுகின்றது. இந்தரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து திருப்புவதற்கு அபேக்ஷிதமான தருதியே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். 'ஹக்ஷூர வ யு-தூர வ வஸரஹி-தூர' என்று ச்லோகத்தில் இருக்கையில், அதை மாற்றி 'யு-தூர ஸரஹி-தூர வஸு ஹக்ஷூர வயு-கீ' என்று அநவயம் எப்படி செய்யப்படுகின்றது என்றால், வேதார்த்த சாஸ்தரங்களில் பகதி ஒன்றே மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் அதற்கு விருத்தமாக தருதியையும் அதற் கு உபாயமாகச் சொல்வது சரியன்று என்னும் காரணத்தால் மாதரம் என்று 'ஹக்ஷூர தூ நந்யூயா' இந்நியாதிதான பகவத் கீதா வாக்யம் அதற்கு பரமானமாகக் கூறப்படு கின்றது.

ஸரஸாலாரவிவெசுஜ்ஞா மஸீயராவொ விஜதாராஃ |
 ப்ரஹண-சுஜா ஸுஜீ கி க்யுதொ வெஜரஸுஸுஹம் ||
 ஊகி ஸ்ரீஹமவஜ்ஞாரநுஜாவாய-ஃ விஸுவிகொ
 வெஜரஸுஸுஹம் |

ஸரஸாலார... 'இத ஸரம் இது அஸரம்' என்று பிரித்தறியும்போது
 யதை யுடையவும் பஹுச்சுருதாக்களாகவும் மாதஸாய மந்தவாக்களாகவும் சில ப்ரமான
 வசீயர்கள் இருக்கிறார்களென்று அவாசளி-ள அபிமதி விஷயமாக இந்த வேதார்த்த
 ஸங்கரஹம் செய்யப்பட்டது

ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்கரஹம்
 முற்றிறறு

ஸரஸாலாரவிவெசுஜ்ஞாஃ இது இந்த கரந்தம் செய்தவரின நோக்
 கை விளக்குகின்றது எவ்வித அபிதிவேசமுமின்றி ப்ரமான தாக்ககனால் உண்மையை
 அறிந்து கொள்ளும் சகதியை உடைய ப்ரமானிகாக்களைக் குறித்தே இந்த கரந்தம் செய்
 யப்பட்டது என்பதே இதன் கருத்து அவாசளுடைய அபிமதி இருந்தால் போதும்
 என்பது தாதபாயம் மஸீயராவஃ— பெரியோர்கள், அதாவது நன்றாகப் படித்த
 வர்கள். அவாசளுககு மாத்ரமே ப்ரமான தாக்ககனைச் சரிவர ப்ரபோகம் செய்யவும்
 அதனால் இது தூயலம் இது ப்ரபலம் என்று நிரணபிக்கவும் சகதி இருக்கக்கூடாமாத
 லால், அவாசளே இந்தச் சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறார்கள்.

ஸ்ரீஸுஹஸுநஸுசுரீணரம் லாஷ்யலாவாநுயாயிகா |
 வரஸுஹவெந விவ்ருதஃ ஸ்ரீ வெஜரஸுஸுஹம் ||

ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்கரஹ வ்யாகயாநம்
 முற்றிறறு.

ஸ்ரீ:

வெள்ளையல் ஸம்சுஹ பூரணவாக்யநாமம்

சுகாராஜி ஸகுஹிகா

பாதிசும	பககம்	ஆகரம்
	சு	
சுகாராணாடி	300	ஊ. 10-33
சுகெஹ ஸிவஸு	272	கீ. 53-74
சுகாரகேகாம்	199	செகா. 11-5
சுகாரயகாமொ	325	கெ. 11-5
சுகேகஸு ஊயடி ஊவகி	373	கெ. II. 8-4
சுகே 9 நாரகெயடி 1	120	சு. H. 3-6
சுகே 10 ய ஊஊகாநடி	307	ஊ.
சுகே 9 யகிடி	303	ஊ.
சுகே 10 ஊகாஊயம்	373	கெ. II. 8-3
சுகே 10 க சுஊகெசொ?	119	சு.
சுகே 10 ஊஊஊஊஊ	286	கெ.
சுகெந கீஊவகா	185	ஊ.
சுகெந ஊஊஊஊஊ	328	சு. ஊஊ. III 2-36
சுகெஊஊஊஊஊஊஊஊஊ	397	சு. ஊஊ I. 1-21
சுகெஊ ஊஊஊஊஊ	54-184-237	யகாராணு. 3-20
சுகெஊ ஊஊஊஊஊ	329	கீ. 1-8
சுகெஊஊஊஊஊ	201	ஊ. VII. 8.
சுகெஊஊஊஊஊஊஊ	285	ஊ. 8-1-5
சுகெஊஊஊஊஊ	330	வி. ஊ. I. 4-6
சுகெஊஊஊஊஊஊஊ	9	சு. 5
சுகெஊஊஊஊஊஊஊ	108-388	வி. ஊ. VI. 7-
சுகெஊஊஊஊஊஊஊ	132	கீ. ஊ. ஊஊஊ.
சுகெஊஊஊஊஊஊஊ	110	ஊ.
சுகெஊஊஊஊஊஊஊ	200	செ.

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகாம்ப
சுவீடு காசா	305	மா.ந்
சுவீடு ஸாநா	381-404	கெ. சூ III. 28
சுவீடு கா	187	ல. மீ 10-20
சுவீடு சூ-தவ்ய ஜம-த:	300	ல. மீ 7-6
சுவீடு வரி	365	ல. மீ. 9-26
சூ		
சூ-தா வா	253	கெ. உ. 1-4
சூ-தா ஜூ-தயெயா-தல:	420	வி. வு. VI. 7-22
சூ-தே-தி-தூ	311	ல. வு. 4-1-3
சூ-தெ-தூ-லூ-லூ	117-117	கெ. சூ. III. 6-
சூ-தெ-தூ-லூ	375	ல. மீ. 16-20
உ		
உ-பா-தெ-வெ-தல-லூ	261	வி. வு. 6-6-12
உ-பா-தெ-வெ-தல-லூ	363	கெ. சூ. VI. 1-6
உ-பா-தெ-வெ-தல-லூ	221	ல. மீ. 5-19
உ		
உ-பா-தெ-வெ-தல-லூ	259	வி. வு. 34
உ-பா-தெ-வெ-தல-லூ	328	ல. வு. III. 2-34
ஃ		
ஃ-த-தல-லூ	412	கெ. சூ. VI. 120-77
ஊ		
ஊ-த-தல-லூ	226	வி. வு.
ஊ-த-தல-லூ	396	வி. வு. 1. VI. 38
ஊ-த-தல-லூ	209	ல. மீ. 2
ஊ-த-தல-லூ	288	ல. மீ. 9-26
ஊ-த-தல-லூ	313-313	ல. மீ. 9-26

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகாரம்
வனமிக வெந்நீர்நாயுடு	132	3. ஊர் சார்திவவது 198-9
வனகளை ஊர்	312	3 ஊர் தொகைவவது 169-18
வனகடுகெடு	212-412	3.கூ 12-123
வனவடுகெடு	134	வி வு 6-5-76
வனவடு வுக்காரம்	134	வி. வு. 1-22-53
வனவடு வவது	10	வு 7
வனவடு சூதாந்தயபூஜிபூகூ	237	வூ 5-7-
வனவடு வெண்பூ	250	கூளவீககூ 3-9
வனவடு வூ	373	கெடு. உ. H-8-1
வெ		
வெந்நீர்நாயுடு வவது	52-236-412	வூ. 6-8-7
வெ		
வெந்நீர்நாயுடு	406	கெடு. வு. 1-1-7
க		
கூதாந்தி	276	வி வு. 1-2-8
கூதாந்தி வவது	36	வூ. 6-1-2
கூதாந்தி வவது	135-397	வி வு. 4-3-84
கூதாந்தி	420	வூ. உ. 4-10-5
கூதாந்தி	397	3 ஊர், 2. 5-27
கூதாந்தி வவது	133	3. ஊர்.
கூதாந்தி வவது	358	வூ. விகூ, 2
கூதாந்தி வவது	314	3 ஊர்.
கூதாந்தி வவது	135	வி வு. 1-2-19
கூ		
கூதாந்தி வவது	133	யூ. வூ.
கூதாந்தி வவது	382-385-389-404	3. ஊர். 1-5

ப்ரதீகம்

பக்கம்

ஆகாரம்

அ

அளரநாடித்தவதி

200

இன்கிசு.

ஆ

ஆகாஹைபூதாரா

367

நெ.க.சு. 3-21

இ

இமத்தவபுஹாரீரம் நெ

186

வி. வு.

இமநெ.சு.நஹாய்யபு

232

வி. வு.

இநாடிவ்யுயத:

281-313-326

ஐ. ஸூ. 1-1-2

இஜாதீவதி.

412

வி. வு. 2-12-38

இ

இசு¹ இசு² ள

186

இன்கிசு.கொவநிஷசு

இசு³ நபசுகி

133

வி. வு. 6-5-79

க

கஹி

387

ஊ. உ. 8-3-7

கநெ.சு.யடிதூதாரம்

278

ஐ. 3-10-11

கஹிவதி

9-242

ஊ. உ. 6-8-7

கநு வதி

134

வி. வு. 6-5-77

கஹிவதி நிஸ்யநாஹி

374

ஐ. ஸூ.

கஹிவதி

323

வி. வு. 1-22-33

கஹிவதி

184

நெ.க. உ. 2-6-18

கஹிவதி வு.கி.ஷெயாசு

328

ஐ. ஸூ. 3-2-35

கஹிவதி வு.கி.ஷெயாசு 229-385-390

ஊ. சா. 6-1-1

கஹிவதி ஸீ.கயெ

421

வி. வு. 2-6-46

கஹிவதி

364

நெ.க. உ. 6-1-7

கஹிவதி

25-44-314

ஊ. 6-8

கஹிவதி வு.கி.ஷெயாசு

72

ஐ. ஸூ. 2-3-24 21

கஹிவதி

383

நெ.க. ஸூ. 1-4-9

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
தழீப்ராவொ	390	
தழீஷொ: வரலிம் வலி ண	382-386	தெ. வ. 4-2
தலாஷொலிப்ராக்ஷி:	44	உமா.
தலீப்ராராணாடி	236	ஸூ. 6-
தலெலிநம்	10	ஸூ. 6-4-21
தலெலிவ லாங்கலிநம்லாதி	405	கூ. 2-5-15
தலெலிவ விசூலி	10-261	பா. வலி
தயா	139	வி. பா 61
தவாங்கராத்தா	311	உ. லா. தோக்ஷ 179-4
தவாஜாஹணாய	370	தெ. வ. III 6-10-2
தவலிநி ஜெஜ்ஜு	329	உ. ஸூ 1-9
தாநலம் லீஷக்: சூலிராநி	255-375	ஊ தீ 16-19
தெஷாஷெவாநம்கவா: 9-20	254	ஊ. தீ. 10-11
தெஷாம் லாதத யாநூநா	253	ஊ தீ 10-10
தெஷலாநீலி யாணி	170	வி. பா.
தள தம்	394	ராஜா. 1-4-6-2
கலம் யஜம்	412	ராஜா. 6-120-20

ஈ

ஈஹிராஷலிநம் தாராகாபா:	304	உமா 1
ஈலிவம் லாநம்	397	உ. லா. தீள 5-27
ஈஷெஷெ	396	வி. பா. 1-9-145
ஈஷெஷெஷெஷா	223	ஊ. தீ. 7-14
ஈலிஷிள பாபாஷிள	131	உ. லா. ஸாந்தி. 196-9
ஈலி லாபணா	184	தீபணக.
ஈஷெ வாவ ஹலிஷெஷா	119	

உ

உ கலிபூலிலாமாசு	198	ஹ. வலி. 2-1-35
உ லகலிஷி	403	கூ.
உ தலிஷி	272	ஊ. தீ. 18-40

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆக்கம்
ந கடுவெடுசெ	314	
ந காஃ ளுலு	209	
ந லுடுதலுலு	325	
நாருலுலு	421	வி லு 2 6-16
ந லுலுசெ	423	க
நாரு லுலு	197	லு லுடு 2 3-18
நாரு லுலு	224-314	லு லுடு
நாரு லுலு	63	வி லு
நாரு லுலு	262	லு 1-2-23
நாரு லுலு	396	வி லு 1-22-63
நாரு லுலு	185	
நாரு லுலு	374	லு 3-8
நாரு லுலு	361	லுலு 2
நாரு லுலு	219	
நாரு லுலு	29	
நாரு லுலு	380	லு 1-11
நாரு லுலு	120-234-314	லு
நாரு லுலு	284	லு 6-1-2
	லு	
லுலு லுலு	236-358	லு லு 2 லு IV-11
லுலு லுலு	327	லு லுடு III 2-30
லுலு லுலு	74-105	லு
லுலு லுலு லுலு	314	லு லு
லுலு லுலு லுலு	263	லு லு 8-22
லுலு லுலு லுலு	136	
லுலு லுலு லுலு	185-236-242	லுலு
லுலு லுலு லுலு	322	லுலு 1-2-68
லுலு லுலு லுலு	316	
லுலு லுலு லுலு	196-313-326	லு லுடு 1-4-23

பாடிகம்	பக்கம்	ஆகாரம்
புத்திர சிம் வாரா-ஷ்ட	201	ஊ. மீ 13-19
புத்திர சிம் ஸாரம்	202	ஊ. மீ 9-8
புத்திரெக-காவ சம்	120	ஹ. ஸூ. 3-2-21
புத்திரா உதாஜி	119	
புத்திராவ சிரகா யுதேய-க	236	கெ. தா.
புத்திராதகஷி-சூஜி	185	இந்திர
புத்திராத வாரவொ	205	வி வு
புத்திராத-கி-வ	275	ஊ. மீ. 18-30-31-32
புத்திரா-வி-காரம்	32-185-210	இதம், 12-122
புத்திரஜெ-க	73	
புத்திரணம் சிதவி	277	
புத்திரா-சாராவீச	329	இதம்
புத்திரியா ஹி	423	ஊ. மீ. VII 19
வ		
புத்திர-பூ-பூ:	327	ஹ. ஸூ. III 2-32
புத்திர-பூணா விவஸி-தா	73	கெ.
புத்திர-ஹ வசூ	314	
புத்திர-ஹ வா	282	ஹ 3-4-10
புத்திர-ஹ வி-பூ-பூ-கி -	10-261-290-339-423	கெ-க 2-1-1
புத்திர-ஹ வி-பூ-பூ	278	சுயவ-பூ-பூ-வா.
புத்திர-ஹ வெ-பூ	261-423	இ-பூ-பூ III. 2-9
ஊ		
புத்திர-பூ-பூ	263	ஊ மீ 18-55
புத்திர-பூ-பூ-பூ-பூ-பூ	263-424	ஊ மீ. 11-54
புத்திர-பூ-பூ-பூ-பூ-பூ	41	ஊ. 6-1-3
புத்திர-பூ-பூ-பூ-பூ-பூ	373	கெ-க உ. II. 8-5
புத்திர-பூ-பூ-பூ-பூ-பூ	201	ஊ மீ VII 4
புத்திர-பூ-பூ-பூ-பூ-பூ	185	இந்திர-கொ-வ-பூ-பூ-பூ

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
ஹோகா ஹோயம்	236	ஸ்ரீ. 1,-
ஹோகாரம்	367	ஹ. தீ. V. 29.
உ		
உதொதிய	381	ஹா. உ. III. 1-19
உயாததலிஜம்	224	ஹ. தீ. 9-4-5
உயாலுகேஷண	202	ஹ. தீ. 9-10
உயி ஸவபாணி	374	ஹ. தீ. III. 30
உாஹாந்ஜதம் வாஸ	381	ஹூ. V. 3-6
உாஹ யொ	422	ஹ. தீ. 14-26
உதிகடும் ஸ்ரஹு	396	வி. உா. I. 22-63
ஹுதெயா	234	சீ. 2-1-... ஹூ & கூ,
ய		
ய ஸூதநி கிஷ்ட	9-182	ஹூ. 5-7-22
ய ஸநகம் விஷு	261	தெ. கா
யஃ ஹூயிவிதகஸா	183	ஸாஹா.
யஃ ஹூயிஷா	182	ஹூ. 5-1-...
யஸுவஹூ	73-74-234-405	ஹூ. 1-1-10
யதெஜுஷ	365	வி. உா. V. 20-97
யதொவா	281	தெ. 3-1-7-8-9-10-11
யத கிம் ஹிச	186	வி. உா.
யத ஸூஷு	234	ஹூ. 4-1-...
யத ஹுவெபு	390	உா. ஸூ. 18
யத ஸூஷுய	390	தெ. ஹூ. II. 60
யத ஸூ	184	தெ. உ. 2-6-25
யதா ஸுஷு	40-100	ஹா. 6-1-3
யதாஹெயொ	383	தெ. ஸூ
யதா கிஷ	279	ஸ்ரீ 4-18
யதாஹாஹ	295	ஸ்ரீ 9-10

பாதிசம்	பக்கம்	ஆதாரம்
யம்தஸ்துமொடெ	284	உ நா 6-1-3
யமெடுவெஷ	423	உண்க III 2-3
யஸாச வரம்	278	செவ 3-9
யஸிஷ கெவ	271	உத) ஸு
யஸ்யாதா சரீரீரீ	49	ஸு 5-7-22
யஸ்ய ஐரநதயம்	235	உண்க 1-1-10
யஸ்ய வ்யூலீ	237	ஸு 5-7
யஸவா துமாவீகா	73	ஸு ஸு II 3-30
யாவாநாயகாசா	304	உா 1
யா வெஷ வொஷா	269	உா 12-95
யெகெஷ தஜஸுஸூயம்	375	ஊ டீ III 33
யெ கெ உகலீ	375	ஊ டீ III 32
யெ யஜந்தி	213	
யெய ஸ யஜுவெரெ	365	வி ஸு V 30-19
யொகாநகெ	183	ஸுஸா.
யொகஸ்யுயுகை	380	கெ. ஸு II 7-1-35
யொ ஸுஷாணம்	273	செ. 6-35
யொ காகெ	131	ஊ டீ. 10-3
யொ கிகு	183	ஸுஸா
யொ யொ யா யா	364	ஊ டீ. 7-21.
யொ வெஷ	385-389	கெ. சூ. I. 1
யொ வெஷ	279-382	கெ உ. 2-1-4
	ர	
ரஸொ வெவ ஸ	417	2-7-1 கெ. II 17
	வ	
வண்டாசாசாசாவதா	266	வி ஸு 3-3-9
வாயவ்யம்	369	கெ. ஸு. II. 1-1
விஜாசாரம்	74	ஸு.

ப்ரதீகம	பக்கம்	ஆகரம்
விஜ்யாஹாவிஜ்யாஹ	260	பாஸா. உ 11
விஜ்யாவிநய	220	உ. தீ 5-18
விஷ்ணுஹரிஷி	225	உ. தீ. 10-42
விஷ்ணுஹரிஷி	312	உ. ஹ. கோக்யபி. 169-18
விஷ்ணுஹரிஷி	317	வி. ப. உ.
வெஜாஹரிஷி	380	ப. உ. ஹரி.
வெஷ்டெஸ்டு ஸவெஷ்டெஸ்டு	219	உ. தீ. 15-15
வெஷ்டெஸ்டுஹரிஷி	197	பு. ஹரி 2 1-14 3
வ்யூஹ	203	வி. ப. உ.
வ்யூஹரிஷி உஹரிஷி	394	நா. 6-114-14

ஸ

ஸக்யபி.	230	
ஸக்யபி. நா. நா.	395	நா. 7. VII. 110-12
ஸக்யபி. ஹரிஷி	302-310	பு. ஹரி I. 1-31
ஸக்யபி. உ.	133	வி. ப. உ. 6-6-12

ஸ

ஸக்யபி. ஹரிஷி	319	வி. ப. உ.
ஸக்யபி. ஹரிஷி	323	வி. ப. உ. 1-2-68
ஸக்யபி. ஹரிஷி	401	உ. தீ. I. 6-7
ஸக்யபி. ஹரிஷி	380	உ. தீ. உ. I 6-7
ஸக்யபி. ஹரிஷி	380	உ. தீ. உ. I 6
ஸக்யபி. ஹரிஷி	270	உ. தீ. உ.
ஸக்யபி. ஹரிஷி	319	வி. ப. உ.
ஸக்யபி. ஹரிஷி	365	உ. தீ. 7-22
ஸக்யபி. ஹரிஷி	274	உ. தீ. 14-17
ஸக்யபி. ஹரிஷி	29-117-389-405	உ. தீ. 2-1-3
ஸக்யபி. ஹரிஷி	404	

பாதிசம	பக்கம	ஆகாம்ப
வெடிவ வெராஜி	42-282-314-391	உமா 6-8-7
வெடிநடுவாள்	25	உமா,
வெடிவெகூராண	318	வி. வு.
வெடிவெவெயாணிதம்	385-387	வி. வு. I. 22-53
வெடிவெரா :	396	வி. வு. VI. 7-70
வெடிவெவிசுந்த	386	வி. வு. I 23-42
வெடிவெவெகூராண	139	வி. வு. 62
வெடிவெகூராணவி	376	உ. தீ. 13-56
வெடிவெகூராணவெ	310	வி. வு. 1-19-88
வெடிவெ வெவிசு	235-412	உமா. 3-14-1
வெடிவெ வெவெவெ	419	உமா. IV. 6
வெடிவெ	160	வி. வு.
வெடிவெ வாவெ	187	உ. தீ 15-15
வெடிவெ வவீ	120-236-314-358	வெ. 6-4-22
வெடிவெ	230	வெ. வு.
வெடிவெ தீவெவெ	235-314-380	வெ. தா. 1-8
வெடிவெ வெவெவெ	208	
வெடிவெவெவெ	62	உமா.
வெடிவெவெவெ	318	வி. வு
வெடிவெவெ	138	வி. வு. 7
வெடிவெவெவெவெ	388	வி. வு. 1-62
வெடிவெவெவெ	288	தாரா, உமா
வெடிவெவெவெ	209	
வெடிவெவெவெ	422	உமா
வெடிவெவெவெ	327	வெ. வு. III 2-31
வெடிவெவெவெ	329	உமா. 1-7
வெடிவெவெவெ	63	வெ. தா
வெடிவெவெ	320	வி. வு. 1-2-66
வெடிவெ	419	உமா. IV. 6
வெடிவெவெ	414	வெ. தா. II 6-12

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகாடம்
வெணாணாஊ.தரம்	309	
வலாழஊரி ஊரி	316	வி. வ.ப.
வெணாழவி	31	மா.
வாந விசைஊக	327	வா. வ.ப. III 2-33
வெணா வபம் பூ.ஊ.	321	வி. வ.ப. 1--6
வகபூ.நி.ஊ.	266	வ. தீ. 18-46
ஹ		
ஹ.தாஊரி	47-210	மா.
ஹி.ஊ.நி.யி.	572	மா VII 2-2
ஹி.ஊ. தெ. ஊ.ஹி.ஹி	287-381-404	தீ. நா. 6-1-4